ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Σκευωρία του Γελαστού Άρχοντα

Απομεινάρηδες και Ζωντανοί Νεκροί

βιβλίο πρώτο

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ISBN(set): 978-618-5031-38-1
ISBN: 978-618-5031-39-8

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Σκευωρία του Γελαστού Άρχοντα

Απομεινάρηδες και Ζωντανοί Νεκροί
Βιβλίο Πρώτο

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Κεφάλαιο Πρώτο
Ο Δρόμος προς τη Νασόλκαθ

Το καραβάνι είχε φύγει από τη Χόλκεραλ, την Πόλη του Χρυσού, με την αυγή. Ακολουθούσε τη μεγάλη δημοσιά προς τα βόρεια, η οποία περνούσε από τους πρόποδες των Χρυσών Ορέων, από πεδινούς και λιγότερο πεδινούς τόπους, από την Ψηλή Γέφυρα του ποταμού Νίρφεβ, από τους πρόποδες των Καταρρακτών, κι έφτανε τελικά στη Νασόλκαθ, όπου και σταματούσε. Οι αμαξιτές δημοσιές στη Φεηνάρκια ήταν λίγες, και όχι ακίνδυνες. Τώρα, μετά την κατάρρευση της Συμπαντικής Παντοκρατορίας και με το χάος που την είχε ακολουθήσει, είχαν γίνει ακόμα πιο επικίνδυνες. Όχι λόγω των θηρίων ή των δαιμόνων, αλλά, κυρίως, λόγω των ανθρώπων. Οι ληστές είχαν δεκαπλασιαστεί σ'ολάκερη τη διάσταση της Φεηνάρκια: από τους Καταρράκτες μέχρι τον Ωκεανό, από την Έλγκοροβ μέχρι τα Γαλανά Όρη. Όλοι το έλεγαν. Και ήταν αλήθεια.

Το καραβάνι αποτελείτο από ένα μηχανοκίνητο φορτηγό, δύο μεγάλες άμαξες που τις τραβούσαν ελέφαντες, και ένα τετράκυκλο όχημα, ανοιχτό μπροστά, κλειστό με ύφασμα πίσω. Στο τελευταίο καθόταν ο Καντάρφιλ ο έμπορος, πλάι στον οδηγό, βαστώντας τη λαξευτή καραμπίνα του στα χέρια και κοιτάζοντας ανήσυχα ολόγυρά του καθώς το σούρουπο πλησίαζε. Το καραβάνι περιστοιχιζόταν από δυο ντουζίνες μισθοφόρους: έξι επάνω σε μηχανοκίνητα δίκυκλα, δέκα έφιπποι επάνω σε άλογα, και οι υπόλοιποι πεζοί. Δεν επαρκούσαν για να προστατέψουν το καραβάνι από μεγάλο κίνδυνο. Ούτε καν παλιά, που τα πράγματα ήταν πιο ήσυχα· πόσω μάλλον τώρα, που όλοι προσπαθούσαν ν'αρπάξουν ό,τι προλάβαιναν. Η Παντοκρατορία είχε διαλυθεί αλλά το πλιάτσικο δεν είχε τελειώσει. Και δεν θα τελείωνε για κάμποσα χρόνια, υποψιαζόταν ο Καντάρφιλ. Η Παντοκρατορία είχε αφήσει πολλά απομεινάρια πίσω της. Καθώς και πολλούς ληστές και τυχοδιώκτες. Ρεμάλια όλοι τους, που προσπαθούσαν να επιβιώσουν τώρα σε μια διάσταση την οποία, πριν από λίγο καιρό, καταδυνάστευαν.

Ο Καντάρφιλ θα είχε, σίγουρα, πάρει περισσότερους μισθοφόρους μαζί του – αν μπορούσε. Θα είχε, επίσης, μόνο ενεργοκίνητα οχήμα-

τα, και καθόλου άμαξες που τις σέρνουν ζώα – αν μπορούσε. Αλλά εκεί ήταν το πρόβλημα: *δεν* μπορούσε. Τη Χόλκεραλ την είχε πάρει το Πεπρωμένο των Δαιμόνων ύστερα από τη μάχη που την απελευθέρωσε απ'τους Παντοκρατορικούς. Οι ζημιές ήταν τρομερές· οι λεηλασίες ασύλληπτες. Και η Πόλη του Χρυσού είχε πολλά για να τις κλέψεις. Ακόμα λεγόταν πως τριγύριζαν πλιατσικολόγοι στους δρόμους της – μύθος, φυσικά. Οι επαναστάτες είχαν χαρεί. Είχαν πανηγυρίσει. Και ο περισσότερος λαός μαζί τους. Οι Παντοκρατορικοί έφυγαν! Ζήτω! Κραιπάλη, από δω και πέρα, και καλοζωία! Δυστυχώς δεν ήταν έτσι, όπως εξαρχής ήξερε ο Καντάρφιλ. Μόλις είχε δει τι γινόταν στους δρόμους της Χόλκεραλ – τις σφαγές και το χάος – είχε σκεφτεί: *Αυτή η καταιγίδα θα περάσει, αλλά μετά... μετά έρχονται τα δύσκολα.*

Η οικονομία της Χόλκεραλ είχε χτυπηθεί. Άσχημα. Γονατιά στ'αρχίδια, όπως είχε πει η γυναίκα του Καντάρφιλ, η Νελμίρα. Θα σηκωνόταν όρθια τελικά, αλλά όχι αμέσως. Κάπου-κάπου, η Νελμίρα ήταν σοφή, όφειλε να παραδεχτεί ο έμπορος· της συνέβαινε κατά περιόδους. Η κατάσταση ήταν ακριβώς έτσι. Και ο Καντάρφιλ δεν ήταν κανένας σπουδαίος έμπορος· δεν ήταν από εκείνους που είχαν τα χρυσορυχεία στα Χρυσά Όρη· πουλούσε ρούχα και υποδήματα, έργα τέχνης, και κρασί. Το τελευταίο επειδή η γυναίκα του είχε κάτι αμπέλια στα περίχωρα της Χόλκεραλ... τα οποία είχαν, δυστυχώς, κατακαεί ύστερα από τις συγκρούσεις ανάμεσα στους επαναστάτες και τους Παντοκρατορικούς.

Αναρωτιέμαι τι γνώμη έχει τώρα για την Επανάσταση η περιβόητη Πρόμαχος Λοάρδη, καθώς κι οι άλλοι κοντινοί επαναστάτες της! σκεφτόταν ο Καντάρφιλ, συχνά-πυκνά – ο οποίος φυσικά δεν είχε ποτέ – ούτε παλιά, ούτε σήμερα – καμια επαφή μαζί της. *Αναρωτιέμαι τι γνώμη έχει τώρα η Τριανδρία της Χόλκεραλ για την Επανάσταση!* Ή μάλλον, γνώριζε ήδη πως ο ένας, τουλάχιστον, από τους τρεις Συνάρχοντες είχε δηλώσει σε συγκέντρωση σημαντικών προσώπων ότι «όσο οι Παντοκρατορικοί βρίσκονταν εδώ τέτοια χάλια δεν είχαμε!» Για να το λέει αυτό ένας από τους Συνάρχοντες, κάτι θα ήξερε!...

Ο ίδιος ο Καντάρφιλ είχε χάσει αρκετά πράγματα και κατά την πολιορκία της Χόλκεραλ και κατά τις λεηλασίες που είχαν ακολουθήσει: δύο ενεργειακά οχήματα, πέντε άλογα, ένα μεγάλο μέρος του

εμπορεύματός του – ακόμα και χρήματα. Μάλιστα, είχε αναγκαστεί να σκοτώσει για να διώξει κάποιους από το σπίτι του!

Τρομαχτική κατάσταση.

Και ανυπόφορη.

Και τώρα, έπρεπε να διασχίζει τόσα χιλιόμετρα με ελάχιστους φρουρούς γιατί δεν είχε χρήματα ώστε να πληρώσει περισσότερους. Ο φόβος του ήταν μεγάλος. Και ο ρυθμός που ταξίδευε το καραβάνι του αργός. Έπρεπε, υποχρεωτικά, να κινούνται με την ταχύτητα του πιο βραδυκίνητου, δηλαδή των ελεφάντων. Ο Καντάρφιλ θα έκανε δυο και τρία ταξίδια, πέρα-δώθε, από τη Χόλκεραλ ώς τη Νασόλκαθ, μόνο με το ενεργοκίνητο φορτηγό του, και ίσως να τελείωνε πιο γρήγορα. Αλλά τότε θα έπρεπε να πληρώσει δυο και τρεις φορές τους μισθοφόρους που τον φυλούσαν· καθώς επίσης και ενεργειακές φιάλες για το φορτηγό – χωρίς να υπολογίζει κανείς τις φθορές του οχήματος.

Δεν τον συνέφερε.

Οπότε, ταξίδευε αργά για να γλιτώσει λεφτά.

Πρέπει κανείς να σκέφτεται οικονομικά, πίστευε, *αν θέλει να κάνει κάτι στη ζωή του*. Το έλεγε και στα παιδιά του, με κάθε ευκαιρία. Από μικρός μαθαίνει ο άνθρωπος.

Το καραβάνι καταυλίστηκε, τελικά, για τη νύχτα πενήντα περίπου χιλιόμετρα βόρεια της Χόλκεραλ, κοντά σε μια μικρή πόλη. Ληστές δεν είχε απαντήσει μέχρι στιγμής. Καθώς ο Καντάρφιλ καθόταν έξω απ'τη σκηνή του και κάπνιζε, έβλεπε πτεροδάκτυλους να πετάνε πάνω από τα Χρυσά Όρη, πηγαίνοντας, μάλλον, προς τις φωλιές τους για να κοιμηθούν.

Ο αρχηγός των μισθοφόρων που είχε προσλάβει – ένας γεροδεμένος άντρας ονόματι Ρόναθλον – τον πλησίασε.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε ο έμπορος, τινάζοντας στάχτη από το τσιγάρο του.

«Τίποτα, κύριε Καντάρφιλ,» αποκρίθηκε ο μισθοφόρος. «Γι'αυτό ήρθα: για να σας πω να μην ανησυχείτε. Δεν έχουμε δει άνθρωπο στο δρόμο ώς τώρα.»

Πού να δεις άνθρωπο στο δρόμο, σε τέτοιους καιρούς; σκέφτηκε ο Καντάρφιλ, μη νιώθοντας καθόλου ανακουφισμένος από τα λόγια του Ρόναθλον. «Εντάξει,» του είπε.

Το πλατύ πρόσωπο του μισθοφόρου χαμογέλασε. «Θα πω και στους ανθρώπους μου να κρεμάσουν θυσάνους γύρω απ'τον καταυ-

λισμό, για να κρατάμε τα πνεύματα τούτων των τόπων μακριά.» Και μ'αυτά τα λόγια ο Ρόναθλον απομακρύνθηκε.

Ο Καντάρφιλ δεν ανησυχούσε για τα πνεύματα. Δε συναντούσες πνεύματα πάνω στη δημοσιά. Οι μοναχικοί ταξιδιώτες ήταν που έπρεπε να φοβούνται για τέτοια.

Ούτε τη δεύτερη ημέρα συνάντησαν κίνδυνο, και πέρασαν από κάποιες πόλεις και χωριά για να πουλήσουν την πραμάτεια που μετέφερε ο Καντάρφιλ. Δεν ήταν και πολλοί αυτοί που ενδιαφέρονταν να αγοράσουν. Ούτε ο έμπορος περίμενε ότι θα ήταν.

Τα ξημερώματα της τρίτης ημέρας, ενώ ξεκινούσαν να ταξιδεύουν, αντάμωσαν κάτι άλλους εμπόρους που έρχονταν από τα ανατολικά, από τη Βολδέριλ – προς την οποία δεν υπήρχε καμια μεγάλη αμαξιτή δημοσιά, παρά μόνο κακοτράχαλα μονοπάτια που ταλαιπωρούσαν ανθρώπους, ζώα, και οχήματα. Ορισμένους απ'αυτούς τους εμπόρους ο Καντάρφιλ τούς είχε ξαναδεί· δεν του ήταν άγνωστοι· και κάποιοι τού ήταν περισσότερο γνωστοί από άλλους. Όλοι τους ήταν φανερά ταλαιπωρημένοι, και μερικοί τραυματισμένοι κιόλας. Το ίδιο ίσχυε και για τους μισθοφόρους τους. Και πολλά από τα αμάξια τους ήταν μισοκατεστραμμένα.

Ο Καντάρφιλ τούς αντίκρισε και κοκάλωσε· μουρμούρισε τα ονόματα δαιμονικών θεών των βουνών και των δασών, κάτω απ'την ανάσα του. Μετά, τους πλησίασε και τους μίλησε. Τι τους είχε συμβεί; τους ρώτησε. Ληστές; Είχαν συναντήσει ληστές;

Οι έμποροι απάντησαν πως, ναι, δυστυχώς, ληστές ήταν. «Η Σαρντίκα-Νοθ,» είπε ένας απ'τους γνωστούς του Καντάρφιλ. «Η Γαλανή Δράκαινα,» είπε μία από τους εμπόρους που ο Καντάρφιλ δεν ήξερε: μια κοντόχοντρη γυναίκα με επίδεσμο τυλιγμένο γύρω απ'το αριστερό της χέρι. Είχε χρησιμοποιήσει το παρωνύμιο της Σαρντίκα-Νοθ. Ορισμένοι έλεγαν ότι ήταν τόσο τρομερή όσο οι Μαύρες Δράκαινες (κάποιες ειδικές φόνισσες της Παντοκράτειρας, απ'ό,τι ήξερε ο Καντάρφιλ, οι οποίες μετά είχαν επαναστατήσει εναντίον της) αλλά, επειδή ήταν γαλανόδερμη, την είχαν επονομάσει *Γαλανή* Δράκαινα. Παλιά, ήταν ταγματάρχης στον Παντοκρατορικό Στρατό· τώρα, ακόμα εδώ βρισκόταν, στη Φεηνάρκια, και λήστευε τους πάντες. Δεν υπήρχε έμπορος σε τούτες τις δυτικές περιοχές της διάστασης που να μην τρέμει το όνομά της· η φήμη της είχε εξαπλωθεί σαν φωτιά μέσα στα τελευταία χρόνια.

«Μα τις Λάμιες!» αναφώνησε ο Καντάρφιλ. «Κι έρχεται προς τα δω; Προς εμάς;»

«Δεν ξέρουμε.» «Φάνηκε λογική, πάντως.» «Τι λογική; Μας κατάκλεψε!» «Μπορούσαμε νάχαμε σκοτωθεί!» Μιλούσαν όλοι μαζί· μετά βίας καταλάβαινες τι έλεγαν. «Θα *είχαμε* σκοτωθεί – σίγουρα. Μπορούσε να μας είχε σκοτώσει.» «Ακριβώς. Να ευχαριστείτε κάθε θεό της Φεηνάρκια που της ήρθε να μας αφήσει να–»

«Γιατί σας άφησε να ζήσετε;» τους διέκοψε ο Ρόναθλον, και όλοι – συμπεριλαμβανομένου του Καντάρφιλ – στράφηκαν να τον ατενίσουν, ξαφνιασμένοι λιγάκι που είχε μιλήσει και μάλιστα για να κάνει μια τέτοια ερώτηση.

Οι έμποροι, όμως, δεν δίστασαν να απαντήσουν: Η Γαλανή Δράκαινα, αφού πρώτα τους είχε χτυπήσει άσχημα, τους είχε ρωτήσει τι προτιμούσαν – να πεθάνουν ή να τους πάρει τα τρία τέταρτα από την πραμάτεια τους; Είχαν επιλέξει το δεύτερο, φυσικά.

Θέλει να κυκλοφορείτε, σκέφτηκε ο Καντάρφιλ, ακόμα μουδιασμένος από τον φόβο, *για να μπορεί να σας ξαναληστέψει.* «Την είδατε νάρχεται προς τα δω, προς τη μεριά μου, ή δεν την είδατε;» τους ξαναρώτησε.

Δεν ήξεραν τι να του απαντήσουν. Ούτε ένας από αυτούς δεν είχε ιδέα προς τα πού μπορεί τώρα να κατευθυνόταν η Σαρντίκα-Νοθ.

«Κανένας δεν είναι κοντά μας, κύριε Καντάρφιλ,» είπε ο Ρόναθλον. «Σίγουρα πράγματα.» Κι ετούτη τη φορά, τα λόγια του καθησύχασαν κάπως τον έμπορο. Ο μισθοφόρος, αν μη τι άλλο, έμοιαζε βέβαιος για τον εαυτό του. *Καλό αυτό,* σκέφτηκε ο Καντάρφιλ. *Δείχνει επαγγελματίας.*

Η ημέρα πέρασε χωρίς να δεχτούν επίθεση από τη Γαλανή Δράκαινα ή από οποιονδήποτε άλλο ληστή, και συνέχισαν να ταξιδεύουν προς τα βόρεια κάνοντας σύντομες στάσεις σε μικρές πόλεις για να εμπορεύονται. Οι φρουροί ανέφεραν ότι δεν έβλεπαν κανέναν εχθρό να πλησιάζει, ούτε κανέναν που θα μπορούσε να τους κατασκοπεύει. Κι αυτό ήταν τόσο καλό που έβαλε τον Καντάρφιλ σε σκέψεις. Ήταν δυνατόν να διασχίσουν όλη τη δημοσιά χωρίς να συναντήσουν ούτε μια μικρή, παράτολμη ομάδα κακοποιών; Είχε, μήπως, αρχίσει να λύνεται το πρόβλημα των ληστών από μόνο του;

Πολύ καλό για νάναι αληθινό…

Τι συνέβαινε, λοιπόν; Ο Καντάρφιλ δεν ήθελε ούτε καν να υποθέσει. Ας μην τσιγκλούσε την τύχη του!

Οι βοηθοί του εμπόρου, όμως, έκαναν διάφορες υποθέσεις – τις οποίες εκείνος δεν ήθελε ν'ακούσει. Ή τους έλεγε να πάψουν, ή απομακρυνόταν. Επομένως, οι βοηθοί συζητούσαν μόνοι τους, μακριά από τ'αφτιά του εμπόρου. «Η Γαλανή Δράκαινα έχει τρομάξει όλους τους άλλους ληστές· μόνο κείνη γυρίζει εδώ πια,» έλεγε ο οδηγός του φορτηγού.

«Δεν είν' αυτό, φίλε,» διαφωνούσε η οδηγός του ενός ελέφαντα· «θεοί περιφέρονται τούτες τις μέρες στις ερημιές, κι όλοι οι ληστές έχουνε λουφάξει. Τα Έξι Ουρλιαχτά.»

«Αυτοί οι δαίμονες τριγυρίζουνε στα σκοτάδια· δε βγαίνουν επάνω,» της είπε ο οδηγός του οχήματος του κυρίου Καντάρφιλ. «Μη λες ανοησίες, γυναίκα!»

«Δε σου λέω ανοησίες... *άντρα*. Τα έχουν δει τα Έξι Ουρλιαχτά, λένε!»

«Εγώ λέω πως κάτι άλλο συμβαίνει,» είπε ο λογιστής του κυρίου Καντάρφιλ, ο οποίος τώρα πλέον, με την οικονομική κρίση, έκανε και τον επόπτη στα καραβάνια του. «Αυτοί οι καινούργιοι μισθοφόροι, ύποπτοι μού φαίνονται. Πολύ... ήσυχοι.»

«Τι θε να πεις;» ρώτησε η μοναδική γυναίκα από τους τέσσερις αχθοφόρους του εμπόρου – ψηλή, γεροδεμένη, και κατάμαυρη στο δέρμα, με επίσης κατάμαυρα μαλλιά: την έβλεπες μες στη νύχτα και μπορεί να πάθαινες συγκοπή. «Δε θάπρεπε νάν' έτσ';»

«Θα έπρεπε ν'ανησυχούν περισσότερο, νομίζω,» είπε ο λογιστής κοιτάζοντας καχύποπτα τους φρουρούς του καραβανιού. «Τόσα συμβαίνουν στους δρόμους...»

Αυτό σώπασε τους υπόλοιπους, γιατί διαισθάνονταν πως ο λογιστής δεν μιλούσε αβάσιμα. Ωστόσο, τι μπορούσε να υπονοεί; Ήξεραν, άραγε, οι μισθοφόροι κάτι που δεν τους έλεγαν;

«Τα Έξι Ουρλιαχτά είναι, σας λέω γω,» επέμεινε η οδηγός του ενός ελέφαντα.

Κανένας δεν της έδωσε σημασία. Όμως συνέχισαν να κάνουν διάφορες υποθέσεις σχετικά με τους λήσταρχους που ήξεραν ότι περιφέρονταν σε τούτα τα μέρη, ανάμεσα στη Χόλκεραλ και στη Νασόλκαθ.

Περνούσαν τη μία μικρή πόλη μετά την άλλη, χωρίς κίνδυνο· και μετά, πλησίασαν την Ψηλή Γέφυρα του ποταμού Νίρφεβ: το μοναδικό μέρος όπου ένα εμπορικό καραβάνι μπορούσε να διασχίσει εκείνα τα ορμητικά νερά. Κοντά στην Ψηλή Γέφυρα υπήρχε ένα φρούριο που επέβλεπε την περιοχή, οπότε ο Καντάρφιλ δεν φοβόταν ότι εδώ θα δέχονταν επίθεση. Το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού τους είχε τελειώσει· και, αν και ο έμπορος δεν είχε μείνει ικανοποιημένος από τα έσοδά του μέχρι στιγμής, ήλπιζε πως αναμφίβολα θα τα πολλαπλασίαζε στη Νασόλκαθ, η οποία ήταν μια από τις μεγαλουπόλεις της Φεηνάρκια, όπως και η Χόλκεραλ.

Καθώς έπεφταν οι σκιές του απογεύματος σαν μανδύες στο δενδρώδες τοπίο γύρω από τη δημοσιά, οι άνθρωποι του καραβανιού ατένισαν αντίκρυ τους τον ποταμό Νίρφεβ που κατέβαινε από τους Καταρράκτες, τα θεόρατα βουνά στα δυτικά· και από τη νότια όχθη του ποταμού ξεκινούσε η Ψηλή Γέφυρα: ένα πελώριο, λίθινο κατασκεύασμα πλάι στο οποίο ήταν οικοδομημένο ένα εξίσου μεγάλο οχυρό. Οι πέτρες από τις οποίες ήταν φτιαγμένα και τα δύο ήταν τόσο μεγάλες που δικαιολογούσαν απόλυτα τον θρύλο ο οποίος έλεγε ότι θεοί είχαν χτίσει και το φρούριο και τη γέφυρα υπό τις προσταγές μιας αρχαίας μάγισσας του τάγματος των Δεσμοφυλάκων.

Κάτω από την Ψηλή Γέφυρα ήταν γνωστό ότι ένας θεός κατοικούσε: σίγουρα όχι ένας από αυτούς που την είχαν χτίσει, και, εδώ και αιώνες, δεν πείραζε κανέναν... εκτός αν πήγαινες κάτω, να τον συναντήσεις: τότε, παράξενα πράγματα μπορούσαν να συμβούν. Ονομαζόταν «η Σκιά της Γέφυρας».

Ο Καντάρφιλ, βλέποντας το οχυρό, πήρε μια βαθιά ανάσα. *Τώρα είμαστε ασφαλείς,* σκέφτηκε.

Και τότε ήταν που, μέσα από την τριγυρινή βλάστηση, ληστές τούς περικύκλωσαν – άλλοι πάνω σε άλογα, άλλοι πάνω σε εκπαιδευμένους λυκόχοιρους, άλλοι πάνω σε δίκυκλα που οι μηχανές τους μούγκριζαν μες στο σούρουπο. Υπήρχε ακόμα κι ένας που καθόταν πάνω σε μια τριχόσαυρα!

«Χτυπήστε τους!» ούρλιαξε ο Καντάρφιλ – «και πάμε γρήγορα προς το οχυρό!» Δεν ήταν μακριά: αν έτρεχαν θα το έφταναν.

Οι μισθοφόροι του Ρόναθλον είχαν ήδη πάρει τα όπλα τους στα χέρια – σπαθιά και τουφέκια και πιστόλια. Ο ίδιος ο Ρόναθλον, όμως, δεν κρατούσε όπλο· έβγαλε ένα συνθηματικό σφύριγμα από τα

χείλη του κι όλοι οι πολεμιστές του στράφηκαν στον Καντάρφιλ και τους βοηθούς του. Σημαδεύοντάς τους.

«*Τι κάνετε;*» φώναξε ο έμπορος, έκδηλα σαστισμένος.

«Λοιπόν,» του είπε ο Ρόναθλον, γυρίζοντας να τον ατενίσει καθώς εκείνος ήταν καθισμένος στο τετράκυκλο όχημά του, πλάι στον οδηγό. «Άκου πώς έχει το πράγμα, έμπορα. Η Γαλανή Δράκαινα μπορεί να φανεί λογική, όπως σου είπαν κι εκείνοι οι γνωστοί σου. Της δίνεις τα τρία τέταρτα από την πραμάτεια σου, καθώς κι αυτά τα δύο οχήματα» – έδειξε το τετράκυκλο του Καντάρφιλ και το φορτηγό – «και σας αφήνει να φύγετε χωρίς να πειράξει τρίχα απ'το κεφάλι σας. Καλώς;»

Ο έμπορος ανοιγόκλεισε το στόμα του, κοιτάζοντας τον μισθοφόρο με γουρλωμένα μάτια.

Ο λογιστής του, που καθόταν στην πίσω μεριά του οχήματος, κάτω από την υφασμάτινη οροφή, παρατήρησε πως είχε δίκιο που δεν εμπιστευόταν τον Ρόναθλον. *Αλλά τώρα είναι πολύ αργά,* σκέφτηκε.

Και ήταν έτοιμος να προτείνει στον έμπορο να υπακούσει – όταν, ξαφνικά, μάχη ξέσπασε.

Κεφάλαιο Δεύτερο
Ενεδρευτές σε Ενέδρα

Ο Φέκταρελ, ο Αρχιανιχνευτής, ανέφερε στον Σκοτωμένο ότι τα ρεμάλια της Γαλανής Δράκαινας συγκεντρώνονταν νότια της Ψηλής Γέφυρας, κι ήταν φανερό πως πρόθεσή τους δεν ήταν η φύλαξη της περιοχής. Έστηναν ενέδρα.

«Για ποιον;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, καθώς ήταν καθισμένος έξω απ'τη σκηνή του μαζί με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή και τη Νιρκέκα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ, «αλλά πάω στοίχημα ότι ώσπου να πέσει η νύχτα θα μάθουμε.»

Ο Ζαώρδιλ ήταν σκεπτικός. Το βλέμμα του σκοτεινό, καθώς κοίταζε κάποιο τυχαίο σημείο του εδάφους.

«Θα κινηθούμε, αρχηγέ;» τον ρώτησε η Νιρκέκα.

«Ναι,» είπε ο Σκοτωμένος. «Να είστε έτοιμοι.» Προς τον Φέκταρελ: «Συνέχισε να τους παρακολουθείς. Από απόσταση. Μη σε πάρουν είδηση.»

«Εννοείται, αρχηγέ. Θα πω και στη μάγισσα να με βοηθήσει με τον δαίμονά της.»

«Ο δαίμονάς της είναι πιο καλός στον πόλεμο.»

«Είναι δαίμονας, όμως.» Ο Φέκταρελ έκλεισε, στιγμιαία, το μάτι κι απομακρύνθηκε, βαδίζοντας προς τη σκηνή της Φαίδρας'λι.

Η μάγισσα ήταν κλεισμένη κει μέσα από χτες βράδυ· κανείς δεν ήξερε τι έκανε. Ούτε καν αν ήταν ζωντανή.

Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής είπε, παρατηρώντας τον Φέκταρελ με συλλογισμένο βλέμμα: «Απορώ πώς την πηδάει. Η τύπισσα κάνει τις τρίχες μου να σηκώνονται – ειδικά ύστερα απ'αυτό που έχει πάθει.»

Η Νιρκέκα τού είπε: «Του Φέκταρελ δεν του σηκώνονται μόνο οι τρίχες, μάλλον.»

Ο Νικηφόρος ρουθούνισε, γελώντας κοφτά.

Το χρυσόδερμο πρόσωπο της Νιρκέκα χαμογέλασε, φανερώνοντας μικρά, γυαλιστερά λευκά δόντια. Πώς κατάφερνε να έχει τέτοια δόντια, στις συνθήκες που ζούσαν, κανείς δεν μπορούσε να μαντέψει.

Ο Ζαώρδιλ σηκώθηκε όρθιος. «Αφήστε τις μαλακιές κι ας ετοιμαζόμαστε.»

Τελικά, όντως, η Γαλανή Δράκαινα δεν είχε στήσει τυχαία τους ανθρώπους της εκεί. Περίμενε κάποιους να έρθουν. Ένα καραβάνι, όχι και πολύ μεγάλο: δύο άμαξες που τις τραβούσαν ελέφαντες, ένα μηχανοκίνητο φορτηγό, ένα μικρότερο τετράκυκλο όχημα, μερικοί καβαλάρηδες πάνω σε δίκυκλα, μερικοί πάνω σε άλογα, και μερικοί πεζοί.

Βρίσκονταν ακόμα σε κάποια απόσταση από την Ψηλή Γέφυρα, μέσα στο σούρουπο, όταν οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ βγήκαν από τις κρυψώνες τους και τους περικύκλωσαν. Και οι μισθοφόροι του καραβανιού δεν φάνηκε να κάνουν τίποτα για να προφυλάξουν το καραβάνι· αντιθέτως, έστρεψαν τα όπλα τους προς αυτούς που έπρεπε κανονικά να προστατεύουν.

Ο Ζαώρδιλ κατάλαβε. *Διπλοί φύλακες. Προδότες.*

Κατέβασε τα κιάλια του, καθώς ήταν καθισμένος πάνω στο δίκυκλό του, κι έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα. Ήταν το σύνθημα που περίμεναν οι μαχητές του για να επιτεθούν. Κατέβηκαν μαζικά από το ύψωμα όπου βρίσκονταν, εφορμώντας στους ληστές της Γαλανής Δράκαινας, οι περισσότεροι επάνω σε άλογα, τέσσερις επάνω σε λυκόχοιρους, και δύο επάνω σε δίκυκλα. Ο Ζαώρδιλ δεν το είχε θεωρήσει σκόπιμο να φέρει όλες του τις δυνάμεις σε τούτη τη σύγκρουση. Άλλωστε, οι ενεδρευτές της Γαλανής δεν ήταν πολλοί· δεν περίμενε ότι θα δυσκολευόταν να πλιατσικολογήσει, προφανώς.

Ενεργοποιώντας τη μηχανή του δίκυκλού του, ο Ζαώρδιλ ακολούθησε τους πολεμιστές του στη μάχη. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα τουφέκι με ξιφολόγχη και πυροβολούσε, καθώς ζύγωνε τους ληστές από τα νώτα. Οι μαχητές του έβγαζαν πολεμικές κραυγές οι οποίες χάνονταν μέσα στους πυροβολισμούς των όπλων τους και στον άγριο καλπασμό των αλόγων.

Τα ρεμάλια της Σαρντίκα-Νοθ ξαφνιάστηκαν. Στράφηκαν προς τ'ανατολικά για ν'αντικρίσουν τον ερχόμενο εχθρό, ενώ ήδη πολλοί απ'αυτούς σωριάζονταν χτυπημένοι ή νεκροί. Πυροβόλησαν, πανικόβλητα, τρομαγμένα, μην κάνοντας ούτε τον κόπο να στοχεύσουν ανάμεσα από τα δέντρα. Οι ριπές πετύχαιναν κορμούς και φυλλωσιές.

Η ίδια η Σαρντίκα-Νοθ, η Γαλανή Δράκαινα, ήταν μαζί τους, καθισμένη πάνω στο ψηλό, μαύρο άλογό της, ντυμένη με κομμάτια πανοπλίας και ουρλιάζοντας διαταγές, καθώς ύψωνε το κοντό τουφέκι της και πυροβολούσε. Έμοιαζε περισσότερο εξοργισμένη παρά τρομαγμένη όπως οι ληστές της.

Ο Ζαώρδιλ προσπάθησε να τη σημαδέψει· πάτησε τη σκανδάλη, μα αστόχησε.

Εκείνη τον πρόσεξε. Τα μάτια της γυάλισαν, κατάμαυρα, πάνω στο γαλανόδερμο πρόσωπό της που πλαισιωνόταν από ένα ατσάλινο κράνος. «*Ζαώρδιλ!*» φώναξε πυροβολώντας προς το μέρος του μέσα στον χαλασμό – και αστοχώντας, φυσικά, καθώς κάμποση απόσταση τούς χώριζε και θολούρα είχε ήδη σηκωθεί. Άνθρωποι σκοτώνονταν με ανθρώπους, από κοντά τώρα οι περισσότεροι, χρησιμοποιώντας σπαθιά και τσεκούρια και ξιφολόγχες. «*Θα σε βρω και θα κάνω το παρατσούκλι σου πραγματικότητα!*» κραύγασε η Γαλανή Δράκαινα. «*Θα το μετανιώσεις αυτό!*» Κι ύστερα, φώναζε στους ληστές της να υποχωρήσουν. Διότι ήταν φανερό πως δεν μπορούσαν να νικήσουν εδώ· τους είχαν ξεγελάσει· είχαν χιμήσει στα νώτα τους, και ήταν περισσότεροι από αυτούς. Η Σαρντίκα υπολόγιζε μια εύκολη λεηλασία – αλλά το αποτέλεσμα ήταν ένα αιματοβαμμένο μακελειό.

Ο Ζαώρδιλ πυροβόλησε έναν άλλο εχθρό, που βρισκόταν πιο κοντά του, και τον είδε να πέφτει από το άλογο που καβαλούσε. Ύστερα, στράφηκε καθώς κατάλαβε ότι κάποιος τού χιμούσε από τα πλάγια. Ήταν κι αυτός έφιππος κι ερχόταν, καλπάζοντας, καταπάνω στο σταματημένο δίκυκλο του Σκοτωμένου. Ο Ζαώρδιλ απέφυγε το κοντάρι του και τον κάρφωσε στον λαιμό με την ξιφολόγχη του τουφεκιού του. Ο άντρας έπεσε ενώ αίμα τιναζόταν από την κομμένη αρτηρία, και το άλογό του έφυγε χρεμετίζοντας.

Ο Σκοτωμένος έστρεψε το βλέμμα του αλλού, μέσα στη μάχη, κι έτυχε να δει τη λευκόδερμη, πρασινομάλλα Φαίδρα'λι καθισμένη στο άλογό της, με τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της να γυαλίζει στο λυκόφως. Εκεί μέσα, σ'αυτό το πετράδι, η μάγισσα έλεγε πως κρατούσε φυλακισμένη την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων – τον δαίμονά της – η επιρροή του οποίου ήταν τώρα φανερή ολόγυρά της, αν ήξερες πώς να ψάξεις γι'αυτήν. Ορισμένοι από τους εχθρούς σωριάζονταν χωρίς φανερή αιτία, ή τους έπεφταν τα όπλα, ή απρόσμενα, τελείως ανεξήγητα, τραύματα παρουσιάζονταν επάνω τους, σαν από νύχια ή δόντια άγριων θηρίων.

Δίπλα από τη Φαίδρα, καθόταν στο δίκυκλό του ο Φέκταρελ, πυροβολώντας με μια καραμπίνα όποιον έκανε να ζυγώσει τη μάγισσα. Μαυρόδερμος σαν τη νύχτα και τυλιγμένος στη μαύρη κάπα του, με την κουκούλα στο κεφάλι. Από κάτω αλεξίσφαιρη ελαφριά πανοπλία κρυβόταν, όπως ήξερε ο Ζαώρδιλ.

Οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας υποχωρούσαν τώρα. Και μάλλον δεν χρειαζόταν καν η αφέντρα τους να τους προστάξει για να φύγουν. Ήταν πασιφανές πως είχαν αρχίσει να καταλαβαίνουν ότι βρίσκονταν αντιμέτωποι με κάτι που δεν μπορούσαν να νικήσουν. Είχαν πάει ξεβράκωτοι εκεί όπου θηρία παραφυλούσαν.

Οι πολεμιστές περικύκλωσαν το σταματημένο καραβάνι.

Ο Ζαώρδιλ κατέβηκε απ'το δίκυκλό του· βάδισε πάνω κι ανάμεσα από τα κουφάρια και τα σκορπισμένα όπλα. Αντίκρισε τους ανθρώπους του καραβανιού, οι οποίοι έμοιαζαν ακόμα τρομοκρατημένοι. Δεν ήταν βέβαιοι πώς έπρεπε ν'αντιδράσουν. Δεν ήταν καν βέβαιοι αν είχαν σωθεί ή όχι. Άλλωστε, μπορεί απλά μια συμμορία ληστών να είχε διώξει μια άλλη συμμορία για να τους ληστέψει εκείνη.

Οι άνθρωποι της Γαλανής Δράκαινας βρίσκονταν πια μακριά από εδώ, έχοντας τραπεί σε φυγή προς την Ψηλή Γέφυρα, αλλά κανένας απ'τους πολεμιστές του Ζαώρδιλ δεν είχε χαλαρώσει. Βαστούσαν άπαντες τα όπλα τους σε ετοιμότητα, αν και όχι υψωμένα. Ήταν σιωπηλοί· μονάχα τ'άλογά τους ακούγονταν να χρεμετίζουν, κάπου-κάπου, οι λυκόχοιροί τους να γρυλίζουν, και οι μηχανές των δίκυκλών τους συνεχόμενα να βουίζουν. Επίσης, κάποιος όπλιζε το τουφέκι του.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Σκοτωμένος. «Ποιος είναι ο αρχηγός τούτου του καραβανιού;»

Μερικές στιγμές βουβής αμηχανίας και φόβου πέρασαν· ύστερα, ένας άντρας κατέβηκε από το τετράκυκλο όχημα που ήταν κατά το ήμισυ σκεπασμένο με υφασμάτινη οροφή ενώ το άλλο μισό ήταν ανοιχτό. «Εγώ... Εγώ είμαι ο αρχηγός του καραβανιού.» Ο άντρας ήταν μετρίου αναστήματος και, σίγουρα, πάνω από σαράντα-πέντε χρονών, πορφυρόδερμος, με λίγα γαλανόχρωμα μαλλιά στο κεφάλι και περισσότερα γαλανόχρωμα μούσια στο πρόσωπο. Φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα, αλλά *καλά* ταξιδιωτικά ρούχα, όχι απένταρου περιπλανητή. «Ονομάζομαι Καντάρφιλ της Χόλκεραλ, γιος του–»

«Είσαι έμπορος;» Τον Ζαώρδιλ δεν τον ενδιέφερε το οικογενειακό δέντρο του άντρα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ, κοιτάζοντάς τον με καχυποψία.

Ο Ζαώρδιλ έβγαλε το κράνος του, φανερώνοντας πορφυρόδερμο πρόσωπο, πλούσια μαύρα μαλλιά μακριά ώς τους ώμους (κυρίως επειδή βαριόταν να του τα κουρεύουν και τα έκοβε με ξιφίδιο κάθε τόσο), και μαύρα μούσια, τα οποία μισόκρυβαν μια ουλή στο αριστερό του μάγουλο. Είχε ακόμα μια ουλή πάνω απ'το δεξί μάτι, η οποία χώριζε το φρύδι του σε δύο δυσανάλογα τμήματα. «Τι εμπορεύεσαι;»

Ο Καντάρφιλ συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας τώρα τον Ζαώρδιλ ερευνητικά.

«Σε ρώτησα τι εμπορεύεσαι!» είπε απότομα ο Σκοτωμένος, αναρωτούμενος γιατί τον κοίταζε έτσι. *Με αναγνωρίζει;* Αν καταγόταν από τη Χόλκεραλ, δεν αποκλειόταν... *Κακό αυτό.* Ο Ζαώρδιλ δεν ήθελε τίποτα περίεργα μπλεξίματα. Αλλά δε νόμιζε πως θα κατέληγε εκεί η κατάσταση, βέβαια.

«...Τίποτα σπουδαίο,» κόμπιασε ο Καντάρφιλ. «Κάτι μικροπράγματα, που δεν...»

«Δεν πρόκειται να σε ληστέψω, μη φοβάσαι,» του είπε ο Ζαώρδιλ. «Λες να δίσταζα να ρίξω μια ματιά στ'αμάξια σου;» Έδειξε με το βλέμμα του το φορτηγό και τις δύο άμαξες.

Ο Καντάρφιλ καθάρισε τον λαιμό του. «Με συγχωρείς· απλώς η κατάσταση... Τέλος πάντων. Ρούχα, υποδήματα, κι έργα τέχνης μεταφέρω. Πηγαίνω στη Νασόλκαθ. –Οι μισθοφόροι μου με πρόδωσαν!» πρόσθεσε, σαν τώρα να το είχε προσέξει, και υπήρχε οργή στη φωνή του. «Αυτός ο τρισκατάρατος ο Ρόναθλον! Αυτός... αυτή η κουράδα λυκόχοιρου!»

«Ήταν συνεννοημένος με τη Γαλανή Δράκαινα, προφανώς, από πριν,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Ο Καντάρφιλ ένευσε. «Κύριε...» είπε. «Όποιος...» Τον κοίταξε πάλι ερευνητικά. «Όποιος κι αν είστε, σας ευχ–»

«Μ'έχεις ξαναδεί κάπου;»

Ο Καντάρφιλ κούνησε αμέσως το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω!»

«Μη μου λες ψέματα, έμπορα!» φώναξε ο Σκοτωμένος και βάδισε προς το μέρος του, για να σταθεί εμπρός του. «*Μ'έχεις ξαναδεί;* σε ρώτησα.»

Ο Καντάρφιλ τον ατένισε υπολογιστικά, προσπαθώντας να κρύψει τον φόβο του. «Είμαι ευγνώμων για τη βοήθειά σου, όπως και νάχει–»

«Απάντησέ μου.»

«Νομίζω πως ναι. Στη Χόλκεραλ. Ίσως και να κάνω λάθος. Μη... μην προσβληθείς αν κάνω λάθος. Αλλά... μου θυμίζεις έναν Παντοκρατορικό στρατιωτικό. Τον είχα δει κάποιες φορές. Λοχαγός, νομίζω, ήταν. Δε θυμάμαι τ'όνομά του.»

«Ζαώρδιλ Νυκτόκορμος είναι τ'όνομά του. 'Ο Σκοτωμένος'.»

Ο Καντάρφιλ συνοφρυώθηκε. «Ναι... ο Σκοτωμένος. Έτσι τον έλεγαν κάποιοι. Εσύ είσαι, έτσι δεν είναι;»

Ο Ζαώρδιλ κατένευσε, μουντά.

«Σ'ευχαριστώ για τη βοήθειά σου. Θα σ'ανταμείψω όπως μπορώ. Αλλά... πρέπει να ρωτήσω: Γιατί με βοήθησες;»

«Ας πούμε ότι έχω κόντρες με τη Σαρντίκα-Νοθ. Κι επιπλέον, ψάχνω για δουλειά. Για εμένα και τους πολεμιστές μου.» Έριξε μια ματιά στους ανθρώπους πίσω του.

Ο Καντάρφιλ τούς κοίταξε επίσης. «Εμ... Δεν ξέρω αν θα μπορούσα να σας προσλάβω. Είστε πολλοί και τα χρήματά μου λίγα, επί του παρόντος. Όμως η Νασόλκαθ δεν είναι μακριά. Αν μπορούσατε να με συνοδέψετε ώς εκεί... Αν και, κανονικά...» Κοίταξε προς τα βόρεια, συλλογισμένα: προς την Ψηλή Γέφυρα. «Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ... πήγαν στη γέφυρα, έτσι;»

«Ναι,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;»

Η έκφραση του Καντάρφιλ μαρτυρούσε ότι είχε μια υποψία που δεν τολμούσε να ξεστομίσει. «...Όχι.»

«Έχουν το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

«Αποκλείεται!»

Ο Ζαώρδιλ γέλασε κοφτά. «Αποκλείεται; *Τίποτα* δεν αποκλείεται, έμπορα.»

«Μα... θα... θα το είχα μάθει. Πρέπει νάχε ακουστεί!»

«Θ'ακουστεί, σύντομα. Πριν από μερικές μέρες η Γαλανή πήρε το οχυρό.»

«Θεοί...» μουρμούρισε ο Καντάρφιλ. «Αν έχει πάρει το οχυρό, ελέγχει την Ψηλή Γέφυρα, κι επομένως, το εμπόριο σ'όλη τούτη την περιοχή.»

«Ναι,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Αυτός, είμαι σίγουρος, ήταν ο σκοπός της.»

«Πώς τα κατάφερε να πάρει το οχυρό; Τι έχει γίνει ο Άρχοντας Βάλγκερελ; Είναι νεκρός;»

«Τίποτα απ'αυτά δεν ξέρω ακόμα. Όταν άκουσα πως το οχυρό είχε παρθεί, ήρθα προς τα δω για να κατοπτεύσω. Να δω τι γινόταν. Ψάχνουμε δουλειά, όπως σου είπα. Τελευταία, περιφερόμαστε σαν Ακάθιστοι. Σκεφτόμουν ότι, αν σας βοηθούσαμε να αντιμετωπίσετε την ενέδρα της Γαλανής, ίσως να μπορούσατε να μας δώσετε δουλειά, ή να μας προτείνετε σε κάποιον. Αλλιώς, στο τέλος, θα πρέπει κι εμείς να στραφούμε στη ληστεία. Τι άλλος δρόμος υπάρχει; Να πεθάνουμε της πείνας;» Ο Ζαώρδιλ ανασήκωσε τους ώμους.

Ο Καντάρφιλ κοίταξε τους πολεμιστές γύρω απ'το σταματημένο καραβάνι του. Δεν του έμοιαζαν για άνθρωποι που θ'αρνούνταν να ληστέψουν. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν όλοι τους Παντοκρατορικοί στρατιώτες που είχαν ξεμείνει στη Φεηνάρκια... και ο Καντάρφιλ δεν είχε καμια συμπάθεια για τέτοιους. «Θα κάνω ό,τι μπορώ,» είπε στον αρχηγό τους. «Το υπόσχομαι.» Και ρώτησε: «Μπορείτε να με περάσετε από τη γέφυρα;»

Ο Ζαώρδιλ γέλασε. «Τρελός είσαι, έμπορα! Νομίζεις ότι έχω αρκετές δυνάμεις για να πολιορκήσω το οχυρό; Οι μαχητές μου δεν είναι μόνο αυτοί που βλέπεις εδώ, βέβαια, αλλά δεν είναι και πολύ περισσότεροι. Ελάχιστοι έμειναν πίσω, καθώς και κάποια οχήματα κι ελέφαντες που έχουμε. Ήμασταν τυχεροί – και εμείς και εσύ – που η Γαλανή δεν περίμενε αντίσταση. Αν είχε συγκεντρώσει εδώ όλους τους δικούς της δεν θα μπαίναμε καν στον κόπο να προσπαθήσουμε να σας σώσουμε.»

«Οπότε... τι...;» Ο Καντάρφιλ αναστέναξε. «Πρέπει, δηλαδή, να επιστρέψω στη Χόλκεραλ...» *Ή, ίσως, θα μπορούσα να πάω στη Βολδέριλ,* σκέφτηκε. *Θα με συνέφερε;* Μετά, όμως, θυμήθηκε ότι εκείνοι οι άλλοι έμποροι που έρχονταν από τη Βολδέριλ είχαν δεχτεί επίθεση από τη Γαλανή Δράκαινα. Μα τους θεούς! παντού ήταν εξαπλωμένη αυτή η λήσταρχος;

«Δεν είπα ότι δεν μπορείς να φτάσεις στη Νασόλκαθ,» διευκρίνισε ο Ζαώρδιλ. «Είπα ότι αποκλείεται να περάσεις τον ποταμό από την Ψηλή Γέφυρα.»

«Μα δεν υπάρχει άλλο πέρασμα!»

«Υπάρχει,» του είπε ο Σκοτωμένος.

«Δε μου κάνει κανένας μικρός πόρος· έχω τόσα αμάξια μαζί μου.»

«Θα πάρεις όλα σου τα αμάξια, αν οι οδηγοί σου ξέρουν να οδηγούν λιγάκι προσεχτικά.»

«Σοβαρολογείς; Υπάρχει τέτοιο πέρασμα; Πού;»

«Κοντά στη διαστασιακή δίοδο προς Χάρνταβελ.»

«Αν είναι δυνατόν! Δε νομίζω...»

«Έχεις ξαναπάει στη δίοδο;»

«Ομολογώ πως όχι, αλλά–»

«Εγώ έχει τύχει να περάσω από πολύ κοντά, τελευταία. Βρίσκεται επάνω στις πηγές του Νίρφεβ.»

«Ναι, τόχα ακούσει ότι ο ποταμός από κει ξεκινά – ή από κει κοντά, τουλάχιστον – αλλά–»

«Άκουσέ με,» τον διέκοψε ο Ζαώρδιλ. «Ο ποταμός μοιάζει να βγαίνει από τη δίοδο, και *γύρω* από τη δίοδο ανοίγεται ένα μονοπάτι μέσα στα βουνά απ'όπου μπορούν ακόμα και οχήματα σαν αυτό» – έδειξε με το σαγόνι του το φορτηγό – «να περάσουν, αν οδηγείς προσεχτικά. Άμα κάνεις καμια στραβοτιμονιά, όμως, τότε δεν ξέρω πού μπορεί να καταλήξεις – ίσως στη Χάρνταβελ, και η δίοδος είναι μονόδρομη, όπως θα γνωρίζεις· ίσως στον κόσμο των νεκρών, όπου η δίοδος *πάντα* είναι μονόδρομη ούτως ή άλλως.»

Ο Καντάρφιλ κοίταξε τους οδηγούς των οχημάτων του, που είχαν συγκεντρωθεί κοντά σ'αυτόν και τον Σκοτωμένο, όπως κι οι υπόλοιποι βοηθοί του εμπόρου. Κανένας δεν μίλησε. Ο Καντάρφιλ είπε στον Ζαώρδιλ: «Και πώς θα φτάσουμε ώς τη διαστασιακή δίοδο; Βρίσκεται μες στους Καταρράκτες, αν δε λαθεύω: κι αυτά τα βουνά είναι γεμάτα τρεχούμενα νερά και τα μονοπάτια τους επικίνδυνα.»

«Θα σε οδηγήσω εγώ. Θάναι λιγάκι δύσκολο να φτάσουμε από τούτη τη μεριά, μα, στο τέλος, θα τα καταφέρουμε· δεν έχω αμφιβολία.»

Ο Καντάρφιλ το σκέφτηκε, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του. Δεν ήθελε να επιστρέψει στη Χόλκεραλ χωρίς να έχει επισκεφτεί πρώτα τη Νασόλκαθ. Εκεί σκόπευε να πουλήσει το μεγαλύτερο μέρος του εμπορεύματός του. Αυτά που είχε πουλήσει στο δρόμο ήταν σαχλαμάρες· μετά βίας κάλυπταν τα έξοδά του – και αν.

Τελικά είπε: «Οδήγησέ μας.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Αλλά νάχεις υπόψη ότι δε δουλεύουμε δωρεάν. Θεώρησε τιμή γνωριμίας το γεγονός ότι δεν σου παίρνουμε αμέσως χρήματα, που σε γλιτώσαμε απ'τα νύχια της Γαλανής. Όταν φτάσουμε στη Νασόλκαθ, όμως, φρόντισε να κάνεις κι

εσύ κάτι για μας. Θέλουμε να δουλέψουμε, αν όχι για σένα, για κάποιον άλλο.»

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ. «Φυσικά.»

«Και κανένας να μη μάθει ότι κάποτε με είχες δει στη Χόλκεραλ.»

«Δε θέλεις να ξέρουν ότι ήσουν στο Στρατό της Παντοκράτειρας.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να το ξέρουν. Είμαι κι εγώ Φεηνάρκιος, όπως κάθε άλλος.»

«Το όνομά σου είναι, πράγματι, Φεηνάρκιο…» παραδέχτηκε ο Καντάρφιλ.

«Ακριβώς.»

«Εντάξει, λοιπόν. Θα έρθουν όλοι οι πολεμιστές σου μαζί;»

«Ναι. Δεν έχω τόσους ώστε ν'αφήνω και πίσω–»

«Αρχηγέ!» Ο Φέκταρελ πλησίασε. «Η Γαλανή βγάζει οχήματα και μαχητές απ'το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Καλύτερα να φεύγουμε.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Πάμε.» Και προς τον έμπορο: «Παρεμπιπτόντως, οι φίλοι μάς λένε Ζωντανούς-Νεκρούς.» Μειδίασε, βλέποντας πως ο Καντάρφιλ δεν κατάλαβε το αστείο. *Δεν ξέρει, λοιπόν, παρά ελάχιστα για μένα· δεν είπε ψέματα, ούτε έκρυψε κάτι.*

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

η Καρδιά της Συναγωγής ήταν ανήσυχη κείνη την ημέρα, από τότε που άκουσε ότι θα επιτιθέμεθα. της αρέσουν οι μάχες. με είχε ζαλίσει & της είπα να σκάσει. τώρα δεν μπορώ να ζαλίζομαι πια.

ήμουν στη σκηνή μου & σκεφτόμουν, μέχρι που οι άλλοι μού φώναξαν ότι έπρεπε να βγω για να πάμε, αν ήθελα να έρθω & όχι να μείνω πίσω. δεν ήθελα να μείνω πίσω. επέμενε & η Καρδιά, στριφογυρίζοντας μες στον κατοπτρόλιθο στο βραχιόλι μου.

ο Φέκταρελ & οι ανιχνευτές του δεν είχαν κάνει λάθος φυσικά για την ενέδρα της Σαρντίκα-Νοθ. οι ληστές της ήταν κρυμμένοι & περίμεναν, & μετά ήρθε ένα καραβάνι & το περικύκλωσαν. ούτε οι μισθοφόροι του δεν το προστάτεψαν. πληρωμένοι από τη Γαλανή Δράκαινα. παραέχει γίνει δυνατή. ~~στο τέλος, ίσως ο Σκοτωμένος ν'αναγκαστεί να υποκύψει σ'αυτήν & να δεχτεί να~~ μπα, δε νομίζω. τίποτα δε φοβάται αυτός.

καθώς πέσαμε στη μάχη, ξαμόλησα την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων. σχεδόν από μόνη της ξαμολήθηκε. τέτοιο ΜΕΝΟΣ αυτός ο δαίμονας! καμια ώρα ίσως & να φύγει απ'τον έλεγχό μου. τσάκιζε τους καημένους τους ληστές της Γαλανής & το χαιρόταν – το ένιωθα & με μπέρδευε, ενώ δεν ήθελα να μπερδεύομαι τώρα. ο Φέκταρελ βρισκόταν κοντά μου & πυροβολούσε, σα νάθελε να με προστατέψει – ώρες ώρες είναι υπερπροστατευτικός μαζί μου (ανόητος τελείως!).

παρακολουθούσα τη μάχη προσεχτικά. παρακολουθούσα αυτό που διαμορφωνόταν ΑΝΑΜΕΣΑ από τη μάχη. οι σκιές τους είχαν πιο πολύ ενδιαφέρον από τους ίδιους... & τα κενά ανάμεσα στους αντιμαχόμενους πολεμιστές, στα δέντρα, στα ζώα, στα οχήματα... μιλάνε· όλα αυτά προσπαθούν να μου πουν κάτι. πάντα μου ξεφεύγει για λίγο. & τώρα πάλι τα ίδια. ίσως & να έφταιγε η Καρδιά της Συναγωγής που μπέρδευε την ψυχή μου με το μένος της.

θέλω να καταλάβω – θέλω τόσο πολύ να καταλάβω!

Κεφάλαιο Τρίτο
Επικίνδυνα Μονοπάτια

Κινήθηκαν δυτικά μέσα στη νύχτα, αμέσως, δίχως καθυστέρηση, γιατί ο Ζαώρδιλ φοβόταν καταδίωξη από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Αφήνοντας τη δημοσιά πίσω τους, πήγαν προς τους πρόποδες των Καταρρακτών, περνώντας από άγριες, δύσβατες περιοχές, όλο δέντρα και πέτρες. Ευτυχώς, όμως, όχι τόσο δύσβατες ώστε να μη μπορούν να τις διασχίσουν τροχοφόρα με μεγάλους τροχούς.

Ο Σκοτωμένος, τινάζοντας μια φωτοβολίδα στον σκοτεινιασμένο ουρανό του δειλινού, ειδοποίησε και τους υπόλοιπους πολεμιστές του, που δεν είχαν εμπλακεί με τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας, ότι έπρεπε να έρθουν γρήγορα προς τα εδώ. Ο Φέκταρελ, επάνω στο δίκυκλό του, και δυο άλλοι καβάλα σε άλογα έμειναν πίσω για να τους συναντήσουν και να τους οδηγήσουν στον Ζαώρδιλ και το καραβάνι που συνόδευε προς τους πρόποδες των βουνών.

Οι Καταρράκτες φαίνονταν σαν πελώριοι μαύροι όγκοι, καθώς το φως της ημέρας λιγόστευε και τα τρία φεγγάρια παρουσιάζονταν στους ουρανούς. Ο Ζαώρδιλ κοίταζε, συχνά-πυκνά, πίσω, όχι για να δει πότε θα έρχονταν οι υπόλοιποι που είχε ειδοποιήσει, αλλά επειδή ανησυχούσε για τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Αν ζύγωναν, δεν ήθελε να τον πιάσουν απροετοίμαστο. Με γυμνό μάτι, πάντως, δεν μπορούσε να διακρίνει κανέναν να έρχεται μέσα από τις σκιές των δέντρων. Και ούτε και με τα κιάλια του.

Οδήγησε το δίκυκλό του πλάι στο άλογό της Φαίδρας'λι, η οποία έμοιαζε αφηρημένη όπως συνήθως ύστερα από εκείνο που της είχε συμβεί στα Χρυσά Όρη. Όταν όμως ο Ζαώρδιλ τής μίλησε, αμέσως του απάντησε.

«Μπορείς να μου ενισχύσεις τα κιάλια, μάγισσα;»

«Ναι.» Η Φαίδρα'λι, παίρνοντας τα κιάλια του στα χέρια της, μουρμούρισε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως και του τα επέστρεψε.

Ο Ζαώρδιλ, χρησιμοποιώντας τα, κοίταξε πάλι προς τα πίσω, και τώρα νόμιζε ότι η ματιά του μπορούσε να διαπεράσει ακόμα και τις πιο πυκνές σκιές. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχε συμβεί στη μάγισσα

– το οποίο εκείνος ποτέ δεν είχε καταλάβει ακριβώς – δεν είχε μειώσει τις μαγικές της ικανότητες στο ελάχιστο.

Ο Σκοτωμένος, ξανά, δεν διέκρινε κανένα σημάδι καταδίωξης. Είδε μονάχα τον Φέκταρελ και τους άλλους να έρχονται, φέρνοντας μαζί τους τους πέντε ελέφαντες, τα δίκυκλα, τα δύο φορτηγά, και τα δύο τεθωρακισμένα. Από πάνω τους πετούσαν τα δύο ορνιθόπτερα – πράγμα καθόλου απαραίτητο. Ο Ζαώρδιλ προτιμούσε να μη δίνουν στόχο. Τα μικρά αεροσκάφη ήταν καλά για ανιχνευτικές αποστολές, όταν υπήρχε λόγος γι'αυτές· τώρα ήταν άχρηστα, και καλύτερα να τα είχαν φορτώσει στις οροφές των φορτηγών. *Δε χρειάζεται η Σαρντίκα να ξέρει τι πετούμενα έχουμε.*

Οι πρόποδες δεν ήταν και τόσο κοντά στη δημοσιά. Απείχαν κάπου είκοσι-πέντε χιλιόμετρα. Όταν τελικά έφτασαν εκεί, ήταν βαθιά νύχτα και τα ζώα τους εξουθενωμένα. Οι ίδιοι ήταν επίσης κουρασμένοι.

Ο Φέκταρελ και οι δικοί του τους είχαν προφτάσει πριν από καμια ώρα, γιατί δεν πήγαιναν πιο γρήγορα απ'αυτούς, αφού έπρεπε να κινούνται με τον ρυθμό των ελεφάντων. Ο Ζαώρδιλ είχε ρωτήσει τον Αρχιανιχνευτή του: «Είδες τη Γαλανή να έρχεται;»

«Όχι,» είχε αποκριθεί εκείνος μέσα από την κουκούλα της κάπας του. Από το μελανόδερμο πρόσωπό του μονάχα τα μάτια φαίνονταν: σαν δαίμονας της νύχτας ήταν. «Μάλλον, δε σκοπεύει να μας κυνηγήσει.»

Αυτό δεν εξέπληττε τον Ζαώρδιλ. Η Σαρντίκα-Νοθ είχε, σίγουρα, πολλούς μαχητές υπό τις διαταγές της, μα, αν τους έστελνε να επιτεθούν στους Ζωντανούς-Νεκρούς, ήξερε πως οι απώλειες που θα δεχόταν δεν θα αντιστάθμιζαν το γεγονός ότι θα εξολόθρευε τους εχθρούς της. Θα έχανε τουλάχιστον τους μισούς ανθρώπους της.

Αν όμως η Γαλανή Δράκαινα συνέχιζε να αποκτά δύναμη σ'ετούτες τις περιοχές με τον ίδιο ρυθμό, σκεφτόταν ο Ζαώρδιλ, τότε ίσως σύντομα να τη *συνέφερε* να επιτεθεί κατά μέτωπο στους Ζωντανούς-Νεκρούς. *Κάποιος πρέπει να κάνει κάτι προτού η σκρόφα ιδρύσει βασίλειο ληστών εδώ πέρα.* Ο Ζαώρδιλ αναρωτιόταν πώς είχε κατορθώσει να κατακτήσει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Κάποιο τέχνασμα πρέπει, αναμφίβολα, να είχε χρησιμοποιήσει. Δε μπορεί να το είχε πάρει με κανονική πολιορκία.

«Σταματάμε εδώ!» φώναξε ο Σκοτωμένος. «Και καταυλιζόμαστε για μερικές ώρες.»

Βρίσκονταν στους πρόποδες των Καταρρακτών πλέον, επάνω σ'ένα ύψωμα. Πλάι τους έτρεχε ένα ρυάκι· κάπου, πίσω από κρημνούς, ένας καταρράκτης ακουγόταν να μουγκρίζει.

«Είναι ασφαλές το μέρος;» ρώτησε ο Καντάρφιλ, νευρικά, πλησιάζοντας τον Ζαώρδιλ.

«Όσο ασφαλές μπορεί να είναι. Κι αν οι ελέφαντές σου δεν ξεκουραστούν, θα πέσουν κάτω. Τους τρέχεις όλη μέρα.»

Ο Καντάρφιλ κοίταξε τα ψηλά ζώα συλλογισμένα. Αγκομαχούσαν, κι έκαναν πάνω-κάτω τις προβοσκίδες τους. «Δεν πιστεύω νάρθουν πάλι οι ληστές...»

«Κανένας δεν έρχεται,» τον διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ, καθώς κατέβαινε από το δίκυκλό του. «Νομίζεις πως δεν κοιτούσαμε πίσω;» Οι πολεμιστές του είχαν ήδη αρχίσει να στήνουν τις σκηνές τους επάνω στο ύψωμα. Είχε καλή θέα από εδώ. Αν κάποιοι πλησίαζαν, θα τους έβλεπαν πολύ προτού έρθουν κοντά, εκτός αν ήταν ειδικά καμουφλαρισμένοι και κινούνταν με τρόπο μες στη νύχτα.

«Γιατί είπες ότι σας λένε Ζωντανούς-Νεκρούς;» ρώτησε ο Καντάρφιλ.

«Γιατί θα έπρεπε νάχαμε πεθάνει κανονικά, εκεί στα Χρυσά Όρη, όταν υποχωρήσαμε από τη Χόλκεραλ και οι επαναστάτες μάς κυνηγούσαν. Δεν το σκέφτηκα, όμως, εγώ αυτό το όνομα. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής το σκέφτηκε. Κι αυτός είναι, επίσης, που μου κόλλησε το παρατσούκλι 'ο Σκοτωμένος', πριν από καιρό.» Ο Ζαώρδιλ μειδίασε, γελώντας. «'Τόσες φορές που την έχεις γλιτώσει παρά τρίχα, θάπρεπε νάσαι σκοτωμένος, Λοχαγέ,' μου έλεγε, και μου το κόλλησε, το καθίκι. *Ο Σκοτωμένος*. Το διάδωσε, και τώρα όλοι έτσι με ξέρουν. Ακόμα κι εσύ τόχες ακούσει, έμπορα. Για Σκοτωμένο με ήξερες, ενώ τ'όνομά μου σου ήταν άγνωστο.»

«Ναι, είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Καντάρφιλ. «Είχα ακούσει να σε λένε Σκοτωμένο.» Και τον κοίταξε ερευνητικά.

«Τι;»

«Α... απλώς σκεφτόμουν,» κόμπιασε ο Καντάρφιλ. «Μου είπες ότι είσαι Φεηνάρκιος...»

«Το αμφιβάλλεις;»

«Σίγουρα μοιάζεις για Φεηνάρκιος. Και το όνομά σου είναι επίσης Φεηνάρκιο. Όμως συστήθηκες ως Ζαώρδιλ Νυκτόκορμος. Στη Φεηνάρκια δεν έχουμε επώνυμα, όπως σε άλλες διαστάσεις, Λοχαγέ...»

«Μη με λες λοχαγό· δεν είμαι πια λοχαγός. Απλώς είμαι ο αρχηγός τούτης της ομάδας. Και το γεγονός ότι έχω επώνυμο οφείλεται στο ότι γεννήθηκα στη Ρελκάμνια.»

«Επομένως, δεν είσαι Φεηνάρκιος,» είπε ο Καντάρφιλ, αυθόρμητα, προτού προλάβει να σταματήσει τον εαυτό του.

Ο Ζαώρδιλ, που μέχρι στιγμής κοίταζε περισσότερο τους πολεμιστές του να στήνουν τον καταυλισμό και λιγότερο τον έμπορο με τον οποίο μιλούσε, τώρα στράφηκε να τον ατενίσει ευθέως.

«Μην το παίρνεις προσωπικά,» είπε αμέσως ο Καντάρφιλ, «αλλά αφού μου λες ότι γεννήθηκες στη Ρελκάμνια....»

«Ο πατέρας μου είναι από τη Φεηνάρκια.»

«Η καταγωγή του; Εννοώ, οι γονείς του ήταν από εδώ;»

«Όχι. Είναι Φεηνάρκιος που μετανάστευσε στη Ρελκάμνια.»

«Ααα, μάλιστα... Και η μητέρα σου;» Τώρα ο Καντάρφιλ ήταν απλά περίεργος.

«Στη Ρελκάμνια έχει γεννηθεί, αλλά οι δικοί της είχαν έρθει από τη Σάρντλι. Επίσης, ένα μέρος της οικογένειάς της είναι από τη Σεργήλη.»

«Έχεις αίμα από πολλές διαστάσεις, λοιπόν...» παρατήρησε ο έμπορος.

«Άνθρωπος του σύμπαντος.»

«Ναι, έτσι τους λένε αυτούς. '*Σας* λένε', θέλω να πω.»

«Εγώ παλιά δεν το ήξερα. Πριν από χρόνια, όμως, όταν μ'έστειλαν στη Φεηνάρκια, μου το είπαν.»

«Εννοείς όταν σε έστειλαν οι Παντοκρατορικοί;»

«Προφανώς. Αλλά όπως είπαμε – δεν ξέρεις ότι ήμουν πολεμιστής της Παντοκράτειρας.»

«Ασφαλώς.»

«Προσπάθησε να κοιμηθείς τώρα· δε θα μείνουμε εδώ για πολύ,» του είπε ο Ζαώρδιλ, και βάδισε προς τη σκηνή του, την οποία οι άνθρωποί του είχαν ήδη στήσει.

Ο Νικηφόρος τον περίμενε απέξω, μασουλώντας ένα μήλο. «Νομίζεις ότι αξίζει τον κόπο, αρχηγέ;»

«Τι θες να πεις;»

«Όλη τούτη η ιστορία με τον έμπορο. Δε μου φαίνεται ούτε πολύ πλούσιος ούτε άξιος εμπιστοσύνης.»

«Θα δούμε,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Δεν έχουμε κανέναν άλλο εργοδότη, κι αυτός μπορεί να μας οδηγήσει σε κάποιον. Οποιοσδήποτε είναι καλύτερος απ'τον κανένα. Εκτός αν προτείνεις να το ρίξουμε κι εμείς στη ληστεία.»

«Δε θα το πρότεινα αυτό και το ξέρεις. Όχι αν ο κόμπος δεν φτάσει στο χτένι.»

«Επιπλέον, οι ελεύθεροι ληστές δεν μου φαίνεται νάχουν μέλλον πια,» παρατήρησε ο Ζαώρδιλ.

«Οι '*ελεύθεροι*' ληστές;»

«Δε μοιάζει η Σαρντίκα να προσπαθεί να τους μαζέψει όλους;»

Ο Νικηφόρος ένευσε μουντά. «Κάτι πρέπει να γίνει με δαύτη. Ακόμα μου φαίνεται τρελό που κατάκτησε έτσι εύκολα τ'Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας...»

«Ναι,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Λες νάχει κάναν θεό μαζί της;» Οι επαναστάτες είχαν μαζί τους πολλούς θεούς και δαίμονες (ανύπαρκτη η διαφορά ανάμεσα στους δύο αυτούς όρους, στη Φεηνάρκια) όταν κινήθηκαν εναντίον των Παντοκρατορικών για να τους διώξουν απ'τη διάσταση. Ο Σκοτωμένος ακόμα θυμόταν πολύ έντονα το χάος που είχαν προκαλέσει στη Χόλκεραλ και στα Χρυσά Όρη· κι ακόμα έβλεπε εφιάλτες από κείνη την άτακτη υποχώρηση.

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Θες να το ψάξεις;»

Ο Ζαώρδιλ κάθισε μπροστά στη σκηνή του, οκλαδόν. Έβγαλε ένα σακούλι καπνό απ'το πανωφόρι του και έστριψε ένα τσιγάρο. «Δεν ξέρω άμα θάχει νόημα, Νικηφόρε.» Έβαλε στο στόμα του το τσιγάρο και το άναψε. «Μόνο άμα κάποιος μάς πληρώσει. Αλλιώς απλά θα ξοδεύουμε εξοπλισμούς και εφόδια, χωρίς να κερδίζουμε τίποτα. Νηστικές, οι Λάμιες δεν χορεύουν.»

«Όντως,» συμφώνησε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, κι απομακρύνθηκε απ'τη σκηνή του αρχηγού του.

Ο Σκοτωμένος τον κοίταζε να βαδίζει ανάμεσα στους υπόλοιπους: μια ψηλή, λιγνή, αλλά γεροδεμένη φιγούρα, με κοντά ξανθά μαλλιά και λευκό δέρμα. Ακόμα είχε κρεμασμένο αυτό το παλιό σπαθί στην πλάτη του· έλεγε ότι του έφερνε γούρι. Είχε σπάσει κατά την υποχώρησή τους από τη Χόλκεραλ, αλλά ο Νικηφόρος τόχε σφυρηλατήσει και πάλι. Δαγκωτό Φιλί, το ονόμαζε.

Ο Ζαώρδιλ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια καθώς έβλεπε τους πολεμιστές του να ολοκληρώνουν το στήσιμο του πρόχειρου καταυλισμού. Τα ζώα ήταν ανήσυχα, παρατήρησε. Τριγύριζαν δαίμονες εδώ πέρα, άραγε; *Αν είναι κάτι επικίνδυνο, η μάγισσα μάλλον θα μας το πει...*

Τρεις ώρες μετά την αυγή, ακολούθησαν ένα μονοπάτι που σκαρφάλωνε τους πρόποδες κι ανέβαινε στα βουνά. Δεν ήταν τίποτα το πολύ βατό: με το ζόρι κυλούσαν εκεί τα αμάξια, κι όλο πάνω-κάτω έκαναν· αλλά, τουλάχιστον, *μπορούσαν* να περάσουν. Ο Καντάρφιλ σκεφτόταν αν είχε αποφασίσει συνετά που είχε εμπιστευτεί αυτόν τον καταραμένο Παντοκρατορικό. Γιατί, αν οι ζημιές στα οχήματά του αποδεικνύονταν μεγάλες μετά από τούτο το ταξίδι, τότε τι κέρδος θα είχε από την πώληση της πραμάτειας του; *Θεοί! γιατί προσπαθείτε να με χρεοκοπήσετε;*

Το γεγονός ότι ήταν τυχερός που οι Ζωντανοί-Νεκροί τον είχαν γλιτώσει απ'τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας δεν πέρασε παρά ξυστά από το μυαλό του, καθώς έκανε τούτους τους στενόχωρους συλλογισμούς.

Οι περιοχές όπου ταξίδευε τώρα η μεγάλη ομάδα ήταν απότομες και επικίνδυνες. Οι οδηγοί των οχημάτων όφειλαν να είναι συνεχώς προσεχτικοί, όχι μόνο για τις πέτρες στο έδαφος αλλά και για τους κρημνούς· πολλά σημεία του μονοπατιού ήταν στενά, και οι τροχοί κυλούσαν στις άκριες χασμάτων. Επίσης, τα τρεχούμενα νερά ήταν ένα υπολογίσιμο πρόβλημα. Τούτα τα βουνά δεν ονομάζονταν *οι Καταρράκτες* χωρίς λόγο. Καταρράκτες έπεφταν αφρίζοντας από απόκρημνα μέρη, δημιουργώντας λίμνες και ποταμούς, που άλλοι κυλούσαν προς τ'ανατολικά για να συναντήσουν τον Νίρφεβ, άλλοι χάνονταν μέσα σε σκοτεινές αβύσσους. Και το μονοπάτι που η ομάδα ακολουθούσε δεν ήταν άδειο από ρέματα: υπήρχαν σημεία – πολλά σημεία – όπου τα οχήματα, οι άνθρωποι, και τα ζώα έπρεπε να πλατσουρίσουν μέσα στα νερά για να περάσουν. Ορισμένα απ'αυτά τα μέρη ήταν ρηχά – έφταναν ώς τα γόνατα ενός άντρα μετρίου αναστήματος – κάποια άλλα, πολύ βαθύτερα, φτάνοντας ώς το στήθος ή τους ώμους: κι εκεί όφειλε κανείς να είναι πολύ προσεχτικός. Ακριβώς σ'ένα τέτοιο σημείο, το απόγευμα, οι μηχανές του ενός από τα τεθωρακισμένα τετράκυκλα των Ζωντανών-Νεκρών πήραν νερό και έπαθαν βλάβη, και οι ελέφαντες χρειάστηκε να τραβήξουν με αλυσί-

δες το βαρύ όχημα από τον ποταμό, ώστε οι μηχανικοί να μπορέσουν να το επισκευάσουν – πράγμα που, ευτυχώς, δεν χρειάστηκε παρά ένα μισάωρο, ενώ οι υπόλοιποι έκαναν μια μικρή στάση.

Το χειρότερο επεισόδιο της ημέρας, ωστόσο, δεν ήταν αυτό – αυτό ήταν μονάχα μια ενόχληση. Το χειρότερο επεισόδιο συνέβη το μεσημέρι, λίγο προτού αποφασίσουν να σταματήσουν κι ενώ πάλι διέσχιζαν ένα ρέμα, που όμως δεν ήταν βαθύ και κανένας τους δεν ανησυχούσε.

Μέσα από το νερό, μια πελώρια μορφή ξεδιπλώθηκε. Τόσο μεγάλη που ήταν, καταφανώς, *αδύνατο* να είχε κρυφτεί κάτω από την επιφάνεια. Η οντότητα, όμως, δεν ήταν υλική, όπως αμέσως όλοι κατάλαβαν. Ή, τουλάχιστον, όχι *τελείως* υλική. Το χρώμα της ήταν τόσο σκούρο μπλε που έμοιαζε μαύρο, μα, αν κοίταζες προσεχτικά, μπορούσες να διακρίνεις ότι το σώμα της ήταν ρευστό, ημιδιαφανές, και εύκολα αλλοιωνόταν. Στεκόταν σε τέσσερα πόδια, θυμίζοντας μεγάλο θηλαστικό, αλλά δεν είχε κεφάλι. Στη θέση του κεφαλιού υπήρχαν πολλά μακριά πλοκάμια· και το ένα απ'αυτά, το κεντρικό, συνέχιζε να υψώνεται παίρνοντας ανθρώπινη μορφή: μια γυναίκα, από τη μέση κι επάνω μόνο, κατάμαυρη, χωρίς καθόλου μαλλιά, αλλά με αστραφτερά πράσινα μάτια.

Οι πολεμιστές του Ζαώρδιλ, παρότι οι μισοί εξωδιαστασιακοί μισθοφόροι που είχαν μείνει αρκετό καιρό στη Φενηνάρκια κι οι άλλοι μισοί γηγενείς, τρομοκρατήθηκαν, κάνοντας πίσω, κραυγάζοντας. *Δαίμονας! Δαίμονας! Μακριά!*

Η γυναικεία μορφή άνοιξε το στόμα της κι έβγαλε ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό.

Ο Ζαώρδιλ – όπως κι όλοι – το αισθάνθηκε να τρυπά το κεφάλι του και να τραντάζει ολόκληρο το σώμα του. Δεν καβαλούσε το δίκυκλο τώρα· προτιμούσε νάναι καθισμένος πάνω σ'ένα από τα τεθωρακισμένα, σε τούτους τους κακοτράχαλους τόπους: και παραλίγο να πέσει και να βουτήξει μες στα νερά του ποταμού, καθώς ορθωνόταν τρίζοντας τα δόντια. Ύψωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον δαίμονα αντίκρυ του, ενώ συγχρόνως κι άλλοι έκαναν το ίδιο.

Το πλάσμα δέχτηκε τις σφαίρες χωρίς να φαίνεται να παθαίνει κακό, κι άρπαξε δύο πολεμιστές με τα πλοκάμια του παρασέρνοντάς τους κοντά του ενώ εκείνοι έμοιαζαν νάχουν ξαφνικά αλλοφρονήσει τελείως.

Τότε, όμως, κάτι το χτύπησε. Μια δύναμη, που φαινόταν περισσότερο από τα αποτελέσματά της. Γρυλίσματα και αλυχτήματα αντηχούσαν, καθώς το ουρλιαχτό της δαιμονικής γυναίκας έπαυε όπως μια κραυγή που χάνεται στα βάθη μιας μακριάς σήραγγας. Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων χτυπούσε τον δαίμονα, συνειδητοποίησε ο Ζαώρδιλ· και στράφηκε για να δει τη Φαίδρα'λι να κρατά το χέρι της υψωμένο εμπρός της: το χέρι όπου βρισκόταν το βραχιόλι με τον κατοπτρόλιθο.

Ο δαίμονας του ποταμού είχε τώρα αφήσει τους δύο πολεμιστές να πέσουν και μαχόταν με κάτι που ο Ζαώρδιλ δεν μπορούσε να δει παρά μόνο σαν φευγαλέες εντυπώσεις: ότι θηρία χιμούσαν στο ημίρρευστο πλάσμα· ολόκληρη συγκέντρωση αιμοβόρων θηρίων, όλο νύχια, δόντια, μύες, και οργή.

Και η Φαίδρα'λι έκανε ξόρκια: ήταν φανερό από τις κινήσεις των χεριών της κι από το γεγονός ότι τα χείλη της κινούνταν γρήγορα, υποτονθορύζοντας λόγια στη γλώσσα της μαγείας.

«*Να φύγουμε!*» ούρλιαζε ο Καντάρφιλ. «*Να φύγουμε!*»

Οι φωνές του ξύπνησαν τον Ζαώρδιλ από τη μερική ύπνωση του θεάματος των αντιμαχόμενων δαιμόνων, κι ο Σκοτωμένος φώναξε στους πολεμιστές του: «Περάστε το ρέμα! *Περάστε το ρέμα – τώρα! ΠΡΟΧΩΡΑΤΕ!*»

Τον υπάκουσαν, καθώς συνέρχονταν από το αρχικό ξάφνιασμα· άρχισαν να διασχίζουν τα νερά όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Τα ζώα έδειχναν νάχουν παλαβώσει: τα άλογα χρεμέτιζαν και ανασηκώνονταν στα πισινά πόδια τους· οι λυκόχοιροι γρύλιζαν, έμοιαζαν στα πρόθυρα να ξεφύγουν απ'τους καβαλάρηδές τους· οι ελέφαντες φώναζαν, χτυπώντας από δω κι από κει με τις προβοσκίδες τους. Ακόμα κι οι μηχανές των οχημάτων έμοιαζαν να μουγκρίζουν περίεργα – αλλά αυτό, μάλλον, δεν ήταν παρά η ιδέα του, υπέθεσε ο Ζαώρδιλ.

Προτού περάσουν όλοι τον ποταμό, η δαιμονική αναμέτρηση είχε τελειώσει· ο θεός του ποταμού είχε λιώσει πάλι μέσα στο νερό, και ο Σκοτωμένος τον είχε δει να απομακρύνεται σαν μια μαύρη κηλίδα. Μια κηλίδα που δεν είχε προσέξει ποτέ να πλησιάζει – μάλλον επειδή δεν κοιτούσε για κανέναν κίνδυνο από κείνη τη μεριά.

«Μάγισσα,» είπε πλησιάζοντας την έφιππη Φαίδρα'λι. «Όλα εντάξει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν ήταν και πολύ δυνατός. Ένας περιπλανώμενος δαίμονας. Νόμιζε ότι θα ήμασταν εύκολη λεία.»

«Σκόπευε να μας φάει;» ρώτησε ο Φέκταρελ, ο οποίος ήταν επάνω στο δίκυκλό του, παρά τα δύσβατα εδάφη, κι έμοιαζε να μπορεί να το οδηγεί με σχετική άνεση· απέφευγε λακκούβες και προεξέχοντες βράχους που τα μεγαλύτερα οχήματα ήταν υποχρεωμένα να διασχίζουν.

«Ήταν πεινασμένος,» τον διαβεβαίωσε η Φαίδρα. «Θα ρουφούσε όσους από εμάς κατόρθωνε ν'αρπάξει και θ'άφηνε τα κόκαλά τους μέσα στο ποτάμι.» Δεν έμοιαζε ν'αστειεύεται. Αν και πλέον ποτέ δεν ήξερες πότε αστειευόταν. Ήταν πάντοτε σοβαρή, σαν ό,τι έβλεπε να είχε μεγάλη σημασία για εκείνη.

Το βλέμμα της τώρα πήγε στο τρεχούμενο νερό. Και έμεινε εκεί.

Τι κοιτάζει; απόρησε ο Ζαώρδιλ. «Έρχεται κι άλλος δαίμονας;»

Εκείνη δεν του απάντησε.

«Φαίδρα!» της φώναξε.

Η μάγισσα βλεφάρισε κι έστρεψε τα μάτια της επάνω του. «Πάμε,» είπε.

Ο Σκοτωμένος δεν ήταν βέβαιος αν είχε ακούσει την ερώτησή του. Αλλά δεν είχε και μεγάλη σημασία. Τίποτα δεν φαινόταν να ξεπηδά απ'το ποτάμι για να τους χιμήσει· οπότε, εντάξει.

Έφτασαν κοντά στη διαστασιακή δίοδο όταν είχε πια νυχτώσει. Βρισκόταν, πράγματι, εκεί όπου εκπήγαζε ο Νίρφεβ. Το μεγάλο ποτάμι φαινόταν σαν να έβγαινε μέσα από τη δίοδο, η οποία ήταν μια καταφανής αλλοίωση της πραγματικότητας. Ύψος, μήκος, πλάτος: εκείνο το μέρος έμοιαζε να έχει τουλάχιστον άλλη μία ή δύο διαστάσεις. Τα βουνά βούλιαζαν μέσα στα βουνά και αναδύονταν μέσα από τα βουνά. Και, καθώς κοίταζες προς τα εκεί, καταλάβαινες ότι μπορούσες ν'ακολουθήσεις έναν δρόμο που, υπό κανονικές συνθήκες, θα ήταν αδύνατο ν'ακολουθήσεις. Έναν δρόμο που έμοιαζε να σε οδηγεί στα έγκατα των βουνών αλλά, παραδόξως, συγχρόνως έξω από αυτά.

«Εδώ είμαστε,» είπε ο Ζαώρδιλ στον Καντάρφιλ.

«Αυτή είναι η δίοδος προς Χάρνταβελ;»

«Δε μοιάζει για διαστασιακή δίοδος;»

«Υποθέτω δεν φαίνεται έτσι εξαιτίας κάποιας οφθαλμαπάτης που προκαλεί το φως των φεγγαριών...»

«Καλά υποθέτεις.»

Στέκονταν σε απόσταση περίπου μισού χιλιομέτρου από την παράξενη αλλοίωση της πραγματικότητας της Φεηνάρκια, ατενίζοντάς την από μια πλαγιά, έχοντας σταματήσει για να διανυκτερεύσουν. Ο Σκοτωμένος με τίποτα δεν θα ριψοκινδύνευε να περάσουν στην άλλη μεριά μες στη νύχτα.

Στράφηκε κι απομακρύνθηκε από τον έμπορο, ο οποίος συνέχισε να στέκεται στην άκρη του κρημνού αγναντεύοντας τη δίοδο σαν να τον είχε μαγέψει.

Ένα αλύχτημα αντήχησε απόμακρα, μέσα στους Καταρράκτες. Ένα αλύχτημα που έδινε την εντύπωση ότι ήταν η μιλιά τρεχούμενων νερών· και μαζί του ήρθε ένας υγρός άνεμος... από κάπου. Κανένας δεν μπορούσε να προσδιορίσει την ακριβή του κατεύθυνση. Αλλά όλοι καταλάβαιναν ότι είχαν ακούσει τη φωνή κάποιου θεού ετούτων των βουνών και νιώσει την ανάσα του επάνω τους.

Η Νιρκέκα ζύγωσε τον Ζαώρδιλ και είπε: «Αρχηγέ, τα καύσιμά μας τελειώνουν.»

Εκείνος συνοφρυώθηκε, και η όψη του φάνταζε άγρια μέσα στη νύχτα, αν και δεν ήταν θυμωμένος, απλά παραξενεμένος.

«Θα μας φτάσουν για να περάσουμε τα βουνά,» διευκρίνισε η Νιρκέκα, «και για να πάμε ώς τη Νασόλκαθ, και θάχουμε και περίσσευμα. Όμως, σύντομα, αν δεν αγοράσουμε καινούργιες ενεργειακές φιάλες....»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Σ'αυτό ελπίζω ο φίλος μας να μας βοηθήσει βρίσκοντάς μας εργοδότη, Νιρκέκα.» Κι έριξε ένα βλέμμα στον Καντάρφιλ, εκεί όπου αυτός στεκόταν και κοίταζε ακόμα απ'την άλλη, προς τη δίοδο. «Να φυλάτε σκοπιές,» είπε ο Σκοτωμένος. «Αν και δε νομίζω κανένας να μας επιτεθεί εδώ πέρα.»

Μετά, πήγε στη σκηνή του και, αφού έβγαλε τις μπότες του, χώθηκε μέσα και κοιμήθηκε τον ύπνο του περιπλανώμενου πολεμιστή, έτοιμος να ξυπνήσει με το παραμικρό.

Τίποτα δεν τον ανησύχησε όλη τη νύχτα εκτός από κανένα αναμενόμενο αλύχτημα κι απόμακρο ουρλιαχτό, και το πρωί ήταν από τους πρώτους που σηκώθηκαν. Ένας απ'τους πολεμιστές του έβραζε τσάι, και ο Ζαώρδιλ πήγε ξυπόλυτος ώς εκεί και πήρε μια ξύλινη κούπα στο χέρι.

Πρόσεξε ότι κι ο έμπορος είχε ξυπνήσει, και πάλι κοίταζε τη δίοδο.

Ο Σκοτωμένος τον πλησίασε. «Τι βλέπεις;»

«Προσπαθώ να διακρίνω το μονοπάτι που μου έλεγες,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ. «Δε φαίνεται πουθενά, όμως.»

«Εκεί.» Ο Ζαώρδιλ ύψωσε το χέρι του κι έδειξε πίσω από την αλλοίωση της πραγματικότητας.

Ο Καντάρφιλ συνοφρυώθηκε. «Δεν είναι τίποτα εκεί... Είναι η δίοδος.»

«Δεν είναι η δίοδος. Έτσι σού μοιάζει. Ανοίγεται ένα πέρασμα σ'εκείνο το σημείο. Θα το δεις όταν πλησιάσουμε.»

Ο έμπορος δεν μίλησε, φανερά συλλογισμένος.

Ο Ζαώρδιλ τού έδειξε προς μια άλλη μεριά, πέρα από τις βόρειες όχθες του ποταμού Νίρφεβ, ο οποίος ήταν φαρδύς και πλωτός, και τώρα, μες στο πρωινό, τυλιγμένος σε αραιές ομίχλες. «Εκεί πέρα, αυτό το μονοπάτι το βλέπεις;»

«Ναι,» είπε ο Καντάρφιλ. «Το είχα δει από πιο πριν. Και ήθελα να σε ρωτήσω, βασικά. Δε μπορεί νάχει σχέση, όμως, μ'αυτό που μου είπες· είναι πολύ μακριά από εδώ. Είμαστε στη νότια όχθη και είναι στη βόρεια.»

«Αυτό το μονοπάτι,» τον πληροφόρησε ο Ζαώρδιλ, «ήταν ο δρόμος που χρησιμοποιούσαν οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας για να πηγαίνουν στη δίοδο προς Χάρνταβελ.»

«Μπορείς, δηλαδή, να φτάσεις στη δίοδο κι από τα βόρεια του ποταμού...»

«Φυσικά. Κυρίως από τα βόρεια πηγαίνεις. Είναι ο πιο εύκολος τρόπος. Εμείς ήρθαμε περίεργα. Θα συναντήσουμε αυτό το μονοπάτι, όμως, κατεβαίνοντας.»

«Δεν είναι πια κανένας εκεί, έτσι;»

«Παντοκρατορικοί, εννοείς;»

«Ό,τι έχει μείνει από αυτούς...»

«Ληστές, σα να λέμε,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Την τελευταία φορά που ήμουν εδώ, κανένας δεν ήταν στην περιοχή. Μονάχα ένα εγκαταλειμμένο οχυρό. Ας ελπίσουμε ότι ακόμα θάναι εγκαταλειμμένο.»

Του Καντάρφιλ δεν του άρεσε αυτή η αβεβαιότητα. Συνοφρυώθηκε. Αλλά δεν μίλησε.

Όταν ήταν έτοιμοι και είχαν λύσει τον καταυλισμό τους, πήγαν προς τη δίοδο, με τον Ζαώρδιλ και τον Φέκταρελ να προπορεύονται, ο πρώτος καβάλα σε άλογο, ο δεύτερος πάνω στο δίκυκλό του. Για λίγο χρειάστηκε να διασχίσουν μια τελείως άτσαλη περιοχή, όλο βλάστηση και βράχους· τα οχήματά τους και τα ζώα τους ταλαιπω-

ρήθηκαν. Μετά, βρέθηκαν σ'ένα σημείο πολύ κοντά στη διαστασιακή δίοδο: τόσο κοντά που τους δινόταν η εντύπωση πως η αλλοίωση της Φεηνάρκια είχε καταπιεί όλο τον ουρανό στα δεξιά τους και μονάχα ο κόσμος στ'αριστερά εξακολουθούσε να είναι φυσιολογικός. Τα τρεχούμενα νερά μούγκριζαν γύρω τους, καθώς καταρράκτες έπεφταν από ψηλούς κρημνούς τρέφοντας τον ποταμό Νίρφεβ. Οι απαρχές του φαινόταν να βρίσκονται σε τέτοιο μέρος μέσα στη διαστασιακή δίοδο που σ'έκανε να νομίζεις ότι τον γεννούσε κάτι έξω από τούτη την πραγματικότητα. Ο Καντάρφιλ έβγαλε τη φωτογραφική του μηχανή και τράβηξε μια φωτογραφία, για να τη δείξει στα παιδιά του–

Ξαφνικά, ούρλιαξε.

Ο Ζαώρδιλ τον άκουσε και πρόσταξε αμέσως να σταματήσουν. «Τι έπαθες, έμπορα;» ρώτησε στρεφόμενος να τον κοιτάξει καθώς εκείνος ήταν καθισμένος επάνω στο τετράκυκλο όχημά του, πλάι στον οδηγό.

«...Με χτύπησε η μηχανή,» είπε ο Καντάρφιλ, ταραγμένος.

«Ποια μηχανή;»

Ο έμπορος έπιασε – με μεγάλη επιφύλαξη – τη φωτογραφική μηχανή του από το πάτωμα του οχήματος όπου του είχε πέσει. Αυτή τη φορά δεν αισθάνθηκε κανένα ενεργειακό ρεύμα να τον χτυπά. «Η μηχανή,» είπε δείχνοντάς την στον Ζαώρδιλ. «Αλλά τώρα φαίνεται εντάξει.» Μετά, όμως, συνοφρυώθηκε καθώς κοίταζε τις ενδείξεις της. «Απίστευτο...»

«Τι;» ρώτησε ο Σκοτωμένος.

«Τελείωσε η μπαταρία, με μία και μόνο φωτογραφία!»

«Φωτογράφησες τη δίοδο;» τον ρώτησε ο Φέκταρελ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ.

Ο Φέκταρελ φώναξε τη Φαίδρα'λι, κι εκείνη πλησίασε βαδίζοντας, ερχόμενη από τα μέσα της ουράς των οχημάτων, των ζώων, και των ανθρώπων που ακολουθούσαν. Ο Ζαώρδιλ τής είπε τι είχε γίνει. Εκείνη αποκρίθηκε: «Κάποιο ενεργειακό θέμα, σχετικό με τη δίοδο. Ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών ή των Τεχνομάθων ίσως να μπορούσε να δώσει καλύτερη απάντηση.

»Πάντως, δεν ήταν καλή η ιδέα σου να φωτογραφίσεις τη δίοδο,» είπε στον Καντάρφιλ.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Η φωτογραφία είναι μέσα,» είπε κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη. «Βγήκε.» Είχε αλλάξει μπαταρία, και η φωτογραφική μηχανή λειτουργούσε ξανά.

«Μην τραβήξεις κι άλλη.»

«Εντάξει.»

Συνέχισαν να προχωρούν και, σύντομα, έφτασαν στο μονοπάτι που είχε πει ο Ζαώρδιλ. Βρισκόταν στ'αριστερά, ακριβώς δίπλα από την αλλοίωση που προκαλούσε η διαστασιακή δίοδος στη Φεηνάρκια. Καθώς το διέσχιζαν με μεγάλη προσοχή, ήταν σαν πλάι τους να ανοιγόταν μια άβυσσος που διαρκώς άλλαζε σχήματα προς κατευθύνσεις που δεν μπορούσαν να προσδιορίσουν. Περίεργες λάμψεις φαίνονταν κάπου-κάπου, και τελείως αφύσικοι ήχοι αντηχούσαν, σαν από μηχανές ή ενεργειακές εκκενώσεις.

«Αν πέσεις εδώ,» ρώτησε ο Καντάρφιλ, «πας στη Χάρνταβελ;»

«Όπως σου είπα και στην αρχή, δεν είμαι σίγουρος. Ίσως να πεθαίνεις. Κανένας δεν περνά τη δίοδο από εδώ, έμπορα.»

Η μεγάλη ομάδα σχημάτιζε μια μακριά ουρά καθώς προχωρούσε επάνω στο μονοπάτι, και κάθε φορά που έπρεπε να στρίψουν – γιατί υπήρχαν αρκετές στροφές – είχαν την αίσθηση ότι περπατούσαν επάνω σε έδαφος χαοτικής αβεβαιότητας, καθώς η στροφή μια φαινόταν να είναι εδώ μια φαινόταν να είναι λίγο παραδίπλα. Ένας τροχός του ενός φορτηγού των Ζωντανών-Νεκρών έφυγε από την άκρη και παραλίγο ολόκληρο το όχημα να ανατραπεί και να βυθιστεί στην παράξενη άβυσσο· ο οδηγός του, όμως, κατόρθωσε να το επαναφέρει στον σωστό δρόμο, και οι ελέφαντες βοήθησαν, τραβώντας με χοντρές, ανθεκτικές αλυσίδες.

Ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας προς τα πίσω, σκέφτηκε: *Αν έπεφτε, εκτός από ανθρώπους θα χάναμε και τόσα εφόδια. Και δεν έχουμε τίποτα για πέταμα, τώρα. Ούτε έναν γεμιστήρα πιστολιού, ούτε ένα ξιφίδιο, ούτε μια μπαταρία.*

Από τ'αριστερά τους, δύο πτεροδάκτυλοι προσγειώθηκαν πάνω σε μια κορφή κι άρχισαν να φωνάζουν δυνατά, διαπεραστικά, ανοιγοκλείνοντας τις φτερούγες τους.

Ο Καντάρφιλ τρόμαξε. *Αν μας επιτεθούν,* σκέφτηκε, *είμαστε χαμένοι!* Μια μικρή σπρωξιά μπορεί να έστελνε οποιονδήποτε μέσα στη διαστασιακή άβυσσο. «Σκοτώστε τους!» φώναξε.

«Όχι!» πρόσταξε ο Ζαώρδιλ, φοβούμενος ότι μπορεί κανένας να υπάκουγε τον Καντάρφιλ. «Αφήστε τους! Μόνο αν μας ορμήσουν πυροβολήστε τους!»

Και τελικά οι πτεροδάκτυλοι δεν τους ενόχλησαν. Απλά συνέχισαν να φωνάζουν και να χτυπάνε τις φτερούγες τους. Ποιος ξέρει για ποιο λόγο; Ίσως να προσπαθούσαν να τους προειδοποιήσουν ότι εκεί όπου βάδιζαν το μέρος ήταν επικίνδυνο, υπέθεσαν πολλοί από τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

Μετά από ακόμα μια επικίνδυνη στροφή, το μονοπάτι τελείωσε και κατέβηκαν μια πλαγιά για να καταλήξουν στη βόρεια όχθη του ποταμού και, γρήγορα, στο πολύ μεγαλύτερο, και ασφαλέστερο, μονοπάτι που χρησιμοποιούσαν παλιότερα οι Παντοκρατορικοί για να έρχονται εδώ. Ο δρόμος αυτός, φυσικά, ακόμα χρησιμοποιείτο από εμπόρους κι άλλους διαδιαστασιακούς ταξιδιώτες· αλλά ο Καντάρφιλ δεν ήταν από εκείνους που έκαναν εμπόριο σε άλλες διαστάσεις και δεν τον ήξερε.

«Αυτό είναι το Παντοκρατορικό οχυρό;» ρώτησε τον Ζαώρδιλ, δείχνοντας ένα οικοδόμημα.

«Ναι. Κι ακόμα εγκαταλειμμένο μοιάζει.» Σημαίες δεν κυμάτιζαν στις επάλξεις του, ούτε κανένας φρουρός φαινόταν. *Καλό αυτό,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, που φοβόταν λιγάκι ότι μπορεί η Σαρντίκα-Νοθ να είχε καταλάβει και τούτο το οχυρό. Μάλλον, όμως, δεν την ενδιέφερε η διαστασιακή δίοδος ακόμα.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

για λίγο το διέκρινα πάλι μέσα στο ποτάμι, μόλις είχε υποχωρήσει εκείνος ο δαίμονας που είχε τρομάξει τους άλλους παρότι δεν ήταν & τόσο δυνατός... το διέκρινα στον τρόπο που το νερό κυλούσε... η μια ροή μέσα στην άλλη, & μετά έξω, & ξανά πάλι· συνεχιζόταν αλλά όμως κάπου διακοπτόταν. μιλούσε. υπάρχει κάποια επικοινωνία σ'αυτές τις – πώς να τις πω; – «διακυμάνσεις»; αλλά δεν είναι μόνο κύματα. βρίσκονται παντού, νομίζω.

την άλλη μέρα, όταν περνούσαμε πίσω από τη διαστασιακή δίοδο για Χάρνταβελ, επάνω σ'εκείνο το επικίνδυνο μονοπάτι, τις πρόσεξα ξανά μέσα στις αλλοιώσεις της Φεηνάρκια. κοίταζα συνεχώς στα δεξιά, το σύμπαν να αλλάζει μορφές. & δεν ήταν ακριβώς η διαστασιακή δίοδος αυτό, αλλά μια λωρίδα ανάμεσα στη δίοδο & στο στέρεο μονοπάτι που διασχίζαμε. πολύ επικίνδυνο μέρος. όταν τελικά πήρα τα μάτια μου από εκεί, όταν πια είχαμε διασχίσει το μονοπάτι, έστρεψα το βλέμμα μου στους άλλους & ξαφνικά μπορούσα να δω τόσο καθαρά τα διαστήματα ανάμεσά τους· & τις σκιές τους! & τα διαστήματα ανάμεσα στις σκιές & ανάμεσα σ'αυτούς & τις σκιές!

& νομίζω πως κάτι έχω αρχίσει να καταλαβαίνω τώρα, μα πρέπει να το σκεφτώ, γιατί δεν είμαι σίγουρη παρά μόνο για ένα πράγμα: ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. δεν υπάρχει αμφιβολία γι'αυτό.

Κεφάλαιο Τέταρτο
Στο *Τέλος του Δρόμου*

Ολόκληρη εκείνη την ημέρα κατέβαιναν τους Καταρράκτες και τους πρόποδές τους, και το γεγονός ότι ακολουθούσαν ένα βατό μονοπάτι τούς έκανε να κινούνται πιο γρήγορα. Όταν είχε πέσει η νύχτα βρίσκονταν σε μια δημοσιά η οποία αποτελούσε συνέχεια αυτής που είχαν εγκαταλείψει όταν αποφάσισαν να κάνουν τον γύρο του ποταμού Νίρφεβ. Ο Καντάρφιλ ήταν ανήσυχος, γιατί φοβόταν ότι κι εδώ μπορεί να κυκλοφορούσαν ληστές· εξάλλου, η τοποθεσία αποκλείεται να ήταν και τόσο μακριά από την Ψηλή Γέφυρα.

«Πόσο απέχουμε από την Ψηλή Γέφυρα;» ρώτησε τον Ζαώρδιλ.

«Μην ανησυχείς· δε νομίζω η Γαλανή Δράκαινα να μας βρει εδώ,» του είπε ο Σκοτωμένος.

«Πόσο απέχουμε, όμως;» επέμεινε ο έμπορος, καθώς η μεγάλη ομάδα έστηνε καταυλισμό γύρω τους.

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε προς τα νότια μες στη νύχτα. «Τουλάχιστον τριάντα χιλιόμετρα. Αρκετά μακριά, δε νομίζεις;»

Ο Καντάρφιλ ένευσε, μα ο φόβος δεν έμοιαζε νάχει φύγει από μέσα του.

Τι άλλη διαβεβαίωση περιμένει; σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Μάντης δεν είμαι.*

Αργότερα, όμως, πρόσταξε τον Φέκταρελ να πάρει τους ανιχνευτές του και να κάνουν μια κατόπτευση των εδαφών, μήπως τίποτα ληστές της Σαρντίκα-Νοθ περιφέρονταν εδώ πέρα. «Και μη χρησιμοποιήσετε τα ορνιθόπτερα· δε θέλω να δώσετε στόχο.»

«Ό,τι πεις εσύ, αρχηγέ.» Ο Φέκταρελ, ο Αρχιανιχνευτής, έγινε μαύρο φάντασμα της νύχτας και ξεκίνησε τη δουλειά του.

Το επόμενο πρωί, μην έχοντας εντοπίσει τίποτα επικίνδυνο κοντά τους, συνέχισαν για τη Νασόλκαθ ακολουθώντας τη δημοσιά προς τα βόρεια. Καθοδόν, συναντούσαν καμια μικρότερη πόλη, καθώς και χωριά, αλλά ο Καντάρφιλ προτίμησε να μη σταματήσει σε κανένα απ'αυτά· είπε πως καλύτερα ήταν να φτάσουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στη Νασόλκαθ. Ο Ζαώρδιλ δεν είχε λόγο να διαφωνήσει·

άλλωστε, δουλειά για τους πολεμιστές του αποκλείεται να έβρισκε στις μικρές πόλεις.

Όταν ο ήλιος κρύφτηκε τελικά πίσω από τους Καταρράκτες, διανυκτέρευσαν στο πλάι της δημοσιάς, κοντά στους πρόποδες των βουνών· και την επόμενη ημέρα, το μεσημέρι, αντίκρισαν τη Νασόλκαθ επάνω σ'ένα ύψωμα, εκεί όπου ο αμαξιτός δρόμος έφτανε στο τέλος του.

Η πόλη ήταν μεγάλη και περιτειχισμένη, και φανερά χτυπημένη από τον πόλεμο. Οι επαναστάτες την είχαν καταλάβει με πολιορκία, και οι ζημιές στα τείχη ήταν ακόμα αρκετά φανερές, παρότι τα τελευταία χρόνια είχαν γίνει πολλές επισκευές.

Η πύλη όπου κατέληγε η δημοσιά έκλεισε με πελώριες ατσάλινες πόρτες και κιγκλίδωμα, προτού η μεγάλη ομάδα του Ζαώρδιλ φτάσει εκεί. Οι φρουροί στις επάλξεις είχαν ετοιμάσει τα όπλα τους, ανάμεσα στα οποία και δύο κανόνια.

«Ερχόμαστε ειρηνικά!» φώναξε ο Σκοτωμένος, προπορευόμενος πάνω στο δίκυκλό του και κάνοντας νόημα στους άλλους να σταματήσουν και να μείνουν πίσω, διατηρώντας μια κάποια απόσταση από τα τείχη. Ο ίδιος σταμάτησε το όχημά του μπροστά στην πύλη κι έβαλε το ένα μποτοφορεμένο πόδι του στο έδαφος για να στηριχτεί.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ένας άντρας από τις επάλξεις. Ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας ψηλά, δεν μπορούσε να δει καθόλου καλά το πρόσωπό του μέσα στον μεσημεριανό ήλιο.

«Μισθοφόροι είμαστε,» απάντησε. «Ψάχνουμε για δουλειά. Μαζί μας είναι κι ένας έμπορος τον οποίο συναντήσαμε στο δρόμο και τον γλιτώσαμε από κάτι ληστές. Τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ – που, υποθέτω, θα έχετε ακούσει. Ο έμπορος λέγεται Καντάρφιλ, και είναι από τη Χόλκεραλ.»

«Ας έρθει να τον δούμε!»

Ο Σκοτωμένος έκανε νόημα στον έμπορο να πλησιάσει, και το τετράκυκλο όχημα ήρθε κοντά. Ο Καντάρφιλ σηκώθηκε όρθιος πλάι στον οδηγό. «Λέει αλήθεια,» φώναξε. «Είμαι έμπορος από τη Χόλκεραλ. Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι στη Νασόλκαθ.»

«Καλώς, καλώς,» αντήχησε η φωνή του άντρα από τα τείχη, κάπως βαριεστημένα ίσως. «Μπορείτε να περάσετε. Θα γίνει, όμως, έλεγχος και θα πληρώσετε ανάλογο φόρο. Και εσύ, έμπορε, και οι μισθοφόροι, αφού έρχονται δω για να βρουν δουλειά.»

Μετά από μερικές στιγμές, η πύλη άνοιξε, και τα οχήματα, οι άνθρωποι, και τα ζώα μπήκαν. Δεν τους επιτράπηκε, όμως, να προχωρήσουν περισσότερο μέσα στη Νασόλκαθ. Οι φρουροί, οπλισμένοι ώς τα δόντια, τους σταμάτησαν κι έκαναν διεξοδικό έλεγχο.

Προσπαθούν ν'αρμέξουν τον λυκόχοιρο, οι πούστηδες! μούγκρισε εσωτερικά ο Ζαώρδιλ· κι αναρωτήθηκε αν ακόμα κι εδώ θα κατόρθωνε να βρει δουλειά για τους ανθρώπους του. Οι πάντες έμοιαζαν να πεινάνε στη Φενάρκια.

Ο άντρας που είχε φωνάξει από τις επάλξεις των τειχών είχε τώρα κατεβεί καθώς γινόταν ο έλεγχος. Ήταν μεσήλικας και πορφυρόδερμος, με σγουρά γαλανά μαλλιά και αραιό μούσι. Σα να τον είχε πάρει ο ποταμός φαινόταν και να τον είχε πετάξει σε κάποια τυχαία όχθη. Όμως τα μάτια του ήταν σκληρά και πονηρά συγχρόνως. Απ'ό,τι κατάλαβε ο Ζαώρδιλ, ήταν αρχηγός εδώ πέρα: ανάμεσα στους φρουρούς της πύλης, τουλάχιστον. Αλλά πρέπει να ήταν καινούργιος, γιατί την προηγούμενη φορά που ο Σκοτωμένος είχε έρθει στη Νασόλκαθ δεν τον είχε συναντήσει.

Όταν τελείωσε ο έλεγχος, ο άντρας αυτός ανακοίνωσε στον Καντάρφιλ πόσο έπρεπε να πληρώσει για το εμπόρευμά του κι εκείνος πλήρωσε. Μετά, ο αρχηγός των φρουρών στράφηκε στον Ζαώρδιλ και είπε:

«Εσείς θα μας δώσετε τετρακόσια-πενήντα-δύο θηρεύσιμα.»

«Τι λέει αυτός, ρε αρχηγέ;» έκανε η Νιρκέκα, ξαφνιασμένη, καθώς στεκόταν πλάι στον Σκοτωμένο.

Ο Ζαώρδιλ δεν γύρισε να την κοιτάξει. «Ήρθαμε για να βρούμε δουλειά εδώ,» είπε στον αρχηγό των φρουρών της πύλης. «Δεν έχουμε και πολλά χρήματα–»

«Δε σας πληρώνει ο έμπορος που φυλάτε;»

«Δεν τον φυλάμε· τυχαία τον συναντήσαμε στον δρόμο, σου είπα. Ούτε αυτός έχει αρκετά λεφτά για να μας προσλάβει.»

«Κρίμα. Αν δεν έχετε να πληρώσετε θα πρέπει να φύγετε από την πόλη. Ο Ηγεμόνας δεν θέλει οπλισμένους πένητες μες στη Νασόλκαθ.»

Η Νιρκέκα τού είπε απότομα: «Τι οπλισμένους πένητες, άνθρωπέ μου! Παλαβός είσαι; Αν γίνουμε πένητες, θα γίνουμε εξαιτίας σου! *Πεντακόσια θηρεύσιμα;* – για όνομα των θεών! Δε φέρνουμε κάνα εμπόρευμα να πουλήσουμε!»

«Οι *ίδιοι* είστε εμπόρευμα – μη μου κάνεις τη χαζή! Και δεν είπα πεντακόσια, είπα τετρακόσια-πενήντα-δύο θηρεύσιμα.»

«Κοίτα,» του είπε ο Ζαώρδιλ προτού η Νιρκέκα απαντήσει, «τα λεφτά αυτά είναι μεγάλο ποσό για εμάς. Δε θα έχουμε να φάμε, μετά, και να βρούμε κατάλυμα. Τουλάχιστον, να σε πληρώσουμε ένα μέρος και τα υπόλοιπα να σου τα χρωστάμε–»

«Τι να του χρωστάμε;» έκανε η Νιρκέκα. «Είναι ληστής σαν τη Γαλανή Δράκαινα!»

«Για πρόσεχε τα λόγια σου, γυναίκα!» μούγκρισε ο αρχηγός των φρουρών. «Απευθύνεσαι σε φύλακα της Νασόλκαθ!»

«Σκατά φύλακας είσαι! Από ποια συμμορία σε βρήκαν;»

Ο άντρας γρύλισε σαν θηρίο, το χέρι του πήγε στη λαβή του σπαθιού του.

Το χέρι της Νιρκέκα πήγε στη λαβή του δικού της σπαθιού.

«Καλά,» τους διέκοψε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής ζυγώνοντας, «δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε; Άντε να τελειώνουμε, γαμώ τα μούσια όποιου θεού γουστάρεις να προσκυνάς!»

Ο Ζαώρδιλ είπε στον αρχηγό των φρουρών: «Δέχεσαι να σου χρωστάμε αφού σου πληρώσουμε ένα μέρος;»

Ο άντρας πήρε το βλέμμα του από τη Νιρκέκα και στράφηκε να κοιτάξει τον Ζαώρδιλ, αλλά η στάση του δεν έγινε και πολύ πιο χαλαρή – εξακολουθούσε να μοιάζει με θηρίο έτοιμο να χιμήσει. «Τι μέρος θα πληρώσεις; Είσαι τ'αφεντικό τους, σωστά;»

«Ναι. Και θα πληρ–»

«Τ'όνομά σου;»

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος. Και θα πληρώσουμε διακόσια θηρεύσιμα· τ'άλλα θα σ'τα χρωστάμε.»

«Όχι σ'εμένα· στην πόλη και στον Ηγεμόνα.»

Η Νιρκέκα ρουθούνισε, σα να ήθελε να υπονοήσει ότι ο αρχηγός των φρουρών πρέπει σίγουρα να βουτούσε ένα μεγάλο μέρος των φόρων.

Ο Ζαώρδιλ είπε, προτού ο άντρας τής μιλήσει: «Στον Ηγεμόνα σου, στην πόλη, όπου θέλεις. Μόλις έχουμε μαζέψει τα λεφτά, θα σας τα δώσουμε. Συμφωνείς;»

«Προθεσμία ένας μήνας.»

«Εντάξει.»

«Κι άμα δεν τα δώσεις ώς τότε, θα σου πάρουμε τα δυο τεθωρακισμένα.»

«Ένα φορτηγό κι ένα τεθωρακισμένο.»

Ο αρχηγός των φρουρών κοίταξε τα οχήματα κριτικά. «Καλώς,» είπε. «Έστω. Το συμφωνήσαμε. Στο μυαλό μας θα το έχουμε, αλλά να ξέρεις ότι έχω καλή μνήμη.»

«Δεν το αμφιβάλλω. Πώς λέγεσαι;»

«Νάρακαμ της Νασόλκαθ. Αρχιφύλακας της Μεγάλης Πύλης.»

Η Νιρκέκα μούγκρισε ειρωνικά: «Χαρήκαμε για τη γνωριμία...»

Η Νασόλκαθ ήταν μια πόλη ταλαιπωρημένη από τον πόλεμο, όπως και πολλές πόλεις της Φεηνάρκια ύστερα από τον διωγμό των Παντοκρατορικών. Και σε αντίθεση με τη Χόλκεραλ, δεν ήταν «Πόλη του Χρυσού»· δεν είχε χρυσωρυχεία πουθενά κοντά της, επομένως ούτε τον αντίστοιχο πλούτο. Τα ορυχεία που βρίσκονταν στους Καταρράκτες έβγαζαν άλλα μεταλλεύματα, μικρότερης αξίας. Και υπήρχε κι ένα ορυχείο ενέργειας, απ'ό,τι ήξερε ο Ζαώρδιλ.

Τα οικοδομήματα της Νασόλκαθ ήταν διαφόρων μεγεθών: άλλα ψηλότερα, άλλα χαμηλότερα. Σπανίως, όμως, υπερέβαιναν τους έξι ορόφους. Το πιο μεγάλο, φυσικά, ήταν το Οχυρό του Ηγεμόνα, το οποίο δέσποζε σ'ένα ύψωμα στα βορειοανατολικά της πόλης.

Καθώς οι Ζωντανοί-Νεκροί και το καραβάνι του Καντάρφιλ διέσχιζαν τη Λεωφόρο των Τροχών, ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας τριγύρω, έβλεπε πως η Νασόλκαθ δεν βρισκόταν και σε τόσο καλύτερη κατάσταση από την τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ. Αρκετά από τα οικοδομήματα εξακολουθούσαν να είναι χτυπημένα από τις μάχες που είχαν διεξαχθεί εδώ πριν από σχεδόν μια πενταετία πλέον. Για τους Παντοκρατορικούς της Νασόλκαθ, όμως, τα πράγματα δεν είχαν εξελιχθεί τόσο άσχημα όσο για τους Παντοκρατορικούς της Χόλκεραλ, απ'ό,τι είχε ακούσει ο Ζαώρδιλ· μα, σίγουρα, ούτε και καλά είχαν περάσει. Οι επαναστάτες είχαν αιχμαλωτίσει την τοπική Επόπτρια, καθώς και το μεγαλύτερο μέρος του στρατού της. Πολλούς τούς είχαν εκτελέσει – μαζί και την ίδια την Επόπτρια – αλλά τους υπόλοιπους τούς είχαν αφήσει να φύγουν αφού κάποια λύτρα είχαν δοθεί.

Τέλος πάντων· περασμένα ήταν αυτά. *Τώρα είμαστε απλοί μισθοφόροι, όχι πια πολεμιστές της Παντοκράτειρας.*

Πλησίασε, με το δίκυκλό του, το τετράκυκλο του Καντάρφιλ. «Τι έχεις υπόψη σου για εμάς, έμπορα; Μην ξεχνάς τι μας υποσχέθηκες...»

«Δεν ξεχνάω· θα σας βοηθήσω. Αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι αμέσως. Ας νοικιάσουμε δωμάτια, πρώτα. Θα φροντίσω να σας κάνουν καλές τιμές. Γνωρίζω κάμποσους πανδοχείς εδώ.» Κι έκλεισε το μάτι στον Σκοτωμένο.

Για να δούμε... σκέφτηκε εκείνος.

Ο έμπορος δεν είπε ψέματα. Τους βρήκε καταλύματα για να μείνουν και χώρους για ν'αφήσουν τα οχήματα και τα ζώα τους. Πλήρωσαν, φυσικά, αλλά λιγότερο απ'ό,τι ο Ζαώρδιλ υπολόγιζε. Επομένως, ίσως τελικά ο Καντάρφιλ να ήταν άνθρωπος του λόγου του. Ή ίσως να φοβόταν να μην τους ξεπληρώσει κάπως. *Στο μέλλον θα φανεί.*

Ο Ζαώρδιλ κι αρκετοί άλλοι από τους πολεμιστές του έκλεισαν δωμάτια σ'ένα πανδοχείο στην Πάνω Αγορά το οποίο ονομαζόταν «*Το Τέλος του Δρόμου*» και βρισκόταν, πράγματι, στο τελείωμα ενός από τους δρόμους της αγοράς. Δεν ήταν άγνωστο για τον Σκοτωμένο· το είχε ξανακούσει· ήταν πανδοχείο με κάποια φήμη. Ο Καντάρφιλ είπε στην ιδιοκτήτρια ότι ο Ζαώρδιλ και οι σύντροφοί του είχαν γλιτώσει το καραβάνι του από τα νύχια της Σαρντίκα-Νοθ, και εκείνη προθυμοποιήθηκε, χωρίς (πολύ) δισταγμό, να τους κάνει καλύτερες τιμές. Σε τούτες τις ημέρες, όλοι – και ειδικά οι εμπορευόμενοι και οι καταστηματάρχες – σέβονταν αυτούς που αντιμάχονταν τους λήσταρχους, γιατί οι λήσταρχοι είχαν καταντήσει σοβαρό πρόβλημα.

Ο ίδιος ο Καντάρφιλ έμεινε επίσης στο *Τέλος του Δρόμου* και, καθώς κάθονταν όλοι στην τραπεζαρία του πανδοχείο για να φάνε, κέρασε τους Ζωντανούς-Νεκρούς το γεύμα τους και τα ποτά τους. Προτού αποσυρθούν στα δωμάτιά τους για να ξεκουραστούν, ο Ζαώρδιλ πλησίασε την πανδοχέα η οποία καθόταν σ'ένα ψηλό σκαμνί πλάι στο μπαρ πίνοντας νωχελικά μπίρα από μια πήλινη κούπα. Ήταν πορφυρόδερμη και λιγνή σαν στέκα, με μακριά, φουντωτά, σγουρά μαύρα μαλλιά, τα οποία ήταν το πιο ωραίο πράγμα επάνω της.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε.

Ο Ζαώρδιλ τής είπε να έχει υπόψη της ότι εκείνος κι οι σύντροφοί του ήταν μισθοφόροι που έψαχναν για δουλειά. «Μας ενδιαφέρει σχεδόν οτιδήποτε.»

«Ισχνά Μεγαθήρια, ε;»

«Δε λες τίποτα.»

Η γυναίκα χαμογέλασε. «Θα σας έχω κατά νου. Πώς είπαμε ότι σε λένε;»

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών.»

«Γιατί τόσο χαρούμενα ονόματα;»

«Για να δείχνουμε επαγγελματίες.»

«Δεν είστε;» Ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα της.

«Είμαστε. Και με το παραπάνω.»

Του έδωσε το χέρι της. «Βαρμάλνα.»

«Χαίρω πολύ.» Ο Ζαώρδιλ έσφιξε το κοκαλιάρικο χέρι σκεπτόμενος ότι μάλλον αυτήν θα έπρεπε να τη λένε Ζωντανή-Νεκρή, αλλά για τελείως διαφορετικούς λόγους.

Το απόγευμα, ο Καντάρφιλ έφυγε απ'το πανδοχείο πηγαίνοντας στην Πάνω Αγορά για να κάνει κάποιες συνεννοήσεις που αφορούσαν την εμπορική του δουλειά. Δεν είχε, έτσι, άλλη επαφή με τους Ζωντανούς-Νεκρούς εκείνη την ημέρα. Για την ακρίβεια, ούτε καν ήξεραν πού ακριβώς είχε πάει ο έμπορος, και δεν θέλησαν να γίνουν αδιάκριτοι προσπαθώντας να τον εντοπίσουν. Εξάλλου, αυτό δεν θα είχε κανένα νόημα· ο Ζαώρδιλ δεν περίμενε ότι ο Καντάρφιλ θα εξαφανιζόταν χωρίς να τους βοηθήσει – όχι από τώρα, τουλάχιστον. Τόση πραμάτεια μετέφερε, την οποία έπρεπε να πουλήσει.

Ο Σκοτωμένος, όμως, δεν είχε χρόνο για σκότωμα. Χρειαζόταν λεφτά, και ήδη χρωστούσε στη φρουρά της Νασόλκαθ. Οπότε, είπε στους δικούς του να απλωθούν στην Πάνω Αγορά – αλλά και στην Κάτω Αγορά, τη μικρότερη, αν προλάβαιναν – και να ακούσουν τι δουλειές για μισθοφόρους υπήρχαν στην πόλη. Μπορεί να έβρισκαν κάτι προτού ο Καντάρφιλ βρει κάτι γι'αυτούς. («Σε τέτοια περίπτωση,» είπε ο Νικηφόρος στον Ζαώρδιλ, «θα πρέπει να σκεφτούμε άλλο τρόπο για να μας ξεπληρώσει. Δεν τον σώσαμε τζάμπα, αρχηγέ. Δεν είμαστε φιλανθρωπικός οργανισμός.»)

Ο Ζαώρδιλ περιπλανήθηκε μαζί με τη Νιρκέκα μέσα στην Πάνω Αγορά της Νασόλκαθ ενώ το φως στον ουρανό λιγόστευε και ολοένα και περισσότερες ενεργειακές λάμπες και λάμπες λαδιού άναβαν γύρω τους. Παρότι η πόλη ήταν χτυπημένη από τον πόλεμο, η μεγάλη αγορά της είχε κάμποσο κόσμο, και όλα τα οικήματα που έβλεπε ο Σκοτωμένος ήταν επισκευασμένα· δεν υπήρχαν ερείπια ή σπίτια με λακκούβες στους τοίχους ή στη στέγη. Οι έμποροι συναλλάσσονταν με ταξιδιώτες και ντόπιους και με άλλους εμπόρους. Μυρωδιές

από ψητά φαγητά πλανιόνταν στον αέρα. Η οχλοβοή βρισκόταν στο επίπεδο τού να είναι οριακά ευχάριστη, χωρίς να γίνεται ενοχλητική. Και η κίνηση ήταν αρκετή χωρίς να χρειάζεται να σπρώχνει κανείς για να περάσει. Ζώα και άνθρωποι κυρίως μετακινούνταν μέσα στην Πάνω Αγορά, με μερικά οχήματα μονάχα σταματημένα στις πλευρές των δρόμων ή σε σοκάκια: φορτηγά, περισσότερο, που έφερναν εμπορεύματα, ξύλα, ή καύσιμα.

«Δεν είσαι από δω, κυρία, έτσι;» είπε ξαφνικά μια γυναίκα στη Νιρκέκα. Φαινόταν για εμπόρισσα και στεκόταν πλάι σ'έναν πάγκο γεμάτο ενδύματα και υποδήματα. Ήταν γαλανόδερμη και μαυρομάλλα, και είχε μαζί της δυο νεαρότερους βοηθούς με κόκκινο δέρμα.

«Από εδώ;» έκανε η Νιρκέκα. «Όχι, δεν είμαι από τη Νασόλκαθ...»

«Εννοώ από τη Φεηνάρκια, κυρία.»

«Από τη Φεηνάρκια είμαι.»

Η εμπόρισσα την ατένισε συνοφρυωμένη. «Με το χρυσό σου δέρμα θα μπορούσες να ξεγελάσεις πολλούς, κυρία!» είπε ευχάριστα.

«Γιατί ρώτησες;»

«Έχω ρούχα από διάφορες διαστάσεις.» Η εμπόρισσα έδειξε τον πάγκο της. «Γυναικεία. Ρίξε μια ματιά, αν θέλεις. Μπορεί να βρεις κάτι που σ'αρέσει, ακόμα κι αν είσαι από δω.»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που κάποιος είχε περάσει τη Νιρκέκα για εξωδιαστασιακή, όπως πολύ καλά γνώριζε ο Ζαώρδιλ. Συνέβαινε συχνά. Ευτυχώς δεν την ενοχλούσε· το είχε πια συνηθίσει. Στη Φεηνάρκια, οι γηγενείς με χρυσό δέρμα ήταν ελάχιστοι, κι όσοι τέτοιοι υπήρχαν ή ήταν παιδιά ανθρώπων που είχαν παντρευτεί εξωδιαστασιακούς ή ήταν τα αποκυήματα βιασμών. Η Νιρκέκα ανήκε στη δεύτερη περίπτωση. Κάποιος είχε βιάσει τη μητέρα της. Ο Ζαώρδιλ δεν ήξερε πολλά περισσότερα για το θέμα, και δεν το είχε βρει ποτέ σκόπιμο να ρωτήσει.

Η Νιρκέκα αποκρίθηκε τώρα στην εμπόρισσα, ανασηκώνοντας τους ώμους: «Γιατί όχι;» Και, πλησιάζοντας τον πάγκο, άρχισε να κοιτάζει τα ρούχα και να τα πασπατεύει. Δεν μπήκε στον κόπο να ζητήσει τη γνώμη του Ζαώρδιλ, οπότε εκείνος προχώρησε λίγο παρακάτω μέσα στην αγορά, και πρόσεξε ότι σ'ένα σημείο κόσμος ήταν συγκεντρωμένος σαν κάτι να γινόταν.

Πήγε πιο κοντά και, ανάμεσα και πάνω από κεφάλια, είδε μερικούς άντρες να στήνουν μια θεατρική σκηνή. Την είχαν σχεδόν τελειώσει, και γι'αυτό είχε συγκεντρωθεί τόσος κόσμος. Σύντομα η παράσταση θα άρχιζε.

Ο Σκοτωμένος περίμενε, συνεχίζοντας να κοιτάζει, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

Η σκηνή αποτελείτο από μερικά ψεύτικα δέντρα, μια ψεύτικη φωτιά (από πανί), και μια πελώρια περγαμηνή που κρεμόταν από ένα τρίποδο κι επάνω της ήταν ζωγραφισμένο, με σκούρα χρώματα, ένα οχυρό το οποίο έμοιαζε απειλητικό. Όταν όλα ήταν έτοιμα, μια γυναίκα βγήκε από μια άμαξα και στάθηκε ανάμεσα στα δέντρα, πλάι στη φωτιά, και μπροστά από το οχυρό που φαινόταν στο βάθος. Ήταν κατάμαυρη στο δέρμα και είχε γαλανά μαλλιά, μακριά ώς τη μέση. Φορούσε ένα φόρεμα που σίγουρα την έκανε να δείχνει πιο όμορφη απ'ό,τι ήταν. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα επίχρυσο σκήπτρο, το οποίο ύψωσε πάνω απ'το κεφάλι της, κάνοντας έτσι τον κόσμο να καταλάβει ότι η παράσταση θα ξεκινούσε. Όταν η βαβούρα ελαττώθηκε γύρω από τη σκηνή, η γυναίκα είπε ότι ετούτη ήταν μια ηρωική αφήγηση από τον Μεγάλο Ξεσηκωμένο της Φεηνάρκια: ένα από τα πολλά επεισόδια όπου οι αγωνιστές της Ανήμερης Πατρίδας είχαν πολεμήσει εναντίον των διαβολικών δυνάμεων της Παντοκράτειρας.

Δεν ήταν και τόσο διαβολικές... σκέφτηκε ειρωνικά ο Ζαώρδιλ.

Ο κόσμος χειροκρότησε.

Ο Σκοτωμένος συνέχισε να έχει τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Παρότι δεν θεωρούσε πλέον τον εαυτό του Παντοκρατορικό, είχε διαπιστώσει ότι μέσα του κάτι τον ενοχλούσε όταν έβλεπε ή άκουγε να περιγράφουν τους Παντοκρατορικούς σαν να ήταν οι χειρότεροι άνθρωποι που είχαν περάσει από το Γνωστό Σύμπαν. Ο Ζαώρδιλ είχε γνωρίσει κάμποσους χειρότερους ανθρώπους που δεν είχαν εργαστεί ποτέ για την Παντοκράτειρα... *Τυφλός είναι ο κόσμος; Ή του αρέσει πάντα να βρίσκει Μεγάλους Κακούς;*

Όχι, βέβαια, πως δεν είχαν το δίκιο τους κι αυτοί που είχαν επαναστατήσει· όμως–

Ένα χέρι στον ώμο του. Κοιτάζοντας με τις άκριες των ματιών του είδε τη Νιρκέκα να έρχεται πλάι του.

«Παραλίγο να σε χάσω,» του είπε.

«Δεν πήγα μακριά.»

Η μαυρόδερμη γυναίκα είχε εξαφανιστεί πίσω από την πελώρια περγαμηνή με το σκοτεινό οχυρό και δύο ηθοποιοί είχαν βγει πίσω από τα ψεύτικα δέντρα για να καθίσουν εκατέρωθεν της πάνινης φωτιάς. Δύο επαναστάτες που μιλούσαν για τα δεινά που είχαν βρει την πατρίδα τους.

«Θα δεις την παράσταση;» ρώτησε η Νιρκέκα.

«Ας καθίσουμε λίγο. Πήρες τίποτα;»

Η Νιρκέκα ύψωσε μια μπλούζα που κρατούσε. «Από την Υπερυδάτια.»

«Θεοί,» είπε ο Ζαώρδιλ μειδιώντας.

Η Νιρκέκα τού επέστρεψε το μειδίαμα, λοξά, κι έβαλε τη μπλούζα στον δερμάτινο σάκο της. Ύστερα, παρακολούθησαν την παράσταση. Η ώρα πέρασε. Η νύχτα σκέπασε τους δρόμους της Νασόλκαθ. Οι θεατρίνοι είχαν ανάψει δυο ενεργειακές λάμπες: μία κρεμασμένη πάνω από το κέντρο της σκηνής τους, μία στα άκρα της.

Όταν οι επαναστάτες πολιόρκησαν το σκοτεινό φρούριο της μεγάλης περγαμηνής, η παράσταση σύντομα τελείωσε. Δεν ήταν ακόμα μεσάνυχτα, αλλά πλησίαζαν. Η μαυρόδερμη γυναίκα με το ωραίο φόρεμα και το επίχρυσο ραβδί βγήκε πάλι στη σκηνή και είπε ότι απόψε, όπως και όλο τον τελευταίο καιρό, η θεατρική της ομάδα έπαιζε δωρεάν, χωρίς εισιτήρια, λόγω των προβλημάτων που είχαν παρουσιαστεί μετά τον διωγμό των Παντοκρατορικών. Δεχόταν, όμως, δωρεές – όσο ήθελε ο καθένας να δώσει.

Και τότε, δύο ηθοποιοί έφεραν ένα σεντούκι και το άφησαν μπροστά στη γυναίκα. Εκείνη πέρασε το επίχρυσο ραβδί της μέσα στον χαλκά του και σήκωσε το σκέπασμα, ανοίγοντας το και αποκαλύπτοντας το άδειο εσωτερικό του. «Όπως βλέπετε,» είπε μεγαλόφωνα, «είμαστε άψιλοι!» Κάποιοι από το κοινό γέλασαν. «Ό,τι έχετε να μας δώσετε, σας ευχαριστούμε!» Η γυναίκα έκανε μια βαθιά υπόκλιση καθώς οπισθοχωρούσε. Χειροκροτήματα ακούστηκαν, και μετά κάμποσοι ήρθαν για να ρίξουν κέρματα ή χαρτονομίσματα μέσα στο άδειο σεντούκι.

Ο Ζαώρδιλ δεν κινήθηκε από τη θέση του. Δεν είχε λεφτά για πέταμα. Ούτε η Νιρκέκα έδωσε τίποτα στους θεατρίνους.

Καθώς οι δυο τους έφευγαν, βαδίζοντας μέσα στους δρόμους της Πάνω Αγοράς, η χρυσόδερμη πολεμίστρια είπε: «Χάσαμε την ώρα μας ή μου φαίνεται;»

«Εμένα μού υπενθύμισε κάτι αυτή η παράσταση.»

«Τι;»

«Αν κάποτε δούλευες για την Παντοκράτειρα, καλύτερα κανένας ποτέ να μην το ξέρει.»

Επιστρέφοντας στο *Τέλος του Δρόμου,* είδαν τον Νικηφόρο τον Κολπατζή σ’ένα τραπέζι μαζί με τον Έλφοντελ. Κάθονταν πλάι-πλάι, και ο δεύτερος είχε το γόνατό του πάνω στο γόνατο του πρώτου, σαν το πόδι του να ήταν γάντζος. Ο Νικηφόρος ήταν πανσεξουαλικός: πήγαινε με ό,τι περπατούσε: άντρες, γυναίκες, ακόμα και θηρία, έ- λεγαν μερικοί· αλλά ο Ζαώρδιλ δεν είχε καμια ένδειξη ότι συνέβαινε αυτό το τελευταίο, ούτε ο ίδιος ο Νικηφόρος το είχε ποτέ ισχυριστεί. Μάλιστα, μια φορά είχε δαρθεί με κάποιον τον οποίο είχε πιάσει να το διαδίδει μέσα στο στράτευμα, όταν βρίσκονταν στη Χόλκεραλ, πολύ προτού οι επαναστάτες τούς διώξουν από εκεί. Ωστόσο, δεν είχε ποτέ αρνηθεί πως κάποτε είχε πηδήξει έναν δαίμονα. Ο Ζαώρδιλ δεν ήξερε αν αλήθευε, αλλά του είχαν πει πως υποτίθεται ότι το περιστατικό είχε συμβεί όταν ο Κολπατζής και μερικοί άλλοι βρίσκονταν σε κάποια δάση ανατολικά της Χόλκεραλ αναζητώντας κρυμμένους αποστάτες. Ο Σκοτωμένος δεν νόμιζε πως ήταν πραγματικό· υπέθετε πως ο Νικηφόρος δεν το είχε αρνηθεί για να κάνει πλάκα.

Ο Έλφοντελ, πάντως, ήταν η πιο σταθερή του σχέση. Ένας πρόσχαρος Φεηνάρκιος μισθοφόρος με σχεδόν παιδικό πρόσωπο. Φοβερός σκοπευτής. Χτυπούσε μύγα στα εκατό μέτρα.

Ο Νικηφόρος, επί του παρόντος, ύψωσε το χέρι του κάνοντας νόημα στον Σκοτωμένο να πλησιάσει. Ο Σκοτωμένος και η Νιρκέκα πλησίασαν.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο πρώτος.

«Καθίστε. Έχω να σας πω κάτι.» Ύψωσε πάλι το χέρι του, αυτή τη φορά προς τη σερβιτόρα.

Εκείνη ήρθε. «Μάλιστα.»

«Πάρτε κάτι,» προέτρεψε ο Νικηφόρος τον Ζαώρδιλ και τη Νιρκέκα.

«Μια μπίρα,» είπε ο Σκοτωμένος.

«Κι εγώ,» είπε η χρυσόδερμη πολεμίστρια.

«Έφυγες, κοπελιά!» είπε ο Νικηφόρος στη σερβιτόρα, χτυπώντας ελαφρά τα οπίσθιά της. Η κοπέλα χαμογέλασε καθώς απομακρυνόταν. Ο Ζαώρδιλ δεν ήξερε πώς τα κατάφερνε ο Νικηφόρος και σχε-

δόν ποτέ οι σερβιτόρες δεν τον αγριοκοίταζαν (για να μην πούμε *τον σφαλιάριζαν*) όταν τις χούφτωνε.

«Τι συμβαίνει, λοιπόν;» ρώτησε ο Σκοτωμένος.

«Λένε το εξής, αρχηγέ: ότι ο Άρχοντας Βάλγκερελ, αυτός του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, είναι ξάδελφος του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ: από ένα παρακλάδι της οικογένειας του που δεν του είναι και πολύ κοντινό. Δηλαδή, δεν πρόκειται ποτέ να έπαιρναν νόμιμα την εξουσία της Νασόλκαθ.»

«Μα ούτε το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας υπόκειται στην εξουσία του Ηγεμόνα.»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Νικηφόρος. «Ωστόσο, είναι οικογένεια οι δυο τους. Και τώρα, η Σαρντίκα-Νοθ, λένε, έχει αιχμάλωτο τον Άρχοντα Βάλγκερελ, και ζητ–»

Η σερβιτόρα ήρθε κοντά, με μια μπίρα σε κάθε χέρι: άφησε τη μία μπροστά στον Ζαώρδιλ και την άλλη μπροστά στη Νιρκέκα· και μετά, καθώς έφευγε, πέρασε το υγρό δεξί χέρι της γρήγορα μέσα απ'τα κοντά ξανθά μαλλιά του Νικηφόρου. Ο Νικηφόρος τής έριξε ένα λοξό βλέμμα το οποίο εκείνη, σίγουρα, δεν είδε καθώς του είχε την πλάτη ήδη γυρισμένη.

«Άτακτη,» σχολίασε ο Έλφοντελ μειδιώντας. «Να τη... συμμορφώσουμε, πατέρα;» (Ο Νικηφόρος δεν ήταν πατέρας του αλλά, για κάποιο λόγο, εκείνος *πατέρα* τον έλεγε.)

«Ο χρόνος θα δείξει, παιδί μου.»

«Κάτι έλεγες για τη Σαρντίκα-Νοθ,» του θύμισε ο Ζαώρδιλ, επιτακτικά.

«Ναι,» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. «Έχει τον Άρχοντα του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας αιχμάλωτό της και, λένε, ζητά λύτρα από τον Ηγεμόνα. Πολλά λεφτά. Η πόλη θάχει πρόβλημα αν τα δώσει· έτσι λένε.»

«Πόσα λεφτά;» ρώτησε η Νιρκέκα, πίνοντας μια γουλιά μπίρα.

«Αυτά τα θέματα ξέρεις πώς είναι, δεν ξέρεις; Ο καθένας πετάει τη μαλακία του. Άγνωστο, επομένως.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ζαώρδιλ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. Σκεπτικός.

«Το φιλοσοφείς, αρχηγέ;» ρώτησε ο Νικηφόρος. «Λες να τα βάλουμε με τη Γαλανή, να τη νικήσουμε, να κερδίσουμε την εύνοια του Ηγεμόνα, και να κολυμπήσουμε στα θηρεύσιμα;»

«Στον ύπνο σου,» απάντησε ο Σκοτωμένος.

Ο Νικηφόρος και ο Έλφοντελ γέλασαν σαν να τους είχε πει κανένα μεγάλο αστείο.

Η Νιρκέκα κοίταξε τον Έλφοντελ ζηλιάρικα. Θα προτιμούσε εκείνη να ήταν η πιο σταθερή σχέση του Νικηφόρου, και δεν το έκρυβε.

Όταν ήρθε ο Φέκταρελ μαζί με μερικούς άλλους στο *Τέλος του Δρόμου,* ήταν πλέον μεσάνυχτα. Ο Ζαώρδιλ δεν είχε πάει ακόμα για ύπνο, ούτε ο Νικηφόρος κι ο Έλφοντελ· η Νιρκέκα, όμως, είχε ανεβεί στο δωμάτιό της.

«Πήρε τ'αφτί σας τίποτα;» ρώτησε ο Σκοτωμένος τον Αρχιανιχνευτή του, καθώς καθόταν στο τραπέζι που αυτός μοιραζόταν μ'άλλους πέντε ανιχνευτές.

«Δυο δουλειές εκτός απ'τη φρουρά, αρχηγέ.»

«Τη φρουρά;»

«Η πόλη ζητά ανθρώπους να δουλέψουν ως φρουροί. Αλλά δε νομίζω πως αυτό το θέλουμε. Κάνω λάθος;»

«Όχι. Συνέχισε. Πες μου για τις άλλες δουλειές.»

«Ούτε κι αυτές είναι σπουδαίες· θα δεις.»

Και, πράγματι, είδε. Κι οι δύο περιπτώσεις δεν συνέφεραν. Πρόσφεραν λίγα χρήματα, δεν απασχολούσαν όλους τους μισθοφόρους, κι αυτούς που απασχολούσαν τούς δέσμευαν για πολύ καιρό.

«Καλά,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Άμα φτάσουμε σ'απόγνωση, βλέπουμε.» Και τον ρώτησε αν είχε ακούσει γι'αυτή την ιστορία με τη Σαρντίκα-Νοθ και τον Άρχοντα του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Ο Φέκταρελ αποκρίθηκε πως τώρα το άκουγε για πρώτη φορά.

«Εσένα ποιος σ'το είπε;»

«Ο Κολπατζής.»

«Ποιος ξέρει ποιος κώλος θα του το ψιθύρισε...» σχολίασε ένας απ'τους ανιχνευτές, και μερικοί άλλοι γέλασαν.

«Κώλους που να μιλάνε, μόνο εσάς ξέρω,» τους είπε ο Σκοτωμένος, κι οι δαιμονισμένοι γέλασαν ακόμα πιο δυνατά, σαν οι Λάμιες να τους γαργαλούσαν τις πατούσες. «Δεν ήρθαμε δω για να γλεντήσουμε, έχετε υπόψη σας,» τους τόνισε, πιο σοβαρά. «Για να βρούμε δουλειά ήρθαμε. Άμα συνεχίσετε να πίνετε και να τρώτε, σε λίγο θα πάμε να ζητιανέψουμε.»

«Ή να ληστέψουμε,» είπε ένας ανιχνευτής.

Ο Σκοτωμένος τον αγριοκοίταξε. «Χωρίς εμένα, τότε.»

Μετά, ρώτησε τον Φέκταρελ: «Η μάγισσα πού είναι;»

«Στο δωμάτιό μας από το μεσημέρι. Είπε ότι ήθελε να σκεφτεί.»

Παρασκέφτεται, τελευταία, συλλογίστηκε ο Ζαώρδιλ. Είχε, μήπως, τελικά, σαλτάρει;

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

ο Φέκταρελ ήρθε στο δωμάτιό μας & ήταν ξαναμμένος σαν θηρίο.

—τι κάνεις εδώ τόσες ώρες μόνη σου; με ρώτησε, ενώ καθόταν πλάι μου στο κρεβάτι & τα χέρια του με άγγιζαν. φιλούσε το μάγουλό μου & το αφτί μου.

—σου είπα, σκεφτόμουν, του απάντησα γελώντας, –& πρόσεχε γιατί θα με κουφάνεις!

η ανάστροφη του χεριού μου βρέθηκε, κατά λάθος, πάνω στη μπροστινή μεριά του παντελονιού του & ένιωσα πως του ήταν σηκωμένο & σκληρό, & αυτή η αίσθηση μ'έκανε & εμένα να τον θέλω αμέσως, καθώς & τα ποτά που μύριζα στην αναπνοή του: μπίρα, σίγουρα, & ίσως & κάτι άλλο... φιλιόμασταν στα χείλη τώρα· πρέπει να ήταν λιγάκι μεθυσμένος & νόμιζα ότι με είχε μεθύσει & εμένα. ήθελα να μεθύσω...

με τράβηξε όρθια μαζί του & τελικά κάναμε έρωτα πάνω στον τοίχο· μετά σοβάδες ήταν κολλημένοι στην πλάτη μου, από τον ιδρώτα, μέχρι να ξεκολλήσουν & να πέσουν τυχαία από δω & από κει. ο Φέκταρελ ήταν κουρασμένος – γύριζε όλο το απόγευμα, ψάχνοντας για δουλειές για εμάς – & ήταν & μεθυσμένος, οπότε ξάπλωσε ανάσκελα σαν ξεθεωμένο μαύρο τέρας & κοιμήθηκε ροχαλίζοντας γουστόζικα. το κέρατό του ήταν ακόμα σηκωμένο· πήρα την περισκελίδα του & την έριξα επάνω για να το καλύψω. εγώ δεν αισθανόμουν & τόσο εξουθενωμένη· το αντίθετο μάλλον. ήμουν σε τρομερή υπερδιέγερση. σκεφτόμουν τόσες ώρες για τις «διακυμάνσεις» (αν & δεν είμαι βέβαιη ότι αυτός είναι σωστός σαν ορισμός) & τώρα, που οι σκέψεις μου είχαν για λίγο σβήσει, επέστρεψαν & πάλι, ακολουθώντας μια νέα κατεύθυνση!

έπρεπε να κάνω κάτι! μια δοκιμή! αλλιώς τα άλλα ήταν όλα θεωρητικά. ήταν ίσως για μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, όχι

των Δεσμοφυλάκων· εμείς οι Δεσμοφύλακες είμαστε πάντα πρακτικοί.

κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο είδα ότι ήταν βαθιά νύχτα. τι ώρα άραγε; είδα το ρολόι μου: περασμένα μεσάνυχτα. η κατάλληλη ώρα ίσως... ντύθηκα & βγήκα από το δωμάτιο ενώ ο Φέκταρελ ροχάλιζε.

η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων ήταν ανήσυχη μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου· καταλάβαινε ότι πήγαινα να κάνω κάτι ίσως επικίνδυνο. την καθησύχασα: ήμουν η αφέντρα της, ήξερα τι έκανα, δεν ήταν η θέση της να με κρίνει.

έφυγα από το πανδοχείο σηκώνοντας την κουκούλα της κάπας μου & περνώντας από την τραπεζαρία έτσι καλυμμένη, για να μη με δει κανένας άλλος από τους Ζωντανούς-Νεκρούς· δεν ήθελα να με σταματήσουν για να με ρωτήσουν πού πήγαινα.

καθώς βάδιζα, το κατάφερα αμέσως – κατάφερα να μπω σ'αυτό τον «κόσμο του ανάμεσα». παρακολουθούσα τις σκιές, τα διαστήματα ανάμεσα στα αντικείμενα & τα διαστήματα ανάμεσα στα αντικείμενα & τις σκιές, & ανάμεσα στις σκιές & τις άλλες σκιές. προχωρούσα έτσι & νόμιζα πως είχα βρεθεί σε άλλο σύμπαν, το οποίο ήταν αντικατοπτρισμός του δικού μας. είμαι βέβαιη πως αυτή είναι μια μορφή επικοινωνίας.

προσπαθώ να φτάσω σ'αυτήν κάθε φορά όπως έφτασα τότε, στα Χρυσά Όρη, όταν βρέθηκα στην αγκαλιά εκείνης της θεάς· αλλά κάθε φορά που το προσπαθώ αποτυχαίνω: είναι σαν να μπαίνω &, αμέσως μετά, να βγαίνω, χωρίς να το θέλω. είναι σαν κάτι να με πετά έξω. τώρα, όμως, τα είχα καταφέρει πολύ καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη φορά. δεν ξέρω τι ακριβώς ήταν εκείνο που είχε αλλάξει. ίσως να έφταιγε η συνεχής παρατήρησή μου, ίσως ο δαίμονας που συναντήσαμε στους Καταρράκτες &, μετά, το πέρασμά μας κοντά από τη διαστασιακή δίοδο. αλλά δεν είμαι σίγουρη για τίποτα. το μόνο που ξέρω είναι ότι τώρα είχα φτάσει εκεί καλύτερα από ποτέ.

ακολουθούσα ένα μονοπάτι που διαγραφόταν ανάμεσα από την πραγματικότητά μας, & πιστεύω πως ήταν μια γλώσσα: μια και-

νούργια γλώσσα, μια μορφή επικοινωνίας. κάτι μού έλεγε μα δεν ήξερα τι. ακολουθούσα όμως. διέσχισα μες στη νύχτα την Πάνω Αγορά της Νασόλκαθ διαβάζοντας τα διαστήματα ανάμεσα στα σκοτάδια, ανάμεσα στα οικήματα, ανάμεσα στους λίγους περαστικούς, στα ζώα, στα οχήματα, σαν να ήταν γραφή. έφτασα σ'έναν μεγάλο δρόμο. είδα ότι η πινακίδα έγραφε «Λεωφόρος των Τροχών». η κεντρικότερη λεωφόρος της Νασόλκαθ, νομίζω. συνέχισα να προχωρώ, βρέθηκα σ'ένα μεγάλο σταυροδρόμι, η Γλώσσα μού έδειξε προς μια μεριά & πήγα, μπήκα σ'έναν δρόμο. μια πινακίδα σ'έναν τοίχο, η οποία ίσα που φαινόταν στο φως μιας απόμακρης λάμπας, έγραφε «Οδός του Θεού». πλησίαζα τον Τόπο του Θεού, λοιπόν, συνειδητοποίησα αμέσως. δεν είχε τύχει να ξανάρθω εδώ, μα είχα ακούσει ότι οι Νασολκάθιοι λατρεύουν το Μεγάλο Στόμα, το οποίο πρέπει να βρισκόταν κάπου εδώ…

προχώρησα με προσοχή, εξακολουθώντας να ακολουθώ τη Γλώσσα εκείνη του ανάποδου κόσμου. πραγματικά – ήταν σαν όλα να είχαν αναποδογυρίσει! νόμιζα ότι διάβαζα για μια ~~απώλεια~~ κλοπή. παράξενο…

βρέθηκα στο μέρος όπου η Νασολκάθιοι λατρεύουν τον θεό τους: έναν μεγάλο πέτρινο ναό με κολόνες. η πόρτα του ήταν ανοιχτή & δε νομίζω πως ποτέ έκλεινε. μπήκα, οδηγημένη από τη Γλώσσα, & είδα πως κανένας άλλος δεν ήταν τώρα εδώ, & στο κέντρο του σηκού αιωρείτο ένας δαίμονας από φωτιά & αέρα: ένα γιγάντιο στόμα (μεγαλύτερο απ'το κεφάλι μου!) το οποίο ανοιγόκλεινε & μιλούσε. έλεγε ασυναρτησίες. άκουσα όμως κάτι:

«τους κλέφτες ψάξε, μα θα τους βρει; θα τους βρεις;»

ήταν σαν να ήξερε ότι η Γλώσσα με οδηγούσε προς μια κλοπή! πλησίασα το Μεγάλο Στόμα & περίμενα, μήπως μου έλεγε & άλλα· μα τώρα αυτά που έλεγε δεν έβγαζαν κανένα νόημα. νομίζω πως είχα ακούσει ότι οι ιερείς του κάνουν μαντείες από αυτά που λέει· εγώ δεν ήμουν ιέρειά του & δεν καταλάβαινα τίποτα.

αλλά ο ανάποδος κόσμος συνέχιζε να με καθοδηγεί: ο δρόμος δεν τελείωνε στον ναό. τα διαστήματα ανάμεσα στις κολόνες μού μιλού-

σαν, το ίδιο & οι σκιές που έριχναν τα μεγάλα πύραυνα, & τόσα άλλα μικρά πράγματα που παλιότερα δεν θα παρατηρούσα. προχώρησα κάνοντας τον γύρω του Μεγάλου Στόματος, το οποίο δεν μου έδωσε καμία σημασία – σαν να μην υπήρχα γι’αυτό. (κοιμάται, ίσως, & ονειρεύεται παραμιλώντας;)

βαδίζοντας μέσα στον σηκό έφτασα μπροστά σε μια πόρτα, πέρασα από εκεί & βγήκα πίσω απ’τον ναό· ήμουν στους δρόμους της Νασόλκαθ ξανά, & προχωρούσα ατενίζοντας τον ανάποδο κόσμο… δεν κάθισα να σκεφτώ πού πήγαινα, πού θα κατέληγα… δε νομίζω ~~πως ήμουν & πολύ~~ πως έκανα & πολύ λογικές σκέψεις εκείνη την ώρα, από τότε που έφυγα από το πανδοχείο…

η Καρδιά της Συναγωγής είχε θορυβηθεί από τη συνάντησή μου με το Μεγάλο Στόμα. άκουγα τα γρυλίσματά της· δεν της αρέσει όταν πλησιάζω άλλους δαίμονες. όταν συνάντησα εκείνη τη θεά στα Χρυσά Όρη, η Καρδιά της Συναγωγής είχε εξοργιστεί πάρα πολύ, ήταν στα όρια της παραφροσύνης· είχα ανησυχήσει ότι μπορεί να χρειαζόταν να την απελευθερώσω από τον κατοπτρόλιθο & να βρω έναν άλλο δαίμονα· αλλά τελικά συνήλθε.

βάδιζα τώρα μέσα στη Νασόλκαθ, περνώντας από έρημους δρόμους, μικρούς κυρίως. έφτασα κοντά στα τείχη – στα δυτικά τείχη, σίγουρα. είδα κάτι ανθρώπους εκεί, να περνάνε από ένα άνοιγμα των τειχών & να τραβάνε & κάτι πράγματα μαζί τους – με το ζόρι, γιατί το άνοιγμα ήταν στενό. τότε δεν κατάλαβα αμέσως τι συνέβαινε, αν & ήταν προφανές. ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ.

ο δρόμος που είχα ακολουθήσει τελείωνε εδώ.

…κλοπή…

κοίταζα περιμένοντας να δω κάτι συνταρακτικό· κρυμμένη καλά, νόμιζα, στο πλάι ενός τοίχου, σε μια γωνία. —πρόσεχε, με προειδοποιούσε με γρυλίσματα η Καρδιά της Συναγωγής τα οποία μονάχα εγώ μπορούσα ν’ακούσω. την ένιωθα να περιστρέφεται μέσα στη φυλακή της στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου.

οι λαθρέμποροι (που τότε ακόμα, λες & ήμουν μεθυσμένη, δεν είχα καταλάβει τι ήταν!) με πρόσεξαν. μάλλον δεν ήμουν & τόσο καλά κρυμμένη όσο πίστευα. —εσύ εκεί! φώναξε ένας, & τράβηξε πιστόλι μέσα από την κάπα του. φοβήθηκα & έτρεξα. η αντίληψή μου ήταν ακόμα ~~παγιδευμένη~~ εστιασμένη στον ανάποδο κόσμο – ακόμα διάβαζα τη Γλώσσα! – & νομίζω πως αυτό, στην προκειμένη περίπτωση, μου έκανε κακό μάλλον παρά καλό. κανένας δεν πυροβόλησε αλλά με καταδίωξαν τρέχοντας σαν αγρίμια. κάποιος άρπαξε την κάπα μου & με τράβηξε κάτω· χτύπησα τον αριστερό μου αγκώνα επώδυνα & το αριστερό μου γόνατο. η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων ήθελε να επιτεθεί, να χιμήσει, & εγώ από συνήθεια & μόνο τη συγκρατούσα: οι ορμές της είναι πολλές & άμα την αφήνεις να κάνει ό,τι θέλει...... τέλος πάντων, η Πολεμική Καρδιά πάλεψε τον έλεγχο που ασκούσα επάνω της, πάλεψε να πεταχτεί από τη φυλακή της & να ορμήσει...

φώναξα στους αγνώστους: —τι κάνετε;! περιμένετε! δεν σας ξέρω & δεν έχω τίποτα εναντίον σας!! (ή κάτι τέτοιο – δεν θυμάμαι ακριβώς τι φώναξα) δεν μου έδωσαν όμως σημασία· άκουσα κάποιον να λέει: —πιάστε τη, ρε! δέστε τη! & με τραβούσαν σαν παλαβοί. ούρλιαξα, μα κανένας δεν ήταν εκεί κοντά για να με βοηθήσει μες στη νύχτα· το μέρος ήταν έρημο.

& ο έλεγχός μου πάνω στην Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων δεν ήταν τώρα καθόλου καλός. η Καρδιά πετάχτηκε από τη φυλακή της. δεν δραπέτευσε, φυσικά· δεν μπορεί να δραπετεύσει· είναι παγιδευμένη μέσα στον κατοπτρόλιθο, για πάντα δέσμια σε μένα. όμως μπορεί να περιφέρεται γύρω από τη φυλακή της, όταν την αφήνω. τώρα δεν την άφησα, μου ξέφυγε.

γρυλίσματα & αλυχτήματα αντήχησαν από το πουθενά, αόρατες δυνάμεις έσπρωξαν τους λαθρεμπόρους, αόρατα νύχια & αόρατα δόντια ξέσκισαν τις σάρκες τους. είδα το κόκαλο ενός χεριού να αποκαλύπτεται μέσα από ένα κουρελιασμένο μανίκι. αίμα τιναζόταν, & οι λαθρέμποροι πανικοβλήθηκαν, ούρλιαζαν. —είναι μάγισσα, ρε!! κάποιος φώναξε. –φύγετε!!! φύγετε!!! & έφυγαν, τρέχοντας. ένας δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί αρκετά· η Καρδιά τον σώριασε & τον

διέλυσε. αυτό που απέμεινε ήταν ένα κουφάρι που έμοιαζε να το έχουν κατασπαράξει θηρία.

έχοντας συνέλθει, σηκώθηκα όρθια μαζεύοντας την κάπα γύρω μου, η οποία ήταν άσχημα τραβηγμένη & είχε σκιστεί μάλιστα. για τα ρούχα μου, ίσχυε το ίδιο· ήμουν, βασικά, τυχερή που η Καρδιά είχε ξεφύγει από τον έλεγχό μου – αυτοί μπορεί & να με είχαν σκοτώσει από τον φόβο τους μήπως τους μαρτυρήσω στον Ηγεμόνα. τώρα, όμως, επανέφερα την Καρδιά της Συναγωγής στη φυλακή της, & καταλάβαινα ότι ήταν ικανοποιημένη & επειδή είχε πολεμήσει & επειδή με είχε γλιτώσει από έναν τέτοιο κίνδυνο.

επίσης, συνειδητοποίησα ότι δεν έβλεπα πλέον τον αναποδογυρισμένο κόσμο, & τώρα δεν έκανα καμια προσπάθεια για να επιστρέψω εκεί. έπρεπε να σκεφτώ πρώτα προτού επιχειρήσω ξανά κάτι τέτοιο.

μετά από ώρα, κατάφερα να ξεμπλέξω από τους νυχτερινούς δρόμους της Νασόλκαθ & να γυρίσω στο πανδοχείο. τρεις ώρες πριν από τα ξημερώματα. παραμέρισα τη δερματόπορτα & μπήκα στην τραπεζαρία. ήταν άδεια. ανέβηκα στο δωμάτιο & ξεκλείδωσα την ξύλινη πόρτα προσεχτικά για να μην ξυπνήσω τον Φέκταρελ που ήμουν βέβαιη ότι θα κοιμόταν… & όντως, κοιμόταν. ούτε που είχε κουνηθεί από τότε που τον είχα αφήσει & είχα φύγει.

το πρωί, του έκρυψα κάτω από τα ρούχα μου το γεγονός ότι ήμουν μελανιασμένη & γδαρμένη από δω & από κει. ευτυχώς δεν πρόσεξε ότι η κάπα μου ήταν τραβηγμένη & λιγάκι σκισμένη στις άκριες.

Κεφάλαιο Πέμπτο
Εργοδότες και Πληροφοριοδότες

Τις επόμενες ημέρες έψαχναν για δουλειά, και περίμεναν και ο Καντάρφιλ να τους βοηθήσει ως αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες που του είχαν ώς τώρα προσφέρει. Η αναζήτησή τους δεν πήγε τελείως χαμένη, αν και οι δουλειές που τους παρουσιάστηκαν δεν ήταν και εξαιρετικές.

Μια νύχτα, ένας τύπος πλησίασε τον Ζαώρδιλ που εκείνος θα μπορούσε να τον αποκαλέσει μονάχα *σκιερό*. Ο μυστηριώδης άντρας αρνήθηκε να δώσει το όνομά του και, αφού βεβαιώθηκε πως μιλούσε με τον αρχηγό των Ζωντανών-Νεκρών, θέλησε να κουβεντιάσουν οι δυο τους σ'ένα από τα γωνιακά τραπέζια του *Τέλους του Δρόμου*. Ο Σκοτωμένος δέχτηκε, και ο άγνωστος – που δεν έμοιαζε για Φεηνάρκιος: είχε δέρμα κατάλευκο σαν κόκαλο, κατά πρώτον – του είπε ότι χρειαζόταν τους μισθοφόρους του για μια... ειδική δουλειά. Ήθελε να σαμποτάρουν ένα όχημα, όταν θα έβγαινε από την πόλη. Τι είδους όχημα; ρώτησε ο Ζαώρδιλ. Πολεμικό; Ο άντρας αποκρίθηκε ότι δεν ήταν πολεμικό· ήταν ένα μεγάλο φορτηγό, το οποίο ίσως να είχε μια κάποια μικρή προστασία από... ερασιτέχνες (το τόνισε αυτό, σαν να ήθελε να υπονοήσει πως ο Σκοτωμένος και οι δικοί του δεν θα κινδύνευαν). Περισσότερα αρνήθηκε να αποκαλύψει, εκτός αν ο Ζαώρδιλ δεχόταν τη δουλειά. Και ούτε το όνομά του είπε, όταν εκείνος τού το ξαναζήτησε. Ο Ζαώρδιλ, δυσαρεστημένος από όλα τούτα (οι σκιερές δουλειές είχαν και σκιερές συνέπειες, πολλές φορές), ρώτησε:

«Πόσο πληρώνεις, τουλάχιστον;»

«Διακόσια θηρεύσιμα,» είπε ο μυστηριώδης άγνωστος.

Σχεδόν όσα χρωστάμε στον Αρχιφύλακα της Μεγάλης Πύλης... «Λίγα είναι, λέω εγώ.»

Ο κατάλευκος άντρας αναστέναξε. «Εντάξει, θα το κανονίσουμε αυτό. Σ'ενδιαφέρει η δουλειά;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Τετρακόσια θηρεύσιμα;»

«Πολύ πιθανόν – αν και με πιέζεις. Δέχεσαι τη δουλειά;»

Όχι ακόμα, του είπε ο Ζαώρδιλ. Θα την είχε, όμως, υπόψη του. Και τον ρώτησε πού μπορούσε να τον βρει για να επικοινωνήσουν. Ο κατάλευκος άντρας ζήτησε να μάθει αν είχε τηλεπικοινωνιακό πομπό. Ο Σκοτωμένος αποκρίθηκε πως φυσικά και είχε.

«Δώσε μου, τότε, έναν κωδικό για να μπορέσω εγώ να επικοινωνήσω μαζί σου μέσα στις επόμενες δύο ημέρες.» Ο τύπος ήταν καταφανές πως δεν ήθελε με τίποτα να μπορούν να τον εντοπίσουν. Ποιος ξέρει τι όχημα ήταν αυτό που είχε κατά νου να σαμποτάρει.

Ο Ζαώρδιλ τού έδωσε έναν τηλεπικοινωνιακό κωδικό, και του είπε πως θα περίμενε την κλήση του για να του απαντήσει. Προτού ο άντρας φύγει από το πανδοχείο, τον ρώτησε από πού είχε μάθει για τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

«Άκουσα ότι κάποιοι καινούργιοι μισθοφόροι είχαν φανεί στην πόλη,» αποκρίθηκε μόνο αυτός. «Άκουσα...» Κι απομακρύνθηκε, βγαίνοντας από την είσοδο του πανδοχείου σαν να τον κυνηγούσαν.

Του Ζαώρδιλ δεν του άρεσε καθόλου τούτη η κατάλευκη φάτσα.

Αλλά και κάποιες από τις επόμενες προσφορές που του έγιναν δεν ήταν κι από πολύ καλύτερους ανθρώπους. Ο ένας, μάλιστα, πρέπει φανερά ν'ανήκε σε δίκτυο απατεώνων. Συνάντησε τον Ζαώρδιλ όταν εκείνος βάδιζε, ένα απόγευμα, στην Κάτω Αγορά, κοντά στο νοτιοανατολικό τείχος της Νασόλκαθ. Τον ρώτησε αν ήταν ο αρχηγός των καινούργιων μισθοφόρων που είχαν έρθει – αυτών που κάποιοι τούς αποκαλούσαν Ζωντανούς-Νεκρούς.

«Βρήκες τον άνθρωπο που έψαχνες,» του είπε ο Σκοτωμένος.

Ο άντρας ήταν κοντός, πορφυρόδερμος, και η μούρη του θύμιζε αρουραίου. Στο στόμα του φαινόταν να λείπουν πιο πολλά δόντια απ'ό,τι του είχαν απομείνει. Δεν ζήτησε από τους άλλους που συνόδευαν τον Ζαώρδιλ να φύγουν· του είπε κατευθείαν για τι τον έψαχνε. «Θέλω να πάρετε έναν άνθρωπό μας από τις φυλακές. Μπορείτε να το κάνετε αυτό;»

Πρέπει όλοι νάχουν ακούσει ότι είμαστε απεγνωσμένοι για δουλειά! σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Αλλά, από την άλλη, πολλοί ήταν απεγνωσμένοι για δουλειά τελευταία. «Τι φυλακές;»

«Του Ηγεμόνα.»

Ο Ζαώρδιλ τού είπε πως δεν ενδιαφερόταν.

«Η πληρωμή θάναι καλή, μη νομίζεις!»

«Δεν ενδιαφέρομαι, είπαμε.» Μόλις είχαν έρθει στην πόλη· δεν χρειαζόταν να τους κυνηγάνε οι αρχές. Εξάλλου, *ήδη* τους κυνηγού-

σαν από μια άποψη. Χρωστούσαν στον Αρχιφύλακα της Μεγάλης Πύλης.

«Από πού έμαθες για μας;» ρώτησε ο Σκοτωμένος τον ποντικομούρη.

«Μου το σφύριξε κάποιος που του τόχε σφυρίξει κάποιος άλλος· ξέρεις πώς είν' αυτά.» Και, χαμογελώντας κουτσοδόντικα, εξαφανίστηκε μέσα στην κοσμοπλημμύρα της Κάτω Αγοράς.

Ο ένας χειρότερος από τον άλλο…

Και τι να έλεγε ο Ζαώρδιλ για την επόμενη; Ήταν, αναμφίβολα, όμορφη αν και είχε, φανερά, πατήσει τα πενήντα. Πορφυρόδερμη με μενεξεδιά μαλλιά, άψογα χτενισμένα και πιασμένα με αργυρά πιαστράκια. Το φόρεμά της ήταν από τα καλύτερα τομάρια ζώων, κι από τη ζώνη της κρεμόταν ένα πιστόλι με λαξευτή ξύλινη λαβή. Δύο άντρες τη συνόδευαν, αλλά έμειναν πίσω καθώς εκείνη πλησίαζε τον Σκοτωμένο μέσα στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου*.

«Η Βαρμάλνα» – έριξε ένα κοφτό βλέμμα στην πανδοχέα, που ήταν πίσω από το μπαρ μιλώντας με δυο άλλες γυναίκες – «λέει πως είσαι αρχηγός μισθοφόρων και πως ψάχνετε για δουλειά.»

«Ναι…»

«Ωραία.» Η γυναίκα χαμογέλασε όπως ένα θηρίο που ετοιμάζεται να κατασπαράξει, και κάθισε αντίκρυ στον Ζαώρδιλ. Εκτός από τους δυο τους, στο τραπέζι ήταν κι ο Φέκταρελ καθώς κι ένας από τους ανιχνευτές του.

Η γυναίκα τόνισε πως η δουλειά που πρόσφερε απαιτούσε προσοχή και διακριτικότητα. Ο Ζαώρδιλ τής είπε να συνεχίσει, κι εκείνη συνέχισε εξηγώντας ότι ήθελε να δολοφονήσουν έναν συγκεκριμένο άνθρωπο της φρουράς.

Τι γίνεται σ'ετούτη την πόλη; απόρησε ο Σκοτωμένος. *Όλοι όσοι έχουν πρόβλημα με τον Ηγεμόνα και τους ανθρώπους του έρχονται σ'εμάς;* Από την άλλη, βέβαια, σε ποιον θα πήγαιναν; Οι καινούργιοι μισθοφόροι υπήρχαν λιγότερες πιθανότητες να είναι δικτυωμένοι και, άρα, να τους προδώσουν.

Ο Ζαώρδιλ τής είπε πως δεν ενδιαφερόταν. Η γυναίκα πρόσφερε αρκετά χρήματα. Ο Ζαώρδιλ επέμεινε. Τελικά, η γυναίκα (χωρίς να συστηθεί) σηκώθηκε και έφυγε, έκδηλα δυσαρεστημένη, σχεδόν σαν να πίστευε πως επιδεικνύοντας τη δυσαρέσκειά της μπορεί να τον έκανε ν'αλλάξει γνώμη.

«Αν συνεχίσουμε έτσι, αρχηγέ, στο τέλος πάλι χωρίς δουλειά θα μείνουμε,» σχολίασε ο Φέκταρελ, κοιτάζοντας καχύποπτα τη γυναίκα η οποία εγκατέλειπε το πανδοχείο μαζί με τους δύο φρουρούς της. «Και δεν κάνουμε και φίλους μ'αυτό τον τρόπο. Η τύπισσα πρέπει να έχει μια κάποια οικονομική άνεση: θα μας συνέφερε νάναι φίλη μας.»

«Κι ο Ηγεμόνας εχθρός μας;»

«Κοίτα, αρχηγέ, δε μπορείς να τάχεις καλά με όλους.»

Ο Ζαώρδιλ, όμως, κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε. «Τουλάχιστον, πρέπει να ξεκινήσουμε αλλιώς.»

«Αυτό το καθίκι ο Καντάρφιλ έχει προτείνει τίποτα, ή ακόμα;»

Ο Καντάρφιλ τούς σύστησε σ'έναν άλλο έμπορο που ήταν ντόπιος και είχε μια δουλειά γι'αυτούς η οποία, αν μη τι άλλο, ήταν λιγότερο σκιερή από κάποιες που τους είχαν προταθεί. Τον συνάντησαν στο κατάστημά του στην Πάνω Αγορά, όπου πουλούσε ποτά που προέρχονταν αποκλειστικά από αναμίξεις – και, κυρίως, αναμίξεις με ουσίες ζώων. Ο Ζαώρδιλ τού μίλησε μαζί με τη Νιρκέκα, και ο έμπορος είπε πως ήταν πρόθυμος να τους προσλάβει για να αναζητήσουν μια άλλη ομάδα η οποία είχε ξεκινήσει ως μισθοφορική, όπως οι ίδιοι, μα είχε στραφεί στη ληστεία. «Τους είχα προσλάβει κάποτε αλλά με πούλησαν, τα τομάρια!» είπε. «Και δεν έχουν κάνει μονάχα σ'εμένα κακό μα και σ'άλλους έμπορες της Νασόλκαθ. Πολλοί τούς θέλουνε πεθαμένους. Θα πληρωθείτε καλά, σας το εγγυώμαι· δε θα βάλω μόνο εγώ λεφτά.»

«Θέλεις, δηλαδή, να τους βρούμε και να τους σκοτώσουμε…» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Μέχρι τον τελευταίο!»

«Ξέρεις πού βρίσκονται;»

Ο έμπορος απάντησε ότι περιφέρονταν στις άγριες περιοχές προς τ'ανατολικά, προκαλώντας ένα σωρό προβλήματα με το εμπόριο από κείνη τη μεριά όπου, εκτός των άλλων, δεν υπήρχε και καμια δημοσιά καλή για οχήματα. «Και τώρα στα νότια δεν θα μπορούμε να εμπορευτούμε!» τόνισε ο άντρας. «Όπως μου είπε ο Καντάρφιλ ότι ξέρετε, η Γαλανή Δράκαινα κρατά την Ψηλή Γέφυρα. Αλίμονο! Οι Λάμιες θα κατασπαράξουν όποιον πάει προς τα κει. Ο μόνος σοβαρός εμπορικός δρόμος είναι προς τ'ανατολικά, λοιπόν – αλλά αυτά τα καθάρματα πρέπει να φύγουν από εκεί. Θα βοηθήσετε;»

«Θα το σκεφτούμε. Πόσο πληρώνετε, εσύ κι οι άλλοι;»

«Δυο χιλιάδες θηρεύσιμα, στα σίγουρα.»

«Θα τα ξαναπούμε,» υποσχέθηκε ο Ζαώρδιλ. «Αλήθεια, γιατί ώς τώρα δεν έχετε στείλει άλλους μισθοφόρους; Γιατί ο Ηγεμόνας δεν έχει κάνει κάτι;»

«Στάλθηκαν κι άλλοι μισθοφόροι, παλιότερα…» είπε ο έμπορος κομπιάζοντας λιγάκι.

«Και;» τον πίεσε ο Σκοτωμένος.

«Δεν επέστρεψαν. –Αλλά δεν ήταν και τόσο καλοί,» πρόσθεσε αμέσως. «Κι επιπλέον, αυτό σημαίνει ότι τώρα ο εχθρός θάναι *αποδυναμωμένος.*»

«Ναι, κατά πάσα πιθανότητα,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ.

Καθώς έφευγαν από το κατάστημα του εμπόρου, η Νιρκέκα είπε στον Σκοτωμένο: «Είναι η μοναδική σοβαρή προσφορά που μας έχει γίνει, αρχηγέ…»

«Τίποτα δεν σε φοβίζει.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Είμαστε ήδη νεκροί, δεν είμαστε;»

Μετά, όμως, τους έγινε κι άλλη μια προσφορά που δεν ήταν και τόσο κακή. Λιγότερο προσοδοφόρα αλλά και λιγότερο επικίνδυνη μάλλον. Μια εμπόρισσα – που είχε μάθει για τους Ζωντανούς-Νεκρούς από την πανδοχέα Βαρμάλνα – συνάντησε τον Ζαώρδιλ και τους συντρόφους του στο *Τέλος του Δρόμου* και τους είπε ότι ήθελε να ερευνήσουν ένα μονοπάτι στα Πυρόκενα Όρη, την οροσειρά νοτιοανατολικά της Νασόλκαθ.

«Μέχρι στιγμής,» είπε, «όσοι έμποροι ήθελαν να πάνε προς τις Ενδότερες Πολιτείες ακολουθούσαν ένα μονοπάτι νότια του ποταμού Νίρφεβ – το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού. Τώρα, όμως, που η Ψηλή Γέφυρα πάρθηκε από τη Σαρντίκα-Νοθ, είναι αδύνατο να φτάσουμε εκεί. Επομένως, θέλω να δω αν ένα άλλο μονοπάτι είναι ασφαλές. Ένα μονοπάτι που βρίσκεται κάπου εδώ…» Και με τούτα τα λόγια, έβγαλε έναν χάρτη από την τσάντα της, τον ξετύλιξε, και τον άπλωσε πάνω στο τραπέζι, ανάμεσα στον Ζαώρδιλ, τη Νιρκέκα, τον Νικηφόρο τον Κολπατζή, τον Φέκταρελ, και μερικούς άλλους. Το μέρος που το χέρι της έδειχνε ήταν, πράγματι, νοτιοανατολικά της Νασόλκαθ, μέσα στα βουνά.

«Πόσο πληρώνεις;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Υποθέτω, μια ομάδα ανιχνευτών θα μπορεί να κάνει τη δουλειά. Επομένως, εκατό-πενήντα θηρεύσιμα.»

«Κι αν συναντήσουμε κίνδυνο;»

«Η αμοιβή σας θα αυξηθεί, ασφαλώς – δεδομένου ότι θα δεχτείτε να τον αντιμετωπίσετε για να καθαρίσετε το μονοπάτι.»

Ο Νικηφόρος ρώτησε: «Τι κίνδυνοι μπορεί να υπάρχουν εκεί;»

«Για ληστές δεν έχω ακούσει–»

«Οι ληστές πάνε όπου πάνε κι οι έμποροι. Θάχετε ν'ανησυχείτε για τέτοιους αφού ξεκινήσετε να χρησιμοποιείτε το μονοπάτι.»

«Σωστά,» είπε η εμπόρισσα ρίχνοντάς του ένα πονηρό βλέμμα που έλεγε, ξεκάθαρα, *Σε συμπαθώ*. «Θηρία, όμως, πολύ πιθανόν να υπάρχουν στο μονοπάτι, και ίσως... δαίμονες, φυσικά. Έχω ακούσει και για έναν θρύλο,» πρόσθεσε.

«Τι θρύλο;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, ξέροντας ότι οι θρύλοι στη Φενάρκια ήταν πολλές φορές αληθινοί.

«Για έναν 'Χρυσό Καβαλάρη' που λένε πως διεκδικεί το πέρασμα για δικό μου. Δε νομίζω να αληθεύει, όμως.»

«Μάλιστα. Θα το σκεφτούμε και θα σου απαντήσουμε. Πού μπορούμε να σε βρούμε;»

Η εμπόρισσα τού έδωσε έναν κωδικό τηλεπικοινωνίας, και του συστήθηκε. «Αν δεν απαντήσω η ίδια, ζήτησέ με.»

Εκτός από αυτά, οι Ζωντανοί-Νεκροί έμαθαν και κάτι ακόμα, από φήμες που κυκλοφορούσαν μέσα στη Νασόλκαθ: Ο Ηγεμόνας σκεφτόταν να ετοιμάσει στρατό και, σύντομα, θα ζητούσε να προσλάβει μισθοφόρους, μέσα αλλά και έξω από την πόλη. Σκοπός του ήταν να πολιορκήσει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Δεν φαινόταν να σχεδιάζει να πληρώσει τα λύτρα που είχε ζητήσει η Σαρντίκα-Νοθ για τον ξάδελφό του, τον Άρχοντα Βάλγκερελ...

Ένα απόγευμα, στην Πάνω Αγορά, καβγάς ξέσπασε έξω από το πανδοχείο «*Ο Ξεχασμένος Βαστάζος*». Τέσσερις άνθρωποι – τρεις άντρες και μία γυναίκα: μισθοφόροι όλοι τους – ξυλοκοπιούνταν με άλλους έξι – οι οποίοι επίσης μισθοφόροι ήταν αλλά από διαφορετική ομάδα. Κόσμος είχε συγκεντρωθεί γύρω τους, καθώς κλοτσιές, γρονθοκοπήματα, και καρεκλιές έπεφταν (είχαν φέρει τις καρέκλες απ'το εσωτερικό του πανδοχείου). Ορισμένοι έβαζαν στοιχήματα για το ποια ομάδα θα νικούσε· ή γελούσαν, απλώς διασκεδάζοντας παρακολουθώντας τους. Οι έξι μισθοφόροι ήταν από μια συντροφιά αρκετά γνωστή στην πόλη· *τα Οπλισμένα Κτήνη*, λεγόταν. Οι τέσσερις με τους οποίους δέρνονταν ήταν από μια άλλη συντροφιά που οι περισσότεροι δεν την είχαν ξανακούσει. *Ζωντανοί-Νεκροί* ήταν το

όνομα που είχε. *Ακούς εκεί ονομασία!* έλεγαν κάποιοι. *Θέλουν να βρίζουν τους εαυτούς τους;* Και γελούσαν.

Το ξύλο που έπεφτε τώρα, όμως, δεν ήταν καθόλου αστείο… αν και αυτοί που ήθελαν, και είχαν την τάση, να γελάνε εξακολουθούσαν να χαχανίζουν σαν χαζοί. Κεφάλια είχαν ματώσει, μύτες είχαν ανοίξει, πρόσωπα είχαν γεμίσει μελανιές, ρούχα είχαν κουρελιαστεί. Καμια από τις καρέκλες που είχαν φέρει απ'τον *Ξεχασμένο Βαστάζο* δεν είχε μείνει άθικτη. Ένας άντρας από τα Οπλισμένα Κτήνη ήταν πεσμένος στο πλακόστρωτο κρατώντας το πόδι του και ουρλιάζοντας.

Ο Ζαώρδιλ, ειδοποιημένος από τον Φέκταρελ, ήρθε εδώ σχεδόν την ίδια στιγμή που κι οι φρουροί της πόλης συγκεντρώνονταν με πυροβόλα και αγχέμαχα όπλα στα χέρια. Ο Σκοτωμένος είδε ότι ο Νικηφόρος ο Κολπατζής ήταν ένας από τους τέσσερις δικούς του που είχαν μπλέξει στον καβγά, και τώρα είχε μόλις τραβήξει το Δαγκωτό Φιλί απ'το θηκάρι του μοιάζοντας στα πρόθυρα να χρησιμοποιήσει φονικά την κόψη του.

«*Κάτω!*» του φώναξε ένας φρουρός, σημαδεύοντάς τον με τουφέκι. «Ρίξ' το κάτω!»

«Πείτε τους να κάνουν πέρα και να μη μας ξαναπλησιάσουν!» αντιγύρισε ο Νικηφόρος, ρίχνοντας ένα βλέμμα στα Οπλισμένα Κτήνη και φτύνοντας προς εκείνη τη μεριά, στο πλακόστρωτο – αίμα μαζί με σάλιο.

«Απομακρυνθείτε ο ένας απ'τον άλλο! Κι εσύ ρίξε κάτω το σπαθί σου!» γκάριξε ένας άλλος από τους φρουρούς.

Ο Νικηφόρος θηκάρωσε το Δαγκωτό Φιλί στην πλάτη του, καθώς τα Οπλισμένα Κτήνη απομακρύνονταν από τους Ζωντανούς-Νεκρούς (τραβώντας μαζί τους αυτόν με το σπασμένο πόδι) και οι Ζωντανοί-Νεκροί απομακρύνονταν από τα Οπλισμένη Κτήνη.

«Σου είπαν να *ρίξεις κάτω* το σπαθί σου, όχι να το θηκαρώσεις, μισθοφόρε!» αντήχησε η φωνή μιας γυναίκας, και η μορφή της ξεχώρισε ανάμεσα από τους φρουρούς της πόλης. Ήταν ψηλή και ντυμένη με την τοπική πανοπλία και στολή του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Είχε επάνω της διακριτικά που την αναγνώριζαν ως κάτι περισσότερο από μια απλή πολεμίστρια. Το δέρμα της ήταν κόκκινο, τα μαλλιά της γαλανά με τούφες μαύρων ανάμεσά τους, καθώς έπεφταν στους ώμους της πιασμένα χαλαρά πίσω από το κεφάλι της. Κρατούσε ένα πιστόλι στο δεξί χέρι, το οποίο πάνω από την κάννη του είχε μια

πλατιά λεπίδα και στο πέρας της ξύλινης λαβής του ένα μεγάλο, επικίνδυνο καρφί.

Ο Ζαώρδιλ νόμιζε πως ήξερε ποια ήταν αυτή η γυναίκα· δεν την είχε ξαναδεί μα είχε ακούσει γι'αυτήν.

«Γιατί;» της είπε ο Νικηφόρος. «Σκέφτεστε να μου το πάρετε; Δε νομίζω ότι σας το χρωστάω.» Κι έφτυσε ξανά στο πλακόστρωτο – αίμα και σάλιο. Ή είχε κόψει το χείλος του ή του είχε φύγει κανένα δόντι.

Οι άλλοι τρεις Ζωντανοί-Νεκροί επιδοκίμασαν τα λόγια του με νεύματα και μουγκρίσματα. Τα Οπλισμένα Κτήνη τούς ατένιζαν δολοφονικά, με στενεμένα μάτια.

«Ποιος λεχρίτης είναι ο αρχηγός σας;» ρώτησε η γυναίκα της φρουράς τον Νικηφόρο τον Κολπατζή.

«Εγώ είμαι ο λεχρίτης που είναι αρχηγός τους,» είπε ο Ζαώρδιλ πλησιάζοντας μέσα από το πλήθος και κάνοντας νόημα στον Φέκταρελ και κάτι άλλους που είχαν έρθει μαζί του να μείνουν πίσω.

Η γυναίκα έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. Είχε σκληρά, διαπεραστικά μάτια. Κατάμαυρα. Θα τρόμαζε και τη Γαλανή Δράκαινα, ίσως– *Μάλλον όχι,* αποφάσισε στιγμιαία ο Ζαώρδιλ· και συστήθηκε:

«Το όνομά μου είναι Ζαώρδιλ. Ο Σκοτωμένος.»

«Ο Σκοτωμένος...» Η γυναίκα τον ατένισε από πάνω ώς κάτω, υπολογιστικά. «Ο αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών.»

«Μας έχεις ακούσει,» παρατήρησε ο Ζαώρδιλ.

«Χρωστάτε,» είπε εκείνη.

«Το ξέρουμε.»

Η γυναίκα στράφηκε ξαφνικά στους φρουρούς, λέγοντας: «Διώξτε τους από δω, και μην τους αφήσετε να πλησιάσουν πάλι ο ένας τον άλλο. Ρωτήστε τον πανδοχέα, επίσης, αν χρειάζεται αποζημίωση.» Και προς τον Ζαώρδιλ: «Εσένα θέλω να σου μιλήσω.» Τον πλησίασε, για να σταθεί εμπρός του, καθώς οι φρουροί απομάκρυναν τους Ζωντανούς-Νεκρούς από τα Οπλισμένα Κτήνη, και δύο έμπαιναν στον *Ξεχασμένο Βαστάζο* για να συναντήσουν τον πανδοχέα.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Σκοτωμένος, μιλώντας τώρα πιο σιγανά έτσι ώστε να μη μπορεί να τον ακούσει ο κόσμος που βρισκόταν συγκεντρωμένος γύρω, «τι μπορεί να θέλει από εμένα η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ.»

Δε φάνηκε να την εκπλήσσει το γεγονός ότι την ήξερε· μάλλον ήταν συνηθισμένη να την ξέρουν. Η υποψία του Ζαώρδιλ, πάντως,

τώρα επιβεβαιώθηκε: Είχε μπροστά του τη Ραλκάβδη, Πρώτη Φύλακα της Νασόλκαθ και γυναικαδέλφη του Ηγεμόνα.

«Δε γνωρίζω ποιος ξεκίνησε τούτο τον καβγά,» του είπε, «και δεν πρόκειται να καθίσω να το ψάξω – λίγο μ'ενδιαφέρει. Γνωρίζω, όμως, τι είσαι – και εσύ και οι μισθοφόροι σου. Σε προειδοποιώ πως, αν ξανασυμβούν τέτοια επεισόδια ή και χειρότερα, δεν θα περάσετε καθόλου καλά στη Νασόλκαθ.»

«Γνωρίζεις τι είμαι;» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. «Και *τι είμαι*, ακριβώς;»

«Πολεμιστής της Παντοκράτειρας. Από τη Χόλκεραλ. Δεν είσαι και τόσο μακριά από εκεί όσο πιστεύεις.»

Ποιο καθίκι διέδωσε αυτό το πράγμα σ'ετούτη τη σκύλα; σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ· κι αμέσως, ακούσια, στο νου του ήρθε ο Καντάρφιλ. «Αυτά που λες ανήκουν στο παρελθόν. Ένας μισθοφόρος είμαι τώρα, μονάχα· και–»

«Αυτό έλεγες όταν υπηρετούσες και την Παντοκράτειρα, υποθέτω–»

«Και,» συνέχισε ο Ζαώρδιλ, διακόπτοντάς την απότομα, «πολλοί από τους ανθρώπους της συντροφιάς μου δεν ήταν *ποτέ* Παντοκρατορικοί πολεμιστές. Είναι, όπως κι εγώ, γηγενείς της Φενηνάρκια.»

«Τι κρίμα που συμμάχησαν με προδότες...»

«Δεν είμαστε προδότες! Προσπαθούμε να επιβιώσουμε όσο πιο τίμια μπορούμε! Θα μπορούσαμε δεκάδες φορές νάχαμε στραφεί στη ληστεία – ποτέ δεν το κάναμε, όμως!»

Η Ραλκάβδη δεν φάνηκε να πείθεται, ούτε να τον συμπαθεί στο ελάχιστο. Τα μάτια της ήταν σαν μαύρες πέτρες. «Σκοτώνουμε τους ληστές σε τούτα τα μέρη· δε θάχατε ζήσει για πολύ,» του είπε. «Έχε με υπόψη σου γιατί κι εγώ θα σ'έχω υπόψη μου.» Στράφηκε απ'την άλλη και έφυγε.

Δεν πρόκειται να σε ξεχάσω, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, οργισμένα.

Ο Φέκταρελ τον πλησίασε. «Τι ήταν αυτό, αρχηγέ;»

«Η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ. Φαίνεται πως ξέρει τι ήμασταν κάποτε.»

«*Τι!* Πώς;» Ο Φέκταρελ δεν ήταν μαζί τους από παλιά· δεν είχε ποτέ υπηρετήσει την Παντοκράτειρα. Τελευταία είχε μπει στην ομάδα τους, αλλά είχε πολύ γρήγορα γίνει ένα μ'αυτούς, σαν ανέκαθεν να τους γνώριζε.

«Δεν ξέρω, αλλά θα μάθω,» είπε ο Ζαώρδιλ, έχοντας ακόμα στο μυαλό του τον Καντάρφιλ τον έμπορο. *Θα τον τσακίσω αν γυρίζει και λέει ότι κάποτε ήμασταν στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας! Το αρχίδι!*

Βαδίζοντας, έκανε νόημα στον Νικηφόρο και τους άλλους τρεις να έρθουν μαζί του. «Ελάτε!» φώναξε τσαντισμένα, κι εκείνοι τον ακολούθησαν καθώς πήγαινε προς το *Τέλος του Δρόμου*.

«Πώς σκατά μπλέξατε έτσι;» τους ρώτησε. «Είστε ηλίθιοι;»

«Μην κάνεις σα να σε τσίμπησε μολυσμένο κουνούπι, αρχηγέ,» είπε ο Νικηφόρος. «Δεν είναι η πρώτη φορά που–»

«Αυτή η σκρόφα που μου μίλησε ξέρεις ποια ήταν;»

«Όχι.»

«Η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ. Αδελφή της γυναίκας του Ηγεμόνα. Και γνωρίζει τι ήμασταν στη Χόλκεραλ–»

«Αποκλείεται!»

«Δεν αποκλείεται· μου το είπε ξεκάθαρα. Και δε δείχνει να μας συμπαθεί: ‘θα σας παρακολουθώ,’ είπε, και κάτι παρόμοιες μαλακίες. Κάποιος τής σφύριξε ότι ήμασταν Παντοκρατορικοί.»

«Γάμα την,» είπε ο Νικηφόρος. «Τι θα μας κάνει; Δεν κάνουμε τίποτα παράνομο. Δεν είμαστε ληστές–»

«Πήγατε, όμως, και παίξατε ξύλο μ’αυτούς τους μαλάκες! Οι οποίοι είναι απ’τα Οπλισμένα Κτήνη – *γνωστή* μισθοφορική συντροφιά σε τούτα τα μέρη. Κάποιοι, μάλιστα, είναι κι ανάμεσα στους φρουρούς.»

«Το ξέρω, ρ’αρχηγέ, αλλά μας προκάλεσαν. Μας έβριζαν και μας έλεγαν να πάμε σε καμια άλλη πόλη να ζητιανέψουμε. Και τον Νικηφόρο τον Κολπατζή *κανένας* δεν τον αποκαλεί ζητιάνο.»

Ο Σκοτωμένος δεν μίλησε. Σκεπτικός.

«Τι;» ρώτησε ο Νικηφόρος παρατηρώντας την έκφρασή του.

«Μπορεί και να τόκαναν επίτηδες, οι Λάμιες να τους φάνε...»

«Τι εννοείς; Βαλτοί από την Πρώτη Φύλακα;»

«Δεν ξέρω. Αναρωτιέμαι πόσο μπορεί να έχει κυκλοφορήσει ότι κάποτε ήμασταν Παντοκρατορικοί, και πόσο μπορεί να θέλουν κάποιοι να μας διώξουν από εδώ εξαιτίας αυτού.»

«Ας μη γινόμαστε παρανοϊκοί, αρχηγέ...» είπε ο Νικηφόρος.

«Ίσως νάχεις δίκιο.» Αλλά εξακολουθούσε να είναι σκεπτικός. «Τώρα που θα πάμε στο *Τέλος του Δρόμου,* περιποιηθείτε τα χτυπή-

ματά σας και πλυθείτε. Κι από δω και πέρα να φροντίσετε να μη δώσετε άλλους λόγους για να στραφεί η φρουρά εναντίον μας.»

«Κι άμα πάνε να μας επιτεθούνε, αρχηγέ;» ρώτησε ένας από αυτούς που είχαν μπλεχτεί στον καβγά. «Να φάμε ξύλο; Να σκοτωθούμε;»

«Να προσπαθήσετε να *αποφύγετε* τη σύγκρουση. Καταλαβαίνεις τι θα πει *να αποφύγετε τη σύγκρουση*;»

«Ναι, αρχηγέ, καταλαβαίνω.» Το αριστερό του μάτι ήταν πρησμένο από κάποιο χτύπημα.

Καθώς πλησίαζαν το *Τέλος του Δρόμου,* μια φιγούρα ξεπρόβαλε από ένα σοκάκι και τους ζύγωσε. Φορούσε κάπα και κουκούλα, και μέσα στο φως του απογεύματος έμοιαζε με ζωντανή σκιά. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ερχόταν εσκεμμένα για να τους συναντήσει.

Ο Ζαώρδιλ, προπορευόμενος, σταμάτησε, και οι άλλοι σταμάτησαν πίσω και γύρω του.

Η φιγούρα τον πλησίασε. Ήταν γυναικεία η μορφή της, διέκρινε τώρα εκείνος, από πιο κοντά. Και μέσα από την κουκούλα της είδε ένα γυναικείο πρόσωπο. Δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. *Εξωδιαστασιακή;*

«Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, σωστά;» είπε.

Αρχίζουν να με ξέρουν πολλοί περίεργοι εδώ πέρα· κι αυτό μ'ανησυχεί. «Αναλόγως ποια ρωτά.»

Η γυναίκα μειδίασε, λιγάκι στραβά. «Το ξέρω πως είσαι εσύ. Μπορούμε να μιλήσουμε μόνοι, οι δυο μας;»

«Στο *Τέλος του Δρόμου,* αν θέλεις.»

«Δεν έχω πρόβλημα.» Ο Ζαώρδιλ τής έριχνε ένα κεφάλι, αλλά εκείνη τον ατένιζε κατάματα, με το πρόσωπό της υψωμένο. Τα μάτια της ήταν γαλανά και γυαλιστερά, καθόλου σαν της Πρώτης Φύλακα· αλλά, συγχρόνως, ήταν φανερά υποψιασμένα μάτια. Δεν ήταν κάποια τυχαία γυναίκα, προφανώς.

Και ο Σκοτωμένος αναρωτήθηκε αν είχε έρθει για να του προτείνει κάποια δουλειά, όπως κι άλλοι πριν από αυτήν. Ήταν πιθανό. *Καθώς είπε κι ο Κολπατζής, ας μη γινόμαστε παρανοϊκοί αμέσως…*

Η δερματόπορτα της τραπεζαρίας του *Τέλους του Δρόμου* ήταν ανοιχτή. Πέρασαν το κατώφλι και είδαν ότι κάμποσος κόσμος ήταν συγκεντρωμένος στα τραπέζια. Ο Ζαώρδιλ και η λευκόδερμη γυναίκα κάθισαν σ'ένα γωνιακό, ξεμακραίνοντας από τους υπόλοιπους Ζωντανούς-Νεκρούς.

«Θα πιεις κάτι;» τον ρώτησε εκείνη.

«Θα βγάλεις την κουκούλα σου, τώρα;»

«Όχι ακόμα.»

«Όπως θέλεις.»

Η γυναίκα ύψωσε το χέρι της και μια σερβιτόρα ήρθε κοντά τους. «Δύο ποτήρια Σεργήλιο οίνο θα μας φέρεις.»

«Μάλιστα, κυρία.» Η σερβιτόρα έφυγε.

«Σεργήλιο οίνο, ε; Δεν είναι φθηνός, τελευταία,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Μη νομίζεις ότι προσπαθώ να σε μεθύσω.»

Η σερβιτόρα επέστρεψε μαζί με δύο ποτήρια. Η γυναίκα την πλήρωσε αμέσως κι εκείνη έφυγε πάλι. «Δε θέλω να μας ξαναενοχλήσει,» εξήγησε η άγνωστη στον Σκοτωμένο· κι ύστερα, χωρίς άλλη καθυστέρηση, συστήθηκε: «Το όνομά μου είναι Έρικα Σάλκερκοφ, και ήμουν κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. Κανένας δεν παραδεχόταν τόσο ανοιχτά ότι κάποτε ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας! *Κανένας.* Αν την άκουγαν όσοι βρίσκονταν τώρα μέσα σε τούτη την τραπεζαρία δεν θα ήταν καθόλου απίθανο να σηκωθούν για να τη λιντσάρουν.

«Ελπίζω πως δεν θ'αποκαλύψεις το μυστικό μου...» είπε η γυναίκα. Η Έρικα.

Σάλκερκοφ... «Από τη Σεργήλη κατάγεσαι;»

«Μπράβο· ξέρεις από επώνυμα. Αν και αυτό ήταν το τελευταίο που περίμενα να παρατηρήσεις...»

«Γιατί μου λες ποια είσαι;»

«Γιατί είμαστε το ίδιο. Κι εσύ υπηρετούσες κάποτε την Παντοκράτειρα, Ζαώρδιλ Νυκτόκορμε.»

Το ήξερα! Έχει διαρρεύσει! Όλη η γαμημένη πόλη γνωρίζει για εμάς! «Και τι θέλεις; Να μας εκβιάσεις;»

«Αντιθέτως...» Η Έρικα ήπιε μια γουλιά από το κρασί της. «Χαίρομαι που συναντώ κάποιους ανθρώπους με τους οποίους θα μπορούσα να συνεργαστώ.»

«Δε θέλουμε κι άλλους μπελάδες.»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά μέσα από την κουκούλα της. «Νομίζεις ότι θα σας φέρω μπελάδες;» είπε. «Είστε ήδη πολύ βαθιά χωμένοι, σε διαβεβαιώνω. Χρωστάτε λεφτά για την είσοδό σας στην πόλη, κατ'αρχήν. Και τώρα, η Πρώτη Φύλακας έχει μάθει ποιοι είστε, και δε νομίζω ότι της αρέσουν οι πρώην Παντοκρατορικοί.»

«Επομένως, ούτε εσύ.»

«Πράγματι, αλλά εγώ έχω καταφέρει να επιβιώσω μέχρι στιγμής, αλλιώς δεν θα ήμουν τώρα εδώ για να μιλάμε.» Ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί.

«Τι κάνεις; Δουλειές για τον Ηγεμόνα;»

Μόρφασε. «Καμία σχέση. Δεν είμαι μόνη μου, κατά πρώτον. Αν και είμαι η αρχηγός του δικτύου που έχω οργανώσει.»

«Δίκτυο;»

«Μικρό δίκτυο. Μέσα στη Νασόλκαθ. Αλλά με βλέψεις.»

«Και τι κάνει το δίκτυό σου;»

«Ασχολείται με το σημαντικότερο εμπόρευμα, Ζαώρδιλ: την πληροφορία. Μαθαίνουμε πράγματα και τα μεταβιβάζουμε στους ενδιαφερόμενους – με το αζημίωτο, φυσικά.»

«Εξαιτίας σας έχει διαδοθεί ότι κάποτε υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα;»

«Δε θα έκανα ποτέ κάτι ενάντια σε άλλους πρώην Παντοκρατορικούς.»

«Πώς έμαθες για εμάς;»

«Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να πληροφορηθώ ότι μπήκατε στην πόλη και ότι χρωστάτε–»

«Ναι, εντάξει, αυτά είναι φανερά.»

«Το ότι ήσασταν κάποτε Παντοκρατορικοί το έμαθα από έναν έμπορο.»

Ο Καντάρφιλ... «Πώς τον λένε;»

«Χίρμωντ. Εμπορεύεται πυρομαχικά, στην Κάτω Αγορά. Έχει και πολλές... υπόγειες διασυνδέσεις.»

«Και ποιος του είπε για εμάς;»

«Αυτό δεν το ξέρω. Αλλά θα μπορούσα να το μάθω για σένα...» Μειδίασε λιγάκι στραβά, και ήπιε μια γουλιά Σεργήλιο οίνο.

Ο Ζαώρδιλ δεν είχε ακόμα αγγίξει το ποτό του. «Με το αζημίωτο, υποθέτω. Λυπάμαι αλλά δεν έχουμε λεφτά.»

«Για την ακρίβεια, δεν σκεφτόμουν τα λεφτά.»

Ο Ζαώρδιλ ύψωσε ερωτηματικά το κομμένο του φρύδι.

«Θέλω να συνεργαστούμε. Σ'το είπα ήδη.»

Ο Σκοτωμένος ήπιε, επιτέλους, μια γουλιά κρασί. «Γιατί εγώ να θέλω να συνεργαστώ μαζί σου;»

«Πληροφορίες;»

«Κι εσύ τι έχεις να κερδίσεις;»

«Όταν σας βρίσκω δουλειές θα παίρνω κι εγώ ένα ποσοστό. Όχι από εσάς, μην ανησυχείς· από τον ενδιαφερόμενο να σας προσλάβει. Επιπλέον, θέλω να ξέρω πως έχω στην πόλη κάποιους μαχητές που μπορώ να εμπιστευτώ. Θα αλληλοβοηθιόμαστε, εν ολίγοις. Νομίζεις ότι θα βρεθεί κανένας άλλος να βοηθήσει ανθρώπους σαν εμάς;»

Ο Ζαώρδιλ την κοίταξε συλλογισμένα. Ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί. «Πόσους πληροφοριοδότες έχεις;» τη ρώτησε. «Πόσους κατασκόπους;»

«Θέλεις να συνεργαστούμε ή όχι; Γιατί, αν όχι, δεν δίνω τέτοιες πληροφορίες στον καθένα.» Τελείωσε το κρασί της κι άφησε το άδειο ποτήρι ανάμεσά τους.

Ο Ζαώρδιλ, ακόμα συλλογισμένος, έστριψε δύο τσιγάρα και της πρόσφερε το ένα. Εκείνη το δέχτηκε, βάζοντας το στο στόμα της, ενώ τον περίμενε να μιλήσει. Ο Σκοτωμένος άναψε το τσιγάρο του μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. Φύσηξε καπνό και, μετά, πλησίασε την καύτρα του στο τσιγάρο της Έρικας, ανάβοντάς το κι αυτό.

«Θα συνεργαστούμε,» δήλωσε. Σ'ετούτη την πόλη είχε, προφανώς, κάμποσους εχθρούς· γιατί να μην έχει, λοιπόν, και μερικούς φίλους;

Η Έρικα γέλασε. «Ωραία!» είπε. «Ωραία.» Έμοιαζε πολύ ευχαριστημένη καθώς ρουφούσε τον καπνό του τσιγάρου της χαμογελώντας λιγάκι στραβά.

Ο Ζαώρδιλ δεν μπορούσε να καταλάβει αν το στόμα της ήταν λιγάκι στραβό ή αν αυτό το μειδίαμα δεν ήταν παρά μια κακή συνήθεια.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

απέφυγα για λίγο να κοιμηθώ με τον Φέκταρελ, αλλά δεν μπορούσα να το αποφεύγω συνέχεια, & οι τρισκατάρατες μελανιές ήταν επίμονες. τελικά τις είδε, τι να έκανα; δεν μπορούσα να του τις κρύψω. με ρώτησε (φυσικά) τι είχε συμβεί. του απάντησα ότι σκόνταψα & έπεσα. δε φάνηκε να με πιστεύει, νόμιζε ότι του έλεγα ψέματα. δε σου λέω ψέματα, του είπα, έπεσα: είχα βγει μια βόλτα προχτές το απόγευμα, ζαλίστηκα & έπεσα. ευτυχώς δεν είναι τίποτα, μην ανησυχείς.

& πάλι, όμως, δεν είμαι σίγουρη ότι με έχει πιστέψει. με ρώτησε μήπως μου επιτέθηκε κανένας. γέλασα & του απάντησα ότι θα τολμούσε κανένας να μου επιτεθεί; η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων θα τον έκανε κομμάτια! αυτό τον σώπασε τον Φέκταρελ γιατί ήξερε ότι έλεγα αλήθεια. η Καρδιά είναι τρομερή.

επομένως, το θέμα έληξε εκεί, & ο Φέκταρελ με άφησε ήσυχη, στις σκέψεις μου. & έχω πολλά να σκεφτώ τώρα. εκείνος ο νυχτερινός μου περίπατος στη Νασόλκαθ δεν έχει πάει χαμένος. νομίζω ότι έχω καταλάβει & άλλα τώρα. έχω αρχίσει να σχηματίζω «γράμματα» σ'ένα άδειο βιβλίο που αγόρασα από την Πάνω Αγορά. δεν είναι ακριβώς γράμματα, δλδ: είναι οι μορφές που παίρνουν οι «διακυμάνσεις». η Γλώσσα. τέλος πάντων. έχω πολλή δουλειά τώρα...

Κεφάλαιο Έκτο
Από τον Έναν στον Άλλο…

Καθώς βράδιαζε, πήγαν να βρουν τον Χίρμωντ τον έμπορο, στο κατάστημά του στην Κάτω Αγορά της Νασόλκαθ. Η Έρικα είπε στον Σκοτωμένο ότι το έκανε αυτό ώς πράξη καλής θέλησης, για να του δείξει πως εκείνος και οι μισθοφόροι του θα επωφελούνταν σίγουρα από τη συνεργασία τους. «Και πολλές ακόμα τέτοιες πράξεις καλής θέλησης θα ακολουθήσουν,» τον διαβεβαίωσε, μειδιώντας λιγάκι στραβά μέσα στην κουκούλα της, την οποία ακόμα δεν είχε βγάλει, ύστερα από ώρα που είχαν συναντηθεί και κάθονταν στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου*.

Επί του παρόντος, ο Ζαώρδιλ και η Έρικα βάδιζαν σε δρόμους της Νασόλκαθ που ο πρώτος από τους δύο δεν είχε, μέχρι στιγμής, ιδέα ότι υπήρχαν. Καταλάβαινε, όμως, ότι κατευθύνονταν νότια, και πρέπει, αργά ή γρήγορα, να έφταναν στη Γέφυρα (η οποία ήταν οδός, όχι πραγματική γέφυρα· απλώς αυτό ήταν το όνομά της).

«Βλέπεις από τι ωραία μέρη σε πηγαίνω;» είπε η Έρικα. «Στοιχηματίζω πως δεν έχεις ξανάρθει από δω.» Ο Ζαώρδιλ δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό της μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας της αλλά θα ορκιζόταν πως, αν μπορούσε να το δει, θα έβλεπε ξανά εκείνο το λιγάκι λοξό χαμόγελο στο πρόσωπό της.

«Δεν εντυπωσιάζομαι τόσο εύκολα,» της αποκρίθηκε.

«Δεν το περίμενα ότι θα εντυπωσιαζόσουν.» Δεν ακουγόταν προσβεβλημένη στο ελάχιστο.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν την είχαν κοιτάξει με καλό μάτι, όταν ο Ζαώρδιλ τούς την είχε συστήσει στο *Τέλος του Δρόμου* λέγοντάς τους πως θα συνεργάζονταν, από δω και στο εξής, μαζί της. Ο Φέκταρελ τής είχε κάνει ένα σωρό ερωτήσεις, τις περισσότερες από τις οποίες εκείνη είχε αρνηθεί να απαντήσει γιατί, του είχε πει, «δεν είναι πολύ νωρίς ακόμα για να με ρωτάς τέτοια πράγματα;» Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής ήταν καταφανές ότι δεν την εμπιστευόταν. Και η Νιρκέκα έδειχνε να τη συμπαθεί ακόμα λιγότερο. Κανένας,

ωστόσο, δεν είχε διαφωνήσει με τη συνεργασία μπροστά στην Έρικα.

Μετά, όμως, όταν ο Ζαώρδιλ τούς είχε πει ότι θα πήγαινε μαζί της για να βρουν αυτό τον έμπορο πυρομαχικών, τον Χίρμωντ, τον είχαν προειδοποιήσει ότι δεν μπορούσε να πάει μόνος του φυσικά! Όχι μ'αυτή την άγνωστη, *ύποπτη* γυναίκα! (Και, ναι, η Έρικα εξακολουθούσε να είναι μπροστά.) Κάποιοι έπρεπε να τον συνοδέψουν. Ο Σκοτωμένος τούς είχε αποκρίθηκε ότι δεν ήθελε ν'ακούει μαλακίες. «Οι νεκροί δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν – και σίγουρα όχι μια νυχτερινή βόλτα στην πόλη.»

«Κι εγώ θα είμαι μόνη,» τους είπε η Έρικα ανασηκώνοντας τους ώμους.

Την αγριοκοίταξαν σαν να ήταν έτοιμοι να τη μαχαιρώσουν.

Εκείνη χαμογέλασε λιγάκι στραβά.

Τελικά, ο Ζαώρδιλ πήγε μαζί της χωρίς κανένας να τον συνοδέψει.

Και τώρα έβγαιναν στη Γέφυρα – τον δρόμο που ένωνε την Κάτω Λεωφόρο με τη Λεωφόρο των Τροχών.

«Κάποιοι μάς παρακολουθούν,» είπε η Έρικα, καθώς περίμεναν ένα φορτηγό να περάσει από εμπρός τους και, μετά, διέσχιζαν κάθετα τη Γέφυρα για να βρεθούν στην άλλη μεριά της. «Οι άνθρωποί σου, νομίζω.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ, επικαλούμενος έναν δαιμονικό θεό της Ρελκάμνια – της πρώην έδρας της Παντοκρατορίας – ο οποίος δεν είχε καμια ισχύ στη Φενάρκια. «Ο Φέκταρελ, μάλλον, και οι ανιχνευτές του.»

«Είναι καλοί,» είπε η Έρικα, «αλλά πρέπει νάχουν συνηθίσει να κινούνται στην ύπαιθρο, όχι στην πόλη.»

«Ναι,» ένευσε ο Σκοτωμένος. «Αγνόησέ τους.»

«Αυτό κάνω.»

Ο Χίρμωντ δεν έμοιαζε έτοιμος να κλείσει το κατάστημά του, όταν έφτασαν εκεί. Μάλλον είχε κάμποση πελατεία τις νυχτερινές ώρες. Πράγμα που δεν εξέπληττε τον Ζαώρδιλ, αφού ο έμπορος είχε επαφές με ανθρώπους σαν την Έρικα. Το οίκημα ήταν ισόγειο, χωρίς επάνω όροφο, και περισσότερο αποθήκη θύμιζε. Η πόρτα του ήταν ξύλινη και βαριά. Μισάνοιχτη.

Η Έρικα την έσπρωξε και μπήκε, και ο Ζαώρδιλ ακολούθησε την πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας μέσα στο μαγαζί. Το εσωτερικό του ήταν όπως και το εξωτερικό του: αποθήκη έφερνε στο μυα-

λό. Γεμάτο κιβώτια, βαρέλια, κουτιά, και σκόνη. Ένας ευτραφής, πορφυρόδερμος άντρας στεκόταν ανάμεσα σ'όλα αυτά και κάτι σημείωνε επάνω σ'ένα σημειωματάριο στο χέρι του. Αμέσως στράφηκε να τους κοιτάξει πίσω από τα τετράγωνα γυαλιά του.

Η Έρικα κατέβασε την κουκούλα της κάπας της αποκαλύπτοντας μακριά ξανθά μαλλιά που κάμποσες τούφες τους ήταν δεμένες σε πλεξίδες.

Ο άντρας έβγαλε τα γυαλιά του. «Καλώς την. Δε σε περίμενα τόσο γρήγορα.»

«Δεν έρχομαι για εφόδια.»

«Το φαντάστηκα.» Και ρίχνοντας μια ματιά στον Ζαώρδιλ: «Φίλος σου;»

«Και συνεργάτης. Αυτός είναι ο λόγος που βρίσκομαι εδώ.»

Ο άντρας – που δεν μπορεί να ήταν άλλος από τον Χίρμωντ – ύψωσε τα φρύδια του ερωτηματικά.

«Μου είπες για τους Ζωντανούς-Νεκρούς: ότι κάποτε υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα...» του θύμισε η Έρικα.

«Και λοιπόν;» Επιφυλακτικός ο έμπορος, και το ένα του χέρι είχε πάει σε μια μεγάλη τσέπη του. Ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε αν ήταν κανένα πιστόλι κρυμμένο εκεί.

«Ποιος σου έδωσε εσένα αυτή την πληροφορία;»

Ο Χίρμωντ ρουθούνισε, μοιάζοντας λιγάκι να χαλαρώνει. «Πληροφορία... Μια φήμη, μονάχα. Μου το ανέφεραν εκ παραδρομής.»

«Ποιος σ'το ανέφερε;» επέμεινε η Έρικα.

Ο Χίρμωντ συνοφρυώθηκε και λοξοκοίταξε τον Ζαώρδιλ. «Είπες ότι ο φίλος σου...» Μετά απευθύνθηκε σ'εκείνον: «Είσαι από τους Ζωντανούς-Νεκρούς;»

«Ο αρχηγός τους.»

«Ο Σκοτωμένος;»

«Ναι.»

«Έχω το καλύτερο εμπόρευμα εδώ πέρα, νάχεις υπόψη σου,» του είπε ο Χίρμωντ. «Ό,τι σφαίρα βάζει ο νους σου, ό,τι εκρηκτική ύλη μπορείς να διανοηθείς!»

«Θα το θυμάμαι. Για τώρα το μόνο που θέλω είναι να μου πεις ποιος σου είπε για εμάς.»

«Δε θάπρεπε νάχε γίνει γνωστό, ε;»

«Ας πούμε ότι δεν ήθελα να έχει κυκλοφορήσει και τόσο πολύ... Τώρα, πες μου.» Το βλέμμα του Σκοτωμένου έγινε απειλητικό.

«Καλά, ντε! Ήρεμα,» είπε ο Χίρμωντ. «Δε θέλω φασαρίες, ούτε έχω τίποτα να κρύψω. Ένας μεταφορέας μού το είπε. Μου φέρνει εδώ κάτι πράγματα που παραγγέλνω. Τον ξέρω χρόνια–»

«Το όνομά του;»

Ο Χίρμωντ είπε το όνομά του, καθώς και πού μπορούσαν να τον βρουν όταν τον ήθελαν. Το καλύτερο μέρος ήταν εκεί όπου άφηνε την άμαξά του. «Μην τον τρομάξετε, όμως· ο άνθρωπος είναι πολύ εντάξει. Αν θέλετε κάτι να σας πει, θα σας το πει μόλις του δώσετε μερικά θηρεύσιμα.»

«Σ'ευχαριστούμε, Χίρμωντ,» είπε η Έρικα· και φόρεσε πάλι την κουκούλα της καθώς έφευγαν από το κατάστημα.

Δεν πήγαν αμέσως να βρουν τον μεταφορέα. Συμφώνησαν να συναντηθούν την αυγή (που εκείνος ξεκινούσε τις δουλειές του) και να πάνε τότε να του μιλήσουν. Ο Ζαώρδιλ είπε στην Έρικα πως δεν υπήρχε λόγος να έρθει κι εκείνη· τον είχε ήδη βοηθήσει αρκετά. «Ανοησίες!» αποκρίθηκε η Έρικα. «Φυσικά και θα έρθω. Είμαι ειδική σε τέτοιες δουλειές· εσύ δεν είσαι.»

«Όπως θέλεις,» της είπε ο Ζαώρδιλ. «Θάρθεις εσύ στο *Τέλος του Δρόμου*, ή θα σε βρω εγώ κάπου;»

«Θα έρθω εγώ,» του απάντησε· κι ενώ βρίσκονταν μέσα στην Πάνω Αγορά, έφυγε από κοντά του, και σύντομα την έχασε μέσα στα σκοτάδια.

Όταν ο Σκοτωμένος επέστρεψε στο πανδοχείο, είδε πως ο Φέκταρελ τον περίμενε εκεί μαζί με τη Νιρκέκα, τη Φαίδρα'λι, και μερικούς άλλους – οι περισσότεροι ανιχνευτές.

Ο Ζαώρδιλ τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε ανάμεσά τους. «Με παρακολουθούσατε,» τους κατηγόρησε.

Εκείνοι αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα ο Φέκταρελ είπε: «Εγώ κι άλλοι τρεις. Μας κατάλαβες, αρχηγέ;»

«Η Έρικα σάς κατάλαβε.»

«Δε μ'αρέσει καθόλου αυτή η Έρικα,» είπε έντονα η Νιρκέκα. «Ούτε έτσι όπως χαμογελά μ'αρέσει!»

«Την υποπτεύεσαι για το χαμόγελό της;» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ.

«Είναι ακόμα ένας λόγος!»

«Δε μου είπε ψέματα, πάντως. Με πήγε εκεί που υποσχέθηκε.» Και τους μίλησε για τη συνάντηση του με τον Χίρμωντ. «Εξακολουθείτε να νομίζετε ότι είναι ύποπτη;»

Κανένας τους δεν απάντησε. Τελικά, ο Φέκταρελ είπε: «Πρέπει να είναι αυτό που λέει. Πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας…»

«Και λοιπόν;» έκανε απότομα η Νιρκέκα. «Έχει καμια σημασία; Την κάνει αυτό πιο αξιόπιστη;»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Ας δούμε. Μπορεί το δίκτυό της να μας φανεί χρήσιμο. Τι έχουμε να χάσουμε; Ήξερε ήδη για εμάς. Δεν της δώσαμε καμια πληροφορία που δεν είχε. Ό,τι κακό μπορούσε να μας κάνει πριν, μπορεί να μας το κάνει και τώρα – αν υποθέσουμε ότι έχει κακό στο μυαλό της.»

Ο Φέκταρελ ένευσε. «Πράγματι, αυτό έτσι είναι…» παραδέχτηκε.

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε: «Πού είναι ο Κολπατζής;» Γιατί τον είχε ικανό να επιχειρήσει καμια τεράστια μαλακία – όπως να παρακολουθήσει την Έρικα, να δει πού θα πήγαινε.

«Στο δωμάτιό του. Ήταν κουρασμένος.»

Ευτυχώς, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Και, με τις άκριες των ματιών του, παρατήρησε ότι η Βαρμάλνα, η πανδοχέας, τους κοίταζε καθώς μιλούσαν καθισμένοι γύρω απ'το τραπέζι τους. Αλλά δεν μπορεί ν'άκουγε τα όσα έλεγαν· είχαν όλοι τις φωνές τους εσκεμμένα χαμηλωμένες.

Όταν ο ήλιος ανέτειλε, ο Ζαώρδιλ κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου* και είδε την Έρικα να τον περιμένει καθισμένη σ'ένα τραπέζι. Την αναγνώρισε αμέσως παρότι πάλι φορούσε την κουκούλα της. Εκτός από εκείνη, ήταν και κάμποσοι άλλοι πελάτες στο πανδοχείο οι οποίοι έπαιρναν το πρωινό τους. Μια σερβιτόρα χασμουριόταν καθώς πήγαινε προς την κουζίνα.

«Θα καθίσεις για πρωινό, ή θα φύγουμε κατευθείαν;» ρώτησε η Έρικα όταν ο Ζαώρδιλ πλησίασε το τραπέζι της.

«Δεν είμαι άνθρωπος του πρωινού.»

Η Έρικα σηκώθηκε από την καρέκλα, ρίχνοντας ένα νόμισμα πλάι στην κούπα της. «Φύγαμε.»

Ο Ζαώρδιλ άνοιξε τη δερματόπορτα του πανδοχείου και βγήκαν στην Πάνω Αγορά, όπου, μέσα στο ξημέρωμα, οι λιγοστοί ήχοι ακούγονταν έντονα: τροχοί κάρων που κυλούσαν πάνω στο πλακόστρωτο· οπλές αλόγων, και χρεμετίσματα· μηχανές μεταφορικών οχημάτων· φωνές εμπόρων και αχθοφόρων.

Ο άνθρωπος που έψαχναν ο Ζαώρδιλ και η Έρικα άφηνε την άμαξά του στις νοτιοδυτικές παρυφές της Πάνω Αγοράς, σύμφωνα μ'ό,τι

είχε πει ο Χίρμωντ. Έτσι εκεί τον αναζήτησαν. Και εκεί τον συνάντησαν, επάνω που ήταν έτοιμος να φύγει. Του ζήτησαν να περιμένει, και τον ρώτησαν πού είχε ακούσει για τους Ζωντανούς-Νεκρούς, ποιος του είχε αναφέρει ότι ήταν κάποτε στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας. Ο μεταφορέας τούς ατένισε αμήχανα, με δισταγμό και κάποιο φόβο. Η Έρικα έβγαλε ένα χαρτονόμισμα πέντε θηρεύσιμων από μια τσέπη της και του έδωσε. (*Πολύ εύκολα δίνει χρήματα!* παρατήρησε ο Ζαώρδιλ.) Ο μεταφορέας χαμογέλασε δείχνοντας ευχαριστημένος. Τους είπε ότι είχε ακούσει για τους Ζωντανούς-Νεκρούς από έναν έμπορο. «Το έλεγε σ'έναν άλλο, που δεν τον ξέρω, κι απλά το πήρε τ'αφτί μου.» Τους ανέφερε, φυσικά, το όνομα του εμπόρου, καθώς και πού μπορούσαν να τον βρουν. Πουλούσε τροχούς – για όχημα κάθε είδους, μηχανοκίνητο ή μη – και άλλα παρεμφερή εξαρτήματα. Είχε το κατάστημά του στην Πάνω Αγορά.

Η Έρικα είπε στον Ζαώρδιλ πως τον ήξερε αυτό τον έμπορο, καθώς έβλεπαν τον μεταφορέα να ξεμακραίνει επάνω στην άμαξά του, χτυπώντας το άλογο με τα λουριά.

«Έχεις πάρε-δώσε μαζί του;» τη ρώτησε ο Σκοτωμένος.

«Όχι ακριβώς πάρε-δώσε, αλλά είναι γνωστός. Βασικά, ποτέ δεν έχω αγοράσει κάτι από αυτόν.»

«Το δίκτυό σου δεν χρησιμοποιεί οχήματα;»

«Δεν είμαστε τόσο εξαπλωμένοι ακόμα. Σου είπα: μόνο μέσα στη Νασόλκαθ λειτουργούμε. Προς το παρόν.»

Ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε τι μπορεί να σήμαινε αυτό το *προς το παρόν,* μα δεν ρώτησε.

Πήγαν στο κατάστημα του εμπόρου και το βρήκαν κλειστό. Δεν είχε ανοίξει ακόμα. Οπότε κάθισαν σε κάτι σκαλοπάτια όπου η Έρικα οδήγησε τον Ζαώρδιλ και περίμεναν.

«Πόσους κατασκόπους έχεις, λοιπόν;» τη ρώτησε εκείνος. «Ακόμα δεν μου έχεις πει· και μέχρι στιγμής δεν έχω δει κανέναν. Αν καταλάβω ότι με δουλεύεις....» Εσκεμμένα δεν ολοκλήρωσε τη φράση του.

Τα γαλανά της μάτια τον αγριοκοίταξαν μέσα απ'την κουκούλα της. «Δεν σε δουλεύω! Έχω αρκετούς ανθρώπους στο δίκτυό μου.»

«Πρώην Παντοκρατορικούς;»

«Μερικοί μόνο.»

«Κι οι άλλοι;»

«Διάφοροι τύποι.»

«Ξέρουν ότι κάποτε δουλεύατε για την Παντοκράτειρα;»
«Ναι. Και δεν τους πειράζει.»
Αναρωτιέμαι τι είδους άνθρωποι είναι... σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ.
Η Έρικα πρόσθεσε: «Έχω κι έναν μάγο. Του τάγματος των Διαλογιστών.»
«Παλιός Παντοκρατορικός;»
«Ναι.»
«Πόσοι είστε, συνολικά;»
«Δεκάξι.»
«Όχι και τόσοι πολλοί.»
«Τι περίμενες;» έκανε απότομα η Έρικα. «Μη νομίζεις, όμως, ότι δεν έχουμε τα πλοκάμια μας απλωμένα παντού!»
Ο Ζαώρδιλ είδε έναν άντρα να πλησιάζει το κλειστό κατάστημα που τους ενδιέφερε. «Αυτός είναι;»
«Ναι. Και είμαστε τυχεροί που είναι μόνος του.» Σηκώθηκε απ'τα σκαλοπάτια.
«Τι θες να πεις 'είμαστε τυχεροί'; Ποιος μπορεί να–;»
«Έχει κι έναν βοηθό, απ'ό,τι ξέρω.»
Πλησίασαν γρήγορα τον έμπορο καθώς εκείνος ξεκλείδωνε το κατάστημα και έμπαινε. Τον ακολούθησαν μέσα κι έκλεισαν την πόρτα πίσω τους. Εκείνος φάνηκε ταραγμένος. Η Έρικα τού είπε να μη φοβάται: μια πληροφορία ήθελαν μόνο. Κι εξακολουθούσε να φορά την κουκούλα της· η όψη της ήταν αόρατη μες στο μισοσκόταδο του καταστήματος, όπου τα παραθυρόφυλλα ήταν ακόμα κλειστά και μονάχα μια αδύναμη ενεργειακή λάμπα αναμμένη.
«Δεν πουλάω πληροφορίες,» αποκρίθηκε, εχθρικά, ο έμπορος. «Και δε μ'αρέσει ο τρόπος σας! Γιατί κλείσατε την πόρτα μου;»
«Ακούσαμε πως κάποιος σού είπε ότι οι Ζωντανοί-Νεκροί κάποτε υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα,» εξήγησε η Έρικα. «Θέλουμε απλά να μάθουμε ποιος ήταν αυτός.»
«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάτε. Φύγετε απ'το μαγαζί–!»
Ο Ζαώρδιλ τον άρπαξε απ'τον γιακά και τον κόλλησε στον τοίχο. «Σε ρωτήσαμε ευγενικά. Δεν είναι τόσο σπουδαίο να μας δώσεις μια απλή απάντηση. Είναι;»
Ο έμπορος τώρα είχε τρομάξει. Ζήτησε συγνώμη αν είχε μιλήσει απότομα· δεν ήθελε να φανεί αγενής, είπε. Καταλάβαινε πως δεν είχαν έρθει για να τον ενοχλήσουν· απλώς ήθελαν να μάθουν κάτι.

«Εγώ, όμως, δεν ξέρω ποιοι είστε... Δεν... δεν ξέρω τίποτα για σας...»

«Και δεν χρειάζεται να μάθεις.»

«Μπορεί όμως να γίνουμε πελάτες σου αν φανείς συνεργάσιμος,» πρόσθεσε, διπλωματικά, η Έρικα, πίσω απ'τον Ζαώρδιλ.

Ο έμπορος φάνηκε να συμβιβάζεται μ'αυτό. Τους αποκρίθηκε ότι ήξερε έναν άλλο έμπορο που ονομαζόταν Καντάρφιλ, και ο Καντάρφιλ είχε πει σ'εκείνον και μερικούς άλλους ότι γνώριζε κάποιους μισθοφόρους που μόλις τώρα είχαν έρθει στην πόλη και που τον είχαν βοηθήσει, μάλιστα, να φτάσει ώς εδώ αντιμετωπίζοντας τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας. Ο Καντάρφιλ είπε, επίσης, ότι αυτοί – οι Ζωντανοί-Νεκροί – ίσως μπορούσαν να αντιμετωπίσουν και τους ληστές που λυμαίνονταν τις περιοχές ανατολικά της Νασόλκαθ.

«Και ανέφερε ότι οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν κάποτε στη δούλεψη της Παντοκράτειρας;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. *Θα τον σκοτώσω! Του είχα ζητήσει να μην το πει πουθενά, και με αγνόησε!*

«Ναι, το ανέφερε σε κάποια στιγμή. Είπε ότι είναι από τη Χόλκεραλ. Μετά, όμως, τα μάσησε... Ήταν και λιγάκι πιωμένος. Αλλά δε νομίζω πως είπε ψέματα...»

Οι σκιές πύκνωναν στην Πάνω Αγορά καθώς ο Καντάρφιλ επέστρεφε στο *Τέλος του Δρόμου* μαζί με μερικούς από τους βοηθούς του. Οι δουλειές του είχαν πάει καλά, τις ημέρες που βρισκόταν στη Νασόλκαθ. Όχι *πολύ* καλά, αλλά αρκετά καλά για τα δεδομένα της οικονομικής κατάστασης που επικρατούσε τον τελευταίο καιρό. Δεν σκόπευε να φύγει ακόμα από την πόλη· θα έμενε κι άλλο. Μέχρι να πουλήσει σχεδόν όλη την πραμάτεια του. Χρειαζόταν τα χρήματα.

Κι επιπλέον – έπρεπε να το παραδεχτεί – φοβόταν να φύγει. Πώς θα επέστρεφε στη Χόλκεραλ; Την Ψηλή Γέφυρα την έλεγχε η Σαρντίκα-Νοθ· δεν υπήρχε περίπτωση, επομένως, να περάσει από εκεί. Και το πέρασμα μέσα από τους Καταρράκτες, πίσω από τη διαστασιακή δίοδο για Χάρνταβελ, δεν νόμιζε ότι το θυμόταν τόσο καλά ώστε να επιχειρήσει να πάει από εκεί μόνος. Εκτός του ότι, φυσικά, αυτό θα ήταν *επικίνδυνο*. Θυμόταν πολύ καλά εκείνο τον δαίμονα που είχε, την προηγούμενη φορά, ξεπροβάλει μέσα από το ρέμα, καθώς και τους πτεροδάκτυλους που κοίταζαν από τους κρημνούς· και, βέβαια, ένα σωρό άλλα θηρία και θεοί τριγύριζαν σ'εκείνα τα άγρια μέρη. Σίγουρα, ο Καντάρφιλ χρειαζόταν προστασία για να περάσει

από εκεί. Μισθοφόρους. Και δεν νόμιζε πως οποιοιδήποτε μισθοφόροι θα δέχονταν ν'ακολουθήσουν έναν τέτοιο αβέβαιο δρόμο. Ποιος ήξερε αυτό το περίεργο μονοπάτι εκτός από τον Σκοτωμένο και τους ανθρώπους του; Ο Καντάρφιλ από εκείνον το είχε ακούσει για πρώτη φορά, και ήταν χρόνια στο εμπόριο.

Αν είναι να ξαναπεράσω από εκεί, πρέπει να περάσω μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, σκεφτόταν καθώς πλησίαζε το πανδοχείο, αγνοώντας τις μυρωδιές ενός ψητοπωλείου που του έσπαγαν τη μύτη. *Και πόσο θα ζητήσουν να πληρωθούν;...* Ο Καντάρφιλ είχε μαζέψει κάμποσα χρήματα από τις πωλήσεις· δεν ήθελε τώρα να τα χάσει για να επιστρέψει. Αλλά σίγουρα δεν χρειαζόταν να προσλάβει *όλους* τους Ζωντανούς-Νεκρούς... Θα δέχονταν, άραγε, μονάχα *μερικοί* να πάνε μαζί του ώς τη Χόλκεραλ;

Το θέμα αυτό τον προβλημάτιζε από τότε που είχε πρωτοέρθει στη Νασόλκαθ, και όσο οι ημέρες περνούσαν ήξερε ότι έπρεπε να βρει μια λύση...

Πώς θα γυρίσω στη Χόλκεραλ; Η Νελμίρα, η γυναίκα του, στο τέλος θ'άρχιζε να ανησυχεί γι'αυτόν, αν αργούσε περισσότερο από ό,τι στα συνηθισμένα του ταξίδια.

Ο Καντάρφιλ μπήκε στην απογευματινή βαβούρα της τραπεζαρίας του *Τέλους του Δρόμου* και, καθώς βάδιζε προς τη σκάλα, παρατήρησε πως κάποιοι από τους Ζωντανούς-Νεκρούς που κάθονταν σ'ένα τραπέζι τον κοίταζαν καλά-καλά. *Τι έχουν αυτοί;*

Τους αγνόησε και, αφού χαιρέτησε τους βοηθούς του, πήγε προς το δωμάτιό του γιατί ήταν κουρασμένος. Όλη την ημέρα δούλευε. Και ήθελε, οπωσδήποτε, να κάνει κι ένα μπάνιο. Δεν ανέβηκε τη σκάλα· μπήκε στον ανελκυστήρα δίπλα από αυτήν και, πατώντας το τελευταίο κουμπί στην κονσόλα του, έφτασε στον τελευταίο όροφο του *Τέλους του Δρόμου*. Ο Καντάρφιλ είχε κλείσει ένα από τα καλύτερα δωμάτια του πανδοχείου. Αφού θα έμενε εδώ για κάποιες ημέρες, τουλάχιστον ας κοιμόταν σ'ένα όμορφο μέρος με λουτρό και ανέσεις.

Ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκε, βλέποντας πως το κρεβάτι ήταν στρωμένο και όλα συγυρισμένα. Άρχισε να γδύνεται για να κάνει μπάνιο, όταν η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;»

«Ο Ζαώρδιλ.»

Τι μπορεί να ήθελε ο Σκοτωμένος; Είχε, άραγε, κι εκείνος συμπεράνει πως ο Καντάρφιλ θα χρειαζόταν κάποιους για να τον συνοδέψουν στην επιστροφή του στη Χόλκεραλ;

Άνοιξε την πόρτα, και ο Ζαώρδιλ μπήκε αμέσως, σπρώχνοντάς τον και ρίχνοντάς τον στο πάτωμα. Μαζί με τον Σκοτωμένο μπήκε κι ο Νικηφόρος ο Κολπατζής κι έκλεισε την πόρτα με το πόδι. Τραβώντας τον σύρτη, την αμπάρωσε πίσω του.

Ο Καντάρφιλ τούς κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, ακόμα πεσμένος στο πάτωμα και μισοντυμένος. Είχε προλάβει να βγάλει το πουκάμισό του, τις μπότες, και τις κάλτσες του προτού η πόρτα χτυπήσει.

«Μου είπες ψέματα,» τον κατηγόρησε ο Ζαώρδιλ.

«Τι πράγμα;...» Ο Καντάρφιλ άρχισε να σηκώνεται, και ο Σκοτωμένος αισθάνθηκε μια παρόρμηση να τον ξανασπρώξει, ή να τον αρπάξει απ'τον λαιμό, αλλά συγκράτησε τον εαυτό του.

«Υποσχέθηκες ότι δεν θα έλεγες σε κανέναν ότι κάποτε υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα–»

«Μα δεν – δεν το είπα πουθενά! Το ορκί–!»

«Μη μου λες *ξανά* ψέματα!» φώναξε ο Ζαώρδιλ.

Ο Καντάρφιλ έκανε ένα βήμα όπισθεν, ψελλίζοντας: «Κάποιος... κάποιος σε...»

«*Κάποιος,*» είπε ο Ζαώρδιλ, «διέδωσε ότι υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα! Ακόμα και η Πρώτη Φύλακας του Ηγεμόνα το ξέρει! Σε λίγο, πιθανώς, οι *πάντες* θα το ξέρουν! Εξαιτίας σου.»

«Δεν μίλησα ποτέ στην Πρώτη Φύλακα· σ'τ'ορκίζομαι!»

«Το ανέφερες, όμως, σε άλλους. Ρώτησα και μου το είπαν.»

«Ποιος σ'το είπε;»

Ο Ζαώρδιλ τού απάντησε, και ο Καντάρφιλ ξεροκατάπιε. «Ναι... ίσως...» αποκρίθηκε. «Κοίτα. Δεν τους το είπα ακριβώς. Για μια στιγμή μού ξέφυγε. Τους έλεγα για εσάς. Τους μιλούσα για να σας προσλάβουν! Μήπως κάποιος χρειαζόταν τις υπηρεσίες σας. Είναι όλοι τους έμποροι της περιοχής. Βασικά, δε νόμιζα ότι θα το έπαιρναν στα σοβαρά· δεν το έκανα επίτηδες. Μου ξέφυγε, εκεί που τα πίναμε όλοι μαζί. Κι όταν με ρώτησαν, απάντησα πως όχι, μάλλον όχι, δεν μπορεί να ήσασταν Παντοκρατορικοί, μάλλον η ιδέα μου θα ήταν...»

«Κατάλαβαν, όμως, ότι τους έλεγες ψέματα,» είπε ο Νικηφόρος.

Ο Καντάρφιλ πήρε μια βαθιά ανάσα, νευρικά. «Μπορεί... Δεν είμαι...»

«Δεν είσαι αξιόπιστος· αυτό είναι το βέβαιο,» τόνισε ο Νικηφόρος.
«Για μια στιγμή! Σας βρήκα δουλειά, όπως σας υποσχέθηκα! Δεν μιλήσατε με τον–;»
«Μιλήσαμε μαζί του,» τον διέκοψε ο Ζαώρδιλ, «αλλά δεν είμαστε σίγουροι ότι θέλουμε να δεχτούμε να πάμε ανατολικά εκεί όπου–»
«Δε φταίω εγώ γι'αυτό! Τι να κά–;»
«Δεν είναι εκεί το πρόβλημά μας μαζί σου, Καντάρφιλ!»
Ο έμπορος αναστέναξε. «Το ξέρω... Με συγχωρείτε. Δεν το έκανα επίτηδες. Δεν φανταζόμουν ότι θα σας προκαλούσα τέτοιο πρόβλημα...»
«Και τι φανταζόσουν;» είπε ο Νικηφόρος. «Ότι θα μας συμπαθούσαν εδώ όταν μάθαιναν πως κάποτε ήμασταν στο Στρατό της Παντοκράτειρας;»
«Δε νομίζω κανένας να σας πειράξει χωρίς λόγο. Στη Νασόλκαθ είμαστε, όχι σε καμια μικρή πόλη γεμάτη αγρίους...»
Ο Νικηφόρος ρουθούνισε για να δείξει τη γνώμη του γι'αυτό. «Να τον σφάξουμε τώρα, αρχηγέ, ή αφού του κόψω τη γλώσσα;» ρώτησε τον Σκοτωμένο.
«*Ε!*» ούρλιαξε ο Καντάρφιλ. «Τι νομίζεις ότι–!»
«Άσε τις μαλακίες,» είπε ο Ζαώρδιλ στον Νικηφόρο. «Τρομάζεις τους πελάτες.»
Ο Κολπατζής γέλασε.
Ο Σκοτωμένος μειδίασε πλατιά.
Ο Καντάρφιλ αισθάνθηκε ότι μπορούσε, ξαφνικά, πάλι να ανασάνει. «Αυτό *δεν* ήταν αστείο,» τους πληροφόρησε έντονα.

Κεφάλαιο Έβδομο
Ανταλλαγή Χρημάτων, και Ιστοριών

Το όνομά της ήταν Ρίλκα της Νασόλκαθ και εμπορευόταν δέρματα από θηρία και μεταλλεύματα από τα ορυχεία στους Καταρράκτες. Τα έπαιρνε από εδώ και τα μετέφερε στις Ενδότερες Πολιτείες. Τώρα, όμως, όλοι όσοι έκαναν εμπόριο μ'αυτές τις περιοχές είχαν πρόβλημα, γιατί η Σαρντίκα-Νοθ, η Γαλανή Δράκαινα, είχε καταλάβει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας: κι από εκεί ήταν που έπρεπε κάποιος να περάσει προκειμένου να φτάσει στο μονοπάτι που διέσχιζε τα βουνά και κατέληγε στις Ενδότερες Πολιτείες.

Η Ρίλκα, ωστόσο, είχε ακούσει και για ένα άλλο μονοπάτι, από ετούτη τη μεριά του ποταμού Νίρφεβ. Περνούσε από τα Πυρόκενα Όρη και ονομαζόταν Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, εξαιτίας του μύθου που υπήρχε γι'αυτό. Κανένας έμπορος της Νασόλκαθ δεν το χρησιμοποιούσε. Δεν ήταν βέβαιοι πως ήταν ασφαλές. Η Ρίλκα ήθελε να το ερευνήσει για να βεβαιωθεί· κι αν συμπέραινε πως όντως υπήρχε κίνδυνος, τότε – ελπίζοντας πάντα ότι θα ήταν μικρότερος από αυτόν της Σαρντίκα-Νοθ – θα φρόντιζε να τον διαλύσει ώστε να ανοίξει το μονοπάτι και, επομένως, το εμπόριο.

Γιατί, τι άλλος τρόπος υπήρχε για να συνεχίσει να εμπορεύεται με τις Ενδότερες Πολιτείες; Μονάχα να χρησιμοποιήσει αεροσκάφη. Αλλά δεν είχε τέτοια στην κατοχή της και, για να τα μισθώσει, τα έξοδα θα ήταν πολλά, αφού θα έπρεπε να είναι μεγάλα ώστε να φορτώσει εκεί τα εμπορεύματά της. Επιπλέον, στα μεγάλα αεροσκάφη κάποιος μάγος επιβαλλόταν να δουλεύει για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειας – που σήμαινε ότι κι αυτός θα έπρεπε να πληρωθεί για τις υπηρεσίες του. Και οι μάγοι δεν έπαιρναν λίγα χρήματα...

Επομένως, καλύτερα η Ρίλκα να προσπαθούσε πρώτα να δει τι γινόταν στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη. Είχε μιλήσει σε μερικούς ανθρώπους, για να τους προσλάβει γι'αυτή τη δουλειά, μα κανένας ώς τώρα δεν είχε δεχτεί. Ίσως να έφταιγε η φήμη του περάσματος, υπέθετε η Ρίλκα· αλλά, μάλλον, εκείνο που έφταιγε ήταν μια άλλη φήμη που κυκλοφορούσε: ότι σύντομα ο Ηγεμόνας θα συγκέ-

ντρωνε στρατό από μισθοφόρους για να επιτεθεί στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Και οι περισσότεροι μισθοφόροι δεν ήθελαν να είναι αλλού όταν η στρατολόγηση θα άρχιζε. Ο Ηγεμόνας λεγόταν πως πλήρωνε καλά, και από τη νίκη ενάντια στους ληστές της Γαλανής Δράκαινας σίγουρα το πλιάτσικο δεν θα ήταν μικρό.

Ωστόσο, δεν μπορεί *κάποιοι* να μην ενδιαφέρονταν να ερευνήσουν το πέρασμα, σκεφτόταν η Ρίλκα. Ήταν, εξάλλου, νωρίς ακόμα. Εδώ και τέσσερις μέρες είχε ξεκινήσει να αναζητά...

Καθόταν και κάπνιζε στο μπαλκόνι του οροφοδιαμερίσματός της, στο πέμπτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας ανάμεσα στην Οδό του Ηγεμόνα και στη Λεωφόρο των Τροχών, όταν ο άντρας της ήρθε κρατώντας τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο στο χέρι.

«Σε ζητάνε. Κάποιος Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος.»

Η Ρίλκα σηκώθηκε από την καρέκλα της και πήρε τον δίαυλο. «Ναι;»

Ήταν βράδυ τότε, και το επόμενο πρωί ξύπνησε νωρίς και πήγε στην αποθήκη της, βόρεια της Πάνω Αγοράς, όπου οι Ζωντανοί-Νεκροί θα έρχονταν να τη συναντήσουν.

Η αποθήκη ήταν ένα αρκετά μεγάλο οικοδόμημα, ισόγειο, αλλά με ευρύχωρα υπόγεια από κάτω. Πλάι του υπήρχε ένας χώρος στάθμευσης όπου, επί του παρόντος, ένα ψηλό φορτηγό όχημα ήταν σταματημένο – και δεν προβλεπόταν να ξεκινήσει μέχρι που να ανοίξει πάλι το εμπόριο.

Η Ρίλκα στεκόταν μπροστά στο ένα ανοιχτό φύλο της πύλης της αποθήκης, ντυμένη με καφετί φόρεμα από δέρμα Μεγαθήριου (ένα από τα ακριβότερα δέρματα που εμπορευόταν) και ψηλές μαύρες μπότες που κρύβονταν πίσω από τον ποδόγυρο. Στους ώμους της ήταν ριγμένος ένας βαθυγάλανος μανδύας με άσπρα νερά. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα μικρό πιστόλι. Τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού ήταν γεμάτα μικρά δαχτυλίδια, και στο μικρό δάχτυλο υπήρχε ένα μεγαλύτερο δαχτυλίδι που επάνω του γυάλιζε ένας λίθος. Το δέρμα της εμπόρισσας ήταν κατάμαυρο και τα μαλλιά της κόκκινα, τώρα δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι της.

Παραδίπλα στεκόταν ο φρουρός της αποθήκης, φορώντας αλεξίσφαιρη πανοπλία με κομμάτια μετάλλου και δέρματος, κι έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Στον ώμο του κρεμόταν ένα τουφέκι· στη μέση του ένα σπαθί κι ένα μεγάλο πιστόλι.

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος πλησίασε μαζί με τη Νιρκέκα και τον Νικηφόρο τον Κολπατζή, και καλημέρισε την εμπόρισσα.

«Θα το αναλάβετε, λοιπόν...» είπε η Ρίλκα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Μας έχουν γίνει και χειρότερες προσφορές όσο είμαστε εδώ.»

«Δε νομίζω η δική μου να είναι και τόσο άσχημη...»

«Η αμοιβή θα μπορούσε νάταν και μεγαλύτερη,» είπε ο Σκοτωμένος, ελπίζοντας πως αυτό ίσως να την έκανε να αυξήσει τα χρήματα. «Εκατό-πενήντα θηρεύσιμα δεν είναι πολλά.»

«Για έρευνα *μόνο*,» τόνισε η Ρίλκα. «Αν χρειαστεί να αντιμετωπίσετε κινδύνους, θα πληρωθείτε περισσότερο.»

«Δε σκέφτεσαι να τα αυξήσεις, λοιπόν...»

«Όχι από τώρα.»

Υπάρχουν κι άλλοι που προσφέρονται να ερευνήσουν το πέρασμα, αναρωτήθηκε ο Ζαώρδιλ, *ή τα οικονομικά της δεν πάνε καλά;* Μπορεί, όμως, απλώς να ήταν δύσκολη στα παζάρια γενικά... Δυστυχώς, ο Σκοτωμένος δεν είχε περιθώρια για διαπραγματεύσεις: οι Ζωντανοί-Νεκροί χρωστούσαν, και τα εφόδια, επίσης, τους τελείωναν. «Καλώς,» είπε. «Εκατό θηρεύσιμα, όμως, θα μου τα δώσεις τώρα ως προκαταβολή. Δε βάζω τους ανθρώπους μου σε πιθανό κίνδυνο για λιγότερα λεφτά.»

Η Ρίλκα σούφρωσε τα χείλη της που ήταν βαμμένα μοβ. Τελικά είπε: «Εντάξει. Εκατό προκαταβολή. Θα στείλεις ανιχνευτές;»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Με άλογα και δίκυκλα, και θάχουν μαζί τους κι ένα ορνιθόπτερο. Μόνο τον χάρτη θέλω από εσένα, για να βρούμε το πέρασμά σου.»

«Ναι,» είπε η Ρίλκα. «Εδώ τον έχω.» Έβγαλε μια περγαμηνή από έναν μικρό σάκο που κρεμόταν από τη ζώνη της και του την έδωσε.

Ο Σκοτωμένος την ξετύλιξε και είδε πως, μάλλον, ήταν η ίδια που τους είχε δείξει και στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου*. «Εντάξει,» είπε.

«Κι εδώ είναι τα χρήματα.» Η Ρίλκα άνοιξε ένα πορτοφόλι κι έβγαλε από μέσα χαρτονομίσματα. Τα μέτρησε και του τα έδωσε.

Και ο Ζαώρδιλ τα μέτρησε. Ήταν εκατό θηρεύσιμα ακριβώς. «Τα υπόλοιπα θα μου τα δώσεις με το που οι άνθρωποί μου θα επιστρέψουν.»

Η Ρίλκα κατένευσε.

«Κι αν *δεν* επιστρέψουν, μου χρωστάς δεκαπέντε τοις εκατό παραπάνω.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Δεν συμπεριλαμβάνεται το ρίσκο στις δουλειές σας;»

«Μέσα σε εκατό-πενήντα θηρεύσιμα, όχι.»

Η Ρίλκα δίστασε λίγο ν'απαντήσει αλλά, τελικά, είπε: «Σύμφωνοι. Δεκαπέντε τοις εκατό παραπάνω, σε τέτοια περίπτωση – που δεν νομίζω να προκύψει.»

«Ούτε κι εγώ, αλλά πρέπει να έχουμε υπολογίσει κάθε ενδεχόμενο.»

Ο Ζαώρδιλ, η Νιρκέκα, και ο Νικηφόρος ανέβηκαν στα δίκυκλα που είχαν πάρει μαζί τους (κι αφήσει λίγο πριν από την αποθήκη της Ρίλκα) και επέστρεψαν στο *Τέλος του Δρόμου*. Ο Φέκταρελ και δύο από τους ανιχνευτές του τους περίμεναν καθισμένοι έξω από την είσοδο του πανδοχείου. Ο Σκοτωμένος, η Νιρκέκα, και ο Νικηφόρος σταμάτησαν τα δίκυκλα μπροστά τους, κι ο πρώτος είπε στον Φέκταρελ ότι μπορούσε να πάρει τους ανθρώπους του και να ξεκινήσει.

Ύστερα, του έδωσε τον χάρτη της εμπόρισσας. «Να πάρεις μαζί σου και τη μάγισσα,» του είπε. «Θα τη χρειαστείς αν, όντως, δαίμονες κυκλοφορούν σ'αυτό το μέρος.»

«Θα την έπαιρνα έτσι κι αλλιώς, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ.

«Πάω τώρα να ξεπληρώσω τον Αρχιφύλακα της Μεγάλης Πύλης,» δήλωσε ο Ζαώρδιλ, «με τα χρήματα που μαζέψαμε από την εμπόρισσα.»

«Δε φτάνουν για να τον ξεπληρώσεις,» είπε ο Νικηφόρος. «Διακόσια-πενήντα-δύο τού χρωστάμε.»

«Το ξέρω, αλλά καλύτερα να βλέπει ότι έχουμε αρχίσει να του τα επιστρέφουμε. Δε χρειάζεται νάρθετε μαζί μου· θα πάω μόνος.» Η μηχανή του δίκυκλού του βούιξε.

«Εγώ θα έρθω,» είπε η Νιρκέκα.

«Όπως θέλεις.» Ο Ζαώρδιλ ξεκίνησε το δίκυκλό του κι εκείνη τον ακολούθησε. Βγήκαν στη Λεωφόρο των Τροχών και κατευθύνθηκαν προς τα νότια, χωρίς να τρέχουν, αποφεύγοντας άλλα οχήματα στο δρόμο τους καθώς και πεζούς και ζώα.

Σταμάτησαν μπροστά στη Μεγάλη Πύλη και ο Ζαώρδιλ ζήτησε από τους φρουρούς να μιλήσει στον Αρχιφύλακα Νάρακαμ. Μετά από λίγο, εκείνος ήρθε.

«Δεν περίμενα να ξαναδώ τις δικές σας φάτσες,» είπε κακεντρεχώς.

«Δε σου είπα ότι θα σε ξεπλήρωνα σύντομα;»

«Αυτό δεν πάει να πει ότι περίμενα και λεφτά, όμως.»

Ο Ζαώρδιλ κατέβηκε από το δίκυκλο και τον πλησίασε κρατώντας τα χαρτονομίσματα μπροστά του.

Ο Νάρακαμ τα πήρε από το χέρι του και τα μέτρησε. «Αυτά δεν είναι ούτε τα μισά!» παρατήρησε. «Ξεχνάς ότι έχω *καλή μνήμη;*»

«Δεν ξεχνάω τίποτα. Αυτά έχω να σου δώσω για την ώρα· τα υπόλοιπα, σε λίγο καιρό.»

«Η προθεσμία συνεχίζει νάναι ένας μήνας.»

«Σου είπα, δεν ξεχνάω τίποτα.»

«Θα δούμε.» Ο Νάρακαμ έκρυψε τα χαρτονομίσματα μέσα στην ενδυμασία του.

Η Νιρκέκα είπε, ακόμα καβαλώντας το δίκυκλό της: «Μην τα φας όλα στις πουτάνες...»

Ο Νάρακαμ τής έριξε ένα βλέμμα που πετούσε φωτιές. «Δε νομίζω ότι σ᾽άκουσα καλά, μισθοφόρε!»

«Η φίλη μου συχνά παραμιλάει,» είπε ο Ζαώρδιλ με σοβαρή όψη (αν και ήθελε να γελάσει). «Δε μιλούσε σε σένα.»

«Δεν ξέρω αν τόχατε συνήθειο να μιλάτε στον εαυτό σας όταν φορούσατε τα άσπρα, αλλά τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει!» είπε ο Νάρακαμ· και, στρέφοντάς τους την πλάτη, έφυγε.

Άσπρες ήταν οι στολές των πολεμιστών της Παντοκράτειρας. Επομένως, κι αυτός γνώριζε για το παρελθόν των Ζωντανών-Νεκρών. *Η Ραλκάβδη, μάλλον, δεν δίστασε να ενημερώσει όλη τη φρουρά της πόλης για εμάς,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ.

«Το καθίκι!» μούγκρισε η Νιρκέκα. «Κατάλαβες γιατί το είπε αυτό; Για να μας απειλήσει δήθεν – ότι ξέρει ποιοι είμαστε.»

«Κι εσύ, όμως, δεν ήταν απαραίτητο να τον βρίσεις.» Ο Σκοτωμένος καβάλησε το δίκυκλό του κι άρχισαν να κινούνται ξανά επάνω στη Λεωφόρο των Τροχών.

«Δεν τον έβρισα.»

«Σα βρισιά μού φάνηκε εμένα.»

«Πιστεύεις ότι ένα τέτοιο κάθαρμα δεν θα κλέβει μέρος του φόρου που παίρνει από τη Μεγάλη Πύλη;»

Ο Ζαώρδιλ δεν θέλησε να απαντήσει.

Όταν το βράδυ ήρθε στη Νασόλκαθ, ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, και μερικοί άλλοι είχαν προ πολλού φύγει για το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, και ο Ζαώρδιλ, η Νιρκέκα, κι ο Νικηφόρος κάθονταν σ'ένα από τα τραπέζια του *Τέλους του Δρόμου* πίνοντας, τρώγοντας, και συζητώντας σχετικά με τις διάφορες πιθανές δουλειές που τους είχαν παρουσιαστεί.

«Η μόνη αξιόλογη δουλειά είναι αυτή με τους ληστές στ'ανατολικά,» έλεγε η Νιρκέκα. «Δεν υπάρχει άλλη. Οι άλλες θα μας μπλέξουν.»

«Κι αυτή, όμως, επικίνδυνη φαίνεται,» είπε ο Νικηφόρος. «Όσοι πήγαν *δεν* γύρισαν. Και ρωτώντας λίγο μέσα στην πόλη έμαθα ότι δεν ήταν τελείως άχρηστοι αυτοί που πήγαν.»

«Δηλαδή;»

«Ακόμα και τα Οπλισμένα Κτήνη έστειλαν ανθρώπους τους. Πενήντα μαχητές, οπλισμένους ώς τα δόντια, μαζί με άρματα και άλογα. *Ένας* επέστρεψε στη Νασόλκαθ, κουτσαίνοντας, χωρίς άλογο, χωρίς άρμα, χωρίς ούτε καν *ρούχα.*»

«Σοβαρολογείς;»

«Τον είχαν βιάσει, επίσης, αν οι φήμες αληθεύουν. Και του είχαν κόψει τον τένοντα της δεξιάς φτέρνας· δεν πρόκειται να ξανατρέξει ο τύπος, είναι σίγουρο.

»Δυο άλλες μισθοφορικές ομάδες – πολύ μικρότερες από τα Οπλισμένα Κτήνη – που πήγαν ολόκληρες για να αντιμετωπίσουν τους ληστές στ'ανατολικά εξαφανίστηκαν τελείως – μαζί με τους εξοπλισμούς τους κι ό,τι άλλο κουβαλούσαν. Μπορεί οι έμποροι εδώ να λένε πως οι ληστές θάναι αποδυναμωμένοι, αλλά εγώ νομίζω τ'αντίθετο, ύστερα από τόσα εφόδια που θα έχουν μαζέψει.»

Η Νιρκέκα συνοφρυώθηκε καθώς έπινε μπίρα από τη μεγάλη κούπα της.

«Τι είπε εκείνος ο κουτσός που γύρισε;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Τους είχαν στήσει ενέδρα;»

«Ναι,» απάντησε ο Νικηφόρος. «Τα μέρη ανατολικά από δω είναι άγρια, κι υπάρχουν ένα σωρό κρυψώνες και μονοπάτια, όπως ξέρεις, αρχηγέ.»

Δυο άνθρωποι πλησίασαν τότε το τραπέζι τους. Οι Ζωντανοί-Νεκροί στράφηκαν και είδαν την Έρικα μαζί μ'έναν άγνωστο άντρα, μαυρόδερμο με καστανά μαλλιά και μούσι. Κρατούσε ένα κοντό ραβδί που επάνω του γυάλιζαν μικροί κρύσταλλοι και κάτοπτρα.

Ο Διαλογιστής που μου είπε; αναρωτήθηκε ο Ζαώρδιλ.
«Καλησπέρα,» χαιρέτησε η Έρικα. «Να καθίσουμε;»
«Δε θα θέλαμε να σε διώξουμε,» της είπε ο Νικηφόρος, κι εκείνη κάθισε μαζί με τον μαυρόδερμο άντρα.
«Ο κύριος;» ρώτησε ο Νικηφόρος.
«Ναλτάφιρ'χοκ,» συστήθηκε ο ίδιος.
Ο Νικηφόρος συνοφρυώθηκε. «Ναλτάφιρ; Μοργκιανό όνομα, σωστά;»
«Από τη Μοργκιάνη είναι,» εξήγησε η Έρικα, «αλλά έχει ξεμείνει εδώ μαζί μας – και με βοηθάει στις δουλειές μου με τη μαγεία του.»
«Στη Ρελκάμνια νομίζω πως είχα ακούσει μια *γυναίκα* από τη Μοργκιάνη να τη λένε Ναλτάφιρ,» είπε ο Νικηφόρος. «Δεν είναι γυναικείο όνομα;»
Ο Ναλτάφιρ'χοκ χαμογέλασε. «Στη Μοργκιάνη έχουμε ονόματα που είναι, συγχρόνως, και αντρικά και γυναικεία, φίλε μου.»
«Μπορεί να σ'αρέσει αυτή η διάσταση, Νικηφόρε,» πείραξε ο Ζαώρδιλ τον Κολπατζή.
Εκείνος τον λοξοκοίταξε. «Τώρα αρχίζεις *εσύ* τις μαλακίες, αρχηγέ.»
Ο Σκοτωμένος μειδίασε.
Η Νιρκέκα ρώτησε την Έρικα: «Τι θέλεις από εμάς τώρα; Πληρωμή που μας βοήθησες να εντοπίσουμε την προδοσία του Καντάρφιλ;»
(«Τη μαλακία του, θες να πεις,» μουρμούρισε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, σαν υποβολέας, πίσω από τις ομιλίες των άλλων.)
«Πληρωμή;» έκανε η Έρικα. «Δεν είπαμε ότι είμαστε συνεργάτες; Δεν περιμένω πληρωμή από τους συνεργάτες μου.»
«Σε είδος, ίσως;»
Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά. «Είσαι πολύ καχύποπτη, Νιρκέκα. Είμαι φίλη σας. Απλώς φίλη σας.»
Μια σερβιτόρα πλησίασε για να ρωτήσει αν η Έρικα και ο Ναλτάφιρ'χοκ ήθελαν κάτι. Εκείνοι παράγγειλαν φαγητό και ποτό.
«Γιατί ήρθες, λοιπόν;» ρώτησε η Νιρκέκα.
«Για να σας συστήσω τον Ναλτάφιρ και για να καθίσω μαζί σας. Τι άλλος λόγος να υπάρχει; Θέλω να μάθω τα νέα σας. Και να γνωριστούμε. Δε σας γνωρίζω και τόσο καλά.»
«Ούτε εμείς εσένα.»
«Θα με γνωρίσετε· μην αμφιβάλλεις.»

Ο Νικηφόρος τη ρώτησε: «Ήσουν στη Νασόλκαθ και όσο οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας βρίσκονταν εδώ, έτσι;»

Η Έρικα κατένευσε. «Πώς αλλιώς θα ήξερα το μέρος τόσο καλά; Μετά, οι επαναστάτες ήρθαν, πολιόρκησαν την πόλη...» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Η Παντοκρατορική Επόπτρια της Νασόλκαθ αιχμαλωτίστηκε,» είπε ο Νικηφόρος, «καθώς και ο περισσότερος στρατός της. Ήσουν κι εσύ ανάμεσα στους αιχμαλώτους;»

«Στην αρχή,» παραδέχτηκε η Έρικα.

«Και μετά;»

«Δραπέτευσα προτού μας εκτελέσουν. Βοήθησα και τον Ναλτάφιρ να δραπετεύσει. Πολλούς άλλους τούς σκότωσαν. Εν ψυχρώ.» Θυμός φαινόταν να καθρεπτίζεται στα γαλανά μάτια της, μέσα από την κουκούλα της κάπας που φορούσε.

Το φαγητό που είχαν παραγγείλει ήρθε.

«Πολλούς, επίσης, τους άφησαν να φύγουν με λύτρα. Έτσι δεν είναι;» είπε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα ένευσε καθώς δάγκωνε μια ψητή πατάτα. «Ναι, αλλά δεν ήθελα να καθίσω να δω αν η τύχη θα μ'ευνοούσε.»

«Πολύ παράλογο από μέρους σου,» της είπε ο Νικηφόρος, φανερά αστειευόμενος.

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι λοξά καθώς μασούσε το φαγητό της. Κι αυτή έμοιαζε να έχει συμπαθήσει τον Κολπατζή. *Ο άνθρωπος είναι περίπτωση!* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, διασκεδασμένος.

«Είχες σημαντική θέση όταν οι Παντοκρατορικοί ήταν ακόμα εδώ;» ρώτησε η Νιρκέκα την Έρικα.

«Γνωρίζεις την ιεραρχία των πρακτόρων της Παντοκράτειρας;»

«Όχι.»

«Δεν έχει διαφορά ό,τι κι αν ήμουν. Τώρα είμαι απλά κάποια που συγκεντρώνει πληροφορίες μέσα στη Νασόλκαθ και τις πουλά σε όσους δίνουν καλά λεφτά.»

«Κι ο σκοπός σου;» τη ρώτησε ο Νικηφόρος. «Να πλουτίσεις, ή να επιστρέψεις στη Ρελκάμνια; Από εκεί δεν είσαι;»

«Δεν είμαι από τη Ρελκάμνια· από τη Σεργήλη είμαι. Και ο σκοπός μου δεν είναι να επιστρέψω εκεί. Θέλω να κάνω κάτι με τις ικανότητες που έχω· κι αυτή είναι μια πόλη που ξέρω καλά, οπότε ξεκινάω από εδώ.

»Εσείς πώς φύγατε από τη Χόλκεραλ;»

«Κυνηγημένοι,» της είπε ο Νικηφόρος. «Όπως, σίγουρα, θα έχεις ακούσει.»

«Πολλοί έφυγαν έτσι από εκεί.» Η Έρικα έγλειψε το δάχτυλό της και σκούπισε τα χείλη της με μια πετσέτα.

«Οι επαναστάτες είχαν ανθρώπους τους μέσα στην πόλη,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Μας επιτέθηκαν εκ των έσω ενώ συγχρόνως πολιορκούσαν τα τείχη μας. Είχαν κι ένα σωρό δαίμονες μαζί τους· οι μάγοι μας δεν μπορούσαν να τους αντιμετωπίσουν. Και κάποιος από την Τριανδρία της Χόλκεραλ – τουλάχιστον ένας – πρέπει να μας είχε προδώσει. Πρέπει να τα είχε καλά με τη Λοάρδη.»

«Την Πρόμαχο της Επανάστασης στη Χόλκεραλ.»

«Ναι, αυτήν. Σκορπιστήκαμε προς κάθε κατεύθυνση, τελικά, ενώ μας καταδίωκαν άνθρωποι και δαίμονες. Πολλοί σκοτώθηκαν. Ο δικός μου λόχος υποχώρησε μέσα στα Χρυσά Όρη, όπως και κάμποσοι άλλοι. Φτάσαμε στα όρια του θανάτου. Κι εγώ ο ίδιος παραλίγο να σκοτωθώ.»

«Γι'*ακόμα* μια φορά,» τόνισε ο Νικηφόρος. «Γι'αυτό τον λέμε Σκοτωμένο. Θάπρεπε, στ'αλήθεια, νάναι νεκρός. Εδώ και χρόνια.»

«Όλοι μας θα έπρεπε να είμαστε νεκροί τώρα,» είπε ο Ζαώρδιλ, συνεχίζοντας να μιλά στην Έρικα. «Το μεγαλύτερο μέρος του λόχου μου χάθηκε στα Χρυσά Όρη. Μια χούφτα άνθρωποι μείναμε, με ελάχιστους εξοπλισμούς. Ούτε να φάμε δεν είχαμε, τον πρώτο καιρό. Προσπαθούσαμε απλά να επιβιώσουμε. Ακόμα προσπαθούμε να επιβιώσουμε, αλλά οι προοπτικές μας είναι λιγάκι καλύτερες.»

«Πολλοί μαχητές της Παντοκράτειρας κατέληξαν έτσι...» είπε η Έρικα, που τώρα δεν έτρωγε καθώς τον άκουγε να μιλά· μονάχα έπινε καμια γουλιά απ'τη μπίρα της κάπου-κάπου.

«Και πολλοί πέθαναν. Οι υπόλοιποι γίναμε ή μισθοφόροι ή ληστές. Η Σαρντίκα-Νοθ είναι από τους πιο επιτυχημένους στο δεύτερο απ'αυτά τα επαγγέλματα. Και τώρα μαζεύει υπό την αρχηγεία της όλους τους ληστές στα εδάφη ανάμεσα στη Χόλκεραλ και τη Νασόλκαθ. Μου πρότεινε κι εμένα να πάω μαζί της, αλλά δεν δέχτηκα.»

«Δε μ'εκπλήσσει,» είπε η Έρικα. «Ο Ηγεμόνας, παρεμπιπτόντως, συγκεντρώνει στρατό για να την αντιμετωπίσει.»

«Νόμιζα ότι δεν έχει αρχίσει η στρατολόγηση ακόμα.»

«Επισήμως, όχι, δεν έχει αρχίσει. Όμως ο Ηγεμόνας κάνει συμφωνίες με κάποιους μισθοφόρους που τους θέλει για πυρήνα του στρατού του, απ'ό,τι έχω ακούσει.»

«Υποθέτω, εμάς δεν θα μας ήθελε στον πυρήνα του,» είπε ο Νικηφόρος.

«Δε θα σας εμπιστευόταν. Ειδικά αφού η Πρώτη Φύλακας έμαθε πως ήσασταν κάποτε Παντοκρατορικοί.»

«Όταν πάντως αρχίσει η επίσημη στρατολόγηση,» είπε ο Νικηφόρος στον Ζαώρδιλ, «πιθανώς να μας συνέφερε να μπούμε στο στρατό του Ηγεμόνα. Καλύτερο απ'το να κυνηγάμε ληστές στ'ανατολικά. Και με δουλειές σαν αυτή της Ρίλκα δεν πρόκειται να ζήσουμε.»

«Ποιας Ρίλκα;» θέλησε να μάθει η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ τής είπε.

«Γιατί δεν με ρωτήσατε πρώτα;»

«Θα είχες να μας πεις κάτι ενδιαφέρον;»

«Θα έψαχνα να μάθω για το πέρασμα. Μπορεί νάναι πιο επικίνδυνο απ'ό,τι νομίζει αυτή η εμπόρισσα.»

Ο Νικηφόρος τη ρώτησε: «Για τους ληστές στ'ανατολικά τι ξέρεις;»

Η Έρικα τούς είπε για την περίπτωση του κουτσού μισθοφόρου που επέστρεψε, καθώς και για τις άλλες ομάδες που χάθηκαν τελείως.

«Τα ξέρουμε αυτά,» την πληροφόρησε ο Νικηφόρος. «Τίποτα καινούργιο;»

«Αυτά ξέρω κι εγώ. Καλύτερα να *μην* πάτε, πάντως. Μπορώ να συνεργάζομαι με Ζωντανούς-Νεκρούς αλλά όχι με Νεκρούς-Νεκρούς.»

«Πιστεύεις, δηλαδή, ότι θα μας σκοτώσουν;» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Τα μέρη στα ανατολικά έχουν γίνει *πολύ* επικίνδυνα εξαιτίας αυτών των ληστών· όλοι το λένε.»

«Είναι Παντοκρατορικοί;» ρώτησε ο Νικηφόρος.

«Δε νομίζω.»

«Θα το γνώριζες αν ήταν;»

«Ίσως.»

Η Νιρκέκα παρατήρησε: «Η Νασόλκαθ μοιάζει αποκλεισμένη, έτσι όπως είναι τα πράγματα. Ούτε ανατολικά μπορείς να πας, ούτε νότια, ούτε νοτιοανατολικά προς τις Ενδότερες Πολιτείες.»

Η Έρικα ένευσε. «Κι αυτό ας ελπίσουμε πως θα κάνει καλό στις δικές μας δουλειές.» Εκείνο το λιγάκι στραβό χαμόγελο παρουσιάστηκε ξανά στο πρόσωπό της.

Κεφάλαιο Όγδοο
Στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη

Η Φαίδρα'λι νόμιζε ότι είχε φτάσει σε αδιέξοδο με τα «γράμματα» που σημείωνε. Δεν θεωρούσε ότι ήταν αρκετά για μια ολοκληρωμένη επικοινωνία, και αναρωτιόταν αν θα έπρεπε να επιχειρήσει ακόμα μια νυχτερινή εξόρμηση μέσα στη Νασόλκαθ. Ύστερα, όμως, ήρθε ο Φέκταρελ και της είπε ότι ο Σκοτωμένος είχε δεχτεί να ερευνήσουν το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, και ήθελε κι εκείνη να πάει μαζί επειδή ίσως να συναντούσαν εκεί τίποτα άγριους θεούς. Στην αρχή, η Φαίδρα το θεώρησε ενόχληση που θα έπρεπε να φύγει από την πόλη· αλλά μετά σκέφτηκε πως αυτή η αποστολή ίσως να της έδινε περισσότερες ευκαιρίες να συνεχίσει τις έρευνές της.

Καθόταν οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι της όταν ο Φέκταρελ είχε μπει στο δωμάτιο και της είχε μιλήσει. Στα γόνατά της ήταν το σημειωματάριό της. Στο χέρι της, ένας στυλογράφος. Η άκρη του στυλογράφου ήταν στα δόντια της, καθώς η μάγισσα κοίταζε μια γωνία του ταβανιού.

Ο Φέκταρελ δεν ήταν βέβαιος ότι τον είχε ακούσει· του έμοιαζε ότι η Φαίδρα ονειροβατούσε· κι ήταν έτοιμος να της ξαναμιλήσει – να της πει ακριβώς τα ίδια – όταν εκείνη, παίρνοντας ξαφνικά τον στυλογράφο απ'το στόμα της και κλείνοντας απότομα το σημειωματάριό της, αποκρίθηκε: «Θα έρθω, φυσικά,» και σηκώθηκε από το κρεβάτι πατώντας στα γυμνά της πόδια. Ήταν ντυμένη με το μάλλινο μεσοφόρι της, και τα πράσινα μαλλιά της ήταν αχτένιστα και μπλεγμένα. Ο Φέκταρελ ακόμα μπορούσε να δει επάνω στο λευκόδερμο σώμα της μερικές από εκείνες τις παράξενες μελανιές. Η Φαίδρα είχε υποστηρίξει πως είχε πέσει κι έτσι είχαν παρουσιαστεί, αλλά εκείνος δυσκολευόταν να την πιστέψει. Δεν του έμοιαζαν για μελανιές από πέσιμο. Περισσότερο για μελανιές από πάλη τού έμοιαζαν. Αλλά, αν ήταν έτσι, πότε η ερωμένη του είχε μπλεχτεί σε πάλη; Και ποιος θα τολμούσε ποτέ να παλέψει μαζί της, με την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να την προστατεύει;

Η Φαίδρα ήταν ένα πολύ περίεργο άτομο, δίχως αμφιβολία...

«Πότε θα ξεκινήσουμε;» τον ρώτησε.
«Τώρα.»
«Αμέσως;»
«Ναι. Ο αρχηγός θέλει να τελειώνουμε μ'αυτή την ιστορία γρήγορα, για να ξεμπερδεύουμε και να πληρωθούμε.»
«Επιτέλους κάποια δουλειά, ε;» είπε η Φαίδρα, αρχίζοντας να ντύνεται και νιώθοντας την Πολεμική Καρδιά μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της ενθουσιασμένη. Είχε λείψει στον φυλακισμένο δαίμονά της λίγη δράση. Βαριόταν τις ατελείωτες ώρες σκέψης που περνούσε η Φαίδρα ύστερα από όσα τής είχαν αποκαλυφθεί στα Χρυσά Όρη. Αποζητούσε τις παλιές ημέρες, που η φύση της αφέντρας του ήταν πιο ατίθαση. Η Φαίδρα, όμως, δεν μπορούσε να ξαναγίνει όπως παλιά. Ήθελε να *καταλάβει*. Είχε γνωρίσει τον νου μιας θεάς πολύ ανώτερης της Πολεμικής Καρδιάς της Συναγωγής των Θηρίων.
«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Αν και μας είχαν γίνει κι άλλες προτάσεις.» Είχε αρχίσει κι εκείνος να μαζεύει τα πράγματά του και να ετοιμάζεται. «Δεν ήταν αυτή η μόνη.»
«Το θυμάμαι!» είπε, έντονα αλλά όχι τσαντισμένα, η Φαίδρα. «Ώρες-ώρες μού δίνεις την εντύπωση πως νομίζεις ότι έχω αμνησία.»
«Ώρες-ώρες, κι εσύ την ίδια εντύπωση μου δίνεις, Φαίδρα,» της είπε ο Φέκταρελ και, τραβώντας την κοντά του, φίλησε το πλάι του λαιμού της θέλοντας να της δείξει πως δεν μιλούσε έτσι για να την προσβάλει.
Η μάγισσα γέλασε. «Θα ετοιμαστούμε ή όχι;»
Αφού πήραν τα πράγματά τους από το δωμάτιο που μοιράζονταν στο *Τέλος του Δρόμου,* συνάντησαν έξω από το πανδοχείο τούς άλλους δεκαπέντε ανθρώπους που θα έρχονταν μαζί τους: πέντε που θα καβαλούσαν άλογα στην έρευνα του περάσματος· δύο που θα καβαλούσαν δίκυκλα· ένας ο πιλότος του ορνιθόπτερου· ένας ο οδηγός του φορτηγού που θα τους πήγαινε ώς το πέρασμα· και έξι οι πολεμιστές που θα έμεναν πίσω, μαζί με το φορτηγό και τον οδηγό του, όσο οι υπόλοιποι θα εξερευνούσαν το πέρασμα.
«Όλα εντάξει;» είπε ο Φέκταρελ.
«Έτοιμοι για πτήση, μαύρε άνθρωπε,» αποκρίθηκε ο πιλότος του ορνιθόπτερου: ένας πορφυρόδερμος νάνος με μακριά ώς τη μέση μαύρα μαλλιά και φουντωτά μούσια, ο οποίος ονομαζόταν Ράκαλωντ και είχε μπει στους Ζωντανούς-Νεκρούς ύστερα από την υποχώρησή

τους από τη Χόλκεραλ, όπως κι ο Φέκταρελ. Δεν είχε ποτέ υπηρετήσει την Παντοκράτειρα, σε αντίθεση με τη Φαίδρα'λι και τους άλλους παλαίμαχους της μισθοφορικής συντροφιάς.

«Το λοιπόν,» είπε ο Φέκταρελ, που πολλοί τον έλεγαν και *μαύρο άνθρωπο* μέσα στην ομάδα καθότι κατάμαυρος στο δέρμα. «Θα χωριστούμε εδώ και θα συναντηθούμε στη Δεύτερη Πύλη. Εσείς που θα πάρετε άλογα και δίκυκλα, ελάτε μαζί μ'εμένα.»

Κατένευσαν, κι όσοι ήταν να τον ακολουθήσουν τον ακολούθησαν. Οι υπόλοιποι πήγαν από την άλλη. Κανένας δεν έμεινε μπροστά στο *Τέλος του Δρόμου*.

Τα δίκυκλα τα είχαν αφήσει εκεί κοντά, σ'έναν χώρο στάθμευσης όπου πλήρωναν για τη φύλαξή τους. Ο Φέκταρελ έδειξε την κάρτα τους στον φύλακα και πήραν τα τρία από τα πέντε οχήματα. Το ένα το καβάλησε εκείνος (και η Φαίδρα'λι κάθισε πίσω του)· τ'άλλα δύο, δύο από τους ανιχνευτές του. Έβαλαν τους τροχούς να κυλήσουν αργά, καθώς οι υπόλοιποι τούς ακολουθούσαν πεζοί. Λίγο παρακάτω έφτασαν στον στάβλο όπου είχαν αφήσει τα μισά από τα άλογά τους, και οι πέντε ανιχνευτές που βάδιζαν πήραν τα ζώα τους και, αφού τα σέλωσαν και τα χαλίνωσαν, τα καβάλησαν. Η Φαίδρα'λι κατέβηκε από το δίκυκλο του Φέκταρελ και πήρε το δικό της άλογο, πηδώντας ευέλικτα στη σέλα. Το ζώο χρεμέτισε καθώς ένιωθε την παρουσία της Καρδιάς της Συναγωγής, και η μάγισσα αισθάνθηκε την Καρδιά να χαιρετά το άλογο (με τον τρόπο της) μέσα από τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της.

«Πάμε!» είπε ο Φέκταρελ προς όλους. «Στη Δεύτερη Πύλη!» Κι ενεργοποίησε ξανά τη μηχανή του δίκυκλού του. Τ'άλλα δύο δίκυκλα και οι καβαλάρηδες τον ακολούθησαν, καθώς ξεκινούσε να κυλά επάνω σ'έναν δρόμο της Πάνω Αγοράς, οδηγώντας με προσοχή γιατί η κίνηση σε τούτες τις περιοχές της Νασόλκαθ δεν ήταν λίγη.

Η Δεύτερη Πύλη – πολύ μικρότερη από τη Μεγάλη Πύλη – βρισκόταν στη νοτιοανατολική μεριά των τειχών της πόλης, κι από εκεί ξεκινούσε η Κάτω Λεωφόρος, η οποία αποτελούσε, περίπου, βόρειο όριο της Κάτω Αγοράς. Όταν ο Φέκταρελ και η Φαίδρα'λι έφτασαν εκεί δεν είδαν το εξάτροχο φορτηγό των άλλων, αλλά πέρασαν την πύλη και βγήκαν από τη Νασόλκαθ. Σταμάτησαν κάπου πενήντα μέτρα απόσταση από τα τείχη και περίμεναν.

«Κανονικά, δε θάπρεπε νάχαν έρθει πιο γρήγορα από εμάς;» είπε ένας από τους ανιχνευτές του Φέκταρελ.

«Ένα τόσο μεγάλο όχημα πρέπει να διασχίζει τους δρόμους με περισσότερη προσοχή απ'ό,τι εμείς,» αποκρίθηκε ο Αρχιανιχνευτής.

Και μετά από λίγο είδαν το ψηλό, εξάτροχο φορτηγό να βγαίνει από τη Δεύτερη Πύλη της Νασόλκαθ και να τους πλησιάζει για να σταματήσει πλάι τους, τυλίγοντάς τους στη σκόνη που σήκωναν οι μεγάλες, μεταλλικές ρόδες του. Η Φαίδρα έβηξε.

Η πίσω πόρτα του φορτηγού άνοιξε σαν ράμπα, κι ένας από τους πολεμιστές που βρίσκονταν μέσα φώναξε: «Μια στιγμή να βγει η κότα!»

«Ποιον είπες κότα, κακάσχημο γέννημα λυκόχοιρης γυναίκας;» φώναξε ο Ράκαλωντ ο νάνος. «Το μηχάνημά μου είναι *αετός!*» Και ο πολεμιστής που είχε μιλήσει, τώρα απλά γέλασε. Δύο άλλοι έβγαλαν το ορνιθόπτερο από το φορτηγό, σπρώχνοντάς το και κάνοντάς το να κυλά επάνω στους τέσσερις μικρούς τροχούς του. Ένα τεχνούργημα από μέταλλο και δέρμα πτεροδάκτυλου. Οι φτερούγες του, ειδικά, θύμιζαν πολύ τις φτερούγες αυτών των μεγάλων θηρίων – πράγμα καθόλου τυχαίο.

Ο Ράκαλωντ κάθισε στη θέση του πιλότου (τη *μοναδική* θέση του αεροσκάφους) και ενεργοποίησε τη μηχανή, η οποία τροφοδοτείτο με ενέργεια από μια μπαταρία καλά καλυμμένη πίσω από το κάθισμα.

«Στάσου!» του φώναξε ο Φέκταρελ. «Δε χρειάζεται να πετάξεις από τώρα. Νομίζεις ότι έχουμε πολλές μπαταρίες για πέταμα; Ισχνά Μεγαθήρια, νάνε. Κάνουμε οικονομία.»

«Καλώς, ρε αφεντικό,» αποκρίθηκε ο Ράκαλωντ· «απλά θα καβαλήσω το τέρας και τίποτα περισσότερο.» Έδειξε, με τον αντίχειρά του, το φορτηγό.

Ο Φέκταρελ κατένευσε. «Ντάξει.»

Καθώς οι υπόλοιποι απομακρύνονταν από το ορνιθόπτερο, ο Ράκαλωντ το έβαλε να χτυπήσει δυνατά τα φτερά του και να υψωθεί στον αέρα σαν γιγάντιος πτεροδάκτυλος. «Άρχοντας του Αέρα!» φώναξε γελώντας. Και προσγειώθηκε πάνω στην οροφή του μεγάλου, εξάτροχου οχήματος.

«Πώς δε ζαλίζεται κει πάνω, ο κοντός;» είπε ο πολεμιστής που, πιο πριν, είχε αποκαλέσει το ορνιθόπτερο *κότα*.

«Κοντός στο μπόι, Τάμπριελ,» του απάντησε ο Φέκταρελ, «αλλά ψηλός στο θάρρος.»

Ο πολεμιστής μειδίασε. «Ελπίζω αυτό να μην το λες για να με προσβάλεις κάπως, μαύρε άνθρωπε.»

Ο Φέκταρελ δεν αποκρίθηκε· έκανε νόημα ν'ανεβούν στο φορτηγό, και τα άλογα και τα δίκυκλα μπήκαν στο εσωτερικό του. Η πίσω πόρτα του έκλεισε. Ο οδηγός τούς ρώτησε, από μπροστά, αν ήταν όλοι έτοιμοι για να ξεκινήσουν. Ο Αρχιανιχνευτής τού έδωσε θετική απάντηση, και οι μηχανές του εξάτροχου οχήματος μπήκαν σε κίνηση.

Το φορτηγό των Ζωντανών-Νεκρών κατευθύνθηκε νοτιοανατολικά, σηκώνοντας σκόνη στο πέρασμά του.

Διέσχισαν περιοχές έρημες, όπου ήταν φανερό πως ποτέ δεν κατοικούσαν άνθρωποι, παρά μόνο θηρία και, ίσως, θεοί· διέσχισαν περιοχές όπου υπήρχαν μικρά χωριά και οικισμοί, κυνηγών ή καλλιεργητών της γης, ανθρώπων που τους ατένιζαν επιφυλακτικά από απόσταση, βαστώντας όπλα στα χέρια· διέσχισαν περιοχές όπου μικρά χωριά και οικισμοί ήταν καταφανώς χτυπημένα από επιθέσεις ληστών, λεηλατημένα. Όσο πιο μακριά από τη Νασόλκαθ πήγαινες, τόσο πιο πολλές τέτοιες περιπτώσεις συναντούσες. Η Σαρντίκα-Νοθ, ή άλλοι λήσταρχοι; *Ποιος ξέρει, έτσι όπως έχει γεμίσει ο τόπος με τσακάλια,* σκέφτηκε ο Φέκταρελ βλέποντας τις καταστροφές έξω από ένα παράθυρο του εξάτροχου φορτηγού.

Έφτασαν στους πρόποδες των Πυρόκενων Ορέων πριν από το μεσημέρι, αλλά αντίκρυ τους δεν είδαν κανένα μονοπάτι να ανοίγεται. Ο Φέκταρελ, που είχε τώρα πλησιάσει τον οδηγό του φορτηγού, είπε: «Πήγαινε λιγάκι προς τα βόρεια.» Μπροστά του είχε ξεδίπλωτη την περγαμηνή με τον χάρτη της Ρίλκα, της εμπόρισσας. «Ίσως προς τα εκεί να το συναντήσουμε.»

«Ό,τι πεις, μαύρε άνθρωπε.» Ο οδηγός έστριψε το τιμόνι, και το εξάτροχο όχημα κινήθηκε βόρεια, πλάι στα Πυρόκενα Όρη, που άλλα τους μέρη φαίνονταν γεμάτα βλάστηση, άλλα ήταν ξερά, όλο γκρίζα πέτρα. Σε ορισμένα από τα ψηλότερά τους σημεία, καθώς και στις κορυφές τους, μπορούσες να διακρίνεις χιόνια.

«Αυτό πρέπει νάναι,» είπε ο Φέκταρελ ύστερα από κανένα μισάωρο. Υπήρχαν δέντρα εκεί όπου κοίταζε, αλλά πίσω από τα δέντρα, αν παρατηρούσες, οι πελώριοι βράχοι άνοιγαν και οι κρημνοί σχημάτιζαν μεταξύ τους κάτι που έμοιαζε με πέρασμα.

Ο οδηγός σταμάτησε το φορτηγό. «Σίγουρος;»

«Αν ο χάρτης της είναι σωστός, ναι, μάλλον.» Ο Φέκταρελ τύλιξε την περγαμηνή και άνοιξε την πόρτα πλάι του. Φώναξε σε όλους να κατεβούν και, μετά, πήδησε έξω από το φορτηγό.

Όταν οι σύντροφοί του συγκεντρώθηκαν γύρω του, τους είπε: «Λοιπόν, έχουμε συμφωνήσει ήδη τι πρέπει να γίνει. Εμείς θα πάμε να ρίξουμε μια ματιά, με τα δίκυκλα και τα άλογα, κι εσείς θα μας περιμένετε εδώ, στο φορτηγό, ώσπου να επιστρέψουμε. Έτσι όπως βλέπω το πέρασμα σχεδιασμένο πάνω στον χάρτη, πρέπει να εκτείνεται καμια εκατοστή χιλιόμετρα μέχρι τις Ενδότερες Πολιτείες πίσω από τα βουνά. Επομένως, υπολογίζω ότι θα χρειαστούμε τουλάχιστον δύο μέρες για να πάμε και δύο μέρες για να γυρίσουμε, αν τίποτα απρόοπτο δεν συμβεί. Που σημαίνει ότι θα πρέπει να μας περιμένετε εδώ τουλάχιστον έξι μέρες.»

«Καλώς, μαύρε άνθρωπε,» είπε ο οδηγός του φορτηγού. «Να προσέχετε, και καλή τύχη.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Σε περίπτωση που θέλουμε κάτι από εσάς, θα στείλουμε τον Ράκαλωντ να σας ειδοποιήσει.»

Και μετά, χωρίς πολλές άλλες κουβέντες, ξεκίνησαν: ο Φέκταρελ και δύο από τους ανιχνευτές του καθισμένοι σε δίκυκλα, οι υπόλοιποι πέντε ανιχνευτές και η Φαίδρα'λι καβάλα σε άλογα, ενώ ο Ράκαλωντ φτερούγιζε από πάνω τους μέσα στο ορνιθόπτερό του. Είχε τον τηλεπικοινωνιακό του πομπό ενεργοποιημένο και συντονισμένο στη συχνότητα του πομπού του Φέκταρελ· και τώρα, του είπε:

«*Πρέπει όντως νάναι πέρασμα, μαύρε άνθρωπε. Φαίνεται να συνεχίζεται στο βάθος. Πάει μακριά.*»

«Ναι,» αποκρίθηκε μόνο ο Αρχιανιχνευτής καθώς οδηγούσε το δίκυκλό του ανάμεσα από τα δέντρα κι έβλεπε το άνοιγμα στους πελώριους βράχους να έρχεται πιο κοντά.

Μπήκε πρώτος στο πέρασμα, και οι άλλοι τον ακολούθησαν. Τα αφτιά του και τα μάτια του ήταν ανοιχτά για οποιονδήποτε κίνδυνο, και το χέρι του βρισκόταν κοντά στην καραμπίνα που κρεμόταν από τη σέλα του δίκυκλού του· όμως δεν παρατήρησε τίποτα επικίνδυνο. Ακόμα.

Η Φαίδρα'λι, που τρόχαζε πίσω του, μουρμούρισε ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, απλώνοντας τις αισθήσεις της εκεί όπου οι αισθήσεις του Φέκταρελ δεν έφταναν – εκεί όπου κατοικούσαν οι οντότητες που αποτελούνταν μονάχα ή κυρίως από πνεύμα. Η Φαι-

δρα, όμως, εντόπισε μόνο μερικά αθώα στοιχειά των βράχων να τους παρακολουθούν – όχι κάτι το ανησυχητικό. Κανένας δαίμονας δεν καιροφυλακτούσε στην αρχή τούτου του περάσματος.

Και η Καρδιά της Συναγωγής, μέσα στο βραχιόλι της, ήταν ήρεμη. Πράγμα που σήμαινε ότι δεν διαισθανόταν τίποτα.

Η ομάδα προχώρησε για δύο ώρες μέσα στο πέρασμα βλέποντας πελώριους βράχους ολόγυρά της καθώς και δέντρα εδώ κι εκεί. Το μονοπάτι δεν ήταν στρωτό, έκανε κάμποσα σκαμπανεβάσματα, αλλά ούτε και άβατο ήταν σε κάποιο σημείο μέχρι στιγμής. Κραυγές ακούγονταν απόμακρα, κάπου-κάπου· μα αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο για άγριες περιοχές σαν ετούτη. Η Φαίδρα συνέχιζε να χρησιμοποιεί κάθε τόσο το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, αλλά δεν εντόπιζε κάτι για το οποίο πίστευε πως θα έπρεπε να ειδοποιήσει τους συντρόφους της.

Ο Φέκταρελ πρόσταξε, τελικά, να σταματήσουν για το μεσημέρι· και είπε, μέσω του πομπού του, και στον Ράκαλωντ να κατεβεί.

«Δεν πήγαμε και πολύ μακριά,» παρατήρησε μία από τους ανιχνευτές.

«Θα συνεχίσουμε το απόγευμα,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ, κι έστησαν έναν πρόχειρο – πολύ πρόχειρο – καταυλισμό, ίσα για να φάνε και να καθίσουν στο πλάι του μονοπατιού, ανάμεσα στους γιγάντιους βράχους και κάτω από τη σκιά κάτι ψηλών δέντρων με κωνοειδή φύλλα. Ένας κρύος άνεμος είχε σηκωθεί, ερχόμενος μάλλον από κάποια χιονισμένη βουνοκορφή.

«Είδες τίποτα μπροστά μας;» ρώτησε ο Φέκταρελ τον Ράκαλωντ, καθώς έτρωγαν.

«Νεκρό τοπίο, μαύρε άνθρωπε,» απάντησε ο νάνος, τυλιγμένος στην κάπα του. «Στο μονοπάτι, δηλαδή. Τριγύρω θηρία περιφέρονται.»

«Τι θηρία;»

«Τριχόσαυρες κυρίως. Και Ακάθιστοι. Και κάτι λιοντάρια των βουνών μπάνισα για λίγο. Κι απέφυγα και δύο πτεροδάκτυλους.»

«Ναι,» του είπε ένας ανιχνευτής· «σε είδαμε που έκανες μανούβρες στον αέρα.»

«Για μια στιγμή νόμιζα πως θα μου επιτίθονταν,» είπε ο Ράκαλωντ. «Είχα τραβήξει το πιστόλι μου. Αλλά μετά φύγανε.»

Η Φαίδρα τον ρώτησε: «Είπες ότι είδες θηρία μόνο *γύρω* από το μονοπάτι;»

«Βασικά, ναι, βόρεια και νότια.»
«Μέσα στο μονοπάτι, τίποτα απολύτως;»
«Δεν πρόσεξα κάτι.»
Ο Φέκταρελ ρώτησε τη Φαίδρα: «Κακό αυτό;»
«Περίεργο. Γιατί να μην περνάνε θηρία από εδώ, αφού δεν έρχονται άνθρωποι;»
«Μπορεί νάταν τυχαίο,» υπέθεσε ο Ράκαλωντ. «Μπορεί να μη συχνάζουν στο μονοπάτι.»
«Μπορεί...» είπε η Φαίδρα αινιγματικά, κοιτάζοντας συλλογισμένη τη μία από τις δύο φωτιές που είχαν ανάψει. Οι φλόγες και οι σκιές άρχισαν ξαφνικά να της μιλάνε, και η μάγισσα έμεινε σιωπηλή. Παρατηρώντας. Είδε μερικά από τα «γράμματά» της να σχηματίζονται. Είδε και πολλά καινούργια γράμματα... Συνοφρυώθηκε.
Δεν άκουσε τον Φέκταρελ καθώς εκείνος έλεγε: «Η Φαίδρα έχει δίκιο: μπορεί, όντως, να συμβαίνει κάτι παράξενο. Η εμπόρισσα μάς είχε μιλήσει για έναν Χρυσό Καβαλάρη που διεκδικεί το πέρασμα για δικό του· γι'αυτό κιόλας όσοι το ξέρουν το λένε 'το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη'.»
«Δεν είδαμε κανέναν καβαλάρη ακόμα,» σχολίασε ένας ανιχνευτής. «Ούτε χρυσό ούτε κόκκινο.»
«Αν είναι θεός, μπορεί να μην είναι αυτό που νομίζεις,» του είπε η ανιχνεύτρια που είχε μιλήσει και πριν για να πει στον Φέκταρελ ότι δεν είχαν ταξιδέψει και πολύ μακριά. Ήταν η μία από τις δύο γυναίκες ανάμεσα στους ανιχνευτές· οι άλλοι ήταν όλοι άντρες. Πορφυρόδερμη, μικρόσωμη, και κουρεμένη γουλί, με μια περίπλοκη μαύρη δερματοστιξία επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι της. (Έλεγε ότι το παράξενο σχήμα κρατούσε τα δαιμονικά πνεύματα μακριά από το μυαλό της.)
«Μπορεί...»
«Όπως και νάχει,» είπε ο Φέκταρελ. «Θα έχουμε τα μάτια και τ'αφτιά μας ανοιχτά. Αν κάτι κυκλοφορεί σε τούτο το πέρασμα, σύντομα θα το εντοπίσουμε.»
«Ή αυτό θα εντοπίσει εμάς,» είπε η ανιχνεύτρια με τη δερματοστιξία στο κεφάλι.

Αφότου είχαν φάει, κι ενόσω ξεκουράζονταν και ορισμένοι απ'αυτούς κοιμόνταν, καλπασμός αντήχησε από τα βουνά γύρω τους.

Ο Φέκταρελ λαγοκοιμόταν, αλλά τα μάτια του άνοιξαν αμέσως. Σηκώθηκε όρθιος, με λυγισμένα τα γόνατα και με την καραμπίνα του οπλισμένη στα χέρια. Παρατηρώντας ολόγυρα. Μπορούσε ν'ακούσει τον καλπασμό να συνεχίζεται, μα δεν ήταν βέβαιος από πού προερχόταν. Αισθανόταν αποπροσανατολισμένος. Ατένιζε ανάμεσα και πάνω στους πελώριους βράχους, πίσω από τη βλάστηση, όμως τίποτα δεν έβλεπε· μονάχα σκιές και κανένα πτηνό που φτερούγιζε σαν να ήταν τρομαγμένο.

Οι υπόλοιποι ανιχνευτές που ήταν ξύπνιοι, ή είχαν τώρα ξυπνήσει, αντιδρούσαν παρόμοια με τον Αρχιανιχνευτή: παρατηρούσαν, τσιτωμένοι, με τα όπλα τους ανά χείρας.

«Φαίδρα...» είπε ο Φέκταρελ.

«Το ακούω,» αποκρίθηκε η μάγισσα, κι έκανε ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως. Οι αισθήσεις της απλώθηκαν προς κάθε κατεύθυνση, γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει από πού ερχόταν ο μυστηριώδης καλπασμός. Συγχρόνως, ένιωσε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να αναδεύεται ανήσυχα μέσα στο βραχιόλι της – αλλά, για την ώρα, δεν έδωσε σημασία.

Οι αισθήσεις της άγγιξαν κάτι το πνευματικό. Μια παρουσία. Στα άκρα της αντίληψής της. Και ξαφνικά, ο καλπασμός γέμισε το κεφάλι της. Μαζί με γρυλίσματα και αλυχτήματα θηρίων. Ύστερα αποτραβήχτηκε· χάθηκε.

Η Φαίδρα διέκοψε το ξόρκι της, και συνειδητοποίησε ότι τα γρυλίσματα και τα αλυχτήματα των θηρίων δεν ήταν μόνο μέσα στο μυαλό της. Αντηχούσαν στα βουνά. Ο Φέκταρελ και οι ανιχνευτές του είχαν τα όπλα τους υψωμένα και είχαν σχηματίσει έναν δακτύλιο γύρω της. Τα άλογα χρεμέτιζαν φοβισμένα.

«Τι συμβαίνει, Φαίδρα;» ρώτησε ο Αρχιανιχνευτής.

«Υπάρχει κάτι εδώ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ή μάλλον, υπήρχε. Απομακρύνθηκε τώρα.»

«Ήταν ο καλπασμός που ακούσαμε;»

«Ναι. Νομίζω.»

«Και γιατί όλ' αυτά τα θηρία φωνάζουν;»

«Ίσως να τρόμαξαν.»

Ο Ράκαλωντ, που κρατούσε ένα μεγάλο πιστόλι στα χέρια του, ρώτησε: «Έρχονται προς τα δω για να μας χιμήσουν;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε η Φαίδρα.

«Δεν τ’ακούω να ζυγώνουν,» είπε ο Φέκταρελ. «Μπορεί, πράγματι, απλά να τρόμαξαν από τον καλπασμό. Από την παρουσία αυτού του δαίμονα.»

«Ο Χρυσός Καβαλάρης,» είπε η ανιχνεύτρια με τη δερματοστιξία στο κεφάλι.

«Ας μη βγάζουμε αμέσως συμπεράσματα. Ετοιμαστείτε, και συνεχίζουμε να εξερευνούμε.»

Μέχρι να ετοιμαστούν, οι φωνές των θηρίων είχαν πάψει, σαν ό,τι τα είχε θορυβήσει ή εξοργίσει να είχε φύγει τώρα. Οι ανιχνευτές, καβαλώντας τα δίκυκλα και τα άλογά τους, κινήθηκαν μέσα στο πέρασμα καθώς οι σκιές πλήθαιναν ολόγυρα. Ο Ράκαλωντ πετούσε από πάνω τους, κατοπτεύοντας. *Φρουπ – φρουπ – φρουπ* ακούγονταν οι φτερούγες του ορνιθόπτερού του μέσα στη μυστηριακή απογευματινή σιγαλιά των άγριων βουνών.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε ο Φέκταρελ, μέσω του πομπού του. «Έχει θηρία κοντά μας;»

«*Τίποτα τώρα. Μονάχα κανένας Ακάθιστος πηγαίνει πέρα-δώθε. Συνηθισμένο.*»

«Εντάξει. Έχε το νου σου.»

Ο Ράκαλωντ, όμως, δεν τον ειδοποίησε για τίποτα το ύποπτο καθώς οι ώρες περνούσαν και η νύχτα έπεφτε στα Πυρόκενα Όρη. Καλπασμός αντήχησε ξανά, ενώ ο ήλιος έδυε πίσω τους κάνοντας τις σκιές να φαίνονται μακριές εμπρός τους.

«Πού είναι ο καβαλάρης, Ράκαλωντ;» ρώτησε ο Φέκταρελ.

Και μέσα απ’τον πομπό του άκουσε τον νάνο να αποκρίνεται: «*Δε βλέπω κανέναν καβαλάρη, πουθενά. Ακούτε καλπασμό πάλι;*»

«Ναι.»

«*Εγώ δεν ακούω τίποτα εδώ πάνω. Ούτε διακρίνω κάτι που θα μπορούσε να κάνει τέτοιο θόρυβο. Για στάσου…*»

«Τι; Τι συμβαίνει, Ράκαλωντ;»

«*Θηρία, μαύρε άνθρωπε. Θηρία έρχονται και από τα βόρεια και από τα νότια. Ολόκληρες αγέλες από τριχόσαυρες, μα τους θεούς! Και μερικοί πολύκεροι απ’τα νοτιοανατολικά σας, επάνω σ’ένα οροπέδιο. –Πτεροδάκτυλοι, γαμώ!*»

Ο Φέκταρελ ύψωσε το βλέμμα του και είδε το ορνιθόπτερο να κατεβαίνει βιαστικά. Έκανε νόημα στους ανιχνευτές του να σταματήσουν καθώς σταματούσε κι ο ίδιος το δίκυκλό του.

Ο Ράκαλωντ προσγείωσε το αεροσκάφος του πίσω τους και πήδησε έξω, βαστώντας το πιστόλι του υψωμένο.

Από πάνω τους ένα ολόκληρο σμήνος πτεροδάκτυλων πέρασε, φτερουγίζοντας και κρώζοντας. Οι φωνές τους γέμιζαν το ορεινό πέρασμα καθώς συγχρόνως κι άλλες κραυγές και αλυχτήματα αντηχούσαν.

«Τι σκατά γίνεται;» είπε ένας ανιχνευτής.

Η Φαίδρα έκανε πάλι το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως και είπε: «Ο ίδιος θεός είναι ξανά.»

«Αυτός προκαλεί τα θηρία;» ρώτησε ο Φέκταρελ.

«Δε νομίζω ότι υπάρχει άλλη εξήγηση.»

Ο Φέκταρελ στράφηκε στον Ράκαλωντ: «Τώρα οι πτεροδάκτυλοι έφυγαν. Ανέβα πάλι επάνω και δες τι γίνεται· δες αν έρχονται προς το μέρος μας.»

Ο νάνος φάνηκε διστακτικός προς στιγμή· ύστερα, όμως, κάθισε στη θέση του οδηγού και απογείωσε το ορνιθόπτερο. Ο Φέκταρελ τον άκουσε να λέει μέσα από τον πομπό του: «*Οι τριχόσαυρες έρχονται καταπάνω σας! Και βλέπω και μερικά λιοντάρια, επίσης. Και... μα τους θεούς! Ένα Μεγαθήριο! Ξεχωρίζει ανάμεσα από τις τριχόσαυρες. Και Ακάθιστοι, από δω κι από–*» Σταμάτησε απότομα να μιλά.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Φέκταρελ. «Προς τα πού να πάμε, Ράκαλωντ; Αν συνεχίσουμε ευθεία, όπως πηγαίναμε, θα μας κόψουν τον δρόμο;»

«*Βλέπω φως από φωτιές, μαύρε άνθρωπε. Σε μια μεγάλη σπηλιά στα βόρειά σας. Δεν ξέρω αν υπάρχει δρόμος προς τα εκεί· ίσως και να υπάρχει–*»

«Θες να πεις ότι *άνθρωποι* μπορεί να κατοικούν εκεί;»

«*Σου λέω: βλέπω φως από φωτιές.*»

Ο Φέκταρελ κοίταξε προς τα βόρεια. Όλο απότομους κρημνούς ατένιζε. Πουθενά φως. Ο νάνος, όμως, σίγουρα είχε καλύτερη θέα από εκείνον. Ο Φέκταρελ έκανε νόημα στους ανιχνευτές του να έρθουν μαζί του και προπορεύτηκε επάνω στο δίκυκλό του, ακολουθώντας το μονοπάτι. Οι σύντροφοί του ήρθαν πίσω και γύρω του, με τα όπλα τους έτοιμα. Η Φαίδρα'λι κρατούσε ένα πιστόλι στο δεξί της χέρι, οπλισμένο και με την ασφάλεια κατεβασμένη. Μπορεί να είχε τη βοήθεια της Πολεμικής Καρδιάς στις μάχες, μα ήξερε ότι και τα

πυροβόλα όπλα αποδεικνύονταν, συνήθως, πολύ χρήσιμα ενάντια σε εχθρούς με σάρκα και οστά.

Ο Φέκταρελ παρατηρούσε τους κρημνούς και τις πλαγιές ενώ οδηγούσε το δίκυκλό του, και επάνω σε πανύψηλους βράχους είδε τριχόσαυρες να ατενίζουν την ομάδα, καθώς και ορεσίβιους λέοντες. Τα μάτια τους γυάλιζαν μέσα στο φως της δύσης. Και, σε κάποια στιγμή, ο Φέκταρελ διέκρινε επίσης μια έφιππη φιγούρα. Μια φιγούρα που περισσότερο με φασματική μορφή του έμοιαζε, και ήταν *χρυσή*. Ή, ένα χρυσό φως την περιέλουζε.

Μετά, η μυστηριακή μορφή εξαφανίστηκε, και καλπασμός αντήχησε δυνατός παντού και από κάθε κατεύθυνση.

Ο Χρυσός Καβαλάρης! Αυτός ήταν που έφερνε τα θηρία; *Ο αρχηγός θα έπρεπε νάχε ζητήσει περισσότερα λεφτά για την εξερεύνηση τούτου του καταραμένου περάσματος!*

«*Μαύρε άνθρωπε!*» ακούστηκε η φωνή του Ράκαλωντ από τον πομπό. «*Μου φαίνεται πως υπάρχει μονοπάτι στα βόρειά σας. Ένα μικρότερο μονοπάτι που συναντά το δικό σας. Και ίσως να πηγαίνει προς τις φωτιές.*»

Τι είδους άνθρωποι, όμως, μπορεί να κατοικούσαν σε τούτα τα μέρη; αναρωτήθηκε ο Φέκταρελ. Βάρβαροι, κατά πάσα πιθανότητα. *Θα μας προσφέρουν βοήθεια ή θα μας επιτεθούν εν όψει;*

«Αν συνεχίσουμε ευθεία, Ράκαλωντ, είναι ανοιχτό το πέρασμα;»

Ο νάνος δεν απάντησε αμέσως, και ο Φέκταρελ είδε, από πάνω τους, το ορνιθόπτερο να πετά λιγάκι πιο μπροστά χτυπώντας τις φτερούγες του. «*Όχι!*» είπε ο Ράκαλωντ. «*Δεν είναι ανοιχτό! Μην έρθετε προς τα δω – εκτός αν θέλετε να αντιμετωπίσετε ένα Μεγαθήριο, ένα σωρό Ακάθιστους, και μια ολόκληρη αγέλη από λιοντάρια!*»

«Αυτά τα θηρία φαίνεται να *συνεργάζονται;*» ρώτησε απορημένος ο Φέκταρελ.

«*Ναι.*»

Ο Φέκταρελ στράφηκε στη Φαίδρα η οποία ίππευε πλάι του. «Τ'άκουσες αυτό;» τη ρώτησε.

«Ναι,» είπε εκείνη. «Ο θεός που έχω εντοπίσει πρέπει να τα καθοδηγεί, Φέκταρελ.»

«Δε μπορείς να τον διώξεις; Δε μπορείς να συνεννοηθείς μαζί του;»

«Δεν πλησιάζει. Συνέχεια στα όρια της αντίληψής μου περιφέρεται.»

«Ο δαίμονάς σου δεν μπορεί να του επιτεθεί;»

«Για να φτάσει τόσο μακριά, θα πρέπει να τον ελευθερώσω. Κι αν το κάνω αυτό, η φύση του είναι τέτοια που μάλλον πρώτα σ'εμάς θα επιτεθεί.»

Ο Φέκταρελ καταράστηκε θεούς και δαίμονες μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του. Και μετά, είδε αντίκρυ του το μονοπάτι που του είχε αναφέρει ο Ράκαλωντ. Ήταν, όντως, μικρότερο από αυτό που ακολουθούσαν – *πολύ* μικρότερο – πολύ πιο κακοτράχαλο, και πήγαινε βόρεια.

Ο Φέκταρελ σταμάτησε το δίκυκλό του εκεί μπροστά. «Ράκαλωντ,» είπε, μιλώντας στον πομπό του – τον οποίο είχε προσαρτημένο στο τιμόνι του δίκυκλού του, για να μη χρειάζεται να τον κρατά. «Μ'ακούς, Ράκαλωντ;»

«*Ναι.*»

«Στο πέρασμα στα βόρεια, υπάρχει αντίσταση;»

«*Μέχρι στιγμής δεν υπήρχε· τώρα, όμως, νομίζω ότι βλέπω κάτι σκιές να κινούνται εκεί μέσα. Είναι βαθύ· δεν μπορώ να διακρίνω καλά. Και το φως στον ουρανό λιγοστεύει– Το Μεγαθήριο και τ'άλλα θηρία έρχονται προς το μέρος σας! –Θεοί!*»

Ο Φέκταρελ άκουσε το *φρουπ – φρουπ* από τις φτερούγες του Ράκαλωντ να πλησιάζει και, υψώνοντας το βλέμμα του, είδε πάλι το ορνιθόπτερο να κατεβαίνει, να προσγειώνεται. «Πτεροδάκτυλοι!» φώναξε ο νάνος. «Πτεροδάκτυλοι!»

Και μετά από μια στιγμή, ένα σμήνος πτεροδάκτυλων γέμισε τον ουρανό από πάνω τους, κρώζοντας.

«Στο πέρασμα!» φώναξε ο Φέκταρελ στους συντρόφους του. «Μαζί μου! Στο πέρασμα!» Και οδήγησε το δίκυκλό του μέσα στο κακοτράχαλο μονοπάτι στα βόρεια. Τουλάχιστον, σ'ένα στενό μέρος ο εχθρός τους θα έχανε το πλεονέκτημα του μεγαλύτερου αριθμού του...

Κεφάλαιο Ένατο
Αναμέτρηση Θεών

Πτεροδάκτυλοι ήρθαν καταπάνω τους καθώς ανέβαιναν το κακοτράχαλο μονοπάτι. Οι ανιχνευτές ύψωσαν τα όπλα τους και τους πυροβόλησαν, και οι γιγάντιες ιπτάμενες σαύρες απομακρύνθηκαν. Δύο έπεσαν νεκρές επάνω στους απότομους βράχους που ορθώνονταν παντού γύρω από την ομάδα.

Ο Φέκταρελ προπορευόταν καβάλα στο δίκυκλό του, και οι υπόλοιποι τον ακολουθούσαν κατά σειρά, γιατί το μονοπάτι αυτό ήταν τόσο στενό που ήταν πολύ δύσκολο ακόμα και δύο να πηγαίνουν ο ένας πλάι στον άλλο. Στο ένα του χέρι ο Αρχιανιχνευτής βαστούσε την καραμπίνα του, και πίσω του επάνω στο δίκυκλο καθόταν ο Ράκαλωντ, έχοντας αφήσει το ορνιθόπτερο έξω από το πέρασμα – ήταν αδύνατο να χωρέσει εδώ μέσα.

Ο Φέκταρελ έβλεπε, κάπου-κάπου, δεξιά κι αριστερά στους ψηλούς βράχους σκιερές μορφές να τους ατενίζουν: τριχόσαυρες, μάλλον, ή άλλα θηρία – λιοντάρια. Αλλά κανένα δεν πηδούσε κάτω για να τους επιτεθεί, σαν να φοβόνταν, ή σαν να περίμεναν την κατάλληλη στιγμή. *Την έχουμε πολύ άσχημα,* σκέφτηκε ο Αρχιανιχνευτής. *Όταν τελικά όλ' αυτά τα θηρία μάς φτάσουν, ακόμα κι ο δαίμονας τής Φαίδρας αμφιβάλλω αν θα αποδειχτεί αρκετά ισχυρός για να μας γλιτώσει.*

Μάλλον θα το ανακαλύψουμε σύντομα, συμπέρανε μετά από λίγο, σταματώντας απότομα το δίκυκλό του καθώς ο προβολέας του οχήματος φώτιζε ένα τριχωτό, ερπετοειδές πλάσμα με πορφυρά μάτια και μυτερά αφτιά. Μια τριχόσαυρα. Και πίσω ήταν κι άλλες! Προσπαθούσαν η μία να περάσει πάνω από την άλλη, μέσα στο στενό πέρασμα.

Ο Φέκταρελ ύψωσε την καραμπίνα του και τις πυροβόλησε. Και ο Ράκαλωντ, καθισμένος πίσω του, πυροβόλησε επίσης, με το πιστόλι του. «Φαίδρα!» φώναξε ο Αρχιανιχνευτής, και μετά είδε πως οι τριχόσαυρες δέχονται επίθεση από... *κάτι.* Κάτι που δεν μπορούσε να αντιληφτεί ακριβώς, παρά μονάχα ως μια εντύπωση άγριας επίθε-

σης θηρίων. Γρυλίσματα και μουγκρητά ακούγονταν τα οποία καταφανώς δεν προέρχονταν από τις τριχόσαυρες.

Η Φαίδρα'λι, οδηγώντας το άλογό της πίσω από το δίκυκλο του Φέκταρελ, είχε εξαπολύσει την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων μέσα από τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της, κι αισθανόταν τώρα τον δαίμονα να καταχαίρεται από την πάλη του με τις τριχόσαυρες.

Οι πτεροδάκτυλοι κατήλθαν από ψηλά, κρώζοντας και χτυπώντας τις μεγάλες φτερούγες τους. Οι ανιχνευτές πυροβόλησαν – ακόμα κι η Φαίδρα πυροβόλησε με το πιστόλι της – απομακρύνοντάς τους για δεύτερη φορά. Ούτε ένας δεν έφτασε αρκετά κοντά για ν'αρπάξει κάποιον με τα νύχια του ή για να τον χτυπήσει με το μακρύ του ράμφος. Δύο πτεροδάκτυλοι έπεσαν μέσα στο στενό πέρασμα, ανάμεσα τους ανιχνευτές, νεκροί και τυλιγμένοι στο αίμα.

«Και νάχαμε χρόνο να τους μαζέψουμε για το δέρμα τους...» άκουσε η Φαίδρα κάποιον να λέει.

Εν τω μεταξύ, ο Φέκταρελ και ο Ράκαλωντ συνέχιζαν να πυροβολούν τις τριχόσαυρες ενώ η Πολεμική Καρδιά έκανε μακελειό ανάμεσά τους. Μετά από λίγο, μονάχα τριχωτά, ερπετοειδή κουφάρια βρίσκονταν μπροστά από τον Αρχιανιχνευτή, κι εκείνος φώναξε να συνεχίσουν, γρήγορα! γρήγορα! προτού έρθουν και τα θηρία από την άλλη μεριά.

Αλυχτήματα, ουρλιαχτά, και γρυλίσματα έμοιαζαν τώρα να αντηχούν από κάθε μεριά των βουνών, καθώς κι ένας δυνατός καλπασμός, σαν κάποιο πελώριο άτι να κοπανούσε τις πεταλωμένες του οπλές μανιασμένα επάνω στις πέτρες. Ο Φέκταρελ, καθώς οδηγούσε το δίκυκλό του μέσα στο στενό, κακοτράχαλο μονοπάτι, νόμισε προς στιγμή πως είδε τη χρυσή φασματική μορφή ενός καβαλάρη επάνω σ'έναν κρημνό. Μετά, η μορφή – αν όντως υπήρχε ποτέ – εξαφανίστηκε. Και ο Φέκταρελ αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. *Κάτι ήξεραν αυτοί που απέφευγαν το πέρασμα,* συμπέρανε.

Ύστερα από μερικές στροφές και απότομες ανηφοριές ανάμεσα από τους ψηλούς βράχους που έμοιαζαν να θέλουν να καταβροχθίσουν τον Φέκταρελ και τους συντρόφους του, οι ανιχνευτές βγήκαν από το πέρασμα φτάνοντας σ'ένα ψηλό μέρος των βουνών όπου ο άνεμος φυσούσε δυνατότερα.

Κι εδώ δεν ήταν μόνοι τους μαζί με τα θηρία.

Αντίκρυ τους έβλεπαν το στόμιο μιας μεγάλης σπηλιάς, από την οποία προερχόταν φως από ζωηρή φωτιά. Απέξω στέκονταν σκιερές φιγούρες μέσα στις τελευταίες ανταύγειες του δειλινού. Για άγριοι φαίνονταν, ντυμένοι με τομάρια ζώων και βαστώντας χοντροφτιαγμένα αγχέμαχα όπλα και τόξα. Βέλη ήταν στραμμένα προς την ομάδα του Φέκταρελ, και τσεκούρια και ρόπαλα ήταν υψωμένα.

Ο Αρχιανιχνευτής έκανε νόημα στους συντρόφους του να σταματήσουν και να μην επιτεθούν αμέσως. «Δεν είμαστε εχθροί!» φώναξε στους αγρίους, ελπίζοντας πως θα τον καταλάβαιναν, πως μιλούσαν την Κοινή Γλώσσα της Φεηνάρκια· διότι υπήρχαν και φυλές τόσο άγριες, σε απομονωμένες περιοχές, που δεν την είχαν ποτέ ξανακούσει.

Ευτυχώς, ο Φέκταρελ δεν είχε πέσει σε τέτοια περίπτωση. Τουλάχιστον *κάποιος* ήξερε την Κοινή Γλώσσα – αν και τη μιλούσε σπαστά. «Εχθροί!» είπε. «Σκοτώσατε θηρία!» Ήταν ένας ψηλός, πορφυρόδερμος άντρας με μεγάλο τόξο στα χέρια, τεντωμένο.

«Τα θηρία μάς επιτέθηκαν,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Δεν θέλαμε να τα σκοτώσουμε. Δε μπορούσαμε, όμως, να κάνουμε αλλιώς.»

«Θηρία είναι θεού. Χρυσός Καβαλάρης! Εσείς... *ξένοι.*»

«Δεν είχαμε πειράξει κανέναν,» είπε ο Φέκταρελ. «Απλώς περνούσαμε από τα μέρη σας.» Μιλούσε όσο πιο ευκολονόητα και καθαρά μπορούσε, ελπίζοντας πως δεν θα γινόταν καμια μοιραία παρεξήγηση. Γιατί, παρότι αυτοί οι άγριοι δεν φαινόταν να έχουν πυροβόλα όπλα, ήταν πολλοί, και μπορούσαν άνετα να τους σκοτώσουν ακόμα και με τα τόξα, τα ρόπαλα, και τα τσεκούρια τους.

«Δρόμος είναι θεού!» φώναξε ο άντρας, που ίσως να ήταν φύλαρχος. «Ξένοι δεν περνάτε. Θεός θέλει τον λατρεύουμε.»

«Αν ο θεός σας θέλει κάποια θυσία, ίσως μπορούμε να την προσφέρουμε,» είπε ο Φέκταρελ διπλωματικά.

Από πάνω τους, στον ουρανό, πτεροδάκτυλοι φτεροκοπούσαν. Πίσω από τους βράχους, τριχόσαυρες και λιοντάρια φαινόταν να καιροφυλακτούν. Τίποτα, όμως, δεν βρυχιόταν ούτε αλυχτούσε τώρα.

Ο άντρας με τον οποίο μιλούσε ο Φέκταρελ δεν αποκρίθηκε αμέσως. Στράφηκε να κοιτάξει έναν άλλο, κι εκείνος άρθρωσε μερικά λόγια σε κάποια γλώσσα που ούτε ο Αρχιανιχνευτής ούτε η Φαίδρα'λι αναγνώριζαν. Ήταν ντυμένος διαφορετικά από τους υπόλοιπους, και η μάγισσα σκέφτηκε: *Ιερέας, μάλλον. Σαμάνος.*

Ο πρώτος άντρας, κατεβάζοντας το τόξο του, είπε στον Φέκταρελ: «Ελάτε μέσα, στις Σπηλιές της Φωτιάς.»

Η Φαίδρα δεν ήξερε γιατί αυτές οι περιοχές ονομάζονταν Πυρόκενα Όρη· περνώντας όμως τώρα το στόμιο της σπηλιάς, άρχισε να καταλαβαίνει. Το σπήλαιο ήταν αρκετά ευρύχωρο – χωρούσε όλους τους ανιχνευτές του Φέκταρελ καθώς και τους αγρίους που είχαν συναντήσει – και σε μια μεριά του, λιγάκι πιο δεξιά του κέντρου, υπήρχε μια τρύπα στο πάτωμα από την οποία φωτιά έβγαινε κι ορθωνόταν σχεδόν ώς την ψηλή οροφή. Η Φαίδρα, παρατηρώντας τη φωτιά αυτή, πρόσεξε ότι δεν κατανάλωνε ξύλα, ούτε κάποια άλλη καύσιμη ύλη· έδειχνε να ξεπηδά από το ίδιο το έδαφος.

Ο Φέκταρελ είπε στους συντρόφους του να κρύψουν τα όπλα τους.

«Κι άμα μας επιτεθούν;» τον ρώτησε ένας ανιχνευτής.

«Αν μας επιτεθούν, δύσκολα θα τη γλιτώσουμε.» *Ή ίσως να μην τη γλιτώσουμε καθόλου,* πρόσθεσε νοερά. «Καλύτερα να συνεννοηθούμε μαζί τους. Μπορεί να είναι λογικοί άνθρωποι.»

«Άγριοι είναι,» ρουθούνισε η μία από τις δύο ανιχνεύτριες της ομάδας – όχι αυτή με το ξυρισμένο κεφάλι και τη δερματοστιξία, αλλά μια ψηλή, λιγνή γυναίκα με πορφυρό δέρμα και κοντά, σγουρά, γαλανά μαλλιά.

«Ακόμα κι οι άγριοι έχουν τους δικούς τους νόμους–»

Προτού ο Φέκταρελ τελειώσει, ο άντρας που έμοιαζε για φύλαρχος τού μίλησε ξανά, στεκόμενος σε κάποια απόσταση από αυτόν αλλά τώρα χωρίς να κρατά το τόξο του. Το είχε περασμένο στην πλάτη, δίπλα στη φαρέτρα του. «Ιερέας λέει πως θεός μας είδε θεό σας, και είπε 'θεός σας ισχυρός! και ιέρειά σας σοφή'.»

Ο Φέκταρελ συνοφρυωμένος στράφηκε στη Φαίδρα. «Πρώτη φορά με λένε σοφή,» του είπε εκείνη, «και ιέρεια.»

«Δε μιλάει καλά την Κοινή Γλώσσα,» είπε ο Ράκαλωντ. «Ίσως να εννοεί κάτι άλλο.»

«Ακούστε εσείς!» είπε δυνατά ο φύλαρχος, και του έδωσαν πάλι όλη τους την προσοχή. «Χρυσός Καβαλάρης δεν αφήνει ξένους να περνάνε από δρόμο του. Εμείς δεν θα σας πολεμήσουμε· μπορείτε φύγετε. Αλλά Χρυσός Καβαλάρης σάς δείξει μεγάλη οργή αν βαδίσετε δρόμο του. Δεν θα περάσετε. Ιερέας όμως μου λέει ότι Χρυσός Καβαλάρης είδε δικό σας θεό και ιέρειά σας. Χρυσός Καβαλάρης δεν

δέχεται άλλους θεούς εδώ. Ζητά αναμέτρηση με θεό σας, ή θεός σας να φύγει μακριά.»

«Δηλαδή, αν φύγουμε δεν θα μας επιτεθεί ο Χρυσός Καβαλάρης;» ρώτησε ο Φέκταρελ, μπερδεμένος από τα λόγια του φύλαρχου.

«Αν φύγει θεός σας, Χρυσός Καβαλάρης είναι ευχαριστημένος. Εσάς σάς χτυπήσει με την οργή του!»

Ο Φέκταρελ κοίταξε τη Φαίδρα. «Τι προσπαθεί να πει;»

«Ο θεός τους βλέπει εμάς και την Πολεμική Καρδιά ξεχωριστά, νομίζω. Δεν καταλαβαίνει ότι πρέπει κι εμείς να φύγουμε για να φύγει η Πολεμική Καρδιά μαζί μας.»

«Εξήγησέ του το.»

«Δε νομίζω ότι θα το κατανοήσει, Φέκταρελ. Ο Χρυσός Καβαλάρης επικοινωνεί κάπως με τον σαμάνο τους, και ο σαμάνος τους λέει στον φύλαρχο τι να μας πει.»

Ο Φέκταρελ συνοφρυώθηκε. «Ποια είναι η λύση, λοιπόν;» Στράφηκε στον φύλαρχο. «Αν δεχτούμε να φύγουμε από το πέρασμα των βουνών, να πάμε πίσω, εκεί απ'όπου ήρθαμε, ο θεός σας θα μας χτυπήσει;»

Ο φύλαρχος μίλησε, σ'εκείνη την άγνωστη γλώσσα, στον σαμάνο – που ήταν, φανερά, μικρότερης ηλικίας, νεαρός σχεδόν – και ο σαμάνος τού απάντησε. Μετά, ο φύλαρχος είπε στον Φέκταρελ: «Χρυσός Καβαλάρης έχει δει εσάς για ξένους και προσβολή. Φύγετε από κοντά μας και οργή του πέσει στα κεφάλια σας. Με θεό σας θέλει να...» – μάλλον προσπαθούσε να βρει την κατάλληλη λέξη στην Κοινή Γλώσσα – «αναμετρηθεί· ή θεός σας φύγει αμέσως.»

«Αν ο θεός μας νικήσει τον Χρυσό Καβαλάρη;» ρώτησε η Φαίδρα μιλώντας μεγαλόφωνα. «Θα μας αφήσει ο Χρυσός Καβαλάρης να περάσουμε;»

Μουρμουρητά ακούστηκαν ανάμεσα στους αγρίους· μάλλον, δεν καταλάβαινε μόνο ο φύλαρχός τους την Κοινή Γλώσσα. Ο φύλαρχος, όμως, ήταν πάλι που μίλησε, λέγοντας: «Κανείς άλλος θεός δεν μπορεί νικήσει Χρυσό Καβαλάρη!» Γέλασε. «Ήμουν ζωντανός όταν ήρθε άλλος θεός εδώ, για να πάρει δρόμο Χρυσού Καβαλάρη. Θεός εκείνος δεν υπάρχει πια. Χρυσός Καβαλάρης μόνο υπάρχει.»

Η Φαίδρα στράφηκε στον Φέκταρελ. «Αν η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων νικήσει τον Χρυσό Καβαλάρη, τότε θα μπορέσουμε να φύγουμε και το πέρασμα δεν θα είναι πια επικίνδυνο.»

«Δεν τον άκουσες τι είπε; Ο Χρυσός Καβαλάρης δεν έχει νικηθεί ποτέ, από κανέναν θεό!»

«Προφανώς, αλλιώς δεν θα βρισκόταν ακόμα εδώ. Όμως αυτό δεν νομίζω πως σημαίνει κι ότι δεν *μπορεί* να νικηθεί.»

Ο Φέκταρελ συνοφρυώθηκε, φοβούμενος για εκείνη. «Τι έχεις, δηλαδή, στο μυαλό σου να κάνεις; Θα βάλεις τον δαίμονά σου να πολεμήσει τον Καβαλάρη;»

«Μοιάζει νάναι η μόνη λύση.» Και η Φαίδρα φοβόταν· αλλά, έτσι όπως τα έλεγε ο φύλαρχος, της φαινόταν πως θα έπρεπε τελικά να αντιμετωπίσει τον Χρυσό Καβαλάρη *ούτως ή άλλως*. Γιατί, ακόμα κι αν εκείνη κι οι σύντροφοί της προσπαθούσαν να φύγουν, πάλι ο θεός τούτου του περάσματος θα έστελνε τα θηρία των βουνών εναντίον τους· και ίσως να ερχόταν κι ο ίδιος για να τους επιτεθεί.

«Δε μπορεί νάναι η μόνη λύση!» διαφώνησε ο Φέκταρελ. Και πιο σιγανά: «Μπορούμε πάντα να τους πολεμήσουμε. Να φύγουμε από δω σκοτώνοντας.»

«Δε θα τα καταφέρουμε, Φέκταρελ. Και πάλι ο Χρυσός Καβαλάρης θα μας επιτεθεί. Λες να μας αφήσει να φύγουμε; Και μόνο που πατήσαμε το πόδι μας στο μονοπάτι του το θεωρεί προσβολή.»

Ο Φέκταρελ κούνησε το κεφάλι. «Αδύνατον! Δεν υπάρχει τρόπος κάπως να... να διαπραγματευτούμε μαζί του;»

«Αν υπάρχει, δεν μπορώ να τον βρω από απόσταση,» είπε η Φαίδρα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα για να ατσαλώσει τον εαυτό της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε να κάνει με δαίμονες. Η ίδια, άλλωστε, ήταν που είχε υποτάξει την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, ως τελείωμα της εκπαίδευσής της στο τάγμα των Δεσμοφυλάκων. Η θέλησή της ήταν ισχυρή, και ήξερε πώς να δαμάζει τον φόβο της όταν βρισκόταν αντιμέτωπη με άγριους θεούς της Φενάρκια. Παρότι δεν είχε γεννηθεί σε τούτη τη διάσταση, αλλά στη Ρελκάμνια, την αισθανόταν πλέον σαν πατρίδα της. Και ανέκαθεν είχε μια κλίση στο να έρχεται σε επαφή και να υποτάσσει άλλες οντότητες, γι'αυτό κιόλας είχε ακολουθήσει τον δρόμο του Δεσμοφύλακα αντί να ενταχθεί σε κάποιο άλλο από τα μαγικά τάγματα. «Πρέπει να τον συναντήσω από κοντά, Φέκταρελ. Κι αν αυτό με οδηγήσει σε μάχη μαζί του, τότε θα τον πολεμήσω. Δε θα είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζω δαίμονες, και έχω και την Πολεμική Καρδιά μαζί μου.» Ύψωσε το βραχιόλι της, μέσα στον κατοπτρόλιθο

του οποίου κάτι φάνηκε να ανασαλεύει πίσω από τη διαστρεβλωμένη αντανάκλαση της Φαίδρας και του Φέκταρελ.

Ο Αρχιανιχνευτής δεν μίλησε. Ακόμα φοβόταν για τη ζωή της. Όσο καλή κι αν ήταν στη μαγεία της, δεν ήταν άτρωτη· και ο Χρυσός Καβαλάρης, σίγουρα, δεν ήταν αδύναμος θεός. Πρέπει να είχε το πέρασμα υπό την κυριαρχία του για δεκάδες χρόνια. Για αιώνες, πολύ πιθανόν.

«Ας ελπίσουμε μόνο ότι θα μου δώσουν λίγο χρόνο να ξεκουραστώ και να προετοιμαστώ,» είπε η Φαίδρα'λι. Και στράφηκε στον φύλαρχο. Τον ρώτησε αν έπρεπε τώρα αμέσως ο θεός της να αντιμετωπίσει τον Χρυσό Καβαλάρη, ή αν μπορούσε να περιμένει ώς την αυγή. «Θα είμαι κι εγώ η ίδια εκεί, και χρειάζομαι ανάπαυση. Ή μήπως ο Χρυσός Καβαλάρης θα φοβόταν να με αντιμετωπίσει ξεκούραστη;»

Ο φύλαρχος μίλησε στον νεαρό που ήταν σαμάνος της φυλής του, ο σαμάνος τού απάντησε, και ο φύλαρχος είπε στη Φαίδρα: «Μείνετε στα σπήλαια μαζί μας. Αν είστε εδώ ο θεός δεν σας δείξει οργή. Φύγετε και η οργή του πέσει στα κεφάλια σας!»

Εκτός αν ο θεός σας δεν είναι πια ζωντανός, σκέφτηκε η Φαίδρα, κι αισθάνθηκε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να περιστρέφεται οργισμένα μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της. Είχε καταλάβει τι συνέβαινε, και ανυπομονούσε να αναμετρηθεί με τον Χρυσό Καβαλάρη.

Η άγρια φυλή είχε ένα όνομα που ο φύλαρχος είπε στον Φέκταρελ και τους ανιχνευτές του αλλά εκείνοι δεν μπορούσαν να το προφέρουν και πολύ καλά. Με γρύλισμα τούς έμοιαζε. Οπότε δεν έδωσαν και ιδιαίτερη σημασία.

Έμειναν στο μεγάλο σπήλαιο, και οι άγριοι τούς έφεραν ψημένο φαγητό για να δειπνήσουν. Οι ίδιοι δεν έμειναν μαζί τους: αποσύρθηκαν ακολουθώντας σκοτεινά περάσματα μέσα στη γη.

«Τούτα τα σπήλαια,» είπε ένας ανιχνευτής, «πρέπει νάναι πολύ βαθιά.»

«Μην απομακρύνεσαι!» του φώναξε ο Φέκταρελ, βλέποντάς τον στην αρχή μιας σήραγγας, να φωτίζει με τον φακό του.

«Δε θ'απομακρυνόμουν,» αποκρίθηκε ο ανιχνευτής επιστρέφοντας κοντά στους υπόλοιπους. «Αλλά τούτο το μέρος μού μοιάζει πολύ περίεργο. Επιπλέον, δες αυτή τη φωτιά, μαύρε άνθρωπε!» Έδειξε τις

φλόγες που ξεπηδούσαν από την τρύπα στο πάτωμα. «Από πού έρχεται; Από τα έγκατα των βουνών;»

«Μάλλον,» είπε ο Φέκταρελ. «Πάντως, δε φαίνεται να καίει τίποτα...»

Ο Ράκαλωντ γέλασε. «Καλά, δεν ξέρετε γιατί τα λένε Πυρόκενα Όρη;»

«Θες να μας διαφωτίσεις, νάνε;» ρώτησε η ανιχνεύτρια με τη δερματοστιξία στο κεφάλι.

«Τα βουνά ετούτα είναι όλο μεγάλες σπηλιές που φωτιές βγαίνουν από διάφορα σημεία τους. Κι όσο πιο βαθιά κάτω από τη γη πας, τόσο πιο πολλές τέτοιες φωτιές συναντάς, καθώς και μεγάλα άδεια σπήλαια.»

«Πώς το ξέρεις εσύ;» τον ρώτησε ένας ανιχνευτής.

«Μου τόχει πει ένας θείος μου που ταξιδεύει πολύ. Δεν είχα έρθει ποτέ ξανά εδώ.»

Η ανιχνεύτρια με τα γαλανά μαλλιά είπε: «Θα τα φάμε αυτά που μας έχουν φέρει;» Κανείς δεν είχε αγγίξει ακόμα τα ψητά κρέατα και τους καρπούς που τους είχαν προσφέρει οι άγριοι μέσα σε πέτρινες πιατέλες. «Ή μπορεί νάναι δηλητηριασμένα;»

«Δε νομίζω ότι θα μας δηλητηρίαζαν,» είπε ο Φέκταρελ. «Αν ήθελαν να μας σκοτώσουν, απλά θα μας σκότωναν.»

«Κι εγώ έτσι πιστεύω,» συμφώνησε ο Ράκαλωντ.

«Μας θρέφουν για να μας σφάξουν μετά,» αστειεύτηκε ένας ανιχνευτής. Αλλά κανένας δεν γέλασε με το αστείο του.

«Δε μπορεί η μάγισσα να δει αν είναι δηλητηριασμένα;» ρώτησε ένας άλλος, κι όλων τα βλέμματα στράφηκαν στη Φαίδρα'λι.

Εκείνη βρισκόταν σε κάποια απόσταση από τους υπόλοιπους. Είχε βγάλει τις μπότες της και ήταν γονατισμένη επάνω στο σκληρό έδαφος, με τα βλέφαρα κλειστά. Τα πράσινά της μαλλιά πλαισίωναν το πρόσωπό της που από τη μια μεριά φωτιζόταν από τη φωτιά του σπηλαίου και από την άλλη ήταν κρυμμένο στο σκοτάδι. Ο κατοπτρόλιθος του βραχιολιού της έκανε περίεργες αντανακλάσεις, ενώ κάτι ζωντανό ανασάλευε μέσα του – ο δαίμονας της μάγισσας, όπως όλοι οι ανιχνευτές γνώριζαν.

«Να την ενοχλήσουμε;» ρώτησε η ανιχνεύτρια με τη δερματοστιξία στο κεφάλι, χαμηλόφωνα λες κι η Φαίδρα μπορεί ήδη να ήξερε ότι μιλούσαν για εκείνη.

«Δε νομίζω τίποτα κακό να συμβεί,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Και σίγουρα θα σας καθησυχάσει αν ελέγξει την τροφή που μας έφεραν.»

«Μπορούμε να φάμε κι από τις προμήθειές μας,» είπε ο Ράκαλωντ ανασηκώνοντας τους ώμους. Αλλά ο Αρχιανιχνευτής σηκώθηκε και πλησίασε τη Φαίδρα.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» της είπε.

Τα μάτια της άνοιξαν. «Ναι.»

Ο Φέκταρελ τής εξήγησε για το φαγητό. Η Φαίδρα σηκώθηκε όρθια και, βαδίζοντας ξυπόλυτη, πλησίασε τις τροφές που τους είχαν φέρει οι άγριοι μέσα στις πέτρινες πιατέλες.

«Μπορείς να το ελέγξεις;» τη ρώτησε ο Ράκαλωντ.

«Μπορώ,» απάντησε η Φαίδρα, λιγάκι ενοχλημένη που την είχαν διακόψει από την πνευματική προετοιμασία της αλλά καταλαβαίνοντας τον φόβο τους. Υψώνοντας το χέρι της πάνω από τις τροφές άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Αναλύσεως Συστάσεως Τροφής… και δεν εντόπισε καμία ανωμαλία – τίποτα που δεν θα έπρεπε να είναι εκεί – στη σύνθεση των φαγητών. «Εντάξει φαίνονται,» είπε στους ανιχνευτές. «Αυτό, όμως, δεν σημαίνει κι ότι θα έχετε συνηθίσει να τρώτε ό,τι τρώνε οι άνθρωποι που μένουν εδώ.»

«Κανονικό κρέας λυκόχοιρου μού μοιάζει εμένα,» είπε ένας ανιχνευτής· «και καλοψημένο, μάλιστα.»

«Φάτε το, τότε,» είπε η Φαίδρα. «Δε νομίζω ότι είναι επικίνδυνο.» Και βάδισε προς τα εκεί όπου ήταν πριν.

«Εσύ δε θα φας μαζί μας;» τη ρώτησε ο Ράκαλωντ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η μάγισσα, και γονάτισε πάλι κλείνοντας τα βλέφαρά της.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

αφού προετοιμάστηκα ψυχικά για αναμέτρηση, πήρα μερικά ξύλα από αυτά που κουβαλούσαμε στους σάκους μας & τα έβαλα κοντά στη φωτιά που ξεπηδούσε από την τρύπα στο έδαφος του μεγάλου σπηλαίου. σύντομα έγιναν στάχτη ενώ εγώ έβγαζα τα ρούχα μου (& με τις άκριες των ματιών μου μπορούσα να δω ότι κάμποσοι από τους ανιχνευτές του Φέκταρελ με κρυφοκοίταζαν (δεν με πειράζει καθόλου)) & έμεινα τελικά μόνο με το μάλλινο μεσοφόρι μου & τα εσώρουχά μου. μάζεψα τις στάχτες με προσοχή (γιατί έκαιγαν) & περίμενα να κρυώσουν. όταν κρύωσαν τις χρησιμοποίησα για να ζωγραφίσω σύμβολα προστασίας στο πρόσωπο, στα χέρια, στα πόδια & στο στήθος μου. τα σύμβολα αυτά είναι υποκειμενικά για πολλούς... εξαρτώνται από εσένα & από το τι πιστεύεις γι'αυτά, & ορισμένοι δαίμονες τα φοβούνται επειδή έχουν χρησιμοποιηθεί πολλές φορές ξανά & ξανά από μάγους – ή τουλάχιστον έτσι έχω διδαχθεί.

δεν έχει μεγάλη σημασία τώρα...

η αυγή πλησίαζε, & θα έβγαινα να αντιμετωπίσω τον Χρυσό Καβαλάρη με τις πρώτες αχτίνες του ήλιου. είχα την αίσθηση ότι πρέπει να ήταν πιο ισχυρός τη νύχτα – ίσως η ιδέα μου...

ο Φέκταρελ μού είχε πει ότι είχε δει τον θεό δυο φορές σαν χρυσή φασματική μορφή. το ίδιο είπαν & άλλοι από τους ανιχνευτές του. παράξενο που εγώ δεν τον είδα καθόλου. μου κρυβόταν, ίσως; πάντως με είχε καταλάβει· αυτό είναι βέβαιο. «η σοφή ιέρεια» με αποκάλεσε ο φύλαρχος. (ιέρεια δεν είμαι, φυσικά, ούτε ποτέ ήθελα να είμαι.)

χύνω κρασί από το φλασκί μου σε μια κούπα & ρίχνω μέσα δέκα σταγόνες από αίμα γατίδας & πέντε σταγόνες από αίμα Ακάθιστου. μετά ανάβω φωτιά με ξύλα & κρεμάω την κούπα από πάνω (πρέπει να βράσει). (δεν μπορούσα να χρησιμοποιήσω τις φλόγες που έβγαιναν από το έδαφος γιατί πυργώνονταν ώς το ταβάνι της σπηλιάς!) όταν το κρασί έχει βράσει, πιάνω την κούπα με ένα δερμάτινο γάντι

(γιατί είναι πολύ ζεστή τώρα) & την αφήνω κάτω. περιμένω να κρυώσει κάμποσο. μετά πίνω το μίγμα, που θα μου δώσει κάποιες από τις ιδιότητες της γατίδας & του Ακάθιστου – & τώρα θα μου χρειαστεί να είμαι γρήγορη νομίζω!

η αυγή έχει έρθει· βλέπω το πρώτο φως να πέφτει στα βουνά έξω από το σπήλαιο. χωρίς να χαιρετήσω κανέναν, ούτε τον Φέκταρελ (είναι όλα μέρος της τελετής μου), φεύγω. τρέχω μέσα στο ορεινό τοπίο πατώντας στους βράχους ξυπόλυτη, αφήνοντας τη σάρκα μου να γνωρίσει το τοπίο & το τοπίο να γνωρίσει τη σάρκα μου. αφήνω την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να βγει από τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου & την προστάζω να προκαλέσει τον Χρυσό Καβαλάρη με τη φωνή της. θηριώδεις κραυγές αντηχούν στα βουνά, ενώ συνεχίζω να κινούμαι γρήγορα σαν να έχω γίνει γατίδα & Ακάθιστος μαζί.

ο Χρυσός Καβαλάρης δεν αργεί να δώσει απάντηση στην πρόκλησή μου. πτεροδάκτυλοι έρχονται από τον ουρανό, καταπάνω μου, χτυπώντας τις φτερούγες τους, ανοιγοκλείνοντας τα ράμφη τους. δεν κάνω καμια προσπάθεια να τους αποφύγω: πηδάω πάνω σ'έναν βράχο σαν να θέλω να τους συναντήσω & τους πυροβολώ με το πιστόλι μου. πετυχαίνω έναν· τους υπόλοιπους τούς κομματιάζει η Πολεμική Καρδιά, δρώντας σαν μια προστατευτική λαίλαπα ολόγυρά μου, σαν ένα κυκλικό τείχος από ημιαόρατα νύχια & δόντια, που υπάρχουν μονάχα στα όρια της αντίληψης, τα βλέπεις & δεν τα βλέπεις, είναι εντυπώσεις για την ανθρώπινη όραση...

όσοι πτεροδάκτυλοι επιζούν τρέπονται σε φυγή. & συνεχίζω την ακαθόριστη πορεία μου μες στα βουνά. ακούω απόμακρα καλπασμό. βλέπω τώρα & τη χρυσή φασματική μορφή κάποιου επάνω σε άλογο, ανάμεσα σε δύο γιγάντιους βράχους. το άλογο σηκώνεται στα πίσω πόδια, κλοτσά τον αέρα με τα μπροστινά, ένα δαιμονικό χρεμέτισμα αντηχεί από κάθε πλαγιά & κρημνό των βουνών, & ύστερα ο καβαλάρης πηδά πίσω από κάτι δέντρα & χάνεται.

πέντε Ακάθιστοι παρουσιάζονται αντίκρυ μου πηδώντας από κρημνούς, ευέλικτοι με τα μακριά τους πόδια, & με τα σαγόνια τους ν'ανοιγοκλείνουν στάζοντας σάλια· τα μάτια τους αστράφτουν· οι

μικρές φτερούγες τους, που τους επιτρέπουν να αιωρούνται για λίγο, ανοιγοκλείνουν. μου επιτίθενται μανιασμένα – & συναντούν το τέλος τους από την τρομερή δύναμη της Πολεμικής Καρδιάς – η οποία σήμερα είναι ΠΟΛΥ ευχαριστημένη με την αφέντρα της. αίματα & σκισμένες σάρκες έχουν απλωθεί παντού, κόκαλα είναι κομματιασμένα...

ο Χρυσός Καβαλάρης όμως δεν το βάζει κάτω. ακούω πάλι τον καλπασμό του καθώς βαδίζω στα βουνά, μη νιώθοντας τις πέτρες που τρώνε τα γυμνά μου πέλματα, μη νιώθοντας τον ψυχρό άνεμο που καίει το δέρμα μου – έχω γίνει ένα με το τοπίο, είμαι προέκτασή του, στοιχείο του!

ένα Μεγαθήριο στέλνει τώρα ο Χρυσός Καβαλάρης εναντίον μας: το βλέπω να έρχεται στα τέσσερα – μια τεράστια πράσινη μάζα από μύες & άγριες αραιές τρίχες, κέρατο στο κεφάλι, ένα μεγάλο μοναδικό μάτι. βρυχάται με τρομερή ένταση, πάει να με κουφάνει. η Καρδιά της Συναγωγής απαντά σαν να είναι πολλά θηρία συγκεντρωμένα μαζί για να πολεμήσουν αυτό το κτήνος. το Μεγαθήριο σηκώνεται στα δύο χοντρά πόδια του – πυργώνεται από πάνω μου σχεδόν σαν νάναι σπίτι! – & ορμά λυσσασμένα λες & είμαστε από καιρό εχθροί του! το πυροβολώ & ούτε που δείχνει να καταλαβαίνει τη σφαίρα του πιστολιού μου. αλλά την επίθεση της Πολεμικής Καρδιάς την καταλαβαίνει – & πολύ καλά μάλιστα. μάχεται με κάτι που μπορεί & δεν μπορεί να αντιληφτεί (αν & δεν είμαι σίγουρη τι ακριβώς αντιλαμβάνονται τα Μεγαθήρια – ίσως να έχουν διαφορετικές αισθήσεις από τους ανθρώπους). μάχεται με τρομερή μάνητα – αν αντιμετώπιζε φυσικό εχθρό θα τον είχε κομματιάσει μέσα σε μερικές στιγμές· μα η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων είναι θεός. δεν είναι από τους πιο ισχυρούς θεούς που μπορεί κανείς να απαντήσει στη Φεηνάρκια, μα δεν είναι & ένα απλό θηρίο. τα χτυπήματά της γονατίζουν το Μεγαθήριο, το ρίχνουν ξανά στα τέσσερα. ένα νύχι της το τυφλώνει, & το πλάσμα βρυχάται με τρόπο που μου σπαράζει την καρδιά. & μετά, ο δαίμονάς μου πάει να αποτελειώσει το Μεγαθήριο. προσπαθώ να τον σταματήσω. ΠΙΣΩ! τον προστάζω. Σ’ΕΜΕΝΑ! μου αντιστέκεται, όμως! δεν έρχεται. αποτελειώνει το Μεγαθήριο λιανίζοντας τις σάρκες του. ύστερα κατορθώνω να φέρω

υπό έλεγχο πάλι την Καρδιά & την προειδοποιώ ότι αυτό δεν θα το ξεχάσω.

ουρλιάζω μέσα στο ορεινό τοπίο, φωνάζω στον Χρυσό Καβαλάρη να εμφανιστεί. ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΣΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΝΙΚΗΣΟΥΝ! του φωνάζω. ΘΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΕΙΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ;! ΕΛΑ ΣΕ ΜΕΝΑ! ΕΛΑ ΣΕ ΜΕΝΑ! η φωνή μου αντηχεί υπερφυσικά νομίζω.

καλπασμός ακούγεται, βλέπω τον Χρυσό Καβαλάρη πάνω σε μια πλαγιά, νομίζω ότι μου κουνά ένα σπαθί στον αέρα. μετά μια αγέλη από ορεσίβια λιοντάρια μού επιτίθεται. η μάχη είναι άγρια, πολύ άγρια. η Πολεμική Καρδιά λιανίζει & λιανίζει & λιανίζει, & εγώ πυροβολώ με το πιστόλι μου μέχρι που μου τελειώνουν οι σφαίρες. ένα λιοντάρι τότε με δαγκώνει στην αριστερή κνήμη, νιώθω τα δόντια του να μπήγονται στη σάρκα μου & να με τραβάνε. αμέσως η Πολεμική Καρδιά το αποκεφαλίζει. & μετά από λίγο, η επίθεση των λιονταριών παύει. βασικά, δεν έχει μείνει κανένα ζωντανό.

ο Χρυσός Καβαλάρης έρχεται τώρα καταπάνω μου! η χρυσή φασματική μορφή του μοιάζει με παιχνίδισμα του πρωινού φωτός. χρησιμοποιώ τη μαγεία μου εναντίον του, όλα όσα ξέρω ως Δεσμοφύλακας – Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως (δεν πιάνει), Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως (ούτε αυτό πιάνει). η παρουσία του Χρυσού Καβαλάρη & μόνο με γεμίζει τρόμο, αλλά δεν φοβάμαι, έχω εκπαιδευτεί· έτσι δάμασα & την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων.

& η Πολεμική Καρδιά τώρα συγκρούεται με τον Χρυσό Καβαλάρη: βλέπω μια τρομερή αναμέτρηση να διεξάγεται μπροστά μου. & ο Καβαλάρης είναι ~~ισχυρός~~ πανίσχυρος, μια συναγωγή θηρίων δεν τον τρομάζει: το άλογό του κλοτσά, το σπαθί του σπαθίζει, η ίδια του η παρουσία καίει με χρυσή φωτιά· νιώθω την Πολεμική Καρδιά να τραυματίζεται, να πονά, μέσα από τον κατοπτρόλιθο που αποτελεί φυλακή της. αλλά δεν υπάρχει ούτε μια σκέψη για υποχώρηση στο νου της· έτσι είναι η Πολεμική Καρδιά – θα αγωνιστεί μέχρι το τέλος, δεν θα παραδοθεί.

προσπαθώ να χρησιμοποιήσω τις τεχνικές των Δεσμοφυλάκων εναντίον του Καβαλάρη, να τον υποτάξω με τη θέλησή μου, ενώ ξαναεπιχειρώ Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως, όχι για να τον κοιμίσω (αδύνατο αυτό τώρα) αλλά για να μειώσω τη δύναμή του & να χάσει τη μάχη που δίνει με την Πολεμική Καρδιά. τα καταφέρνω – καταφέρνω τουλάχιστον να του προκαλέσω κάποιο πρόβλημα. αλλά αυτό νομίζω ότι δεν είναι αρκετό. η Πολεμική Καρδιά είναι που χάνει τη μάχη, την αισθάνομαι να αποδυναμώνεται!

κάτι πρέπει να κάνω! σκέφτομαι. & τότε είναι που διακρίνω τα σχήματα ανάμεσα από τον Χρυσό Καβαλάρη & την Πολεμική Καρδιά – τα σχήματα που σχηματίζονται από το αντίστροφο της σύγκρουσής τους. είναι σαν να κοιτάω τα διαστήματα ανάμεσα σε μαχόμενους πολεμιστές. αλλά αυτοί οι δύο θεοί δεν είναι άνθρωποι, δεν είναι καν απλά θηρία. δεν έχουν ούτε καν υλικές μορφές. αυτό που διακρίνω είναι ανείπωτο! δεν μπορώ να το περιγράψω. παραπατάω, ζαλισμένη. το σώμα μου τρέμει. νιώθω ξαφνικά ότι τα γυμνά πόδια μου είναι πληγιασμένα από τις πέτρες του βουνού, νιώθω το τραύμα της κνήμης μου να με σουβλίζει, νιώθω τον παγερό αέρα επάνω στο ημίγυμνο σώμα μου. φοβάμαι. έχω βγει, απότομα, πολύ απότομα, από την προηγούμενη νοητική κατάσταση που βρισκόμουν…

…αλλά είμαι τώρα σε μια άλλη νοητική κατάσταση, & νομίζω πως με εξυπηρετεί καλύτερα. πίσω από τον φόβο & τον πόνο διακρίνω το αντίστροφο της σύγκρουσης των θεών, & έχοντας μια αναπάντεχη έμπνευση (προερχόμενη από την απόγνωση πιθανώς) κάνω Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως επάνω σ’όλο το αντίστροφο της σύγκρουσης που περικλείει τον Χρυσό Καβαλάρη. είναι σαν να τον χτυπάω από κάπου όπου δεν μπορεί να δει. & το ξόρκι μου πιάνει! νιώθω πως τον τρομοκρατώ, πως του δημιουργώ τάση φυγής. η Πολεμική Καρδιά πηδά πάνω του με περισσότερη αγριότητα. συνεχίζω & εγώ την επίθεσή μου. ο Χρυσός Καβαλάρης καταλαβαίνει ότι από εμένα προέρχεται τώρα η χειρότερη μορφή επίθεσης: βλέπω τη φασματική μορφή του να ξεγλιστρά από τα νύχια & τα δόντια του δαίμονά μου & ~~να έρχετ~~ να είναι τελείως απρόσμενα μπροστά μου. δυο γιγάντιες οπλές υψώνονται πάνω απ’το κεφάλι μου! μονάχα η ισχυρή μου θέληση τις σταματά, μονάχα το γεγονός ότι δεν αφήνω τον τρόμο να με παραλύσει, δεν υποχωρώ, μένω στη θέση μου, με τα πληγιασμένα

πόδια μου να πατάνε στέρεα στη γη. ο Χρυσός Καβαλάρης κάνει πίσω... & δέχεται την επίθεση της Πολεμικής Καρδιάς.

μετά από λίγη ακόμα πάλη, εγώ & ο δαίμονάς μου τον έχουμε αποτελειώσει. τον είδα να συρρικνώνεται μπροστά μου: ένα γιγάντιο άτι μ’έναν γιγάντιο πολεμιστή επάνω – να γίνεται ένα μικρότερο άτι μ’έναν μικρότερο πολεμιστή – & ακόμα πιο μικρό. στο τέλος ήταν στο ύψος μου – & δεν είμαι ψηλή γυναίκα. μετά ο Χρυσός Καβαλάρης ήταν πιο κοντός από εμένα· μπορούσα να τον κλοτσήσω κατακέφαλα αν ήθελα... αν θα είχε κανένα νόημα... τελικά, η μορφή του έσβησε τελείως σαν να φύσηξε ένας χρυσός άνεμος & να τη διέλυσε.

έπεσα στα γόνατα, πολύ κουρασμένη. & η Πολεμική Καρδιά ήταν κουρασμένη επίσης. την κάλεσα να μαζευτεί μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου & δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση. ακόμα & ένας τέτοιος δαίμονας υπάρχουν περιπτώσεις που χορταίνει τη μάχη & δεν θέλει άλλο...

αναρωτιέμαι πώς θα καταφέρω να επιστρέψω στο σπήλαιο όπου με περιμένουν ο Φέκταρελ & οι άλλοι. δεν ξέρω ούτε καν πού ακριβώς βρίσκομαι, τώρα που η επίδραση της εκστατικής αναζήτησης & της μάχης έχει περάσει...

Κεφάλαιο Δέκατο
Έρευνα και Επιστροφή

Οι ανιχνευτές περίμεναν μέσα στο μεγάλο σπήλαιο καθώς το φως της ημέρας γινόταν ολοένα και δυνατότερο στα Πυρόκενα Όρη. Η Φαίδρα'λι είχε φύγει με το χάραμα, χωρίς να μιλήσει σε κανέναν, σχεδόν ξαφνιάζοντάς τους· κι ακόμα δεν είχε επιστρέψει. Πράγμα που τους έκανε όλους ανήσυχους σχετικά με το αποτέλεσμα της αναμέτρησής της με τον Χρυσό Καβαλάρη.

Ο Φέκταρελ αναρωτιόταν αν ήταν τεράστιο λάθος που την είχαν αφήσει να φύγει. Μπορούσε να σκοτωθεί εκεί έξω, μόνη της μέσα σε τούτα τα βουνά που ήταν γεμάτα άγρια θηρία. Ήταν, βέβαια, μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, αλλά και πάλι ο Φέκταρελ φοβόταν για εκείνη... Αφού, όμως, η Φαίδρα ήθελε να πάει να αντιμετωπίσει τον Χρυσό Καβαλάρη, δε νόμιζε πως μπορούσε να τη σταματήσει. Ούτε εκείνος ούτε κανένας άλλος. Και τώρα, καθώς περίμενε, θύμιζε στον εαυτό του το εξής: *Ακόμα κι αν* δεν *πήγαινε να τον αντιμετωπίσει θα κινδύνευε να σκοτωθεί. Μαζί μας.* Διότι, φυσικά, θα έπρεπε να φύγουν από εδώ, και τότε ο Χρυσός Καβαλάρης θα τους καταδίωκε, και το αποτέλεσμα θα ήταν πάλι να εμπλακούν σε μάχη μ'αυτόν – και το ίδιο κι η Φαίδρα. Ό,τι κι αν επιχειρούσαν, ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. *Τουλάχιστον, τώρα αν η Φαίδρα καταφέρει να τον νικήσει–*

Οι σκέψεις του διακόπηκαν απότομα, καθώς αντιλήφτηκε κάποιους να έρχονται από τις σήραγγες στα βάθη του σπηλαίου. Σηκώθηκε όρθιος, όπως ήδη είχαν σηκωθεί αρκετοί από τους ανιχνευτές του, και κοίταξε τους δερματοντυμένους αγρίους. Ο φύλαρχος ήταν ανάμεσά τους, το ίδιο κι ο νεαρός σαμάνος. Ο πρώτος είπε στον Αρχιανιχνευτή:

«Θεός σας πολύ μεγάλος. Οφείλουμε τιμή δώσουμε.»

Κι όλοι τους γονάτισαν στο ένα γόνατο αντίκρυ στον Φέκταρελ και τους ανιχνευτές του.

«Τι γίνεται, ρε μαύρε άνθρωπε; Τρελαθήκανε;» ρώτησε ο Ράκαλωντ.

«Κάτι μού λέει ότι η μάγισσα νίκησε,» είπε η ανιχνεύτρια με τη δερματοστιξία στο κεφάλι, «και ο σαμάνος τους, κάπως, το κατάλαβε.»

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Φέκταρελ τον φύλαρχο. «Τι;»

Ο φύλαρχος ορθώθηκε, και το ίδιο κι οι άλλοι της φυλής του. «Θεός σας νίκησε Χρυσό Καβαλάρη. Πολύ ισχυρός.»

Και η Φαίδρα; ήθελε αμέσως να ρωτήσει ο Φέκταρελ. *Πού είναι η Φαίδρα;* Αλλά συγκράτησε τον εαυτό του. Εξάλλου, μπορεί ο σαμάνος τους να ήξερε ότι ο Χρυσός Καβαλάρης είχε ηττηθεί αλλά μάλλον δεν θα ήξερε πού βρισκόταν τώρα η μάγισσα.

«Θα μείνουμε λίγο ακόμα εδώ και, μετά, θα φύγουμε,» είπε ο Φέκταρελ στον φύλαρχο.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά, και είπε: «Σας φέρουμε προσφορές.»

«Ευχαριστούμε αλλά το μόνο που θέλουμε είναι να διασχίσουμε το πέρασμα, να φτάσουμε στην άλλη μεριά των βουνών. Δεν χρειαζόμαστε προσφορές.»

Ο φύλαρχος έγνεψε πάλι, και εκείνος κι οι δικοί του έφυγαν: χάθηκαν στις σκοτεινές σήραγγες.

«Πού είναι η Φαίδρα;» μονολόγησε ο Φέκταρελ, και πλησίασε το στόμιο της σπηλιάς, για να σταθεί εκεί και να κοιτάξει στα βουνά με τα κιάλια του, προσπαθώντας να εντοπίσει τη μάγισσα.

Δεν την έβρισκε, όμως. Το ορεινό τοπίο έμοιαζε να την έχει καταβροχθίσει.

Είδε κομματιασμένα πτώματα θηρίων. Πτεροδάκτυλων... *Ο δαίμονας της Φαίδρας πρέπει να οργίασε εδώ.*

Όμως πού είναι η Φαίδρα τώρα; Ο Φέκταρελ κοίταζε πάνω στις πλαγιές και στους ψηλούς απότομους βράχους, μέσα στις σκιές των δέντρων, σε χάσματα και σε ανοίγματα... Πουθενά δεν έβλεπε την ατίθαση πράσινη χαίτη των μαλλιών της, ούτε τη γυαλάδα από τον κατοπτρόλιθο στο βραχιόλι της. *Αδύνατον να σκοτώθηκε πολεμώντας τον Χρυσό Καβαλάρη! Δε μπορώ να το πιστέψω. Αν αυτός είναι νεκρός, εκείνη θα είναι ζωντανή.*

Και μετά, την είδε. Να βαδίζει πλάι σ’έναν κρημνό, κοντά σε κάτι ψηλά δέντρα. Παραπατώντας. Το ένα της πόδι ήταν τραυματισμένο· κόκκινα υγρά γυάλιζαν επάνω στο λευκό δέρμα της που φάνταζε εξωτικό στη Φεηνάρκια. *Μοιάζει χαμένη!*

«Τη βρήκα!» είπε ο Φέκταρελ κατεβάζοντας τα κιάλια του. «Ελάτε μαζί μου. Πάμε να την πάρουμε από κει.» Πλησίασε το δίκυκλό του και το καβάλησε, ενεργοποιώντας τη μηχανή.

«Έχει χαθεί;» τον ρώτησε ένας ανιχνευτής.

«Είναι χτυπημένη;» τον ρώτησε ένας άλλος.

«Και τα δύο,» απάντησε ο Φέκταρελ, καθώς ο Ράκαλωντ ανέβαινε πίσω του. Οι υπόλοιποι καβάλησαν τα δίκυκλα και τα άλογά τους και τον ακολούθησαν έξω απ'τη σπηλιά, μέσα στο ορεινό τοπίο, διασχίζοντάς το με προσοχή.

Αναγκάστηκαν σύντομα να σταματήσουν, γιατί ούτε τα οχήματα ούτε τα ζώα μπορούσαν να περάσουν από ένα σημείο και ύστερα· μπροστά τους ορθωνόταν ένας απότομος κρημνός. Οι ανιχνευτές και ο Φέκταρελ κατέβηκαν από τις σέλες και σκαρφάλωσαν στους βράχους. Όταν έφτασαν επάνω, μπορούσαν όλοι να διακρίνουν αντίκρυ τους τη μάγισσα, και ο Αρχιανιχνευτής τής φώναξε κουνώντας τα χέρια του. Εκείνη σταμάτησε· τους είχε δει. Άρχισε να έρχεται προς το μέρος τους.

Ο Φέκταρελ έκανε νόημα στους άλλους να μείνουν πίσω, και πήγε να την πλησιάσει. Τη συνάντησε στα μέσα της απόστασης που τους χώριζε, ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Ήταν πράγματι τραυματισμένη στην αριστερή κνήμη και παραπατούσε. Την έπιασε στα χέρια του και τη σήκωσε από το έδαφος. «Έλα εδώ.» Παρατήρησε ότι και οι πατούσες της ήταν καταπληγιασμένες· φυσικό επακόλουθο αφού τριγύριζε ξυπόλυτη μες στα βουνά.

«Φέκταρελ...» έκανε κουρασμένα η Φαίδρα, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του και νιώθοντας μια ξαφνική παρόρμηση να κοιμηθεί. Ακόμα κι η Πολεμική Καρδιά ήταν ήσυχη μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της.

«Οι άγριοι μάς είπαν ότι νίκησες τον θεό τους.»

«Ναι, είναι νεκρός. Και η Πολεμική Καρδιά είναι τραυματισμένη, αλλά θα συνέλθει.»

«Κι εσύ είσαι τραυματισμένη.»

«Θα συνέλθω κι εγώ.»

Ο Φέκταρελ βάδιζε προς τους ανιχνευτές του, που τον περίμεναν κοντά στον κρημνό. «Ο Χρυσός Καβαλάρης ήταν που σε χτύπησε στο πόδι;»

«Ένα λιοντάρι με δάγκωσε.»

«Πρέπει να το κοιτάξουμε αυτό το τραύμα.»

Επέστρεψαν στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη πολύ πριν από το μεσημέρι, και τώρα κανένα θηρίο δεν ζύγωσε για να τους επιτεθεί. Ούτε άκουγαν μυστηριώδεις καλπασμούς από απόσταση.

Το ορνιθόπτερο του Ράκαλωντ τούς περίμενε εκεί όπου το είχαν αφήσει, και ο νάνος καταχάρηκε που το ξαναβρήκε. «Δεν αντέχω με τα πόδια μου στη γη,» είπε. «Γεννήθηκα για να πετάω!» Και, καθίζοντας στη μοναδική θέση του αεροσκάφους, το ενεργοποίησε και υψώθηκε στον αέρα.

Η Φαίδρα τώρα καθόταν πίσω από τον Φέκταρελ, επάνω στο δίκυκλό του. Ήταν πολύ εξουθενωμένη για να καβαλήσει μόνη της το άλογό της. Της είχαν δέσει το τραύμα στην κνήμη (βάζοντας και θεραπευτικά βοτάνια επάνω) και τα μικρότερα τραύματα στα πέλματά της, και εκείνη είχε καταφέρει να φορέσει μόνη τα ρούχα και τις μπότες της – αν και μορφάζοντας από πόνο καθώς έβαζε τα υποδήματα. Επί του παρόντος, καθισμένη πίσω από τον Φέκταρελ, μισοκοιμόταν επάνω στην πλάτη του.

Ο Αρχιανιχνευτής, μιλώντας στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, ρώτησε τον Ράκαλωντ: «Βλέπεις τίποτα επικίνδυνο γύρω μας;»

«*Τίποτα. Κινηθείτε άφοβα.*»

Ο Φέκταρελ έκανε νόημα στους ανιχνευτές του, και προχώρησαν μέσα στο ορεινό πέρασμα.

Μερικές φορές μέσα στην ημέρα άκουσαν θηρία να βρυχιούνται ή να αλυχτούν, αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα το ασυνήθιστο για μια περιοχή σαν τα Πυρόκενα Όρη. Δε συνάντησαν τίποτα στον δρόμο τους πέρα από μερικές τριχόσαυρες οι οποίες υποχώρησαν πίσω από τους μεγάλους βράχους ύστερα από μερικούς πυροβολισμούς των ανιχνευτών. Το βράδυ κατασκήνωσαν στο πλάι του περάσματος, φυλώντας σκοπιές.

Την επόμενη ημέρα, ο Φέκταρελ περίμενε ότι, λογικά, θα έφταναν πια στο τέλος της διαδρομής τους. Αν δεν έφταναν, τότε ο χάρτης της εμπόρισσας ήταν λάθος φτιαγμένος. Όμως ο Αρχιανιχνευτής δεν το πίστευε αυτό. Εξάλλου, τα Πυρόκενα Όρη είχαν κι ένα δεδομένο πλάτος· για πόσο μπορεί κάποιος να ταξίδευε εδώ μέσα, αν ακολουθούσε συνεχώς μία και μόνο κατεύθυνση;

Οι υπολογισμοί του αποδείχτηκαν σωστοί, καθώς, ύστερα από το ταξίδι μίας ημέρας, εκείνος κι οι ανιχνευτές του έφτασαν στο τέλος

του ορεινού περάσματος. Ήταν δειλινό, και το τοπίο γύρω τους σκοτεινό, μα κανένας δεν είχε αμφιβολία ότι είχαν βρεθεί στους πρόποδες των βουνών. Κι αντίκρυ τους αγνάντευαν πεδινά μέρη – τις περιοχές των Ενδότερων Πολιτειών. Η Φαίδρα'λι ενίσχυσε με τη μαγεία της δύο ζευγάρια κιάλια, και ο Φέκταρελ κι άλλος ένας ανιχνευτής κοίταξαν προς τα νότια και προς τα ανατολικά, και είπαν πως διέκριναν μία μικρή πόλη και δύο χωριά, καθώς επίσης και μια αγέλη λυκόχοιρων (καμια ντουζίνα στο σύνολό τους) που έτρωγε κάτι σκοτωμένα ζώα.

«Τελειώσαμε, λοιπόν,» είπε ο Φέκταρελ, όταν όλοι τους συγκεντρώθηκαν γύρω από τις δύο μεγάλες φωτιές που είχαν ανάψει. «Μπορούμε να επιστρέψουμε στη Νασόλκαθ και να πούμε στην εμπόρισσα ότι το πέρασμα είναι ασφαλές.»

«Είναι *σίγουρα* ασφαλές;» έθεσε το ερώτημα ένας ανιχνευτής.

«Καμια περιοχή δεν είναι *τελείως* ασφαλής. Αλλά ο Χρυσός Καβαλάρης δεν υπάρχει πλέον εδώ.»

«Αυτό είναι βέβαιο,» τόνισε η Φαίδρα. «Κανένας δεν πρόκειται να τον ξανασυναντήσει.» Την κοίταζαν όλοι τους με ανανεωμένο δέος ύστερα από την αναμέτρησή της με τον θεό ετούτης της ορεινής περιοχής. Η μάγισσα είχε γίνει λιγάκι πιο παράξενη στα μάτια τους.

Αργότερα, αφού είχαν φάει από τις προμήθειές τους και ξεκουράζονταν, ο Φέκταρελ έλυσε τους επιδέσμους από τα πόδια της Φαίδρας για να τους αντικαταστήσει με καινούργιους· και για να βάλει, επίσης, καινούργια βότανα. «Αισθάνεσαι καλύτερα;» τη ρώτησε.

«Τώρα που έχω ξεκουραστεί, είμαι 'ντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά μη μου πεις να βαδίσω παραπάνω από μερικά μέτρα,» πρόσθεσε με σοβαρό ύφος.

Ο Φέκταρελ μειδίασε. «Δε θα χρειαστεί να επιστρέψουμε βαδίζοντας,» είπε· και, παραμερίζοντας τα πράσινα μαλλιά της με το ένα χέρι, φίλησε τα χείλη της.

Η Φαίδρα τού έδωσε ακόμα ένα φιλί και, μετά, σηκώθηκε όρθια χωρίς να φορέσει τις μπότες της, που την ενοχλούσαν. Στάθηκε με την κάπα της τυλιγμένη γύρω της σαν τις φτερούγες γιγάντιου πτηνού, και ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως και μια Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως, ώστε να προφυλάξει τον μικρό καταυλισμό τους. Αν κάποια υλική ή πνευματική οντότητα ζύγωνε, η Φαίδρα αμέσως θα το καταλάβαινε, ακόμα κι αν βρισκόταν σε βαθύ ύπνο. Όταν τελείωσε με τη μαγική δουλειά της κάθισε πάλι κι αι-

σθάνθηκε ότι τα πέλματά της την πονούσαν παρότι δεν είχε σταθεί και πολλή ώρα – κανένα τέταρτο (ίσως λίγο παραπάνω) μέχρι να ολοκληρώσει και τις δύο μαγγανείες. Τα βουνά είχαν ταλαιπωρήσει άσχημα τα πόδια της.

Όταν ξημέρωσε, ακολούθησαν την αντίστροφη πορεία μέσα στο πέρασμα με σκοπό να βγουν βόρεια των Πυρόκενων Ορέων. Κανένας δαιμονικός θεός δεν προσπάθησε να τους σταματήσει, και επικίνδυνα θηρία συνάντησαν μονάχα μια φορά: μια αγέλη ορεσίβιων λιονταριών που, όμως, δεν τους επιτέθηκε. Ο Φέκταρελ παρατήρησε ότι τώρα τα ζώα της περιοχής έμπαιναν κανονικά στο πέρασμα ενώ πριν, όσο ο Χρυσός Καβαλάρης ήταν ακόμα ζωντανός, το απέφευγαν.

Οι ανιχνευτές χρειάστηκαν λιγότερες ημέρες για να επιστρέψουν στην αρχή του ορεινού μονοπατιού, επειδή δεν το διέσχιζαν με την ίδια προσοχή όπως όταν πήγαιναν. Τώρα δεν έψαχναν για κινδύνους (αν και πάντα ήταν προσεχτικοί), απλώς ταξίδευαν (και ήξεραν καλά πώς να περνάνε κι από μακράν πιο δύσβατες περιοχές). Στο τέλος της δεύτερης ημέρας έφτασαν στην αρχή του περάσματος και συνάντησαν το μεγάλο, εξάτροχο φορτηγό και τους ανθρώπους που τους περίμεναν εκεί. Τίποτα απρόοπτο δεν είχε συμβεί κατά την αναμονή τους, όπως τους είπαν.

«Βαρεθήκαμε να καθόμαστε,» σχολίασε ο οδηγός του φορτηγού. «Το ταξίδι σας είχε, τουλάχιστον, περισσότερο ενδιαφέρον;»

Κεφάλαιο Ενδέκατο
Το Φουσάτο του Ηγεμόνα

Οι ανιχνευτές του Φέκταρελ ανέβασαν τα άλογα και τα δίκυκλά τους στο φορτηγό αλλά δεν ξεκίνησαν την ίδια νύχτα το ταξίδι της επιστροφής προς της Νασόλκαθ. Ήθελαν να ξεκουραστούν· κι επιπλέον, ήταν καλύτερα κανείς να μην οδηγεί μεγάλα οχήματα μες στο σκοτάδι. Καταυλίστηκαν, επομένως, και κοιμήθηκαν μέχρι την αυγή φυλώντας σκοπιές.

Όταν ξημέρωσε, ο Φέκταρελ ζήτησε από τη Φαίδρα'λι να ενισχύσει τα κιάλια του με τη μαγεία της, και μετά ατένισε τις περιοχές γύρω τους για πιθανή παρουσία ληστών. Δεν είδε τίποτα το επικίνδυνο, έτσι επιβιβάστηκαν στο φορτηγό και ο οδηγός ενεργοποίησε τις μηχανές του κι έστριψε προς τα βορειοδυτικά.

Καθώς ταξίδευαν είδαν τα ίδια μικρά χωριά και οικισμούς που είχαν αντικρίσει και όταν έρχονταν στα Πυρόκενα Όρη, αλλά επίσης πρόσεξαν και ότι μερικά οχήματα κατευθύνονταν προς Νασόλκαθ, καθώς και ομάδες ανθρώπων επάνω σε ζώα. Οπλισμένες ομάδες. Για μισθοφόροι έμοιαζαν στον Φέκταρελ.

«Τι γίνεται, ρε μαύρε άνθρωπε;» είπε ο οδηγός του φορτηγού. «Όταν πηγαίναμε προς τα βουνά δεν είχαμε δει τόση κίνηση.»

Ο Φέκταρελ ήταν συνοφρυωμένος. Μπορούσε να κάνει μια υπόθεση για τούτο το φαινόμενο μα δεν ήταν βέβαιος, έτσι δεν μίλησε γι'αυτήν. Είπε μονάχα: «Μάλλον θα μάθουμε φτάνοντας στην πόλη.»

Και έμαθαν όταν έφτασαν στην πόλη, δύο-και-κάτι ώρες ύστερα από την αρχή του ταξιδιού τους. Έξω από τα τείχη της Νασόλκαθ, μέσα στο πρωινό φως του ήλιου της Φενάρκια, ήταν στημένος ένας ολόκληρος στρατιωτικός καταυλισμός σαν κάποιος να προετοιμαζόταν για πόλεμο.

«Ο Ηγεμόνας,» είπε ο Φέκταρελ, κοιτάζοντας από το μπροστινό παράθυρο του φορτηγού καθώς πλησίαζαν την πόλη, «συγκεντρώνει στρατό για να επιτεθεί στη Γαλανή Δράκαινα. Οι φήμες ήταν αληθινές.»

Πριν από Δύο Ημέρες...

Το οίκημα ήταν διώροφο και οικοδομημένο με μουντή, γκρίζα πέτρα. Βρισκόταν στις γειτονιές κάπου ανάμεσα στην Πάνω Αγορά, στη Γέφυρα, και στη Λεωφόρο των Τροχών, κι έμοιαζε να ξεπροβάλλει μέσα από τα σκοτάδια της νύχτας. Η κεντρική του είσοδος ήταν ψηλή κι έκλεινε με μια δερματόπορτα – θύρες χρησιμοποιούμενες, απ'όλο το Γνωστό Σύμπαν, μόνο στη Φεηνάρκια, οι οποίες φτιάχνονταν από σκληρά δέρματα ενισχυμένα με διάφορες ουσίες ώστε να γίνονται σχεδόν σαν ξύλα. Κλειδαριές δεν μπορούσε κανείς να βάλει επάνω τους, οπότε, αν κάποιος ήθελε να τις κλειδώσει, τις κλείδωνε με λουκέτα. Η συγκεκριμένη δερματόπορτα δεν είχε λουκέτο τώρα, κι επάνω της ήταν κεντημένες παραστάσεις με καλλιτεχνικό τρόπο οι οποίες αναγνώριζαν το οίκημα ως πορνείο. Άνθρωποι ζευγάρωναν με ανθρώπους σ'αυτές τις παραστάσεις, που έμοιαζε να τις έχει φτιάξει πολύ ευφάνταστος καλλιτέχνης, θηρία ζευγάρωναν με θηρία, άνθρωποι ζευγάρωναν με θηρία, κι επίσης εμφανίζονταν, κάπου-κάπου, και κάποια πλάσματα ακατονόμαστα – αναπαραστάσεις θεών της Φεηνάρκια.

Η πόρτα βρισκόταν λιγάκι πάνω από το επίπεδο του δρόμου και μπορούσε κανείς να φτάσει εκεί είτε από τα σκαλοπάτια στα δεξιά είτε από τα σκαλοπάτια στ'αριστερά. Και οι δύο σύντομες, πέτρινες σκάλες στο ίδιο σημείο μπροστά στη δερματόπορτα κατέληγαν.

Από το εσωτερικό του οικήματος, κάθε τόσο, καμια φωνή ή κανένα γέλιο αντηχούσε. Κάποιος πελάτης ερχόταν, έσπρωχνε τη δερματόπορτα, και έμπαινε. (Η πόρτα έκλεινε πίσω του αυτόματα, καθώς μια μικρή αλυσίδα την τραβούσε.) Κάποιος πελάτης, έχοντας απολαύσει τις υπηρεσίες που πρόσφερε το οίκημα, έσπρωχνε τη δερματόπορτα και έβγαινε, κατέβαινε τις δεξιές ή αριστερές σκάλες και έφευγε μέσα στη νύχτα.

Η δερματόπορτα άνοιξε γι'ακόμα μια φορά και ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος βγήκε. Στο στόμα του ήταν ένα στριμμένο τσιγάρο που η καύτρα του γυάλιζε. Κατέβηκε αργά την αριστερή σκάλα έχοντας το νου του μήπως κανένας τού την πέσει από τα τριγυρινά σκοτάδια.

Δεν ήταν σπάνιο διάφοροι λεχρίτες να παραφυλάνε για θύματα έξω από μπουρδέλα. Άλλωστε, δεν μπορεί κάποιος να πήγαινε να πηδήξει χωρίς να κουβαλά καθόλου λεφτά μαζί του.

Κανείς δεν ζύγωσε τον Ζαώρδιλ, κι εκείνος μπήκε στο πλαϊνό δρομάκι όπου είχε αφήσει το δίκυκλό του. Το όχημα τον περίμενε στη θέση του. Ο Σκοτωμένος έπιασε το πετσί που το κάλυπτε και το τράβηξε. Καθώς το δίπλωνε για να το δέσει στην πίσω μεριά του δίκυκλου, άκουσε μερικά βήματα πίσω του και το δεξί του χέρι πήγε στο πιστόλι στη ζώνη του.

«Η Νασόλκαθ έχει και καλύτερα πορνεία,» είπε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ, αφήνοντας τη λαβή του πιστολιού, στράφηκε ν'αντικρίσει τη σκοτεινή μορφή της. Φορούσε κουκούλα, όπως συνήθως. Αν δεν του είχε μιλήσει, μπορεί και να την είχε πυροβολήσει. Το πρόσωπό της ήταν τελείως κρυμμένο στο σκοτάδι· μονάχα τα γαλανά της μάτια φαίνονταν να γυαλίζουν εκεί μέσα. Ο Ζαώρδιλ έβγαλε το τσιγάρο από την άκρη του στόματός του, φύσηξε καπνό. «Παραφυλούσες απέξω για να μου συστήσεις κανένα από τα καλύτερα;»

Την άκουσε να γελά σιγανά μέσα απ'την κουκούλα της, καθώς τον πλησίαζε, και φανταζόταν ότι πάλι το στόμα της θα είχε πάρει εκείνη τη στραβή κλίση. «Μπορώ να σου συστήσω κάποιο, αν θέλεις. Αλλά, όχι, τώρα δεν είμαι εδώ γι'αυτό.»

«Γιατί, λοιπόν;» Ο Ζαώρδιλ έδεσε το τυλιγμένο δέρμα στην πίσω μεριά του οχήματός του. «Είχαμε να σε δούμε καιρό, τελευταία.»

«Είχα δουλειές,» είπε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ κάθισε πάνω στο δίκυκλο κι έβαλε τα χέρια του στο τιμόνι, περιμένοντάς τη να συνεχίσει. Εκείνη κάθισε πίσω του, τυλίγοντας την κάπα της γύρω κι από τους δυο τους. «Ξεκίνα,» είπε. «Ούτ' εγώ θα μείνω εδώ.»

Ο Ζαώρδιλ έβαλε μπροστά τη μηχανή και οι τροχοί του δίκυκλου κύλησαν πάνω στους πλακόστρωτους δρόμους. Πέταξε το τσιγάρο του στο πλάι, αφήνοντάς το να σβήσει απ'τον αέρα της κίνησης κι από την πτώση.

Η Έρικα είπε, πάνω από τον ώμο του, με το στόμα της κοντά στ'αφτί του: «Ο Ηγεμόνας ξεκινά αύριο τη στρατολόγηση. Επισήμως. Έχει τον πυρήνα του έτοιμο, και ο πυρήνας θ'αρχίσει να συγκεντρώνει στρατό έξω από τα τείχη.»

«Πού το έμαθες;»

«Το άκουσα να κυκλοφορεί.»

«Είναι σίγουρο ή δεν είναι;»
«Θα σ'το έλεγα αν δεν ήταν σίγουρο;»
Ο Ζαώρδιλ δεν μίλησε για λίγο. Ύστερα ρώτησε: «Καμια άλλη δουλειά δεν έχεις υπόψη σου για μας;»
«Για την ώρα, τίποτα που να δίνει πολλά λεφτά γρήγορα, όπως μου είπες ότι θέλεις.»
«Χμμ...» Ο Ζαώρδιλ σκεφτόταν ότι ίσως, τελικά, θα τον συνέφερε να δεχτεί την προσφορά του Καντάρφιλ. Ο έμπορος τού είχε ζητήσει, χτες, να τον βοηθήσει να επιστρέψει στη Χόλκεραλ. *Είσαι ο μόνος που μπορεί να με περάσει από το πέρασμα πίσω από τη διαστασιακή δίοδο,* του είχε πει. *Κανένας άλλος δεν το ξέρει, και δε θα τολμούσα ποτέ να περάσω μόνος μου.* Ισχυριζόταν πως, μέσα στις επόμενες ημέρες, ήθελε να επιστρέψει στην πατρίδα του· η γυναίκα του θ'άρχιζε ν'ανησυχεί αλλιώς – ειδικά μ'όλα όσα συνέβαιναν. Ο Ζαώρδιλ τού είχε απαντήσει ότι θα το σκεφτόταν. *Αφού δεν μπορείς να προσλάβεις όλους τους μισθοφόρους μου για να σε συνοδέψουν, δεν μπορώ να σου εγγυηθώ τίποτα,* του είχε πει. Και ο Καντάρφιλ είχε διαμαρτυρηθεί: *Μα, αν σας προσλάβω όλους, τι λεφτά θα μείνουν σε μένα από τις πωλήσεις; Θέλεις να με χρεοκοπήσεις;* Ο Ζαώρδιλ είχε πάλι αποκριθεί ότι θα το σκεφτόταν. *Και πολύ είναι αυτή η απάντηση που σου δίνω, έμπορα. Έχουμε μπλεξίματα εξαιτίας της φλυαρίας σου!*
«Τι σκέφτεσαι;» τον ρώτησε η Έρικα καθώς έμπαιναν πλέον στην Πάνω Αγορά. «Νομίζω πως σας συμφέρει, ίσως, να καταταγείτε στο στράτευμα του Ηγεμόνα.»
«Λες, ε;»
«Γιατί όχι; Κατά πρώτον, έτσι θα ξεπληρώσετε τον Αρχιφύλακα της Μεγάλης Πύλης. Κατά δεύτερον, θα σας δουν με περισσότερη εμπιστοσύνη αν υπηρετήσετε τον Ηγεμόνα καλά. Προτιμότερο απ'το να πάτε να κυνηγάτε τους ληστές στ'ανατολικά.»
«Η Σαρντίκα-Νοθ, νομίζεις, δεν είναι επικίνδυνη;»
«Μπορεί να είναι· αλλά εσείς δεν θα είστε πιο ασφαλείς μέσα σ'ένα ολόκληρο στράτευμα;»
«Ίσως νάχεις δίκιο,» είπε ο Ζαώρδιλ οδηγώντας το δίκυκλό του στους δρόμους της Πάνω Αγοράς, που ήταν ήσυχοι μέσα στη νύχτα. «Έχω, όμως, και τον έμπορο υπόψη μου.»
«Ποιον έμπορο;»

«Τον Καντάρφιλ της Χόλκεραλ. Θέλει να τον γυρίσουμε στην πατρίδα του.»

«Πληρώνει καλά;»

«Σχετικά. Δεν προτίθεται να μας προσλάβει όλους. Μπορεί τελικά να τα κάνουμε και τα δύο...»

«Τι 'και τα δύο';»

«Και να μπούμε στο στράτευμα του Ηγεμόνα και να βοηθήσουμε τον έμπορο.»

Ο Ζαώρδιλ οδήγησε το δίκυκλό του στον χώρο στάθμευσης που οι Ζωντανοί-Νεκροί πλήρωναν και το άφησε εκεί. Μετά, μαζί με την Έρικα, βάδισε προς το *Τέλος του Δρόμου*.

«Με παρακολουθείς;» τη ρώτησε.

«Τι;»

«Βλέπεις πού πηγαίνω; Γιατί, αν όχι, τότε απορώ πώς ήξερες πού θα με έβρισκες απόψε.»

«Είμαστε συνεργάτες. Θέλω να ξέρω αν είσαι καλά, ή αν βρίσκεσαι σε κίνδυνο.»

«Δε μ'αρέσει να με παρακολουθούν.»

«Δε σε παρακολουθώ συνέχεια! Βασικά, έτυχε το μάτι ενός ανθρώπου μου να σε πάρει να φεύγεις μες στη νύχτα και είδε πού πήγες. Σκόπευα να σου μιλήσω, οπότε ήρθα και σε βρήκα.»

Ο Ζαώρδιλ δεν την πολυπίστευε. Ίσως όντως να τον παρακολουθούσε συνέχεια. «Πάω να κοιμηθώ,» της είπε καθώς έφταναν έξω απ'την είσοδο του *Τέλους του Δρόμου*. «Εσύ ακόμα δεν μου έχεις πει πού μένεις μέσα στην πόλη...»

«Πολύ περίεργος είσαι, απόψε!» αποκρίθηκε η Έρικα, κι απομακρύνθηκε: έγινε ένα με τα σκοτάδια ανάμεσα από τα φώτα των δρόμων της αγοράς.

«Καλά...» μονολόγησε ο Σκοτωμένος, και μπήκε στο πανδοχείο, που η τραπεζαρία του ήταν σχεδόν άδεια ετούτη την ώρα, εκτός από τρεις γυναίκες που έπαιζαν χαρτιά (η μία από τις οποίες ήταν η Βαρμάλνα, η πανδοχέας), έναν ταξιδιώτη που καθόταν πλάι στο τζάκι πίνοντας κάποιο ποτό, κι έναν μεθυσμένο που κοιμόταν ξαπλωμένος πάνω σ'ένα τραπέζι. Ο Ζαώρδιλ αγνοώντας τους όλους ανέβηκε στο δωμάτιό του.

Το πρωί, συνάντησε στην τραπεζαρία τον Νικηφόρο, τη Νιρκέκα, και μερικούς άλλους και τους είπε ότι ο Ηγεμόνας σήμερα θ'άρχιζε τη στρατολόγηση.

«Σπουδαία πληροφορία σού έδωσε αυτή,» του είπε ο Νικηφόρος πίνοντας μια γουλιά από το τσάι του. «Υπήρχε περίπτωση να μην το μαθαίναμε;»

«Είναι σαν απλά να προσπαθεί να μας κάνει τη φίλη,» παρατήρησε η Νιρκέκα. «Δεν την εμπιστεύομαι, αρχηγέ.»

«Μου το έχεις ξαναπεί,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Δεν την εμπιστεύομαι, πάντως.»

«Τέλος πάντων. Πώς σας φαίνεται να στρατολογηθούμε;»

«Ούτε πολύ καλό ούτε, όμως, και πολύ κακό,» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. «Ο Ηγεμόνας έχει την τάση να πληρώνει αξιοπρεπώς, απ'ό,τι έχω ακούσει.»

«Ναι, κι εγώ το άκουσα αυτό,» συμφώνησε η Νιρκέκα.

«Εκτός απ'τους φρουρούς που θεωρεί δεύτερης κατηγορίας,» είπε ένας άλλος μισθοφόρος, «και τους βάζει να φυλάνε κάτι ελεεινά σημεία στην Κάτω Αγορά, στα Πηγάδια, ή κοντά στον Αβυσσαίο.»

«Κι ο Καντάρφιλ;» έθεσε το ερώτημα ο Ζαώρδιλ.

«Ποιος γαμάει τον Καντάρφιλ;» είπε ο Νικηφόρος. «Ξύλο θέλει, κανονικά.»

«Θα πληρώσει θηρεύσιμα, όμως. Και σίγουρα περισσότερα απ'ό,τι ο Ηγεμόνας για μερικούς μισθοφόρους ακόμα μέσα στο φουσάτο του.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να μην καταταγούμε αλλά να βοηθήσουμε τον έμπορο της ρουφιανοσύνης;»

«Προτείνω να τα κάνουμε και τα δύο, ει δυνατόν.»

Ο Νικηφόρος φάνηκε σκεπτικός.

«Ο Καντάρφιλ ούτως ή άλλως δεν μπορεί να μας προσλάβει όλους,» συνέχισε ο Ζαώρδιλ. «Δεν έχει αρκετά λεφτά.»

«Και θέλει να τον περάσουμε πίσω από τη δίοδο πάλι και να τον πάμε ώς τη Χόλκεραλ, ε;»

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να φτάσει στη Χόλκεραλ...»

«Ας δούμε πρώτα τι γίνεται με τη στρατολόγηση,» πρότεινε ο Νικηφόρος.

Ο Ζαώρδιλ κατένευσε. «Αυτό ήμουν έτοιμος να πω κι εγώ.»

«Στο Οχυρό του Ηγεμόνα θα πρέπει να πάμε;» ρώτησε η Νιρκέκα.

«Δεν είμαι σίγουρος.»

«Πολλά σού είπε η Έρικα...» σχολίασε ο Νικηφόρος.

Όταν, όμως, οι τρεις τους έβγαιναν από το *Τέλος του Δρόμου*, για να αναζητήσουν τη δουλειά που μπορούσε να τους προσφέρει ο Η-

γεμόνας, η Έρικα παρουσιάστηκε ξανά μέσα από το πλήθος της Πάνω Αγοράς, και τώρα είχε περισσότερα να τους πληροφορήσει.

«Καλημέρα,» είπε. «Έχω μια υποψία ότι μπορώ να σας οδηγήσω εκεί πού πηγαίνετε.»

Η Νιρκέκα την ατένισε με στενεμένα μάτια. «Και πού πηγαίνουμε;»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά μέσα απ'την κουκούλα της. «Να καταταγείτε στον στρατό του Ηγεμόνα;»

«Πρέπει να είσαι μάντισσα!» είπε ειρωνικά ο Νικηφόρος.

Εκείνη δεν φάνηκε να τον παρεξηγεί. «Η στρατολόγηση γίνεται έξω από τη Δεύτερη Πύλη. Και έχω κι άλλα να σας πω. Ας βαδίσουμε ώς εκεί.»

Δεν έφεραν αντίρρηση.

Καθώς περπατούσαν η Έρικα συνέχισε να μιλά: «Καλό θα ήταν να ξέρετε ότι ο πυρήνας του στρατεύματος είναι που κάνει τη στρατολόγηση.»

«Μου το είπες και χτες, νομίζω,» παρατήρησε ο Ζαώρδιλ.

«Δεν πρέπει, όμως, να σου είπα πως ο πυρήνας αποτελείται από τρεις ομάδες ανθρώπων: τους Ξεσηκωμένους, τα Οπλισμένα Κτήνη, και τους Επιφανείς Κρανοφόρους.»

«Τα Οπλισμένα Κτήνη;» ρουθούνισε ο Νικηφόρος. «Μας έφτιαξες τη μέρα…»

«Ήταν αναμενόμενο,» είπε η Έρικα. «Ο Ηγεμόνας τούς εμπιστεύεται. Πολλοί απ'αυτούς είναι και στη φρουρά της πόλης.»

«Ναι, το ξέρουμε, δυστυχώς…» μόρφασε ο Νικηφόρος.

«Τους άλλους τούς έχετε ακουστά;» ρώτησε η Έρικα. «Τους Επιφανείς Κρανοφόρους και τους Ξεσηκωμένους;»

«Το μόνο που έχω ακούσει,» είπε ο Ζαώρδιλ, «είναι πως οι Κρανοφόροι είναι πολύ καλοί στη δουλειά τους.»

Η Έρικα ένευσε. «Πράγματι, αυτή τη φήμη έχουν. Και αληθεύει. Είναι εξαιρετικοί μαχητές. Ελίτ, θα έλεγε κανείς. Εργάζονται για ανθρώπους πλούσιους. Κάνουν τους σωματοφύλακες. Δεν είναι και τόσοι πολλοί, αλλά είναι διαλεγμένοι.»

«Και οι Ξεσηκωμένοι;»

«Αυτοί είναι μια σχετικά καινούργια ομάδα. Αρχηγοί τους είναι κάποιοι πολεμιστές που ήταν στην Επανάσταση, γι'αυτό κιόλας έχουν πάρει την ονομασία 'Ξεσηκωμένοι'.»

«Κατάλαβα,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Δε νομίζω να μας συμπαθήσουν. Ξέρουν για εμάς;»
«Κατά πάσα πιθανότητα. Η Πρώτη Φύλακας θα τους έχει ενημερώσει, υποθέτω.»
«Ελπίζω,» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, «να μην πηγαίνουμε εκεί για να φάμε ξύλο.»

Μόλις βγήκαν από τη Δεύτερη Πύλη είδαν αντίκρυ τους το μέρος όπου γινόταν η στρατολόγηση. Δε μπορούσαν και να *μην* το προσέξουν. Ο πυρήνας του στρατεύματος του Ηγεμόνα είχε στήσει σκηνές στρατιωτικού τύπου, και ζώα, άνθρωποι, και οχήματα ήταν συγκεντρωμένα εκεί. Έξω από την πύλη υπήρχε μια μεγάλη πινακίδα που έγραφε:

Ο ΗΓΕΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΝΑΣΟΛΚΑΘ
ΖΗΤΑ
ΕΜΠΙΣΤΟΥΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ ΤΟΥ.
ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙ ΤΗΝ ΛΗΣΤΑΡΧΟ ΣΑΡΝΤΙΚΑ-ΝΟΘ
ΣΤΟ ΟΧΥΡΟ ΤΗΣ ΨΗΛΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ.
ΑΜΟΙΒΕΣ ΑΝΑΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ ΤΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ
ΟΧΙ ΚΑΤΩΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ∂ ½ ΤΟ ΑΤΟΜΟ
(ΒΑΣΙΚΗ ΤΡΟΦΗ ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ – ΣΚΗΝΗ ΟΧΙ)

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, και η Νιρκέκα πλησίασαν τον καταυλισμό ενώ η Έρικα έμεινε πίσω, μη θέλοντας να τη δουν.
«Βλέπεις πώς βγάζει την ουρά της απέξω;» είπε η Νιρκέκα.
«Κατάσκοπος είναι, όχι πολεμίστρια,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Καλύτερα να μην την ξέρουν.»
«Νομίζω ότι τη γουστάρεις, αρχηγέ.»
«Μην ακούω μαλακίες.»
Ζύγωσαν τον μεγάλο πάγκο γύρω από τον οποίο ήταν συγκεντρωμένοι μερικοί πολεμιστές που είχαν επάνω τους τα εμβλήματα των Οπλισμένων Κτηνών και άλλα δύο. Το ένα, σίγουρα, ήταν των Επιφανών Κρανοφόρων: ένα ψηλό κράνος μέσα σ’έναν κύκλο. Το άλλο, επομένως, πρέπει να ήταν των Ξεσηκωμένων: δύο διασταυρωμένα ξιφίδια κι ανάμεσά τους ένα τουφέκι με ξιφολόγχη. Επάνω στον πά-

γκο υπήρχαν χαρτιά, στυλογράφοι, και ένα μηχανικό σύστημα με κονσόλα και οθόνη. Κάτω από τον πάγκο ήταν μια ενεργειακή φιάλη συνδεδεμένη, μέσω ενός χοντρού καλωδίου, με το μηχανικό σύστημα.

Δύο άντρες και μια γυναίκα απομακρύνονταν εκείνη τη στιγμή από τον πάγκο – μάλλον, κάποιοι μισθοφόροι που είχαν μόλις καταταγεί.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Ζαώρδιλ τους στρατολόγους. «Θέλουμε να μπούμε στο στρατό σας.»

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ένας άντρας που είχε επάνω του το έμβλημα των Επιφανών Κρανοφόρων.

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών. Έχω αρκετούς μαχητές, ζώα, και οχήματα να σας προσφέρω. Με την ανάλογη αμοιβή, πάντα.»

«Ζωντανοί-Νεκροί;» είπε ένας άλλος άντρας, που είχε επάνω του το έμβλημα των Οπλισμένων Κτηνών. Ήταν μυώδεις και χοντρός, με στραβή μύτη που, σίγουρα, κάποτε είχε σπάσει πολύ άσχημα. Πορφυρόδερμος, με μούρη όλο εξανθήματα. «Τα καθάρματα της Παντοκράτειρας.»

Το βλέμμα του Ζαώρδιλ σκλήρυνε. «Δεν έχουμε πειράξει κανέναν στην πόλη σας, και η Παντοκράτειρα δεν υπάρχει πλέον.»

Το Οπλισμένο Κτήνος έφτυσε παραδίπλα.

«Υπάρχει κανένα πρόβλημα μ'εσένα;» μούγκρισε ο Νικηφόρος· και το χέρι του είχε πάει στη λαβή του Δαγκωτού Φιλιού η οποία προεξείχε από τον ώμο του.

Ο Ζαώρδιλ έπιασε τον πήχη του Κολπατζή, για να του υπενθυμίσει πως δεν είχαν έρθει εδώ για να καβγαδίσουν.

Και ο Επιφανής Κρανοφόρος, συγχρόνως, λες και είχε την ίδια σκέψη, αγριοκοίταξε το Οπλισμένο Κτήνος. Μετά στράφηκε στον Ζαώρδιλ. «Είναι αλήθεια, όμως, ότι κάποτε υπηρετούσατε την Παντοκράτειρα;»

«Αλήθεια είναι,» παραδέχτηκε ο Σκοτωμένος. «Αλλά τώρα απλά ψάχνουμε για δουλειά.»

Ο Επιφανής Κρανοφόρος τον ατένισε συλλογισμένα. Ήταν λευκόδερμος με κοντά μαύρα μαλλιά. Ο δερματικός του χρωματισμός τον αναγνώριζε ως εξωδιαστασιακό, αλλά, αν όντως ήταν εξωδιαστασιακός, τότε σίγουρα είχε περάσει πάρα πολλά χρόνια στη Φενηνάρκια.

Έδειχνε να φέρεται σαν Φεηνάρκιος, κι οι άλλοι έτσι έδειχνε να τον βλέπουν.

Το Οπλισμένο Κτήνος είπε: «Εγώ λέω διώξ' τους. Τους φοβάμαι μη μας πουλήσουν.» Κι έριξε ένα βλέμμα σε μια γυναίκα που στεκόταν παραδίπλα με τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της. Ήταν ψηλή, με μακριά πόδια και μακριά μενεξεδιά μαλλιά που έπεφταν ώς τα μέσα της πλάτης της. Τα μάτια της ήταν μενεξεδιά επίσης, και το δέρμα της κόκκινο. Είχε επάνω της το έμβλημα των Ξεσηκωμένων. Δεν μίλησε στο Οπλισμένο Κτήνος καθώς παρατηρούσε τον Ζαώρδιλ, τον Νικηφόρο, και τη Νιρκέκα. «Μπορεί ν'αποφασίσουν να πάνε ξαφνικά με τη Γαλανή Δράκαινα· κι αυτή σαν κι αυτούς ήταν – με την Παντοκράτειρα!» συνέχισε να λέει το Οπλισμένο Κτήνος.

Ο Κολπατζής γέλασε κοφτά, εσκεμμένα κοροϊδευτικά, σαν να ήθελε να του αποκριθεί ότι ήταν ηλίθιος. «Θα πάμε μαζί της ενώ είμαστε ανάμεσά σας; Νομίζεις ότι θέλουμε ν'αυτοκτονήσουμε;»

«Δεν είμαστε ληστές,» είπε ο Ζαώρδιλ, «και το έχουμε αποδείξει.»

«Πώς το έχετε αποδείξει;» Η γυναίκα με τα μενεξεδιά μαλλιά ήταν που μίλησε, εξακολουθώντας να έχει τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της.

«Ίσως νάχεις ακούσει ότι βοηθήσαμε τον Καντάρφιλ της Χόλκεραλ να αντιμετωπίσει τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ και να έρθει εδώ, στη Νασόλκαθ,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Κι αν *δεν* το έχεις ακούσει, μπορείς εύκολα να ρωτήσεις και να το μάθεις.»

«Ας τους πάρουμε,» είπε ο Επιφανής Κρανοφόρος.

Στο Οπλισμένο Κτήνος δεν έμοιαζε να αρέσει αυτό. Η Ξεσηκωμένη ήταν σκεπτική. Κανένας τους δεν μίλησε.

«Θα σας πάρουμε,» δήλωσε ο Κρανοφόρος στον Ζαώρδιλ, σαν η απόφαση να ήταν μόνο δική του. «Πες μου τι δυνάμεις έχετε στη διάθεσή σας.»

Ο Σκοτωμένος τού είπε, και πρόσθεσε ότι κάποιοι έλειπαν γιατί είχαν πάει να ερευνήσουν το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη στα Πυρόκενα Όρη. Καλώς εχόντων των πραγμάτων, όμως, σύντομα θα επέστρεφαν. Σίγουρα προτού το στράτευμα ξεκινούσε για το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.

«Μάλιστα, μάλιστα...» αποκρίθηκε ο Επιφανής Κρανοφόρος, που είχε, λίγο πιο πριν – ενόσω του μιλούσε ο Ζαώρδιλ – συστηθεί ως Εύβουλος: πράγμα το οποίο σήμαινε ότι δεν είχε πάρει το όνομά του στη Φεηνάρκια. Ο Ζαώρδιλ υπέθετε ότι από τη Ρελκάμνια πρέπει να

ήταν. *Οι άλλοι, όμως, δεν φαίνεται να τον θεωρούν άνθρωπο της Παντοκράτειρας,* σκέφτηκε. Ήταν δυνατόν στρατιωτικός από τη Ρελκάμνια να μην υπηρετούσε κάποτε την Παντοκράτειρα; Εκτός αν *δεν* ήταν από τη Ρελκάμνια... Το όνομά του από ποια άλλη διάσταση θα μπορούσε να είναι; Από τη Σεργήλη; Από την Απολλώνια, ίσως;

Ο Εύβουλος τελείωσε να πληκτρολογεί κάποιες πληροφορίες στην κονσόλα επάνω στον πάγκο και μετά μίλησε στον Ζαώρδιλ για την αμοιβή των μισθοφόρων του.

«Δε μπορείς να μας δώσεις το κατώτερο,» του είπε ο Σκοτωμένος. «Οι μαχητές μου αξίζουν περισσότερο από μισό θηρεύσιμο την ημέρα.»

«Ένα τέταρτο, θάλεγα εγώ,» ρουθούνισε το Οπλισμένο Κτήνος, που στεκόταν παραδίπλα.

Ο Ζαώρδιλ τον αγνόησε τελείως. «Πολεμήσαμε τη Σαρντίκα-Νοθ,» τόνισε στον Εύβουλο, «και την τρέψαμε σε φυγή. Αν δεν με πιστεύεις, ρώτησε τον Καντάρφιλ της Χόλκεραλ, τον έμπορο. Μένει στο *Τέλος του Δρόμου,* στην Πάνω Αγορά.»

«Με ένα θηρεύσιμο ανά άτομο είστε εντάξει;» ρώτησε ο Εύβουλος.

«Οριακά,» πετάχτηκε ο Νικηφόρος. «Κανονικά, μας πληρώνουν περισσότερα για τις υπηρεσίες μας.»

«Τότε πηγαίντε αλλού!» ρουθούνισε πάλι το Οπλισμένο Κτήνος.

«Μήπως άκουσε κανείς ένα βόδι να μουγκρίζει εδώ κοντά;» είπε ο Κολπατζής, κοιτάζοντας γύρω-γύρω σαν να έψαχνε την προέλευση κάποιου ήχου.

Η Νιρκέκα γέλασε.

«Για πρόσεχε τα λόγια σου, Παντοκρατορικό καθίκι!» γρύλισε το Οπλισμένο Κτήνος.

Ο Εύβουλος κοπάνησε τη γαντοφορεμένη γροθιά του πάνω στον πάγκο, κάνοντας το μηχανικό σύστημα να τρίξει. «Τι θα γίνει; Θα συνεχίσετε να τρώγεστε από δω μέχρι το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και κατά την πολιορκία επίσης;» γρύλισε· και αγριοκοίταζε κυρίως το Οπλισμένο Κτήνος.

Το Κτήνος κοίταξε αλλού, κάνοντας πως δεν έδινε και πολλή σημασία.

Τα πράγματα ηρέμησαν. Ο Εύβουλος είπε στον Ζαώρδιλ: «Ένα θηρεύσιμο ο κάθε μαχητής σου, κι επιπλέον χρήματα για τα άρματα και τα ζώα, όπως αναγράφεται εδώ.» Του έδωσε ένα χαρτί με μια μεγάλη λίστα. «Συμφωνείς;»

Ο Σκοτωμένος διάβασε τη λίστα και αποκρίθηκε: «Συμφωνώ.»
Ο Εύβουλος ένευσε και τον έβαλε να υπογράψει μερικά χαρτιά. Τα σφράγισε και του έδωσε ένα αντίγραφο. «Τώρα είστε στις υπηρεσίες του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ,» είπε. «Φροντίστε να τα έχετε καλά με τους συμπολεμιστές σας.»

Επέστρεψαν στο εσωτερικό της πόλης και ειδοποίησαν τους υπόλοιπους πολεμιστές της ομάδας τους να συγκεντρωθούν έξω από τα τείχη, στον στρατιωτικό καταυλισμό του Ηγεμόνα. Ορισμένοι είχαν ήδη ακούσει ότι γινόταν η στρατολόγηση και δεν ξαφνιάστηκαν που ο Σκοτωμένος τούς είχε στρατολογήσει. Ωστόσο δεν το είδαν όλοι με καλό μάτι· πολλοί ήταν σκεπτικοί. Ήλπιζαν ότι θα έβρισκαν καλύτερες δουλειές στη Νασόλκαθ: δουλειές που θα πλήρωναν περισσότερο από ένα θηρεύσιμο την ημέρα. Αλλά κανένας δεν διαμαρτυρήθηκε στον Σκοτωμένο για την απόφασή του να τους κατατάξει στο φουσάτο του Ηγεμόνα. Όλοι τον αποδέχονταν για αρχηγό τους, και δεν αμφισβητούσαν πως έκανε γι'αυτούς ό,τι καλύτερο μπορούσε.
Ξεκίνησαν, έτσι, να συναθροίζονται έξω από τα τείχη της Νασόλκαθ, στον στρατιωτικό καταυλισμό, φέρνοντας μαζί τους και τα ζώα τους, τα οχήματά τους, και το μοναδικό ορνιθόπτερο που είχαν εδώ. Έστησαν τις σκηνές τους δίπλα στις σκηνές των άλλων μισθοφόρων που είχαν έρθει για να υπηρετήσουν τον Ηγεμόνα. Και πολλοί πρόσεξαν ότι κάποιοι δεν τους κοίταζαν φιλικά – κυρίως από την ομάδα των Οπλισμένων Κτηνών, μέλη της οποίας είχαν τσακωθεί άσχημα με μέλη των Ζωντανών-Νεκρών μέσα στη Νασόλκαθ πριν από μέρες. Ο Ζαώρδιλ το παρατήρησε επίσης, και προειδοποίησε τους πολεμιστές του πως δεν έπρεπε, σε καμία περίπτωση, να τσακωθούν με τα Οπλισμένα Κτήνη, γιατί αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να τους διώξουν από το στράτευμα, ή ακόμα κι από την πόλη. Κανένας δεν τον παράκουσε· αλλά ούτε και τα Οπλισμένα Κτήνη, εκτός απ'το να τους κοιτάζουν προκλητικά, τους έδωσαν αφορμή να κάνουν κάτι.
Ο Σκοτωμένος, όμως, περιφερόταν όλη την ημέρα γύρω από την περιοχή όπου οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν στήσει τις σκηνές τους, σταθμεύσει τα οχήματά τους, και μαντρώσει τα ζώα τους. Ήθελε να είναι βέβαιος ότι δεν θα γινόταν τίποτα απρόοπτο που θα τους έβαζε σε μπελάδες· και είχε πει και στον Νικηφόρο τον Κολπατζή και τη Νιρκέκα να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Ευχόταν να ήταν κι ο Φέκταρελ εδώ – ήταν καλός στο να προσέχει για κάτι τέτοια. Ο Αρχια-

νιχνευτής, όμως, έλειπε. *Σύντομα πρέπει να επιστρέψει, εκτός αν έχει συναντήσει προβλήματα στο πέρασμα...*

«Δε θα κάτσεις καθόλου, αρχηγέ;» ρώτησε ένας από τους καβαλάρηδες των ελεφάντων ο οποίος στεκόταν κοντά στη μάντρα όπου ήταν σταβλισμένα τα πέντε εν λόγω θηρία των Ζωντανών-Νεκρών, για να τα φυλά. Το παρατσούκλι του ήταν *ο Ελεφαντάνθρωπος*, κι όλοι έτσι τον αποκαλούσαν, γιατί είχε πολύ καλή σχέση με τους ελέφαντες, αλλά και γιατί ήταν ψηλός και εύσωμος άντρας που, πραγματικά, θύμιζε αυτά τα ζώα. Το γεγονός ότι ήταν πρασινόδερμος – ένας σπάνιος δερματικός χρωματισμός – ποτέ δεν είχε δώσει αφορμή για παρωνύμιο· τόσο ασήμαντο φαινόταν μπροστά στην υπόλοιπή του εμφάνιση. Το αληθινό όνομά του κανείς δεν έμοιαζε πια να το θυμάται.

«Γιατί τα ζώα είναι ανήσυχα;» τον ρώτησε ο Ζαώρδιλ, αγνοώντας τη δική του ερώτηση και ρίχνοντας μια ματιά στους ελέφαντες μέσα στη μάντρα, το ξύλινο τείχος της οποίας ήταν πολύ αδύναμο για να συγκρατήσει τα θηρία σε περίπτωση που αφήνιαζαν.

«Δεν ξέρω, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Ελεφαντάνθρωπος, τρίβοντας τη μεγάλη, μυώδη κοιλιά του, καθώς ήταν γυμνός από τη μέση κι επάνω μες στο μεσημέρι. «Ίσως ο ήλιος να φταίει...»

Για να μην ξέρει ο Ελεφαντάνθρωπος σήμαινε ότι ήταν κάτι το μυστηριώδες, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, κι έριξε ένα βλέμμα στον ουρανό. Ο ήλιος ήταν όντως αρκετά δυνατός, κι έκανε ζέστη. «Δώσ' τους να πιουν νερό. Μην τους αφήσεις να αφηνιάσουν.»

«Μη φοβάσαι, αρχηγέ. Δεν πρόκειται να συμβεί όσο είμ' εγώ εδώ,» μειδίασε ο Ελεφαντάνθρωπος.

Ο Ζαώρδιλ ένευσε κι απομακρύνθηκε, συνεχίζοντας την αδιάκοπη περιπολία του.

Λίγο παρακάτω, παρατήρησε πως οι τέσσερις λυκόχοιροι των Ζωντανών-Νεκρών είχαν την ίδια ανησυχία με τους ελέφαντες, αν και έδειχναν να είναι πιο βίαιοι – ίσως λόγω της φύσης τους. Γρύλιζαν και δάγκωναν τα ξύλινα κάγκελα της μάντρας τους. Οι φύλακές τους – ένας άντρας και μια γυναίκα με μαστίγια – τους χτυπούσαν κάπου-κάπου και τους φώναζαν, για να τους καλμάρουν.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Ο ήλιος τούς πειράζει κι αυτούς;»

«Ποιον άλλο πειράζει;» ρώτησε η γυναίκα.

«Τους ελέφαντες. Έτσι λέει ο Ελεφαντάνθρωπος, τουλάχιστον.»

Ο άντρας κι η γυναίκα έριξαν μια ματιά προς τη μάντρα των ελεφάντων, κι ο πρώτος είπε: «Κάνει ζέστη, είν' η αλήθεια, αρχηγέ.»

Ο Σκοτωμένος δεν μίλησε· έφυγε και, καθώς βάδιζε στα όρια του καταυλισμού των μαχητών του, κοίταξε να δει αν και στους άλλους καταυλισμούς τα ζώα ήταν ανήσυχα. Ειδικά οι λυκόχοιροι ή οι ελέφαντες. Τα Οπλισμένα Κτήνη, παρατήρησε, είχαν *πολλούς* λυκόχοιρους· και, ναι, φαίνονταν κι αυτοί αναστατωμένοι για κάποιο λόγο. Ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε αν κανένας δαίμονας μπορεί νάχε επηρεάσει τα ζώα. *Αν η μάγισσα ήταν εδώ θα ήξερε...*

Από τα βόρεια είδε έναν άντρα να έρχεται γρήγορα με δίκυκλο, να περνά δίπλα απ'τον καταυλισμό των μισθοφόρων, και να σταματά μπροστά στη Δεύτερη Πύλη της Νασόλκαθ, όπου συνάντησε τον Εύβουλο και μίλησε μαζί του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Ζαώρδιλ είχε προσέξει κάτι τέτοιο να συμβαίνει, είτε με ανθρώπους επάνω σε δίκυκλα είτε επάνω σε άλογα. Πρέπει να ήταν μαντατοφόροι που έστελνε ο Ηγεμόνας για να ανακοινώσουν στις γύρω περιοχές ότι ήθελε να συγκεντρώσει στρατό. Ο Σκοτωμένος είχε δει, μια φορά, και τη Ραλκάβδη, την Πρώτη Φύλακα της Νασόλκαθ, να βγαίνει από τη Δεύτερη Πύλη για να μιλήσει με τους μαντατοφόρους και τον Εύβουλο. Και αναρωτιόταν ποια να ήταν η γνώμη της για την κατάταξη των Ζωντανών-Νεκρών στο φουσάτο.

Το απόγευμα, αφού είχε ξεκουραστεί ελάχιστα (χωρίς να κοιμηθεί) και φάει λίγο, ο Ζαώρδιλ συνέχιζε να περιφέρεται στα όρια του καταυλισμού των μαχητών του, και έβλεπε ότι κάμποσοι άλλοι μισθοφόροι είχαν ήδη συγκεντρωθεί. Πολλοί, μάλιστα, δεν πρέπει να ανήκαν σε μισθοφορικές ομάδες· πρέπει να ήταν ανεξάρτητοι, ή οι ομάδες τους πολύ μικρές (των πέντε, δέκα ατόμων) για να έχουν επίσημη ονομασία. Ο Εύβουλος επισκεπτόταν κάμποσους και μιλούσε μαζί τους. Έδειχνε κοινωνικός. Τα Οπλισμένα Κτήνη παρατηρούσαν, και στέκονταν, με ύφος που έμοιαζε να θέλει να υποδηλώσει πως *εκείνοι* ήταν τα αφεντικά του στρατού. Οι Ξεσηκωμένοι, αντιθέτως, διατηρούσαν διακριτική στάση. Τη γυναίκα με τα μενεξεδιά μαλλιά (που πρέπει να ήταν, αν όχι η αρχηγός τους, *μία* από τους αρχηγούς τους) ο Ζαώρδιλ την είχε ξαναδεί κατά τη διάρκεια του πρωινού, αλλά και μες στο μεσημέρι, να κοιτάζει εκείνον και τους ανθρώπους του ανάμεσα από τις σκηνές. Μάλλον δεν τους συμπαθούσε – καθόλου – αφού σίγουρα ήταν κάποτε με τους επαναστάτες που είχαν ξεσηκωθεί πρώτοι εναντίον της Παντοκράτειρας. Ωστόσο δεν έμοια-

ζε να δείχνει και πολύ φανερά την αντιπάθειά της. Τώρα, ο Ζαώρδιλ δεν μπορούσε να τη δει πουθενά.

Καθώς οι σκιές πλήθαιναν ολόγυρά του και η νύχτα ερχόταν, τρεις φιγούρες πλησίασαν τον Σκοτωμένο όταν στεκόταν στη νοτιοανατολική άκρη του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών και κοίταζε έξι άλλους μισθοφόρους να στήνουν τον δικό τους, πολύ μικρότερο καταυλισμό παραδίπλα χωρίς να έχουν κάνει ούτε καν τον κόπο να συστηθούν σ'εκείνον και τους ανθρώπους του.

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε καθώς οι τρεις φιγούρες τον πλησίαζαν. Φορούσαν κάπες και κουκούλες, και τα πρόσωπά τους δεν φαίνονταν. *Η Έρικα;* Σαν το βάδισμα της μίας να του θύμιζε κάτι...

Και δεν είχε άδικο: αυτή ήταν. Φτάνοντας κοντά του έγινε αμέσως φανερή. Το πρόσωπό της αποκαλύφθηκε στο εσωτερικό της κουκούλα της.

«Γεια,» είπε η Έρικα χαμογελώντας λιγάκι λοξά. «Όλα εντάξει, νομίζω, έτσι;»

«Έτσι δείχνει,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος μ'ένα κοφτό νεύμα. Είχε ήδη, προτού τον πλησιάσουν, αρχίσει να στρίβει ένα τσιγάρο, και τώρα το έβαλε στο στόμα του και το άναψε.

«Σ'ενδιαφέρει άλλος ένας πολεμιστής;»

«Τι εννοείς;»

«Για να μπει στην ομάδα σου. Κάποιος που παλιά ήταν... μαζί μας... και τώρα δεν έχει πού να πάει, και θα προτιμούσε να μη βρει δουλειά μόνος του.»

Αυτό το *μαζί μας* σήμαινε αναμφίβολα ότι η Έρικα αναφερόταν σε πρώην πολεμιστή της Παντοκράτειρας. Ο Ζαώρδιλ ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί όχι, αν είναι καλός και δεν κάνει φασαρίες...»

«Δε νομίζω πως πρέπει ν'ανησυχείς ούτε για το ένα ούτε για το άλλο,» είπε η Έρικα, και στράφηκε να κοιτάξει έναν απ'τους δύο που στέκονταν πίσω της...

...και που τώρα ήρθε να σταθεί πλάι της. Η κουκούλα του αγνώστου έπεσε στους ώμους του, και ο Ζαώρδιλ είδε το πρόσωπο μιας γυναίκας. Δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, κοντά μαύρα μαλλιά, στενά μάτια, μικροσκοπικό στόμα, επίπεδα μάγουλα, μικρό σαγόνι.

«Εσύ είσαι;» ρώτησε ο Σκοτωμένος.

Η γυναίκα κατένευσε. «Χριστίνα Αλθέρβω.»

«Από τη Ρελκάμνια η καταγωγή σου;»

«Ναι.»

«Τι βαθμό είχες;»

«Στρατιώτης ήμουν, Λοχαγέ.»

«Μη με λες έτσι· δεν είμαι λοχαγός πια, και ούτε θέλω κανένας να το θυμάται. Οι άνθρωποί μου απλά με λένε ‘αρχηγέ’.»

Η Χριστίνα ένευσε. «Εντάξει, αρχηγέ.»

«Ωραία,» είπε ο Ζαώρδιλ φυσώντας καπνό απ’τα ρουθούνια. «Πήγαινε μέσα» – έδειξε προς το εσωτερικό του καταυλισμού με τον αντίχειρά του – «βρες τη Νιρκέκα, κι εκείνη θα σου δείξει πού μπορείς να βολευτείς.»

Η Χριστίνα ένευσε ξανά – δε φαινόταν πολύ ομιλητική – και πέρασε μέσα στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών.

«Πού τη βρήκες αυτήν;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ την Έρικα.

«Χρειαζόταν κάποια βοήθεια και καθοδήγηση μέσα στην πόλη...»

«Είναι από το Παντοκρατορικό στράτευμα που ήταν κάποτε εδώ, στη Νασόλκαθ;»

«Ναι,» είπε η Έρικα. «Και είχε τραυματιστεί. Άσχημα.»

«Τι λες;» Ο Ζαώρδιλ τίναξε στάχτη παραδίπλα.

«Μια λεπίδα στην κοιλιά.»

«Θα ταιριάξει, λοιπόν, με τους Ζωντανούς-Νεκρούς και τον Σκοτωμένο, τον αρχηγό τους.»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι λοξά. «Κι εγώ το ίδιο σκέφτηκα.»

«Ποιος είν’ αυτός;» Ο Ζαώρδιλ έδειξε με το βλέμμα του τον κουκουλοφόρο τύπο που στεκόταν πίσω της. (Τουλάχιστον, *νόμιζε* πως ήταν άντρας.)

«Ένας από τους φίλους μου,» αποκρίθηκε η Έρικα, χωρίς να προτίθεται να δώσει περισσότερες πληροφορίες.

«Σ’αρέσει νάσαι μυστηριώδης, ε; Σας τόχαν διδάξει, υποθέτω, πώς να το κάνετε πάντα...»

Εκείνο το στραβό χαμόγελο εμφανίστηκε πάλι, στιγμιαία. Μετά η Έρικα είπε: «Θα τα ξαναπούμε σύντομα.» Και στράφηκε απ’την άλλη, για να φύγει μαζί με τον κουκουλοφόρο φίλο της.

Αλλά προτού απομακρυνθεί, ο Ζαώρδιλ τη σταμάτησε: «Περίμενε. Κάτι θέλω να σε ρωτήσω.»

Η Έρικα γύρισε ξανά να τον κοιτάξει, με τα γαλανά της μάτια να γυαλίζουν έξυπνα.

«Οι Ξεσηκωμένοι έχουν γι’αρχηγό τους μια γυναίκα με μακριά, μενεξεδιά μαλλιά. Ξέρεις ποια είναι;»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε προς στιγμή. «Α, αυτή... Δεν είναι αρχηγός τους. Βασικά, δεν έχουν έναν αρχηγό. Έχουν τέσσερις που παίρνουν αποφάσεις.»

«Και δεν είναι μία από αυτούς;»

«Είναι. Ονομάζεται Ραβάσλι. Ήταν επαναστάτρια, προφανώς. Από ετούτες τις περιοχές. Από εκείνους που πολιόρκησαν τη Νασόλκαθ για να μας διώξουν.» Υπήρχε μια κάποια εχθρότητα στον τόνο της φωνής της Έρικας. «Να την προσέχεις. Σου μίλησε;»

Ο Ζαώρδιλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι και πολύ. Την είδα όταν πήγα να στρατολογήσω τους ανθρώπους μου. Επίσης, ήταν άλλος ένας εκεί με τον οποίο παραλίγο να σφαχτεί ο Νικηφόρος. Κάποιος από τα Οπλισμένα Κτήνη. Ένας χοντρός με μούρη χειρότερη από τη δική μου και σπασμένη μύτη.»

«Αν είναι αυτός που νομίζω, τη μούρη σου δεν θάπρεπε καν να την αναφέρεις για σύγκριση,» είπε η Έρικα χαμογελώντας λιγάκι λοξά.

«Μάλλον το ίδιο γομάρι έχουμε κατά νου.»

«Τον λένε Βαράσγκιλ, και είναι ένας απ'τους υπαρχηγούς του Μεγάλου Κτήνους – του αρχηγού των Οπλισμένων Κτηνών.»

«Είναι κι αυτός εδώ, στον καταυλισμό;»

Η Έρικα ένευσε. «Είναι. Δυστυχώς θα τον έχετε μαζί σας στην εκστρατεία. Τον λένε Μάρβωντ, και είναι ένας ψηλός, μαυρόδερμος άντρας που συνήθως φορά για κράνος το κρανίο ενός γρυλαίου που ισχυρίζεται πως σκότωσε με τα ίδια του τα χέρια.»

Ο Ζαώρδιλ ρουθούνισε. «Σιγά μην τον φύσηξε κι έπεσε, κιόλας.»

«Ελπίζω να μην το πεις αυτό εκεί όπου μπορεί να τ'ακούσει κανένα από τα Κτήνη,» τον προειδοποίησε η Έρικα. «Και τώρα, πρέπει να πηγαίνω, εκτός αν θέλεις να με ρωτήσεις κι άλλα.»

«Πήγαινε,» είπε ο Ζαώρδιλ, και σύντομα κοίταζε τη μορφή της και τη μορφή του κουκουλοφόρου φίλου της να ξεμακραίνουν προς τα νοτιοδυτικά. Δεν κατευθύνονταν στη Δεύτερη Πύλη, προφανώς. Πήγαιναν στη Μεγάλη Πύλη, ίσως; Ή, μήπως, είχαν κάποιον άλλο προορισμό, έξω από τα τείχη της Νασόλκαθ;

Με την Έρικα, πού να ξέρεις;...

Ο Ζαώρδιλ μπήκε στο εσωτερικό του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών, για να δει αν όλα ήταν εντάξει με τη Χριστίνα Αλθέρβω.

Το επόμενο πρωί, μερικές ώρες πριν από το μεσημέρι, ο Ζαώρδιλ, που πάλι έκανε βόλτες στα όρια του καταυλισμού των μαχητών του,

είδε ένα μεγάλο φορτηγό να έρχεται από τα ανατολικά. Και το αναγνώρισε.

Ο Φέκταρελ!

Ο Σκοτωμένος πήρε ένα άλογο, το καβάλησε, και κάλπασε προς το ψηλό, εξάτροχο όχημα, υψώνοντας το χέρι του και κάνοντας στον οδηγό νόημα να σταματήσει. Το φορτηγό σταμάτησε, η πόρτα πλάι στη θέση του οδηγού άνοιξε, και ο Φέκταρελ πήδησε έξω.

«Αρχηγέ,» είπε, καθώς ο Ζαώρδιλ τραβούσε τα γκέμια του αλόγου του κοντά στον Αρχιανιχνευτή, «τι κάνεις εδώ; Στρατολογηθήκαμε από τον Ηγεμόνα;»

«Ναι. Ελάτε μαζί μου, να σας δείξω πού θα σταθμεύσετε το φορτηγό. Όλα εντάξει με το πέρασμα; Είναι ασφαλές;»

«Όχι όταν πήγαμε εκεί.»

«Τι σημαίνει αυτό; Τώρα είναι;»

«Είναι,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Αλλά θα πρέπει να ζητήσεις περισσότερα χρήματα από την εμπόρισσα – χωρίς συζήτηση.»

Προτού όμως ο Ζαώρδιλ προλάβει να πάει να μιλήσει στη Ρίλκα της Νασόλκαθ, είχε επισκέπτη στον καταυλισμό των μαχητών του. Το μεγάλο φορτηγό είχε σταθμεύσει στον ειδικό χώρο κοντά στις σκηνές, δίπλα στο άλλο φορτηγό των Ζωντανών-Νεκρών, οι ανιχνευτές είχαν βγει, και ο Φέκταρελ και η Φαίδρα'λι διηγούνταν στον Ζαώρδιλ, τον Νικηφόρο, τη Νιρκέκα, και μερικούς άλλους τι είχε συμβεί στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, όταν ένας μισθοφόρος ζύγωσε τον Σκοτωμένο και ανακοίνωσε:

«Αρχηγέ, ο έμπορος είναι εδώ. Ο Καντάρφιλ της Χόλκεραλ.»

«Προτείνω ανασκολοπισμό,» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής.

Ο Ζαώρδιλ τον αγνόησε. «Φέρ' τον εδώ,» είπε στον μισθοφόρο, κι εκείνος ένευσε κι απομακρύνθηκε ανάμεσα από τις σκηνές.

«Επάνω στο καλό μάς έκοψε,» παρατήρησε ο Νικηφόρος. Και προς τη Φαίδρα: «Τι έγινε, λοιπόν, μάγισσα; Βγήκες και τον αντιμετώπισες; Τον νίκησες;»

«Αν δεν τον είχα νικήσει δεν θα ήμουν τώρα εδώ,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ο Καβαλάρης είναι, δηλαδή, νεκρός;»

«Ναι, δεν υπάρχει πια.»

«Το πέρασμα είναι ασφαλές,» επιβεβαίωσε ο Φέκταρελ. «Το ερευνήσαμε απ'τη μια άκρη ώς την άλλη. Μέχρι να μαζευτούν ληστές δεν θα υφίσταται κανένα πρόβλημα.»

Ο Καντάρφιλ πλησίασε τότε. «Καλημέρα σας,» είπε, κάπως μαζεμένα. «Ελπίζω να μην έρχομαι σε ακατάλληλη ώρα...»

«Όλες οι ώρες μας ακατάλληλες είναι για σένα,» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος.

Ο Σκοτωμένος τον γρονθοκόπησε στα πλευρά, όχι πολύ δυνατά. «Είπαμε – μην τρομάζεις τους πελάτες!»

Ο Νικηφόρος γελούσε.

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε στον Καντάρφιλ. «Τι συμβαίνει, έμπορα; Πες μου.»

«Θέλω να μιλήσουμε για το θέμα της επιστροφής μου... Σ'ενδιαφέρει πια;»

«Εννοείς επειδή καταταγήκαμε στο στράτευμα του Ηγεμόνα;»

«Προφανώς.»

«Δε νομίζω να μη μπορώ να στείλω τον Αρχιανιχνευτή μου και μερικούς άλλους για να σε περάσουν πίσω από τη διαστασιακή δίοδο και από τους Καταρράκτες.»

«Θα με πάνε, όμως, και μέχρι τη Χόλκεραλ;»

Ο Ζαώρδιλ σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, σκεπτικός. «Αυτό είναι ένα άλλο θέμα... Δε θα ήθελα να απομακρυνθούν τόσο.»

«Μα, αν δεν με πάνε ώς τη Χόλκεραλ, πώς θα διασχίσω τέτοια απόσταση αφύλακτος;»

«Κοίτα,» είπε ο Ζαώρδιλ· «μπορείς να προσλάβεις κάποιους άλλους γι'αυτή τη δουλειά. Θα έρθουν κι εκείνοι μέσα στους Καταρράκτες, όπως και οι δικοί μου, αλλά οι δικοί μου, μετά, θα φύγουν ενώ οι άλλοι θα μείνουν μαζί σου ώσπου να φτάσεις στη Χόλκεραλ. Τι λες;»

«Δε φαίνεται κακή ιδέα,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ. «Αν και τώρα όλοι οι μισθοφόροι μοιάζει να έχουν συγκεντρωθεί εδώ...» Κοίταξε γύρω τους, τον καταυλισμό του στρατεύματος του Ηγεμόνα. «Ποιοι θα δεχτούν να πάνε στη Χόλκεραλ; Είναι μακριά.»

«Κάποιους θα βρούμε,» είπε ο Ζαώρδιλ, έχοντας στο μυαλό του την Έρικα. Αν ήταν τόσο καλή όσο έλεγε, πρέπει να μπορούσε να εντοπίσει μερικούς μισθοφόρους για τον έμπορο. «Θα μιλήσω σε μια φίλη και θα δω τι μπορώ να κανονίσω.»

Ο Καντάρφιλ συνοφρυώθηκε. «Σε ποια φίλη;»

«Αυτή είναι δική μου δουλειά. Πήγαινε στο *Τέλος του Δρόμου* και θα έρθω εγώ να σε βρω,» υποσχέθηκε ο Σκοτωμένος.

Κεφάλαιο Δωδέκατο
Αποπληρωμή Χρεών· και οι Πολύτιμες Υπηρεσίες της Έρικας Σάλκερκοφ

Ο Ζαώρδιλ πάτησε ένα πλήκτρο στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του ενεργοποιώντας έναν αποθηκευμένο κωδικό. Άκουσε ένα σήμα ειδοποίησης μέσα από το μεγάφωνο. Και μετά, μια γυναικεία φωνή:

«*Ζαώρδιλ...*»

«Έρικα. Μπορείς να με συναντήσεις μέσα στην πόλη;»

«*Τώρα;*»

«Ή το συντομότερο δυνατό.»

«*Στα Πηγάδια σε μισή ώρα;*»

«Ναι. Πού ακριβώς στα Πηγάδια;» Ήταν μια περιοχή ανάμεσα στο τρίγωνο που σχημάτιζαν οι οδοί Κάτω Λεωφόρος, Λεωφόρος των Τροχών, και Γέφυρα· και δεν ήταν και τόσο μικρή.

«*Έξω απ'το Μικρό Υδραγωγείο. Ξέρεις πού είναι;*»

«Δε θάναι δύσκολο να το βρω, υποθέτω.»

«*Όταν είσαι περίπου στα μέσα της Γέφυρας, ερχόμενος από τη Δεύτερη Πύλη, στρίβεις αριστερά και πας όλο ευθεία.*»

«Εντάξει.»

«*Μην είσαι κρυμμένος και, μόλις έρθεις, θα σε συναντήσω.*»

«Εσύ είσαι που φοράς κουκούλες.»

Την άκουσε να γελά (και μάλλον, επίσης, χαμογελούσε λιγάκι λοξά).

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Ζαώρδιλ είπε στους ανθρώπους του: «Σε μισή ώρα στο Μικρό Υδραγωγείο. Έχεις, εν τω μεταξύ, να μας πεις τίποτ' άλλο για το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, Φέκταρελ;»

Μπήκαν στη Νασόλκαθ από τη Δεύτερη Πύλη, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, η Νιρκέκα, και τρεις άλλοι μισθοφόροι των Ζωντανών-Νεκρών. Καβαλούσαν άλογα αλλά δεν βιάζονταν· βάδισαν επάνω στο πλακόστρωτο της Κάτω Λεωφόρου (όπου

μια τέτοια ώρα, που πλησίαζε το μεσημέρι, είχε πολλή κίνηση), έστριψαν στη Γέφυρα, προχώρησαν ώς τα μέσα της, έστριψαν αριστερά, και μπήκαν στα Πηγάδια. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής είχε πει πως ήξερε πού ήταν το Μικρό Υδραγωγείο, έτσι εκείνος οδηγούσε. Κοντά τους, κάθε τρεις και λίγο, συναντούσαν μεγάλα πηγάδια. Η περιοχή δεν είχε αποκτήσει τυχαία το όνομά της. Από εδώ η πόλη έπαιρνε ένα μεγάλο μέρος του νερού της. Το υπόλοιπο το έπαιρνε από τον Αβυσσαίο: έναν δυνατό ποταμό που ερχόταν από τους Καταρράκτες, περνούσε τα δυτικά τείχη, και, μέσα στη Νασόλκαθ, βουτούσε σε μια τρύπα και χανόταν. Από εκεί και πέρα τα νερά του ήταν υπόγεια· και πιο εύκολα μπορούσες να τα φτάσεις στην περιοχή που οι κάτοικοι της πόλης αποκαλούσαν «τα Πηγάδια». Εδώ υπήρχε το Μικρό Υδραγωγείο. Το Μεγάλο Υδραγωγείο ήταν στη βόρεια όχθη του Αβυσσαίου, κοντά στα δυτικά τείχη.

Ο Νικηφόρος, πράγματι, γνώριζε τον δρόμο για το Μικρό Υδραγωγείο. Χωρίς να μπερδευτούν πουθενά, έφτασαν μπροστά σ'ένα μεγάλο οικοδόμημα που αντλούσε νερό από τα βάθη της γης, φέρνοντάς το επάνω με ειδικές υδραντλίες και διοχετεύοντάς το σε σωλήνες που το έστελναν στο υδρευτικό δίκτυο της πόλης. Το βουητό ήταν έντονο σ'όλη ετούτη τη γειτονιά.

Ένας πωλητής είχε μια καντίνα εκεί κοντά και φώναζε: «Φρέσκο νερό! Κατευθείαν απ'την πηγή! Δροσερό και καλό! Ευλογημένο από τις δυνάμεις υπόγειων θεών των σκοτεινών βαθών!» Μπροστά του είχε ένα κρυστάλλινο ψυγείο που λειτουργούσε αντλώντας ισχύ από μια ενεργειακή φιάλη καλυμμένη με δέρματα. Πίσω από τα διαφανή κρύσταλλα, μπουκάλια με νερό φαίνονταν, μικρότερα και μεγαλύτερα. Ο Ζαώρδιλ αγόρασε ένα μεσαίο μπουκάλι για τον εαυτό του κι ένα για καθέναν από τους συντρόφους του, καθώς όλοι τους είχαν τώρα κατεβεί από τις σέλες και τραβούσαν τ'άλογά τους από τα γκέμια.

«Εμένα δε με κερνάτε τίποτα;» ρώτησε η Έρικα Σάλκερκοφ, πλησιάζοντάς τους από εκεί όπου δεν κοίταζαν κι έχοντας, όπως πάντα σε δημόσιους χώρους, την κουκούλα της στο κεφάλι.

Ο υδατοπώλης ύψωσε ένα κρύο μπουκαλάκι νερό προς το μέρος της, κλείνοντάς της το μάτι. «Χαρισμένο απ'τους θεούς.»

Η Έρικα, χαμογελώντας λιγάκι λοξά, το πήρε από το χέρι του ευχαριστώντας τον.

«Γνωρίζεις τον υδατοπώλη;» τη ρώτησε ο Νικηφόρος, ξαφνιασμένος.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, ανοίγοντας το μπουκάλι και πίνοντας. «Τον έχω εξυπηρετήσει μια φορά. Πολύ καλός άνθρωπος.»

«Δε θέλω να ρωτήσω καν τι έχεις κάνει γι'αυτόν.»

«Δε θα σου έλεγα και να ρωτούσες. Αλλά δεν είναι τόσο ύποπτο όσο ίσως να νομίζεις.

»Θα πάμε, λοιπόν, κάπου πιο ήσυχα να μιλήσουμε;» τους ρώτησε, κοιτάζοντας κυρίως τον Ζαώρδιλ.

«Ναι,» είπε ο Σκοτωμένος· και η Έρικα, νεύοντας, τους οδήγησε σ'ένα ήσυχο δρομάκι, όπου εκείνη κι ο Ζαώρδιλ κάθισαν σε μια πέτρινη πεζούλα και οι άλλοι έμειναν όρθιοι γύρω τους.

Ο Ζαώρδιλ τής μίλησε για το πρόβλημα του Καντάρφιλ: της είπε ότι ο έμπορος ήθελε μισθοφόρους για να τον πάνε στη Χόλκεραλ.

Η Έρικα το σκέφτηκε, πίνοντας νερό.

«Μπορείς να του βρεις ανθρώπους;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε θα είναι εύκολο, όμως, τώρα με τη στρατολόγηση του Ηγεμόνα. Οι μισθοφόροι δύσκολα θα πάνε τόσο μακριά... Επιπλέον: ο Καντάρφιλ θα με πληρώσει;»

«Ο Καντάρφιλ δεν ξέρει καν για σένα. Σ'το ζητάω ως μέρος της συνεργασίας μας.»

«Μέχρι στιγμής, εγώ δεν έχω ζητήσει τίποτα ως μέρος της συνεργασίας μας.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Ότι σύντομα ίσως να ζητήσω.» Η Έρικα σηκώθηκε από την πεζούλα.

Ο Ζαώρδιλ σηκώθηκε επίσης. «Δηλαδή, θα βρεις μισθοφόρους για τον Καντάρφιλ;»

«Θα προσπαθήσω, και θα σε ειδοποιήσω.»

«Σύμφωνοι.»

Καθώς έφευγαν από τα Πηγάδια, χωρίς την Έρικα, η Νιρκέκα είπε: «Δε μ'άρεσε αυτό που άκουσα. Τι μπορεί να σκέφτεται να μας ζητήσει, αρχηγέ;»

«Θα δείξει,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, στρίβοντας ένα τσιγάρο.

Το μεσημέρι, ο Ζαώρδιλ το πέρασε στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών, μην πηγαίνοντας να συναντήσει τη Ρίλκα της Νασόλκαθ. Επικοινώνησε, όμως, μαζί της τηλεπικοινωνιακά. Της είπε πως οι

άνθρωποι που είχε στείλει στο πέρασμα είχαν επιστρέψει· είχαν συναντήσει μεγάλο κίνδυνο, όμως, κι επομένως η αμοιβή θα έπρεπε να αυξηθεί αξιοσημείωτα: να διπλασιαστεί. Η εμπόρισσα κόμπιασε, λέγοντας πως τα διπλάσια ήταν πολλά. *Τριακόσια θηρεύσιμα δεν είναι πολλά γι'αυτό που κάναμε,* της είπε ο Ζαώρδιλ. *Όταν σου μιλήσω από κοντά θα το καταλάβεις κι εσύ, είμαι σίγουρος.* Η Ρίλκα αποκρίθηκε πως ίσως να είχε δίκιο, αλλά το ποσό ήταν μεγάλο και μπορεί να μην είχε αμέσως να το πληρώσει. Θα συζητούσαν, όμως, περισσότερο το απόγευμα, υποσχέθηκε.

Κοίτα να δεις που θα τσακωθούμε στο τέλος μ'αυτήν, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ καθώς έκλεινε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. Δεν υπήρχε, πάντως, περίπτωση να δεχτεί μόνο εκατό-πενήντα θηρεύσιμα για τέτοια δουλειά. Ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, κι οι άλλοι παραλίγο να σκοτωθούν μέσα σ'αυτό το καταραμένο πέρασμα.

Ο Ζαώρδιλ καθόταν τώρα έξω απ'τη σκηνή του, έχοντας φάει και καπνίζοντας. Δεν είχε κουράγιο για να κάνει βόλτες πάλι γύρω απ'τον καταυλισμό, αλλά είχε πει στον Νικηφόρο, τον Φέκταρελ, και τη Νιρκέκα νάχουν τα μάτια και τ'αφτιά τους ανοιχτά. Και είχε ζητήσει, επίσης, από τη Φαίδρα'λι να δει μήπως κυκλοφορούσε κανένας δαίμονας εδώ πέρα ο οποίος έκανε τους ελέφαντες και τους λυκόχοιρους ανήσυχους. Η μάγισσα δεν του είχε δώσει καμια απάντηση μέχρι στιγμής.

Ο Έλφοντελ, ο πιο σταθερός εραστής του Νικηφόρου, πλησίασε τον Σκοτωμένο. «Αρχηγέ;»

«Τι;»

«Έχουν έρθει κάτι καινούργιοι μισθοφόροι κι έχουν στήσει σκηνές στ'ανατολικά μας. Ο αρχηγός τους σε ζητά. Θα πας να του μιλήσεις;»

«Τι θέλει;»

Ο Έλφοντελ μόρφασε. «Δεν είπε.»

Ο Ζαώρδιλ σηκώθηκε. Πήρε ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο του, το πέταξε στη γη, και το πάτησε. «Πάμε.»

Καθώς διέσχιζαν τον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών (ο οποίος ήταν μικρός, πολύ μικρός, σε σχέση με άλλους – όπως των Οπλισμένων Κτηνών, που ήταν τεράστιος) ο Ζαώρδιλ είδε τη Χριστίνα Αλθέρβω να κάθεται μέσα σε μια ανοιχτή σκηνή μαζί με τη Νιρκέκα κι άλλους δύο. Ο Σκοτωμένος τη χαιρέτησε μ'ένα νεύμα, κι εκείνη τον

αντιχαιρέτησε παρομοίως. Έμοιαζε νάχει προσαρμοστεί μια χαρά με τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

Όταν έφτασε στην ανατολική άκρη του καταυλισμού, ο Ζαώρδιλ βρήκε εκεί έναν πορφυρόδερμο άντρα να τον περιμένει, ντυμένο με αλεξίσφαιρο γιλέκο από σκληρά, ειδικά επεξεργασμένα δέρματα και μέταλλα.

«Εσύ με ζήτησες;»

«Αν είσ' ο αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών, ναι, εγώ. Με λένε Κάρβιελ, και κάνω κουμάντο σ'αυτό το τσούρμο.» Έδειξε, με τον αντίχειρά του, τον μισθοφορικό καταυλισμό πίσω του ο οποίος πρέπει να ήταν μικρότερος από των Ζωντανών-Νεκρών.

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος.»

Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία. «Μου έχουν πει ότι ήσουν κάποτε με τους Παντοκρατορικούς· γι'αυτό, βασικά, ήθελα να σου μιλήσω. Θέλω να πω ότι, επειδή είμαστε τώρα δίπλα-δίπλα, να ξέρεις πως εγώ κι οι δικοί μου δεν έχουμε κάτι εναντίον των δικών σου, και όλα είναι καλά, να πούμε. Δεν ψάχνουμε να κάνουμε φασαρίες άμα κανένας δε μας πειράξει.»

«Το ίδιο κι εμείς,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Δεν ξέρω τι έχεις ακούσει, αλλά, αν άκουσες ότι μπορεί να σας πειράξουμε χωρίς λόγο, δεν αληθεύει, σε διαβεβαιώνω.»

«Καλό αυτό. Χαίρομαι, γιατί πρέπει να σου πω ότι είχα μια σχετική ανησυχία εδώ όπου καταυλιστήκαμε.»

Ο Ζαώρδιλ μειδίασε. «Μην πιστεύεις ό,τι ακούς. Δεν τρώμε ανθρώπους εκτός αν είμαστε πολύ πεινασμένοι και δεν υπάρχει τίποτ' άλλο για φαγητό στη γύρω περιοχή.»

Ο Κάρβιελ γέλασε. «Καλό αυτό. Εντάξει, λοιπόν. Χάρηκα για τη γνωριμία, Ζαώρδιλ Σκοτωμένε.» Του έδωσε πάλι το χέρι του.

Ο Σκοτωμένος το έσφιξε. «Κι εγώ. Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ναι, εννοείται, να πούμε.»

«Ποιος σου μίλησε για εμάς;»

Ο Κάρβιελ έξυσε το πλάι του κεφαλιού του. «Οι Ξεσηκωμένοι, να πούμε. Είπαν, βασικά, να σας προσέχουμε γιατί ίσως να είσαστε επικίνδυνοι. Αλλά αυτό μόνο, όχι κάτι περισσότερο. Τα Οπλισμένα Κτήνη είναι που λένε πως τους επιτεθήκατε μες στην πόλη.»

«Δεν τους επιτεθήκαμε. Έγινε ένας καβγάς σ'ένα πανδοχείο στην Πάνω Αγορά· και τα Οπλισμένα Κτήνη ήταν που προκάλεσαν τους

δικούς μου. Παρ’ όλ’ αυτά, ούτε έχουμε ούτε θέλουμε άλλες προστριβές μαζί τους.»

«Ναι, καταλαβαίνω· είναι περίεργοι, να πούμε. Το λοιπόν· θα ξαναμιλήσουμε, Ζαώρδιλ.»

«Έγινε.»

Ο Κάρβιελ επέστρεψε στο εσωτερικό του καταυλισμού του.

«Υπάρχουν τελικά και λογικοί άνθρωποι, αρχηγέ,» είπε ο Έλφοντελ, καθώς εκείνος κι ο Ζαώρδιλ βάδιζαν μέσα στον δικό τους καταυλισμό.

«Αν δεν υπήρχαν θα είχαμε μεγάλο πρόβλημα.» Αναρωτιόταν, όμως, αν οι Ξεσηκωμένοι προσπαθούσαν να σπείρουν κακές φήμες εναντίον των Ζωντανών-Νεκρών. Άλλωστε, οι αρχηγοί τους ήταν με την Επανάσταση πριν από λίγο καιρό...

«Ναι,» είπε η Ρίλκα, πλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών σκεπτικά εμπρός της, «καταλαβαίνω τώρα γιατί λες ότι ήταν επικίνδυνο. Ο μύθος ήταν αληθινός, τελικά.»

«Ακριβώς. Ο Χρυσός Καβαλάρης υπήρχε,» τόνισε ο Ζαώρδιλ. Εκείνος, ο Φέκταρελ, η Φαίδρα’λι, και η Νιρκέκα είχαν συναντήσει τη Ρίλκα μέσα στην αποθήκη της, βόρεια της Πάνω Αγοράς της Νασόλκαθ. Το μέρος μύριζε δέρματα και μεταλλεύματα – ένα ασυνήθιστο αμάλγαμα οσμής. Μαζί με την εμπόρισσα ήταν ένας φρουρός – ο ίδιος που βρισκόταν εδώ και την προηγούμενη φορά, νόμιζε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι, δεν το αμφισβητώ...» είπε η Ρίλκα.

«Ο Χρυσός Καβαλάρης ήταν ο λόγος που κανένας δεν πλησίαζε το πέρασμα,» εξήγησε η Φαίδρα’λι. «Έστελνε τα θηρία των βουνών ενάντια σ’όλους όσους επιχειρούσαν να το διασχίσουν. Κάποιοι άγριοι των Πυρόκενων Ορέων τον λάτρευαν ως θεό.»

«Κι εσύ τον σκότωσες... Είναι σίγουρα νεκρός;»

«Ναι.»

«Μάλιστα.» Η Ρίλκα καθάρισε τον λαιμό της. «Βέβαια, από το πέρασμα δεν θα επωφεληθώ μόνο εγώ... Αφού τώρα είναι ασφαλές, θα το χρησιμοποιήσουν πολλοί έμποροι–»

«Μαζί σου κάναμε τη συμφωνία, όμως,» της θύμισε ο Ζαώρδιλ. «Και υποσχέθηκες ότι θα μας πληρώσεις παραπάνω αν υπάρξει κίνδυνος.»

«Δεν το έχω ξεχάσει,» είπε η Ρίλκα, κάπως απότομα. «Κατ'αρχήν, σας χρωστάω πενήντα θηρεύσιμα ακόμα, από την αρχική μας συμφωνία. Και για τα επιπλέον... θα ήταν αρκετά άλλα εκατό;»

«Άλλα εκατό-πενήντα,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Και νομίζω πως σου κάνουμε καλή τιμή. Το πέρασμα θα εξυπηρετήσει και εσένα και πολλούς ακόμα, όπως είπες. Και οι άνθρωποί μου λίγο έλειψε να σκοτωθούν εκεί μέσα. Αν δεν ήταν η Φαίδρα μαζί τους θα *είχαν* σκοτωθεί. Κι ακόμα και με τη Φαίδρα δεν ήταν βέβαιο ότι θα νικούσαν τον Χρυσό Καβαλάρη.»

«Εντάξει,» είπε η Ρίλκα. «Διακόσια, λοιπόν, θα σας δώσω συνολικά.» Δεν έμοιαζε να της αρέσει, αλλά επίσης φαινόταν να φοβάται να τους δυσαρεστήσει. Ήθελε να τα έχει καλά μαζί τους. Άνοιξε μια τσάντα που είχε ακουμπισμένη παραδίπλα, επάνω σ'ένα κιβώτιο, και έβγαλε από μέσα μια δέσμη χαρτονομίσματα. Τα μέτρησε και τα έδωσε στον Ζαώρδιλ.

Ο οποίος επίσης τα μέτρησε και τα βρήκε διακόσια θηρεύσιμα ακριβώς. «Σ'ευχαριστούμε,» είπε. «Κι ό,τι άλλο θέλεις, είμαστε στη διάθεσή σου. Ελπίζω να μη νομίζεις ότι η τιμή μας ήταν υπερβολική για μια τέτοια υπηρεσία.»

Η Ρίλκα αναστέναξε. «Δεν το νομίζω. Αλλά ούτε εσύ να νομίζεις ότι έχω και τόσα χρήματα διαθέσιμα, τον τελευταίο καιρό.»

«Εύχομαι οι δουλειές σου να πάνε καλύτερα, τώρα που άνοιξε το πέρασμα.»

«Κι εγώ.»

Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία, κι ύστερα ο Ζαώρδιλ και οι άνθρωποί του έφυγαν από την αποθήκη.

«Πάμε στον Αρχιφύλακα Νάρακαμ,» είπε ο Σκοτωμένος, «να ξεμπερδεύουμε μαζί του.»

«Είναι στη Μεγάλη Πύλη και τ'απογεύματα;» είπε η Νιρκέκα, καθώς ανέβαιναν στα άλογά τους τα οποία είχαν αφήσει λίγο πιο έξω από την αποθήκη της εμπόρισσας.

«Θα το μάθουμε,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, και ξεκίνησαν να τροχάζουν, μπαίνοντας στην Πάνω Αγορά.

Σύντομα, έπιασαν τη Λεωφόρο των Τροχών και την ακολούθησαν προς τα νότια, περνώντας μέσα από την κίνηση που πάντοτε μάζευε αυτός ο δρόμος και φτάνοντας τελικά στη Μεγάλη Πύλη της Νασόλκαθ. Ο Ζαώρδιλ τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του σταματώντας το.

«Θέλω να μιλήσω στον Αρχιφύλακα Νάρακαμ!» φώναξε στους φρουρούς.

«Ποιος είσαι;»

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος. Των Ζωντανών-Νεκρών.»

«Ο Αρχιφύλακας δεν είναι τώρα εδώ.»

«Δε μπορείτε να τον ειδοποιήσετε; Είναι σημαντικό.»

Προτού οι φρουροί απαντήσουν, μια γυναικεία φωνή ακούστηκε: «Θα μπορούσα εγώ να σε βοηθήσω;»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε επάνω στη σέλα του, για να δει τη Ραλκάβδη, την Πρώτη Φύλακα της Νασόλκαθ, να βγαίνει από μια σκοτεινή θύρα των μεγάλων τειχών της πόλης. Κατέβηκε απ'το άλογό του και την πλησίασε, ενώ οι πολεμιστές του έμεναν πίσω, έφιπποι.

«Χρωστάμε κάτι χρήματα στον Νάρακαμ–»

«Το ξέρω,» είπε η Ραλκάβδη, ατενίζοντάς τον μ'εκείνα τα σκληρά, μαύρα μάτια.

«Ήρθαμε να τον ξεπληρώσουμε.»

«Μπορείς να τα δώσεις σ'εμένα.»

«Μόνο αν μου υποσχεθείς πως δεν υπάρχει περίπτωση να ξεχάσεις να του το αναφέρεις.»

«Ο Νάρακαμ δεν είναι παρά ένας υπήκοος του Ηγεμόνα,» είπε η Ραλκάβδη. «Στον *Ηγεμόνα* είναι που χρωστάτε, και το χρέος σας θα διαγραφεί δίνοντας τα χρήματα σ'εμένα.»

Ο Ζαώρδιλ την κοίταξε με κάποια δυσπιστία. Σκέφτηκε όμως: *Είναι δυνατόν να έχει στο μυαλό της να μας παίξει ένα τόσο βρόμικο παιχνίδι;* «Καλώς,» είπε. «Αλλά θα ήθελα ένα έγγραφο που να το αποδεικνύει.»

«Θα το έχεις. Έλα μαζί μου.»

Ο Ζαώρδιλ την ακολούθησε στην πόρτα απ'όπου εκείνη είχε βγει, μέσα σ'ένα στενό δωμάτιο και, μετά, σ'άλλο ένα το οποίο ήταν γραφείο. Η Ραλκάβδη κάθισε, έπιασε χαρτί και στυλογράφο, και έγραψε ενώ εκείνος περίμενε όρθιος.

«Χρωστάς εκατόν-πενήντα-δύο θηρεύσιμα, αν δεν κάνω λάθος...» του είπε.

«Δεν κάνεις λάθος.» Ο Ζαώρδιλ έβγαλε κάποια χαρτονομίσματα και μερικά κέρματα και τ'άφησε στο γραφείο, μπροστά της.

Η Ραλκάβδη τα μέτρηση. Έβαλε μια υπογραφή επάνω στο χαρτί, το σφράγισε, και του το έδωσε. Ο Ζαώρδιλ το διάβασε.

«Εντάξει,» είπε.

«Νόμιζες ότι σκόπευα να πάρω τα λεφτά σας και μετά να πω ότι ποτέ δεν με πληρώσατε;» τον ρώτησε η Ραλκάβδη, ακόμα καθισμένη πίσω απ'το γραφείο, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα κι ατενίζοντάς τον διαπεραστικά.

«Δε φαίνεται να μας συμπαθείς.» Ο Ζαώρδιλ δίπλωσε την απόδειξη και την έκρυψε μέσα σε μια τσέπη του.

«Είστε Παντοκρατορικοί.»

«Απλά έτυχε να δουλεύουμε για την Παντοκράτειρα τότε. Τώρα τελείωσε.»

«Για πολλούς,» τον προειδοποίησε η Ραλκάβδη, «*δεν* έχει τελειώσει. Να το έχεις υπόψη σου αυτό, Ζαώρδιλ.»

Για πολλούς… Ο Σκοτωμένος είχε την αίσθηση ότι δεν συμπεριλάμβανε τον εαυτό τους. Ή, τουλάχιστον, ότι δεν θεωρούσε τον εαυτό της ανάμεσα στους πιο φανατικούς εχθρούς τους.

«Το ξέρω,» της είπε, και έφυγε από το γραφείο, βγαίνοντας από τα στενά δωμάτια και πλησιάζοντας τους συντρόφους του που τον περίμεναν έφιπποι.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε ο Φέκταρελ.

«Ναι.» Ο Ζαώρδιλ ανέβηκε στο άλογό του. «Δε χρωστάμε πια τίποτα στον Ηγεμόνα.»

«Και τι μας έμεινε, τελικά, από την πληρωμή της Ρίλκα;» είπε η Νιρκέκα, δυσαρεστημένα. «Σαράντα-οκτώ θηρεύσιμα. Ή κάνω λάθος;»

«Υπομονή,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Θα έρθουν και περισσότερα.» Και προς τη Φαίδρα: «Αυτά τα σαράντα-οκτώ είναι δικά σου, μάγισσα. Μπορείς να τα μοιράσεις όπως νομίζεις ανάμεσα σ'αυτούς που ήταν μαζί σου.» Εκείνη ήταν που τους είχε σώσει όλους· κανένας δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει.

«Δεν είμαι και τόσο καλή με τα χρήματα,» αποκρίθηκε η Φαίδρα καθώς ο Σκοτωμένος τής έδινε μερικά χαρτονομίσματα.

«Κανένας δεν είναι,» της είπε ο Ζαώρδιλ, και χτύπησε το άλογό του στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών του, βάζοντάς το να καλπάσει και να περάσει από τη Μεγάλη Πύλη, βγαίνοντας από τη Νασόλκαθ.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

«Αυτά είναι πενήντα, παρεμπιπτόντως, όχι σαράντα-οκτώ,» είπε η Φαίδρα λίγο παρακάτω, καθώς τρόχαζαν έξω από την πόλη, κατευθυνόμενοι προς το καταυλισμένο φουσάτο του Ηγεμόνα.

«Βλέπεις; ξέρεις να τα μετράς,» μειδίασε ο Ζαώρδιλ, που της είχε δώσει πενήντα επειδή δεν είχε να της δώσει σαράντα-οκτώ σε χαρτονομίσματα.

Όταν είχε νυχτώσει, ο Ζαώρδιλ κάλεσε την Έρικα μέσω του πομπού του. Εκείνη άργησε να απαντήσει, και ο Σκοτωμένος, στεκόμενος κοντά στις νότιες παρυφές του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών, ήταν έτοιμος να απενεργοποιήσει τον πομπό όταν η φωνή της τελικά ακούστηκε:

«*Ναι;*» Από πίσω αντηχούσε μουσική, όχι πολύ δυνατή.

«Καλησπέρα, Έρικα· ο Ζαώρδιλ είμαι. Σε κάλεσα ακατάλληλη ώρα;»

«*Όχι. Τι θέλεις;*»

«Να σε ρωτήσω τι έγινε με τους μισθοφόρους για τον έμπορο.»

«*Δεν έχω βρει κάποιους ακόμα, αλλά αύριο πιθανώς να καταφέρω να κανονίσω κάτι.*»

«Σίγουρη;»

«*Σχεδόν.*»

«Ο Καντάρφιλ θα είναι ευγνώμων. Και θα κανονίσω μαζί του να πληρωθείς για τις υπηρεσίες σου.»

«*Καλοσύνη σου.*» Δεν ήταν βέβαιος αν αυτό ήταν ειρωνικό.

«Ακόμα μια ερώτηση,» της είπε. «Μου είχες αναφέρει ότι ξέρεις και καλύτερα μαγαζιά από εκείνο όπου με είχες συναντήσει τις προάλλες...»

Η Έρικα κατάλαβε ότι αναφερόταν στο πορνείο. «*Γιατί; Σ'ενδιαφέρει;*»

«Μου είπες ότι μπορούσες να μου συστήσεις κάποιο.»

«*Ακόμα μια απλήρωτη πληροφορία, ε;*» Ο Ζαώρδιλ θα ορκιζόταν ότι χαμογελούσε λιγάκι στραβά, τώρα.

«Αφού αυτό είναι για μένα, όχι για τους Ζωντανούς-Νεκρούς ως σύνολο, είμαι πρόθυμος να σε πληρώσω.»

«*Δε χρειάζεται. Θεώρησέ το προσωπική χάρη. Και συνάντησέ με στην αρχή της Οδού του Ηγεμόνα, σε καμια ώρα.*»

Ο Ζαώρδιλ, επομένως, δεν βιάστηκε. Υπήρχε χρόνος. Είπε στον Φέκταρελ και τον Νικηφόρο ότι θα έλειπε μερικές ώρες απόψε· ίσως και μέχρι το πρωί. Να είχαν τα μάτια τους ανοιχτά, κι αν οτιδήποτε περίεργο συνέβαινε να τον ειδοποιούσαν στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Όλο κραιπάλη και παιχνίδια είσαι, αρχηγέ,» του είπε ο Κολπατζής.

«Άμα έμενα συνέχεια μαζί σας, στο τέλος θα σας δάγκωνα,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος.

Αφού ετοιμάστηκε, πήρε το δίκυκλό του και πήγε στην πόλη, μπαίνοντας από τη Δεύτερη Πύλη. Ήταν σκοτεινά, και οι κεντρικοί δρόμοι φωτίζονταν από ενεργειακές λάμπες. Ο Ζαώρδιλ έστριψε στη Γέφυρα, την ακολούθησε ώς το πέρας, βγήκε στη Λεωφόρο των Τροχών, κι έφτασε στη μεγάλη διασταύρωση όπου αυτή η λεωφόρος συναντούσε την Οδό του Θεού και την Οδό του Ηγεμόνα. Πηγαίνοντας στην αρχή της τελευταίας, ο Ζαώρδιλ κοίταξε γύρω-γύρω μες στα σκοτάδια προσπαθώντας να εντοπίσει την Έρικα, παρότι υποψιαζόταν ότι μάλλον εκείνη θα εντόπιζε πρώτη αυτόν. Πολλά νυχτερινά μαγαζιά ήταν ανοιχτά εδώ, παρατήρησε, και υπήρχε αρκετή κίνηση. Φωνές και γέλια αντηχούσαν, και μουσική ερχόταν από παράθυρα και πόρτες.

Μια γυναίκα βγήκε από ένα εστιατόριο και πλησίασε τον Σκοτωμένο. Φορούσε ένα φόρεμα με όμορφα κεντήματα, φαρδύ ντεκολτέ που ξεκινούσε από τον έναν ώμο και έφτανε ώς τον άλλο, και σκισίματα στο πλάι των ποδιών, από τα γόνατα και κάτω. Διέθετε επίσης κουκούλα, την οποία η Έρικα είχε επί του παρόντος σηκωμένη (μην εκπλήσσοντας καθόλου τον Ζαώρδιλ).

«Καλησπέρα,» του είπε χαμογελώντας λιγάκι λοξά.

«Ελπίζω να μη σε βάζω σε κόπο.»

«Καθόλου.» Κάθισε πίσω του επάνω στο δίκυκλο. Φορούσε ένα αρκετά δυνατό άρωμα. «Στρίψε εκεί,» του έδειξε.

Και ο Ζαώρδιλ ακολούθησε τις οδηγίες της, μέσα σε δρόμους μικρότερους από την Οδό του Ηγεμόνα, φτάνοντας σε μια γειτονιά ανάμεσα σ'αυτήν και στην Πάνω Αγορά. Εκεί, μπροστά σ'ένα οίκημα με όμορφα λαξεύματα, η Έρικα τού είπε να σταματήσει και κατέβηκε από το δίκυκλό του.

«Αυτό είναι;» τη ρώτησε.

«Ναι. Είμαι σίγουρη ότι θα δεις μεγάλη διαφορά, σε σχέση με το προηγούμενο μέρος όπου σύχναζες.»

«Μια φορά είχα πάει.»

«Όπως και νάχει, θα τη δεις τη διαφορά.» Και, γυρίζοντας, απομακρύνθηκε προτού ο Ζαώρδιλ προλάβει να την ευχαριστήσει.

Ο Σκοτωμένος άφησε το δίκυκλό του σ'ένα σοκάκι παραδίπλα, και μετά πλησίασε την είσοδο του οικήματος, πάνω από την οποία υπήρχε μια ταμπέλα που έγραφε ΑΓΡΥΠΝΕΣ ΚΑΙ ΕΞΑΛΛΕΣ, με φωτεινά γράμματα που άλλαζαν χρώματα, αργά: κόκκινο... μοβ... πράσινο... κόκκινο...

Ο Ζαώρδιλ έσπρωξε τη δερματόπορτα – η οποία ήταν γεμάτη κεντήματα με όμορφες γυναίκες που έμοιαζε να έχουν κάτι το ελαφρώς δαιμονικό επάνω τους – και μπήκε σ'έναν πέτρινο προθάλαμο με πόρτες δεξιά κι αριστερά οι οποίες έκλειναν με κουρτίνες. Στο βάθος ήταν μια μεγάλη τοιχογραφία που απεικόνιζε μια γυναίκα σαν αυτές στη δερματόπορτα· και ξαφνικά, ο Ζαώρδιλ συνειδητοποίησε: *Λάμιες!* Κι αν όχι εκείνες στη δερματόπορτα, ετούτη αντίκρυ του σίγουρα τέτοια δαιμόνισσα ήταν. Ελάχιστοι έλεγαν πως τις είχαν δει, αλλά όλοι στη Φεηνάρκια τις ήξεραν.

«Καλησπέρα, κύριε,» τον χαιρέτησε, χαμογελώντας θελκτικά, μια γυναίκα που στεκόταν παραδίπλα, ντυμένη μ'ένα φόρεμα που έμοιαζε ν'αποκαλύπτει περισσότερα απ'όσα έκρυβε. «Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε;»

Η Έρικα είχε δίκιο, όπως σύντομα διαπίστωσε και μόνος του ο Ζαώρδιλ: αυτό το μέρος ήταν σαφώς ανώτερο από το προηγούμενο. Τα ποτά ήταν καλύτερα, οι κοπέλες ενθουσιώδεις και ναζιάρες, η μουσική ξεσηκωτική, τα κρεβάτια μαλακά και τα μαξιλάρια μεγάλα, και κάθε είδους ερωτικό παιχνίδι οι κυράδες του μαγαζιού φαινόταν να ξέρουν πώς να το παίζουν. Για ώρες χάθηκε ανάμεσα σε γλιστερά υφάσματα, καλλίγραμμα σφριγηλά σώματα (πορφυρόδερμα, χρυσόδερμα, λευκόδερμα), μακριά καμπυλωτά πόδια και αρωματισμένα μαλλιά, γεμάτα στήθη και παιχνιδιάρικα στόματα. Νόμιζε πως το πουλί του είχε αρπάξει φωτιά. Όταν ξεκουραζόταν για λίγο, πίνοντας και κάνοντας ελαφριά κουβέντα με τις κοπέλες, εκείνες κοίταζαν τις πάμπολλες ουλές επάνω στο σώμα του, τις άγγιζαν με τα δάχτυλά τους και με τις γλώσσες τους, και ρωτούσαν πώς τις είχε αποκτήσει. Ήταν βέβαιος πως πρόσεξαν, επίσης, ότι είχε μόνο ένα αρχίδι, αλλά καμια τους δεν ρώτησε γι'αυτό. Ο Ζαώρδιλ τούς έλεγε ιστορίες, όχι όλες τελείως αληθινές.

Τελικά, έμεινε μαζί τους ώς την αυγή. Οπότε τον ξύπνησαν, ρωτώντας τον αν ήθελε να φύγει ή να μείνει κι άλλο κοντά τους. Ο τόνος της φωνής τους τον προσκαλούσε (φυσικά) να κάνει το δεύτερο – αναμφίβολα, μέρος της δουλειάς τους. Ο Ζαώρδιλ, όμως, είχε και τις

δικές του δουλειές σήμερα. Είχε ήδη αφήσει τους μισθοφόρους του μόνους για πολλές ώρες, και ο καταυλισμός του φουσάτου του Ηγεμόνα δεν ήταν και το πιο φιλικό μέρος γι'αυτούς.

Ρώτησε τις κοπέλες πόσο θα πληρώνονταν, και η τιμή που του απάντησαν τον εξέπληξε. Ήταν πολύ χαμηλότερη απ'ό,τι περίμενε. *Εξαιτίας της Έρικας;* αναρωτήθηκε. Αλλά δεν ζήτησε να μάθει.

Βγαίνοντας από τη Δεύτερη Πύλη, καβάλα στο δίκυκλό του, και κατευθυνόμενος προς τον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών, είδε τον Εύβουλο να τον κοιτάζει καθώς στεκόταν κοντά στη σκηνή της στρατολογίας. Ο Επιφανής Κρανοφόρος χαιρέτησε τον Ζαώρδιλ με το ύψωμα του χεριού. Ο Σκοτωμένος αντιχαιρέτησε με το κεφάλι, καθώς περνούσε, και σκέφτηκε: *Νωρίς σηκώνεται.* Κανένας δεν είχε έρθει για να στρατολογηθεί ακόμα.

Εξακολουθούσε να αναρωτιέται από πού ήταν ο Εύβουλος, γιατί δεν το θεωρούσε και πολύ πιθανό να ήταν Φεηνάρκιος... αν και υπήρχαν ορισμένοι – ελάχιστοι – Φεηνάρκιοι με λευκό δέρμα. Προέρχονταν, όμως, συνήθως από γάμους Φεηνάρκιων με εξωδιαστασιακούς, ή ήταν νόθοι, ή τα αποκυήματα βιασμών. *Θα μπορούσα να ζητήσω από την Έρικα να μάθει,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ καθώς έφτανε στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών κι έβλεπε πως τα πάντα ήταν ήσυχα. *Από την άλλη, βέβαια, το έχω παρακάνει...* Της είχε ήδη ζητήσει πολλά, ήταν η αλήθεια· και η συνεργασία τους δεν ήταν και πολύς καιρός που είχε ξεκινήσει. Ο Ζαώρδιλ δεν θα το φανταζόταν πριν ότι οι υπηρεσίες της θα του φαίνονταν τόσο χρήσιμες...

Χαιρετώντας τους φρουρούς, άφησε το δίκυκλό του στον χώρο στάθμευσης, πλάι στα τέσσερα άλλα δίκυκλα. *Να δούμε πότε κι η Έρικα θα ζητήσει κάτι από εμάς... και τι θα είναι.*

Την υπόλοιπη ημέρα, ώς το απόγευμα, τριγύριζε μέσα στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών και παρατηρούσε τι γινόταν γύρω από αυτόν, με τη στρατολόγηση. Κάμποσοι καινούργιοι μισθοφόροι ήρθαν, ανεξάρτητοι αλλά και σε συντροφιές. Ανάμεσά τους ήταν και μια αρκετά μεγάλη συντροφιά που ονομαζόταν «*Οι Ξένοι*». Προσγειώθηκαν με αεροπλάνο λίγο πριν από το μεσημέρι, κάποιες εκατοντάδες μέτρα βόρεια του καταυλισμού του φουσάτου, και αναστάτωση αμέσως ξεκίνησε. Τα Οπλισμένα Θηρία έλεγαν σε όλους να

μείνουν στις θέσεις τους και τους αγριοκοίταζαν. *Δεν υπάρχει πρόβλημα,* τους τόνιζαν. *Οι Ξένοι είναι. Τους έχει καλέσει ο Ηγεμόνας.*

Ο Ζαώρδιλ τούς είχε ξανακούσει. Επρόκειτο για μια μισθοφορική συντροφιά που τα μέλη της ήταν όλα – ή, τουλάχιστον, *σχεδόν* όλα – εξωδιαστασιακοί. Πρέπει να έκαναν δουλειές και σ'άλλες διαστάσεις. Στη Φεηνάρκια εργάζονταν, κυρίως, στις ανατολικές Ενδότερες Πολιτείες και γύρω από τον Ωκεανό. Οι Παντοκρατορικοί τούς είχαν προσλάβει κάμποσες φορές. Ο Σκοτωμένος, όμως, ποτέ πριν δεν είχε τύχει να έχει συναναστροφές μαζί τους, εδώ στα δυτικά όπου ανέκαθεν βρισκόταν. Σπάνια πήγαινε στις ανατολικές περιοχές της Φεηνάρκια, και σ'αυτά του τα ταξίδια δεν είχε γνωρίσει τους Ξένους.

Το αεροπλάνο τους, πάντως, ήταν εντυπωσιακό, όφειλε να ομολογήσει τώρα, καθώς το έβλεπε να γυαλίζει βόρεια του καταυλισμού του φουσάτου. Μεγάλο, με φτερά που έκλειναν, και προωθητήρες που περιστρέφονταν ώστε να έχει την ικανότητα να προσγειώνεται κατακόρυφα χωρίς να χρειάζεται να τρέξει πάνω σε ρόδες. Οι Ξένοι, αναμφίβολα, είχαν λεφτά.

Από το αεροσκάφος βγήκαν αρκετοί απ'αυτούς και κατατάχθηκαν στο στράτευμα του Ηγεμόνα. Καμια διακοσαριά, τους υπολόγισε ο Ζαώρδιλ καθώς τους κοίταζε από τα άκρα του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών. Μέσα στο μεσημέρι άρχισαν να στήνουν τις σκηνές τους βόρεια από εκεί όπου ήταν κατασκηνωμένοι οι Ξεσηκωμένοι – δηλαδή, αρκετά μακριά από τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Ο Ζαώρδιλ, μάλλον, ούτε και τώρα θα είχε την ευκαιρία να τους γνωρίσει από κοντά.

Νιώθοντας να πεινά, αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να γευματίσει και πήγε προς τη σκηνή όπου οι άνθρωποί του πρόσφεραν μεσημεριανό.

Καθώς βάδιζε, παρατήρησε πως ο Κάρβιελ, ο αρχηγός των μισθοφόρων που ήταν καταυλισμένοι δίπλα από τους Ζωντανούς-Νεκρούς, έπαιζε ζάρια με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή. Πίσω από τον Νικηφόρο, καθόταν η Νιρκέκα καθώς και δύο ανιχνευτές του Φέκταρελ. Πίσω από τον Κάρβιελ κάθονταν τέσσερις δικοί του άνθρωποι. Η Νιρκέκα παραήταν κοντά στον Κολπατζή καθώς του έλεγε, τώρα, κάποιο αστείο· μάλλον προσπαθούσε πάλι να τον πηδήξει (πράγμα που δεν ήταν ότι δεν είχε ξανασυμβεί). Ο Κάρβιελ τράνταζε με δύναμη τα ζάρια μέσα στη γροθιά του, γελώντας. «Σε έχω – *φάει!*» φώναξε, και τα τίναξε ανάμεσα σ'εκείνον και τον Νικηφόρο.

Ύστερα, βλέποντας το αποτέλεσμα: «Γαμώ τις Λάμιες, ρε πούστη!» Και γελούσαν όλοι τους. *Τουλάχιστον, κάναμε και μερικούς φίλους εδώ πέρα,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ περνώντας απαρατήρητος από δίπλα τους και πηγαίνοντας στη σκηνή όπου έδιναν φαγητό.

«Τι καλά έχουμε;»

«Ό,τι μας έστειλε ο Ηγεμόνας, αρχηγέ,» είπε η Χριστίνα Αλθέρβω, που σήμερα βοηθούσε με το συσσίτιο. Λιγόλογη, όπως ο Ζαώρδιλ είχε εξαρχής μαντέψει γι'αυτήν.

«Δηλαδή;»

«Σούπα πτεροδάκτυλου.» Η Χριστίνα έδειξε ένα πελώριο καζάνι. «Και κρασί.» Έδειξε κάτι μεγάλες, πήλινες φιάλες.

«Τρώγεται η σούπα;»

«Λένε πως είναι καλύτερη απ'ό,τι φαίνεται.»

«Εσύ έφαγες;»

«Όχι ακόμα.»

Ο Ζαώρδιλ πήρε ένα πιάτο. «Ας δηλητηριαστώ εγώ πρώτος.»

Αργότερα, μες στο μεσημέρι, θα ορκιζόταν πως τα φαντάσματα νεκρών πτεροδάκτυλων φτεροκοπούσαν εντός του, καθώς βόλταρε ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού. Δεν ήταν ακόμα εφησυχασμένος ότι μπορούσε να χαλαρώσει· εξακολουθούσε να βλέπει τα Οπλισμένα Κτήνη να αγριοκοιτάζουν τους ανθρώπους του, και οι Ξεσηκωμένοι ήταν βέβαιος πως επίσης τους παρατηρούσαν, σαν να περίμεναν μια οποιαδήποτε δικαιολογία για να τους διώξουν από εδώ. *Αναρωτιέμαι: κανένας απ'αυτούς δεν έχει ποτέ ακούσει ότι και οι Ξένοι κάποτε υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα;* Αλλά τους Ξένους έμοιαζαν να τους εμπιστεύονται. Τους θεωρούσαν επαγγελματίες από παλιά στη Φενάρκια. *Εμάς θα χαίρονταν να μας ξεπαστρέψουν και να βάλουν άλλους στη θέση μας.* Ο Ζαώρδιλ ήξερε ότι θα έπρεπε να το έχει υπόψη του αυτό στον πόλεμο εναντίον της Γαλανής Δράκαινας. Δεν ήθελε να χρησιμοποιήσουν τους ανθρώπους του ως αναλώσιμους.

Περνώντας έξω απ'τη σκηνή της Νιρκέκα, είδε πως η κουρτίνα ήταν μισοτραβηγμένη και μέσα φαίνονταν δύο γυμνά σώματα μπερδεμένα το ένα με το άλλο – ένα χρυσόδερμο, ένα λευκόδερμο. Το γέλιο της Νιρκέκα αντηχούσε· και μετά η φωνή του Νικηφόρου: «*Σσς*... Πολλή φασαρία κάνεις· είναι μεσημέρι, όλος ο καταυλισμός θέλει να κοιμηθεί!» – αλλά τα λόγια του την έκαναν να γελά περισσότερο αν όχι δυνατότερα.

Ο Ζαώρδιλ απομακρύνθηκε.

Το απόγευμα, το αεροπλάνο των Ξένων απογειώθηκε, φεύγοντας. Μάλλον ο Ηγεμόνας δεν είχε πληρώσει και γι'αυτό.

Καθώς ο Ζαώρδιλ το έβλεπε να ξεμακραίνει στον ουρανό, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. Τον τράβηξε από τη ζώνη του και κοίταξε να δει ποιος τον καλούσε. *Η Έρικα.* Άνοιξε τη συσκευή φέρνοντάς την κοντά στ'αφτί του.

«Ναι;»

«*Βρήκα παρέα για τον φίλο σου, Ζαώρδιλ,*» είπε η φωνή της. «*Έλα στην πόλη, να μιλήσουμε.*»

Ημερολόγιο Φαίδρας’λι Κασλίμω

μια μέρα είναι που έχουμε έρθει στον καταυλισμό. ο αρχηγός ανησυχούσε ότι κάποιος δαίμονας ίσως να περιφερόταν εδώ & να τρόμαζε τους ελέφαντες & τους λυκόχοιρους· μου είπε να δω μήπως τον εντοπίσω, μα δε νομίζω ότι κανένας άγριος δαίμονας κυκλοφορεί εδώ. μόνο κάποιοι φυλακισμένοι από μάγους του τάγματός μου. πρέπει να είναι (αν δεν κάνω λάθος) 1 Δεσμοφύλακας στον καταυλισμό των Ξεσηκωμένων, 2 στον καταυλισμό των Οπλισμένων Κτηνών, 1 με τους Επιφανείς Κρανοφόρους, & 1 κάπου αλλού ανάμεσα στους άλλους μισθοφόρους. (αρκετοί, οφείλω να σημειώσω!) η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων τούς διαισθάνεται. παρότι τραυματισμένη μού γρυλίζει πως θα ήθελε ~~να γνωρίσει~~ να αναμετρηθεί με μερικούς από αυτούς. την επιπλήττω φυσικά & μαζεύεται, έρχεται στα συγκαλά της.

τέλος πάντων, όλα αυτά είναι αναμενόμενα. ο ίδιος ο καταυλισμός όμως έχει μεγάλο ενδιαφέρον. οι σκηνές & οι άνθρωποι & τα οχήματα & τα θηρία – & κυρίως τα σχήματα που κάνουν ανάμεσά τους, & οι σκιές τους ακόμα. είναι ένας άλλος κόσμος, δίπλα δίπλα με τον «κανονικό». πρέπει να εξερευνήσω τον καταυλισμό! μόλις έχω έρθει εδώ & νιώθω πραγματικά δελεασμένη…

προσπαθώ να σημειώσω μερικά «γράμματα» ακόμα, αλλά δεν μου βγαίνουν. πρέπει να εξερευνήσω!

σκέφτομαι απόψε να

όπως φαίνεται θα έχουμε δουλειά αύριο με την αυγή· δεν μπορώ να κάνω του κεφαλιού μου τη νύχτα. πρέπει να κοιμηθώ. ο Σκοτωμένος θέλει να συνοδέψουμε τον Καντάρφιλ της Χόλκεραλ (τον έμπορο). ευτυχώς, απλά θα τον περάσουμε πίσω από τη δίοδο & μετά θα τον αφήσουμε & θα γυρίσουμε εδώ.

(η δίοδος, άραγε, θα μου αποκαλύψει πάλι καινούργια πράγματα; – το αμφιβάλλω…)

Κεφάλαιο Δέκατο-Τρίτο
Ο Μονόφθαλμος και το Παλιό Οχυρό

Ο Καντάρφιλ, ευτυχώς, είχε ακόμα κάποια δουλειά. Δεν ήθελε οπωσδήποτε να επιστρέψει στη Χόλκεραλ, αλλά και τώρα αν έφευγε ευχαριστημένος θα ήταν. Άλλωστε, σύντομα θα έπρεπε να γυρίσει στην πατρίδα του· η γυναίκα του θ'ανησυχούσε αν αργούσε πολύ. Είχε μάθει, βέβαια, ότι ο Ηγεμόνας συγκέντρωνε στρατό για να επιτεθεί στη Σαρντίκα-Νοθ που είχε καταλάβει την Ψηλή Γέφυρα, αλλά δεν ήθελε να περιμένει μέχρι να διωχτεί η Γαλανή Δράκαινα ώστε να μπορέσει να φύγει. Επιπλέον, φοβόταν τι μπορεί να συνέβαινε σε τούτες τις περιοχές κατά τη σύγκρουση του Ηγεμόνα μαζί της. Και δεν ήταν σίγουρο ότι ο Ηγεμόνας θα νικούσε. Ούτε ήταν σίγουρο πόσο καιρό θα διαρκούσε η πολιορκία του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Καλύτερα, επομένως, ο Καντάρφιλ να έφευγε από το μονοπάτι που είχε ακολουθήσει για να έρθει.

Αναρωτιόταν, όμως, αν τελικά ο Ζαώρδιλ θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Χτες ο Καντάρφιλ τού είχε μιλήσει, κι ακόμα ο Σκοτωμένος να δώσει απάντηση...

Ήταν νύχτα τώρα, και ο έμπορος είχε μόλις επιστρέψει στο *Τέλος του Δρόμου*. Κάθισε στο μπαρ και ζήτησε μια μπίρα. Η Βαρμάλνα τού γέμισε μια κούπα και την άφησε μπροστά του.

«Τι νέα;» τον ρώτησε. «Μου φαίνεσαι πεσμένος.»

«Πέρασε καθόλου από δω ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος;»

«Όχι. Από τότε που μπήκαν στο φουσάτο του Ηγεμόνα, δεν έρχονται εδώ αυτός κι οι δικοί του. Και, να σου πω την αλήθεια, καλύτερα. Όχι πως δεν τους συμπαθώ εγώ, προσωπικά· τους συμπαθώ· αλλά λένε πως ήταν με τους Παντοκρατορικούς παλιά, κι έτσι μπορεί να μου γίνουν φασαρίες εδώ μέσα, και δεν έχω καμια όρεξη να πληρώνω σπασμένα.»

Ο Καντάρφιλ την άκουγε και δεν την άκουγε, καθώς αλλού είχε το μυαλό του. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά μπίρα κι αναστέναξε.

«Τι έγινε; Σε κλέψανε;» τον ρώτησε η Βαρμάλνα, παρατηρώντας τη διάθεσή του.

«Σκέφτομαι πώς να φύγω από δω...»

«Μας βαρέθηκες από τώρα;»

«Η Σαρντίκα-Νοθ έχει κλείσει το δρόμο προς τα νότια. Χρειάζομαι τον Ζαώρδιλ, αλλά εκείνος δεν ξέρει αν μπορεί να με βοηθήσει. Θυμάσαι που σου είχα πει ότι με είχε φέρει από ένα πέρασμα στους Καταρράκτες;»

«Ναι.» Η Βαρμάλνα κοίταξε πίσω από τον έμπορο. «Γιατί δεν τον ξαναρωτάς τώρα;»

Ο Καντάρφιλ γύρισε και είδε τον Σκοτωμένο να έχει μόλις μπει στο πανδοχείο μαζί με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή και μια γυναίκα που φορούσε κάπα και κουκούλα.

Οι τρεις τους πλησίασαν, κατευθείαν, τον έμπορο.

«Καντάρφιλ,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Σου βρήκαμε τρόπο να φύγεις, αν θέλεις. Αλλά πρέπει να γίνει ή αύριο την αυγή ή μεθαύριο το αργότερο.»

«Σοβαρολογείς;»

«Σου φαίνεται πολύ νωρίς;»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ... βρήκες μισθοφόρους;»

Ο Ζαώρδιλ κατένευσε. «Με κάποια εξωτερική βοήθεια, όμως. Η οποία θα ήθελε και να πληρωθεί.»

«Να πληρωθεί;»

«Κανένας δεν δουλεύει δωρεάν,» είπε η Έρικα.

Ο Καντάρφιλ την κοίταξε συνοφρυωμένος. Δε νόμιζε ότι την είχε ξαναδεί με τον Σκοτωμένο, και δεν του έμοιαζε για μισθοφόρος. «Εσύ είσαι η... εξωτερική βοήθεια;»

«Ας πούμε πως ναι.»

Ο Ζαώρδιλ πρόσεξε ότι η Βαρμάλνα, στεκόμενη πίσω από το μπαρ, τους κοίταζε και τους άκουγε καλά-καλά. Στρεφόμενος στο μέρος της, της είπε: «Πήγαινε, αν έχεις την καλοσύνη.»

«Με διώχνεις απ'το μαγαζί μου;»

Ο Σκοτωμένος τής άφησε ένα τέταρτο θηρεύσιμου επάνω στον ξύλινο πάγκο.

«Αφού επιμένεις,» είπε η Βαρμάλνα, παίρνοντας το νόμισμα και φεύγοντας από κοντά τους.

Ο Καντάρφιλ ρώτησε την Έρικα: «Πόσο θέλεις;»

«Όσο έχεις την καλοσύνη να δώσεις. Αλλά να ξέρεις πως υπάρχουν άνθρωποι που πληρώνουν μεγάλα ποσά για τις υπηρεσίες μου.»

Έτσι όπως τα λέει, κι η ίδια θα τα πιστέψει, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ.

Ο Καντάρφιλ είπε, επιφυλακτικά: «Δε σ’έχω ξανακούσει.»

Η Έρικα δεν μίλησε.

«Λοιπόν...» καθάρισε τον λαιμό του ο έμπορος. «Δέκα θηρεύσιμα;»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά μέσα στην κουκούλα της.

«Είκοσι θηρεύσιμα;» είπε ο έμπορος.

Η Έρικα, ξανά, δεν μίλησε.

«Είκοσι-πέντε θηρεύσιμα,» είπε ο έμπορος, «κι αυτά είναι. Τέλος. Αν ήσουν τόσο γνωστή, όποια κι αν είσαι, κάπου θα σε είχα ξανακούσει εδώ πέρα!»

Η Έρικα άπλωσε το χέρι της.

Ο Καντάρφιλ έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα, μέτρησε εικοσιπέντε θηρεύσιμα, και της τα έδωσε.

Εκείνη τού επέστρεψε ένα χαρτονόμισμα των πέντε. «Τιμή γνωριμίας,» εξήγησε. «Τ’όνομά μου είναι Έρικα. Αν θέλεις κάτι μπορείς να ξαναεπικοινωνήσεις μαζί μου.» Και του είπε έναν τηλεπικοινωνιακό κωδικό. «Τον θυμάσαι;»

«Ναι. Αλλά τι υπηρεσίες προσφέρεις, ακριβώς;»

«Πληροφορίες.»

Ο Καντάρφιλ ύψωσε ένα φρύδι. «Οτιδήποτε πληροφορίες;»

«Οτιδήποτε.»

«Και εντοπίζεις και μισθοφόρους, όπως τώρα;»

«Ανάλογα.»

«Λοιπόν,» είπε ο Ζαώρδιλ διακόπτοντάς τους. «Πότε θα συναντήσεις τους φίλους μας, έμπορα; Αύριο ή μεθαύριο;»

«Προτιμότερο αύριο,» τόνισε η Έρικα. «Με την αυγή.»

Ο Καντάρφιλ φάνηκε σκεπτικός. «Είμαι έτοιμος, βασικά· δεν έχω και πολλά να μαζέψω...»

«Επομένως αύριο,» είπε η Έρικα.

«Γιατί βιάζεσαι τόσο;»

Ο Ζαώρδιλ ήταν που απάντησε: «Αυτοί που θα σε συνοδέψουν έχουν κάποια μικρά προβλήματα με τον Ηγεμόνα.»

«*Τι!*» τινάχτηκε ο έμπορος. Κοίταξε ολόγυρα· κανένας δεν του φαινόταν να τους παρακολουθεί. Είπε στον Ζαώρδιλ: «Δε θέλω νάχω συναναστροφές με κακοποιούς!»

«Δεν είναι κακοποιοί,» τον διαβεβαίωσε η Έρικα. «Θα σε συναντήσουν έξω από την πόλη, μαζί με μερικούς από τους ανιχνευτές

του Ζαώρδιλ, και θα σε συνοδέψουν ώς τη Χόλκεραλ. Δε θα έχεις κανένα πρόβλημα μαζί τους. Αν έχεις, έλα να μου παραπονεθείς.»

Σιγά μη σε βρει για να σου παραπονεθεί, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ προσπαθώντας να μη γελάσει.

«Καλά,» αναστέναξε ο Καντάρφιλ. «Και θα θέλουν να πληρωθούν, ε;»

«Εννοείται. Ξέρεις κανέναν που να φρουρεί εμπόρους δωρεάν;» είπε η Έρικα.

«Είναι, τουλάχιστον, καλοί στη δουλειά τους;»

«Εξαιρετικοί. Θα το δεις.»

Ο Ζαώρδιλ ήξερε μόνο ότι αυτοί που είχε βρει η Έρικα είχαν επιχειρήσει να εισβάλουν, σκαρφαλώνοντας, στο Οχυρό του Ηγεμόνα· είχαν αποτύχει, και τώρα ο Ηγεμόνας τούς κυνηγούσε. Περισσότερα ο Σκοτωμένος δεν γνώριζε, έτσι αυτά είχε πει στον Φέκταρελ και τη Φαίδρα'λι, που θα συνόδευαν τον Καντάρφιλ στο ορεινό πέρασμα πίσω από τη διαστασιακή δίοδο για Χάρνταβελ.

Καθώς έβγαινε από τη σκηνή του μαζί με τη μάγισσα, ο Αρχιανιχνευτής αναρωτιόταν τι λόγο μπορεί να είχαν αυτοί οι παλαβοί ώστε να θέλουν να εισβάλουν στο Οχυρό του Ηγεμόνα. Σχεδίαζαν να τον δολοφονήσουν, μήπως; Κι αν ναι, ποιος τους είχε βάλει; *Ο Σκοτωμένος έπρεπε να είχε πιέσει την Έρικα να του πει περισσότερα. Να ξέρουμε με ποιους θα έχουμε να κάνουμε.* Ο Φέκταρελ και οι ανιχνευτές του θα ταξίδευαν μαζί τους κάμποση απόσταση, κι αυτό τον ανησυχούσε. Τι είδους άνθρωποι ήταν; Εκτός από την πληροφορία ότι είχαν προσπαθήσει να μπουν στο Οχυρό του Ηγεμόνα, η μόνη άλλη πληροφορία που είχε γι'αυτούς ήταν πως αριθμούσαν δώδεκα. *Κι εμείς – μαζί μ'εμένα και τη Φαίδρα – είμαστε έξι.*

Τέλος πάντων· μάλλον δε θα συνέβαινε τίποτα το κακό. *Τι μπορεί να έχουν εναντίον μας; Τώρα το μόνο που λογικά θα θέλουν θα είναι να φύγουν μακριά από τούτες τις περιοχές, προτού ο Ηγεμόνας τούς μαγκώσει.*

Καθώς τα σκεφτόταν αυτά ο Φέκταρελ βάδιζε, και έφτασε εκεί όπου τον περίμεναν οι τέσσερις ανιχνευτές του, πλάι στη μάντρα των αλόγων. Δεν θα έπαιρναν δίκυκλα μαζί τους γιατί, ούτως ή άλλως, θα έπρεπε να κινούνται με τον ρυθμό του μικρού καραβανιού του Καντάρφιλ, και ο Καντάρφιλ, εκτός των άλλων, είχε μαζί του δύο άμαξες που τις τραβούσαν ελέφαντες.

«Φεύγουμε;» ρώτησε η μοναδική γυναίκα ανάμεσα στους τέσσερις ανιχνευτές η οποία είχε μια περίπλοκη μαύρη δερματοστιξία επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι της.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ, βγάζοντας από τη μάντρα ένα άλογο για τον εαυτό του κι ένα για τη Φαίδρα. Οι ανιχνευτές είχαν ήδη τα δικά τους άλογα κοντά τους, και τώρα όλοι τους ανέβηκαν στις σέλες.

Καθώς έβγαιναν από τον καταυλισμό, ο Ζαώρδιλ, που στεκόταν στις νότιες παρυφές του, τους χαιρέτησε από απόσταση και ο Φέκταρελ τον αντιχαιρέτησε.

Μετά, είπε στους ανιχνευτές του, ενώ κατευθύνονταν προς τα νοτιοδυτικά: «Να έχετε το νου σας μ'αυτούς τους παράξενους μισθοφόρους που μας βρήκε η Έρικα. Δεν ξέρουμε ποιοι είναι.»

«Τι θες να πεις, μαύρε άνθρωπε; Μπορεί να μας πουλήσουν;»

«Δε νομίζω να γίνει καμια άσχημη ιστορία, όμως δε μ'αρέσει το γεγονός ότι φεύγουν ουσιαστικά κυνηγημένοι από την πόλη.»

«Θα μπορούσαμε κι εμείς νάμαστε στη θέση τους,» είπε ένας άλλος ανιχνευτής.

«Για διαφορετικούς λόγους, όμως,» τόνισε ο Φέκταρελ. «Ο Σκοτωμένος δε θα μας έβαζε ποτέ να εισβάλουμε στο Οχυρό του Ηγεμόνα–»

«Τα κατάφεραν, δηλαδή, να μπουν;»

«*Δεν* τα κατάφεραν, γι'αυτό τώρα τρέχουν.»

Η Φαίδρα'λι ήταν σιωπηλή δίπλα στον Φέκταρελ καθώς εκείνος μιλούσε με τους ανιχνευτές του. Αισθανόταν εν μέρει ενοχλημένη που την είχαν διακόψει από τη μελέτη της, στέλνοντάς την σε τούτη την αποστολή· όμως προσπαθούσε τώρα να το διώξει αυτό από το μυαλό της και να επικεντρωθεί σ'εκείνο που είχαν να κάνουν. Ο Φέκταρελ είχε δίκιο, πίστευε: αυτοί οι κυνηγημένοι μισθοφόροι μπορεί να μην ήταν και τόσο αξιόπιστοι. Μπορεί να το έβαζαν στα πόδια με την πρώτη δυσκολία. Όπως, για παράδειγμα, αν παρουσιαζόταν κάποιος δαίμονας στους Καταρράκτες. *Θα πρέπει να είμαι έτοιμη να τον διώξω γρήγορα, προτού πανικοβληθούν και φύγουν.*

Το σημείο συνάντησης ήταν πίσω από έναν λόφο, στους πρόποδες των Καταρρακτών. Ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, και οι σύντροφοι τους έφτασαν χωρίς καθυστέρηση αλλά πλησίασαν με προσοχή, μέσα στο γκρίζο φως της αυγής, διασχίζοντας αραιή πρωινή ομίχλη. Απόμακρα κρωξίματα αντηχούσαν από τα ψηλά βουνά. Αλλά και ομιλίες,

παρατήρησε ο Φέκταρελ. *Κάποιοι είναι εδώ*. Έκανε νόημα στους ανθρώπους του να είναι έτοιμοι και, ικανοποιημένος, τους είδε να πιάνουν τις λαβές των όπλων τους. Ο ίδιος είχε το χέρι του κοντά στην καραμπίνα που κρεμόταν από τη σέλα του αλόγου του.

Πηγαίνοντας πίσω από τον λόφο, διαπίστωσαν ότι τους περίμεναν. Μια ντουζίνα άνθρωποι, με όπλα στα χέρια κι αυτοί. Είχαν και άλογα κοντά τους, αλλά τώρα κανένας δεν ήταν έφιππος.

«Ποιοι είστε;» απαίτησε εκείνος που στεκόταν πρώτος ανάμεσά τους: ένας μαυρόδερμος, γεροδεμένος τύπος με σγουρά καφετιά μαλλιά και κόκκινη καλύπτρα στο αριστερό μάτι. Βαστούσε ένα κοντό τουφέκι, κι από τη ζώνη του κρεμόταν ένα πλατυλέπιδο σπαθί.

«Ζωντανοί-Νεκροί,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Μας περιμένετε, αν δεν κάνω λάθος.»

Ο άντρας κατένευσε κι έκανε νόημα στους δικούς του να κατεβάσουν τα όπλα τους. «Ναι,» είπε. «Συγνώμη γι'αυτό· απλά είμαστε σε ετοιμότητα.»

«Δικαιολογημένα.» Ο Φέκταρελ αφίππευσε, και οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν. Πλησίασε τον άντρα δίνοντάς του το χέρι και λέγοντας τ'όνομά του.

Εκείνος έσφιξε το χέρι του Φέκταρελ και είπε: «Σάλβιθ. Κι αυτοί» – τους έδειξε με τον αντίχειρα – «είν' οι άνθρωποί μου.»

«Μισθοφόροι ήσασταν από παλιά;»

«Ό,τι δουλειά βρούμε την κάνουμε, φίλε,» αποκρίθηκε ο Σάλβιθ. «Αρκεί να πληρώνει και τίποτα.» Κι άλλαξε θέμα: «Περιμένουμε τον έμπορο τώρα, ε;»

«Ναι. Δε θ'αργήσει.»

«Έρχεται, Μονόφθαλμε!» φώναξε ένας από τους ανθρώπους του Σάλβιθ που ήταν σκαρφαλωμένος πάνω στον λόφο και κοίταζε προς τα βορειοανατολικά.

Ο Σάλβιθ τού έκανε νόημα να κατεβεί, κι εκείνος κατέβηκε και είπε: «Ένα μηχανοκίνητο φορτηγό, ένα μικρότερο τετράκυκλο, και δυο άμαξες που τις σέρνουν ελέφαντες.»

«Αυτός είναι,» επιβεβαίωσε ο Φέκταρελ.

Και βγήκαν από την πίσω μεριά του λόφου, βλέποντας το μικρό καραβάνι να ζυγώνει, ώσπου έφτασε εμπρός τους και σταμάτησε. Η μπροστινή μεριά του μικρότερου τετράκυκλου οχήματος ήταν ανοιχτή, και ο Καντάρφιλ φαινόταν να είναι καθισμένος εκεί, πλάι στον οδηγό. Καθώς σηκωνόταν όρθιος, είπε: «Καλημέρα. Ονομάζομαι

Καντάρφιλ. Ορισμένοι θα με ξέρετε, ορισμένοι όχι. Ποιοι θα με συνοδέψετε ώς τη Χόλκεραλ;»

«Εμείς,» αποκρίθηκε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος, και συστήθηκε ενώ έδειχνε τους ανθρώπους του με μια ημικυκλική χειρονομία.

«Μάλιστα...» είπε ο Καντάρφιλ παρατηρώντας τους κριτικά.

«Θα πληρωθούμε καλά, έτσι; Η Χόλκεραλ είναι στην άλλη άκρη του Πεπρωμένου των Δαιμόνων.»

«Θα πληρωθείτε καλά, και θα μιλάτε καλύτερα όσο βρίσκεστε στις υπηρεσίες μου,» αποκρίθηκε ο έμπορος, όχι απότομα.

«Ὴτάξει,» είπε ο Σάλβιθ· «ένα αστείο κάναμε.»

Ο Καντάρφιλ ένευσε και στράφηκε στον Φέκταρελ και τους δικούς του. «Θα μας οδηγήσετε στο πέρασμα;»

«Γι'αυτό έχουμε έρθει. Και η Φαίδρα, όπως βλέπεις, είναι μαζί μας για την περίπτωση που μπορεί να παρουσιαστεί κανένας δαίμονας.»

«Καλώς,» είπε ο Καντάρφιλ, και κάθισε πάλι πλάι στον οδηγό του οχήματός του.

Τα τροχοφόρα άρχισαν να κυλάνε, και οι μισθοφόροι, έφιπποι όλοι τους, τα περικύκλωσαν ακολουθώντας.

Ο καιρός χάλασε μετά από κανένα δίωρο. Συννέφιασε, και άνεμος φυσούσε. Δεν έβρεχε, όμως. Ακόμα.

Ο Φέκταρελ ρώτησε τον Σάλβιθ, καθώς ίππευαν ο ένας κοντά στον άλλο: «Τι κάνατε στον Ηγεμόνα και σας κυνηγά;»

«Τι να λέμε τώρα, ρε φίλε. Δεν ξέρεις;»

«Μου είπαν ότι προσπαθήσατε να σκαρφαλώσετε στο οχυρό του για να εισβάλετε.»

«Αυτό ακριβώς. Μας πήραν είδηση, όμως, κι έγινε της καυλωμένης Λάμιας. Μας μπάνισαν, είμαι σίγουρος· είδαν τις φάτσες μας. Εμένα σίγουρα με είδαν. Η Νασόλκαθ δεν είναι πια για εμάς. Ελπίζω στη Χόλκεραλ νάχουμε καλύτερη τύχη.»

«Θα έχετε – αν δεν εναντιωθείτε στην Τριανδρία.»

«Τριανδρία; Οι άρχοντες της πόλης;»

«Ναι, δεν το ξέρεις;»

«Όχι· δεν έχω ξαναπάει προς τα κει.»

«Η Χόλκεραλ διοικείται πάντα από τρεις άντρες· αυτό είναι το έθιμό της. Τρεις συνάρχοντες που παίρνουν από κοινού αποφάσεις.»

«Μάλιστα...» Ο Σάλβιθ έμοιαζε συλλογισμένος, κοιτάζοντας το έδαφος.

«Να κάνω άλλη μια ερώτηση;» είπε ο Φέκταρελ.
«Τι;»
«Γιατί θέλατε να εισβάλετε στο Οχυρό του Ηγεμόνα;»
Το μοναδικό μάτι του Σάλβιθ απέφυγε το βλέμμα του Φέκταρελ. «Αυτό, φίλε, είναι αλλονού δουλειά· δεν κάνει τώρα να το συζητάμε.»
«Τι σε νοιάζει, αφού θα πας μακριά από τη Νασόλκαθ;»
«Δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Σάλβιθ, κι ο τρόπος του προβλημάτισε τον Φέκταρελ. *Φοβάται κάποιον ή κάποιους, ή νομίζει πως έχει κάτι να κερδίσει;* Παράξενο, όπως και να ήταν...
Μετά από λίγο, άφησαν τη δημοσιά και μπήκαν σε κάτι μονοπάτια στα δυτικά της, επειδή ο Καντάρφιλ τούς είπε πως ήταν πιο ασφαλές να ταξιδεύεις από δω. Οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας έστηναν ενέδρες για εμπόρους και ταξιδιώτες σ'όλη τη δημοσιά, όμως ετούτα τα μέρη τ'άφηναν αφύλαχτα γιατί ήταν μπερδεμένα.
«Είσαι αλεπού, έμπορα!» είπε ο Σάλβιθ μειδιώντας. «Αλεπού!»
«Το κατά δύναμιν, φίλε μου,» αποκρίθηκε, μετριοφρόνως, ο Καντάρφιλ.
Μετά, άστραψε και βρόντηξε και άρχισε να βρέχει. Ευτυχώς, η βροχή δεν ήταν κατακλυσμική αλλά αργή και σταθερή. Δε χρειαζόταν να σταματήσουν για ν'αναζητήσουν καταφύγιο στη γύρω περιοχή· μπορούσαν, άνετα, να ταξιδεύουν. Τα μόνα προβλήματα ήταν η σκοτεινιά και, κυρίως, οι λάσπες που γέμιζαν ολοένα και περισσότερο τα μονοπάτια καθώς το νερό μούλιαζε τα χώματα.
Το μεσημέρι, ακόμα έβρεχε. Ύστερα από μια τετράωρη στάση στο πλάι ενός δενδρώδους κρημνού, συνέχισαν την πορεία τους. Η βροχή τούς ακολουθούσε αδιάκοπα– Ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό την έσκισε και όλοι είδαν κάτι να ζυγώνει γρήγορα μέσα από τη σκοτεινιά του ουρανού: κάτι κατάμαυρο με πελώριες φτερούγες που θύμιζαν ξεφτισμένα υφάσματα. *Δαίμονας!* φώναξαν αρκετοί από τους ανθρώπους του Σάλβιθ, ενώ άλογα ακούγονταν να χρεμετίζουν ξέφρενα, κι ορισμένα σηκώνονταν στα πισινά τους πόδια κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά. Μια καβαλάρισσα έπεσε στις λάσπες, κραυγάζοντας τρομαγμένη.
Η Φαίδρα'λι άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως ενώ, συγχρόνως, αισθανόταν την Πολεμική Καρδιά να θέλει να συγκρουστεί με τον δαιμονικό θεό των συννεφιασμένων ουρανών. Η ισχυρή θέληση της ιπτάμενης οντότητας ήρθε σε σύγκρουση με την

εξίσου ισχυρή θέληση της μάγισσας· τα φτεροκοπήματα ελαττώθηκαν, και οι φτερούγες έμοιαζαν τώρα να απλώνονται ώς τα πέρατα του ορίζοντα, να γίνονται ένα με τα σύννεφα και τα σκοτάδια. Τα μάτια του δαίμονα άστραφταν. Οι κραυγές του και η παρουσία του γέμιζαν με τρόμο ανθρώπους και ζώα: γύρω από τη Φαίδρα, άλογα αφήνιαζαν, καβαλάρηδες έπεφταν· ουρλιαχτά, χρεμετίσματα, και φωνές αντηχούσαν· οι ελέφαντες είχαν υψώσει τις προβοσκίδες τους και σάλπιζαν σαν δαιμονισμένα βούκινα, τα πελώρια κορμιά τους φαίνονταν να τρεμουλιάζουν, βροντούσαν τα πελώρια πόδια τους στη γη.

Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων ζητούσε να βγει για να βοηθήσει την αφέντρα της – για να τσακίσει – να τσακίσει! – να τσακίσει! – αυτή την κατώτερη θεότητα! Η Φαίδρα αρνήθηκε να αφήσει τον δαίμονά της να πολεμήσει, και συνέχισε να είναι επικεντρωμένη στο ξόρκι της.

Λίγο προτού οι άνθρωποι του καραβανιού σκορπιστούν ολόγυρα, από τον τρόμο τους, και το καραβάνι διαλυθεί τελείως, ο θεός των ουρανών υποχώρησε. Η παρουσία του υψώθηκε γρήγορα, φτεροκοπώντας και κραυγάζοντας, και χάθηκε ανάμεσα στα σύννεφα.

Αυτοί που είχαν κρυφτεί στους βράχους και στη βλάστηση βγήκαν τώρα από τις κρυψώνες τους, κρατώντας τουφέκια και καραμπίνες στα τρεμάμενα χέρια τους. «Έφυγε;» ψέλλισε κάποιος.

Ο Φέκταρελ, που είχε δυσκολευτεί να κρατήσει το άλογό του υπό έλεγχο, είπε: «Ίσως να μην ήταν καλή ιδέα που μας έφερες από δω, έμπορα.»

Ο Καντάρφιλ, που είχε κουλουριαστεί μέσα στο όχημά του, σηκώθηκε όρθιος. «Πού να το ξέρω;... Μου είπαν ότι τούτα τα μονοπάτια είναι πιο ασφαλή!»

«Από ληστές,» γρύλισε θυμωμένα ο Σάλβιθ, «όχι από θεούς! Παραλίγο να φαγωθούμε ζωντανοί!»

«Μπορεί και να μη μας είχε κάνει τίποτα,» είπε η Φαίδρα'λι – η μοναδική ήρεμη φιγούρα ανάμεσά τους, μοιάζοντας απόκοσμη καθώς τα πράσινα μαλλιά της ανέμιζαν επάνω στο λευκόδερμο κεφάλι της. «Αλλά δεν ήθελα να το ρισκάρω.»

«Είσαι πολύ δυνατή, μάγισσα...» παρατήρησε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος.

«Η δύναμη είναι πάντα σχετική υπόθεση,» αποκρίθηκε εκείνη, αδιάφορα.

«Δε φεύγουμε από δω, τώρα;» πρότεινε η πορφυρόδερμη ανιχνεύτρια με τη δερματοστιξία στο κεφάλι.

Κανείς δεν μπορούσε να διαφωνήσει μ'αυτό.

Αργότερα, όταν καταυλίστηκαν για να διανυκτερεύσουν, η βροχή είχε αρχίσει να κοπάζει, και με το ξημέρωμα δεν έβρεχε πλέον καθόλου. Τα μονοπάτια, όμως, εξακολουθούσαν να είναι γεμάτα λάσπες και επικίνδυνους νερόλακκους.

«Θ'αργήσουμε αν πάμε από δω,» προειδοποίησε ο Σάλβιθ τον Καντάρφιλ.

«Καλύτερα ν'αργήσουμε παρά να μας βρει η Γαλανή Δράκαινα στο δρόμο,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Καλώς. Εσύ πληρώνεις...»

Ταξίδευαν επάνω σε δύσβατα μονοπάτια που, ύστερα από τη βροχή, είχαν γίνει ακόμα πιο δύσβατα. Μετά το μεσημέρι, όμως, η γη είχε πλέον στεγνώσει και το ταξίδι ήταν πιο εύκολο. Όταν η νύχτα έπεσε, ο Φέκταρελ σκέφτηκε ότι, αν ακολουθούσαν τη δημοσιά, θα είχαν τώρα φτάσει στο μονοπάτι που οδηγούσε στη διαστασιακή δίοδο προς Χάρνταβελ· αλλά ο έμπορος μάλλον έκανε καλά που φυλαγόταν από μια πιθανή συνάντηση με ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Διανυκτέρευσαν φυλώντας σκοπιές, όμως κανένας κίνδυνος δεν παρουσιάστηκε.

Την επόμενη ημέρα, έφτασαν σύντομα στο μονοπάτι που οδηγούσε στη δίοδο και στις πηγές του ποταμού Νίρφεβ. Το ακολούθησαν, αφήνοντας πίσω τους τους πρόποδες των Καταρρακτών και μπαίνοντας βαθύτερα μέσα στα βουνά. Γύρω τους τρεχούμενα νερά μούγκριζαν πηγαίνοντας προς τον Νίρφεβ ή βουτώντας σε αβύσσους για να χαθούν κάτω από τη γη.

Στις πηγές του ποταμού, η πραγματικότητα της Φενηνάρκια αλλοιωνόταν σχηματίζοντας το συμπαντικό πέρασμα που έβγαζε στη Χάρνταβελ. Τα βουνά φαίνονταν να διπλώνονται και να ξεδιπλώνονται με τρόπους που το μυαλό μετά δυσκολίας μπορούσε να συλλάβει.

Δεν είχε ακόμα νυχτώσει· ήταν σούρουπο· το φως του ήλιου ερχόταν από τα δυτικά, πίσω από τα απόκρημνα βουνά και τους μεγάλους καταρράκτες, κάνοντάς τα νερά να γυαλίζουν κοκκινωπά. Το βλέμμα του Φέκταρελ πήγε προς το παλιό, εγκαταλειμμένο Παντο-

κρατορικό οχυρό που βρισκόταν κοντά στη δίοδο. Ακόμα παρατημένο φαινόταν. Καμια σημαία, τουλάχιστον, δεν–

Γυαλάδα ήταν αυτή;

Ο Φέκταρελ συνοφρυώθηκε. Κανένας δεν ήταν στις επάλξεις του οικοδομήματος. Κι όμως…

Ήταν έτοιμος να πιάσει τα κιάλια του και να ζητήσει από τη Φαίδρα να τα ενισχύσει, όταν άκουσε τον Σάλβιθ να φωνάζει: «*Ο λύκος βγαίνει!*»

Σύνθημα, προφανώς.

Κοιτάζοντας γύρω του, ξαφνιασμένος, ο Φέκταρελ είδε τους ανθρώπους του Μονόφθαλμου να υψώνουν τα όπλα τους και να τα στρέφουν προς τους δικούς του ανθρώπους και προς τους ανθρώπους του Καντάρφιλ. Συγχρόνως, κάποιοι φαίνονταν να βγαίνουν από το οχυρό και να κατεβαίνουν – άλλοι πεζοί, άλλοι έφιπποι.

«Προδοσία!» φώναξε ο Φέκταρελ πιάνοντας την καραμπίνα του.

«Μείνετε ακίνητοι, αλλιώς θα πεθάνετε όλοι!» γκάριξε ο Σάλβιθ, που δεν ήταν μακριά από τον Αρχιανιχνευτή και ήδη τον σημάδευε με το κοντό του τουφέκι. «Η Γαλανή Δράκαινα δε σας θέλει νεκρούς άμα δεν υπάρχει λόγος. Θαρθείτε μαζί μας και μπορείτε να την υπηρετήσετε αν εκείνη συμφωνήσει.»

Ο καταραμένος είναι με τη Σαρντίκα-Νοθ! συνειδητοποίησε ο Φέκταρελ, απορώντας πώς είχαν μπλέξει έτσι. Δεν το ήξερε αυτό η Έρικα;

«Άφησέ μας να φύγουμε,» είπε στον Σάλβιθ, ενώ, με τις άκριες των ματιών του, έβλεπε αυτούς από το παλιό οχυρό να πλησιάζουν κατεβαίνοντας την πλαγιά.

«Φίλε, ούτε που να το σκέ– *Αααα!*» Βάζοντας το ελεύθερό του χέρι μπροστά στο τραυματισμένο πρόσωπό του, ο Μονόφθαλμος έπεσε από τη σέλα του αλόγου του. Συγχρόνως, οι άνθρωποί του δέχονταν επίσης επίθεση – από κάτι που βρισκόταν στα όρια της αντίληψής τους – τα νύχια και τα δόντια του, όμως, ήταν αληθινά!

Η Φαίδρα'λι είχε ξαμολήσει την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων από τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της.

Ο Φέκταρελ και οι ανιχνευτές του, καταλαβαίνοντας αμέσως τι είχε γίνει, εκμεταλλεύτηκαν τον αιφνιδιασμό των προδοτών και τους πυροβόλησαν. Άνθρωποι έπεσαν από σέλες, ουρλιάζοντας· άλογα χρεμέτιζαν και, αφηνιασμένα, έτρεχαν να φύγουν. Οι εχθροί ανταπέδωσαν: ένας ανιχνευτής του Φέκταρελ χτυπήθηκε στο κεφάλι, θα-

νάσιμα. Ο Φέκταρελ έστρεψε την καραμπίνα του και πυροβόλησε τον άντρα που είχε σκοτώσει τον σύντροφό του· τον είδε να σωριάζεται.

«Φεύγουμε, έμπορα!» φώναξε. «Τώρα! Τώρα!»

Ο Καντάρφιλ κι οι άνθρωποί του δεν χρειάζονταν άλλη παρότρυνση· προσπαθούσαν ήδη να στρέψουν τα αμάξια τους προς τη μεριά απ'όπου είχαν έρθει, κι ευτυχώς το μονοπάτι (που παλιά το χρησιμοποιούσαν κι οι Παντοκρατορικοί για να περνάνε οχήματα και άρματα από εδώ) ήταν αρκετά πλατύ ώστε να μπορούν να το κάνουν.

Οι πολεμιστές του Σάλβιθ του Μονόφθαλμοι, σαστισμένοι, είχαν διαλυθεί γύρω από το μικρό καραβάνι του Καντάρφιλ· υποχωρούσαν άτακτα προς αυτούς που έρχονταν από το οχυρό, προσπαθώντας συγχρόνως να καλυφτούν πίσω από πέτρες, δέντρα, απογευματινές σκιές. Ο Φέκταρελ σημάδεψε τον ίδιο τον Σάλβιθ με την καραμπίνα του, πάτησε τη σκανδάλη, αλλά αστόχησε, καθώς ο προδότης πηδούσε πίσω από έναν μεγάλο βράχο.

Από τους δώδεκα αποκλείεται να είχαν μείνει παραπάνω από έξι, υπολόγιζε ο Αρχιανιχνευτής, και η επίθεση του δαίμονα της Φαίδρας θα ήταν αρκετή για να τους λιανίσει όλους αν παρέμεναν κοντά και δεν απομακρύνονταν αμέσως, περίτρομοι. *Δεν υπάρχει περίπτωση να μας νικήσουν τώρα*. Όμως, αν οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ τούς έφταναν, τότε ο Φέκταρελ και οι δικοί του ήταν τελειωμένοι. Έτσι όπως τους έβλεπε να κατεβαίνουν την πλαγιά, τους υπολόγιζε τουλάχιστον για τριάντα· και σίγουρα ήταν καλά οπλισμένοι.

«Κουνηθείτε!» φώναξε στους ανθρώπους του εμπόρου που έστριβαν τα αμάξια. «Κουνηθείτε, αν θέλετε να ζήσετε!»

Ο κίνδυνος τούς είχε, αναμφίβολα, δώσει ώθηση. Δεν άργησαν να στρέψουν τα τροχοφόρα τους προς τα ανατολικά και ν'αρχίσουν να τρέχουν. Μαστίγωναν τους ελέφαντές τους σαν δαιμονισμένοι· τα μεγαλόσωμα ζώα φώναζαν, ανάστατα, και τίναζαν τις προβοσκίδες τους. Ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, και οι τρεις ανιχνευτές κάλπαζαν κοντά στο καραβάνι.

Ευτυχώς έχουμε το σκοτάδι για σύμμαχό μας, σκέφτηκε ο Αρχιανιχνευτής, ξέροντας πως θα ήταν δύσκολο οι εχθροί να τους σημαδέψουν μέσα στο σύθαμπο. Το μόνο που φοβόταν ήταν μήπως οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας είχαν αποκλείσει το πέρασμα και από την πίσω μεριά. Όμως σύντομα διαπίστωσε πως αυτό δεν συνέβαινε. Προφανώς, θεωρούσαν ότι η παρουσία του Σάλβιθ και των ανθρώ-

πων του ήταν αρκετή για να κρατήσει τον έμπορο στη θέση του μέχρι που να κατεβούν από το παλιό Παντοκρατορικό οχυρό.

Απορώ, όμως, πότε πρόλαβαν να τα κανονίσουν όλα τούτα! Η Σαρντίκα-Νοθ πρέπει, οπωσδήποτε, να έχει πράκτορές της μέσα στη Νασόλκαθ. Αυτή μάλλον ήταν που έβαλε τον Σάλβιθ να διεισδύσει στο Οχυρό του Ηγεμόνα. Ο Φέκταρελ δεν το θεωρούσε πλέον καθόλου απίθανο η δολοφονία του Ηγεμόνα να ήταν ο σκοπός εκείνης της αποτυχημένης εισβολής...

Κεφάλαιο Δέκατο-Τέταρτο
Τα Όνειρα της Έρικας Σάλκερκοφ

Ολοένα και περισσότεροι μισθοφόροι γέμιζαν το φουσάτο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, και ο καταυλισμός μεγάλωνε ανατολικά των τειχών της πόλης. Είχαν έρθει πολεμιστές από όλες τις γύρω περιοχές, πρόθυμοι να αγωνιστούν εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ: και να πληρωθούν καλά από τον Ηγεμόνα: και ν'αρπάξουν ό,τι μπορούσαν από τα λάφυρα που ήταν κρυμμένα μέσα στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Οι φήμες έδιναν κι έπαιρναν σχετικά με το τι μπορούσε να βρεθεί εκεί. Ο Άρχοντας Βάλγκερελ (που η τύχη του, για την ώρα, αγνοείτο) λεγόταν πως είχε συγκεντρωμένους στο φρούριο αμύθητους θησαυρούς: αμέτρητα χρήματα από τους φόρους που μάζευε από την Ψηλή Γέφυρα· πανάρχαια κειμήλια της οικογένειάς του η οποία διοικούσε εκείνες τις περιοχές από πολύ παλιούς χρόνους· ορυκτά και πολύτιμους λίθους από τους Καταρράκτες κι από τις όχθες του ποταμού Νίρφεβ· αντικείμενα ευλογημένα ή καταραμένα από θεούς, ή που θεοί ενοικούσαν εντός τους. Επίσης, ακουγόταν πως το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας συνδεόταν μ'ένα υπόγειο σύστημα σπηλαίων όπου δαίμονες κατοικούσαν και όπου υπήρχαν σπηλιές γεμάτες χρυσάφι και ασήμι, αν ήξερες πού να ψάξεις και πώς να γλιτώσεις απ'τους κινδύνους.

Ο Ζαώρδιλ ήταν βέβαιος πως τα λάφυρα, σίγουρα, θα ήταν πολλά, αλλά αποκλείεται να ήταν και τόσα όσα έλεγαν οι φήμες. Ορισμένοι έμοιαζαν να προσπαθούν επίτηδες να παραφουσκώσουν τις ήδη παραφουσκωμένες ιστορίες. Στο τέλος, αν κατακτούσαν το οχυρό, σφαγή θα γινόταν για ό,τι υπήρχε μέσα του.

Τη δεύτερη μέρα αφότου ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, και οι ανιχνευτές είχαν φύγει, ο Σκοτωμένος ρώτησε την Έρικα τι γινόταν με τον Άρχοντα Βάλγκερελ που ήταν ξάδελφος του Ηγεμόνα. Σκόπευε ο Ηγεμόνας να πληρώσει τα λύτρα της Σαρντίκα-Νοθ, ή θα τον άφηνε να πεθάνει;

«Δεν έχω ακούσει πως σκοπεύει να πληρώσει τίποτα,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Μην ξεχνάς ότι είναι *μακρινός* του ξάδελφος.»

«Τι θα κάνει, τότε, η άμεση οικογένεια του Βάλγκερελ;» Κάθονταν οι δυο τους μπροστά στη σκηνή του Ζαώρδιλ, στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών, και κοντά τους ήταν καθισμένος κι ο Νικηφόρος ο Κολπατζής καπνίζοντας μια μεγάλη πίπα που είχε γεμίσει με δοντόχορτο. Ο βαρύς καπνός προκαλούσε μια ελαφριά ζαλάδα στον Ζαώρδιλ και στην Έρικα, αλλά ο Κολπατζής έμοιαζε να μην καταλαβαίνει τίποτα.

«Η οικογένεια του Βάλγκερελ;» Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά, κι ο Σκοτωμένος παρατήρησε ότι το χαμόγελό της φάνταζε διαφορετικό όταν δεν φορούσε κουκούλα. Ακόμα δεν είχε αποφασίσει αν το στόμα της ήταν λιγάκι στραβό ή όχι. «Τι νομίζεις ότι είναι; Κάτι άγριοι που μένουν νότια της Νασόλκαθ, κοντά στις όχθες του ποταμού Νίρφεβ. Γι'αυτό και η Σαρντίκα-Νοθ δεν ζήτησε λύτρα από αυτούς. Τα λύτρα που θα έχουν να πληρώσουν, μάλλον, μπορεί να τ'αρπάξει εύκολα από τα χωριά τους. Ο Ηγεμόνας, όμως, έχει χρήματα, και μια πολύ μεγάλη πόλη.»

«Χμμ... Επομένως, πιστεύεις ότι ο Άρχοντας Βάλγκερελ είναι τώρα νεκρός; Τον σκότωσε η Γαλανή Δράκαινα;»

«Μπορεί,» είπε η Έρικα. «Αν κι αυτό δεν θα ήταν και πολύ έξυπνο από μέρους της. Ως αιχμάλωτος έχει μεγαλύτερη αξία, νομίζω.»

Λίγο προτού νυχτώσει, κι ενώ η Έρικα είχε εγκαταλείψει τον καταυλισμό, μια καινούργια μισθοφορική ομάδα ήρθε να καταταγεί στο φουσάτο του Ηγεμόνα. Και ήταν αρκετά μεγάλη. Ο Ζαώρδιλ δεν την είχε ξαναδεί, αλλά σύντομα έμαθε ότι είχε έρθει από τα ανατολικά και ονομαζόταν *Οι Μελανοκυράδες του Πολέμου* επειδή αρχηγοί της ομάδας ήταν τρεις γυναίκες κατάμαυρες στο δέρμα. Η μία απ'αυτές βρισκόταν τώρα εδώ. Ο Κάρβιελ την έδειξε στον Ζαώρδιλ καθώς μιλούσαν. «Τη βλέπεις; Τη βλέπεις που στέκεται εκεί, ανάμεσα σ'αυτούς τους τρεις;»

Ο Σκοτωμένος, πράγματι, την έβλεπε. Μια ψηλή, λιγνή γυναίκα με κράνος. «Κι όλους αυτούς τους μαντράχαλους που έχει μαζί της τους φωνάζουν 'Μελανοκυράδες';»

Ο Κάρβιελ γέλασε. «Όχι, ρε, να πούμε. *Μελανοκύρηδες* τούς λένε. Ή, πολλές φορές, *Μελανούς*.»

«Μάλιστα. Και πού τους ξέρεις εσύ; Έχεις πάει στ'ανατολικά;»

Ο Κάρβιελ ένευσε. «Ναι, ρε, από κει έχουμε έρθει.»

«Δεν είσαι από τούτους τους τόπους, δηλαδή;»

Ο Κάρβιελ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Από τη Νάρθεσνιλ είμαι.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε στρεφόμενος να τον κοιτάξει. «Τόσο μακριά;» Η εν λόγω πόλη πρέπει να απείχε τουλάχιστον τριακόσια χιλιόμετρα από εδώ, αν δεν έκανε λάθος...

«Ναι, σου λέω. Από κείνες τις περιοχές είμαι.»

«Για νάρθεις εδώ, επομένως, θα πέρασες από τα μέρη που λένε ότι λυμαίνεται μια επικίνδυνη συμμορία ληστών... Εκτός αν ήρθες μ'αεροσκάφος.»

Ο Κάρβιελ γέλασε δυνατά. «Ποιο αεροσκάφος, ρε; Ούτε ορνιθόπτερο δεν έχουμε, να πούμε! Κανονικά ήρθαμε, ακουμπώντας στη γη. Κανένας δε μας ενόχλησε, όμως. Ίσως να μας κατάλαβαν ότι είμαστε ξεφτιλισμένοι, να πούμε. Χα-χα-χα-χα-χα...»

Ο Ζαώρδιλ κούνησε το κεφάλι υπομειδιώντας. *Υπάρχουν και χειρότεροι από εσάς,* σκέφτηκε, αλλά έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας πέρα, εκεί όπου οι Μελανοκυράδες του Πολέμου έστηναν τον καταυλισμό τους, νότια από τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

Την επόμενη νύχτα, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος κοιμόταν ελαφρά (όπως πάντα) στη σκηνή του όταν η φωνή της Νιρκέκα τον ξύπνησε:

«Αρχηγέ!»

Τα μάτια του άνοιξαν αμέσως, γυαλίζοντας μες στον σκοτεινό χώρο, και την είδε που είχε παραμερίσει την κουρτίνα και τον κοίταζε. «Τι;»

«Ο Φέκταρελ επέστρεψε, μαζί με τον Καντάρφιλ. Λένε ότι τους πρόδωσαν οι μισθοφόροι της Έρικας. Σου είπα ότι ποτέ δεν έπρεπε να την–!»

«*Τι;*» γρύλισε ο Ζαώρδιλ καθώς πεταγόταν όρθιος βγαίνοντας από τη σκηνή του. Δεν μπήκε καν στον κόπο να φορέσει τις μπότες του· ούτε φορούσε τίποτα από τη μέση κι επάνω. Το πορφυρόδερμο, γεροδεμένο σώμα του θύμιζε περίπλοκο χάρτη από τις ουλές που το γέμιζαν. «Πού είναι;»

Η Νιρκέκα έδειξε υψώνοντας το χέρι, και ο Ζαώρδιλ είδε κάμποσους από τους μισθοφόρους του συγκεντρωμένους γύρω από κάποιους. Χωρίς να χάσει καιρό πλησίασε, αγνοώντας τη Νιρκέκα που τον ακολουθούσε.

«...Δεν ξέρω,» άκουσε τη φωνή του Φέκταρελ, δίχως να μπορεί να τον διακρίνει καλά πίσω από τους άλλους. Και ταυτόχρονα ο Καντάρφιλ – που δεν φαινόταν καθόλου – έλεγε δυνατά: «Θέλω οπωσδήποτε να μιλήσω σ'αυτή τη γυναίκα!»

Ο Ζαώρδιλ παραμέρισε τους μισθοφόρους του για να περάσει, πιάνοντάς τους από τους ώμους κι από τους βραχίονες· κι όλων τα μάτια στράφηκαν επάνω του.

«Αρχηγέ,» είπε ο Φέκταρελ. «Κάτι πολύ άσχημο συνέβη...» Στα δεξιά του στεκόταν η Φαίδρα'λι, στ'αριστερά του ο Καντάρφιλ κι ένας άνθρωπος του εμπόρου (ο λογιστής του, νόμιζε ο Σκοτωμένος).

«Η Νιρκέκα μού είπε ότι σας πρόδωσαν οι μισθοφόροι της Έρικας–»

«Αυτή η γυναίκα,» φώναξε ο Καντάρφιλ, «παραλίγο να μας σκοτώσει όλους! Κι έχασα δύο άμαξες εξαιτίας της, και τους ελέφαντές μου, και πράγματα που είχα επάνω–!»

«Ησυχία!» βρυχήθηκε ο Ζαώρδιλ. «Πείτε μου, με τρόπο κατανοητό, τι ακριβώς έγινε.»

Και ο Φέκταρελ τού διηγήθηκε πώς, ταξιδεύοντας κοντά στους πρόποδες των Καταρρακτών, έφτασαν στη διαστασιακή δίοδο για Χάρνταβελ, όπου δέχτηκαν επίθεση από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ και από τους ανθρώπους του Σάλβιθ του Μονόφθαλμου. «Αυτό το καθίκι ήταν εξαρχής με τη Γαλανή Δράκαινα, αρχηγέ,» είπε ο Αρχιανιχνευτής. «Μας το είπε ο ίδιος, ξεκάθαρα. Μας πρότεινε να παραδοθούμε και να πάμε μαζί του, και ίσως η Γαλανή Δράκαινα να μας έπαιρνε στις υπηρεσίες της. Αν δεν ήταν η Φαίδρα – που, γι'ακόμα μια φορά, μας έσωσε – θα την είχαμε πολύ άσχημα.»

«Η Σαρντίκα-Νοθ, δηλαδή, έχει καταλάβει το παλιό Παντοκρατορικό οχυρό...» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι, και πρέπει σίγουρα να έχει κι ανθρώπους της – πράκτορές της – μέσα στη Νασόλκαθ. Πώς αλλιώς θα ήξερε ότι–;»

«Η Έρικα!» πετάχτηκε η Νιρκέκα. «*Αυτή* είναι η πράκτοράς της!»

«Μη βιάζεσαι,» της είπε ο Ζαώρδιλ, μη θέλοντας να γίνουν φασαρίες ανάμεσα στους ανθρώπους του και στην Έρικα. «Δεν το ξέρεις αυτό.»

«*Δεν το ξέρω;* Πώς αλλιώς θα μπορούσε η Σαρντίκα-Νοθ να γνωρίζει τόσα–;»

«Θα το μάθουμε. Ίσως. Η Έρικα, πάντως, δεν ήξερε καν ακριβώς για ποιο λόγο ήθελε ο Σάλβιθ να εισβάλει στο Οχυρό του Ηγεμόνα–»

«Ή έτσι σου είπε!»

«Θέλω να της μιλήσω,» δήλωσε ο Καντάρφιλ. «Με κατέστρεψε!»

«Θα της μιλήσεις,» του είπε ο Ζαώρδιλ, κάνοντας νόημα στη Νιρκέκα να σωπάσει. «Θα την καλέσω.»

«Ούτε πού θα εμφανιστεί τώρα – θα δεις!» είπε η Νιρκέκα.

Ο Ζαώρδιλ την αγριοκοίταξε. Ύστερα, στράφηκε στον Φέκταρελ: «Δε σας κυνήγησαν στην επιστροφή;»

«Μας κυνήγησαν, δυστυχώς. Φύγαμε από το μονοπάτι της διαστασιακής διόδου σχετικά αλώβητοι... αν και ένας από τους ανιχνευτές μου σκοτώθηκε. Μετά, όμως, ήταν που άρχισαν τα δύσκολα. Η Σαρντίκα-Νοθ έστειλε τους ληστές της να μας καταδιώξουν ενώ διασχίζαμε τα μονοπάτια κοντά στους πρόποδες των Καταρρακτών ερχόμενοι προς τη Νασόλκαθ. Και είχαν μαζί τους μηχανοκίνητα οχήματα – δίκυκλα κυρίως – και ορνιθόπτερα. Αναγκαστήκαμε ν'αφήσουμε τα άλογά μας πίσω, καθώς και τις δύο άμαξες του κυρίου Καντάρφιλ. Ανεβήκαμε όλοι στο φορτηγό και στο μικρότερο τετράκυκλο και οδηγήσαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε, ενώ πυροβολούσαμε τους ληστές που μας κυνηγούσαν. Πριν από μερικές ώρες έγιναν αυτά που σου λέω. Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ μάς άφησαν ήσυχους όταν πια ήμασταν περίπου στα μέσα της διαδρομής προς Νασόλκαθ.»

«Με καταλήστεψαν!» διαμαρτυρήθηκε ο Καντάρφιλ.

«Να χαίρεσαι που γλίτωσες ζωντανός,» του είπε ο Ζαώρδιλ.

«Θέλω να μιλήσω σ'αυτή τη γυναίκα! Μου είχε υποσχεθεί ότι οι μισθοφόροι της–!»

«Δεν ήταν 'μισθοφόροι της', έμπορα. Δεν ξέρω πού ή πώς ακριβώς τους βρήκε, αλλά δεν φέρει εκείνη όλη την ευθύνη.»

«Ποιος φέρει την ευθύνη, τότε, αρχηγέ;» είπε η Νιρκέκα. «Και οι δικοί μας άνθρωποι παραλίγο να σκοτωθούν εξαιτίας της!»

«Θα της μιλήσουμε,» υποσχέθηκε ο Ζαώρδιλ. «Οπωσδήποτε θα της μιλήσουμε. Δεν είπα το αντίθετο.»

«Μπορείς να την καλέσεις τώρα;» ρώτησε ο Καντάρφιλ.

Έβλεπε ένα όνειρο μερικές φορές, από τότε που είχε έρθει στη Φενάρκια. Ότι πετούσε πάνω από τη γη καβαλώντας έναν θεό που είχε τη μορφή γιγάντιας σαύρας με φτερά – έναν *δράκο*. Από κάτω αγνάντευε άγρια βουνά και κοιλάδες· αγνάντευε τους Καταρράκτες και τη Νασόλκαθ, μέρη από τις Ενδότερες Πολιτείες, τους Πυκνούς Τόπους, τη Λάεντριλ, την Έλγκοροβ, τον Ωκεανό και τα νησιά του, την εγκαταλειμμένη Νουρβάλη την Πόλη των Αγαλμάτων· κι αισθανόταν τον αέρα να τινάζει τα μαλλιά της. Της άρεσε. Μετά, όμως, ο δράκος έκανε μια απότομη κίνηση στον αέρα, γύριζε ανάποδα, κι

εκείνη έφευγε από τη ράχη του, πέφτοντας. Άπλωνε το χέρι της και μετά βίας πιανόταν από ένα απ'τα πελώρια νύχια του πίσω ποδιού του. Κοίταζε επάνω κι έβλεπε το ένα γιγάντιο μάτι του δράκου να την ατενίζει...

Ένα επίμονο κουδούνισμα αντήχησε, ξυπνώντας την από το όνειρό της. Ανασηκώθηκε, απότομα, επάνω στο κρεβάτι και κοίταξε ολόγυρα. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό και ήσυχο... εκτός από το κουδούνισμα.

Η Έρικα έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και είδε ότι ο Ζαώρδιλ την καλούσε. Πατώντας ένα κουμπί, δέχτηκε την κλήση.

«Ναι;»

«*Εγώ είμαι, Έρικα, ο Ζαώρδιλ. Σε ξύπνησα;*»

«Τι συμβαίνει;» Νόμιζε πως άκουγε τη φωνή του αναστατωμένη.

«*Πρέπει να σε δω. Αμέσως. Μπορείς να έρθεις στον καταυλισμό μας;*»

Η Έρικα, πιέζοντας ένα κουμπάκι επάνω στο ρολόι στον καρπό της, έκανε το μικρό φως μέσα του ν'ανάψει προς στιγμή, και είδε πως ήταν μιάμιση ώρα μετά τα μεσάνυχτα. «Γιατί; Τι συνέβη;» ρώτησε ξανά.

«*Δε μπορώ να σου εξηγήσω από απόσταση, αλλά πρέπει οπωσδήποτε να έρθεις.*»

Λιγάκι περίεργο τής ακουγόταν αυτό. *Σχεδόν σαν παγίδα,* της έλεγε η εμπειρία της ως παλιά πράκτορας της Παντοκράτειρας. Όμως τι λόγο μπορεί να είχε ο Ζαώρδιλ για να θέλει να την παγιδέψει; Ήταν παράλογο. «Εντάξει. Έρχομαι,» του είπε.

«*Σε περιμένω.*»

Η Έρικα διέκοψε την τηλεπικοινωνία και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Έκανε κρύο, διαπίστωσε καθώς ντυνόταν. Ενεργοποίησε πάλι τον πομπό της για να μιλήσει στους ανθρώπους της.

Πρώτα στον Ναλτάφιρ'χοκ. «Να με παρακολουθείς,» του είπε, «με τη μαγεία σου. Αν δεις ότι ξαφνικά πηγαίνω κάπου αλλού – ότι φεύγω, για παράδειγμα, μακριά από την πόλη – να ανησυχήσεις.» Μετά, μίλησε σε άλλους τέσσερις: τους ζήτησε να την ακολουθήσουν κρυφά, μένοντας έξω από τον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών, και να την παρατηρούν με κιάλια όσο θα ήταν ορατή. Επίσης, φρόντισε να ξυπνήσει κι άλλους κατασκόπους της, απλά και μόνο για να τους προειδοποιήσει να είναι έτοιμοι για κάθε ενδεχόμενο. Πολλοί

τη ρώτησαν τι υποψιαζόταν· την ίδια απάντηση έδωσε σε όλους: «Δεν ξέρω, αλλά έχω την αίσθηση ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει.»

Τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι, η Έρικα Σάλκερκοφ βγήκε από το καταφύγιό της μέσα στη Νασόλκαθ και βάδισε στους δρόμους της πόλης, γρήγορα αλλά όχι βιαστικά, έχοντας το νου της (ως συνήθως) μήπως κανένας την παρακολουθούσε. Εκτός από τους ανθρώπους της, κανένας δεν ήταν στο κατόπι της όμως.

Πλησίασε τη Δεύτερη Πύλη, βλέποντας τους βαριεστημένους φρουρούς που κάθονταν εκεί. Τη μία την ήξερε (αν και όχι προσωπικά)· ήταν μια γυναίκα από τα Οπλισμένα Κτήνη. Παρά την προχωρημένη ώρα, η πύλη ήταν ανοιχτή εξαιτίας του μισθοφορικού καταυλισμού έξω από τα τείχη. Κανένας δεν σταμάτησε την Έρικα καθώς περνούσε και έβγαινε από την πόλη, βαδίζοντας προς το στρατόπεδο.

Η στρατολογία ήταν κλειστή, και οι περισσότεροι μισθοφόροι κοιμόνταν στις σκηνές τους. Αρκετές φωτιές φαίνονταν αναμμένες, καθώς και ενεργειακές λάμπες, και γύρω από ορισμένες άνθρωποι κάθονταν. Τι έκαναν τέτοια ώρα, μόνο εκείνοι ήξεραν. Η Έρικα καταλάβαινε ότι διάφορα μάτια την παρατηρούσαν, υποψιασμένα. Ποια να ήταν αυτή η μυστηριώδης κουκουλωμένη φιγούρα; Αναμφίβολα, οι περισσότεροι δεν θα μπορούσαν να διακρίνουν ούτε καν πως ήταν γυναίκα.

Στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών, το κλίμα δεν ήταν ήσυχο όπως στους καταυλισμούς άλλων μισθοφορικών ομάδων. Πολλοί στέκονταν όρθιοι. *Αναστατωμένοι,* έκρινε η Έρικα. *Σίγουρα, κάτι έχει συμβεί. Κάτι σοβαρό.*

Καθώς πλησίαζε, ένας φρουρός τη σταμάτησε.

«Ο αρχηγός σας ζήτησε να με δει,» του είπε εκείνη.

«Αρχηγέ!» φώναξε ο φρουρός, και ο Ζαώρδιλ αμέσως ήρθε κοντά.

«Έλα,» είπε στην Έρικα κάνοντάς της νόημα να περάσει. Πιο απότομος απ'ό,τι συνήθως, παρατήρησε εκείνη.

Τον ακολούθησε μέσα στον καταυλισμό, ρωτώντας γι'ακόμα μια φορά: «Τι είναι; Τι συμβαίνει;»

«Οι μισθοφόροι σου μας πούλησαν.»

Οι μισθοφόροι της; Τι εννοούσε; Για λίγο αισθάνθηκε αποπροσανατολισμένη. «Τι;...»

«Οι άνθρωποι που βρήκες για τον Καντάρφιλ,» διευκρίνισε ο Ζαώρδιλ. «Μας πρόδωσαν.»

«Τι ‘σας πρόδωσαν’; Έφυγαν;»

«Μακάρι απλά να είχαν φύγει...»

Καθώς μιλούσαν έφτασαν μπροστά στη σκηνή του Ζαώρδιλ, όπου ήταν συγκεντρωμένοι αρκετοί από τους Ζωντανούς-Νεκρούς... κι ανάμεσά τους ο Καντάρφιλ της Χόλκεραλ!

Ο έμπορος την έδειξε με το χέρι του, οργισμένα. «Πήγες να μας *σκοτώσεις!*»

«Νόμιζα ότι εσύ θα ήσουν, ώς τώρα, μακριά από εδώ...» είπε η Έρικα.

«Φυσικά κι αυτό νόμιζες!» είπε η Νιρκέκα. «Και όχι μόνο ο Κα–»

«Δεν καταλαβαίνω για τι πράγμα μιλάτε! Πείτε μου!»

«Συνεργάζεσαι με τη Γαλανή Δράκαινα!» την κατηγόρησε η Νιρκέκα.

Η Έρικα έκανε ένα βήμα πίσω. «Ποιος σας το είπε αυτό; Δεν είναι αλήθεια! Σας είπαν ψέματα!»

«Οι μισθοφόροι που έστειλες με τον Καντάρφιλ,» της είπε ο Φέκταρελ, «υπηρετούσαν τη Σαρντίκα-Νοθ.»

«Αποκλείεται! Κάποιο λάθος–»

«Ο ίδιος ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος μάς το είπε!» Και προτού κανένας άλλος μιλήσει, τους έκανε νόημα να σωπάσουν και της εξήγησε τι ακριβώς είχε συμβεί.

«Και πιστεύετε ότι εγώ είχα καμια ιδέα γι’αυτό;» διαμαρτυρήθηκε η Έρικα.

«Η Γαλανή Δράκαινα,» είπε ο Φέκταρελ, «από κάποιον πήρε την πληροφορία ότι θα πηγαίναμε νότια.»

«Κι εσύ είσαι που πουλάς πληροφορίες εδώ πέρα,» τόνισε η Νιρκέκα, εχθρικά.

«Δεν είμαι η *μόνη* που πουλάει πληροφορίες!» διαμαρτυρήθηκε η Έρικα, ενώ συγχρόνως, με τις άκριες των ματιών της, κοίταζε τριγύρω για πιθανούς δρόμους διαφυγής. Δυστυχώς, όμως, παντού πολεμιστές των Ζωντανών-Νεκρών έβλεπε, με τα χέρια τους κοντά στα όπλα τους. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής ήταν στα δεξιά της, έχοντας ήδη τραβήξει το σπαθί του, το Δαγκωτό Φιλί. Από την άλλη ορθωνόταν ένας ψηλός, γιγαντόσωμος, πρασινόδερμος άντρας που θύμιζε ελέφαντα. Στα νώτα της Έρικας ήταν μια μικρόσωμη γυναίκα με δερματοστιξία επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι της· και παραδίπλα ή-

ταν η Χριστίνα Αλθέρβω. Η Φαίδρα'λι στεκόταν πίσω από δύο άλλους πολεμιστές, όχι και πολύ μακριά από τον Νικηφόρο, κι ο κατοπτρόλιθος επάνω στο βραχιόλι της γυάλιζε.

«Αν όχι εσύ,» ρώτησε ο Κολπατζής, «τότε ποιος μας πρόδωσε στη Γαλανή Δράκαινα;»

«Δεν ξέρω... δεν... Μπορώ μόνο να υποθέσω... Είναι...»

«Εγώ, πάντως, θέλω τα λεφτά μου πίσω!» είπε ο Καντάρφιλ.

«Δεν επιστρέφω χρήματα! Δεν ήταν η πρόθεσή μου να σε ληστέψω. Σου βρήκα απλά κάποιους μισθοφόρους. Δεν ήξερα–»

«Μου είπες, αν δεν με υπηρετήσουν καλά, να έρθω να διαμαρτυρηθώ σε σένα. Ήρθα λοιπόν! Και τολμώ να πω ότι δεν με υπηρέτησαν *καθόλου* καλά!»

«Τα μισά λεφτά μπορώ να σου τα επιστρέψω,» είπε η Έρικα, σκεπτόμενη πως θα ήταν συνετό να συμβιβαστεί, «αλλά όχι περισσότερα–»

«Τα λεφτά είναι το τελευταίο που μας απασχολεί τώρα!» παρενέβη η Νιρκέκα.

«Για μια στιγμή!» είπε ο Καντάρφιλ. «Εμένα μ'απασχολούν. Έχασα δυο άμαξες και δυο ελέφαντες και τόσα πράγματα που ήταν εκεί μέσα. Δε θα χάσω και τα λεφτά μου!»

Η Έρικα έβαλε τα χέρια της στις τσέπες της κι έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα. Τα μέτρησε και ήταν εφτά θηρεύσιμα. Έψαξε κι άλλο επάνω της και βρήκε και κάποια κέρματα, ώστε συμπληρώνοντας να φτάσει τα δέκα θηρεύσιμα.

Ο Ζαώρδιλ, καθώς την παρατηρούσε, είχε την εντύπωση πως η Έρικα μάλλον δεν έκρυβε και πολύ περισσότερα λεφτά στην ενδυμασία της. Και στοίχημα ήταν αν είχε πολύ περισσότερα λεφτά *γενικά. Μπορεί να είναι στα μέσα και στα έξω της Νασόλκαθ,* σκέφτηκε ο Σκοτωμένος, *μα οι τσέπες της μοιάζουν τρύπιες...*

«Ορίστε,» είπε η Έρικα στον Καντάρφιλ, τείνοντας τα χρήματα προς το μέρος του. «Δέκα είναι. Μέτρησέ τα. Πιο πολλά δεν επιστρέφω. Δεν έφταιγα εγώ που αυτοί βγήκαν κακοποιοί. Μου τους είχαν συστήσει κι εμένα.»

«Ποιος;»

Η Έρικα στράφηκε ν'αντικρίσει τον Ζαώρδιλ, γιατί αυτός ήταν που είχε μιλήσει, όχι ο Καντάρφιλ. «Ένας... ένας άνθρωπος που ξέρω,» κόμπιασε.

Ο έμπορος, εν τω μεταξύ, πήρε τα λεφτά απ'το χέρι της και τα μέτρησε.

«Ποιος;» επέμεινε ο Ζαώρδιλ, παρατηρώντας ότι η Έρικα αναμφίβολα προσπαθούσε να καλύψει κάποιον. Γιατί όμως; Ήταν τόσο σημαντικό πρόσωπο;

Η Έρικα κοίταξε τους μισθοφόρους που την περιστοίχιζαν, και δεν αμφέβαλλε ότι ήταν έτοιμοι να την ξυλοκοπήσουν με το παραμικρό. Τους είχε τσαντίσει. Άνθρωποι της ομάδας τους είχαν κινδυνέψει εξαιτίας της. Ήξερε, όμως, ότι έπρεπε να φανεί επαγγελματική και ψύχραιμη, όχι φοβισμένη. Αν την έβλεπαν φοβισμένη, θα είχε ήδη χάσει το παιχνίδι. Θα την κατασπάραζαν. «Δε μπορώ να το συζητήσω αυτό μπροστά σε τόσους,» είπε στον Σκοτωμένο, διπλωματικά. «Οι δυο μας, αν θέλεις.»

«*Εδώ* θα μας μιλήσεις!» διαφώνησε η Νιρκέκα. «*Τώρα.*»

«Γιατί με υποψιάζεστε τόσο;» ρώτησε απότομα η Έρικα, θυμωμένη τώρα κι εκείνη μαζί τους. «Δε σας εξυπηρέτησα καλά μέχρι στιγμής; Ούτε ένα θηρεύσιμο δεν σας έχω πάρει για ό,τι υπηρεσίες σάς έχω προσφέρει! Γιατί να θέλω να βάλω τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ να σας επιτεθούν;»

«Μάλλον θα σου έδωσε περισσότερα λεφτά,» είπε η Νιρκέκα σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της και διαπερνώντας την Έρικα με το εχθρικό βλέμμα της.

«Δεν είχα ποτέ *καμία* συναναστροφή με τη Γαλανή Δράκαινα! Ούτε σκοπεύω να έχω.»

«Τότε,» είπε ο Νικηφόρος, «υποθέτω πως θα είσαι πρόθυμη να μας βοηθήσεις να ανακαλύψουμε ποιος πληροφόρησε τη Σαρντίκα-Νοθ ότι θα πηγαίναμε νότια...»

«Θα μιλήσω με τον Ζαώρδιλ,» επέμεινε η Έρικα. «Και μπορείς νάσαι κι εσύ μαζί, αν θέλεις. Κι άλλος ένας, δύο, ίσως· αλλά όχι περισσότεροι.»

Ο Σκοτωμένος τής είπε: «Έλα,» και βάδισε προς την είσοδο της σκηνής του. «Νικηφόρε, Φέκταρελ, Νιρκέκα – μαζί μας.» Τον Νικηφόρο τον ήθελε επειδή ήταν βέβαιος πως η Έρικα (για κάποιο λόγο μυστηριώδη για εκείνον) τον συμπαθούσε· τον Φέκταρελ επειδή ήταν άμεσα μπλεγμένος στην προδοσία του Σάλβιθ του Μονόφθαλμου· και τη Νιρκέκα μπας και ηρεμήσει λίγο και πάψει αυτό το μένος της εναντίον της Έρικας.

Όλοι τους τον ακολούθησαν στο εσωτερικό της σκηνής του. Ο Ζαώρδιλ έκλεισε την κουρτίνα και κάθισε στο έδαφος, οκλαδόν, όπως κι εκείνοι.

«Ποιος σου σύστησε τον Σάλβιθ;» ρώτησε ο Σκοτωμένος την Έρικα.

Εκείνη κατέβασε την κουκούλα της κάπας της. «Ο Άσλατμιρ, ο αδελφός της γυναίκας του Ηγεμόνα.»

Για λίγο, όλοι έμειναν σιωπηλοί, μην ξέροντας τι να νομίσουν. Τι ακριβώς τους έλεγε η Έρικα;

«Ο αδελφός της γυναίκας του Ηγεμόνα...» έκανε ο Νικηφόρος. «Δεν ήξερα ότι είχε αδελφό... αλλά... Ο Σάλβιθ και οι δικοί του δεν ήταν που επιχείρησαν να εισβάλουν στο Οχυρό του Ηγεμόνα;»

«Ναι,» είπε η Έρικα. «Ο Άσλατμιρ και ο Ηγεμόνας δεν τα πηγαίνουν και τόσο καλά.»

«Γιατί;» απόρησε ο Νικηφόρος. «Έχει παντρευτεί την αδελφή του!»

«Δεν ξέρω όλους τους λόγους της έχθρας τους, αλλά αυτός που ανέφερες είναι ο βασικός λόγος, σύμφωνα με τις φήμες που κυκλοφορούν.»

«Δηλαδή, δεν ήθελε να παντρευτεί την αδελφή του;»

Η Έρικα έγνεψε καταφατικά. «Ορισμένοι, μάλιστα, λένε πως ο Άσλατμιρ ήταν ερωτευμένος μαζί της – κι ακόμα είναι.»

«Και είχε στείλει τώρα αυτούς τους λεχρίτες για να δολοφονήσουν τον Ηγεμόνα;» ρώτησε η Νιρκέκα.

«Δε γνωρίζω τι σκοπό είχε η εισβολή· δεν μου είπε.»

«Εσύ τι σχέση έχεις μαζί του;» τη ρώτησε ο Ζαώρδιλ σπάζοντας τη σιωπή του.

«Τον ήξερα από παλιά,» εξήγησε η Έρικα. «Από πριν...»

«Προτού διωχτούν οι Παντοκρατορικοί από εδώ.» Δεν ήταν ερώτηση.

Η Έρικα ένευσε. «Κι ακόμα τα έχουμε καλά. Του φέρνω κάποιες πληροφορίες που χρειάζεται· μου δίνει χρήματα, φροντίζει να μη με εντοπίσει κανένας που δεν πρέπει να με εντοπίσει. Κι αν μπλέξω ποτέ με τη φρουρά – πράγμα που, ευτυχώς, μέχρι στιγμής δεν έχει συμβεί – ελπίζω πως θα με ξεμπλέξει.»

«Μέσω της άλλης αδελφής του, της Ραλκάβδης, της Πρώτης Φύλακα της Νασόλκαθ;» είπε ο Σκοτωμένος.

«Πολύ πιθανόν.»

«Όλα αυτά, όμως,» τόνισε ο Νικηφόρος, «μας οδηγούν σ'ένα πολύ επικίνδυνο συμπέρασμα...»

«Ότι ο Άσλατμιρ συνεργάζεται με τη Γαλανή Δράκαινα,» είπε ο Φέκταρελ.

«Προφανώς,» συμφώνησε ο Νικηφόρος· και κοίταξε την Έρικα, ερωτηματικά. Έντονα.

«Αν είναι έτσι, εγώ δεν το ξέρω–»

«Μα, οι άνθρωποι που δουλεύουν γι'αυτόν δουλεύουν και για τη Σαρντίκα-Νοθ!»

Ο Ζαώρδιλ είπε: «Επειδή κάποιοι έχουν δύο εργοδότες, αυτό δεν σημαίνει ότι οι εργοδότες τους είναι σύμμαχοι.»

«Μας κοροϊδεύεις, ρε αρχηγέ;» είπε ο Νικηφόρος. «Δε μιλάμε γι'απλές δουλειές τώρα: μιλάμε για δολοφονίες και για ληστείες! Και πράγματα που γίνονται το ένα μετά το άλλο.»

«Ακόμα κι αν ο Άσλατμιρ συνεργάζεται με τη Σαρντίκα-Νοθ,» είπε η Έρικα, «τι μπορούμε να κάνουμε εμείς γι'αυτό; Τίποτα. Δε μας *συμφέρει.*»

Η Νιρκέκα την αγριοκοίταξε. «Δε συμφέρει *εσένα,* ίσως.»

«Ούτε εσάς σάς συμφέρει. Δε θέλετε να τον στρέψετε εναντίον σας, πίστεψέ με.»

Ο Ζαώρδιλ είπε: «Αν όμως είναι με τη Σαρντίκα-Νοθ, ίσως να προσπαθήσει να σαμποτάρει το φουσάτο που ετοιμάζει ο Ηγεμόνας...»

«Δε νομίζω ότι θα έφτανε μέχρι εκεί,» είπε η Έρικα.

«Ναι; Πώς το ξέρεις;» ρώτησε ο Νικηφόρος.

Η Έρικα έσμιξε τα χείλη, αμίλητη για λίγο καθώς όλοι τους την κοίταζαν επίμονα. Ύστερα είπε: «Κατά πρώτον, δεν είμαστε βέβαιοι ότι *όντως* συνεργάζεται με τη Σαρντίκα-Νοθ.»

«Τα πάντα, όμως, προς αυτό δείχνουν,» παρατήρησε ο Ζαώρδιλ.

«Αν ξέραμε τον λόγο για τον οποίο ήθελε να βάλει τον Σάλβιθ να εισβάλει στο Οχυρό του Ηγεμόνα....» είπε η Νιρκέκα, σκεπτικά.

«Δε μπορεί να ήταν τίποτα το καλό,» είπε ο Νικηφόρος. «Δολοφονία, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Αν ενημερώναμε τον Ηγεμόνα για ό,τι συνέβη, μπορεί να κερδίζαμε την εύνοιά του,» είπε η Νιρκέκα.

«Δεχτήκατε να συνεργαστείτε με τον Σάλβιθ!» της θύμισε η Έρικα. «Αυτό δεν θα το δει με καλό μάτι. Κι επιπλέον, ο Άσλατμιρ απλά

θα αρνηθεί τα πάντα. Καλύτερα να αγνοήσετε τελείως το περιστατικό.»

«Σιγά μην ακούσουμε *εσένα!*» γρύλισε η Νιρκέκα· και ο Ζαώρδιλ παρατήρησε ότι η συζήτηση δεν είχε κάνει τίποτα για να καλμάρει την επιθετικότητά της εναντίον της Έρικας.

«Από την αρχή που ήρθαμε στη Νασόλκαθ,» είπε νηφάλια ο Σκοτωμένος, «προσπάθησα ένα πράγμα: να μη μας μπλέξω σε ύποπτες και υπόγειες δραστηριότητες. Το ξέρετε πως μας έγιναν προσφορές που δεν τις δέχτηκα ακριβώς γι'αυτό τον λόγο. Και για τον ίδιο λόγο λέω τώρα να το αφήσουμε τούτο το θέμα.»

«Μα, αρχηγέ,» διαφώνησε ο Νικηφόρος, «αν αυτός ο Άσλατμιρ χτυπήσει κάπως τον μισθοφορικό στρατό του Ηγεμόνα, θα χτυπήσει κι εμάς μαζί.»

«Ναι,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Επομένως έχουμε δύο επιλογές: ή μένουμε και έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά, ή διακόπτουμε το συμβόλαιό μας με τον Ηγεμόνα και φεύγουμε προτού η εκστρατεία αρχίσει.»

Σιγή ακολούθησε· και τελικά ο Φέκταρελ ρώτησε: «Εσύ τι απ'τα δύο προτείνεις;»

«Είναι πολύ αργά μέσα στη νύχτα τώρα για να προτείνω κάτι. Θέλω να το σκεφτώ.»

«Αυτή είναι η έκτη μέρα της στρατολόγησης,» είπε η Νιρκέκα, «και ήδη έχουν συγκεντρωθεί αρκετοί πολεμιστές. Ο Ηγεμόνας δεν θ'αργήσει να ξεκινήσει την εκστρατεία. Το πολύ να μείνουμε εδώ δυο, τρεις μέρες ακόμα· μετά θα προελάσουμε νότια, προς την Ψηλή Γέφυρα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορούμε να χρονοτριβήσουμε στην απόφασή μας.»

Ο Νικηφόρος ρώτησε την Έρικα: «Μπορείς να μάθεις αν ο Άσλατμιρ σχεδιάζει να κάνει κάτι εναντίον του φουσάτου;»

«Πολύ δύσκολο· και ποιος πληρώνει για μια τόσο επικίνδυνη δουλειά;»

«Σ'αφήσαμε να ζήσεις,» της είπε η Νιρκέκα.

«Σας εξήγησα – δεν φταίω για ό,τι συνέβη!»

«Θα σε πληρώσει ο Ηγεμόνας, αν τα καταφέρεις,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Δεν έχω κάνει καμια συμφωνία με τον Ηγεμόνα.»

«Αν *μπορούσες*, όμως, δεν θα έκανες;»

Η Έρικα έσμιξε πάλι τα χείλη, σιωπηλή. «Θα έκανα,» παραδέχτηκε τελικά. «Αλλά δεν πρόκειται να με δεχτεί για να μιλήσουμε. Το

πιο πιθανό είναι να με φυλακίσει επειδή κάποτε ήμουν με την Παντοκράτειρα.»

«Δεν θα σε φυλακίσει αν πας να του αποκαλύψεις – με στοιχεία – πώς ακριβώς ο αδελφός της γυναίκας του σκοπεύει να σαμποτάρει το στράτευμά του.»

Η Νιρκέκα παρενέβη: «Αυτό δεν πρότεινα κι εγώ, λίγο πιο πριν, αρχηγέ;»

«Πρότεινες *εμείς* να πάμε να ενημερώσουμε τον Ηγεμόνα, τώρα αμέσως. Πράγμα που δεν θα μας κάνει καθόλου καλό, νομίζω. Εγώ λέω η Έρικα να συγκεντρώσει *στοιχεία* για την προδοσία του Άσλατμιρ και να τα παρουσιάσει στον Ηγεμόνα.»

Η Έρικα το σκέφτηκε... Οι βλέψεις της ήταν μεγάλες· δεν ήθελε να μείνει για πάντα μια μικρή πληροφοριοδότρια μέσα σε μια πόλη. Ήθελε να καταφέρει πολύ περισσότερα. Και το να αποκτήσει την εύνοια του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ μπορούσε, κάλλιστα, να είναι ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Μέσα στο μυαλό της είχε το όραμα ενός δικτύου πληροφοριών που δεν εξαπλωνόταν μόνο στη Φενηνάρκια μα σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν. Όχι κάτι σαν το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, που υπηρετούσε μια κεντρική εξουσία, αλλά ένα *μισθοφορικό* δίκτυο πληροφοριών.

«Κι αν χρειαστώ τη βοήθειά σας;» ρώτησε τον Ζαώρδιλ.

Όμως η Νιρκέκα ήταν που της απάντησε: «Εμείς δεν είμαστε κατάσκοποι!»

Η Έρικα συνέχισε να κοιτάζει τον Σκοτωμένο.

«Θα βοηθήσουμε όπως μπορούμε,» δήλωσε εκείνος. «Αλλά μη μας ζητήσεις κάτι που *δεν* μπορούμε να κάνουμε. Ούτε να μας ζητήσεις να στραφούμε ανοιχτά ενάντια στις αρχές της πόλης.»

Κεφάλαιο Δέκατο-Πέμπτο
Νυχτερινή Εισβολή, Πρωινή Εποπτεία

«Την αφήνεις να φύγει;» φώναξε ο Καντάρφιλ, καθώς ο Ζαώρδιλ έβγαινε από τη σκηνή του μαζί με την Έρικα κι έκανε νόημα στους μισθοφόρους του να παραμερίσουν για να περάσει.
«Θα σου εξηγήσω,» είπε στον έμπορο.
«Μας πρόδωσε όλους στη Γαλανή Δράκαινα!» διαμαρτυρήθηκε ο Καντάρφιλ.
«Είπα, έμπορα: *θα σου εξηγήσω*. Και θα κρατήσεις το στόμα σου κλειστό, εκτός αν θες να με τσαντίσεις.» Και ο Σκοτωμένος, στρέφοντας το κεφάλι του προς τους φρουρούς στα άκρα του καταυλισμού, έβγαλε ένα διαπεραστικό σφύριγμα. Οι δύο που φαίνονταν στράφηκαν να τον κοιτάξουν, κι εκείνος τούς έκανε νόημα με το χέρι να μην εμποδίσουν την Έρικα να φύγει.
Εν τω μεταξύ, η Έρικα, έχοντας την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι, περνούσε ανάμεσα από τους Ζωντανούς-Νεκρούς και τις σκηνές τους και πλησίαζε τα άκρα του καταυλισμού. Ακούγοντας το σφύριγμα του Ζαώρδιλ πίσω της κατάλαβε τον σκοπό του, γιατί είδε τους φρουρούς να γυρίζουν και να κοιτάζουν στο βάθος και, μετά, να εστιάζουν τα βλέμματά τους επάνω της. Η Έρικα πέρασε από κοντά τους χωρίς να τους μιλήσει, και χωρίς εκείνοι να την πειράξουν· και, καθώς έβγαινε από τον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών, αισθάνθηκε σαν ένα χέρι που έσφιγγε τον λαιμό της να την είχε ξαφνικά ελευθερώσει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση, και ήξερε πώς να αντιμετωπίζει τέτοιες καταστάσεις με ψυχραιμία, αλλά επίσης ήξερε ότι κάποια στιγμή όλων η τύχη στερεύει: και είχε φοβηθεί πως τώρα είχε έρθει η δική της στιγμή. Πολλοί από τους Ζωντανούς-Νεκρούς την ατένιζαν με βλέμματα που έλεγαν ξεκάθαρα ότι θα τη σκότωναν επειδή είχε οδηγήσει τους συντρόφους τους σε παγίδα – ακόμα κι αν εκείνη το είχε κάνει άθελά της.
Η Έρικα βγήκε απ’το μισθοφορικό στρατόπεδο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ και, καθώς βάδιζε αργά προς τη Δεύτερη Πύλη, τέσσερις

σκιερές φιγούρες ήρθαν από γύρω και τη ζύγωσαν. Οι κατάσκοποί της.

«Τι έγινε, Έρικα;» τη ρώτησε ο Βαλέριος – ένας παλιός στρατιώτης της Παντοκράτειρας τον οποίο εκείνη είχε γλιτώσει από τα νύχια των επαναστατών. «Φαίνονταν πολύ αναστατωμένοι εκεί μέσα.»

«Νόμιζαν ότι τους πρόδωσα.» Τα περίχωρα της πόλης ήταν ήσυχα γύρω τους, μέσα στη βαθιά νύχτα. Φώτα φαίνονταν από τη Δεύτερη Πύλη, από τα τείχη, κι από τα οικοδομήματα της Νασόλκαθ πίσω από αυτά.

«Γιατί;»

«Γιατί ο Γελαστός Άρχοντας» (έτσι ήξεραν τον Άσλατμιρ πολλοί στον υπόκοσμο της Νασόλκαθ) «ίσως να μας έχει προδώσει όλους. Ίσως να έχει συμμαχήσει με τη Γαλανή Δράκαινα. Οι άνθρωποί του δούλευαν συγχρόνως και γι'αυτήν: επιτέθηκαν στον έμπορο και στους μισθοφόρους του Σκοτωμένου.»

«Η Σαρντίκα-Νοθ είναι λήσταρχος, Έρικα,» είπε η Ναργκίμη, μια άλλη κατάσκοπος της Έρικας – Φενηνάρκια, κι από ετούτες τις περιοχές. «Οι άρχοντες των πόλεων είναι όλοι εναντίον των ληστών.»

«Ο Άσλατμιρ πάντοτε ήταν περίεργος, και ποτέ δεν συμπαθούσε τον άντρα της αδελφής του. Από τότε που ο Ραλνίβης δεν ήταν καν Ηγεμόνας γίνονταν ιστορίες αναμεταξύ τους. Όταν ακόμα η Επόπτρια είχε τον έλεγχο της πόλης και ο πατέρας του Ραλνίβη ήταν 'έκθρονος Ηγεμόνας'» (έτσι τον έλεγαν τότε οι ντόπιοι επειδή δεν είχε καμία εξουσία· η Επόπτρια δεν ήθελε κανέναν άρχοντα της Νασόλκαθ εκτός από τον εαυτό της· ήθελε να έχει όλο τον έλεγχο μόνη της) «ο Άσλατμιρ μού είχε ζητήσει μια φορά να τον κλειδώσω μέσα σε μια αίθουσα του Οχυρού μαζί μ'έναν λυκόχοιρο.»

«Και το έκανες;»

«Φυσικά και *δεν* το έκανα. Ο Άσλατμιρ μάς βοηθούσε κάπουκάπου αλλά δεν του είχαμε και τόσο μεγάλο χρέος ώστε να κάνουμε ανοησίες γι'αυτόν! Κι εκείνη την εποχή μπορούσα ακόμα να του αρνηθώ κάτι απλά περιγελώντας τον. Δεν ήμουν η μόνη που τον περιγελούσα. Ήταν ανέκαθεν ένα ελεεινό υποκείμενο. Αλλά τώρα ελέγχει τουλάχιστον τον μισό υπόκοσμο της Νασόλκαθ. Τώρα πια, δεν μπορώ να τον περιγελάω.»

Βρίσκονταν πολύ κοντά στη Δεύτερη Πύλη, έτσι η Έρικα σώπασε μέχρι να περάσουν κάτω από τη μεγάλη πέτρινη αψίδα και να μπουν στους δρόμους της Νασόλκαθ. Οι φρουροί δεν τους έδωσαν καμία

σημασία, εξαιτίας της γενικής κίνησης που υπήρχε από το μισθοφορικό στρατόπεδο προς την πόλη και από την πόλη προς το μισθοφορικό στρατόπεδο.

«Ίσως, όμως, να μπορέσω να βάλω ένα τέλος στις δραστηριότητές του,» συνέχισε η Έρικα από εκεί όπου είχε μείνει.

«Τι εννοείς, Έρικα; Να στραφούμε εναντίον του Γελαστού Άρχοντα;» είπε ο Βαλέριος. «Δε νομίζω αυτό να έχει καλή κατάληξη για εμάς.»

«Σίγουρα όχι,» μούγκρισε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ – ο τρίτος από τους τέσσερις κατασκόπους που την παρακολουθούσαν ώς τον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών: ένας γηγενής της Φεηνάρκια ο οποίος παλιά υπηρετούσε στο δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. «Θα βάλει να μας κυνηγήσουν.»

«Δε θα του δώσουμε την ευκαιρία. Αν όντως συνεργάζεται με τη Σαρντίκα-Νοθ και το αποκαλύψουμε, ο Ηγεμόνας θα τον τεμαχίσει,» είπε η Έρικα. «Κι εμείς θ'αυξήσουμε την επιρροή μας. Φανταστείτε! Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ θα μας πληρώνει για να κάνουμε δουλειές γι'αυτόν. Θα μας *χρειάζεται*, γιατί θα έχουμε σώσει την πόλη του από καταστροφή. Ο Γελαστός Άρχοντας, αναμφίβολα, σχεδιάζει να σαμποτάρει το φουσάτο του Ηγεμόνα, αν είναι σύμμαχος της Γαλανής Δράκαινας – κι εμείς μπορούμε να τον σταματήσουμε.»

«Μπορούμε;» είπε ο Βαλέριος.

«Θα πρέπει να συγκεντρώσουμε στοιχεία. Και γρήγορα. Προτού το φουσάτο ξεκινήσει.»

«Αν τα στοιχεία δεν είναι αρκετά πειστικά, Έρικα,» είπε ο Ρίβης – ο τέταρτος από τους κατασκόπους που την είχαν ακολουθήσει: ένας πρώην Παντοκρατορικός πράκτορας από την πατρίδα της, τη Σεργήλη – «ο Ηγεμόνας θα τεμαχίσει εμάς, όχι τον αδελφό της γυναίκας του.»

Η Έρικα γνώριζε τους κινδύνους πολύ καλά. Ήξερε πως κανένας εδώ πέρα δεν συμπαθούσε τους πρώην Παντοκρατορικούς. Αλλά είχε βλέψεις για τον εαυτό της και το δίκτυό της. Και δεν πρόκειται να πετύχαινε τίποτα αν δεν ριψοκινδύνευε κιόλας. Ετούτη ίσως να ήταν η ευκαιρία που περίμενε, για να ανελιχθεί. Μια Πολύ Σημαντική Δουλειά. Κάτι που αφορούσε άμεσα τον Ηγεμόνα και ολόκληρη τη Νασόλκαθ, όχι πληροφορίες σχετικά με το αν η γυναίκα κάποιου αριστοκράτη έδειξε τα βυζιά της σε κάποιον αμαξά, ή αν κάποιος μεταφορέας έκλεψε μέρος του εμπορεύματος από κάποιον έμπορο,

ή πώς μπορούσε κανείς να βγει από την πόλη χωρίς να τον πάρουν είδηση οι φρουροί, ή ποιος είχε σουφρώσει το δαχτυλίδι της κόρης ενός νεόπλουτου μηχανουργού... Αυτές ήταν *μικροδουλειές*. Και η Έρικα δεν σκόπευε να μείνει εκεί.

Το κρησφύγετό της – όπως το ονόμαζε – βρισκόταν νότια της Πάνω Αγοράς και βόρεια της Δεύτερης Πύλης, σε μια γειτονιά όπου υπήρχαν αρκετοί θηριοδαμαστές και πάντοτε, ακόμα και μια τέτοια νυχτερινή ώρα, αντηχούσαν γρυλίσματα, κρωξίματα, ή αλυχτήματα κάπου-κάπου. Πολλές, δε, ήταν οι φορές που κάποιο αγρίμι είχε ξεφύγει απ'το κλουβί του προκαλώντας πανικό.

Το κρησφύγετο της Έρικας ήταν ένα διώροφο οίκημα. Το ισόγειο λειτουργούσε ως δανειστική πλακετοθήκη μουσικής και ταινιών. Οι περισσότερες πλακέτες, φυσικά, ήταν εισαγμένες από άλλες διαστάσεις. Ειδικά οι ταινίες. *Ελάχιστες* ταινίες γυρίζονταν στη Φεηνάρκια, και σίγουρα όχι εδώ, στα δυτικά. Το κατάστημα είχε το τετριμμένο όνομα *Ήχος και Εικόνα*, και ο ιδιοκτήτης του ήταν, ασφαλώς, κατάσκοπος της Έρικας. Η πλακετοθήκη ως προκάλυμμα κυρίως εξυπηρετούσε, αλλά έβγαζε και κάποια λεφτά. Οι δύο όροφοι από πάνω της ήταν, ουσιαστικά, το κρησφύγετο, εκεί όπου η Έρικα κατοικούσε, έκανε τα σχέδιά της, και έκρυβε τον εξοπλισμό της. Εξοπλισμό που της είχε μείνει από την εποχή της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, βασικά· δεν είχε και πολλά χρήματα να διαθέσει για καινούργιες συσκευές.

Οι τέσσερις κατάσκοποί της είχαν ήδη φύγει από γύρω της, όταν εκείνη πλησίασε την πίσω πόρτα του οικήματος, την ξεκλείδωσε, και μπήκε. Ανέβηκε τη σκάλα κι έφτασε στο κεντρικό δωμάτιο του πρώτου ορόφου, όπου ο Ναλτάφιρ'χοκ καθόταν σε μια πολυθρόνα μπροστά σ'έναν καθρέφτη. Μέσα στον καθρέφτη φαινόταν μια κόκκινη κουκκίδα, η οποία τώρα εξαφανίστηκε. *Η κουκκίδα ήμουν εγώ*. Η Έρικα δεν είχε καμια αμφιβολία γι'αυτό. Είχε ζητήσει από τον μάγο να την παρακολουθεί, και είχε ξαναδεί, πολλάκις, τι γινόταν με το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.

«Η ανησυχία σου ήταν δικαιολογημένη;» τη ρώτησε ο Ναλτάφιρ'χοκ.

«Ναι,» απάντησε η Έρικα χωρίς να καθίσει. Πήγε στη μικρή κάβα και γέμισε ένα ποτήρι με εισαγμένο Σεργήλιο οίνο. Ήπιε μια γουλιά.

«Ο Γελαστός Άρχοντας είναι με τη Σαρντίκα-Νοθ, Ναλτάφιρ· κι αυτό ίσως να μας συμφέρει.»

Ο μάγος συνοφρυώθηκε. Ήταν καλός στη μαγεία του, αλλά όχι και τόσο καλός στην πολιτική, είχε παρατηρήσει επανειλημμένως η Έρικα.

Κατέβασε την κουκούλα της και έλυσε την κάπα της, κρεμώντας την στην κρεμάστρα στη γωνία. Χαμογέλασε λιγάκι λοξά. «Έχουμε μια πολύ σημαντική έρευνα να διεξάγουμε. Και καλύτερα να ξεκινήσουμε από τώρα. Σύντομα έρχονται κι οι άλλοι, για να κάνουμε τα πρώτα σχέδια.» Ο Βαλέριος, η Ναργκίμη, ο Ρίβης, και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ δεν είχαν μπει στο οίκημα μαζί με την Έρικα για λόγους ασφαλείας· θα έρχονταν όμως μετά – δύο, ένας, και ένας.

«Τι έρευνα;» ρώτησε ο Ναλτάφιρ'χοκ. «Και ποιος μας πληρώνει;»

«Κανένας. Ακόμα.»

Το βλέμμα του μάγου έλεγε, ξεκάθαρα, πως δεν του άρεσε αυτό που άκουγε.

Η Έρικα ήπιε άλλη μια γουλιά από το κρασί της, ενώ το μυαλό της ήταν γεμάτο σκέψεις. Πώς παγιδεύεις έναν άνθρωπο σαν τον Γελαστό Άρχοντα; Πώς ανακαλύπτεις αν όντως είναι σύμμαχος μιας λήσταρχου; Και πώς το αποδεικνύεις; *Αν υπήρχε ακόμα το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, τα πάντα θα ήταν τόσο εύκολα... Θα ήξερα* ήδη *τι κάνει ο Άσλατμιρ*. Τώρα, όμως, μονάχα ένας τρόπος τής φαινόταν πως υπήρχε για να πάρει τις πληροφορίες που ήθελε: Έπρεπε να εισβάλει στην οικία του, να φωτογραφήσει τα έγγραφά του, να ηχογραφήσει τις συζητήσεις του, να δει ποιους συναναστρεφόταν εκτός από εκείνη και άλλα γνωστά πρόσωπα του υπόκοσμου της Νασόλκαθ...

Η Έρικα Σάλκερκοφ καταλάβαινε ότι σκόπευε να βαδίσει επάνω σε πολύ επικίνδυνο, πολύ ασταθές έδαφος. Όμως είχε όνειρα για το δίκτυό της. Σ'αντίθεση με τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, δεν την ενδιέφερε μόνο η επιβίωση. Κοίταζε προς το μέλλον· κι εκεί, στον ορίζοντα, έβλεπε ένα δίκτυο πληροφοριών εξαπλωμένο σ'ολάκερο το Γνωστό Σύμπαν...

Χαμογελώντας λιγάκι λόξα, ήπιε ακόμα μια γουλιά από το κρασί της, καθώς άκουγε βήματα ν'ανεβαίνουν τη σκάλα του διώροφου οικήματος. *Ο Βαλέριος και η Ναργκίμη.*

Η Έρικα είχε ήδη κάποιες πληροφορίες για την οικία του Άσλατμιρ, από τον καιρό που ήταν ακόμα πράκτορας της Παντοκράτειρας. Αντιλαμβανόταν, βέβαια, ότι πολλά θα είχαν αλλάξει από τότε, αλλά τουλάχιστον τα βασικά θα είχαν μείνει ίδια. Όπως η κάτοψη του σπιτιού. Μέσα στους χάρτες της πόλης που η Έρικα είχε καταφέρει να διασώσει ήταν και της μονοκατοικίας των Λιθόαιμων.

Οι Λιθόαιμοι ήταν ένας από τους παλιούς αριστοκρατικούς Οίκους της Νασόλκαθ. Παραδοσιακά ασχολούνταν με την εξόρυξη μεταλλευμάτων από τους Καταρράκτες, καθώς και με την άντληση ενέργειας από εκεί. Προσλάμβαναν και αρκετούς μάγους του τάγματος των Γαιοδιφών γι'αυτή τη δουλειά. Ο Άσλατμιρ, παρότι γόνος τους, δεν ασχολιόταν και τόσο με τα μεταλλεύματα και την ενέργεια, παρά μόνο για να τα διακινεί μέσα στην πόλη και σε εμπόρους που τα μετέφεραν έξω από αυτήν. Η μεγάλη αδελφή του, η Ραλκάβδη, η τωρινή Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ, επίσης ποτέ δεν έδειχνε κανένα σπουδαίο ενδιαφέρον για τα μεταλλεύματα. Ούτε η μικρή του αδελφή, η Νασίτλα, η σύζυγος του Ηγεμόνα. Επομένως, μόνο η μητέρα τους και ο θείος τους ουσιαστικά ασχολούνταν πλέον με την εξόρυξη· ο πατέρας τους ήταν νεκρός εδώ και κάποια χρόνια, προτού η Επανάσταση κατατροπώσει την Παντοκρατορία.

Η Έρικα άπλωσε τον χάρτη της μονοκατοικίας επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα σ'εκείνη, τους τέσσερις κατασκόπους της, και τον Ναλτάφιρ'χοκ. Συμφωνούσαν όλοι πως μια παρακολούθηση των δραστηριοτήτων του Άσλατμιρ εκεί μέσα δεν θα ήταν εύκολη. Η μονοκατοικία δεν ήταν κανένα διαμέρισμα πολυκατοικίας όπου μπορούσες να βάλεις δυο κοριούς, να πάρεις θέση σε μια αντικρινή στέγη ή σ'ένα αντικρινό διαμέρισμα, και να κατασκοπεύσεις τι γινόταν. Το σπίτι των Λιθόαιμων βρισκόταν σε μια πλούσια περιοχή στα βορειοανατολικά της πόλης, και είχε γύρω του ολόκληρο κήπο. Επίσης, πού να πρωτοβάλεις κοριούς, ακόμα κι αν κατάφερνες να εισβάλεις; Υπήρχαν ένα σωρό δωμάτια.

Μία λύση, υποπτευόταν η Έρικα, ήταν η χρήση Ξορκιού Ελέγχου Επικοινωνιακών Διαύλων, το οποίο μετέτρεπε όλους τους καλωδιακούς διαύλους εντός μιας περιοχής σε κοριούς. Αλλά αυτό μόνο κάποιοι Τεχνομαθείς μάγοι το γνώριζαν – και όχι ο Ναλτάφιρ'χοκ. Επιπλέον, ήταν δύσκολο το ξόρκι να διατηρείται για μεγάλα χρονικά διαστήματα, απ'ό,τι θυμόταν η Έρικα, επομένως ίσως ούτε αυτό να ήταν λύση, τελικά...

Ρώτησε τον Ναλτάφιρ αν είχε καμια ιδέα, μα εκείνος έδωσε αρνητική απάντηση.

«Θα μπορούσες, τουλάχιστον, να εντοπίσεις τη θέση του Άσλατμιρ μέσα στην οικία!» είπε η Έρικα, λιγάκι τσαντισμένη μαζί του, γιατί νόμιζε πως της πήγαινε κόντρα επίτηδες, επειδή διαφωνούσε με το σχέδιό της. Δεν ήθελε να μπλέξουν με τον Γελαστό Άρχοντα.

«Θα μπορούσα· και λοιπόν; Δεν ξέρεις ούτως ή άλλως πού είναι τα δωμάτιά του;»

«Για να είμαι ειλικρινής, όχι,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Κάπου εδώ πρέπει να είναι.» Έδειξε πάνω στον χάρτη, στο δεύτερο πάτωμα της οικίας. «Αλλά πού *ακριβώς* δεν ξέρω.»

«Θα μπορούσα, τότε, να το ανακαλύψω αυτό για σένα. Αλλά καλύτερα να είμαστε πιο κοντά στην οικία, όταν θα κάνω το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, και να έχω μια φωτογραφία του Άσλατμιρ από κοντά. Δεν τον θυμάμαι και τόσο καλά. Εσύ τον συναντάς, όχι εγώ.»

Η Έρικα άνοιξε έναν δερμάτινο φάκελο, όπου είχε συγκεντρωμένα ένα σωρό θραύσματα από ξεχασμένες – ή όχι και τόσο ξεχασμένες – πληροφορίες, και έψαξε. Τελικά τη βρήκε. Μια φωτογραφία του Γελαστού Άρχοντα, λιγάκι παλιά βέβαια, πριν από την πτώση της Παντοκρατορίας, αλλά ο Άσλατμιρ δεν είχε αλλάξει και τόσο από τότε. Η Έρικα την άφησε πάνω στο τραπέζι.

Ο Ναλτάφιρ'χοκ ένευσε, σαν να ήθελε να πει *Εντάξει τώρα*.

Συνέχισαν να κάνουν σχέδια, έχοντας τον χάρτη απλωμένο ανάμεσά τους, συζητώντας για τις εισόδους και τις εξόδους του μέρους και ποια σημεία μπορεί να ήταν λιγότερο ή περισσότερο φρουρούμενα.

«Το πιο λογικό μοιάζει να είναι να βάλουμε κοριούς στα δωμάτια του Άσλατμιρ,» είπε ο Ρίβης. Κάρφωσε ένα κομμάτι ψητό κρέας λυκόχοιρου, από το πιάτο δίπλα του, και το δάγκωσε. Ήταν κρύο, βγαλμένο από το ψυγείο, αλλά τέτοια ώρα δεν υπήρχαν καταστήματα ανοιχτά εδώ κοντά απ'όπου μπορούσαν ν'αγοράσουν φαγητό. «Το πρόβλημα είναι, όμως, ότι βιαζόμαστε. Θέλεις να βρούμε στοιχεία για τη συμμαχία του με τη Γαλανή Δράκαινα προτού το φουσάτο του Ηγεμόνα ξεκινήσει για την Ψηλή Γέφυρα, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι,» είπε η Έρικα, που στεκόταν όρθια αντίκρυ τους, έχοντας τα χέρια της ακουμπισμένα στις άκριες του τραπεζιού. Τα ξανθά μαλλιά της, πολλά από τα οποία ήταν δεμένα πλεξίδες, έπεφταν μακριά γύρω από το εξωτικό για τους Φεηνάρκιους, λευκόδερμο πρόσωπό της.

«Επομένως, δεν έχει νόημα να βάλουμε κοριούς και να περιμένουμε· είναι άσκοπο,» συνέχισε ο Ρίβης. «Αλλά έστω ότι βάζουμε κοριούς. Σε δυο μέρες θα πρέπει να τους αλλάξουμε γιατί οι μπαταρίες θάχουν τελειώσει· δηλαδή, θα πρέπει να ξαναμπούμε στην οικία των Λιθόαιμων. Ασύμφορο να μπαινοβγαίνεις σ'ένα μέρος σαν αυτό. Αν είναι να κάνεις τέτοια δουλειά, πρέπει νάχεις έναν σταθερό πράκτορα εκεί μέσα.»

«Δυστυχώς, δεν είμαστε πια στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας,» του είπε η Έρικα, που ήξερε ότι ο συμπατριώτης της θυμόταν – όπως κι εκείνη – τις παλιές, καλές μέρες.

«Το μοναδικό πράγμα που μας προσφέρει αυτό το οίκημα,» είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, καπνίζοντας ένα βαρύ τσιγάρο, «είναι *πολυπλοκότητα*.»

Η Έρικα στράφηκε να τον ατενίσει καθώς εκείνος είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στην καρέκλα του και το βλέμμα του εστιασμένο στην κάτοψη της οικίας των Λιθόαιμων. «Πολυπλοκότητα;»

«Ναι. Πάω στοίχημα ότι, αν κάποιος είναι αρκετά ικανός, μπορεί να χωθεί εκεί μέσα απαρατήρητος και να ζήσει μερικές μέρες χωρίς κανένας να τον πάρει είδηση. Δες. Κατά πρώτον, ο κήπος· ένα σωρό κρυψώνες: μπορείς ακόμα και να πέφτεις για ύπνο εδώ. Μετά, εδώ» – έδειξε – «ο στάβλος. Οι αποθήκες. Κι άλλες κρυψώνες. Μπορείς ν'αλλάζεις· μην είσαι συνέχεια στο ίδιο μέρος. Και η κουζίνα έχει γύρω-γύρω πόρτες και παράθυρα· βουτάς και φαγητό όποτε θες.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να κρυφτούμε μέσα για να παρακολουθήσουμε;» είπε η Ναργκίμη.

«Ή ένας ή – το πολύ – δύο. Σα νάσαι αρουραίος μπορείς να τη βγάλεις εκεί.» Ο Σάλαθρελ φύσηξε καπνό προς το ταβάνι, σκιάζοντας το φως της λάμπας από πάνω τους.

«Και σαν αρουραίο θα σε πνίξουν άμα σε τσακώσουν,» προειδοποίησε ο Βαλέριος.

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ ανασήκωσε τους ώμους, σαν να ήθελε να πει *Και λοιπόν; Θες να ζήσεις για πάντα;*

«Θα πρέπει να υπολογίσετε και μήπως έχουν κανέναν μάγο του τάγματος των Βιοσκόπων που επιβλέπει τον κήπο με τη μαγεία του,» τους είπε ο Ναλτάφιρ'χοκ.

«Δεν έχω ακούσει ποτέ για τίποτα τέτοιο,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Δεν είμαστε στη Σεργήλη ή στην Απολλώνια, Ναλτάφιρ.»

«Θηρία, πάντως, θα τριγυρίζουν στον κήπο,» είπε η Ναργκίμη. «Σκυλιά, αν μη τι άλλο.»

«Ναι...» Η Έρικα είχε, όντως, δει τα πελώρια σκυλιά που είχαν οι Λιθόαιμοι στον κήπο της οικίας τους.

«Τρίβεσαι με λίγο λάδι δεντρόκρυφου,» είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ σαν να έπρεπε ήδη να το γνωρίζουν.

«Λάδι δεντρόκρυφου;»

«Ναι, δεν το ξέρεις; Καλύπτει την οσμή σου από τ'άλλα θηρία.»

«Και είναι λάδι *ζώου*;»

«Ναι· περίεργο αλλά έτσι συμβαίνει. Εσένα θα σου μυρίζει άσχημα, βέβαια.»

Η Ναργκίμη είπε στην Έρικα: «Γι'αυτό δεν βρίσκουν τον δεντρόκρυφο, μάλλον.»

«Δεν έχει 'μάλλον',» μουρμούρισε ο Σάλαθρελ τινάζοντας στάχτη στο τασάκι.

«Δεν το έχω δει ποτέ αυτό το θηρίο,» είπε η Έρικα.

«Δεν έχει πολλούς δεντρόκρυφους εδώ, στα δυτικά,» είπε η Ναργκίμη. «Κυρίως στις Ενδότερες Πολιτείες τούς βρίσκεις.»

«Και πώς θα προμηθευτούμε λάδι δεντρόκρυφου, τότε;» ρώτησε η Έρικα.

«Το έχουμε ήδη,» είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

«Καλώς,» είπε η Έρικα.

«Το βασικό θέμα, βέβαια, είναι ποιος θα πάει να βάλει το κεφάλι του μέσα στη φάκα,» τόνισε ο Βαλέριος.

«Όχι εσύ, πάντως,» του είπε η Ναργκίμη.

«Γι'αυτό νάσαι σίγουρη.»

«Εγώ θα πάω,» δήλωσε η Έρικα.

Την ατένισαν με ανάμικτα συναισθήματα φανερά στα πρόσωπα, στα μάτια, και στη σιωπηλή τους διάθεση.

Τελικά ο Ναλτάφιρ'χοκ είπε: «Και τι θα γίνει αν σε πιάσουν, Έρικα;»

«Δε θα είναι η πρώτη φορά που έχω διαπραγματευτεί με τον Γελαστό Άρχοντα. Αλλά δεν θα με πιάσουν. Θα φοράω και τον μαγικό μου μανδύα.» Μειδίασε λιγάκι στραβά.

Η Έρικα Σάλκερκοφ συγκέντρωσε μέσα στο δωμάτιό της όλα τα εξαρτήματα, τις συσκευές, τους εξοπλισμούς, και τα εργαλεία που πίστευε ότι θα της χρειαζόταν: ένα εργαλείο διάρρηξης, μια φωτο-

γραφική μηχανή (και έναν επιπλέον αποθηκευτικό δίσκο και δύο μπαταρίες), μια μικρή συσκευή ηχητικής εγγραφής, τέσσερις κοριούς, έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό (που ήταν και δέκτης για τη συχνότητα των κοριών), ακουστικά ηχητικής ενίσχυσης, λεπτό αλλά ανθεκτικό σχοινί (με μικρό γάντζο), τρία ξιφίδια, ένα πιστόλι με σιγαστήρα (και επιπλέον τέσσερις γεμιστήρες), γάντια από δέρμα ορεσίβιου λιονταριού, νύχια της γάτας από σκληρό ατσάλι (προσαρμόζονταν πάνω στα γάντια, για σκαρφάλωμα), παγούρι με νερό, ένα πακέτο με συμπυκνωμένη τροφή, κουκούλα (από εκείνες που κάλυπταν ολόκληρο το κεφάλι, όχι σαν αυτή της κάπας της), φακό (και τέσσερις επιπλέον μπαταρίες), και τον μαγικό μανδύα της.

Πριν από κάμποσα χρόνια, ενώ η Παντοκρατορία ακόμα βασίλευε επάνω σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν, η Έρικα, έχοντας πρωτοέρθει στη Φενηνάρκια, είχε γνωρίσει έναν μάγο του τάγματος των Δεσμοφυλάκων και είχαν σύντομα καταλήξει εραστές οι δυο τους. Η σχέση τους δεν είχε κρατήσει για πολύ, γιατί εκείνος έπρεπε να πάει στις νότιες Ενδότερες Πολιτείες ενώ εκείνη στα βορειοδυτικά, στη Νασόλκαθ. Προτού χωρίσουν, όμως, της είχε δώσει έναν μανδύα.

«Ένας θεός είναι εδώ μέσα,» της είχε πει, και στην αρχή η Έρικα νόμιζε ότι της έκανε πλάκα. Αλλά ο εραστής της συνέχισε: «Δεν είναι όπως η θεά μέσα στο περιδέραιό μου» – άγγιξε τον λίθο που κρεμόταν επάνω στο γυμνό πορφυρόδερμο, τριχωτό στήθος του – «δεν μπορεί να φύγει μέσα απ'τον μανδύα, αν ο μανδύας καεί ή σκιστεί. Ο θεός και το ρούχο έχουν γίνει *ένα*. Η ψυχή του θεού, Έρικα, έχει *ποτίσει* τις πλεγμένες ίνες του ρούχου. Καταλαβαίνεις;»

«Νομίζω πως όχι,» είχε αποκριθεί εκείνη, ειλικρινά.

Κι εκείνος είχε γελάσει καθώς κρατούσε τον μανδύα μέσα στα χέρια του. «Παριστάνεις την ανόητη πολύ καλά – γι'αυτό είσαι πράκτορας της Μεγαλειοτάτης ενώ εγώ δεν είμαι. Ο θεός του μανδύα είναι μισοζωντανός, Έρικα. Δεν θα σου μιλήσει ποτέ, δεν θα σε ενοχλήσει ποτέ, αλλά, φορώντας τον, θα καταλαβαίνεις ότι φοράς κάτι που *ζει*.»

Και πράγματι, έτσι ήταν. Η Έρικα όποτε φορούσε τον μανδύα το αισθανόταν. Το ρούχο ήταν ζωντανό. Σάλευε επάνω της – όχι με τρόπο πολύ φανερό: κάποιος που την κοίταζε δεν θα το παρατηρούσε, αλλά εκείνη το *ένιωθε*. Ήταν σα να την αγκάλιαζε. Μια φορά, για να πειραματιστεί μαζί του, τον είχε φορέσει ενώ ήταν ολόγυμνη στο δωμάτιό της και θα ορκιζόταν πως ο μανδύας είχε προσπαθήσει

να της κάνει έρωτα. *Αναμφίβολα, αρσενικός θεός!* είχε σκεφτεί η Έρικα, και, φρικαρισμένη, δεν τον είχε ξαναφορέσει γυμνή. Τον φορούσε, γενικά, μόνο όποτε τον είχε ανάγκη.

Διότι, ασφαλώς, η χρησιμότητα του μανδύα δεν ήταν μονάχα να την αγκαλιάζει και να είναι ζωντανός επάνω της. Όταν έπεφτε από ύψος με τον μανδύα στην πλάτη της, εκείνος λειτουργούσε σχεδόν σαν φτερούγες, απαλύνοντας την πτώση της με εξωπραγματικό τρόπο. Κάποτε η Έρικα είχε πηδήσει από την ταράτσα μιας τετραώροφης πολυκατοικίας χωρίς ούτε να στραμπουλήσει τον αστράγαλό της! (Από πιο ψηλά, όμως, δεν είχε ποτέ τολμήσει να πηδήσει.) Εκτός αυτού, ο μανδύας εξέπεμπε θερμότητα που ρυθμιζόταν, από μόνη της, ανάλογα με τη θερμοκρασία του σώματός της Έρικας. Ποτέ δεν κρύωνε όταν τον φορούσε, αλλά ούτε και ζεσταινόταν. Το σώμα της βρισκόταν στην ιδανική κατάσταση θερμοκρασίας. Επίσης, όσες φορές η Έρικα είχε βρεθεί σε συμπλοκή φορώντας τον μανδύα, είχε την εντύπωση πως το ένδυμα κινιόταν με τέτοιο τρόπο επάνω της ώστε να αποπροσανατολίζει τις επιθέσεις των εχθρών της. Και πάλι, δεν ήταν κάτι που φαινόταν αμέσως· για να το προσέξεις έπρεπε ή εσύ να φοράς τον μανδύα ή να τον παρατηρείς πολύ προσεχτικά. Αλλιώς, το ένδυμα απλώς έμοιαζε ν'ανεμίζει από τις κινήσεις της Έρικας.

Η Έρικα, τώρα, άνοιξε τη ντουλάπα της και έβγαλε τον μανδύα, καθώς στεκόταν γυμνή μες στο δωμάτιό της. Ο μανδύας αγκάλιασε με οικειότητα τα χέρια της, και τον αισθάνθηκε να χαϊδεύει την κοιλιά και τα γόνατά της. «Μην ενθουσιάζεσαι,» του είπε χαμογελώντας λιγάκι στραβά, αν και δεν ήταν βέβαιη πως την καταλάβαινε, πως μπορούσε καν να την ακούσει. «Όχι από τώρα.» Τον άφησε πάνω στο κρεβάτι, πλάι στα υπόλοιπα αντικείμενα που είχε συγκεντρώσει.

Έπιασε το ένα από τα τρία φιαλίδια που της είχε φέρει ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, τα οποία ήταν ακουμπισμένα στο κομοδίνο. Το άνοιξε και έχυσε λάδι δεντρόκρυφου στην παλάμη της. Στεκόμενη μπροστά στον ψηλό καθρέφτη του δωματίου, άλειψε το σώμα της με το λάδι. Έβαλε κι άλλο στη χούφτα της και συνέχισε να αλείφεται, ώσπου το φιαλίδιο ήταν άδειο και το κορμί της ολόκληρο αλειμμένο. Το λάδι δεν είχε κανένα ιδιαίτερο χρώμα: έκανε απλώς το δέρμα της Έρικας να γυαλίζει λίγο («*αλλά η γυαλάδα σύντομα θα φύγει,*» της είχε υποσχεθεί ο Σάλαθρελ) και να μοιάζει ελαφρώς πιο σκούρο. Επίσης,

μύριζε άσχημα από κοντά. Αλλά αυτό θα έπρεπε να το ανεχθεί. Πώς τα θηρία της Φεηνάρκια *αγνοούσαν* τούτη την οσμή, αντί να τα παραξενεύει, να τα προειδοποιεί, ήταν ένα μυστήριο για την Έρικα...

Τα δύο εναπομείναντα φιαλίδια θα τα έπαιρνε μαζί της, γιατί, μετά από μια μέρα, θα έπρεπε να αλειφθεί ξανά με το λάδι, αν ήθελε η προστατευτική επίδρασή του να διαρκέσει. Η Έρικα, βέβαια, ήλπιζε να τελειώσει τη δουλειά της πιο γρήγορα.

Ντύθηκε, με ρούχα που είχαν πολλές θήκες και τσέπες, και μετά φόρεσε τον μαγικό της μανδύα.

Λίγο πριν από την αυγή, όταν το σκοτάδι ήταν πιο πυκνό και η πόλη πιο σιωπηλή, ο μαυρόδερμος μάγος, καθισμένος μέσα στην παλιά άμαξα, έκανε το ξόρκι του ενώ τρεις σκοτεινές φιγούρες ήταν γονατισμένες αμίλητα γύρω του. Μπροστά μου βαστούσε υψωμένο το κοντό ραβδί του που ήταν γεμάτο κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα – σημάδι του τάγματος των Διαλογιστών. Οι κρύσταλλοι φώτισαν ελαφρώς καθώς ο μάγος αντλούσε ενέργεια από μέσα τους, τα κυκλώματα κοκκίνισαν λιγάκι. Επάνω στα κάτοπτρα μια πορφυρή κουκκίδα παρουσιάστηκε.

Και τώρα, τα μάτια του μάγου εστιάστηκαν στον άλλο καθρέφτη που βρισκόταν μέσα στην άμαξα. Έναν καθρέφτη μεγαλύτερο από όλα τα κάτοπτρα στο ραβδί του μαζί. Ήταν στημένος έτσι ώστε μέσα του να φαίνεται η αντανάκλαση του χάρτη που απλωνόταν στο πάτωμα της άμαξας – του χάρτη της κάτοψης της οικίας των Λιθόαιμων.

Οι άλλοι τρεις είδαν, λιγάκι ξαφνιασμένοι, την πορφυρή κουκκίδα να φεύγει από τα μικρά κάτοπτρα του ραβδιού και να πετάγεται απότομα, σαν μύγα, πάνω στον μεγαλύτερο καθρέφτη – ή ίσως απλά να είχε εξαφανιστεί από το ένα μέρος και να είχε εμφανιστεί στο άλλο· κανένας τους δεν μπορούσε να είναι σίγουρος.

Η κουκκίδα βρισκόταν τώρα επάνω στην αντανάκλαση της κάτοψης του μεγάλου σπιτιού.

Και ο μάγος είπε: «Εκεί είναι ο Γελαστός Άρχοντας.»

Η Έρικα ένευσε. «Εκεί όπου υποψιαζόμουν πως πρέπει να ήταν τα δωμάτιά του. Νομίζεις ότι κοιμάται, Ναλτάφιρ;»

«Αφού δεν κινείται, μάλλον κοιμάται.»

«Τέτοια ώρα, ακόμα κι οι ξενύχτηδες πάνε για ύπνο,» είπε ο Βαλέριος.

Η Έρικα βγήκε από την άμαξα, αφήνοντας μέσα τον Βαλέριο, τον Ναλτάφιρ'χοκ, και τη Ναργκίμη. Ο Σάλαθρελ και ο Ρίβης ήταν έξω, στα άκρα του σοκακιού, φυλώντας τσίλιες, μήπως κανένας ύποπτος ζύγωνε.

Η Έρικα τούς έκανε νόημα με τα δάχτυλα: *Τι;*

Ο Σάλαθρελ απάντησε: *Κανένας.*

Ο Ρίβης απάντησε: *Κανένας.*

Η Έρικα ανακοίνωσε: *Φεύγω.* Και έφυγε, μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Εκείνη και οι σύντροφοί της ήταν στη βορειοανατολική μεριά της πόλης, στα όρια της πλούσιας γειτονιάς όπου βρισκόταν η οικία των Λιθόαιμων· έτσι δεν άργησε καθόλου να φτάσει στο μεγάλο σπίτι. Άλλωστε, δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν· ήξερε καλά τον δρόμο.

Είδε τους φρουρούς στην πύλη του κήπου. Είδε το πέτρινο τείχος που στην κορυφή είχε μυτερά κάγκελα, ικανά να σε σκοτώσουν αν σκόνταφτες. Είδε τους τηλεοπτικούς πομπούς που παρακολουθούσαν, καταγράφοντας.

Η Έρικα πλησίασε κάτι ψηλά δέντρα πίσω από τον κήπο του σπιτιού. Φορώντας τα νύχια της γάτας πάνω από τα γάντια της, σκαρφάλωσε σ'ένα από αυτά. Έφτασε, χωρίς δυσκολία, στην κορυφή του. Βρισκόταν τώρα πολύ πιο ψηλά από την κορυφή του τείχους, και έξω από την εμβέλεια των τηλεοπτικών πομπών.

Πήδησε, και ο μανδύας της άνοιξε γύρω της σαν φτερούγες, προσγειώνοντάς την ανάλαφρα μέσα στον κήπο, λες και ήταν κάποιο στοιχειό της Φεηνάρκιας νύχτας.

Τα πόδια της πατούσαν αθόρυβα επάνω στο χώμα και στο χορτάρι καθώς κινιόταν με προσοχή, φορώντας μπότες από μαλακό δέρμα οι οποίες ήταν σχεδόν σαν πολύ χοντρές κάλτσες. Οι αισθήσεις της βρίσκονταν σε εγρήγορση, μήπως ακούσει κάποιο από τα μεγάλα, άγρια σκυλιά των Λιθόαιμων να τη ζυγώνει. Ίσως να μη μπορούσαν να τη μυριστούν από απόσταση, μα αν την έβρισκαν μπροστά τους, κατά πάσα πιθανότητα θα της επιτίθονταν – και το χειρότερο: θα ξυπνούσαν τους πάντες με τα γαβγίσματά τους. Η Έρικα είχε ένα σχέδιο στο μυαλό της για μια τέτοια περίπτωση – θα τους έδινε τροφή, ελπίζοντας πως, δεδομένου ότι η οσμή της θα τα μπέρδευε, δεν θα της χιμούσαν αμέσως – αλλά προτιμούσε να μην τα συναντήσει *καθόλου*.

Και, διασχίζοντας τον κατάφυτο κήπο, φτάνοντας κοντά στο κεντρικό οικοδόμημα της μονοκατοικίας, δεν τα συνάντησε. Βρισκόταν πλάι στο γκαράζ, τώρα· έβλεπε τα σταθμευμένα οχήματα κάτω από το μεγάλο υπόστεγο. Και παραπέρα μπορούσε να διακρίνει τον στάβλο. Κανένας φύλακας δεν φαινόταν πουθενά. Μία ενεργειακή λάμπα ήταν αναμμένη μπροστά στο γκαράζ και μία μπροστά στον στάβλο. Η Έρικα τα προσπέρασε κι έκανε έναν γύρω του κεντρικού οικοδομήματος, έχοντας συγχρόνως στο νου της την κάτοψη της μονοκατοικίας. Βρήκε τις αποθήκες εκεί όπου έπρεπε να είναι, βρήκε την πισίνα, βρήκε όλες τις πόρτες και τα παράθυρα όπως τα περίμενε.

Πλησίασε μια δερματόπορτα και είδε πως ήταν χωρίς λουκέτο. Την άνοιξε ελάχιστα και κοίταξε απ'τη χαραμάδα. Η πτέρυγα των υπηρετών ήταν ήσυχη και σκοτεινή. Η Έρικα τη διέσχισε, ξέροντας ότι, αν ήθελε να τοποθετήσει κοριούς μέσα στο σπίτι, ετούτη ήταν η καλύτερη ώρα για να το κάνει. Βρέθηκε σ'ένα καθιστικό, πέρασε κοντά από τη βιβλιοθήκη, δίπλα από την αίθουσα κινηματογραφικών προβολών, ανέβηκε μια σκάλα – διαρκώς αφουγκραζόμενη, κινούμενη αθόρυβα. Κανέναν δεν συνάντησε, ούτε άκουσε κανέναν να βαδίζει εκεί γύρω. Δεν σταμάτησε στον πρώτο όροφο της οικίας· συνέχισε στον δεύτερο, φτάνοντας κοντά στα δωμάτια του Άσλατμιρ–

Μια πόρτα άνοιξε.

Η Έρικα κόλλησε την πλάτη της στον τοίχο, κρυμμένη στις σκιές. Αισθάνθηκε τον μαγικό της μανδύα να σφίγγεται προστατευτικά επάνω της. Άκουσε βήματα: από μποτοφορεμένα πόδια. Με τις άκριες των ματιών της, είδε μια γυναίκα να διασχίζει τον διάδρομο. Η Ραλκάβδη, η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ, ντυμένη με τη στολή της και οπλισμένη. Περνώντας σε απόσταση μικρότερη των τριών μέτρων από εκεί όπου κρυβόταν η Έρικα, δεν φάνηκε να την προσέχει. Δεν περίμενε εισβολείς μέσα στο σπίτι της.

Η Έρικα την είδε να κατεβαίνει την κεντρική σκάλα της οικίας – όχι αυτή από την οποία είχε εκείνη ανεβεί. Όταν τα βήματα της Ραλκάβδης είχαν χαθεί, η Έρικα ζύγωσε τα δωμάτια του Άσλατμιρ. Η δερματόπορτα είχε λουκέτο, αλλά ήταν ανοιχτό. Την έσπρωξε, με επιφύλαξη, και κοίταξε μέσα, ένα γραφείο-καθιστικό. Στο βάθος βρισκόταν μια μεγάλη κουρτίνα, μισοτραβηγμένη, και πίσω της φαινόταν ένα μεγάλο κρεβάτι όπου δύο άνθρωποι κοιμόνταν. Ένα αντρικό ροχαλητό αντηχούσε ελαφρά. Μια αδύναμη λάμπα λαδιού

ήταν αναμμένη. Λίγο πρωινό φως είχε αρχίσει να γλιστρά ανάμεσα από τις κουρτίνες του παραθύρου του γραφείου, καθώς η αυγή είχε μόλις έρθει.

Η Έρικα καταλάβαινε πως ο χρόνος της τελείωνε. Πλησίασε το γραφείο, έσκυψε, και, ανάβοντας τον μικρό φακό της, κοίταξε από κάτω. Βρήκε το πιο καλυμμένο σημείο και κόλλησε εκεί έναν κοριό, ενεργοποιώντας τον. Μετά, σηκώθηκε για να φύγει. Δεν είχε ώρα να ερευνήσει το δωμάτιο από πάνω ώς κάτω, όπως θα ήθελε. *Κάποια άλλη στιγμή, όταν ο Γελαστός Άρχοντας λείπει.*

Ποια ήταν, όμως, αυτή η γυναίκα στο κρεβάτι μαζί του;

Η Έρικα, προσεχτικά, πλησίασε και κοίταξε από την άκρη της κουρτίνας. Η γυναίκα, όμως, κοιμόταν μπρούμυτα πλάι στον Άσλατμιρ, και το πρόσωπό της δεν διακρινόταν· φαινόταν μονάχα πως είχε καστανά μαλλιά και λευκό δέρμα. Εξωδιαστασιακή, μάλλον· και δούλα, πιθανώς: από αυτές που είχαν αγορασμένες οι Λιθόαιμοι.

Η Έρικα έφυγε, κλείνοντας τη δερματόπορτα.

Κατέβηκε τα πατώματα της οικίας και, μία φορά, αναγκάστηκε πάλι να κρυφτεί για ν'αποφύγει έναν υπηρέτη. Είχαν αρχίσει να ξυπνάνε.

Βγήκε στον κήπο ξανά, κι έψαξε να βρει μέρος για να το κάνει κρυψώνα της. Διέκρινε έναν από τους μεγάλους σκύλους να έρχεται, κι αμέσως χώθηκε πίσω από τη βλάστηση. Το ζώο σταμάτησε για λίγο κι οσμίστηκε τον αέρα· μετά, συνέχισε να βαδίζει. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ είχε δίκιο: αυτό το λάδι λειτουργούσε καλά.

Η Έρικα πήγε στις αποθήκες της μονοκατοικίας και, γλιστρώντας μέσα, βρήκε εκεί ένα μέρος για να καταχωνιαστεί, ανάμεσα στα κιβώτια και στα βαρέλια. Έβγαλε τον πομπό της από τη ζώνη της και πάτησε ένα πλήκτρο για να τον συντονίσει στη συχνότητα του κοριού που είχε κολλήσει κάτω απ'το γραφείο του Άσλατμιρ και να τον θέσει σε ακουστική ετοιμότητα. Πράγμα που σήμαινε ότι, μόλις κάποιος άρχιζε να μιλά εντός της εμβέλειας του κοριού, ο πομπός θα την ειδοποιούσε δονούμενος.

Ο Ζαώρδιλ, όπως πάντα, ήταν σηκωμένος με το ξημέρωμα και έκανε βόλτες στα άκρα του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών, όταν παρατήρησε ότι κάτι γινόταν στο μισθοφορικό στρατόπεδο του Ηγεμόνα. Επιφανείς Κρανοφόροι και Οπλισμένα Κτήνη επισκέπτονταν τους καταυλισμούς των άλλων μισθοφόρων και μιλούσαν μαζί τους.

Ο Σκοτωμένος συνοφρυώθηκε. *Κάποιο πρόβλημα, ίσως; Ή μήπως πρόκειται για διαδικαστικό έλεγχο;*

Αντίκρυ του είδε τον Εύβουλο, τον αρχηγό των Επιφανών Κρανοφόρων, να μιλά με τη μαυρόδερμη αρχηγό των Μελανοκυράδων του Πολέμου. Δεν έδειχνε να διαπληκτίζονται. *Έλεγχο πρέπει να κάνουν,* κατέληξε ο Ζαώρδιλ. *Εκτός αν αναζητούν κάτι μέσα στο στρατόπεδο... ή κάποιον.* Η τελευταία περίπτωση θα ήταν πολύ περίεργη.

Και κανένας δεν είχε πλησιάσει ακόμα τους Ζωντανούς-Νεκρούς... Ο Ζαώρδιλ αναρωτιόταν γιατί. Τόσο πολύ τους αντιπαθούσαν, ή κάτι άλλο συνέβαινε;

Κοίταξε προς τη μεριά του μικρού καταυλισμό των μισθοφόρων του Κάρβιελ. Μια γυναίκα των Οπλισμένων Κτηνών φαινόταν να μιλά με τον ίδιο τον Κάρβιελ.

Νότια του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών, ο Εύβουλος αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία με τη μαυρόδερμη αρχηγό των Μελανοκυράδων του Πολέμου και απομακρύνθηκε από εκεί, ερχόμενος προς τον Σκοτωμένο.

Τον είχε, προφανώς, δει να στέκεται στην άκρη του καταυλισμού και να κοιτάζει.

«Ζαώρδιλ. Καλημέρα, φίλε μου,» χαιρέτησε, άνετα. «Όλα εντάξει;» Σαν να υπήρχε κάτι το προσποιητό, όμως, στο φέρσιμό του. Παραήταν φιλικός, χωρίς ιδιαίτερο λόγο.

«Κανένας δεν έχει προσπαθήσει να μας σκοτώσει ακόμα.»

«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι κάποιος θα το προσπαθήσει;»

«Γι'αυτή τη δουλειά δεν μας έχει προσλάβει ο Ηγεμόνας;»

«Πράγματι, αλλά όχι όσο βρίσκεστε κοντά στην πόλη του. Μες στη νύχτα έμαθα πως γινόταν κάποια... αναστάτωση εδώ, παρεμπιπτόντως. Συνέβη κάτι; Αν κάποιος σάς ενόχλησε χωρίς λόγο....» Δίχως να το πει, άφησε να εννοηθεί ότι θα τον «τακτοποιούσε».

Ο Ζαώρδιλ κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα τέτοιο. Οι άνθρωποί μου είχαν μια γενικότερη φαγούρα χτες. Αυτό ήρθες να με ρωτήσεις;»

Ο Εύβουλος χαμογέλασε. «Φυσικά και όχι. Όπως βλέπεις,» έδειξε ολόγυρα, «επισκεπτόμαστε όλο το στρατόπεδο. Ένας τυπικός έλεγχος είναι. Σχετικά με τον αριθμό των δυνάμεων, αν είστε ευχαριστημένοι... οτιδήποτε έχετε να αναφέρετε.»

«Εξαιρώντας πάντα ότι κάποιοι κακόβουλοι προσπαθούν να εξαπλώσουν άσχημες φήμες για τους μισθοφόρους μου, όλα εντάξει εί-

ναι. Και έχω και μια επιπλέον πολεμίστρια τώρα. Αυτό σημαίνει ότι μου οφείλεις ακόμα ένα θηρεύσιμο την ημέρα.»

«Κανένα πρόβλημα,» είπε ο Εύβουλος. «Να βγάλεις, όμως, σε μισή ώρα όλους τους ανθρώπους σου από τις σκηνές τους για καταμέτρηση.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Έγινε.»

«Και ποιοι είναι αυτοί οι κακόβουλοι που προσπαθούν να εξαπλώσουν άσχημες φήμες για εσάς;»

«Οι Ξεσηκωμένοι, έχω ακούσει, και τα Οπλισμένα Κτήνη.»

«Τι λένε; Απ'ό,τι ξέρω, με τα Οπλισμένα Κτήνη είχατε κάτι διαπληκτισμούς μέσα στην πόλη, οπότε φυσικό είναι να μη σας πολυσυμπαθούν.»

Πολυσυμπαθούν... Ωραία τα λέει. «Οι Ξεσηκωμένοι προειδοποιούν τους άλλους μισθοφόρους ότι πρέπει να μας προσέχουν.»

«Εντάξει, δεν μπορείς να τους παρεξηγήσεις γι'αυτό. Ήσασταν κάποτε με την Παντοκράτειρα, κι εκείνοι ήταν κάποτε επαναστάτες *εναντίον* της Παντοκράτειρας. Δεν είναι παράξενο να σας βλέπουν με κάποια επιφύλαξη. Αλλά μην αποθαρρύνεστε· κατά βάθος, δεν έχουν τίποτα μαζί σας.» Και με τούτα τα λόγια, ο Εύβουλος τού έκλεισε το μάτι κι απομακρύνθηκε.

Ναι, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Τι ωραία που τα λέει...* Είχε αρχίσει να τον αντιπαθεί αυτό τον τύπο.

Στράφηκε απ'την άλλη, πηγαίνοντας να ειδοποιήσει τους μαχητές του ότι θα γινόταν καταμέτρηση.

«Για να θέλουν να κάνουν καταμέτρηση,» του είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, όταν ο Σκοτωμένος τον ξύπνησε, «σημαίνει πως σχεδιάζουν σύντομα να ξεκινήσουμε για την Ψηλή Γέφυρα.»

«Ναι, μάλλον.»

«Κι αν αυτός ο πούστης ο Άσλατμιρ είναι με τη Γαλανή Δράκαινα, κάτι πολύ άσχημο μπορεί να συμβεί σ'ετούτο το φουσάτο!»

«Μη φέρνεις την καταστροφή, και μην αρχίσεις να λες τέτοια σ'όλο τον καταυλισμό μας,» τον προειδοποίησε ο Ζαώρδιλ, καθώς ο Νικηφόρος ντυνόταν μπροστά από τη σκηνή του.

«Αρχηγέ, δε χρειάζεται εγώ να τους πω τίποτα· τα ξέρουν. Τα είπαν ήδη ο Φέκταρελ κι οι ανιχνευτές του. Και ο ένας απ'τους ανιχνευτές είναι νεκρός, μην ξεχνάς. Το ανέφερες αυτό στον Εύβουλο;»

«Όχι.»

«Υποθέτω πως δεν του είπες τίποτα για την αποστολή, γενικά.»

«Και ούτε κανένας από εσάς πρέπει να πει τίποτα. Τα συμφωνήσαμε χτες!»

Ο Νικηφόρος τελείωσε με το ντύσιμο κι έβαλε τις μπότες του. «Θα μας γαμήσεις όλους μ'αυτή την ιστορία. Δεν επιτίθεσαι στον εχθρό όταν ξέρεις πως έχει τους δολιοφθορείς του μες στο στρατό σου!»

«Η Έρικα μπορεί ν'ανακαλύψει κάτι. Οπότε, για την ώρα, περιμένουμε.»

Ο Νικηφόρος ρουθούνισε. «Η Έρικα!...»

«Τώρα άρχισες κι εσύ να την αντιπαθείς;»

«Δεν είναι ότι την αντιπαθώ, αρχηγέ, αλλά νομίζω πως λέει περισσότερα απ'ό,τι κάνει.»

«Μπορεί. Θα δούμε.»

Ο Νικηφόρος πέρασε το θηκαρωμένο Δαγκωτό Φιλί στην πλάτη του. «Εκτός αν μέχρι τότε είναι πολύ αργά. Ολόκληρο ετούτο το στρατόπεδο μού φαίνεται σαν ένα πολύ μεγάλο μπουρδέλο.»

«Ολόκληρο το *σύμπαν* εσένα σού φαίνεται σαν ένα πολύ μεγάλο μπουρδέλο, Νικηφόρε!»

Ο Κολπατζής γέλασε. «Με ξέρεις πολύ καλά για να σε δουλέψω, αρχηγέ.»

Μετά από μισή ώρα, οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν εξοπλισμένοι και συγκεντρωμένοι για καταμέτρηση στο κέντρο του καταυλισμού τους. Δεν ήταν οι μόνοι μέσα στο στρατόπεδο, φυσικά: τριγύρω, στους άλλους καταυλισμούς, όλοι οι μισθοφόροι περίμεναν να καταμετρηθούν.

«Για να πάψουμε να στεκόμαστε εδώ και να νιώθουμε σα μαλάκες,» πρότεινε ο Νικηφόρος στον Σκοτωμένο, «δε βάζεις μια φωνή στ'αφεντικό με το ψηλό κράνος να έρθει από δω για να μας πάρει μάτι;»

«Όταν ζυγώσει θα του δείξουμε τα βυζιά μας!» φώναξε μια πολεμίστρια, που στεκόταν ανάμεσα σ'άλλες δύο, καθώς πολλοί γελούσαν και σχολίαζαν τα λόγια του Κολπατζή.

«Θες να μας απολύσουν και να ψοφήσουμε της πείνας;» της είπε ο Νικηφόρος, και τα σχόλια και τα γέλια φούντωσαν, ενώ η πολεμίστρια τού έκανε μια άσεμνη χειρονομία.

«*ΣΚΑΣΜΟΣ!*» γκάριξε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, και ησυχία πλάκωσε.

«Το αφεντικό, πάντως, δεν φαίνεται,» είπε ο Νικηφόρος, σπάζοντας τη σιγή.

«Μπορεί να μην έρθει ο *Εύβουλος* για να μας ελέγξει.»
Ο Νικηφόρος ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.
«*Σκασμός,*» επανέλαβε ο Ζαώρδιλ, όχι τόσο δυνατά ή τόσο άγρια όσο πριν.
«Αν έρθουν να μας ελέγξουν τα Οπλισμένα Κτήνη, θα πέσει ξύλο,» είπε ο Νικηφόρος. «Ίσως.»
Ο Σκοτωμένος τον αγριοκοίταξε. Ο Κολπατζής, επιτέλους, έβγαλε τον σκασμό.
Ο Ζαώρδιλ κοίταξε προς τα δυτικά, όπου ήταν ο καταυλισμός των Επιφανών Κρανοφόρων. Κανένας δεν φαινόταν να έρχεται από εκεί. Αλλά ούτε και στους άλλους καταυλισμούς έμοιαζε να έχει ξεκινήσει ο έλεγχος.
Αρχίζω να έχω μια υποψία ότι θα έχουμε έναν πολύ εξέχοντα επισκέπτη…
Ακόμα μισή ώρα πέρασε – ενώ όλοι είχαν γίνει ανήσυχοι και είχαν βαρεθεί να στέκονται και να περιμένουν – όταν ένα όχημα φάνηκε να έρχεται από τη Νασόλκαθ περιτριγυρισμένο από πάνοπλους καβαλάρηδες με τουφέκια στα χέρια και σπαθιά στις πλάτες. Το όχημα είχε τέσσερις ψηλούς, ατσάλινους τροχούς και ελαφριά θωράκιση. Η οροφή του ήταν, επί του παρόντος, ανοιχτή και δύο άτομα στέκονταν όρθια κοιτάζοντας το μισθοφορικό στρατόπεδο. Το ένα άτομο ο Ζαώρδιλ αμέσως το αναγνώρισε. Ήταν η Ραλκάβδη, η Πρώτη Φύλακας. Το άλλο άτομο δεν το αναγνώρισε, αλλά από την ενδυμασία του άντρα κατάλαβε ποιος ήταν.
Ο ίδιος ο Ραλνίβης, ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ. *Σωστή η υποψία μου, λοιπόν.*
Ήταν ένας ψηλός άντρας, καμια σαρανταριά χρονών, με πορφυρό δέρμα, μαύρα μαλλιά, και ξυρισμένο πρόσωπο. Φορούσε μαύρα ρούχα, πάνω απ'τα οποία έπεφτε ένας ανοιχτός, χρυσός χιτώνας. Τα μάτια του έκρυβε ένα ζευγάρι σκούρα καφέ γυαλιά. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα μεγάλο σπαθί, και ο Ηγεμόνας είχε το χέρι του ακουμπισμένο στο λιθοστόλιστο μανίκι του όπλου.
Το όχημα σταμάτησε μπροστά στη στρατολογία, και τρεις άνθρωποι ξεπρόβαλαν για να υποδεχτούν τον Ηγεμόνα. Ο πρώτος ήταν ο Εύβουλος, ντυμένος με το ψηλό του κράνος και την αρματωσιά του. Ο δεύτερος ήταν ο Μάρβωντ, το Μεγάλο Κτήνος, ο αρχηγός των Οπλισμένων Κτηνών, και, όπως είχε πει η Έρικα στον Ζαώρδιλ, φορούσε για κράνος το κρανίο γρυλαίου. Ψηλός, μελανόδερμος, και

μεγαλόσωμος. Σχεδόν σαν γρυλαίος κι ο ίδιος. Το τρίτο άτομο που είχε έρθει για να υποδεχτεί τον Ηγεμόνα ήταν η Ραβάσλι, η μία από τους αρχηγούς των Ξεσηκωμένων που ο Ζαώρδιλ είχε συναντήσει όταν πήγε να στρατολογήσει τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Αμέσως την αναγνώρισε, από τα μακριά μενεξεδιά μαλλιά της που έπεφταν ώς τα μέσα της πλάτης της.

Οι τρεις τους αντάλλαξαν μερικές κουβέντες με τον Ηγεμόνα και, μετά, ακολούθησαν το όχημά του καθώς αυτό κυλούσε αργά στον φαρδύ δρόμο ανάμεσα στους επιμέρους καταυλισμούς του στρατοπέδου, περιτριγυρισμένο από τους ιππείς. Ο Ηγεμόνας κοίταζε, πίσω από τα σκούρα γυαλιά του, όλες τις μισθοφορικές ομάδες και τους ανεξάρτητους μισθοφόρους διεξοδικά, φανερά κρίνοντάς τους.

«Με τρομάζει αυτός ο τύπος,» είπε ο Ράκαλωντ ο νάνος, στεκόμενος πλάι στα πόδια της Φαίδρας'λι. «Αλλά ίσως νάναι κι επειδή είμαι κοντός.»

«*Σκασμός,* είπα,» γρύλισε ο Ζαώρδιλ.

Ο Ηγεμόνας έφτασε, τελικά, κοντά στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών. Το γαντοφορεμένο χέρι του άγγιξε τον ώμο του οδηγού του οχήματός του και το όχημα σταμάτησε.

Ο Ηγεμόνας ατένισε τους συγκεντρωμένους πολεμιστές. «Εσείς είστε οι Ζωντανοί-Νεκροί;» ρώτησε.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου. Ονομάζομαι Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, και είμαι ο αρχηγός τους.»

«Μου είπαν ότι προκαλέσατε κάποια προβλήματα στην πόλη μου...»

«Θα αναφέρεστε στο ότι χρωστούσαμε χρήματα στον Νάρακαμ, τον Αρχιφύλακα της Μεγάλης Πύλης...»

«Δεν αναφέρομαι σ'αυτό, Ζαώρδιλ Νυκτόκορμε. Αναφέρομαι στο περιστατικό στον *Ξεχασμένο Βαστάζο*.»

Ο Ηγεμόνας έμοιαζε πολύ καλά πληροφορημένος· και, επιπλέον, ο Ζαώρδιλ ήταν βέβαιος πως δεν τον είχε αποκαλέσει τυχαία «Νυκτόκορμε». *Θέλει να ξέρω ότι ξέρει πως κάποτε ήμουν στους στρατούς της Παντοκράτειρας*. Πολύ καλά πληροφορημένος εις διπλούν. «Για το επεισόδιο στον *Ξεχασμένο Βαστάζο* δεν έφταιγαν οι μαχητές μου. Μέλη των Οπλισμένων Κτηνών τούς προκάλεσαν–»

«*Τολμάς να αντιμιλάς στον Ηγεμόνα, σκυλί της Παντοκράτειρας;*» Η φωνή που αντήχησε, βραχνή και άγρια, δεν ήταν του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Ήταν του Μάρβωντ, του Μεγάλου Κτήνους.

«Δεν αντιμίλησα στον Ηγεμόνα,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ στρέφοντας το βλέμμα του στον Μάρβωντ, «αλλά δεν θα είχα τους ίδιους ενδοιασμούς μ'ένα... *κτήνος* σαν εσένα.»

«Κανονικά, θα σε είχα ήδη τσακίσει σαν ξερό ξύλο με τα ίδια μου τα χέρια!» βρυχήθηκε ο Μάρβωντ υψώνοντας τις ομολογουμένως τεράστιες γροθιές του. Τα χέρια του ήταν γυμνά από ρούχα και πανοπλία, και οι μύες του φάνταζαν πελώριοι σαν πέτρες από τον ώμο ώς τους καρπούς, με φλέβες επάνω τους που θύμιζαν ρίζες δέντρων.

Ο Ζαώρδιλ ήταν έτοιμος να του απαντήσει, όταν ο Ηγεμόνας τον πρόλαβε. «Ησυχία!» είπε στον Μάρβωντ, κι εκείνος κατέβασε τις γροθιές του και σώπασε – σαν σκυλί που υπακούει τον αφέντη του, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ.

Ο Ηγεμόνας στράφηκε πάλι στον Σκοτωμένο. «Σε τέτοιες περιπτώσεις, όλοι φταίνε από λίγο,» είπε σταθερά. «Αλλά με πληροφόρησαν πως το περιστατικό είχε αίσιο τέλος.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε, χωρίς να μιλήσει. Η Ραλκάβδη, στεκόμενη πλάι στον Ηγεμόνα, έμεινε επίσης σιωπηλή, μη θέλοντας προφανώς να κάνει κανένα σχόλιο για το γεγονός στον *Ξεχασμένο Βαστάζο*.

«Με έχουν πληροφορήσει και κάτι ακόμα,» είπε ο Ηγεμόνας. «Χτες το έμαθα. Λένε πως οι μαχητές σου ερεύνησαν το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη στα Πυρόκενα Όρη, προκειμένου ν'ανοίξει το εμπόριο με τις Ενδότερες Πολιτείες.»

«Μας το ζήτησε η Ρίλκα, η εμπόρισσα.»

«Χρειάστηκε να πολεμήσετε εκεί, άκουσα...»

«Ο Χρυσός Καβαλάρης – ένας θεός της περιοχής – προσπάθησε να σκοτώσει τους ανθρώπους μου, Άρχοντά μου, αλλά τελικά εκείνοι τον σκότωσαν. Η μάγισσά μας, η Φαίδρα'λι.»

«*Φαίδρα*'λι;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου· δεν κατάγεται από τη Φεηνάρκια, μα κανένας ποτέ δεν έχει αμφιβάλει για τις ικανότητές της ως μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων.» Κι έκανε νόημα στη Φαίδρα να έρθει πλάι του. Εκείνη υπάκουσε.

Ο Ηγεμόνος τής έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα και μετά είπε στον Σκοτωμένο: «Αξιοσημείωτο αυτό που λέτε πως κατορθώσατε. Η Νασόλκαθ δεν θα το ξεχάσει. Ούτε εγώ, Ζαώρδιλ. Αν το ορεινό πέρασμα διαπιστωθεί πως έχει όντως γίνει ασφαλές, πιθανώς να ξαναμιλήσουμε οι δυο μας.»

«Όποτε επιθυμείτε, Άρχοντά μου, είμαι στη διάθεσή σας.»

Ο Ηγεμόνας άγγιξε, με το γαντοφορεμένο χέρι του, τον ώμο του οδηγού του και το όχημα άρχισε πάλι να κυλά. Ο Μάρβωντ έριξε ένα εχθρικό βλέμμα στον Ζαώρδιλ, όλο βίαιες υποσχέσεις, και ακολούθησε τον αφέντη του.

Η επίβλεψη του μισθοφορικού στρατεύματος συνεχίστηκε.

Κεφάλαιο Δέκατο-Έκτο
Κρυφακούσματα

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός δονήθηκε κάτω από τη μπλούζα της. Η Έρικα τον τράβηξε και κοίταξε την ένδειξη: κάποιοι μιλούσαν κοντά στον κοριό. Πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε το μεγάφωνο του πομπού, έχοντάς το σε πολύ χαμηλή ένταση. Το έφερε στ’αφτί της και άκουσε τον Άσλατμιρ να μιλά με τη δούλα που είχε κοιμηθεί μαζί του. Σαχλαμάρες, κυρίως· τίποτα το ενδιαφέρον. Η Έρικα, πάντως, επιβεβαίωσε την υποψία της ότι η δούλα ήταν, όντως, από αυτές που είχαν αγορασμένες οι Λιθόαιμοι.

—*Πότε θα σκοτώσεις τη γυναίκα σου;* την άκουσε να τον ρωτά, γελώντας.

—*Βιάζεσαι, όλο βιάζεσαι,* της απάντησε, κι ένα χαστούκι ακούστηκε, ακολουθούμενο από το γέλιο της δούλας.

Απ’ό,τι γνώριζε η Έρικα, ο Άσλατμιρ ήταν σε διάσταση με τη σύζυγό του. Τις περισσότερες ημέρες, ούτε καν στο ίδιο σπίτι δεν έμεναν. Εκείνη ήταν από μία από τις οικογένειες τεχνουργών της πόλης.

Οι κουβέντες του Γελαστού Άρχοντα και της δούλας διακόπηκαν καθώς η τελευταία έφυγε για να φέρει πρωινό. Όταν επέστρεψε, συνέχισαν να μιλάνε, αλλά αυτά που έλεγαν εξακολουθούσαν να μην έχουν κανένα ενδιαφέρον για την Έρικα. Τίποτα για τη Σαρντίκα-Νοθ. Μέχρι που…

—*Θα σε στείλω πίσω στη Γαλανή Δράκαινα!* απείλησε ο Άσλατμιρ, κι απ’τον τόνο της φωνής του δεν ήταν βέβαιο αν σοβαρολογούσε ή αν αστειευόταν.

—*Εντάξει,* είπε εκείνη, *εντάξει. Το ξέρεις ότι έκανα πλάκα…* Πριν από λίγο, του είχε ζητήσει να της αγοράσει κάποια ακριβή γούνα από την Πάνω Αγορά.

Την είχε πάρει, λοιπόν, από τη Σαρντίκα-Νοθ; αναρωτήθηκε η Έρικα. Κατευθείαν; Ή μέσω κάποιου δουλεμπόρου που ερχόταν στη Νασόλκαθ;

Συνέχισε να κρυφακούει, μα τίποτ’ άλλο δεν ειπώθηκε σχετικά με τη Γαλανή Δράκαινα. Ύστερα από λίγο, όταν μάλλον είχαν τελειώσει

το πρωινό τους, κάποιοι ήχοι ακούστηκαν που υποδήλωναν ότι η δούλα – την οποία ο Άσλατμιρ είχε, μία φορά, αποκαλέσει Ανρίθα – του έκανε στοματικό έρωτα. *Ανρίθα;* σκέφτηκε η Έρικα. *Σίγουρα όχι Φενηνάρκιο όνομα...* Δεν το είχε, τουλάχιστον, ξανακούσει στη Φενηνάρκια. Ρελκάμνιο όνομα πρέπει να ήταν, νόμιζε. Σαν αυτά που είχαν οι ευγενείς εκείνης της διάστασης – όπως το *Σαρντίκα-Νοθ*. Αλλά ήταν δυνατόν τούτη η γυναίκα να ήταν ευγενής της Ρελκάμνια;

Ο Γελαστός Άρχοντας ακούστηκε να μουγκρίζει ικανοποιημένα. Και μετά είπε: *—Θα φύγω τώρα. Έχω κάτι δουλειές. Συγύρισε λίγο τα δωμάτια, εντάξει;*

—Ναι· η φωνή της ήταν βραχνή.

Ο Άσλατμιρ ακούστηκε να βγαίνει, και η Ανρίθα να συγυρίζει. Η Έρικα περίμενε. Ήθελε η δούλα να φύγει, για να μπορέσει να εισβάλει στο δωμάτιο και να ερευνήσει το γραφείο.

Ένας άλλος ήχος ακούστηκε. Ένας ήχος που δεν είχε έρθει από τον πομπό της.

Η Έρικα κοίταξε από μια χαραμάδα ανάμεσα στα κιβώτια και τα βαρέλια της κρυψώνας της και είδε μια γυναίκα να έχει μπει στην αποθήκη μαζί με δύο άντρες, φανερά υπηρέτες ή δούλους. Εκείνη ήταν όμορφα ντυμένη, και η Έρικα την αναγνώριζε. Ήταν η μητέρα του Άσλατμιρ, της Ραλκάβδης, και της Νασίτλα: η Αρχόντισσα Ονιάρδη.

«Αυτά εκεί,» είπε δείχνοντας στο βάθος.

«Ναι, κυρία,» αποκρίθηκε ο ένας από τους άντρες, και πήγαν για να σηκώσουν στις πλάτες τους ένα μεγάλο μπαούλο κι ένα κιβώτιο.

Η Ονιάρδη τούς κράτησε την πόρτα ανοιχτή για να βγουν και, μετά, τους ακολούθησε έξω.

Η Έρικα δεν είχε σταματήσει να κρυφακούει μέσα από τον πομπό της. Ούτε η Ανρίθα είχε σταματήσει να συγυρίζει. Τελικά, όμως, ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, σταμάτησε κι ακούστηκε να φεύγει απ'τα δωμάτια του Άσλατμιρ. Ένα δυνατό *κλικ* αντήχησε: ο ήχος του λουκέτου της δερματόπορτας.

Η Έρικα δεν ανησυχούσε γι'αυτό. Δε σκόπευε να μπει από την πόρτα, εξάλλου.

Έχοντας στο μυαλό της την κάτοψη της περίπλοκης μονοκατοικίας, βγήκε από την αποθήκη και, βαδίζοντας προσεχτικά μέσα στον κήπο, έφτασε κάτω από το παράθυρο του γραφείου του Γελαστού Άρχοντα, το οποίο ήταν στην πίσω μεριά του σπιτιού. Κοιτάζοντας

γύρω της δεν είδε κανέναν να πλησιάζει. Ούτε είδε κανέναν στ'άλλα παράθυρα ή στο μπαλκόνι.

Στο γείσο της οροφής υπήρχαν κάτι λαξεύματα και αγάλματα δαιμονικών θεών που ήταν τέλεια για τη δουλειά που η Έρικα τα ήθελε. Έβγαλε το σχοινί της (στην άκρη του οποίου ήταν δεμένος ένας μικρός γάντζος), το στριφογύρισε γρήγορα, και το τίναξε. Τυλίχτηκε άνετα γύρω από ένα άγαλμα. Η Έρικα άρχισε ν'ανεβαίνει βάζοντας τα πόδια της στον τοίχο. Κινούμενη γρήγορα, γιατί δεν ήθελε κανένας να τη δει, έστω και για λίγο· θα ήταν καταστροφικό. Τα μάτια της συνεχώς κοίταζαν προς τα παράθυρα, μήπως παρουσιαστεί καμια μορφή. Πέρασε δίπλα από το μπαλκόνι, που ήταν στον πρώτο όροφο της οικίας, κι έφτασε δίπλα στο παράθυρο που την ενδιέφερε, το οποίο βρισκόταν στον δεύτερο όροφο.

Δεν ήταν μανταλωμένο. Ούτε καν κλειστό. Παραμέρισε το ένα παραθυρόφυλλο με το πόδι της και μπήκε, πατώντας ανάλαφρα. Ο μαγικός της μανδύας τυλίχτηκε προστατευτικά γύρω από το σώμα της, αλλά κανένας δεν φαινόταν νάναι εδώ. Ούτε η Έρικα έβλεπε καμια ύποπτη σκιά στο υπνοδωμάτιο ή στο μπάνιο.

Τράβηξε το σχοινί της επάνω, βάζοντάς το μέσα κι αυτό, αλλά χωρίς να το ξεγαντζώσει από το άγαλμα στο γείσο· θα το χρειαζόταν πάλι για να κατεβεί. Κι αν τίποτα απρόοπτο συνέβαινε, ίσως έπρεπε να κατεβεί *γρήγορα*. Δε θα το ρίσκαρε να πηδήσει και ν'αφήσει την κάπα της να την προσγειώσει, γιατί έτσι δεν θα είχε τη δυνατότητα να αποφύγει κάποιον που πιθανώς να κοίταζε από παράθυρο ή που στεκόταν στο μπαλκόνι.

Έβγαλε από μια τσέπη την κουκούλα της (αυτή που σκέπαζε όλο το κεφάλι και είχε ανοίγματα μόνο για τα μάτια, τη μύτη, και το στόμα) και τη φόρεσε. Αν τύχαινε κανένας να μπει στα δωμάτια του Γελαστού Άρχοντα, δεν ήθελε να δει την όψη της, ούτε για λίγο.

Χωρίς άλλη καθυστέρηση, άρχισε να ψάχνει το γραφείο του Άσλατμιρ: ν'ανοίγει συρτάρια και να κοιτάζει τα έγγραφα και τα περιεχόμενα φακέλων. Όταν συναντούσε κλειδαριά, την ξεκλείδωνε με το εργαλείο διάρρηξης, το οποίο είχε μουσούδες για διάφορα είδη κλειδαριών· έχωνε τη μύτη του *παντού*. Ήταν φτιαγμένο τον καιρό του δικτύου των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, κι αυτοί ήθελαν να τα μαθαίνουν όλα.

Καθώς έψαχνε η Έρικα πρόσεχε ν'αφήνει τα πράγματα όπως τα είχε βρει. Κοίταζε κάτι και, μετά, το έβαζε πάλι στη θέση του. Ξε-

κλείδωνε ένα συρτάρι ή ένα ντουλάπι, ψαχούλευε μέσα, και μετά το έκλεινε και το κλείδωνε ξανά. Δεν ήθελε ο Άσλατμιρ να καταλάβει ότι κάποιος άλλος ήταν εδώ – αν και, μάλλον, την Ανρίθα θα υποπτευόταν σε μια τέτοια περίπτωση...

Η Έρικα βρήκε την απόδειξη που έλεγε από ποιον έμπορο είχε ο Γελαστός Άρχοντας αγοράσει τη δούλα. Ο Βερνάντελ ήταν. Γνωστός δουλέμπορος σε τούτες τις περιοχές, αλλά και στις Ενδότερες Πολιτείες. Η Σαρντίκα-Νοθ, λοιπόν, του πουλούσε δούλους... *Ενδιαφέρον, ίσως.* Και η Ανρίθα ήταν γραμμένη στην απόδειξη ως Ανρίθα-Νοθ (!)· τι μπορούσε να σημαίνει αυτό; Ήταν συγγενής της Σαρντίκα-Νοθ; Από τον ίδιο Οίκο, ίσως; Πώς, τότε, είχε καταλήξει δούλα; Ακόμα κάτι πολύ ενδιαφέρον... Η Έρικα φωτογράφισε την απόδειξη με τη μικρή φωτογραφική μηχανή της.

Κατά τα άλλα, δεν βρήκε τίποτα που να ενοχοποιεί τον Άσλατμιρ: που να υποδηλώνει, ξεκάθαρα, ότι ήταν σύμμαχος της Γαλανής Δράκαινας.

Η Έρικα ενεργοποίησε το μηχανικό σύστημα επάνω στο γραφείο, ελπίζοντας πως εκεί ίσως να έβρισκε κάποιο αποθηκευμένο τηλεπικοινωνιακό μήνυμα. Συνάντησε εμπόδιο, όμως – όπως το περίμενε. Το σύστημα ζητούσε κωδικό για να ανοίξει. *Ορισμένες φορές εύχομαι να ήμουν μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών...* Ποτέ, όμως, δεν είχε καμια κλίση στη μαγεία. Είχε κάποτε ζητήσει να τη δοκιμάσουν οι μάγοι μιας σχολής, αλλά της είχαν πει ότι δεν είχε το Χάρισμα – ό,τι κι αν σήμαινε αυτό.

Προσπάθησε να σπάσει τον κωδικό πληκτρολογώντας διάφορους συνδυασμούς, μα δεν φαινόταν να μπορεί να καταφέρει τίποτα–

Βήματα έξω από τη δερματόπορτα.

Η Έρικα απενεργοποίησε το σύστημα και έτρεξε, αθόρυβα, στο παράθυρο.

Το λουκέτο ακούστηκε να ξεκλειδώνει.

Η Έρικα έριξε κάτω το σχοινί, πιάστηκε, και βγήκε απ'το παράθυρο, κλείνοντας το παραθυρόφυλλο και κατεβαίνοντας γρήγορα τον τοίχο. Όταν είχε φτάσει κάτω, ελευθέρωσε τον γάντζο από το άγαλμα με δυο επιδέξια τραβήγματα κι εξαφανίστηκε μες στον κήπο. Πήγε στην κρυψώνα της, στην αποθήκη, αποφεύγοντας έναν κηπουρό που περιποιόταν τα άνθη σφυρίζοντας.

Το μεσημέρι, ο Άσλατμιρ ήταν ξανά στα δωμάτιά του, και πρέπει να καθόταν στο γραφείο, αν καταλάβαινε καλά η Έρικα απ'αυτά που άκουγε. Επίσης, πρέπει να μιλούσε σε τηλεπικοινωνιακό πομπό ή σε δίαυλο διότι κανένας δεν ακουγόταν να του απαντά.

—Τι ήταν όλη αυτή η φασαρία; Σχεδιάζει να ξεκινήσει από τώρα;... Μμμ, ναι... Και πότε σκέφτεται να...; Ναι... Εσύ τις έχεις κάνει τις συμφωνίες σου, έτσι;... Ναι, εντάξει, απλά για νάμαστε βέβαιοι... Αυτοί δεν υπάρχει περίπτωση να μπουν στο κόλπο, ε; Αποκλείεται;... Ναι. Καλά, δε μας πειράζει αυτό– Α, μάλιστα· χα-χα-χα, κατάλαβα. Σωστός. Ναι, θα φανούν χρήσιμοι ακόμα κι έτσι... Ναι, αυτοί πρέπει οπωσδήποτε να φύγουν απ'τη μέση... Μμμ... Α, ωραία, είναι μαζί μας λοιπόν. Ναι, εννοείται πως θα την πληρώσω. Τσάμπα δουλειές δεν κάνουμε... Εντάξει. Να με ενημερώσεις προτού ξεκινήσετε – κι εννοώ, κάμποσες ώρες προτού ξεκινήσετε. Σήμερα νόμιζα ότι θα φεύγατε και δε μου είχες πει τίποτα... Εντάξει, εντάξει. Θα τα ξαναπούμε.

Κι εδώ η τηλεπικοινωνία του Γελαστού Άρχοντα τελείωσε.

Η Έρικα, φυσικά, είχε συνδέσει μια συσκευή ηχογράφησης με τον πομπό της και είχε ηχογραφήσει τα πάντα. Θα μπορούσε ο Άσλατμιρ να μιλά για το φουσάτο του Ηγεμόνα; Θα μπορούσε να μιλά σε κάποιον άνθρωπό του μέσα στο φουσάτο; *Ή παρεξηγώ τελείως τα λόγια του;* Ο Γελαστός Άρχοντας δεν είχε αναφέρει ονόματα· δεν είχε καν αναφέρει τις λέξεις *μισθοφόροι* ή *στράτευμα.*

Η Έρικα έπρεπε να τον παρακολουθήσει κι άλλο...

Ίσως, τελικά, να μην έφτανε να κάθεται κρυμμένη εδώ. Ίσως να έπρεπε να τον ακολουθήσει και έξω από την οικία, να δει πού πήγαινε. Πολύ πιθανόν να συναντούσε κάποιον άνθρωπο της Σαρντίκα-Νοθ μέσα στην πόλη. Η Έρικα, όμως, ήξερε πως ήταν ριψοκίνδυνο να μπαινοβγαίνει στον κήπο της μονοκατοικίας. Χρειαζόταν βοήθεια.

Χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό της πομπό, κάλεσε τους κατασκόπους της. Τους είπε πως ήταν καλά, και τους ζήτησε να κοιτάζουν την είσοδο της οικίας των Λιθόαιμων. Μόλις έβλεπαν τον Άσλατμιρ να βγαίνει, έπρεπε να τον παρακολουθήσουν.

Ο Ρίβης ήταν που της μιλούσε, μαζί με τη Ναργκίμη και τον Ναλτάφιρ'χοκ. «*Να προσέχεις εκεί μέσα,*» της είπε. «*Αν δεις ότι δεν υπάρχει λόγος να είσαι εκεί – φύγε.*»

«Αυτό θα κάνω. Αλλά όχι από τώρα.»

Η Έρικα ερεύνησε τις αποθήκες. Ήταν ήσυχες, ειδικά μες στο μεσημέρι. Κι ακόμα κι αν κάποιος ερχόταν, εδώ μέσα δεν θα ήταν δύσκολο να τον αποφύγει. Ήλπιζε πως ίσως ανακάλυπτε κάτι που σχετιζόταν με τη Σαρντίκα-Νοθ, κάτι που ο Άσλατμιρ ήθελε να κρύψει.

Καθώς έψαχνε, σκέφτηκε: *Αναρωτιέμαι αν η Ανρίθα ξέρει τίποτα ουσιαστικό. Θα άξιζε, άραγε, να την απαγάγω;* Μετά από την απαγωγή, βέβαια, θα έπρεπε να φύγει κατευθείαν από την οικία. Δε μπορούσε να κρατήσει τη δούλα δεμένη κάπου μέσα στις αποθήκες και να συνεχίσει την παρακολούθηση. Και ο Άσλατμιρ σίγουρα θα αναζητούσε την Ανρίθα. *Πρέπει να ξέρω ότι αξίζει να την απαγάγω, αλλιώς μπορεί να μη συμφέρει. Μπορεί να μου κάνει κακό αντί για καλό.*

Από την άλλη, όμως, αν η Ανρίθα ήταν κοντινή συγγενής της Σαρντίκα-Νοθ, *ούτως ή άλλως* δεν θα είχαν αξία οι πληροφορίες της; Κατά πρώτον, ήταν παράξενο που η Γαλανή Δράκαινα είχε δώσει ως δούλα μια συγγενή της, δεν ήταν;

Η Έρικα, παρότι ήξερε κάποια πράγματα για τη Σαρντίκα-Νοθ (για παράδειγμα, ότι ήταν ταγματάρχης στον Παντοκρατορικό Στρατό), δεν είχε ποτέ ξανακούσει τίποτα για τη Ανρίθα-Νοθ. Θα μπορούσε κι αυτή να ήταν κάποτε στρατιωτικός; Ή, ίσως, πράκτορας; Αν η Έρικα είχε τα παλιά πληροφοριακά συστήματα των Παντοκρατορικών στη διάθεσή της θα μπορούσε να μάθει. *Αν.*

Η έρευνα της αποθήκης δεν την οδήγησε πουθενά, παρά μόνο σ’αυτές τις σκέψεις για τη Ανρίθα...

Το απόγευμα, ο Άσλατμιρ μιλούσε πάλι στον πομπό του ή σε κάποιον καλωδιακό δίαυλο.

—*Δε σοβαρολογείς! Είσαι* σίγουρος *ότι είναι εδώ;... Τον είδες... στο* Τέλος του Δρόμου... *Γαμώ τα μυαλά τους, γαμώ... Γαμώ... Ε, ήταν ηλίθιος τελικά! Ούτε τη μία δουλειά μπόρεσε να κάνει σωστά, κι έπρεπε να τραβιέμαι να τον φυγαδέψω, ούτε και την άλλη τώρα την έκανε σωστά – ο μαλάκας!... Ναι, θα τα ξαναπούμε... Μπορεί, δεν ξέρω. Γεια.*

Τέλος τηλεπικοινωνίας.

Ποιον είχαν δει στο *Τέλος του Δρόμου*; αναρωτήθηκε η Έρικα. Τον Καντάρφιλ, ίσως; Τι να είχε, άραγε, πει ο έμπορος; *Ελπίζω μόνο να μην ανέφερε το δικό μου όνομα πουθενά, γιατί τότε είναι νεκρός!*

Ο Άσλατμιρ τώρα μιλούσε μ’έναν άλλο, τηλεπικοινωνιακά:

—Ναι, έλα. Ο Γελαστός Άρχοντας είμαι... Καλά. Τι καλά, δηλαδή; Γάμησέ μας. Ο Καντάρφιλ της Χόλκεραλ είναι στην πόλη, το ξέρεις; Α, δεν το ξέρεις... Ξέρω γω; Χτες ίσως να γύρισε... Πού να ξέρω; Μου είπαν ότι λέει πως προσπάθησαν να τον ληστέψουν αλλά οι α-νιχνευτές των Ζωντανών-Νεκρών που είχε μαζί του τον έσωσαν... Εσύ τι λες, ρε, δε θα το πήρε χαμπάρι πως τον πρόδωσε ο μαλάκας ο Μονόφθαλμος; Ήταν τελείως βλάκας αυτός ο άνθρωπος, τελικά. Ούτε τη μία δουλειά μπόρεσε να κάνει ούτε την άλλη!... Ναι, αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Απλά αναρωτιόμουν μήπως ήδη το ήξερες και έχεις στείλει κάποιον να της το αναφέρει... Ναι, και ξέρεις τι, τώρα; Μπορεί και να φτάσουν στο σημείο να κατηγορήσουν εμένα. Τι για-τί, ρε; Εγώ πρότεινα στην Έρικα τον Σάλβιθ και τους δικούς του!... Φυσικά και θα το αρνηθώ... Τέλος πάντων. Και κακώς τώρα αυτά τα λέμε από μακριά. Ίσως κάποιος να παρακολουθεί. Ναι, προσέχω, αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι σκατά γίνεται. Μια συχνότητα είναι· μπορεί κάποιος να την πιάσει... Ναι· τι ώρα; Εντάξει, στις δέκα, στον Βου-τηχτή.

Η Έρικα, ξανά, τα είχε ηχογραφήσει όλα. Και τούτη τη φορά ήταν σχεδόν ενοχοποιητικά. Δηλαδή, *ήταν* ενοχοποιητικά· αμέσως κατα-λάβαινες ότι ο Άσλατμιρ ήταν μπλεγμένος με τη Γαλανή Δράκαινα. Αλλά η Έρικα αμφέβαλε αν μπορούσε να πάει στον Ηγεμόνα με μια τέτοια μονομερή ηχογράφηση... ειδικά αφού κάποτε ήταν Παντο-κρατορική κι επομένως ακόμα ύποπτη. Πιο πιθανό ήταν εκείνη να κατέληγε σε κανένα κελί, παρά ο Άσλατμιρ, ο γυναικάδελφος του Ηγεμόνα, να πάθαινε κακό.

Ωστόσο, ήταν πλέον φανερό πως ο Ζαώρδιλ είχε δίκιο που ανησυ-χούσε.

Τι να κάνω τώρα; Να φύγω από εδώ και να είμαι στις δέκα στον Βουτηχτή, *ή να στείλω εκεί τους κατασκόπους μου;* σκέφτηκε η Έ-ρικα. Και αποφάσισε το δεύτερο, γιατί δεν ήταν έτοιμη να εγκατα-λείψει τη μονοκατοικία ακόμα, και δεν θα την ωφελούσε να μπαινο-βγαίνει. Επιπλέον, καλό θα ήταν να μάθει απόψε πού έμενε η Ανρί-θα-Νοθ, διότι, προφανώς, δεν έμενε συνέχεια στα δωμάτια του Άσ-λατμιρ. Στην πτέρυγα των υπηρετών πρέπει να βρισκόταν το δωμά-τιό της, αλλά η Έρικα ήθελε να ανακαλύψει ποιο ήταν ακριβώς.

Αλλάζοντας συχνότητα στον πομπό της, κάλεσε τους κατασκόπους της.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

μια μέρα αφότου είχαμε επιστρέψει από την παραλίγο καταστροφική αποστολή με τον Καντάρφιλ τον έμπορο... τα πράγματα είχαν ησυχάσει κάπως, & μετά τον έλεγχο του Ηγεμόνα στο στράτευμα δεν είχαμε & πολλά να κάνουμε· καθόμασταν & κάναμε τις συνηθισμένες σαχλαμάρες. πολλοί έλεγαν ότι τώρα που ο Ηγεμόνας είχε συμπαθήσει τον Σκοτωμένο θα βγάζαμε επιτέλους λεφτά. να δούμε... εμένα με ενδιέφερε να πάω απόψε να βαδίσω στο στρατόπεδο...

ο Φέκταρελ αργούσε να πέσει για ύπνο & αφού μοιραζόμαστε την ίδια σκηνή δεν μπορούσα να φύγω προτού κοιμηθεί. καθόταν & μιλούσε με τον Νικηφόρο, τον Ελεφαντάνθρωπο & τον Ράκαλωντ & τα έπιναν (ο Ηγεμόνας είχε φέρει κάτι βαρέλια με ποτά). έλεγαν για τον Καντάρφιλ & μήπως τελικά μας συνέφερε καλύτερα να φύγουμε από το φουσάτο του Ηγεμόνα προτού γίνει τίποτα κακό. ο Ελεφαντάνθρωπος όμως έλεγε πως εντάξει, τι κακό να γίνει; ολόκληρο στράτευμα είναι! ήταν ο μόνος αισιόδοξος: ο Ράκαλωντ έλεγε πως θα έπαιρνε το ορνιθόπτερό του & θα έφευγε, αν έβλεπε τα σκούρα, & ο Φέκταρελ ήταν φανερά προβληματισμένος. εγώ δεν πολυμιλούσα· τριβόμουν κάθε τόσο επάνω στον Φέκταρελ & φιλούσα το αφτί του, για να τον τραβήξω τελικά στη σκηνή μας & να πάμε για ύπνο. η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων περιστρεφόταν νωχελικά, βαριεστημένα, μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου.

ο Φέκταρελ τούς καληνύχτισε επιτέλους & πήγαμε στη σκηνή μας, όπου ανακάλυψα ότι είχα περισσότερη διάθεση από ό,τι υποπτευόμουν. ό,τι κάναμε δεν ήταν καθόλου διαδικαστικό. ίσως να είχα εξάψει τον εαυτό μου πιο πολύ από εκείνον καθώς τριβόμουν τόση ώρα επάνω του. μου αρέσει, άλλωστε, σαν άντρας· ποτέ παλιότερα δεν θα φανταζόμουν ότι θα μου άρεσε τόσο ένας άντρας με κατάμαυρο δέρμα: είναι σαν ένα κομμάτι της νύχτας που έχει ζωντανέψει & έρχεται στο κρεβάτι σου για να σε βάλει σε πειρασμό!

όταν κοιμόταν, ντύθηκα (εκτός από τις μπότες μου) & βγήκα από τη σκηνή: όχι από την είσοδο· σήκωσα λιγάκι την πίσω μεριά & γλίστρησα από κάτω. τραβούσα μαζί μου την κάπα μου & τώρα την έριξα στους ώμους & σήκωσα την κουκούλα.

το στρατόπεδο ήταν υπέροχο μέσα στη νύχτα! ήταν δύο κόσμοι συγχρόνως – ίσως & περισσότεροι! οι σκιές ανάμεσα στα φώτα, τα διαστήματα ανάμεσα στις σκιές, ο χώρος ανάμεσα στις σκηνές, ανάμεσα στους ανθρώπους. «διάβαζα» το τοπίο καθώς προχωρούσα, όπως είχα διαβάσει τότε τη Νασόλκαθ, σ'εκείνη μου την εξόρμηση όπου λίγο έλειψε να με σκοτώσουν. & τώρα ήμουν καλύτερα ~~οργανω εξοπλισμ~~ ήξερα πιο πολλά τώρα, είχα στο μυαλό μου τα «γράμματα» που είχα φτιάξει & προσπαθούσα να καταλάβω! οι χώροι ανάμεσα στους χώρους με καθοδηγούσαν. κάποιοι μισθοφόροι με κοίταζαν περίεργα καθώς περνούσα· τι έβλεπαν το τόσο περίεργο; δεν έκανα τίποτα περίεργο, απλώς βάδιζα. τα διαστήματα ανάμεσά τους διέγραφαν σχήματα που μου έλεγαν «φόβος». φοβόνταν μία άγνωστη σκοτεινή μορφή που περνούσε· ναι, λογικά...

από τον έναν αντίστροφο κόσμο στον άλλο περνούσα. σε κάποια στιγμή νομίζω πως ένας φρουρός ήταν έτοιμος να μου φωνάξει κάτι, αλλά μετά πρέπει να χάθηκα από τα μάτια του. η Πολεμική Καρδιά μού λέει ότι διαισθάνεται έναν άλλο θεό κοντά. ποιον; τη ρωτάω, & από ό,τι καταλαβαίνω πρέπει να είναι ο θεός που έχει φυλακισμένο ο μάγος των Ξεσηκωμένων. είμαι μέσα στον καταυλισμό τους, ή κάπου κοντά; έχω χάσει τον προσανατολισμό μου καθώς βαδίζω στους αντίστροφους κόσμους, «διαβάζοντας».

ακούω τον ουρανό να μουγκρίζει & αρχίζει να βρέχει. το μετανιώνω που δεν είχα βάλει τις μπότες μου· παντού λάσπες τώρα... παρατηρώ νοερά διαστήματα ακόμα & ανάμεσα στις αστραπές & στις σκιές που προκαλούνται από τις αστραπές! φευγαλέοι κόσμοι! ζουν για μερικές στιγμές & πεθαίνουν!

διαβάζω... ΠΡΟΔΟΣΙΑ... & με ανησυχεί. τι συμβαίνει; κινούμαι μέσα στις σήραγγες που σχηματίζουν οι κόσμοι που είναι ανάμεσα, στρίβω στις γωνίες, εξερευνώ τους μυστηριώδεις χώρους... ακόμα διαβάζω. ΠΡΟΔΟΣΙΑ. ακολουθώ τα νοήματα, τις φράσεις... σε ποιων τον

καταυλισμό βρίσκομαι τώρα; κάτι άγριες φάτσες με παρακολουθούν· τα μάτια τους γυαλίζουν μες στην καταιγίδα.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ!

έτσι νομίζω πως διαβάζω.

ακολουθώ το μονοπάτι. προσπαθώ να κρατήσω στη μνήμη μου τα καινούργια «γράμματα» που παρουσιάζονται, να διευρύνω τη γνώση μου.

–εσύ εκεί! μου φωνάζει κάποιος. –έλα δω εσύ εκεί!

η φάτσα του είναι άγρια, δε μ'αρέσει καθόλου. τρέχω & φεύγω. ακούω φωνές πίσω μου.

η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων με προειδοποιεί: ένας θεός έρχεται! συνεχίζω να τρέχω & φτάνω σ'ένα μέρος που μου δίνει διαφορετική αίσθηση, είναι καταυλισμός άλλων μισθοφόρων σίγουρα.

ο άλλος θεός έρχεται & είναι εχθρικός! σταματώ απότομα καθώς ακούω φτεροκοπήματα ολόγυρά μου & συρίγματα όπως αυτά που βγαίνουν από το στόμα φιδιού. αισθάνομαι δυνατό αέρα να με παρακωλύει & μακριά πράγματα να τυλίγονται γύρω απ'τα πόδια μου. όποιος & αν είναι αυτός ο θεός – σ'όποιον Δεσμοφύλακα & αν ανήκει – δεν είναι τόσο ισχυρός στον πόλεμο όσο ο δικός μου, δε νομίζω ότι μπορεί να με σκοτώσει παρά μόνο αν τον αφήσω να με πνίξει.

αμολάω την Πολεμική Καρδιά εναντίον του, & ακούω τους βρυχηθμούς & τα γρυλίσματά της ν'αντηχούν· το σύριγμα γίνεται αμυντικό, τρομαγμένο· τα πόδια μου ελευθερώνονται. αλλά η Καρδιά της Συναγωγής δεν έχει συναντήσει εύκολο αντίπαλο: παρότι δεν είναι τόσο πολεμικός όσο εκείνη, της αντιστέκεται με μεγάλη δύναμη, μεγάλη σταθερότητα· ακούω φτερούγες να χτυπάνε μες στη βροχή· τα νύχια & τα δόντια της Καρδιάς μοιάζουν ανίκανα να υποτάξουν έναν τέτοιο αντίπαλο.

συνειδητοποιώ ότι άνθρωποι έχουν μαζευτεί γύρω μου.

–μείνε ακίνητη, μάγισσα! μου φωνάζει μια γυναίκα, & βλέπω ένα σπαθί να γυαλίζει μες στην καταιγίδα.

τρέχω, περνώντας ανάμεσα από σκηνές, & η Πολεμική Καρδιά, φυσικά, με ακολουθεί. αλλά & ο άλλος θεός έρχεται, καταδιώκοντάς μας, ο τρισκατάρατος!

–εκεί είναι! ακούω να κραυγάζουν. –εκεί είναι!

κάτι με χτυπά στα πόδια, επώδυνα, & πέφτω μπρούμυτα στη μουλιασμένη γη. η Πολεμική Καρδιά γρυλίζει, κάποιος ουρλιάζει γιατί μάλλον χτυπήθηκε από τα νύχια της· αλλά & ο άλλος θεός συρίζει & φτεροκοπά, περιορίζει την Πολεμική Καρδιά.

ένας πυροβολισμός, & η σφαίρα δεν έπεσε μακριά μου.

–μάζεψε το δαίμονά σου, μάγισσα! με απειλεί ένας που κρατά πιστόλι. –μάζεψέ τον γιατί θα σε σκοτώσω όποια & αν είσαι!

σηκώθηκα στα γόνατα, τότε, κοιτάζοντάς τους να έχουν μαζευτεί γύρω μου σαν τσακάλια. –κάποιος έχει αμολήσει τον δικό του δαίμονα εναντίον μου! τους φωνάζω.

–εγώ, λέει ένας άντρας πλησιάζοντας, & τον βλέπω: είναι μετρίου αναστήματος & βαστά ένα ξιφίδιο που σίγουρα δεν είναι για πόλεμο: η λεπίδα του είναι από κρύσταλλο γεμάτο χαράγματα! αυτή είναι η φυλακή του δαίμονά του. –είσαι η Φαίδρα'λι, έτσι δεν είναι; η μάγισσα των Ζωντανών-Νεκρών. και δεν είσαι ούτε καν Φεηνάρκια!

–δεν γεννήθηκα στη Φεηνάρκια, του λέω, –αλλά είμαι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. & σηκώνομαι όρθια. –πάρε τον δαίμονά σου από γύρω μου προτού τον εξαφανίσω!

ο μάγος γελά. –δεν είσαι σε θέση να με απειλείς, Νεκρή μάγισσα! Γύρω του είναι μαζεμένοι ψηλοί, γεροδεμένοι άντρες & γυναίκες· κρατάνε πυροβόλα & κοντάρια.

μια άλλη γυναίκα τότε πλησιάζει, & θυμάμαι πού την έχω ξαναδεί. ήταν μαζί με τον Ηγεμόνα, το πρωί· δίπλα στον Εύβουλο & το Μεγάλο Κτήνος: μια από τους αρχηγούς των Ξεσηκωμένων.

–τι συμβαίνει εδώ; ρωτά. –είναι κατάσκοπος;

–μάλλον, λέει ένας. –οι Νεκροί τη στείλανε.

–δεν είμαι κατάσκοπος! τους φωνάζω. –τι να κατασκοπεύσω από εσάς; (Αν & θυμάμαι αυτό που «διάβασα»... ΠΡΟΔΟΣΙΑ...)

–πιάστε την & τελειώνετε! φώναξε ένας αρχηγός των Κτηνών (νομίζω). –δέστε την & κλείστε της το στόμα να μη μπορεί να κάνει μαγεία! κουνηθείτε!

& χίμησαν, & έτσι έγινε χαλασμός εκείνη τη νύχτα, & δεν έκανα καμια σημαντική πρόοδο στις έρευνές μου. & έβαλα σε μπελάδες τους Ζωντανούς-Νεκρούς, αν & δεν ήταν, φυσικά, αυτή η πρόθεσή μου. ο αρχηγός ήταν ΠΟΛΥ θυμωμένος.

δεν είπα σε κανέναν για την ΠΡΟΔΟΣΙΑ γιατί δεν ήξερα αν θα με πίστευαν. ούτε εγώ δεν ήμουν σίγουρη εξάλλου για τι είδους προδοσία είχα «διαβάσει». μπορεί απλά να συνέβαινε κάτι ανάμεσα στους μισθοφόρους κάποιου καταυλισμού. δεν μπορώ ακόμα να είμαι βέβαιη γι'αυτά που «διαβάζω». ίσως ποτέ να μην είμαι. υπάρχει ίσως κάποιο «κλειδί» αλλά δεν το έχω βρει.

τουλάχιστον ίσως καταφέρω να φτιάξω μια γλώσσα από τα «γράμματα» που διακρίνω...

αν δεν έμπλεκα τόσο άσχημα κάθε φορά που έβγαινα να ερευνήσω, τα πράγματα θα ήταν πολύ καλύτερα!! θα έβρισκα μια λύση! πολλές λύσεις, ίσως!

Κεφάλαιο Δέκατο-Έβδομο
Μια Νύχτα Όλο Βροντές και Αστραπές

Η Έρικα περίμενε να νυχτώσει· κι εν τω μεταξύ, κρυφάκουγε μέσα από τον πομπό της, αλλά ο Άσλατμιρ δεν είχε καμια άλλη ενδιαφέρουσα επικοινωνία – όχι μέσα στα δωμάτιά του, τουλάχιστον. Και ούτε η Ανρίθα ξαναήρθε εκεί· ή αν ξαναήρθε ήταν τόσο σιωπηλή που η Έρικα δεν άκουσε τίποτα.

Ησυχία, γενικά. Μονάχα κάτι ομιλίες αντήχησαν έξω από την αποθήκη, και αργότερα κάποιος μπήκε για ν'αφήσει μερικά πράγματα και να φύγει.

Σκοτείνιασε· το φως που ερχόταν από τα ψηλά παράθυρα της αποθήκης λιγόστεψε, και τελικά σκοτάδι πλάκωσε το οποίο έσπαγε μόνο από τις αχτίνες των φεγγαριών. Η Έρικα άκουσε ποντίκια να περιφέρονται ανάμεσα στα κιβώτια και στα βαρέλια. Αναρωτήθηκε αν αυτή ήταν μια καλή στιγμή να αλειφτεί ξανά με το λάδι δεντρόκρυφου, για να ανανεώσει την οσφραντική κάλυψή της· αλλά σκέφτηκε ότι είχε κι άλλο χρόνο, πολλές ώρες ακόμα, μέχρι να έχει περάσει μία ημέρα.

Κοίταξε το ρολόι στον καρπό της, ενεργοποιώντας το μικρό φωτάκι του, και είδε ότι ήταν δέκα η ώρα. Ο Άσλατμιρ πρέπει να βρισκόταν στον *Βουτηχτή* – την κακόφημη ταβέρνα κοντά στον Αβυσσαίο – και οι κατάσκοποί της πρέπει να τον παρακολουθούσαν.

Η Έρικα είχε άλλη δουλειά τώρα. Βγήκε από την αποθήκη και, κινούμενη μέσα στα σκοτάδια του κήπου, έφτασε στην πτέρυγα των υπηρετών. Προχωρώντας κοντά στον τοίχο, κοίταζε από τις γωνιές των παραθύρων, για να δει ποιοι ήταν μέσα στα δωμάτια. Ορισμένα ήταν εγκαταλειμμένα· κάποια άλλα είχαν έναν ή δύο ενοίκους. Δεν ήταν όλοι οι υπηρέτες των Λιθόαιμων δούλοι που έπρεπε υποχρεωτικά να μένουν εδώ: υπήρχαν και άνθρωποι που έρχονταν, έκαναν τη δουλειά τους, πληρώνονταν, και έφευγαν· ή, αν οι ίδιοι ήθελαν, έμεναν σε κάποιο δωμάτιο.

Η Έρικα έστριψε μια γωνία των τοίχων–

–και βρέθηκε αντίκρυ σ'ένα από τα μεγάλα σκυλιά της οικίας. Την ατένιζε με επιφύλαξη και ετοιμότητα συγχρόνως. Η οσμή της, αναμφίβολα, το είχε μπερδέψει. Πρέπει να του έλεγε να απομακρυνθεί, ότι τίποτα δεν υπήρχε εκεί· αλλά τα μάτια του, σίγουρα, του έλεγαν κάτι τελείως διαφορετικό.

Η Έρικα, λυγίζοντας τα γόνατά της, έβγαλε λίγη συμπυκνωμένη τροφή από τον μικρό σάκο στη ζώνη της και την έτεινε προς το σκυλί, προσπαθώντας να διώξει τον φόβο από μέσα της, γιατί ήξερε πολύ καλά ότι τα θηρία καταλαβαίνουν τον φόβο. «Καλό, σκυλάκι... Πεινάς;» ψιθύρισε.

Ο σκύλος αμέσως έπιασε την οσμή της τροφής που η Έρικα κρατούσε μπροστά της. Το μακρύ κεφάλι του την πλησίασε, μυρίζοντάς την. Την άρπαξε με τα δόντια του και τη μάσησε. Έδειχνε ευχαριστημένος, αν και μπερδεμένος. Πρέπει να αισθανόταν σαν να έτρωγε από το χέρι φαντάσματος. Η Έρικα τού έδωσε ακόμα ένα κομμάτι, και ο σκύλος το έφαγε κι αυτό.

«Πολύ καλό, σκυλάκι,» του είπε χαϊδεύοντας το κεφάλι του. «Πήγαινε τώρα. Πήγαινε.» Και ορθώθηκε συνεχίζοντας τον δρόμο της κοντά στον τοίχο της πτέρυγας των υπηρετών, ενώ είχε και το νου της στον σκύλο, φυσικά, κοιτάζοντάς τον με τις άκριες των ματιών της.

Το μεγάλο ζώο, όμως, δεν έμοιαζε θορυβημένο· γύρισε και έφυγε σαν τίποτα να μην είχε συμβεί.

Το λάδι του Σιωπηλού Σάλαθρελ την είχε σώσει. Αναμφίβολα, αυτά τα σκυλιά ήταν όλα εκπαιδευμένα να επιτίθενται μόλις μυρίσουν ανθρώπους που δεν ήξεραν· κι αν όχι να επιτίθενται, τουλάχιστον να κάνουν σαματά, γαβγίζοντας και ειδοποιώντας τους πάντες.

Η Έρικα κοίταζε πάλι μέσα στα παράθυρα των δωματίων και, μετά από το τρίτο κατά σειρά, είδε εκείνη που αναζητούσε. Η Ανρίθα-Νοθ καθόταν στο κρεβάτι της με μια λάμπα λαδιού από κοντά, και είχε στα χέρια μια συσκευή, έναν ραδιοφωνικό δέκτη, ακούγοντας. Υπήρχαν δύο ραδιοφωνικοί σταθμοί στη Νασόλκαθ, ο *Πτεροδάκτυλος* και η *Νέα Εποχή*, και συνήθως εξέπεμπαν μουσική, θεατρικά, περιπετειώδεις αφηγήσεις, αναφορές από κυνήγια, σχολιασμούς κάθε είδους, και κάποια πολύ σημαντικά νέα. Κυρίως, όσοι τούς παρακολουθούσαν το έκαναν για να σκοτώνουν την ώρα τους· δεν είχαν και τόσο μεγάλη ενημερωτική σημασία, όπως, για παράδειγμα, στην πατρίδα της Έρικας, τη Σεργήλη. Η Έρικα αναρωτήθηκε αν η

Ανρίθα ακούγοντας ραδιόφωνο νοσταλγούσε τη Ρελκάμνια... *Δε μοιάζει, πάντως, και πολύ χαρούμενη.*

Η Έρικα έφυγε έξω απ’το παράθυρό της, κρατώντας στη μνήμη της πού ακριβώς ήταν το δωμάτιο. Σύντομα θα την έπαιρνε από εδώ...

Για την ώρα, όμως, επέστρεψε στην αποθήκη και στην κρυψώνα της, και περίμενε οι κατάσκοποί της να επικοινωνήσουν μαζί της. Μετά από καμια ώρα, ο πομπός της δονήθηκε, και η Έρικα τον ενεργοποίησε.

«Ναι,» είπε ψιθυριστά.

«*Τον παρακολουθήσαμε,*» ακούστηκε η φωνή του Ρίβη. «*Πήγε στον* Βουτηχτή, *όπως είπες, και κάθισε σ’ένα τραπέζι μαζί μ’άλλους δύο που τον περίμεναν εκεί, και που δεν τους ξέρουμε. Είχε κόσμο και μιλούσαν σιγανά· δε μπορούσαμε να τους ακούσουμε. Μετά από κανένα μισάωρο, ο Γελαστός έφυγε. Οι άλλοι έμειναν για λίγο ακόμα–*»

«Τον ακολουθήσατε;»

«*Ο μάγος, με τη μαγεία του.*»

«Πού πήγε;»

«*Περίμενε, θα σου πω. Κατ’αρχήν, οι άλλοι δύο τύποι. Αφού έμειναν για λίγο ακόμα στην ταβέρνα, ο ένας σηκώθηκε κι έφυγε. Τον ακολουθήσαμε, φυσικά. Τον είδαμε να παίρνει ένα δίκυκλο και να φεύγει από τη Μεγάλη Πύλη, να πηγαίνει νότια.*»

«Και συνεχίσατε να τον ακολουθείτε έξω απ’την πόλη;»

«*Όχι.*»

Η Έρικα αναστέναξε, μην κρύβοντας τη δυσαρέσκειά της.

«*Δεν ξέραμε αν ήθελες να τον ακολουθήσουμε τόσο μακριά, κι επιπλ–*»

«Πώς θα μάθουμε αν πηγαίνει στη Σαρντίκα-Νοθ;» ρώτησε, θυμωμένα, η Έρικα. Ήταν ανάγκη *εκείνη* να τους λέει συνεχώς τι να κάνουν; Δε σκέφτονταν; *Έχω μπλέξει με ηλίθιους;*

«*Θα ήταν πολύ επικίνδυνο να τον ακολουθήσουμε νότια, Έρικα. Αν όντως είναι άνθρωπος της Γαλανής Δράκαινας, καταλαβαίνεις τι μπορεί να γινόταν...*»

Ναι, σκέφτηκε η Έρικα, *αλλά αυτή είναι η ΔΟΥΛΕΙΑ μας! Και πρέπει να είμαστε καλοί στη δουλειά μας, αλλιώς τι κάνουμε;*

«*Ο Γελαστός πήγε στον* Τριτογέννητο, *αν σ’ενδιαφέρει, κι ακόμα εκεί πρέπει να είναι.*»

Ο *Τριτογέννητος* ήταν ένα από τα καλά εστιατόρια της Νασόλκαθ. Κι επίσης, ήταν το μέρος από το οποίο ο Γελαστός Άρχοντας έστελνε μηνύματα στην Έρικα όταν είχαν συναναστροφές ή όταν απλά ήθελε να τη συναντήσει για να της μιλήσει. Τα έδινε σε μια παλιά σερβιτόρα εκεί, κι εκείνη τα μετέφερε σ'έναν θηριοδαμαστή ο οποίος ήταν κατάσκοπος της Έρικας επειδή τον είχε βοηθήσει.

Η Έρικα αναρωτήθηκε αν ο Άσλατμιρ ήθελε πάλι να επικοινωνήσει μαζί της και γι'αυτό είχε πάει στον *Τριτογέννητο*. Ήταν πιθανό. Πολύ πιθανό. Θα τον ενδιέφερε να μάθει τις υποψίες της, τουλάχιστον, για ό,τι συνέβη στον Καντάρφιλ, να δει τι ήξερε.

«Μάλιστα,» είπε η Έρικα στον Ρίβη. «Συνεχίστε να τον παρακολουθείτε. Θέλω να μάθω όλα τα μέρη όπου θα πάει απόψε.»

Μετά έκλεισε τον πομπό της και αναρωτήθηκε μήπως τώρα έπρεπε να απαγάγει την Ανρίθα. Δεν ήξερε αν θα είχε άλλη ευκαιρία, κι αυτή η γυναίκα τής είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Δεν ήταν μια συνηθισμένη δούλα.

Προτού φύγει από την αποθήκη αποφάσισε να αλειφτεί με το λάδι δεντρόκρυφου, για καλό και για κακό. Υποχρεωτικά, άναψε τον φακό της, τον τοποθέτησε πάνω σ'ένα βαρέλι, και γδύθηκε. Καταλάβαινε πως αν τώρα κάποια κακοτυχία συνέβαινε – αν κάποιος έμπαινε ξαφνικά στην αποθήκη – ίσως να κατέληγε πολύ στριμωγμένη. Δε μπορούσε να φύγει χωρίς τα ρούχα της. Με γρήγορες κινήσεις έβαλε λάδι στη χούφτα της κι αλείφτηκε από την κορυφή ώς τις πατούσες, νιώθοντας τον σφυγμό της λιγάκι πιο έντονο και τον παραμικρό ήχο πιο ανησυχητικό απ'ό,τι ήταν. Τα ποντίκια που περιφέρονταν μες στη σκοτεινή αποθήκη είχαν μεταμορφωθεί σε τρομαχτικά τέρατα.

Τελειώνοντας με την επάλειψη, η Έρικα ντύθηκε και ο κόσμος επανήλθε στη φυσιολογική του κατάσταση. Βγήκε από την αποθήκη και πήγε στην πτέρυγα των υπηρετών, που δεν ήταν μακριά. Φορούσε την κλειστή κουκούλα στο κεφάλι της, και το σκοτάδι την εξυπηρετούσε πολύ στις κινήσεις της. Σκύλους δεν συνάντησε αυτή τη φορά. Μονάχα κάτι ομιλίες άκουσε από απόσταση, από μια άλλη μεριά του κήπου, ευτυχώς όχι κοντά.

Κοίταξε από την άκρη του παραθύρου του δωματίου της Ανρίθα-Νοθ–

–και δεν την είδε μέσα!

Καταράστηκε σιωπηλά.

Πού είχε πάει η δούλα; Ήταν, μήπως, στα δωμάτια του Άσλατμιρ; Η Έρικα εστίασε τον πομπό της στη συχνότητα του κοριού και τον έφερε στ’αφτί της. Δεν άκουσε τίποτα που να υποδηλώνει την παρουσία ανθρώπου: ούτε βήματα, ούτε βήχα, ούτε το γύρισμα σελίδων κάποιου βιβλίου. Βέβαια, μπορεί η Ανρίθα να ήταν απλά ξαπλωμένη στο κρεβάτι και να κοιμόταν, ή να περίμενε τον Άσλατμιρ να γυρίσει.

Η Έρικα, όμως, ήλπιζε πως δεν συνέβαινε αυτό. Δε νόμιζε ότι η Ανρίθα τον συμπαθούσε, ώστε να πάει στα δωμάτιά του όσο εκείνος έλειπε, χωρίς να την έχει καλέσει. Ήταν δυνατόν να αρέσει σε μια αριστοκράτισσα της Ρελκάμνια να είναι δούλα; Ό,τι κι αν έκανε μαζί του ήταν αναμφίβολα προσποιητό, για να επιβιώσει όσο καλύτερα μπορούσε.

Η Έρικα, επομένως, περίμενε έξω από το παράθυρο, ενώ συγχρόνως είχε το νου της μήπως κάποιος ερχόταν από πίσω της. Κανένας δεν ήρθε, αν και κάποιοι ακούστηκαν να περνάνε από απόσταση. Δεν μπορούσε να δει τις μορφές τους· τα δέντρα του κήπου τούς κάλυπταν.

Η Ανρίθα, μετά από κανένα δεκάλεπτο, επέστρεψε στο δωμάτιο, και είχε στα χέρια της ένα μπουκάλι μπίρα κι ένα πιάτο με δύο φρούτα. Κάθισε πάλι στο κρεβάτι της, κι έκανε να πιάσει το ραδιόφωνο από το κομοδίνο–

Είδε την Έρικα, που είχε μόλις μπει από το παράθυρο και τη σημάδευε με το πιστόλι της.

Κοκάλωσε, με το στόμα μισάνοιχτο.

Η Έρικα έβαλε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της που μετά βίας διακρίνονταν μέσα από το άνοιγμα της μαύρης κουκούλας της. «Ησυχία,» είπε.

Η Ανρίθα κατένευσε αμέσως.

«Σ’αρέσει που είσαι εδώ;» τη ρώτησε η Έρικα, μιλώντας σιγανά.

Η Ανρίθα έμοιαζε νάχει καταπιεί τη γλώσσα της.

«Σ’αρέσει που είσαι δούλα των Λιθόαιμων; Του Άσλατμιρ;» επέμεινε η Έρικα.

Η Ανρίθα κούνησε το κεφάλι αρνητικά, και υπήρχε φόβος στα μάτια της.

Νομίζει ότι μ’έστειλαν για να τη δοκιμάσω; «Οπότε, δε θα σε πειράξει πολύ που θα σε πάρω από δω, έτσι;» Αλλά δεν της έδωσε χρό-

νο να απαντήσει. Έτεινε ένα πανί προς το μέρος της. «Βάλ' το στο στόμα σου.» Κι όταν η Ανρίθα δίστασε: «Τώρα!» συνεχίζοντας να τη σημαδεύει με το πιστόλι.

Η Ανρίθα πήρε το πανί και το έβαλε στο στόμα της.

«Ολόκληρο,» της είπε η Έρικα. «Πίεσέ το μέσα, σα να θες να το καταπιείς.»

Εκείνη υπάκουσε.

Η Έρικα θηκάρωσε το πιστόλι της, έπιασε τους καρπούς της Ανρίθα, και τους έδεσε μαζί. Έκοψε το περιττό σχοινί και την τράβηξε για να τη σηκώσει όρθια. «Θα έρθεις μαζί μου,» της είπε. «Ό,τι σου λέω θα το κάνεις. Εντάξει;»

Η Ανρίθα κατένευσε, βγάζοντας ένα αδύναμο μούγκρισμα.

«Και μη φωνάζεις.» Η Έρικα την τράβηξε έξω απ'το παράθυρο, στον σκοτεινό κήπο.

Μάλιστα, σκέφτηκε. *Τώρα είναι το πιο δύσκολο...* Έπρεπε να βγουν, κι όλο το μέρος ήταν περιτειχισμένο από πέτρινο τείχος που στην κορυφή είχε επικίνδυνα, αιχμηρά κάγκελα. Η Έρικα είχε την υποψία πως η Ανρίθα-Νοθ θα κάρφωνε τα καμπυλωτά πισινά της εκεί πάνω, αν την ωθούσε να σκαρφαλώσει. *Και δεν μπορώ να τη σηκώσω στον ώμο και συγχρόνως να σκαρφαλώσω το τείχος. Τότε εγώ θα καρφώσω τα πισινά μου στα κάγκελα.*

Τραβώντας την αιχμάλωτή της από τα δεμένα χέρια της, την οδήγησε μέσα στον κήπο, από τα πιο πυκνά σκοτάδια που έβρισκε, ελπίζοντας πως οι σκύλοι δεν θα θορυβούνταν από την οσμή της Ανρίθα. Εξάλλου, την ήξεραν· τη θεωρούσαν μέρος του σπιτικού των αφεντάδων τους.

Όταν βρίσκονταν κοντά στο τείχος, η Έρικα ώθησε την Ανρίθα προς ένα ψηλό δέντρο. «Ανέβα,» της είπε και της έκοψε τα δεσμά μ'ένα ξιφίδιο. «Σκαρφάλωσε. Θα σε βοηθήσω.» Την είδε να διστάζει, να φοβάται. «Κουνήσου!» Την κέντρισε στα πλευρά με την αιχμή του ξιφιδίου.

Η Ανρίθα άρχισε ν'ανεβαίνει, και η Έρικα, θηκαρώνοντας το ξιφίδιο, τη βοήθησε σπρώχνοντάς την από κάτω. Μετά, σκαρφάλωσε κι εκείνη. «Εντάξει, καλά είσαι!» της είπε όταν την είδε να έχει ξεπεράσει το ύψος του τείχους. Η Ανρίθα έτρεμε καθώς αγκάλιαζε τον χοντρό κορμό του δέντρου. Η Έρικα ανέβηκε πλάι της.

Χάιδεψε τον μαγικό της μανδύα με το ένα χέρι. *Θα μας κρατήσεις και τις δύο, δεν θα μας κρατήσεις; Αν όχι, ποτέ δεν θα με ξαναγκαλιάσεις…*

«Κρατήσου επάνω μου,» είπε στην αιχμάλωτή της. «Καλά. Θα πηδήσουμε.»

Τα μάτια της Ανρίθα γούρλωσαν ενώ το πανί ήταν ακόμα στο στόμα της.

«Βάλε το ένα σου χέρι γύρω από τη μέση μου και το άλλο στους ώμους μου. Κάτω από τον μανδύα μου και τα δύο,» της είπε η Έρικα. «Και κρατήσου *γερά*. Μη φοβάσαι· έχω τρόπο να μας προσγειώσω. Έχω έναν δαίμονα μαζί μου.»

Αυτό φάνηκε να καθησυχάζει κάπως την Ανρίθα· ήξερε ότι οι δαίμονες της Φεηνάρκια ήταν ικανοί για πολλά. Πιάστηκε πάνω στην Έρικα ακριβώς όπως εκείνη τής είχε ζητήσει, με τα χέρια κάτω από τον μαγικό μανδύα της. Πιάστηκε *γερά*.

Ωραία, σκέφτηκε η Έρικα. «Μόλις σου πω ‘τώρα’, πηδάμε συγχρονισμένα.»

Η Ανρίθα κατένευσε.

«*Τώρα!*» είπε η Έρικα, και πήδησε. Κι αισθάνθηκε και την Ανρίθα να πηδά καθώς κρατιόταν επάνω της, αισθάνθηκε τα πόδια της να δίνουν επιπλέον ώθηση.

Πέρασαν πάνω από το επικίνδυνο τείχος.

Ο μαγικός μανδύας άνοιξε γύρω τους σαν φτερούγες, σαν αλεξίπτωτο, και–

Η πτώση ήταν πιο γρήγορη από άλλες φορές – ο δαίμονας δεν μπορούσε να τις σηκώσει το ίδιο καλά και τις δύο – αλλά δεν τσακίστηκαν κιόλας. Έπεσαν στη γη και κυλίστηκαν στο πλακόστρωτο.

Η Έρικα ανασηκώθηκε πρώτη. «Είσαι καλά;» ρώτησε τραβώντας το πανί από το στόμα της Ανρίθα.

«…Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, πνιχτά.

«Πάμε.» Η Έρικα την τράβηξε όρθια, κι έφυγαν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Νασόλκαθ καθώς άρχιζε να βρέχει.

Ο Ζαώρδιλ ξύπνησε ακούγοντας σαματά. Ένα είδος σαματά που γνώριζε πολύ καλά. Μάχη. Σύγκρουση. Άνθρωποι που έχουν αγριέψει κι έχουν πάρει τα όπλα.

Πετάχτηκε έξω από τη σκηνή του με το τουφέκι του στο χέρι, ξυπόλυτος, μισοντυμένος. Έβρεχε, ο ουρανός βροντούσε και άστρα-

φτε, αλλά από τα βόρεια του μισθοφορικού στρατοπέδου ήταν καταφανές ότι γινόταν φασαρία. Φιγούρες φαινόταν να τρέχουν ανάμεσα στις σκηνές· δυνατές φωνές αντηχούσαν, καθώς και κάποια ουρλιαχτά· μερικοί πυροβολισμοί, επίσης – ελάχιστοι.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Ζαώρδιλ. «*Τι συμβαίνει;*»

«Δεν ξέρουμε, αρχηγέ,» είπε η Νιρκέκα πλησιάζοντάς τον. Ήταν πρόχειρα ντυμένη, ξυπόλυτη κι εκείνη, και είχε το τουφέκι της με την ξιφολόγχη στα χέρια. «Κάποια φασαρία.»

Ευτυχώς δεν έχει να κάνει μ'εμάς, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ.

Αλλά σύντομα ανακάλυψε ότι δεν είχε δίκιο. Δεν είχε καθόλου δίκιο.

Πρώτα, άκουσε τον Φέκταρελ να φωνάζει το όνομα της Φαίδρας, και πήγε κοντά στον Αρχιανιχνευτή. «Χάθηκε η μάγισσα;» τον ρώτησε.

«Δεν ξέρω. Ήταν στη σκηνή μαζί μου, πριν. Τώρα, δεν τη βρίσκω πουθενά.» Κοίταζε ολόγυρα, προσπαθώντας να διακρίνει την πράσινη χαίτη της και μη βλέποντάς τη μες στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών.

Μετά, ο Έλφοντελ ήρθε μέσα απ'τη βροχή, φωνάζοντας: «Αρχηγέ! Αρχηγέ! Έλα! Έχουν τη μάγισσα! Έχουν πιάσει τη μάγισσα!»

«*Τι;*» έκανε ο Ζαώρδιλ. «Ποιοι;»

«Τα Οπλισμένα Κτήνη και οι Ξεσηκωμένοι. Λένε πως τους κατασκόπευε. Σου ζητάνε τον λόγο.»

«Και θα τον έχουν,» γρύλισε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, και βάδισε προς τα βόρεια, ακολουθούμενος από τον Έλφοντελ, τον Φέκταρελ, τη Νιρκέκα, και μερικούς άλλους από τους μισθοφόρους του. Πέρασε τα όρια του καταυλισμού τους και βρέθηκε σ'έναν άλλο καταυλισμό μισθοφόρων, όπου όλοι στρέφονταν και κοιτούσαν εκείνον και τους συντρόφους του. Τα βλέμματά τους δεν ήταν φιλικά – ήταν θυμωμένα που οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν μπει έτσι στην περιοχή τους – αλλά κανένας δεν τόλμησε να σταθεί στο δρόμο τους ή να τους ζητήσει να πάνε από αλλού. Τους άφησαν να περάσουν, γιατί μάλλον, έχοντας ακούσει για τη φασαρία με τη μάγισσα, περίμεναν εξαρχής ότι θα έρχονταν από εδώ.

Ο Ζαώρδιλ και οι δικοί του δεν άργησαν να βρεθούν μέσα στον καταυλισμό των Ξεσηκωμένων, κι εκεί είδαν ότι ήταν συγκεντρωμένοι ένα σωρό μισθοφόροι, από διάφορες συντροφιές. Όλοι τους κρατούσαν όπλα και έμοιαζαν έτοιμοι να τα χρησιμοποιήσουν.

«Η μάγισσά σου,» είπε η Ραβάσλι στον Ζαώρδιλ, ξεπροβάλλοντας ξαφνικά ανάμεσα από τους άλλους πολεμιστές. «Γιατί την έστειλες εδώ;» Τα μενεξεδιά μαλλιά της ήταν μουσκεμένα από τη βροχή· κολλούσαν πάνω στις πλευρές του προσώπου της και στο μέτωπό της. Κρατούσε μια καραμπίνα, κατεβασμένη.

«Δεν την έστειλα πουθενά,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. «Πού την έχετε;»

«Θα μετανιώσεις γι'αυτό που έκανες, σε προειδοποιώ!» Η γιγαντόσωμη μορφή του Μάρβωντ, του Μεγάλου Κτήνους, παρουσιάστηκε ανάμεσα από δύο σκηνές, ξεχωρίζοντας εύκολα μέσα από τη θολούρα της βροχής.

«Ρώτησα πού την έχετε!»

Ένα δυνατό αστροπελέκι έπεσε κάπου μακριά από το μισθοφορικό στρατόπεδο σαν πύραυλος από μαχητικό αεροπλάνο.

«Θα την κρεμάσουμε!» γρύλισε ο Μάρβωντ, και γέλασε ξερά. «Από τη γλώσσα!»

«Τότε προσευχήσου στους θεούς σου να σε γλιτώσουν από εμάς,» απάντησε ο Ζαώρδιλ.

Κι αν η Ραβάσλι δεν παρενέβαινε ίσως να είχαν πιαστεί στα χέρια οι δυο τους. Ο Σκοτωμένος έβλεπε πως ο Μάρβωντ ήταν έτοιμος να του χιμήσει, αλλά δεν αισθανόταν φόβο. Είχε πεθάνει πολλές φορές για να φοβάται έναν οποιονδήποτε άνθρωπο, όσο μεγαλόσωμος κι αν ήταν.

Η Ραβάσλι είπε: «Δεν είμαστε εδώ για να σκοτωθούμε αναμεταξύ μας! Αλλά η μάγισσά σου μας επιτέθηκε, Ζαώρδιλ.»

«Χωρίς αιτία;»

«Τη βρήκαμε να κατασκοπεύει μέσα στους καταυλισμούς μας κι έτρεξε να φύγει.»

«Τι να κατασκοπεύσει εδώ;»

«Δεν ξέρω.»

«Πού είναι τώρα;»

«Έλα,» του είπε η Ραβάσλι, και βάδισε ανάμεσα στις σκηνές, με τον Μάρβωντ από κοντά.

Ο Ζαώρδιλ και οι άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί τούς ακολούθησαν, και βρέθηκαν σ'ένα μέρος όπου είχε φανερά γίνει μάχη. Αρκετοί άνθρωποι ήταν τραυματισμένοι, και τρεις ήταν πεσμένοι στη γη, τυλιγμένοι στο αίμα, μάλλον νεκροί· η βροχή τούς έπνιγε αλλά εκείνοι δεν κουνιόνταν. Τρεις άλλοι κρατούσαν τη Φαίδρα'λι στα γόνατα,

ακινητοποιημένη. Ο ένας έσφιγγε τα μαλλιά της μέσα στη γροθιά του· ο δεύτερος βαστούσε το χέρι της και είχε τη λεπίδα ενός ξιφιδίου στο λαιμό της· και η τελευταία σημάδευε τη μάγισσα μ'ένα πιστόλι. Οι δύο πρώτοι ήταν από τα Οπλισμένα Κτήνη, η γυναίκα ήταν από τους Ξεσηκωμένους. Δεξιά κι αριστερά από τους πολεμιστές που κρατούσαν τη Φαίδρα, στεκόταν από ένας μάγος: κι οι δύο μουρμούριζαν ξόρκια και φαίνονταν εστιασμένοι στη μαγεία τους. Γρυλίσματα και βρυχηθμοί αντηχούσαν από τον αέρα: ήχοι που ο Ζαώρδιλ αναγνώριζε. Ο δαίμονας της Φαίδρας· οι μάγοι πρέπει, κάπως, να τον συγκρατούσαν όπως οι μισθοφόροι συγκρατούσαν τη μάγισσα. Αλλά, συγχρόνως, ακούγονταν κι άλλοι παράξενοι ήχοι μέσα στην καταιγίδα: ένα μυστηριώδες φτερούγισμα και συρίγματα φιδιού, κι ένα δαιμονικό κροτάλισμα που έκανε τις τρίχες του Σκοτωμένου να ορθώνονται σαν κάτι αποκρουστικό να σερνόταν επάνω του. Οι φυλακισμένοι θεοί των άλλων δύο μάγων;

«Η κατάσκοπός σου πιάστηκε,» του είπε ο Μάρβωντ, το Μεγάλο Κτήνος. «Και τώρα, κι εσύ! Νομίζεις πως θα φύγεις από δω χωρίς να λογοδοτήσεις, σκυλί της Παντοκράτειρας;»

«Δε φέραμε εδώ τον Ζαώρδιλ για να τον κρίνουμε!» ακούστηκε μια φωνή από δίπλα, και ο Εύβουλος πλησίασε, για να σταθεί ανάμεσα στο Μεγάλο Κτήνος και τη Φαίδρα'λι. «Τον φέραμε για να μας εξηγήσει, αν μπορεί, τι συμβαίνει.»

Ο Ζαώρδιλ κοίταζε τη μάγισσα. Ήταν φανερό πως την είχαν χτυπήσει, τα καθίκια: το πρόσωπό της ήταν ματωμένο και μελανιασμένο. Έστρεψε το βλέμμα του, οργισμένα, στον Εύβουλο. «Τι να σας εξηγήσω; Έτσι» – έδειξε απότομα τη Φαίδρα – «φέρεστε σε μια από τους ανθρώπους μου!; Τι περιμένετε να σας εξηγήσω;»

«Τι έκανε μες στους καταυλισμούς μας τέτοια ώρα!» είπε η Ραβάσλι. «Αυτό θέλουμε να μας πεις.»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Γιατί δεν ρωτήσατε την ίδια;»

«Αρνήθηκε ότι μας κατασκόπευε,» μούγκρισε το Μεγάλο Κτήνος.

«Τότε, ίσως να *μην* σας κατασκόπευε!»

«Και τι έκανε εδώ;» βρυχήθηκε ο Μάρβωντ.

Ο Ζαώρδιλ είπε, κοιτάζοντας τον Εύβουλο: «Ελευθερώστε την, πρώτα.»

Ο Εύβουλος δίστασε προς στιγμή· ύστερα, όμως, είπε δυνατά: «Αφήστε τη μάγισσα.»

«*Όχι!*» γκάριξε ο Μάρβωντ, κι όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω του. «Σκότωσε *τρεις!*» Έδειξε τους νεκρούς. «Όλοι δικοί μου άνθρωποι! Και τραυμάτισε περισσότερους – και δικούς μου και άλλων.»

«Της επιτεθήκατε πρώτοι, πάω στοίχημα,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Μας κατασκόπευε!» ούρλιαξε το Μεγάλο Κτήνος, και βάδισε προς τον Σκοτωμένο με τις γροθιές του σφιγμένες.

Αμέσως, οι Ζωντανοί-Νεκροί – όλοι εκτός από τον ίδιο τον Ζαώρδιλ – ύψωσαν τα πυροβόλα τους σημαδεύοντας τον Μάρβωντ. «Κάνε άλλο ένα βήμα προς τα δω,» του φώναξε η Νιρκέκα, «και τα Οπλισμένα Ζώα σου θα μείνουν χωρίς αρχηγό!»

«Κατεβάστε τα όπλα σας!» αντήχησε, προστακτικά, η φωνή του Εύβουλου. Μιλούσε σαν άνθρωπος που είχε μάθει πάραυτα να τον υπακούουν.

«Παίρνουμε διαταγές μόνο από τον Σκοτωμένο, όχι από σένα,» του είπε ο Φέκταρελ, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. Σημάδευε αυτούς που κρατούσαν τη Φαίδρα, κι ήταν έτοιμος να πατήσει τη σκανδάλη με την πρώτη αφορμή. Παρότι δεν ήταν η μοναδική φορά που την είχε αντικρίσει χτυπημένη, η τωρινή της κατάσταση τον εξόργιζε.

Ο Ζαώρδιλ είπε στον Εύβουλο: «Αφήστε τη Φαίδρα και δεν υπάρχει λόγος κανένας να σκοτωθεί.»

Του αρχηγού των Επιφανών Κρανοφόρων δεν φάνηκε να του αρέσει τούτος ο συμβιβασμός, αλλά πρόσταξε: «Αφήστε την!» και οι μισθοφόροι που κρατούσαν τη Φαίδρα'λι την ελευθέρωσαν. Εκείνη σηκώθηκε όρθια, παραπαίοντας.

Ο Ζαώρδιλ παρατήρησε ότι ήταν ξυπόλυτη όπως κι εκείνος. *Τι σκατά έγινε;* αναρωτήθηκε. *Έφυγε κυνηγημένη απ'τον καταυλισμό μας; Ή μεθυσμένη;* Έκανε νόημα στους συντρόφους του να κατεβάσουν τα όπλα τους, κι εκείνοι, διστακτικά, υπάκουσαν. Μετά: «Φαίδρα,» είπε σταθερά. «Γιατί ήρθες εδώ πέρα;»

«Βάδιζα...» αποκρίθηκε η μάγισσα με ξερό λαιμό. «Έκανα βόλτα... Μετά έπιασε η βροχή. Χάθηκα για λίγο. Και μου επιτέθηκαν. Ακόμα κρατάνε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων δέσμια!» πρόσθεσε οργισμένα, ρίχνοντας μια ματιά στον έναν μάγο και, μετά, στον άλλο, δεξιά κι αριστερά της. Αίμα κυλούσε από την άκρη του στόματός της.

«Όπως βλέπεις,» είπε ο Ζαώρδιλ στον Εύβουλο, «δεν κατασκόπευε κανέναν.»

«Ψέματα λέει!» γρύλισε ο Μάρβωντ.

«Τι να κατασκοπεύσει από εσάς;» φώναξε ο Ζαώρδιλ. «Υπάρχει κάποιος λόγος για να σας κατασκοπεύσει;»

Για λίγο, σιγή επικράτησε ολόγυρα· μονάχα οι βροντές ακούγονταν, και η βροχή που χτυπούσε καμβάδες, δέρματα, μέταλλα, και γη.

«Η κατασκοπία,» είπε τελικά η Ραβάσλι, «δεν γίνεται μόνο για συγκεκριμένους λόγους.»

«Μπορεί, εξάλλου, νάστε κρυφοί σύμμαχοι της Γαλανής Δράκαινας!» πρόσθεσε ο Μάρβωντ.

Ο Ζαώρδιλ γέλασε. «Η Σαρντίκα-Νοθ με θέλει νεκρό. Και πριν από όχι και τόσο πολύ καιρό, έσωσα τον Καντάρφιλ της Χόλκεραλ, τον έμπορο, από τους ληστές της! Δεν είμαι σύμμαχός της. Αλλά, ακόμα κι αν ήμουν, τι να μάθω πού ήδη δεν το ξέρω βρισκόμενος μέσα στο στρατόπεδό σας; Λέτε να έστελνα τη μοναδική μάγισσα της ομάδας μου να έρθει να μετρήσει πόσοι είστε, μες στη νύχτα;»

«Μιλάς λογικά,» αποκρίθηκε ο Εύβουλος, «αλλά η παρουσία της εδώ εξακολουθεί να είναι ύποπτη.»

«Απλώς έκανα βόλτα!» είπε η Φαίδρα'λι, «και χάθηκα μες στη βροχή.»

Η Ραβάσλι στράφηκε να την αντικρίσει. «Βόλτα; Έξω απ'τον καταυλισμό των συντρόφων σου; Γιατί;» Την ατένιζε σαν να προσπαθούσε να διακρίνει κάποια απάτη στο πρόσωπο ή στα μάτια της, πίσω από τις μελανιές, το αίμα, και τη βροχή.

«Δε μπορούσα να κοιμηθώ,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Και δεν ήρθα μόνο στον δικό σας καταυλισμό. Βάδιζα γενικά στο στρατόπεδο–»

«Γιατί έβαλες τον δαίμονά σου να μας σκοτώσει;» τη διέκοψε το Μεγάλο Κτήνος.

Η Φαίδρα'λι τον κοίταξε με έκδηλη απέχθεια. «Οι άνθρωποί σου είναι που μου επιτέθηκαν. Πρώτα αυτός ο μάγος» – έδειξε τον μάγο στα δεξιά της – «με τον δικό του δαίμονα. Και μετά ένας από τους μισθοφόρους σου πρόσταξε να με πιάσουν και να με δέσουν. Απλώς αμύνθηκα!»

«Αυτό δεν είναι ψέματα,» είπε η Ραβάσλι στον Εύβουλο· «πράγματι, ο Βαράσγκιλ πρόσταξε να τη δέσουν. Αλλά μου είπαν ότι την έπιασαν να κατασκοπεύει.»

«Δεν κατασκόπευα κανέναν!» επέμεινε η Φαίδρα.

«Εγώ δεν την πιστεύω!» δήλωσε ο Μάρβωντ. «Και σκότωσε και τρεις ανθρώπους μου!»

Ο Εύβουλος είπε: «Θα δείξουμε καλή θέληση, επειδή το επεισόδιο δεν έχει επαναληφθεί και δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι–»

«Δεν έχει επαναληφθεί!;» γρύλισε το Μεγάλο Κτήνος. «Μέσα στην πόλη, οι Νεκροί χτύπησαν ξανά τους ανθρώπους μου!»

«Αυτό είναι άλλη υπόθεση. Δεν ήταν στρατολογημένοι από τον Ηγεμόνα τότε. Όμως» – και τώρα, ο Εύβουλος στράφηκε να κοιτάξει τον Ζαώρδιλ – «χρωστάς στα Οπλισμένα Κτήνη για τη ζημιά που προκάλεσες–»

«Να πληρώσει με αίμα!» φώναξε ο Βαράσγκιλ: ο υπαρχηγός των Κτηνών με τη στραβή μύτη, τον οποίο είχε συναντήσει ο Ζαώρδιλ και στη στρατολογία.

Ο Εύβουλος τον ατένισε και οι αστραπές αντανακλάστηκαν στο οργισμένο βλέμμα του. «Τελειώσαμε με το αίμα απόψε! Εκτός αν θέλετε να δυσαρεστήσετε τον Ηγεμόνα…» Κανένα από τα Οπλισμένα Κτήνη δεν μίλησε. Και ο Εύβουλος είπε στον Ζαώρδιλ: «Θα τους αποζημιώσεις για τους θανάτους, αλλιώς εσύ κι οι δικοί σου θα φύγετε από το στράτευμα.»

Ο Σκοτωμένος ήξερε ότι θα ήταν ανόητο να αρνηθεί· θα έδινε στον Μάρβωντ την ευκαιρία που ζητούσε για να του επιτεθεί. Και ίσως το ίδιο να ίσχυε και για τους Ξεσηκωμένους. *Κι εμείς είμαστε αριθμητικά λιγότεροι από αυτούς, και μέσα σ'ένα στρατόπεδο που ελέγχουν…* «Τι είδους αποζημίωση ζητάς;»

«Χρηματική, φυσικά. Ένα μέρος της πληρωμής σας θα πηγαίνει στα Οπλισμένα Κτήνη.»

«Ώς πότε;»

«Ώσπου να συγκεντρωθούν πεντακόσια θηρεύσιμα.»

Παραπάνω από την αμοιβή δύο ολόκληρων ημερών, για εμάς, σε τούτο το στρατόπεδο, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, ενώ ο Βαράσγκιλ έλεγε: «Λίγα βάζεις!» Ο Εύβουλος αγνόησε το Οπλισμένο Κτήνος, περιμένοντας την απάντηση του Σκοτωμένου.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Να σου δίνω τριάντα την ημέρα;»

«Πενήντα την ημέρα.»

Ο Ζαώρδιλ δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Είχε βαρεθεί, όμως, να κάνει πια παζάρια σε τούτη την πόλη...

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Ανρίθα. «Πού με πηγαίνεις; Γιατί με πήρες απ'τους Λιθόαιμους;» Τα πόδια τους πλατσούριζαν μέσα στα νερά των δρόμων, που μαζεύονταν από τη νυχτερινή βροχή πιο γρήγορα απ'ό,τι μπορούσαν να γλιστρήσουν στα φρεάτια και να πάνε κάτω, στους υπονόμους της Νασόλκαθ.

«Μιλάς, πάντως, καλά την Κοινή Γλώσσα της Φεηνάρκια, για γυναίκα από τη Ρελκάμνια,» της είπε η Έρικα.

Τα μάτια της Ανρίθα-Νοθ γούρλωσαν και τα χείλη της ανοιγόκλεισαν χωρίς να βγει ήχος, καθώς οι δυο τους τώρα διέσχιζαν την Πάνω Αγορά, προς τα νότια.

«Τι;» είπε η Έρικα. «Νόμιζες πως τυχαία αποφάσισα να πάρω εσένα κι όχι κάποια άλλη δούλα;»

«Με ξέρεις;»

«Καταλαβαίνω ότι πρέπει να είσαι συγγενής της Σαρντίκα-Νοθ, της λήσταρχου· κι επίσης, έχω πληροφορίες ότι ο Άσλατμιρ σ'αγόρασε από τον Βερνάντελ.»

«Πώς...;» ψέλλισε η Ανρίθα. «Μ'έψαχνες; Σ'έχουν στείλει από τον Οίκο μου;»

«Όχι. Είσαι τυχερή, βασικά, που έμαθα για σένα.»

«Είμαι;» Η Ανρίθα την ατένισε με επιφύλαξη. Η Έρικα είχε τώρα βγάλει την κλειστή κουκούλα της αλλά φορούσε την κουκούλα του μανδύα της, και το πρόσωπό της ήταν μισοκρυμμένο στο σκοτάδι.

Μειδίασε λιγάκι στραβά. «Εκτός αν προτιμάς να υπηρετείς τον Γελαστό Άρχοντα.»

«Τον ποιον;»

«Δεν ξέρεις ότι λένε τον Άσλατμιρ 'Γελαστό Άρχοντα' στον υπόκοσμο της Νασόλκαθ;»

«Πρώτη φορά το ακούω... Αλλά θα με ψάχνει τώρα. Θα προσπαθήσει να με βρει. Θα με πάρεις από την πόλη;»

«Όχι–»

«Τότε θα μας εντοπίσει και τις δύο και θα–»

«Δε θα μας εντοπίσει–»

«Μπορεί ακόμα και να προσλάβει μάγους!»

«Μη φοβάσαι, έχω κι εγώ μάγους στις υπηρεσίες μου. Κι αν φανεί απαραίτητο, ναι, θα σε βγάλω από την πόλη. Πρώτα, όμως, πρέπει να μιλήσουμε. Είμαι σίγουρη πως ξέρεις πράγματα που θέλω να μάθω.»

«Ποια είσαι, όμως, ακόμα δεν μου έχεις πει,» παρατήρησε η Ανρίθα-Νοθ.

«Θα σου πω, σύντομα.»

Βγήκαν από τη νότια μεριά της Πάνω Αγοράς, πέρασαν από μερικούς δρόμους, και κατέληξαν πίσω από το *Ήχος και Εικόνα*. Ένα διαπεραστικό αλύχτημα αντήχησε, και η Ανρίθα-Νοθ συνοφρυώθηκε, θορυβημένη.

Η Έρικα χαμογέλασε λοξά. «Μην ανησυχείς. Έχει πολλούς θηριοδαμαστές σε τούτη τη γειτονιά, και τα ζώα τους, κάπου-κάπου, κάνουν φασαρία.» Ξεκλείδωσε την πίσω πόρτα του οικήματος και μπήκαν, ανέβηκαν τη σκάλα, και βρέθηκαν στο κεντρικό δωμάτιο του πρώτου ορόφου, όπου ήταν καθισμένοι ο Ναλτάφιρ'χοκ, ο Ρίβης, και ο Βαλέριος.

Αμέσως σηκώθηκαν κι οι τρεις, ξαφνιασμένοι. «Σ'εντόπισαν;» ρώτησε ο Ρίβης, ενώ ο Βαλέριος έλεγε: «Ποια είν' αυτή;»

«Κανένας δεν με είδε,» αποκρίθηκε η Έρικα, βγάζοντας τον μανδύα της και τινάζοντάς τον από τα νερά της βροχής. Είχε την αίσθηση πως το μαγικό ένδυμα απομακρύνθηκε με δισταγμό από το σώμα της. «Κι αυτή είναι η Ανρίθα-Νοθ.»

Ο Ναλτάφιρ'χοκ συνοφρυώθηκε. «Ανρίθα-*Νοθ*;»

«Τυχαία η συνωνυμία με τη Γαλανή Δράκαινα;» ρώτησε ο Ρίβης.

«Νομίζεις;» είπε η Έρικα χαμογελώντας λοξά.

Ο Ναλτάφιρ στράφηκε στην Ανρίθα. «Είσαι συγγενής της Γαλανής Δράκαινας...»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μπορώ να καθίσω κάπου;»

«Κάθισε όπου θέλεις,» της είπε η Έρικα. Και προς τον Βαλέριο: «Βάλε της κάτι να πιει, για να ζεσταθεί. Κρασί, Σεργήλιο. Και σ'εμένα επίσης.»

«Ό,τι πεις, αφεντικό,» αποκρίθηκε ο πρώην στρατιώτης της Παντοκράτειρας ανασηκώνοντας τους ώμους και πλησιάζοντας την κάβα.

Η Ανρίθα-Νοθ κάθισε σε μια πολυθρόνα, μουσκεύοντάς την με τα μουσκεμένα ρούχα της. Η Έρικα δεν είχε να της δώσει ούτε κάπα ούτε μανδύα για να φορέσει, έτσι είχε βραχεί ώς το κόκαλο καθώς

έρχονταν. *Όμως η βροχή κάλυψε τα ίχνη μας ακόμα καλύτερα απ'ό,τι η νύχτα θα μπορούσε να τα καλύψει,* σκέφτηκε η Έρικα παρατηρώντας τώρα τη Ανρίθα.

«Πού τη συνάντησες;» ρώτησε ο Ρίβης την Έρικα.

«Στην οικία των Λιθόαιμων. Ήταν δούλα του Άσλατμιρ.»

«*Τι!*» έκανε η Ρίβης, ενώ η όψη του Ναλτάφιρ'χοκ φανέρωνε αιφνιδιασμό. «Πώς είναι δυνατόν;...» μουρμούρισε ο μάγος. Ο Βαλέριος, που γέμιζε δυο ποτήρια με Σεργήλιο οίνο, παραλίγο να χύσει το κρασί πάνω στην κάβα.

«Την είχε αγοράσει από τον Βερνάντελ,» εξήγησε η Έρικα. «Έχω τη φωτογραφία της απόδειξης–»

«Μια στιγμή!» τη διέκοψε ο Ναλτάφιρ'χοκ, κι αμέσως, πιάνοντας το ραβδί του, άρθρωσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, έντονα, λες και προσπαθούσε να δώσει στις μαγικές φράσεις επιπρόσθετη δύναμη. Οι κρύσταλλοι πάνω στο ραβδί άστραφταν σαν ενεργειακές λάμπες, το φως τους αντανακλούσε πάνω στα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα είχαν κοκκινίσει.

Ο Βαλέριος, εν τω μεταξύ, έδωσε ένα ποτήρι κρασί στην Έρικα κι ένα στην Ανρίθα-Νοθ, την οποία έδειχνε να γλυκοκοιτάζει. Ήταν, ομολογουμένως, όμορφη, και τα βρεγμένα ρούχα της τόνιζαν τις καμπύλες της κολακευτικά, χωρίς καμία πρόθεση από την ίδια.

Η Έρικα και οι άλλοι περίμεναν ο μάγος να τελειώσει το ξόρκι του, και μετά εκείνη τον ρώτησε: «Μας έκρυψες από πιθανή ανιχνευτική μαγεία;»

«Φυσικά. Αφού ήταν δούλα του Γελαστού Άρχοντα, μπορεί να την αναζητήσει.»

«Νόμιζα πως έχουμε ούτως ή άλλως μια Μαγγανεία Προκαλύψεως συνεχώς ενεργή μέσα σε τούτο το οίκημα...» Υπήρχαν αισθητήρες τοποθετημένοι σε συγκεκριμένα σημεία (σύμφωνα με τις οδηγίες του Ναλτάφιρ'χοκ) και καλωδιωμένοι με ενεργειακές φιάλες στο υπόγειο ώστε να αντλούν ισχύ από εκεί.

«Ναι,» είπε ο μάγος, «αλλά ποτέ δεν βλάπτει νάναι κανείς προσεχτικός.»

«Θες να πεις ότι έκανες *ακόμα* μια μαγγανεία πάνω από την ήδη υπάρχουσα;» απόρησε ο Ρίβης.

«Ένα Ξόρκι Προκαλύψεως, μονάχα, εστιασμένο στην Ανρίθα· οπότε, αν κάποιος την αναζητά, θα πρέπει να τρυπήσει δύο επίπεδα

κάλυψης. Τέλος πάντων· θεώρησε ότι μας έκρυψα λιγάκι καλύτερα, δεδομένης της κατάστασης.

»Ο Άσλατμιρ,» ρώτησε την Έρικα, «έχει μάγους του τάγματος των Διαλογιστών στη δούλεψή του;»

«Απ'ό,τι ξέρω, όχι.»

Ο Ναλτάφιρ ένευσε ικανοποιημένα. «Όπως το υποψιαζόμουν. Λίγοι είναι, ούτως ή άλλως, οι Διαλογιστές στη Φεηνάρκια· άρα πρέπει να είμαστε ασφαλείς.»

Ο Ρίβης ρώτησε την Ανρίθα: «Πώς κατέληξες δούλα των Λιθόαιμων; Είσαι ευγενής της Ρελκάμνια, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'το κρασί της. «Ναι...» μουρμούρισε. «Αλλά εσείς ποιοι είστε;»

«Αυτοί που κάνουμε τις ερωτήσεις, για την ώρα,» της είπε ο Ρίβης.

Και η Έρικα έγνεψε καταφατικά. «Σου σώσαμε τη ζωή, Ανρίθα.»

«Δεν το ξέρω αυτό, αν δεν ξέρω ποιοι είστε. Όμως... δεν ήθελα να είμαι δούλα, φυσικά... Με... Τι θα κάνετε μαζί μου, μετά; Θα μ'αφήσετε να φύγω;»

«Εξαρτάται,» απάντησε η Έρικα. «Πού θα ήθελες να πας;»

«Στην πατρίδα μου, στη Ρελκάμνια.» Η φωνή της ήταν πνιχτή καθώς το έλεγε. Προς στιγμή, η Έρικα είχε την εντύπωση πως η Ανρίθα-Νοθ θα έβαζε τα κλάματα· αλλά, αντί γι'αυτό, ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί, σχεδόν τελειώνοντας το ποτό.

«Μπορούμε να το κανονίσουμε,» της είπε η Έρικα, «αν κι εσύ μας βοηθήσεις.»

Η Ανρίθα χαμογέλασε κάπως πικρά. «Αμφιβάλλω ότι είμαι σε θέση να προσφέρω βοήθεια σε κανέναν...»

«Μην το λες. Γι'αρχή, μας ενδιαφέρει πραγματικά να μάθουμε πώς κατέληξες δούλα των Λιθόαιμων.»

«Και ποια είναι η σχέση σου με τη Σαρντίκα-Νοθ,» πρόσθεσε ο Ρίβης.

«Η Σαρντίκα είναι αδελφή μου.»

Η Έρικα δεν εξεπλάγη ιδιαίτερα. Η Ανρίθα ήταν στη σωστή ηλικία για νάναι αδελφή της Σαρντίκα-Νοθ. Το δέρμα της, όμως... Η Σαρντίκα είχε γαλανό δέρμα, η Ανρίθα λευκό με απόχρωση του ροζ. Αυτό, βέβαια, δεν ήταν και *τόσο* παράξενο για ανθρώπους μιας διάστασης όπως η Ρελκάμνια. Θα μπορούσε, κάλλιστα, ο ένας γονιός τους να ήταν λευκόδερμος κι ο άλλος γαλανόδερμος, ή ο παππούς ή η γιαγιά τους.

«Και ο Άσλατμιρ σε απειλούσε ότι θα σε επιστρέψει στην αδελφή σου;» είπε η Έρικα.

Η Ανρίθα στράφηκε να την ατενίσει συνοφρυωμένη. «Πώς...; Μας *άκουγες;»*

Η Έρικα ένευσε. «Είχα βάλει κοριό.»

Η Ανρίθα αναστέναξε. Τελείωσε το ποτό της, κι έτεινε το άδειο ποτήρι προς τον Βαλέριο. «Άλλο ένα;» Εκείνος τής το γέμισε ξανά, και η Ανρίθα είπε: «Γενικά, δεν τα πηγαίναμε καλά εγώ κι η Σαρντίκα... αλλά...» κόμπιασε, «αυτό που συνέβη τώρα... Μα τον Κρόνο, θα τη σκότωνα αν μπορούσα!» Η όψη της ήταν ξαφνικά γεμάτη οργή.

«Πες μας,» την προέτρεψε η Έρικα, καθώς εκείνη κι οι υπόλοιποι, που μέχρι στιγμής στέκονταν, κάθονταν τώρα γύρω από την Ανρίθα-Νοθ.

Η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα ήπιε λίγο κρασί και σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο, μοιάζοντας να έχει πια συνέλθει λιγάκι. «Ο Οίκος μας άκουσε ότι η Σαρντίκα έχει γίνει λήσταρχος εδώ κι έχει συγκεντρώσει κάποια χρήματα... και στην πατρίδα, τώρα, έχουμε μεγάλη ανάγκη από χρήματα. Δεν είναι όπως στη Φεηνάρκια· υπάρχει τεράστια οικονομική κρίση.»

«Γιατί, στη Φεηνάρκια δεν υπάρχει, νομίζεις;» είπε ο Βαλέριος.

«Στη Ρελκάμνια είναι *χειρότερα,*» επέμεινε η Ανρίθα-Νοθ. «Λένε ακόμα κι ότι κυκλοφορεί μια μεγάλη ποσότητα πλαστού χρήματος που δεν μπορεί να εντοπιστεί, κι αυτό έχει τσακίσει τελείως την οικονομία της διάστασης... Τέλος πάντων, έχουμε πρόβλημα. Και ο Οίκος μου έστειλε εμένα να έρθω εδώ και να μιλήσω με τη Σαρντίκα, για να της πω ότι έχουμε ανάγκη από τα λάφυρα που συγκεντρώνει. Θέλαμε να μας δίνει ένα μέρος, για να μας βοηθήσει. Ούτε ο Οίκος μας είναι σε καλή οικονομική κατάσταση... Αλλά η Σαρντίκα, με το που της μίλησα, αρνήθηκε να προσφέρει την παραμικρή βοήθεια. Έχει αγριέψει εδώ, στη διάστασή σας. Πάντα ήταν... *κάπως*... αλλά τώρα έχει χειροτερέψει. Είχα να τη δω και χρόνια, βέβαια, αφού υπηρετούσε στον Παντοκρατορικό Στρατό της Φεηνάρκια... Όμως δεν περίμενα να μου φερθεί όπως μου φέρθηκε, ο Σκοτοδαίμων να πάρει το μυαλό της! Στην αρχή, μου ζήτησε να φύγω. Εγώ, όμως, δεν έφυγα· επέμεινα ότι έπρεπε να βοηθήσει τους Νόθ'φερκορ, τον Οίκο μας. 'Είσαι μέρος της οικογένειάς μας,' της είπα. 'Θ'αφήσεις την οικογένειά μας να υποφέρει; Οι Παλαιοί Οίκοι είναι που τώρα πρέπει να συντρέξουν τη Ρελκάμνια – και δεν μπορούμε να το κάνουμε αυ-

τό χωρίς χρήματα.’ Η Σαρντίκα με περιγέλασε, λέγοντας πως δεν την ενδιέφερε ο Οίκος μας, και... και με έβρισε με τρόπο άπρεπο.

»Με φιλοξένησε ανάμεσα στους πολεμιστές της, για μερικές ημέρες, αφού δεν ήμουν πρόθυμη να φύγω αμέσως· αλλά οι πολεμιστές της συνεχώς παρενοχλούσαν εμένα και τους συνοδούς μου–»

«Τι ‘πολεμιστές’; ρουθούνισε ο Ρίβης. «Ληστές και παλιοτόμαρα απ’τον πρώτο ώς τον τελευταίο.»

Η Ανρίθα ήπιε κι άλλο κρασί. «Τελικά, η Σαρντίκα τούς έβαλε να μας κλέψουν: να μας πάρουν τα όπλα μας κι ό,τι πολύτιμο είχαμε! Φυσικά, διαμαρτυρήθηκα, και το αποτέλεσμα ήταν να σκοτώσει – με βάναυσους τρόπους – όλους τους συνοδούς μου και να... και να γδύσει εμένα και να με δέσει σ’έναν πάσσαλο. Τουλάχιστον,» η φωνή της έγινε πιο σιγανή, «δεν άφησε κανέναν απ’τους ανθρώπους της να μ’αγγίξει...» Ήπιε. «Μετά, με πούλησε σ’έναν δουλέμπορο τον οποίο συναναστρέφεται. Του δίνει ανθρώπους που πιάνει. Ποτέ δεν περίμενα ότι η Σαρντίκα θα κατέληγε έτσι!»

«Ο Βερνάντελ,» είπε ο Ναλτάφιρ’χοκ.

«Ναι, έτσι ήταν το όνομά του. Κι αυτός, σύντομα, με έδωσε στον Άσλατμιρ. Μετά από τη συνάντησή του με τη Σαρντίκα ήρθε εδώ, στη Νασόλκαθ.» Η Ανρίθα στράγγισε κι αυτό το ποτήρι, αλλά δεν ζήτησε άλλο κρασί.

«Ο Άσλατμιρ,» ρώτησε η Έρικα, «συνεργάζεται με την αδελφή σου ή όχι;»

Η Ανρίθα κατένευσε. «Συνεργάζονται. Έτσι μου έχει πει. Κι επίσης, μου λέει, κάθε τόσο, ‘Και πού να μάθει η Γαλανή Δράκαινα ότι έχω εδώ την αδελφή της!’»

«Μπορεί να το έχει μάθει ήδη,» ανασήκωσε τους ώμους ο Ρίβης. «Μπορεί ο Βερνάντελ να της το έχει πει.»

«Είσαι πολύ καιρό δούλα του Άσλατμιρ;» ρώτησε η Έρικα.

«Τρεις μήνες.»

«Δηλαδή,» είπε ο Ναλτάφιρ, «προτού η Σαρντίκα-Νοθ πάρει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

Η Έρικα ρώτησε την Ανρίθα: «Ξέρεις αν ο Άσλατμιρ σχεδιάζει να σαμποτάρει κάπως τον στρατό που ο Ηγεμόνας σκοπεύει να στείλει εναντίον της αδελφής σου;»

«Νομίζω πως ναι, αυτό σκοπεύει να κάνει.»

«Με τι τρόπο;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Αλλά έχει επαφές με κάποιον που λέγεται Εύβουλος και είναι αρχηγός μιας μισθοφορικής ομάδας–»

«Των Επιφανών Κρανοφόρων,» είπε ο Ρίβης. «Δε μου φαίνεται, όμως, πιθανό οι Επιφανείς Κρανοφόροι να προδώσουν τον Ηγεμόνα!»

Η Ανρίθα μόρφασε. «Δεν ξέρω... Ο Άσλατμιρ δεν μου έλεγε και πολλά, παρότι προσπαθούσα να... τα έχω καλά μαζί του. Οι άλλοι μέσα στην οικία των Λιθόαιμων δεν με συμπαθούσαν.»

Ο Ρίβης είπε, κοιτάζοντας την Έρικα: «Είναι δυνατόν οι Κρανοφόροι να σχεδιάζουν να προδώσουν τον Ηγεμόνα;»

Εκείνη έσμιξε τα χείλη. «Μου φαίνεται δύσκολο κι εμένα...»

«Μπορεί ο Άσλατμιρ να τους έχει πληρώσει πολύ καλά,» είπε ο Βαλέριος.

Η Έρικα κούνησε το κεφάλι. «Δε φτάνει αυτό. Όχι μόνο. Αν όντως σχεδιάζουν προδοσία, μάλλον έχουν κατά νου να ρίξουν τον Ηγεμόνα από την εξουσία. Αλλιώς θα πρέπει όλοι τους να εξαφανιστούν από τη Νασόλκαθ· ο Ραλνίβης θα τους εκτελέσει απ'τον πρώτο ώς τον τελευταίο αν μάθει πως σαμπόταραν το στράτευμά του.»

«Μπορεί μέσα στο σχέδιό τους να μην είναι να το μάθει,» είπε ο Βαλέριος.

«Υπάρχει μια τρύπα λογικής σ'όλα τούτα,» παρατήρησε ο Ρίβης. «Οι Επιφανείς Κρανοφόροι δεν είναι αρκετοί για να σαμποτάρουν ολόκληρο στράτευμα. Είναι *λίγοι* παρότι άριστα εκπαιδευμένοι στον πόλεμο. Τι θα κάνουν για να σταματήσουν όλο το φουσάτο; Θα σκοτώσουν τους πάντες μες στη νύχτα;»

«Έχει δίκιο,» είπε ο Βαλέριος, σκεπτικά. «Έχει δίκιο... Δε βγάζει νόημα.»

«Εκτός αν κι άλλοι μισθοφόροι είναι πληρωμένοι από τον Άσλατμιρ,» τόνισε η Έρικα. Και προς την Ανρίθα: «Με άλλους αρχηγούς μισθοφόρων είχε επαφές;»

«Εγώ μόνο για τον Εύβουλο ξέρω, κι αυτό επειδή μια φορά ο Εύβουλος είχε έρθει στην οικία των Λιθόαιμων και είχαν συζητήσει οι δυο τους.»

«Δεν κρυφάκουγες τα όσα έλεγαν;» τη ρώτησε ο Ρίβης.

«Δεν τολμούσα,» αποκρίθηκε η Ανρίθα-Νοθ, κι έμοιαζε ειλικρινής. Ούτε ήταν, φυσικά, παράλογο να φοβάται. Βρισκόταν στο έλεος του Γελαστού Άρχοντα, όσο ήταν δούλα του.

«Λοιπόν,» είπε η Έρικα αλλάζοντας θέμα ξαφνικά, «θέλεις να πας να ντυθείς με στεγνά ρούχα τώρα;»

«Ναι.» Κοίταζε, όμως, την Έρικα με κάποια καχυποψία.

Καταλαβαίνει ότι τη διώχνω για να μιλήσω μόνη με τους ανθρώπους μου. «Βαλέριε, πήγαινέ τη ν'αλλάξει, και δώσε της και τίποτα να φάει. Αλλά μην την αφήσεις από τα μάτια σου.»

«Δεν πρόκειται να πάω πουθενά,» υποσχέθηκε η Ανρίθα-Νοθ, αλλά, φυσικά, η Έρικα δεν σκόπευε να πάρει κανένα ρίσκο μαζί της.

Όταν ο Βαλέριος και η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα είχαν φύγει, η Έρικα είπε στον Ρίβη: «Πριν δε σε ρώτησα, όμως τον άλλο από εκείνους που συνάντησε ο Άσλατμιρ στον *Βουτηχτή* τον παρακολουθήσατε;»

Ο Ρίβης κατένευσε. «Κι ακόμα τον παρακολουθούμε. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ είναι έξω απ'το σπίτι του.»

«Πού είναι το σπίτι του;»

«Στις νότιες όχθες του Αβυσσαίου· και πρόκειται, κυριολεκτικά, για μια *καλύβα*. Μένει μόνος του, απ'ό,τι φαίνεται, κι έχει ένα σωρό σαβούρες συγκεντρωμένες απέξω.»

Ο Ναλτάφιρ'χοκ ρώτησε: «Νομίζετε ότι ο Άσλατμιρ σχεδιάζει να πάρει την εξουσία της πόλης;»

«Δεν αποκλείεται,» είπε η Έρικα.

«Έχει αρκετά χρήματα για να εναντιωθεί στον Ηγεμόνα;»

«Ξεχνάς, μάγε, ότι ο Γελαστός Άρχοντας είναι η ισχυρότερη μορφή του υπόκοσμου της Νασόλκαθ;»

«Δεν το ξεχνάω· γι'αυτό κιόλας φοβάμαι κάθε στιγμή που έχουμε εδώ τη δούλα του. Αν καταλάβει τι έκανες, θα μας διαλύσει.»

Το ξέρω, σκέφτηκε η Έρικα. *Επομένως, πρέπει να τον διαλύσω εγώ πρώτη*. Κι αισθανόταν πως ο χρόνος της τελείωνε. Όταν το φουσάτο ξεκινούσε – σε μια, δυο μέρες, όπως φαινόταν – θα ήταν πλέον πολύ αργά...

Κεφάλαιο Δέκατο-Όγδοο
Διπρόσωποι, Προδότες, και μια Προφητεία

Η βροχή άργησε να σταματήσει. Ήταν ξημερώματα όταν τελικά κόπασε, και οι δρόμοι της Νασόλκαθ ακόμα και τώρα, μες στο μεσημέρι, εξακολουθούσαν να είναι γεμάτοι λάσπες και νερά.

Τα μποτοφορεμένα πόδια της Έρικας απέφευγαν επιδέξια τις παγίδες της χτεσινοβραδινής καταιγίδας, καθώς η κουκουλωμένη μορφή της διέσχιζε τις μικρές οδούς προς τη Λεωφόρο των Τροχών. Οι αισθήσεις της βρίσκονταν, ως συνήθως, σε εγρήγορση, μήπως κανένας την παρακολουθούσε. Μα κανέναν δεν έβλεπε, ούτε άκουγε, που θα μπορούσε να υποθέσει ότι την κατασκόπευε. Κανέναν εκτός από τη Ναργκίμη, η οποία ερχόταν πίσω της, φυσικά, για λόγους ασφαλείας. Η Έρικα πήγαινε να συναντήσει ένα πρόσωπο που ήταν επικίνδυνο γενικά, αλλά ακόμα πιο επικίνδυνο τώρα...

Με την αυγή, επάνω που η βροχή είχε κοπάσει, ένας πράκτορας της Έρικας είχε έρθει στο *Ήχος και Εικόνα* και είχε πει στον ιδιοκτήτη του καταστήματος (ο οποίος ήταν επίσης πράκτοράς της) ότι ο Γελαστός Άρχοντας ήθελε να τη δει. Αμέσως. Το συντομότερο δυνατό.

Ο πράκτορας που είχε έρθει ήταν ο Θηριοδαμαστής, με τον οποίο επικοινωνούσε μια σερβιτόρα του πολυτελούς εστιατορίου «*Ο Τριτογέννητος*» όποτε ο Γελαστός Άρχοντας επιθυμούσε να συναναστραφεί την Έρικα. Ο ιδιοκτήτης της δανειστικής πλακετοθήκης μίλησε μαζί της μέσω του εσωτερικού διαύλου του διώροφου οικήματος, ξυπνώντας την. Της είπε ότι ο Γελαστός βιαζόταν. Η Έρικα δεν ξαφνιάστηκε, ούτε θορυβήθηκε. Το περίμενε ότι θα τη ζητούσε. Όχι για το θέμα της Ανρίθα-Νοθ, αλλά για το θέμα του Καντάρφιλ της Χόλκεραλ. Ο Άσλατμιρ, σίγουρα, θα ήθελε να μάθει τι νόμιζε εκείνη για την όλη υπόθεση· διότι η Έρικα ήταν που, ύστερα από επικοινωνία με τον Γελαστό Άρχοντα, είχε προτείνει τον Σάλβιθ τον Μονόφθαλμο και τους ανθρώπους του στον Καντάρφιλ.

«Πες του να περιμένει,» αποκρίθηκε η Έρικα στον ιδιοκτήτη της δανειστικής πλακετοθήκης, «στο πίσω δωμάτιο» – αναφερόμενη,

ασφαλώς, στον Θηριοδαμαστή. «Θα του δώσω απάντηση να μεταφέρει.»

Μετά από μερικά λεπτά είχε συναντήσει τον πράκτορά της σ'ένα δωμάτιο της πλακετοθήκης που ελάχιστοι απλοί πελάτες γνώριζαν την ύπαρξή του παρότι οι τοίχοι του ήταν γεμάτοι, από πάνω ώς κάτω, με πλακέτες ταινιών και μουσικής. «Θα του μιλήσω,» είπε η Έρικα, «το μεσημέρι, κοντά στη Σχισμάδα πέρα από τον Τόπο του Θεού.»

«Έτσι να πω; 'Στη Σχισμάδα πέρα από τον Τόπο του Θεού';»

«Ναι· ξέρει εκείνος.»

Ο Θηριοδαμαστής ένευσε και έφυγε. Επικοινωνούσε μ'έναν άλλο άνθρωπο του Γελαστού Άρχοντα για να του μεταβιβάζει τις απαντήσεις της Έρικας, όχι με τη σερβιτόρα από τον *Τριτογέννητο*. Και ήταν πάντα άψογος στις μεταβιβάσεις του· ποτέ δεν αργούσε. Πράγμα όχι και τόσο παράξενο, νόμιζε η Έρικα. Ο Θηριοδαμαστής δεν ήταν ανέκαθεν θηριοδαμαστής· παλιότερα ήταν δημοσιογράφος στην τοπική εφημερίδα της Νασόλκαθ, «*Το Αγρίμι της Πόλης*». Είχε χάσει τη δουλειά του εκεί και, για κάποιο καιρό, είχε μεγάλο πρόβλημα. Τότε η Έρικα τού είχε βρει ένα καλό οίκημα σε πολύ χαμηλή τιμή, κι έτσι εκείνος τής χρωστούσε ευγνωμοσύνη. Είχε αγοράσει το οίκημα και εξασκούσε τώρα εκεί την τέχνη του θηριοδαμαστή, την οποία είχε μάθει από τη μητέρα του. (Δεν μπορούσε πια να ξαναδημοσιογραφήσει, ύστερα από το σκάνδαλο που είχε αποτελέσει αιτία για τον διωγμό του από το *Αγρίμι της Πόλης*.) (Ήταν, επίσης, ποιητής, αλλά κανένας δεν εξέδιδε τα ποιήματά του – τα οποία η Έρικα θεωρούσε πως δεν ήταν καθόλου άσχημα.)

Ο λόγος που η Έρικα δεν επικοινωνούσε απευθείας με τον Άσλατμιρ, μέσω κάποιου τηλεπικοινωνιακού συστήματος, ήταν επειδή ο ίδιος δεν ήθελε. Φοβόταν μήπως, μέσω υποκλοπής, μαθευόταν από τον Ηγεμόνα ότι είχε συναναστροφές μαζί της – πράγμα που πιθανώς να είχε άσχημες συνέπειες για εκείνον, καθώς η Έρικα υπηρετούσε παλιά την Παντοκράτειρα και πολλοί ήταν εκείνοι που θα την προτιμούσαν νεκρή αντί να τριγυρίζει μέσα στην πόλη τους συλλέγοντας πληροφορίες επί πληρωμή.

Μέχρι το μεσημέρι απάντηση δεν ήρθε από τον Γελαστό Άρχοντα (ούτε καμια ειδοποίηση από τον Θηριοδαμαστή), οπότε αυτό σήμαινε πως θα τη συναντούσε εκεί όπου εκείνη είχε ζητήσει.

Και τώρα, η Έρικα έβγαινε στη Λεωφόρο των Τροχών και πλησίαζε τη μεγάλη διασταύρωση για να ακολουθήσει, τελικά, την Οδό του Θεού. Μετά από λίγο, πέρασε μπροστά από τον Τόπο του Θεού: τον πέτρινο ναό με τις πολλές κολόνες όπου οι Νασολκάθιοι λάτρευαν το Μεγάλο Στόμα. Η Έρικα έστριψε στα σοκάκια πίσω από τον ναό και συνέχισε προς τα δυτικά, αποφεύγοντας νερά και λάσπες. Οι δρόμοι που διέσχιζε βρομούσαν απόβλητα και ακαθαρσίες.

Η Σχισμάδα ήταν ένα παλιό άνοιγμα στα δυτικά τείχη της Νασόλκαθ. Ένα άνοιγμα το οποίο είχε δημιουργηθεί από τον πόλεμο των επαναστατών εναντίον των Παντοκρατορικών, και το οποίο λίγοι γνώριζαν, κυρίως άνθρωποι του υπόκοσμου, που είχαν λόγο να κρατούν την ύπαρξή του κρυφή. Δεν ήταν αρκετά μεγάλο για να περάσει όχημα, ούτε καν άλογο, αλλά μπορούσες να φέρεις από εκεί λαθραία. Έτσι διευκόλυνε πολλούς που είτε ήθελαν να βάλουν στη Νασόλκαθ εμπορεύματα χωρίς να πληρώσουν φόρο είτε ήθελαν να περάσουν μέσα κάτι παράνομο.

Ο Γελαστός Άρχοντας περίμενε την Έρικα κοντά στη Σχισμάδα, φορώντας κάπα και κουκούλα. Γύρω του ήταν τρεις μπράβοι του, παρόμοια ντυμένοι αλλά χωρίς να κρύβουν τα όπλα στις ζώνες τους.

«Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος που ήθελες να συναντηθούμε εδώ;» τη ρώτησε ο Άσλατμιρ καθώς εκείνη ήρθε να σταθεί εμπρός του. Το κοκκινόδερμο πρόσωπο του φαινόταν οργισμένο μέσα από την κουκούλα του· τα μαύρα μάτια του γυάλιζαν, και το μαύρο, μυτερό γένι στο σαγόνι του έμοιαζε, κάπως, να δίνει έμφαση σ’αυτή την όψη οργής του Γελαστού Άρχοντα. Είχε, προφανώς, μάθει για την εξαφάνιση της Ανρίθα...

«Το μέρος είναι ήσυχο,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, η Έρικα· δεν υπήρχε κανένας άλλος λόγος που το είχε διαλέξει.

«Αναρωτιόμουν μήπως ήθελες να βγούμε από την πόλη.» Ο Άσλατμιρ έδειξε στιγμιαία, με το σαγόνι του, τη ρωγμή επάνω στο δυτικό τείχος.

«Μόνο αν *εσύ* το θέλεις...»

«Δε νομίζω ότι χρειάζεται,» είπε ο Άσλατμιρ, κοφτά. «Το ξέρεις ότι ο Καντάρφιλ της Χόλκεραλ είναι στη Νασόλκαθ;»

Η Έρικα περίμενε μια τέτοια ερώτηση. Ο Γελαστός Άρχοντας θα τη δοκίμαζε ακόμα κι αν ο έμπορος είχε μιλήσει για τη συνάντησή του μ’εκείνη· θα ήθελε να δει αν θα προσπαθούσε να απεμπλακεί, να παριστάνει την ανήξερη – μια ένδειξη πιθανώς ενοχοποιητική. Αλλά

η Έρικα ήλπιζε πως ο Καντάρφιλ *δεν* είχε μιλήσει. Τουλάχιστον, αυτό τής είχε υποσχεθεί ο Ζαώρδιλ. *«Μη φοβάσαι,»* της είχε πει· *«θα φροντίσω ο έμπορος να μην πει λέξη για σένα. Δεν τον συνάντησες ποτέ όταν επέστρεψε και, άρα, δεν ξέρεις τίποτα για την πιθανή σχέση του Άσλατμιρ με τη Σαρντίκα-Νοθ. Κι αυτή τη φορά, αν ο Καντάρφιλ κάνει μαλακία, θα τον κρεμάσω από τη γλώσσα.»*

Επί του παρόντος, η Έρικα απάντησε στον Άσλατμιρ: «Όχι, δεν το άκουσα. Αλλά γιατί να επιστρέψει; Πήγαινε στη Χόλκεραλ.»

«Δεν ήρθε να σε βρει, λοιπόν;»

«Δεν ξέρει πού να με βρει· δεν έχω τόσες επαφές μαζί του. Αλλά γιατί επέστρ–;»

«Του επιτέθηκαν στο δρόμο. Θα το μάθεις όταν μιλήσεις με τους φίλους σου τους Ζωντανούς-Νεκρούς.»

«Δεν είναι φίλοι μου· απλώς τους εξυπηρέτησα για να πληρωθώ.» Δεν ήθελε να ξέρει ο Γελαστός Άρχοντας ότι είχε κάνει συμφωνία συνεργασίας με τον Ζαώρδιλ.

«Όπως και νάχει,» είπε ο Άσλατμιρ. «Θα το ακούσεις. Ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος και οι δικοί του επιτέθηκαν στον Καντάρφιλ, αλλά εκείνος γλίτωσε. Οι Ζωντανοί-Νεκροί τον βοήθησαν να γλιτώσει.»

«Οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν στείλει ελάχιστους ανθρώπους! Αλλά γιατί ο Σάλβιθ να του επιτεθεί;»

«Οι ελάχιστοι άνθρωποι των Νεκρών αποδείχτηκαν αρκετοί για να σώσουν τον έμπορο. Και ο Σάλβιθ υπηρετεί τη Σαρντίκα-Νοθ, λέει ο Καντάρφιλ· γι'αυτό τού επιτέθηκε.»

«Τη *Γαλανή Δράκαινα;»* Η Έρικα παρίστανε την έκπληκτη.

«Ναι,» είπε ο Άσλατμιρ· «κι εγώ τρελάθηκα όταν το άκουσα, μα τους θεούς! Να έχω σχετιστεί μ'ένα τέτοιο επικίνδυνο θηρίο χωρίς να ξέρω τίποτα!...»

«Νομίζεις ότι εξαρχής είχε κατά νου να σε κοροϊδέψει;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Άσλατμιρ. «Ίσως. Αλλά ήταν *άχρηστος,* ούτως ή άλλως· γι'αυτό κιόλας απέτυχε και τον κυνηγούσε ο Ηγεμόνας!»

«Αλήθεια,» ρώτησε η Έρικα, «γιατί ο Σάλβιθ προσπάθησε να εισβάλει στο Οχυρό του Ηγεμόνα;»

Τα μάτια του Άσλατμιρ στένεψαν καχύποπτα. «Γιατί θες να μάθεις;»

«Ίσως να μπορώ να σε βοηθήσω. Εκεί όπου απέτυχε ο Σάλβιθ, κάποιος άλλος θα μπορούσε να τα καταφέρει.»

«Εσύ, δηλαδή;»

«Δεν αναφερόμουν σ'εμένα. Δεν κάνω εισβολές σε οχυρά. Μπορώ, όμως, να βρω ανθρώπους πρόθυμους να κάνουν.»
Ο Άσλατμιρ ρουθούνισε. «Αν θέλω τέτοιους, βρίσκω κι εγώ! Νομίζεις ότι έχεις πολύ σπουδαίο δίκτυο εδώ πέρα, ε; Νομίζεις ότι ακόμα είναι οι μέρες της Παντοκράτειρας στη Νασόλκαθ!»
«Δεν είπα τέτοιο πράγμα,» αντιγύρισε αμέσως η Έρικα, γιατί είχε την αίσθηση ότι τα λόγια του Γελαστού Άρχοντα αποτελούσαν συγκαλυμμένη απειλή.
Ο Άσλατμιρ ένευσε σαν να ήθελε να πει *Ναι, αλλά μην ξεχνάς τη θέση σου. Μπορώ να σε τσακίσω οποτεδήποτε.* Ωστόσο, τα χείλη του είπαν κάτι τελείως διαφορετικό: «Αφού, όμως, κομπάζεις πως βρίσκεις ανθρώπους, ίσως θα μπορούσες να μου βρεις μια δούλα μου που έχει εξαφανιστεί!» Και η οργή ήταν ξανά έκδηλη στην όψη του, όπως στην αρχή της συνάντησής τους.
«Δούλα σου που έχει εξαφανιστεί;» Η Έρικα, φυσικά, δεν είχε αμφιβολία σε ποια δούλα αναφερόταν.
«Ναι. Χάθηκε τελείως μυστηριωδώς. Κανείς δεν την είδε να βγαίνει από την οικία των Λιθόαιμων. Μονάχα ένας από τους τηλεοπτικούς πομπούς του τείχους έπιασε μια εικόνα.»
«Τι εικόνα;» *Μας είδαν;*
«Είναι πολύ θολή· ήταν νύχτα. Δύο φιγούρες που πέφτουν, ξαφνικά, έξω απ'το τείχος. Η μία κρατιέται πάνω στην άλλη, η οποία είναι σαν νάχει φτερούγες, αλλά πρέπει να είναι απλώς ο μανδύας της... Καταλήγουν στο πλακόστρωτο του δρόμου, κουτρουβαλώντας, και μετά φεύγουν.»
«Και είναι η δούλα σου η μία από τις δύο;»
«Δεν ξέρω· σου είπα: η εικόνα είναι θολή, ήταν νύχτα. Αυτό είναι, όμως, το μοναδικό στοιχείο που έχω. Κανένας άλλος δεν μπορεί να καταλάβει πώς εξαφανίστηκε η Ανρίθα!»
«Ανρίθα; Έτσι λέγεται η δούλα;»
Ο Άσλατμιρ ένευσε.
«Δεν είναι Φεηνάρκιο όνομα...» παρατήρησε η Έρικα.
«Όχι, δεν είναι.» Δεν προθυμοποιήθηκε να δώσει καμια άλλη πληροφορία.
Η Έρικα ρώτησε: «Πότε έγινε η εξαφάνιση;»
«Χτες τη νύχτα. Προτού αρχίσει να βρέχει. Υποθέτω. Τουλάχιστον, δεν έβρεχε ακόμα όταν ο τηλεοπτικός πομπός κατέγραψε εκείνη την εικόνα.»

«Αν είναι δούλα δεν μπορεί να καταφέρει να πάει και πολύ μακριά...»

«Κανένας απ’τους ανθρώπους μου, όμως, δεν την έχει εντοπίσει ώς τώρα. Ούτε και η φρουρά. Είναι σαν να έβγαλε φτερά και να πέταξε!»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά. «Θα μου φαινόταν πολύ παράξενο, εκτός αν υποπτεύεσαι ότι κάποιος θεός τη συντρέχει.»

«Δε νομίζω ότι ποτέ είχε καλές σχέσεις με θεούς της διάστασής μας.»

«Έχεις φωτογραφία της;»

Ο Γελαστός Άρχοντας έβγαλε από την κάπα του μια φωτογραφία της Ανρίθα-Νοθ και της την έδωσε. Πρέπει να περίμενε ότι η Έρικα θα τη ζητούσε, και την είχε έτοιμη. «Αν τη βρεις και μου την επιστρέψεις, θα πληρωθείς διακόσια θηρεύσιμα.»

«Τη γουστάρεις πολύ, υποθέτω. Κανένας ιδιαίτερος λόγος, πέρα απ’το ότι φαίνεται συμπαθητική;»

«Δική μου δουλειά, Έρικα. Βρες τη και πάρε τα λεφτά.»

Η Έρικα έκρυψε τη φωτογραφία στο πουκάμισό της. «Αν είναι μέσα στη Νασόλκαθ, μόνο εγώ μπορώ να τη βρω, Άρχοντά μου, και κανένας άλλος,» είπε μειδιώντας λιγάκι λοξά. «Θέλεις τίποτ’ άλλο από εμένα;»

«Οι Ζωντανοί-Νεκροί ξέρεις αν θ’αναλάμβαναν να εισβάλουν στο Οχυρό του Ηγεμόνα;»

«Δεν το νομίζω, ειδικά αφού τον υπηρετούν τώρα ως μισθοφόροι του.»

«Τι σχέση έχει το ένα με το άλλο; Κι εγώ θα τους πληρώσω. Και δε χρειάζεται ποτέ ο Ηγεμόνας να μάθει τίποτα.»

Αποκλείεται ο Ζαώρδιλ να συμφωνήσει, σκέφτηκε η Έρικα· αλλά, θέλοντας να εκμαιεύσει πληροφορίες, είπε: «Εξαρτάται από τον λόγο για τον οποίο θέλεις να εισβάλουν στο οχυρό...»

«Τι σημασία έχει ο λόγος; Κάνουν τέτοιες δουλειές ή δεν κάνουν;»

«Κοίτα, δεν τους ξέρω καλά, αλλά έχω συζητήσει με τον αρχηγό τους, τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, κι απ’ό,τι έχω καταλάβει... θα σ’το πω απλά: Αν θέλεις να μπουν στο οχυρό για να δολοφονήσουν τον Ηγεμόνα, ξέχασέ το. Αν ο λόγος είναι άλ–»

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα...!» Ο Γελαστός Άρχοντας έδινε αξία στο παρωνύμιό του.

«Τι γελάς;» είπε η Έρικα, χαμογελώντας λιγάκι στραβά. «Εσύ δεν ήσουν που κάποτε μου είχες ζητήσει να κλειδώσω τον Ραλνίβη σε μια αίθουσα μαζί μ'έναν λυκόχοιρο;»

Η όψη του έγινε άγρια. «Δεν το έκανες, όμως! Και, ούτως ή άλλως, ήμουν ανόητος τότε.»

Ακόμα είσαι...

«Δε μ'ενδιαφέρει να σκοτώσω τον Ηγεμόνα,» διευκρίνισε ο Άσλατμιρ. «Ξέρω πως αυτό θα ήταν... *δύσκολο,* τουλάχιστον. Αλλά δεν το θέλω, όπως και νάχει. Όχι ακόμα. Τώρα, θέλω να του πάρω κάτι δικό του.» Τα μάτια του γυάλισαν.

«Οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν είναι ομάδα κλεφτών...»

«Δεν πρόκειται για κλοπή, ακριβώς. Αλλά για απαγωγή.»

Η Έρικα θυμήθηκε τις φημολογίες πως ο Άσλατμιρ ήταν ερωτευμένος με την αδελφή του, τη σύζυγο του Ηγεμόνα... *Εκείνη θέλει να κλέψει; Έχει τελείως παλαβώσει πια;* «Τη Νασίτλα;»

«Όχι,» είπε ο Γελαστός Άρχοντας. «Τον γιο του.»

Αυτό που έλεγε ήταν προδοσία. Ξεκάθαρα. Αν η Έρικα είχε επάνω της μια συσκευή ηχογράφησης, μπορούσε να τον μπλέξει πολύ άσχημα (και τον εαυτό της, συγχρόνως). Ή, τουλάχιστον, θα μπορούσε να προκαλέσει εμφύλιο πόλεμο στη Νασόλκαθ· γιατί η επιρροή του Άσλατμιρ δεν ήταν μικρή στον υπόκοσμο. Όμως η Έρικα δεν είχε καμια συσκευή ηχογράφησης επάνω της. Ήξερε πως αυτό θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Ο Άσλατμιρ δεν την εμπιστευόταν, και πολύ πιθανόν οι άνθρωποί του να είχαν επάνω τους δικές τους συσκευές που *εντόπιζαν* συσκευές ηχογράφησης. Άλλωστε, ποιος θα θεωρούσε ένα τέτοιο τέχνασμα πέρα από τις σκέψεις μιας πρώην πράκτορος της Παντοκράτειρας;

«Δε νομίζω οι Ζωντανοί-Νεκροί να δεχτούν,» αποκρίθηκε η Έρικα.

«Γιατί, τι έχουν να χάσουν; Την καλή τους φήμη;»

«Ο αρχηγός τους είναι προσεκτικός σε τέτοια θέματα. Δε θέλει να προκαλεί.»

«Θέλει δε θέλει, προκαλεί, να του πεις άμα τον ξαναδείς. Μ'εμένα μπορεί να είχε και κάτι να κερδίσει. Όλοι οι άλλοι τον θένε κρεμασμένο.»

«Ο *Εύβουλος...*» είπε ο Ζαώρδιλ. «Δεν είναι δυνατόν να μιλάς σοβαρά!»

«Κι όμως,» αποκρίθηκε η Έρικα, καθισμένη αντίκρυ του στο ξύλινο τραπέζι. «Ο Εύβουλος.»

Βρίσκονταν σε μια ταβέρνα στην Κάτω Αγορά, και μαζί τους ήταν και η Νιρκέκα, η οποία τώρα είπε: «Μήπως αυτή η Ανρίθα-Νοθ προσπαθεί να σε κοροϊδέψει;»

«Γιατί;» μόρφασε η Έρικα, μέσα απ'την κουκούλα της. «Την έσωσα απ'τα χέρια του Άσλατμιρ. Δεν έχει τίποτα να κερδίσει λέγοντάς μου ψέματα.»

«Μπορεί, όμως, να κάνει λάθος,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Ο Εύβουλος μού φαίνεται πιστός στον Ηγεμόνα.»

«Εκεί είναι και το όλο θέμα. Ο Ηγεμόνας τού έχει εμπιστοσύνη, και έχει δώσει σ'αυτόν και τους Επιφανείς Κρανοφόρους τη διοίκηση όλου του φουσάτου του.»

«Είναι και τα Οπλισμένα Κτήνη, μην ξεχνάς,» υπενθύμισε η Νιρκέκα.

«Δε νομίζω, όμως, ότι κάνουν το ίδιο κουμάντο που κάνουν οι Επιφανείς Κρανοφόροι.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» συμφώνησε ο Ζαώρδιλ: «οι Κρανοφόροι μοιάζει να είναι πάνω απ'όλους. Όμως εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω πώς σκοπεύουν να σαμποτάρουν το στράτευμα, εκτός αν έχουν κι άλλους για να τους βοηθήσουν.»

«Αυτό πιστεύω κι εγώ,» είπε η Έρικα: «ότι είναι κι άλλοι στο κόλπο.»

«Τα Οπλισμένα Κτήνη;» υπέθεσε η Νιρκέκα. «Οι Ξεσηκωμένοι;»

«Οι Ξεσηκωμένοι το αποκλείω να συμμαχούσαν ποτέ με κάποιον που υποστηρίζει τη Σαρντίκα-Νοθ,» τόνισε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Ναι. Και τα Κτήνη, μάλλον, δεν έχουν αρκετό μυαλό για προδοσίες.»

«Τους υποτιμάς, αρχηγέ,» τον προειδοποίησε η Νιρκέκα.

«Καθόλου–»

«Σκέψου: Χωρίς *τουλάχιστον* τα Οπλισμένα Κτήνη μαζί τους, πώς οι Επιφανείς Κρανοφόροι θα χτυπήσουν το υπόλοιπο στράτευμα; Μόνοι τους *αποκλείεται*, όσο ικανοί μαχητές κι αν είναι.»

Η Έρικα τής είπε: «Υπάρχουν τόσοι μισθοφόροι στο φουσάτο του Ηγεμόνα, Νιρκέκα. Αν επιστρατεύσουν αρκετούς από αυτούς, έγινε η δουλειά τους.»

Η Νιρκέκα, όμως, συνέχιζε να φαίνεται δύσπιστη. «Μπορούν να το καταφέρουν τόσο εύκολα;»

«Ο Άσλατμιρ έχει χρήματα, και οι Κρανοφόροι εμπνέουν εμπιστοσύνη.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζαώρδιλ, «ο Εύβουλος θα μπορούσε να τουμπάρει πολλούς με τον τρόπο του, είμαι σίγουρος.»

Η Νιρκέκα ρώτησε την Έρικα: «Μπορείς να τα αποδείξεις όλ' αυτά στον Ηγεμόνα;»

«Φυσικά και όχι. Ακόμα.»

«Επομένως, δεν μας βοηθάς. Είμαστε παγιδευμένοι σ'ένα φουσάτο που θα διαλυθεί, και δεν μπορούμε και να φύγουμε...»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. «Γιατί δεν μπορείτε να φύγετε;» Με τις άκριες των ματιών της κοίταζε μες στην ταβέρνα μήπως κανένας τους παρακολουθούσε, μα δεν έβλεπε τίποτα ύποπτο. Ήταν απόγευμα, και το μέρος γεμάτο με τους συνηθισμένους ανθρώπους που συγκεντρώνονταν εδώ: ταξιδιώτες που δεν είχαν πολλά λεφτά να διαθέσουν, εργάτες, και λωποδύτες.

«Χρωστάμε στα Κτήνη,» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος.

«Τους *χρωστάτε;* Από πότε;»

«Από χτες βράδυ. Έκανε μια μαλακία η μάγισσά μας...» Ήπιε μια μεγάλη γουλιά από τη μπίρα στην κούπα του.

«Η Φαίδρα'λι;»

«Ναι. Ήθελε να βαδίσει μες στη νύχτα – δεν ξέρω τι την είχε πιάσει – και κατέληξε σε διάφορους καταυλισμούς...» Διηγήθηκε, εν συντομία, στην Έρικα τι είχε συμβεί. «Οπότε, όπως καταλαβαίνεις, άμα φύγουμε τώρα, μάλλον τα Κτήνη θα μας χιμήσουν.»

«Δεν υπάρχει 'μάλλον',» συμφώνησε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ έστριψε ένα τσιγάρο. «Αν το φουσάτο ξεκινήσει αύριομεθαύριο, όπως δείχνει, θα πρέπει να το ακολουθήσουμε.»

«Και πού θα καταλήξουμε έτσι;» είπε η Νιρκέκα, ανήσυχη. «Σε καμια παγίδα; Μπορεί να είμαστε οι Ζωντανοί-Νεκροί, αρχηγέ, αλλά δεν είμαστε κι αθάνατοι.»

«Μην το λες.» Ο Ζαώρδιλ έβαλε στο στόμα του το στριμμένο τσιγάρο και το άναψε.

«Ορισμένες φορές, νομίζω πως τα μυαλά σου είναι πιο σαλεμένα από της μάγισσας!» Η Νιρκέκα δεν έμοιαζε να αστειεύεται.

«Μπορεί και να είναι.» Ο Σκοτωμένος φύσηξε καπνό ανάμεσά τους. «Όπως και νάχει, θα έχουμε το νου μας. Και θα προσέχουμε ιδιαίτερα τον Εύβουλο. Όταν ξέρεις ποιος είναι ο προδότης, δεν μπορεί το ίδιο εύκολα να σε μαχαιρώσει στην πλάτη.»

«Τους Κρανοφόρους, όμως, όλοι τους εμπιστεύονται, ενώ εμάς *κανένας,*» τόνισε η Νιρκέκα. «Μας *μισούν*.»

«Δεν είναι δυνατόν να φύγουμε τώρα απ'το φουσάτο, και το καταλαβαίνεις. Δε θάναι καλό για εμάς. Θα μας κυνηγήσουν.»

Η Νιρκέκα στράφηκε στην Έρικα. «Θα προλάβεις να βρεις στοιχεία που ενοχοποιούν τουλάχιστον τον Εύβουλο, αν όχι τον Άσλατμιρ, προτού το στράτευμα ξεκινήσει;»

«Το ελπίζω,» αποκρίθηκε εκείνη, «αλλά δεν είμαι σίγουρη. Ο λόγος της Ανρίθα-Νοθ δεν ξέρω αν θα είχε καμια βαρύτητα, και δεν τολμώ να την παρουσιάσω ενώπιον του Ηγεμόνα. Αν το κάνω, εγώ θα έχω άσχημα ξεμπερδέματα, όχι ο Άσλατμιρ ή Εύβουλος. Ή μάλλον, δεν θα ξεμπερδέψω *καθόλου*...

»Παρεμπιπτόντως, ο Γελαστός Άρχοντας μού είπε ότι έχει μια δουλειά για εσάς, αν ενδιαφέρεστε. Του εξήγησα, βέβαια, πως, απ'ό,τι έχω καταλάβει, *δεν* ενδιαφέρεστε για τέτοιες δουλειές...»

«Τι δουλειά;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα τού είπε ότι ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος είχε, τελικά, προσπαθήσει να εισβάλει στο Οχυρό του Ηγεμόνα για να απαγάγει τον γιο του Ραλνίβη· και τώρα, ο Άσλατμιρ έψαχνε να βρει άλλους ανθρώπους για να φέρουν εις πέρας αυτή την απαγωγή.

«Ο άνθρωπος δεν είναι με τα καλά του!» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. «Τι θέλει να επιτύχει; Θέλει να εκβιάσει τον Ηγεμόνα;»

«Υποθέτω πως σκοπεύει να τον διώξει από την εξουσία, και μάλλον πιστεύει πως η απαγωγή του γιου του θα βοηθήσει σ'αυτό. Λέει πως θα σας πληρώσει καλά, αν το αναλάβετε.»

Ο Σκοτωμένος ρουθούνισε. «Καταλαβαίνεις, φυσικά, πως δεν πρόκειται να βάλω τους ανθρώπους μου σε τέτοιο ανόητο κίνδυνο.»

Η Έρικα ένευσε. «Το περίμενα ότι αυτή θα ήταν η απάντησή σου.»

«Βρισκόμαστε ήδη σε κίνδυνο...» μουρμούρισε η Νιρκέκα, πίνοντας μια γουλιά απ'τη μπίρα της. Οι άλλοι δύο την αγνόησαν.

«Με τη Ανρίθα τι θα κάνεις;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ την Έρικα.

«Ο Άσλατμιρ είπε πως θα με πληρώσει αν του τη βρω.»

«Δεν σε υποψιάζεται, λοιπόν...»

«Καθόλου. Εκτός αν παίζει κάποιο παιχνίδι που δεν μπορώ τώρα να διακρίνω...» Το μυαλό της, συνηθισμένο στα κόλπα των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, τίποτα δεν απέκλειε.

«Σκέφτεσαι να του την παραδώσεις και να πάρεις τα λεφτά;»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Και νομίζεις ότι, τότε, η Ανρίθα δεν θα του πει πως εγώ την έκλεψα; Θα το κρατήσει κρυφό; Όχι, δεν πρόκειται να την παραδώσω, φυσικά. Θεωρώ, μάλιστα, πως πιθανώς να μου φανεί χρήσιμη...»

«Σε τι; Έχει σημαντικές πληροφορίες για τη Γαλανή Δράκαινα;»

«Σίγουρα έχει δει τους ανθρώπους της – ποιοι βρίσκονται υπό τις διαταγές της. Αλλά εγώ δεν αναφέρομαι μονάχα σ'αυτό...»

«Σε τι αναφέρεσαι, Έρικα;»

«Η Ανρίθα μού χρωστά την ελευθερία της, και θέλει να επιστρέψει στη Ρελκάμνια. Θα τη βοηθήσω να επιστρέψει.»

«Και πιστεύεις ότι θα σε ανταμείψει πλουσιοπάροχα.»

Η Έρικα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Πιστεύω πως θα συνεχίσουμε να έχουμε... επαφές.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. «Τι προσπαθείς να πεις;»

«Θα δείξει,» είπε, αινιγματικά, η Έρικα και ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα της.

Ο Ζαώρδιλ ρούφηξε καπνό απ'το τσιγάρο του. *Τι σκέφτεται;* αναρωτήθηκε. *Θέλει να κάνει την Ανρίθα-Νοθ μέρος του δικτύου της; Σχεδιάζει να εξαπλωθεί και πέρα από τη Φεηνάρκια;* Του έμοιαζε λιγάκι αστείο. Αστεία μεγαλεπήβολο. *Η Έρικα ατενίζει μακριά στον ορίζοντα!* Γέλασε κοφτά.

Τα μάτια της Έρικας τον κοίταξαν στενεμένα, σαν να είχε μαντέψει τις σκέψεις του, ενώ στην πραγματικότητα η Έρικα ήταν απλώς μπερδεμένη από την αντίδρασή του. «Τι;» τον ρώτησε.

«Τίποτα,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Σκεφτόμουν πόσο σκατά είναι η κατάσταση τώρα για εμάς.»

«Μην το βλέπεις έτσι,» του είπε η Έρικα. «Δες το ως μια ευκαιρία.»

«Ευκαιρία;»

«Να *ανελιχθούμε*. Δε θα ήθελες την ευγνωμοσύνη του Ηγεμόνα;»

«Νομίζω πως θα την έχω, εν μέρει.»

Η Έρικα τον ατένισε ερωτηματικά.

Ο Ζαώρδιλ τής είπε για το περιστατικό κατά τον έλεγχο που έκανε ο Ηγεμόνας στο μισθοφορικό φουσάτο.

«Βλέπεις;» είπε η Έρικα. «Η γνώμη του για εσένα είναι *ήδη* καλή, απλά και μόνο επειδή άνοιξες ένα ορεινό πέρασμα. Φαντάσου τι μπορεί να γίνει αν σώσεις το στράτευμά του από τα σχέδια του Άσλατμιρ και του Εύβουλου!»

«Και πώς θα το καταφέρω αυτό, Έρικα;»
«Δεν ξέρω, αλλά, αν το καταφέρεις, μην ξεχάσεις να αναφέρεις στον Ηγεμόνα ότι σε βοήθησα.»
Ο Ζαώρδιλ ρουθούνισε, γελώντας. «Είσαι παλαβή!»
«Μπορούμε να κάνουμε περισσότερα πράγματα από κάτι μικροδουλειές, αν δικτυωθούμε σωστά!» είπε αμέσως εκείνη, έχοντας ενοχληθεί από τον τρόπο του. «Αλλά, για να γίνει αυτό, πρέπει από κάπου να *ξεκινήσουμε*. Συνεχίζοντας να κάνουμε μικροδουλειές δεν πρόκειται ποτέ να ανελιχθούμε. Και για πόσο νομίζεις ότι οι μισθοφόροι σου θα μπορούν να σταθούν και να εργαστούν εδώ, μέσα σ'αυτή την κατάσταση; Κανένας δεν συμπαθεί τους ανθρώπους που παλιά υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα!»
«Κι αυτό θ'αλλάξει;»
«Θ'αλλάξει ο τρόπος που σας βλέπουν!»
Ο Ζαώρδιλ τίναξε στάχτη από το τσιγάρο του στο πάτωμα της ταβέρνας – τασάκι δεν υπήρχε πουθενά εν όψει. «Ίσως και νάναι έτσι,» παραδέχτηκε. «Αλλά είναι ρίσκο.»
«Ενώ όσα έχεις κάνει ώς τώρα *δεν* είναι;»
«Εντάξει,» είπε ο Ζαώρδιλ, «θα προσπαθήσω να χαλάσω το σχέδιο του Εύβουλου, αν μπορώ – παρότι δεν έχω ιδέα από πού ν'αρχίσω. Κανονικά, πρέπει νάναι κάποιος κοντά του και να τον παρακολουθεί. Περισσότερο η δική σου αρμοδιότητα παρά η δική μου. Σκέφτεσαι νάρθεις μαζί μας όταν το φουσάτο ξεκινήσει;»
«Αν δεν έχω ξεσκεπάσει τους προδότες ώς τότε, μπορεί και να έρθω.» Ήταν αποφασισμένη να καταφέρει, επιτέλους, κάτι *μεγάλο*. Κάτι που θα της έδινε πραγματική δύναμη και επιρροή, σ'όλη τη Νασόλκαθ και πέρα απ'αυτήν!
Η Νιρκέκα την κοίταζε με καχυποψία και επιφύλαξη. Η Έρικα το πρόσεξε, και σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να έχει υπόψη της αυτή τη μισθοφόρο του Ζαώρδιλ του Σκοτωμένου.

Τη νύχτα, όταν ο Ζαώρδιλ είχε επιστρέψει στον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών, για να μιλήσει με τους πιο έμπιστους ανθρώπους του για τον κίνδυνο που θα είχαν να αντιμετωπίσουν, και η Έρικα είχε πάει στο κρησφύγετό της μέσα στη Νασόλκαθ, για να μιλήσει με τους δικούς της έμπιστους ανθρώπους και με τη Ανρίθα-Νοθ, στον Τόπο του Θεού, τον ναό του Μεγάλου Στόματος, τρεις ιερείς και μία ιέρεια ήταν συναθροισμένοι ανάμεσα στις κολόνες και στα μεγάλα

πύραυνα. Πίσω τους, ο θεός τους, ένα πελώριο στόμα από φλεγόμενο αέρα, παραμιλούσε και παραμιλούσε και παραμιλούσε, εκφέροντας ακατάπαυστες ασυναρτησίες που έβγαζαν νόημα μόνο όταν οι ιερωμένοι είχαν εξαγνίσει τον εαυτό τους όπως έπρεπε.

Ετούτη ήταν η όγδοη ημέρα από τότε που ο Ηγεμόνας είχε αρχίσει να συγκεντρώνει τον μισθοφορικό του στρατό, και με την αυγή είχε έρθει στον Τόπο του Θεού, χωρίς να το ανακοινώσει σε κανέναν, προκειμένου να ζητήσει από τους ιερωμένους χρησμό σχετικά με την έκβαση της εκστρατείας που σκόπευε να εξαπολύσει εναντίον της λήσταρχου Σαρντίκα-Νοθ, της πρώην Παντοκρατορικής στρατιωτικού, την οποία τώρα πολλοί ονόμαζαν Γαλανή Δράκαινα. Οι τρεις ιερείς και η μία ιέρεια του ναού είχαν σπεύσει να υπακούσουν και, αργότερα μέσα στην ημέρα, είχαν ειδοποιήσει τον Ηγεμόνα, μέσω επικοινωνιακού διαύλου, ότι μπορούσε να έρθει στον Τόπο του Θεού για να λάβει τον χρησμό που είχε ζητήσει.

Έτσι, τώρα, μέσα στη νύχτα, τον περίμεναν. Και ήταν από τις λίγες φορές που είχαν θέσει φρουρούς στην είσοδο του ναού τους, ώστε να διώξουν τους λιγοστούς προσκυνητές που ίσως να έρχονταν μια τέτοια ώρα.

Ο Ηγεμόνας επισκέφτηκε τον Τόπο του Θεού μαζί με τη σύζυγό του, Νασίτλα, και εφτά σωματοφύλακες – τέσσερις της ομάδας των Οπλισμένων Κτηνών, δύο της ομάδας των Επιφανών Κρανοφόρων, και έναν μάγο του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Το όχημά του σταμάτησε έξω από τον ναό, στην Οδό του Θεού, και ο Ηγεμόνας Ραλνίβης βγήκε, βαδίζοντας πλάι στη σύζυγό του. Ήταν κι οι δυο τους πλούσια ντυμένοι και περιτριγυρισμένοι από τους φρουρούς τους. Φάνταζαν εντυπωσιακοί.

Οι ιερείς και η ιέρεια υποκλίθηκαν καθώς τους είδαν να μπαίνουν στον σηκό.

«Με ειδοποιήσατε...» είπε ο Ραλνίβης.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ένας από τους ιερείς, κοκαλιάρης και πορφυρόδερμος, με κεφάλι ξυρισμένο τελείως, όπως όλοι τους – συμπεριλαμβανομένης της ιέρειας. «Το Μεγάλο Στόμα μάς μίλησε.» Στράφηκαν στον θεό τους, που αιωρείτο στο βάθος της γεμάτης κίονες αίθουσας μουρμουρίζοντας, μουρμουρίζοντας, μουρμουρίζοντας. Ένα στόμα από φωτιά και αέρα, αρκετά μεγάλο για να καταπιεί κεφάλια ανθρώπων. Αλλά, σύμφωνα με τις φήμες, ποτέ δεν είχε επιτεθεί σε κανέναν. Ούτε και κανένας, όμως, μπορούσε να το

βλάψει. Ήταν σχεδόν σαν οπτασία· μα, αν πήγαινες κοντά του, αισθανόσουν θερμότητα. «Ας μείνουμε μερικά λεπτά σιωπηλοί, για να ευχαριστήσουμε τον ιερό θεό της δοξασμένης πόλης μας.»

Ο Ηγεμόνας υπάκουσε στην επιταγή του ιερέα, και όλοι τους έμειναν αμίλητοι για κάποια ώρα, έχοντας στραμμένα τα βλέμματά τους στο Μεγάλο Στόμα, που συνέχιζε να μουρμουρίζει ασυνάρτητα, μοιάζοντας να αδιαφορεί παντελώς για την τιμή που του έκαναν, όπως θα αδιαφορούσε η βροχή, ή ο άνεμος, ή η αστραπή, ή ο ποταμός.

Οι τρεις ιερείς και η ιέρεια στράφηκαν να κοιτάξουν ξανά τον Ηγεμόνα σαν να είχαν, με κάποιο μυστηριώδη τρόπο, συνεννοηθεί βουβά αναμεταξύ τους· κι εκείνος που είχε μιλήσει πριν – ο γηραιότερος ανάμεσά τους – μίλησε και τώρα. Είπε: «Τα λόγια του Μεγάλου Στόματος μάς αποκάλυψαν, Άρχοντα της Νασόλκαθ, πως κίνδυνος θα έρθει από έμπιστους αλλά ανυπάκουους, ο κρυφός κόσμος ανασαλεύει σαν αφυπνισμένο ερπετό, ένας παλαιός ζηλόφθονος καραδοκεί, κι εκείνοι που έχουν ήδη πεθάνει δίνουν αφορμή για να πιει η γη αίμα αδελφών και τ'αγρίμια να βγουν από τη φωλιά τους.»

Αυτός είναι ο χρησμός σας; σκέφτηκε ο Ραλνίβης απαξιωτικά. *Ασυναρτησίες για τρελούς!* Όπως το περίμενε, δυστυχώς. Αλλά είχε ζητήσει να του μιλήσουν μήπως και μάθαινε τίποτα χρήσιμο.

Προς στιγμή, ωστόσο, αναλογίστηκε την προφητεία τους. Ήταν σαν να του έλεγαν για κάποια προδοσία, συνειδητοποίησε. «Τι σημαίνουν όλα αυτά;» τους ρώτησε.

«Γνωρίζουμε μονάχα ό,τι μας αποκάλυψε το Μεγάλο Στόμα, Άρχοντά μου. Τίποτα περισσότερο από μαντατοφόροι δεν είμαστε,» αποκρίθηκε ο ιερέας.

«Μπορείτε να επαναλάβετε τον χρησμό, Σεβασμιότατε;» ζήτησε ο Ηγεμόνας.

Και ο ιερέας υπάκουσε. Είπε ακριβώς τα ίδια λόγια, σαν να τα είχε αποστηθίσει, σαν να ήταν χαραγμένα μέσα στο κρανίο του. «Κίνδυνος θα έρθει από έμπιστους αλλά ανυπάκουους, ο κρυφός κόσμος ανασαλεύει σαν αφυπνισμένο ερπετό, ένας παλαιός ζηλόφθονος καραδοκεί, κι εκείνοι που έχουν ήδη πεθάνει δίνουν αφορμή για να πιει η γη αίμα αδελφών και τ'αγρίμια να βγουν από τη φωλιά τους.»

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατε,» είπε ο Ηγεμόνας, ενώ η σύζυγός του, η Νασίτλα, παρότι αισθανόταν αναστατωμένη προσπαθούσε να μην το δείχνει. Όπως και ο Ραλνίβης, έτσι κι εκείνη, *προδοσία* καταλά-

βαινε. Κι επίσης, η φράση «ένας παλαιός ζηλόφθονος καραδοκεί» την τρόμαζε πολύ, πάρα πολύ. Θα μπορούσε αυτός ο παλαιός ζηλόφθονος να ήταν ο αδελφός της, ο Άσλατμιρ; Πάντοτε αντιπαθούσε τον Ραλνίβη…

Καθώς ο Ηγεμόνας και η σύζυγός του έφευγαν από τον Τόπο του Θεού, έμπαιναν στο όχημά τους, και κάθονταν στο μεγάλο μαλακό κάθισμα στην πίσω μεριά, εκείνη ψιθύρισε στον Ραλνίβη: «Κάτι κακό έχουν προβλέψει…»

Η μηχανή του οχήματος δεν είχε σβήσει, ακουγόταν να μουγκρίζει, και τώρα οι τροχοί του μπήκαν σε κίνηση, καθώς έστριβε μέσα στην Οδό του Θεού για να κατευθυνθεί προς την Οδό του Ηγεμόνα.

«Δεν ξέρω,» είπε ο Ραλνίβης, κοιτάζοντας εσκεμμένα έξω απ'το παράθυρο, τη νυχτερινή πόλη που διοικούσε. «Δεν έβγαλα κανένα νόημα. Και τούτη δεν είναι η μοναδική φορά που οι ιερείς έχουν πει τελείως παράξενα, τελείως ακατανόητα και φαινομενικά απειλητικά, πράγματα. Δε θυμάσαι τον χρησμό τους προτού διώξουμε τους Παντοκρατορικούς από εδώ;» Στράφηκε τώρα να την κοιτάξει.

«Ναι…» αποκρίθηκε συλλογισμένα η Νασίτλα. Αυτό που έλεγε ο Ραλνίβης ήταν αλήθεια. Όμως… «Θα μπορούσε ο αδελφός μου να σχεδιάζει κάτι πάλι;»

Ο Ηγεμόνας αναστέναξε. *Τόσα χρόνια,* σκέφτηκε, *κι ακόμα ο καταραμένος ο Άσλατμιρ ίδιος είναι! Είτε είμαστε υποτελείς της Παντοκράτειρας είτε ελεύθεροι, αυτός ίδιος είναι!* Πολλές φορές είχε αναλογιστεί να τον δολοφονήσει, μα ποτέ δεν το είχε επιχειρήσει… για διάφορους λόγους – ο ελάχιστος από τους οποίους ήταν επειδή αυτό θα δυσαρεστούσε τη Νασίτλα και τη Ραλκάβδη.

«Ο Άσλατμιρ δεν έχει καμια σχέση με την επίθεσή μας εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ, Νασίτλα. Δεν έχει ανακατευθεί καθόλου μ'αυτό το θέμα. Κι εγώ ζήτησα χρησμό από τους ιερωμένους για την εκστρατεία μου, όχι για τις σκιώδεις κινήσεις του αδελφού σου.»

Σωστά, σκέφτηκε η Νασίτλα. *Σωστά. Τι σχέση έχει ο Άσλατμιρ μ'όλα αυτά;*

…ένας παλαιός ζηλόφθονος καραδοκεί…

Σε κάποιον άλλο θα αναφερόταν ο χρησμός. Προφανώς.

Κεφάλαιο Δέκατο-Ένατο
Νυχτερινή Επίσκεψη

Όταν ξημέρωσε η ένατη ημέρα της προετοιμασίας του μισθοφορικού στρατεύματος του Ηγεμόνα, άρχισε να διαδίδεται η φήμη μέσα στο στρατόπεδο ότι αύριο θα ξεκινούσε η εκστρατεία κατά της Γαλανής Δράκαινας. Ο Ηγεμόνας δεν χρειαζόταν να συγκεντρώσει άλλους, έλεγαν· «είμαστε αρκετοί»· «μπορούμε να νικήσουμε τη Γαλανή Δράκαινα, ακόμα και καταχωνιασμένη στ'Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας»· «μέχρι κι ενεργειακό κανόνι έχουμε!» (και ήταν αλήθεια: οι Ξένοι το είχαν φέρει, και, μαζί του, μια μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών για να το λειτουργεί)· «κι ένα σωρό θεοί είναι στο πλευρό μας! Η Γαλανή Δράκαινα δεν μπορεί να έχει περισσότερες δυνάμεις!»

Ο Ζαώρδιλ, όμως, δεν ήταν και τόσο βέβαιος γι'αυτό. Κατ'αρχήν, ήξερε από πρώτο χέρι ότι η Σαρντίκα-Νοθ είχε συγκεντρώσει πάρα πολλές συμμορίες ληστών υπό την αρχηγεία της, από εδώ ώς τη Χόλκεραλ. Αν όχι *όλους* τους ληστές αυτής της περιοχής, τότε, αναμφίβολα, τους περισσότερους. Και κατά δεύτερον, ο Ζαώρδιλ απορούσε που κανένας δεν αναρωτιόταν (φωναχτά, τουλάχιστον) πώς η Σαρντίκα-Νοθ είχε κατακτήσει ένα τόσο ισχυρό φρούριο όπως το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Χρόνια ήταν απόρθητο για απλές συμμορίες ληστών· τι είχε γίνει τώρα; Τι είχε αλλάξει; Τι πλεονέκτημα είχε η Γαλανή Δράκαινα ώστε όχι μόνο να το καταλάβει αλλά και να αιχμαλωτίσει τον Άρχοντα Βάλγκερελ;

Αν ο Εύβουλος είναι με το μέρος της, μάλλον δεν θα ενθαρρύνει την εξάπλωση τέτοιων ερωτηματικών μέσα στο στρατόπεδο... Και ο Ζαώρδιλ ήξερε ότι θα έπρεπε ν'ανησυχεί τώρα περισσότερο γι'αυτόν παρά για το πώς η Σαρντίκα-Νοθ είχε καταλάβει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Διότι το πιθανότερο ήταν ο προδότης να δράσει προτού φτάσουν αρκετά κοντά στο φρούριο ώστε να το πολιορκήσουν, ή μόλις η πολιορκία είχε ξεκινήσει και όλων η προσοχή ήταν στραμμένη στα τείχη αντί στα νώτα τους.

Ποιους άλλους μπορεί να έχει φέρει με το μέρος του; Ο Ζαώρδιλ, βαδίζοντας στις παρυφές του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών, κοίταζε τους καταυλισμούς των άλλων μισθοφορικών ομάδων. *Τους Ξεσηκωμένους και τα Οπλισμένα Κτήνη αποκλείεται. Τους Ξένους, όμως; Μπορεί νάχει κάνει συμφωνία μαζί τους; Δεν είναι από τούτες τις περιοχές – δεν είναι καν Φεηνάρκιοι – και θα δουλέψουν για όποιον τους πληρώσει περισσότερο, ειδικά αν μετά μπορούν να το κάνουν να φανεί όχι ως προδοσία, ώστε να χάσουν την καλή τους φήμη, αλλά ως κάτι άλλο – απελευθερωτική κίνηση, πιθανώς. Ίσως, όταν ο Ραλνίβης έχει χάσει την εξουσία του, ο Άσλατμιρ να διαδώσει τη φήμη ότι ήταν κακούργος και τυραννικός.* Ωστόσο, ο Ζαώρδιλ δεν μπορούσε να είναι βέβαιος πως οι Ξένοι ήταν επίσης στο κόλπο. Αλλά τους υποπτευόταν. Όπως και τις Μελανοκυράδες του Πολέμου. Είχε δει τον Εύβουλο να μιλά συχνά με τη μαυρόδερμη αρχηγό τους. Όμως δεν ήταν η μόνη, ασφαλώς, που της μιλούσε συχνά. Ήταν κοινωνικός, αν μη τι άλλο…

Στον Ζαώρδιλ έμοιαζε αδύνατο να βγάλει άκρη αυτή τη στιγμή. Αδύνατο να αποφασίσει ποιοι *σίγουρα* ήταν οι προδότες. Ωστόσο, ήξερε σε ποιους να *μην* έχει στραμμένη την πλάτη του.

Ο Νικηφόρος, χτες βράδυ, είχε πει: «Αρχηγέ, τέρμα οι μαλακίες. Ώρα να σηκωθούμε να φύγουμε.»

Ο Ζαώρδιλ τούς είχε μόλις μεταφέρει τις υποψίες της Έρικας σχετικά με τον Εύβουλο. «Δεν μπορούμε, και το ξέρεις. Χρωστάμε ακόμα.»

«Θα πληρώσουμε και αύριο, και τελείωσε.»

«Δεν τελείωσε· μένει κάτι λίγο–»

«Τίποτα, όμως, δεν θα μείνει από εμάς αν συμβαίνει αυτό που λες ότι συμβαίνει!» γρύλισε ο Νικηφόρος.

Η Νιρκέκα είπε: «Έχει δίκιο.»

«Αν φύγουμε τώρα, τα Οπλισμένα Κτήνη θα μας επιτεθούν–» άρχισε ο Ζαώρδιλ.

«Ας φύγουμε μεθαύριο, τότε, αφότου τους έχουμε ξεπληρώσει!» είπε ο Νικηφόρος.

«Μεθαύριο,» τους είπε ο Φέκταρελ, «πιθανώς το φουσάτο να ξεκινήσει. Πολλοί έχω ακούσει να το υποθέτουν.» Εκείνος και η Φαίδρα'λι ήταν οι τελευταίοι άνθρωποι μέσα στη σκηνή του Σκοτωμένου· κανένας άλλος δεν έπρεπε ακόμα να ξέρει για τα πράγματα που συζητούσαν.

«Η Έρικα,» είπε ο Ζαώρδιλ, «πιστεύει ότι ίσως όλη αυτή η κατάσταση να παρουσιάζει μια ευκαιρία για εμάς.»

«Ανοησίες!» σύριξε η Νιρκέκα, που ήξερε τι είχε προτείνει η Έρικα Σάλκερκοφ. Και μόλις ο Ζαώρδιλ εξήγησε και στους υπόλοιπους τι εννοούσε, άρχισαν να μιλάνε όλοι μαζί, όχι δυνατά (για να μην τους κρυφακούσει κανένας έξω απ'τη σκηνή) αλλά έντονα. Δεν βγήκε κανένα συμπέρασμα, κι όλοι, τελικά, έφυγαν λιγάκι παρεξηγημένοι από το κατάλυμα του Σκοτωμένου. Μετά από την άσχημη ιστορία με τον Καντάρφιλ και τον Σάλβιθ τον Μονόφθαλμο, ακόμα κι ο Νικηφόρος, που συμπαθούσε κάπως την Έρικα, είχε πάψει να τη συμπαθεί. Η Νιρκέκα, ούτως ή άλλως, ποτέ δεν την εμπιστευόταν. Και ο Φέκταρελ φοβόταν πλέον τα σχέδιά της, όπως και η Φαίδρα'λι. Ο Ζαώρδιλ έμοιαζε νάναι ο μοναδικός σύμμαχος που της είχε απομείνει ανάμεσα στους Ζωντανούς-Νεκρούς.

Ευτυχώς για εκείνη, ήταν ο αρχηγός τους.

Το μεσημέρι, όταν οι άλλοι μισθοφόροι έπαιρναν τις πληρωμές τους από τους ανθρώπους του Ηγεμόνα, οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν πήραν τίποτα. Τα λεφτά θα πήγαιναν στα Οπλισμένα Κτήνη, και οι άνθρωποι του Ζαώρδιλ θα έπρεπε να ζήσουν ξανά με τις οικονομίες τους.

«Μόλις πάμε να μαζέψουμε κανένα θηρεύσιμο, όλο κάποιος μάς τ'αρπάζει,» μούγκρισε ο Ράκαλωντ ο νάνος, ο πιλότος του ενός εκ των δύο ορνιθόπτερων που είχαν οι Ζωντανοί-Νεκροί. «Κωλοκοινωνία...» Καθόταν σ'ένα ξύλινο σκαμνί κι έτρωγε χορτόσουπα.

Παραδίπλα ήταν καθισμένος ο Ελεφαντάνθρωπος, έχοντας απομακρυνθεί από τους ελέφαντες για να φάει. «Γάμησέ τα, νάνε,» είπε.

«Μη με λες νάνο, Ελεφαντάνθρωπε που έχεις ξεχάσει τ'όνομά σου!»

Ο Ελεφαντάνθρωπος γέλασε και τελείωσε τη σούπα του, την οποία έπινε σαν ζωμό μέσα από το πιάτο, χωρίς να χρησιμοποιεί κουτάλι.

«Μη γκρινιάζετε από τώρα, γιατί μου φαίνεται πως κάτι κακό θα συμβεί.»

Στράφηκαν, λιγάκι ξαφνιασμένοι, για να διαπιστώσουν ότι ο Έλφοντελ καθόταν στη σκιά μιας σκηνής πίσω τους, δίχως να τον έχουν τόση ώρα προσέξει.

«Ξέρεις κάτι που δεν ξέρουμε;» τον ρώτησε ο Ράκαλωντ.

«Ο Κολπατζής ήταν πολύ τσαντισμένος χτες· αυτό ξέρω.»

Ο Ελεφαντάνθρωπος ρεύτηκε. «Και;»

«Πιο πριν, είχε μιλήσει με τον Σκοτωμένο,» είπε ο Έλφοντελ. «Και μαζί τους, μες στη σκηνή του αρχηγού, ήταν κι ο Φέκταρελ, η μάγισσα, κι η Νιρκέκα. Κάτι άσχημο μπορεί να συμβεί, σας λέω.»

«Φήμες...» είπε ο Ελεφαντάνθρωπος.

«*Φήμες;* Μετά απ'ό,τι έγινε με τον Καντάρφιλ;»

«Τι σχέση έχει ο έμπορος, τώρα;» ρώτησε ο Ράκαλωντ.

«Καταλάβατε εσείς τι ακριβώς συνέβη εκείνη τη νύχτα;»

«Τους πρόδωσαν, ρε!» είπε ο Ελεφαντάνθρωπος.

«Δεν εννοώ αυτό! Εννοώ, *με την Έρικα*. Στην αρχή, ο Σκοτωμένος ήταν έτοιμος να την εκτελέσει, κι αφότου συζήτησαν – κρυφά από εμάς – όλα ήταν πάλι εντάξει μαζί της. Την άφησε να φύγει, και μίλησε και στον έμπορο – επίσης κρυφά από εμάς – για να τον ηρεμήσει· κι έφυγε κι ο έμπορος.»

«Μας έχεις μπερδέψει, Έλφοντελ,» είπε ο Ελεφαντάνθρωπος.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ράκαλωντ, λακωνικά.

«Χτες βράδυ, ο Σκοτωμένος, ο Νικηφόρος, η Νιρκέκα, ο Φέκταρελ, και η μάγισσα συζητούσαν πάλι *κρυφά*!» τόνισε ο Έλφοντελ. «Δε βλέπετε τι γίνεται; Κάτι *κρυφό*. Άρα, κάτι ύποπτο. Και ο Νικηφόρος ήταν τσαντισμένος μετά.»

Η σκηνή, στη σκιά της οποίας καθόταν ο Έλφοντελ, ξαφνικά μίλησε: «Κακώς υποπτεύεστε την Έρικα.» Το ύφασμα σηκώθηκε, και η μορφή της Χριστίνας Αλθέρβω ξεπρόβαλε.

Ο Ελεφαντάνθρωπος μειδίασε πλατιά. «Μιλάει κιόλας.»

Η Χριστίνα, που ήταν γενικώς λιγομίλητη, δεν του έδωσε σημασία. «Η Έρικα με βοήθησε όταν είχα ανάγκη. Δεν πρόκειται να σας προδώσει. Σέβεται ότι παλιά υπηρετούσατε την Παντοκράτειρα.»

«Εγώ δεν υπηρετούσα καμια Παντοκράτειρα,» σχολίασε ο Ράκαλωντ.

«Δεν θα σας προδώσει!» επέμεινε η Χριστίνα.

«Δεν είπε κανένας τίποτα εναντίον της Έρικας,» ξεκαθάρισε ο Έλφοντελ.

«Η Νιρκέκα, όμως, λέει. Και ξέρω ότι πολλοί δεν εμπιστεύονται την Έρικα εδώ πέρα. Αλλά δεν έχουν δίκιο. Δεν ήταν δικό της το φταίξιμο που ο Αρχιανιχνευτής δέχτηκε επίθεση· αυτοί οι άνθρωποι ήταν ληστές και το έκρυβαν.»

«Αφού η Έρικα είναι τόσο καλή στη δουλειά της, θάπρεπε να το ξέρει ότι σχεδίαζαν πουστιά,» είπε ο Έλφοντελ.

Η Χριστίνα τον αγριοκοίταξε αλλά δεν μίλησε· επέστρεψε πάλι στο εσωτερικό της σκηνής.
«Πού πας;» της φώναξε ο Ελεφαντάνθρωπος. «Μείνε λίγο!»
Καμια απάντηση από μέσα.
«Αυτή,» είπε ο Ράκαλωντ καχύποπτα, «μπορεί νάναι και κατάσκοπός της. Η Έρικα την έφερε δω, μην ξεχνάτε.»
«Λες γι'αυτό να μη μιλάει πολύ;» υπέθεσε ο Ελεφαντάνθρωπος.

Όταν ο ήλιος έπεσε, είχε πλέον ανακοινωθεί επίσημα στο μισθοφορικό στρατόπεδο ότι θα ξεκινούσαν την εκστρατεία αύριο το πρωί. Με την αυγή έπρεπε όλοι να έχουν αρχίσει να διαλύουν τους καταυλισμούς τους και να ετοιμάζονται. Τη διαταγή αυτή τη διέδωσαν οι Ξεσηκωμένοι και τα Οπλισμένα Κτήνη, εκ μέρους του Ηγεμόνα. Οι Επιφανείς Κρανοφόροι και ο αρχηγός τους, ο Εύβουλος, παρέμειναν στον καταυλισμό τους. Ο Ζαώρδιλ αναρωτιόταν αν είχαν *άλλες* διαταγές να δώσουν, σε πολύ συγκεκριμένες ομάδες και άτομα μέσα στο στρατόπεδο. Δυστυχώς, όμως, δεν είχε τρόπο να τους ελέγξει. *Η Έρικα έπρεπε να είχε στείλει κάποιον από τους κατασκόπους της εδώ, για να εισβάλει στον καταυλισμό των Κρανοφόρων.* Από την άλλη, όμως, αναρωτιόταν αν αυτό θα ήταν εύκολο· ή μάλλον, *εφικτό.* Η περιοχή των Επιφανών Κρανοφόρων ήταν μικρή (καθότι δεν ήταν πολλοί) κι έμοιαζε άψογα φρουρούμενη. Φάνταζε αδύνατο κάποιος να γλιστρήσει εκεί μέσα. *Η Έρικα, βέβαια, ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας· μπορεί να ξέρει τρόπους που εγώ αγνοώ.*
Του είχε πει ότι ίσως να ερχόταν μαζί με το φουσάτο όταν αυτό ξεκινούσε για να πολεμήσει τη Σαρντίκα-Νοθ, αλλά ο Ζαώρδιλ δεν νόμιζε τώρα πως θα την έβλεπε εδώ. Αν ήταν να έρθει, έπρεπε ήδη να το είχε κάνει. *Μας άφησε μόνους, παρά τα όσα έλεγε για συνεργασία και αλληλοϋποστήριξη!* Ο Σκοτωμένος είχε αρχίσει πια να θυμώνει μαζί της, όπως κι ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. Τώρα, οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν αναγκασμένοι να ακολουθήσουν ένα στράτευμα που ήξεραν ότι θα δεχόταν σαμποτάζ. Δεν μπορούσαν να φύγουν, ακόμα και μετά από την αυριανή ημέρα που θα αποπλήρωναν το χρέος τους προς τα Οπλισμένα Κτήνη· διότι η εκστρατεία κατά της Σαρντίκα-Νοθ θα είχε ξεκινήσει, κι αν εγκατέλειπαν το στράτευμα τότε, θα θεωρούνταν αμέσως λιποτάκτες – και κανείς δεν φερόταν καλά στους λιποτάκτες. Πόσω μάλλον στους *πρώην Παντοκρατορικούς* μισθοφόρους που λιποτακτούσαν... *Είμαστε παγιδευμένοι,* σκεφτό-

ταν ο Ζαώρδιλ. Και η Έρικα το μόνο που είχε κάνει για να τους βοηθήσει ήταν να τους προειδοποιήσει ποιος έστηνε την παγίδα. Κάτι ήταν κι αυτό, μα όχι αρκετό... Ο Σκοτωμένος δεν το έβλεπε μονάχα δύσκολο να καταφέρουν να ματαιώσουν τα σχέδια του Εύβουλου, αλλά και να μείνουν ζωντανοί. *Πρέπει να φυτρώσουμε τα μάτια Πολυόφθαλμου, για να κοιτάζουμε συγχρόνως παντού.*

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, όμως, δεν είχε δίκιο σχετικά με την Έρικα Σάλκερκοφ. Η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας δεν τους είχε εγκαταλείψει. Επισκέφτηκε τον καταυλισμό τους εκείνη τη νύχτα, αλλά όταν ήταν πολύ, πολύ αργά και το σκοτάδι πολύ πυκνό.

Και δεν ήταν μόνη.

Δύο μαύρες, κουκουλωμένες φιγούρες γλίστρησαν μέσα στην περιοχή των Ζωντανών-Νεκρών, αποφεύγοντας τα βλέμματα των φρουρών και περνώντας πίσω από τις πλάτες τους. Δεν μπορούσαν, όμως, για πάντα να κρύβονται από τους πάντες. Σύντομα, οι Ζωντανοί-Νεκροί πρόσεξαν ότι είχαν δύο αγνώστους ανάμεσά τους. Άτομα που θα μπορούσαν να ήταν και κατάσκοποι εκείνων που τους υποπτεύονταν και τους αντιπαθούσαν.

Δύο μισθοφόροι σταμάτησαν τις κουκουλωμένες φιγούρες καθώς αυτές πλησίαζαν τη σκηνή του Σκοτωμένου.

«Πού πάτε εσείς; Τι κάνετε εδώ;»

«Συγνώμη αν σας ανησυχήσαμε,» αποκρίθηκε η Έρικα Σάλκερκοφ μέσα από τη σκιά της κουκούλας της. «Θέλουμε να μιλήσουμε στον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο. Σ'αυτόν πριν από κανέναν άλλο· είναι πολύ σημαντικό.»

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο μισθοφόρος, συνειδητοποιώντας ότι μιλούσε σε γυναίκα· πριν, δεν το είχε προσέξει, μέσα στο σκοτάδι.

«Ο αρχηγός σας με ξέρει. Φωνάξτε τον. Πίσω σας δεν είναι;» Η Έρικα έδειξε τη σκηνή.

Ο μισθοφόρος τράβηξε ένα πιστόλι απ'τη ζώνη του. «Σε ρώτησα τ'όνομά σου.»

Ο άλλος μισθοφόρος τράβηξε ένα σπαθί. «Και μπήκες κρυφά στον καταυλισμό μας. Κανένας δε σε είδε να μπαίνεις!»

«Ειδοποιήστε τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο· θα λύσει αυτή την παρεξήγηση αμέσως, σας διαβεβαιώνω. Δεν ήταν η πρόθεσή μου να–»

«Πώς – σε – λένε;» ρώτησε ξανά ο άντρας με το πιστόλι, χωρίς να το έχει υψώσει ακόμα αλλά μοιάζοντας στα πρόθυρα να το κάνει.

Η Έρικα αναστέναξε, νιώθοντας τον μαγικό μανδύα να ανασαλεύει ανήσυχα επάνω της. «Ο Ζαώρδιλ ξέρει το όνομά μου. Ειδοποιήστε τον.»

Ο άντρας με το πιστόλι κοίταξε τον άντρα με το σπαθί, κι εκείνος ένευσε και βάδισε προς τη σκηνή του αρχηγού τους, φωνάζοντάς τον χωρίς να μπει.

Ο Ζαώρδιλ κοιμόταν αλλά, φυσικά, αμέσως ξύπνησε, έχοντας μάθει να είναι διαρκώς σε εγρήγορση. Βγήκε απ'τη σκηνή και είδε τις δύο κουκουλωμένες φιγούρες και τους δύο μισθοφόρους του που τις είχαν σταματήσει.

«Ζαώρδιλ!» είπε η μία από τις δύο φιγούρες – γυναικεία φωνή, την οποία αναγνώριζε. Η Έρικα. «Μπορούμε να μιλήσουμε;»

«Νωρίς-νωρίς σκέφτηκες να μας επισκεφτείς,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος, υπομειδιώντας. «Κυριολεκτικά.» Σε λίγο θα ξημέρωνε.

«Ήταν η καλύτερη δυνατή ώρα,» αποκρίθηκε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ τής έκανε νόημα να τον ακολουθήσει μες στη σκηνή του, κι εκείνη τον ακολούθησε, μαζί με τη σύντροφό της, περνώντας ανάμεσα από τους δύο μισθοφόρους που ακόμα τις κοίταζαν καχύποπτα.

Η Έρικα κατέβασε την κουκούλα του μαγικού της μανδύα κι έκανε νόημα και στην άλλη να βγάλει την κουκούλα της. Εκείνη υπάκουσε, και ο Ζαώρδιλ είδε ένα πρόσωπο με δέρμα λευκό σαν της Έρικας και μακριά, καστανά μαλλιά. Δεν την είχε ξαναδεί, όποια κι αν ήταν· αλλά ήταν, ομολογουμένως, όμορφη.

«Να σου γνωρίσω την Ανρίθα-Νοθ,» είπε η Έρικα.

Τα μάτια του Ζαώρδιλ γούρλωσαν. «Την έφερες *εδώ;*» σχεδόν φώναξε.

«Μη φωνάζεις,» είπε η Έρικα. «Θα σου εξηγήσω. Να καθίσουμε;»

«Καθίστε.» Ο Σκοτωμένος έδειξε τα τρία σκαμνιά που βρίσκονταν μέσα στη σκηνή του, κοντά στο ανοιχτό μπαούλο με τα ρούχα του.

Η Έρικα έγνεψε στην Ανρίθα – που έμοιαζε διστακτική, φοβισμένη ίσως – κι εκείνη κάθισε στο ένα από τα σκαμνιά, παρατηρώντας τον Σκοτωμένο ερευνητικά με τα αριστοκρατικά μάτια της. Το βλέμμα της δεν του άρεσε και τόσο· νόμιζε πως φανέρωνε φόβο, επίκριση, και απέχθεια συγχρόνως. Το ήξερε το είδος των ανθρώπων της Ανρίθα-Νοθ ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος: έβλεπαν τους άλλους σαν να ήταν υποδεέστεροι. Η ζωή της ως δούλα του Άσλατμιρ, μάλλον, δεν το είχε αλλάξει αυτό. *Ίσως δεν πέρασε αρκετό καιρό εκεί…*

Η Έρικα τράβηξε ένα σκαμνί με το μποτοφορεμένο πόδι της και, φέρνοντάς το πλάι στο σκαμνί της Ανρίθα, κάθισε κι εκείνη. «Θυμάσαι που σου είχα πει ότι θα έρθω μαζί σας, όταν θα ξεκινήσει η εκστρατεία εναντίον της Γαλανής Δράκαινας;»

Ο Ζαώρδιλ κάθισε στην άκρη του λυόμενου κρεβατιού του. «Ναι…»

«Θα έρθω. Και έφερα και την Ανρίθα μαζί μου επειδή οι άνθρωποί μου δεν ήθελαν να την κρατήσουν στην πόλη. Ίσως να γίνει τίποτα… απρόβλεπτο και ο Άσλατμιρ να τους κυνηγήσει–»

«Κι αν ο Άσλατμιρ κυνηγήσει *εμάς;*» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ.

«Αποκλείεται να ψάξει εδώ για την Ανρίθα,» είπε η Έρικα. «Κι αύριο φεύγουμε, ούτως ή άλλως. Λες να υποψιάζεται ότι η δούλα του κρύφτηκε μέσα στο φουσάτο του Ηγεμόνα;»

«Πράγματι, είναι απίθανο,» παραδέχτηκε ο Ζαώρδιλ. «Ωστόσο, εξακολουθεί να μη μ’αρέσει.»

«Και τι να κάνω τώρα; Να φύγω;»

«Όχι,» της είπε ο Ζαώρδιλ, ύστερα από μια στιγμή σκέψης. «Αν κάποιος μπορεί να μάθει περισσότερα για τα σχέδια του Εύβουλου, είσαι εσύ.»

Η Έρικα ένευσε, μοιάζοντας να μη θεωρεί τα λόγια του φιλοφρόνηση αλλά απλή αλήθεια.

«Καλύτερα, όμως, να μη μάθουν και πολλοί ότι είσαι εδώ. Ούτε εσύ, ούτε η Ανρίθα.»

«Εννοείται,» είπε η Έρικα. «Όσο το δυνατόν *λιγότεροι.*»

«Θα πρέπει, όμως, κάπου να μένετε και κάπως να τρώτε.» Ο Ζαώρδιλ σηκώθηκε όρθιος και πήγε ώς την είσοδο της σκηνής του. Παραμερίζοντας την κουρτίνα, ζήτησε από έναν φρουρό να φωνάξει τον Νικηφόρο τον Κολπατζή και τη Φαίδρα’λι. Ύστερα, επέστρεψε στο κρεβάτι του και κάθισε.

Η Έρικα δεν μίλησε.

Ο Ζαώρδιλ είπε στην Ανρίθα: «Είσαι αδελφή της Σαρντίκα-Νοθ, λοιπόν…»

Εκείνη ένευσε, σιωπηλά.

«Μπορείς να μας πεις τίποτα που θα μας φανεί χρήσιμο στον πόλεμο εναντίον της αδελφής σου;»

«Δεν ξέρω…» κόμπιασε η Ανρίθα-Νοθ. «Δεν είμαι στρατιωτικός.»

«Όσο βρισκόσουν μαζί της, σου είχε πει τίποτα που να σου φανεί… ασυνήθιστο;»

«Δηλαδή;»

«Κάτι που θα μπορούσε να θεωρηθεί... ιδιαίτερα ισχυρό, στον πόλεμο.»

Η Ανρίθα τον κοίταζε συνοφρυωμένη, σαν να αναρωτιόταν τι ακριβώς της έλεγε.

Ο Ζαώρδιλ εξήγησε: «Η Σαρντίκα-Νοθ κατέλαβε πρόσφατα το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, και δεν νομίζω ότι θα μπορούσε να το καταφέρει αυτό χωρίς να έχει κάποιο ιδιαίτερο πλεονέκτημα. Κάποιο πολύ ισχυρό όπλο, ίσως. Έχει, μήπως, ενεργειακά κανόνια στη διάθεσή της;»

Η Ανρίθα συνοφρυώθηκε σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί. «Δε νομίζω πως είδα ενεργειακά κανόνια,» είπε τελικά. «Όχι.»

Και τότε ο Νικηφόρος μπήκε στη σκηνή, λέγοντας: «Αρχηγέ, μες στην άγρια νύχ– Αα, βλέπω έχουμε επισκέψεις... Εσένα σε ξέρω,» είπε στην Έρικα, «αλλά εσένα όχι,» είπε στην Ανρίθα.

«Η Ανρίθα-Νοθ είναι,» τη σύστησε ο Ζαώρδιλ.

Και η αντίδραση του Νικηφόρου ήταν ίδια με του Σκοτωμένου. «Είστε όλοι σας *τρελοί;* Αν τη βρουν εδώ–»

«*Δεν* θα τη βρουν εδώ,» τον διέκοψε η Έρικα· «γι'αυτό την έφερα. Δε μπορώ να την αφήσω στην πόλη.»

«Θα έρθετε μαζί μας;»

«Ναι.»

Ο Ζαώρδιλ είπε στον Νικηφόρο: «Θα μας βοηθήσει εναντίον του Εύβουλου.»

Ο Κολπατζής κάθισε στο μοναδικό άδειο σκαμνί. «Οι ιδέες σας θυμίζουν σκατούλες λυκόχοιρου,» παρατήρησε.

«Έχεις καμια *καλύτερη* ιδέα να προτείνεις;» τον ρώτησε η Έρικα.

«Ναι: να φύγουμε από τούτο το μέρος, να πάμε στην άλλη άκρη της Φεηνάρκια.»

«Δε θα καταφέρετε, έτσι, και πολλά με τη ζωή σας. Δε σου είπε ο Ζαώρδιλ τι μπορούμε να *κερδίσουμε* χαλώντας τα σχέδια του Εύβουλου και του Άσλατμιρ;»

«Μου είπε τι *νομίζεις* ότι–»

Η Φαίδρα'λι μπήκε στη σκηνή, κι όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω της. Εκείνη συνοφρυώθηκε βλέποντάς τους συγκεντρωμένους εδώ. «Αρχηγέ...» είπε.

«Ναι, έλα,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Κάθισε.»

Η Φαίδρα πήρε θέση πλάι του, στο κρεβάτι, κι εκείνος τής είπε για την Ανρίθα-Νοθ και ότι η Έρικα την είχε φέρει εδώ επειδή θα ερχόταν μαζί τους προκειμένου να τους βοηθήσει.

Η Έρικα ρώτησε τη Φαίδρα'λι: «Γνωρίζεις το Ξόρκι Προκαλύψεως;»

Η πρασινομάλλα μάγισσα έγνεψε καταφατικά αλλά παρατηρώντας την πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας με επιφύλαξη. Μετά απ'αυτά που είχαν συμβεί με τον Καντάρφιλ, δεν την εμπιστευόταν. Ο Φέκταρελ είχε πει στη Φαίδρα, όταν ήταν μόνοι στη σκηνή τους, ότι η Έρικα έκανε λάθη επειδή νόμιζε ότι *δεν* έκανε λάθη· και κάποιο από τα λάθη της μπορεί να τους κατέστρεφε όλους. Καλύτερα, επομένως, να μην είχαν και πολλές συναναστροφές μαζί της. Η Φαίδρα συμφωνούσε μ'αυτό. Και προσπάθησε, τώρα, να διαβάσει τα διαστήματα ανάμεσα στην Έρικα και στην Ανρίθα-Νοθ, κι ανάμεσα στα πόδια της Έρικας και στο σκαμνί της, κι ανάμεσα στα σκαμνιά της Έρικας και της Ανρίθα-Νοθ, κι ανάμεσα στα σκαμνιά και στη γη, κι ανάμεσα στις σκιές και στα σκαμνιά και στην Έρικα και στην Ανρίθα-Νοθ...

Δεν άκουσε παρά περιφερειακά τα λόγια της Έρικας: «Μπορείς να το χρησιμοποιήσεις για να προστατέψεις την Ανρίθα από τυχόν ανιχνευτικές προσπάθειες;»

«Εσύ δεν είπες ότι δεν πρόκειται να ψάξουν γι'αυτήν εδώ;» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι, δεν πιστεύω ότι θα ψάξουν· αλλά δεν είναι καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί;»

Ο Σκοτωμένος στράφηκε στη Φαίδρα. «Τι λες, μάγισσα;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορώ να το κάνω. Τώρα;»

Η Έρικα είπε: «Όσο είμαστε κοντά στην πόλη, ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Φαίδρα'λι. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και, βαδίζοντας, πήγε να σταθεί πίσω απ'το σκαμνί της Ανρίθα-Νοθ, η οποία έμοιαζε να νιώθει άβολα με τη μάγισσα από πάνω της. Η Φαίδρα άρχισε να μουρμουρίζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας και να κάνει περίπλοκες χειρονομίες, ενώ οι άλλοι περίμεναν. Το Ξόρκι Προκαλύψεως δεν άργησε να ολοκληρωθεί, και η Φαίδρα απομακρύνθηκε από την Ανρίθα, αλλά δεν κάθισε πάλι. «Έγινε,» τους είπε. «Εξαρτάται, βέβαια, κι απ'το πόσο ικανός θα είναι αυτός που θα την αναζητήσει με τη μαγεία του. Κι έχετε υπόψη σας πως οι Διαλο-

γιστές είναι, κατά κανόνα, καλύτεροι από εμάς, τους Δεσμοφύλακες, σε τέτοιου είδους ξόρκια.»

Η Έρικα ένευσε. «Προτιμότερη, πάντως, έστω και λίγη προφύλαξη παρά καθόλου.»

«Εντάξει,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Τώρα που τελειώσαμε με τις μαγείες, ας δούμε τα πιο φανερά προβλήματα που έχουμε. Πού να τις κρύψουμε, ρε Κολπατζή;» Κοίταξε τον Νικηφόρο.

«Να τις κόψουμε μικρά κομμάτια και να τις βάλουμε σε κάποιο μπαούλο, προτείνω, αρχηγέ.»

«Μιλάω σοβαρά, γαμώ την ανωμαλία σου!»

Ο Νικηφόρος μειδίασε. «Ποιος σου είπε ότι αστειευόμουν;» Μετά σοβάρεψε. «Η μία από τις δύο θα πρέπει να μπει σε κάποια σκηνή με πολεμίστριες, υποθέτω. Τη Νιρκέκα, βασικά, έπρεπε νάχες καλέσει. Θα μπορέσει να βρει χώρο, είμαι σίγουρος. Παρότι,» πρόσθεσε στρέφοντας το βλέμμα του στην Έρικα, «δεν νομίζω ότι σε πολυσυμπαθεί.»

«Τα παραλές,» αποκρίθηκε ειρωνικά εκείνη.

Ο Νικηφόρος γέλασε. «Μόνο ένα πράγμα έχω καταλήξει ότι μ'αρέσει σ'εσένα. Ξέρεις ποιο είναι;»

«Πεθαίνω να μάθω.» Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά.

«Έχεις αρχίδια Μεγαθήριου,» είπε ο Νικηφόρος καθώς σηκωνόταν όρθιος.

«Θεοί!» γέλασε η Έρικα. «Δεν ξέρω κατά πόσο είναι αυτό κομπλιμέντο για μια γυναίκα!»

«Πού πας εσύ;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τον Νικηφόρο.

«Να φωνάξω τη Νιρκέκα.» Αλλά δεν έφυγε, περιμένοντας την έγκριση του αρχηγού του. Όταν ο Σκοτωμένος ένευσε, μόνο τότε ο Κολπατζής βγήκε απ'τη σκηνή.

«Τι είναι αυτός ο τύπος;» ρώτησε η Ανρίθα-Νοθ, προφανώς αναφερόμενη στον Νικηφόρο.

«Ο τρελός του καταυλισμού,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ με σοβαρή όψη.

Μετά από λίγο, ο Νικηφόρος επέστρεψε μαζί με τη Νιρκέκα. Και πρέπει ήδη να της είχε πει τι συνέβαινε γιατί εκείνη δεν έκανε ερωτήσεις, και από το πρόσωπό της φαινόταν αγριεμένη.

Τα μάτια της δεν κοίταζαν φιλικά την Έρικα Σάλκερκοφ, καθώς τη ρωτούσε: «Θέλεις, λοιπόν, να σου βρω μέρος να μείνεις;»

«Ναι, και καλύτερα κανένας να μη μάθει ότι είμαι εδώ, για να μπορέσω να κάνω ευκολότερα τη δουλειά μου.»

«Θα πούμε ότι είσαι καινούργια, και θα σε βάλω κοντά στη Χριστίνα Αλθέρβω. Ευτυχώς, σχεδόν κανένας δεν έχει δει καθαρά το πρόσωπό σου, έτσι όπως περιφέρεσαι, συνεχώς κουκουλωμένη.»

Η Έρικα ένευσε, συμφωνώντας. «Ναι, κοντά στη Χριστίνα θα ήταν καλά. Και η Ανρίθα;»

«Η Ανρίθα θα πρέπει να μείνει κάπου αλλού...» είπε η Νιρκέκα, σκεπτική, καθώς στεκόταν με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

«Θέλω να είμαι κοντά στην Έρικα,» δήλωσε η Ανρίθα-Νοθ με λιγάκι αδύναμη φωνή. *Μας φοβάται,* παρατήρησε ο Ζαώρδιλ. *Αλλά, τότε, ας μην ερχόταν καθόλου εδώ. Δεν είναι ξενοδοχείο ο καταυλισμός μας.*

Η Νιρκέκα είπε: «Δε γίνεται να σε βάλω κοντά στην Έρικα, γιατί θα πρέπει νάσαι ανάμεσα σ’άλλους πολεμιστές. Και είμαι σίγουρη πως η Έρικα μπορεί να προσποιηθεί ότι είναι σαν εμάς, αλλά εσύ μπορείς;»

Η Ανρίθα έμεινε σιωπηλή.

«Να την πάρουμε στη σκηνή μας;» πρότεινε η Φαίδρα’λι, αναφερόμενη στη σκηνή που μοιραζόταν με τον Φέκταρελ.

«Με ποια δικαιολογία;» ρώτησε η Νιρκέκα.

Η Φαίδρα’λι, που είχε ξανακαθίσει στην άκρη του κρεβατιού του Ζαώρδιλ, ανασήκωσε τους ώμους. «Τι δικαιολογία; Συνέχεια μέσα δεν θα είναι, αφού φοβάται ότι την ψάχνουν; Ποιος θα τη βλέπει;»

«Αυτό που λέει η Φαίδρα είναι σωστό,» είπε η Ζαώρδιλ. «Η Ανρίθα μπορεί να μείνει στη σκηνή τους, αν είναι συνέχεια μέσα. Ποιος θα τους ζητήσει τον λόγο; Τον Φέκταρελ όλοι τον υπολογίζουν, και τη Φαίδρα όλοι τη φοβούνται λιγάκι.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Νιρκέκα· «εγώ δεν έχω πρόβλημα.»

Η Φαίδρα’λι σηκώθηκε όρθια. «Έλα μαζί μου,» είπε στην Ανρίθα-Νοθ.

Εκείνη κοίταξε ερωτηματικά την Έρικα, η οποία της έκανε νόημα να υπακούσει. Έτσι η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα ακολούθησε τη μάγισσα έξω από τη σκηνή του Ζαώρδιλ του Σκοτωμένου.

Η Νιρκέκα είπε στην Έρικα: «Εσύ μείνε εδώ απόψε, και το πρωί θα σε βάλω πλάι στη Χριστίνα.»

«Εντάξει,» συμφώνησε εκείνη.

«Θέλεις κάτι άλλο, αρχηγέ;»

«Όχι. Ας κοιμηθούμε και λιγάκι, προτού ξεκινήσουμε να προελαύνουμε.»

Ο Νικηφόρος είπε, καθώς εκείνος και η Νιρκέκα έφευγαν από τη σκηνή: «Αν δαγκώνει, τη νύχτα, πες το να τόχουμε υπόψη, αρχηγέ.» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στην Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ δεν του απάντησε. Είπε στη φιλοξενούμενή του: «Δεν έχω δεύτερο στρώμα.»

«Δεν πειράζει, έχω εγώ.» Έβγαλε τον σάκο από την πλάτη της και τον απόθεσε κάτω, ανοίγοντάς τον. Είχε έρθει εξοπλισμένη, φυσικά.

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις ώστε να μάθουμε περισσότερα για τα σχέδια του Εύβουλου;» τη ρώτησε ο Ζαώρδιλ, όταν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και σκεπασμένος.

Η Έρικα ήταν ξαπλωμένη στο δικό της στρώμα, στη γη, και κουκουλωμένη με τον μανδύα της. Δεν αισθανόταν να κρυώνει στο ελάχιστο, καθώς ο δαίμονας μέσα στο ρούχο ρύθμιζε τέλεια τη θερμοκρασία του σώματός της. «Θα παρακολουθήσουμε τις κινήσεις του· δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Μη νομίζεις ότι ακόμα κι εγώ μπορώ να κάνω θαύματα.»

Ο Ζαώρδιλ δεν της μίλησε άλλο, περιμένοντας να τον πάρει ο ύπνος.

Τελικά, κοιμήθηκε πρώτος, ενώ η Έρικα ήταν ακόμα ξύπνια, αναλογιζόμενη αν είχε κάνει καλά που είχε έρθει εδώ.

Αν όμως δεν πάρω κανένα ρίσκο, σκέφτηκε, *ποτέ δεν πρόκειται να εξαπλώσω το δίκτυό μου. Συνεχώς θα είμαι μια μικρή πληροφοριοδότρια σε μια πόλη στη βορειοδυτική άκρη της Φενάρκια.*

Κεφάλαιο Εικοστό
Λυκοφιλίες

Του Φέκταρελ δεν του άρεσε αυτή η Ανρίθα-Νοθ, όταν η Φαίδρα την έφερε απροειδοποίητα στη σκηνή τους μέσα στη νύχτα και του εξήγησε τι είχε συμβεί μαζί της και ότι θα έμενε εδώ.

«Και ο αρχηγός είναι σύμφωνος μ'αυτό;» ρώτησε, λιγάκι αμήχανα, μην ξέροντας τι άλλο να πει. Ήταν καθισμένος σ'ένα σκαμνί και είχε μια κούπα με νερωμένο κρασί στο χέρι, καθώς περίμενε τη Φαίδρα να επιστρέψει αφότου ο Σκοτωμένος την είχε καλέσει στη σκηνή του.

«Ναι,» αποκρίθηκε η μάγισσα, «εννοείται πως είναι.»

Η Ανρίθα τούς κοίταζε αμίλητα, βαστώντας και με τα δύο χέρια το λουρί του σάκου που κρεμόταν από την πλάτη της, πιέζοντάς το ανάμεσα στα δάχτυλά της.

Ο Φέκταρελ την κοίταξε πάλι, απ'την κορφή ώς τα πόδια. *Είναι όμορφη,* παρατήρησε. *Αλλά έχει επάνω της κάτι που δεν μου αρέσει.* Δεν την ήθελε μέσα στη σκηνή που μοιραζόταν με τη Φαίδρα. Κι επιπλέον, η παρουσία αυτής της γυναίκας εδώ – στον καταυλισμό γενικά – ήταν *επικίνδυνη*. Ο Σκοτωμένος, κανονικά, θα έπρεπε να την είχε διώξει. *Η Έρικα δεν ξέρει τι κάνει, που την έφερε σ'εμάς! Δεν έπρεπε ποτέ να είχαμε συνεργαστεί με την Έρικα...*

Τώρα, όμως....

«Δεν έχουμε άλλο κρεβάτι, όπως βλέπεις,» είπε ο Φέκταρελ στην Ανρίθα-Νοθ. «Έχεις κάποιο στρώμα μαζί σου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, και η φωνή της ήταν σφιγμένη.

«Μπορείς να το στρώσεις εκεί.» Ο Φέκταρελ έδειξε.

«Ευχαριστώ,» είπε, πάλι σφιγμένα, η Ανρίθα-Νοθ και πλησίασε τη γωνία της σκηνής. Άφησε τον σάκο της κάτω και κάθισε πλάι του, ενώ η Φαίδρα πήγαινε στο κρεβάτι και καθόταν για να λύσει τις μπότες της.

«Τι ξέρεις να κάνεις;» ρώτησε ο Φέκταρελ τη Ρελκάμνια αριστοκράτισσα. «Είσαι στρατιωτικός, όπως η αδελφή σου;»

Η Ανρίθα κούνησε το κεφάλι. «Δεν είμαι στρατιωτικός.»

«Τι ξέρεις να κάνεις, λοιπόν;»

«Έχω διδαχθεί Θεωρία της Ενέργειας.»

Ο Φέκταρελ συνοφρυώθηκε. «Τι είν' αυτό;»

Η Φαίδρα, έχοντας βγάλει τις μπότες της και σκαρφαλώσει πάνω στο κρεβάτι, μειδίασε. «Κάτι που εσείς οι άγριοι εδώ, στη Φεηνάρκια, δεν ξέρετε.»

«Εμείς οι άγριοι στη Φεηνάρκια, ε;» μούγκρισε ο Φέκταρελ, αν και όχι παρεξηγημένος. Ήξερε ότι τον πείραζε.

Η Ανρίθα-Νοθ ρώτησε τη Φαίδρα: «Δεν είσαι από εδώ;»

«Από τη Ρελκάμνια είμαι, όπως εσύ,» της είπε η μάγισσα. «Αλλά έχω φύγει από χρόνια.»

«Νόμιζα ότι... αφού είσαι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων...»

«Δεν είναι όλοι οι Δεσμοφύλακες Φεηνάρκιοι.»

Η Ανρίθα-Νοθ φάνηκε να χαλαρώνει λιγάκι τώρα που είχε ακούσει ότι η Φαίδρα ήταν πατριώτισσά της, σαν να είχε βρεθεί σε έδαφος που είχε κάποια σταθερότητα. «Η αλήθεια είναι πως έχεις διαφορετικά χαρακτηριστικά από... άλλους εδώ πέρα.»

«Φυσικά. Κατ'αρχήν, το δέρμα μου είναι λευκό. Στη Φεηνάρκια, οι γηγενείς δεν έχουν λευκό δέρμα. Εκτός από κάποιους που έχουν γεννηθεί... παράπλευρα, συνήθως.»

«Καταλαβαίνω.»

Ο Φέκταρελ τη ρώτησε: «Και τι ξέρεις να κάνεις με τη Θεωρία της Ενέργειας;»

«Είναι θεωρητική επιστήμη,» εξήγησε η Ανρίθα. «Δεν είναι κάτι συγκεκριμένο που ξέρω να κάνω μ'αυτήν.»

Ο Φέκταρελ συνοφρυώθηκε. «Τότε, τι νόημα έχει που την έμαθες;»

«Θα μπορούσα να προσφέρω κάποια άποψη, αν έχετε ενεργειακά προβλήματα...» είπε αδύναμα η Ανρίθα.

«Χρειαζόμαστε λεφτά για ν'αγοράσουμε ενεργειακές φιάλες για τα οχήματά μας. Σύντομα θα μας τελειώσουν.»

«Αυτό δεν είναι ένα πρόβλημα που μπορώ να λύσω.»

Η Φαίδρα είπε: «Δεν κοιμόμαστε;»

Ο Φέκταρελ τής έριξε ένα βλέμμα που ρωτούσε, ξεκάθαρα: *Μπορούμε να κοιμηθούμε μαζί της; Μπορούμε να την εμπιστευτούμε;*

«Θα ξυπνήσουμε νωρίς αύριο,» αποκρίθηκε μόνο η Φαίδρα.

«Καλά.» Ο Φέκταρελ σηκώθηκε απ'το σκαμνί και ήρθε στο κρεβάτι για να ξαπλώσει.

Η Φαίδρα ρώτησε την Ανρίθα: «Θα ήθελες τίποτα;»
«Όχι, εντάξει είμαι.» Είχε ήδη αρχίσει να στρώνει για να κοιμηθεί.
Η Φαίδρα'λι πρόσταξε, σιωπηλά, την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να έχει το νου της στην Ανρίθα-Νοθ, γιατί κι εκείνη κάθε άλλο παρά την εμπιστευόταν απόλυτα. *Αν σηκωθεί και κάνει τίποτα το ύποπτο, να με ειδοποιήσεις αμέσως.*
Τα πνευματικά θηρία υποσχέθηκαν ότι θα είχαν τα μάτια και τα ρουθούνια τους στραμμένα επάνω στη νεόφερτη. Μύριζε όμορφα!
Δεν είναι για φάγωμα.
Η Πολεμική Καρδιά το ήξερε.

«Αρχηγέ;»
Η Έρικα ξύπνησε καθώς άκουσε τη γυναικεία φωνή.
«Ναι, μπες,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, που κι εκείνος είχε ξυπνήσει και ανασηκωθεί πάνω στο κρεβάτι.
Η Νιρκέκα μπήκε στη σκηνή, εξοπλισμένη πρόχειρα. Έκανε νόημα στην Έρικα να την ακολουθήσει. «Σήκω κι έλα μαζί μου. Ήρθε η ώρα.»
Η Έρικα σηκώθηκε, φόρεσε τις μπότες της, τύλιξε το στρώμα, το έβαλε στον σάκο της, και φορτώθηκε τον σάκο στην πλάτη. Η Νιρκέκα στράφηκε και βγήκε απ'τη σκηνή, και η Έρικα την ακολούθησε.
Είχε δεν είχε ξημερώσει, και ο καταυλισμός των Ζωντανών-Νεκρών ήταν βυθισμένος σ'ένα απαλό γκρίζο φως. Ορισμένοι έβγαιναν από τις σκηνές τους κι άρχιζαν να μαζεύουν πράγματα ή να εξοπλίζονται. Από διάφορες μεριές ακούγονταν φωνές ν'αντηχούν μες στην ησυχία, καθώς και κανένα χρεμέτισμα αλόγου, γρύλισμα λυκόχοιρου, ή φωνή ελέφαντα.
«Από δω,» είπε κοφτά η Νιρκέκα, καθώς βάδιζε. Το κρύο ήταν διαπεραστικό, τέτοια ώρα, αλλά ο μαγικός μανδύας της Έρικας δεν την άφηνε να κρυώνει· την αγκάλιαζε προστατευτικά, καθώς ακολουθούσε σιωπηλά τα βήματα της χρυσόδερμης πολεμίστριας, που και μόνο από τη στάση της και τον τρόπο που περπατούσε ήταν φανερό πως ήθελε να ξεμπερδεύει μαζί της όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Απ'όλους τους Ζωντανούς-Νεκρούς, η Νιρκέκα τη συμπαθούσε λιγότερο. *Πρέπει να την προσέχω,* θύμισε στον εαυτό της, για πολλοστή φορά, η Έρικα.

Η απρόθυμη οδηγός της την πήγε, τελικά, ανάμεσα σε δύο μεγάλες σκηνές και μπροστά σε μια πολεμίστρια που της ήταν γνωστή.
«Σου έφερα την καινούργια σου φίλη,» είπε η Νιρκέκα στη Χριστίνα.
Η Έρικα φορούσε την κουκούλα του μανδύα της, αλλά τώρα την παραμέρισε, χωρίς να την κατεβάσει.
Τα μάτια της Χριστίνας γούρλωσαν. «Έρικα;»
Μάλλον, η Νιρκέκα δεν της είχε διευκρινίσει ποια ακριβώς θα συναντούσε: ποια θα ήταν η καινούργια της φίλη. Αλλά τώρα της είπε: «Θα κοιμάται δίπλα σου. Φρόντισε να την εγκλιματίσεις στο πώς γίνονται οι δουλειές μας εδώ. Και μην πεις σε κανέναν ποια είναι. Είναι απλώς μια καινούργια μισθοφόρος, τίποτα περισσότερο. Ήρθε και ζήτησε να μπει στους Ζωντανούς-Νεκρούς, τη δοκιμάσαμε λίγο, και την πήραμε. Το όνομά της είναι Σεϊλίκρα, και είναι Φεηνάρκια μπάσταρδη. Κατά τύχη γεννήθηκε εδώ.»
Η Χριστίνα έγνεφε καταφατικά καθώς άκουγε. «Εντάξει,» είπε, αλλά έδειχνε αγχωμένη. «Όμως... γιατί;» Και τώρα, έστρεψε το βλέμμα της ξανά στην Έρικα.
«Θέλω να ερευνήσω κάτι,» αποκρίθηκε εκείνη.
Η Χριστίνα εξακολούθησε να την κοιτάζει ερωτηματικά, έτσι η Έρικα συνέχισε: «Υπάρχουν προδότες μέσα στο φουσάτο του Ηγεμόνα, Χριστίνα. Ο Εύβουλος, ο αρχηγός των Επιφανών Κρανοφόρων, έχω πληροφορίες πως θα επιχειρήσει να διαλύσει το στράτευμα.»
«Γιατί; Οι Κρανοφόροι είναι στον πυρήνα του στρατεύματος!»
«Τον έχει πληρώσει κάποιος που είναι εναντίον του Ηγεμόνα και υπέρ της Σαρντίκα-Νοθ – στη συγκεκριμένη περίπτωση, τουλάχιστον.»
«Και γιατί δεν ειδοποίησες τον Ηγεμόνα;»
«Δεν έχω αρκετά στοιχεία ώστε να τον κάνω να με πιστέψει. Αλλά βρίσκομαι τώρα εδώ για να χαλάσω το σχέδιο του Εύβουλου προτού το βάλει σ'εφαρμογή.»
«Καλή τύχη,» της είπε η Νιρκέκα, χωρίς να λείπει η ειρωνεία από τη φωνή της.
Η Χριστίνα κοίταξε τη χρυσόδερμη πολεμίστρια σαν να είχε ξεστομίσει κάτι το αποτρόπαιο.
Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά, χαρούμενη που είχε, τουλάχιστον, κάποιους ελάχιστους υποστηρικτές εδώ πέρα.

Από τη Νασόλκαθ ξεκινούσε μια μεγάλη, αμαξιτή δημοσιά που πήγαινε προς τα νότια. Ήταν από τις λίγες που υπήρχαν στη Φεηνάρκια, και περνούσε από την Ψηλή Γέφυρα. Το μισθοφορικό φουσάτο του Ηγεμόνα θα την ακολουθούσε προκειμένου να φτάσει εκεί. Περίπου εκατό χιλιόμετρα τούς χώριζαν από το οχυρό που είχε καταλάβει η Σαρντίκα-Νοθ. Μια ομάδα οδοιπόρων θα τα διέσχιζε σε τρεις μέρες· καβαλάρηδες αλόγων, σε δύο μέρες· κι επάνω σε μηχανοκίνητα οχήματα μπορούσες να τα διασχίσεις σε μια, δυο ώρες. Το στράτευμα του Ηγεμόνα είχε αρκετά οχήματα για να επιβιβαστούν όλοι οι μισθοφόροι, αλλά όχι και όλα τα άλογα, οι ελέφαντες, και οι λυκόχοιροι. Έτσι δεν μπορούσαν να φτάσουν στον προορισμό τους μέσα σε μία ημέρα, αλλά υπολόγιζαν να ήταν εκεί στο τέλος της δεύτερης.

Ο Ζαώρδιλ αναρωτιόταν αν ο Εύβουλος θα έκανε την κίνησή του μόλις έφταναν ή αν θα περίμενε. *Το τελευταίο, κατά πάσα πιθανότητα,* υπέθετε. Εξάλλου, είχαν μια μακροχρόνια πολιορκία μπροστά τους. Αποκλείεται να έπαιρναν αμέσως το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Κατά πρώτον, βρισκόταν στη νότια όχθη του ποταμού ενώ εκείνοι έρχονταν από τα βόρεια, και δεν θα μπορούσαν να διασχίσουν τη γέφυρα παρά μόνο ύστερα από σκληρή μάχη. Κατά δεύτερον, ακόμα κι από τα νότια, το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας ήταν καλά προστατευμένο, καθώς ήταν οικοδομημένο επάνω σ'ένα κομμάτι γης που έμπαινε μέσα στον ποταμό. Για να το φτάσεις έπρεπε, ουσιαστικά, να περάσεις από μια *φυσική* γέφυρα, πολύ μικρότερη από την Ψηλή Γέφυρα αλλά και πολύ πιο επικίνδυνη.

Ο Εύβουλος θα έχει πολλές ευκαιρίες να μας σαμποτάρει.

Ο Ζαώρδιλ έβλεπε γύρω του τους πολεμιστές του να έχουν τελειώσει σχεδόν με το μάζεμα των σκηνών και των εξοπλισμών τους. Τα πάντα ήταν φορτωμένα στα δύο μεγάλα, εξάτροχα φορτηγά, κι εκεί ανέβαιναν κι οι ίδιοι, καθώς επίσης και στα δύο τετράκυκλα άρματα μάχης που ήταν τεθωρακισμένα και διέθεταν πυροβόλα. Μισθοφόροι ήταν σκαρφαλωμένοι ακόμα και στις οροφές τους.

Ο Ζαώρδιλ πήγε να πάρει το δίκυκλό του, κι εκεί συνάντησε τον Φέκταρελ ο οποίος είχε πάει να πάρει το δικό του δίκυκλο.

«Αρχηγέ,» είπε ο Αρχιανιχνευτής. «Δε μ'αρέσει αυτή η ιστορία με τη γυναίκα από τη Ρελκάμνια.»

«Νόμιζα ότι δε θα είχες πρόβλημα.» Ο Ζαώρδιλ ανέβηκε στο δίκυκλό του κι έβαλε μπροστά τη μηχανή.

«Δεν τη θέλω μες στη σκηνή που μοιράζομαι με τη Φαίδρα, και δε βλέπω να έχει να προσφέρει και τίποτα στην ομάδα μας. Τη ρώτησα και μου απάντησε πως ξέρει κάτι που λέγεται ‘Θεωρία της Ενέργειας’· αλλά είναι–»

«Θεωρητικό,» τον διέκοψε ο Ζαώρδιλ, που είχε γεννηθεί στη Ρελκάμνια. «Το ξέρω. Αλλά δεν έχουμε την Ανρίθα εδώ γιατί μας χρειάζεται σε κάτι. Η Έρικα απλώς δεν μπορούσε να την αφήσει πίσω. Μια εξυπηρέτηση τής κάνουμε, επειδή ήρθε για να μας βοηθήσει.»

«Δε νομίζω ότι έχουμε ανάγκη τη βοήθειά της, αρχηγέ. Είδες τι έγινε την άλλη φορά...» είπε ο Φέκταρελ και, προτού προλάβει ο Σκοτωμένος να απαντήσει, απομακρύνθηκε επάνω στο δίκυκλό του, πηγαίνοντας προς τους έφιππους ανιχνευτές του.

Ο Ζαώρδιλ αναστέναξε, αλλά σκέφτηκε: *Η καχυποψία του είναι, φυσικά, δικαιολογημένη ύστερα απ’όσα συνέβησαν.* Όμως ο Σκοτωμένος είχε την αίσθηση ότι είχαν πιο πολλά να κερδίσουν από την Έρικα παρά να χάσουν. Μπορούσε να τους προσφέρει πράγματα που κανένας τους δεν ήξερε να κάνει καλά. Ήταν, παλιά, πράκτορας της Παντοκράτειρας.

Άρχισε να οδηγεί το δίκυκλό του αργά μέσα στον καταυλισμό, ψάχνοντας να τη βρει με το βλέμμα του. Δεν την έβλεπε πουθενά, όμως. Και ήλπιζε να μην είχε φύγει από την περιοχή των Ζωντανών-Νεκρών· δεν ήταν τώρα ώρα για να πάει να κατασκοπεύσει τον Εύβουλο...

Καθώς τα μεγάλα φορτηγά και άρματα μάχης του φουσάτου του Ηγεμόνα πήγαιναν νότια, κάνοντας την πλακόστρωτη δημοσιά να τρίζει κάτω από τους μεταλλικούς τροχούς τους και σηκώνοντας σκόνη ολόγυρά τους, τα αεροσκάφη πετούσαν μπροστά τους ανιχνεύοντας. Ορνιθόπτερα, όλα, εκτός από ένα ελικόπτερο εξοπλισμένο με δύο πυροβόλα. Ανήκε στις Μελανοκυράδες του Πολέμου, και είχε το σύμβολό τους ζωγραφισμένο επάνω του. Ήταν αεροδυναμικά καμωμένο, βαμμένο μαύρο, και γυαλιστερό. Έμοιαζε εντυπωσιακό στον αέρα, με τα μυτερά φτερά του και τους δύο γρήγορους έλικές του.

Τα ορνιθόπτερα ήταν έξι, κι ανάμεσά τους βρισκόταν κι εκείνο του Ράκαλωντ του νάνου. Το άλλο ορνιθόπτερο των Ζωντανών-Νεκρών ο Ζαώρδιλ δεν το είχε στείλει για ανίχνευση. Και ούτε αυτό θα έστελνε, αλλά ο πυρήνας του στρατεύματος είχε απαιτήσει όλοι όσοι

είχαν ορνιθόπτερα στην κατοχή τους να διαθέσουν τουλάχιστον ένα. Ο Σκοτωμένος φοβόταν ότι ο Εύβουλος μπορεί να έκανε τώρα τίποτα ύπουλο για να καταρρίψει τα αεροσκάφη – ή ίσως μόνο κάποια από αυτά. Εξάλλου, η κατόπτευση γινόταν, προφανώς, για τα μάτια όσων δεν ήξεραν ότι το στράτευμα πήγαινε προς την καταδίκη του. Δεν υπήρχε πραγματικός λόγος να ψάχνουν για ενέδρες ανατολικά και δυτικά της δημοσιάς, αφού ο εχθρός ήταν ήδη ανάμεσά τους. Η παγίδα ήταν στημένη· χρειαζόταν μονάχα κάποιος να πατήσει τη σκανδάλη.

Καθώς πλησίαζε το μεσημέρι – και τίποτα άσχημο δεν είχε συμβεί, τελικά, στα αεροσκάφη – ο Ζαώρδιλ οδήγησε το δίκυκλό του κοντά στο παράθυρο του ενός από τα μεγάλα φορτηγά των Ζωντανών-Νεκρών, για να δει τη Νιρκέκα να κάθεται στη θέση του συνοδηγού. «Πού είναι η νεοσύλλεκτή μας;»

Η χρυσόδερμη πολεμίστρια κατάλαβε αμέσως σε ποια αναφερόταν ο Σκοτωμένος. «Μέσα, υποθέτω,» αποκρίθηκε, δείχνοντας πίσω με τον αντίχειρά της. «Γιατί;»

«Απλώς αναρωτιόμουν.»

«Νομίζεις ότι κάθομαι και την παρακολουθώ;»

«Είπα εγώ τέτοιο πράγμα;» Ο Ζαώρδιλ απομακρύνθηκε, οδηγώντας αργά μέσα στη σκόνη που σήκωναν τα βαριά οχήματα του φουσάτου του Ηγεμόνα. Τροχοί ακούγονταν παντού να γυρίζουν και μηχανές να μουγκρίζουν. Οσμές από καύσεις ενεργειακών υγρών, από μέταλλα, κι από δέρματα έρχονταν στα ρουθούνια του Σκοτωμένου. Θα συναντούσε την Έρικα αργότερα· δεν μπορεί να είχε εξαφανιστεί. *Πάντως, σίγουρα κάνει καλά τη δουλειά της, αφού είναι δύσκολο να τη βρεις…*

Η Ανρίθα-Νοθ ήταν ζαρωμένη σε μια γωνία του πελώριου φορτηγού, και η Φαίδρα’λι καθόταν μπροστά της. Κανένας δεν πλησίαζε, γιατί όλοι είχαν κάποιο φόβο για τη μάγισσα, μικρότερο ή μεγαλύτερο. Αντιθέτως, η Ανρίθα, που φοβόταν όλους τους υπόλοιπους, αισθανόταν βολικά μόνο κοντά στη Φαίδρα. Ήταν σιωπηλή τώρα, καθώς παρατηρούσε τους μισθοφόρους, τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι. Η Φαίδρα έβλεπε ότι ορισμένοι έριχναν περίεργες ματιές στην Ανρίθα-Νοθ· αναμφίβολα, αναρωτιόνταν ποια ήταν. Όμως κανένας δεν είχε μέχρι στιγμής ρωτήσει. *Εξαιτίας μου. Αλλά, αν ρωτήσουν, θα πω ότι είναι γνωστή μου,* σκέ-

φτηκε η μάγισσα. *Από τη Ρελκάμνια. Και ότι έχω υπόψη μου να προσπαθήσω να τη στείλω πάλι στη διάστασή της.* Εξάλλου, αυτό ήθελε να κάνει κι η Έρικα, απ'ό,τι είχε πει.

Το πρωί, προτού ξεκινήσουν να ταξιδεύουν, η Φαίδρα είχε υφάνει πάλι ένα Ξόρκι Προκαλύψεως επάνω στην Ανρίθα-Νοθ. Δεν πίστευε ότι εδώ κανένας θα την αναζητούσε μέσω μαγείας, αλλά δεν έβλαπτε να προσέχουν.

Η Φαίδρα τώρα έπαψε να κάνει σκέψεις σχετικά με τη Ρελκάμνια συμπατριώτισσά της, καθώς το βλέμμα της εξερευνούσε τα διαστήματα ανάμεσα στους μισθοφόρους που ήταν καθισμένοι στο εσωτερικό του φορτηγού, κι ανάμεσα στ'αντικείμενά τους, και σ'αυτούς και τα αντικείμενά τους. Διέκρινε εκεί μερικά από τα γράμματα της γλώσσας που έφτιαχνε. Αλλά δεν έβγαζε κανένα νόημα.

Πήρε το ημερολόγιό της και κράτησε κάποιες σημειώσεις μ'έναν στυλογράφο.

«Τι γράφεις;» τη ρώτησε η Ανρίθα.

«Κάτι σκέψεις μου,» απάντησε η Φαίδρα.

Μετά από λίγο, η Ανρίθα ψιθύρισε: «Πού είναι η Έρικα τώρα; Ξέρεις;»

«Πού να ξέρω;» μόρφασε η Φαίδρα. Είχε πια κλείσει το ημερολόγιό της και το είχε κρύψει στον σάκο της.

Και τώρα, το φορτηγό σταμάτησε, με τους τροχούς του να τρίζουν και το μουγκρητό της μηχανής του να παύει. Ο οδηγός ακούστηκε να φωνάζει όλοι να αποβιβαστούν για μεσημέρι και ν'αφήσουν τον χώρο να αεριστεί.

Καθώς το στράτευμα καταυλιζόταν, ο Ζαώρδιλ βρήκε εύκολα τη Χριστίνα να βοηθά στο στήσιμο μιας μεγάλης σκηνής για εκείνη και για άλλους πολεμιστές. «Πού είναι η Έρικα;» τη ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Από κει, νομίζω, αρχηγέ.» Του έδειξε με το σαγόνι.

Ο Ζαώρδιλ πήγε προς τα εκεί και την είδε να στέκεται μπροστά στον Νικηφόρο και να μιλάνε. Γύρω τους άλλοι μισθοφόροι έστηναν σκηνές, άλλοι τακτοποιούσαν πράγματα ή άναβαν φωτιές.

«Εδώ είσαι, λοιπόν.»

Η Έρικα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Μ'έψαχνες;»

«Είσαι καινούργια. Πάντοτε θέλω να βλέπω πώς τα πηγαίνουν οι καινούργιοι. Όλα εντάξει;»

«Δεν ξαναείχαμε ποτέ καμια σαν τη Σεϊλίκρα μαζί μας, αρχηγέ,» σχολίασε ο Νικηφόρος. «Όλα θέλει να τα ξέρει. Τρομερά κουτσομπόλα.» Κούνησε το κεφάλι του θεατρικά. Παρότι χτες βράδυ ήταν τσαντισμένος μαζί της, τώρα η παρουσία της έμοιαζε να τον διασκεδάζει. Έτσι ήταν ο Κολπατζής.

Ο Ζαώρδιλ τούς κοίταξε και τους δύο ερωτηματικά.

«Με ρωτούσε με ποιους τα έχουμε καλά εδώ πέρα,» εξήγησε ο Νικηφόρος. «Και οι μόνοι με τους οποίους τα έχουμε καλά είναι οι μισθοφόροι του Κάρβιελ.»

Ο Ζαώρδιλ έστρεψε το βλέμμα του αποκλειστικά στην Έρικα.

«Για να ανιχνεύσω το έδαφος πρέπει να ξέρω κάποια πράγματα,» είπε εκείνη. «Μπορεί να μου φανούν χρήσιμοι αυτοί που σας συμπαθούν – για πληροφορίες, κατά πρώτον. Θέλω να μάθω με ποιους έρχεται περισσότερο σε επαφή ο Εύβουλος. Και θέλω, επίσης, να βρω έναν τρόπο να τους πλησιάσω όταν τους μιλά. Προτού φτάσουμε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, είμαι βέβαιη πως θα τους μιλήσει ξανά. Εκτός αν, τελικά, *δεν* έχει άλλους συμμάχους μέσα στο στράτευμα. Αλλά θα μου φανεί πολύ παράξενο αυτό, αν ισχύει.»

«Αύριο το βράδυ,» της είπε ο Ζαώρδιλ, «θα έχουμε φτάσει στο οχυρό.»

«Ναι. Επομένως ο Εύβουλος δεν έχει και πολύ χρόνο: ή τώρα θα τους μιλήσει, το μεσημέρι, ή τη νύχτα, ή το άλλο μεσημέρι.»

«Μπορεί, όμως, και να τους έχει *ήδη* μιλήσει και να είναι όλα έτοιμα.»

«Μπορεί – αν τους θεωρεί τόσο έμπιστους και τόσο ικανούς ώστε να μη χρειάζεται μια τελευταία επικοινωνία προτού βάλουν το σχέδιό τους σ'εφαρμογή. Αλλά το πιστεύεις εσύ αυτό; Ποιους από τούτο το στράτευμα θα νόμιζες τόσο ικανούς ή τόσο έμπιστους για τον Εύβουλο;»

«Οι Μελανοκυράδες και οι Ξένοι δεν είναι αρκετά ικανοί;»

«Είναι, όμως, και αρκετά έμπιστοι; Επιπλέον, δεν ξέρουμε ότι όντως είναι προδότες αυτοί. Έχω την εντύπωση ότι περισσότερο κατώτερους μισθοφόρους θα έχει βάλει στο κόλπο ο Εύβουλος. Ανθρώπους που μπορείς εύκολα να δωροδοκήσεις, που θέλουν να τους δει με καλό μάτι κάποιος ισχυρός, και που δεν έχουν καμια καλή φήμη για να διατηρήσουν. Οι Μελανοκυράδες και οι Ξένοι νομίζεις ότι θα θέλουν ν'ακουστεί πως πρόδωσαν τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ; Ποιος θα τους προσλάβει στο μέλλον;»

«Ναι, κι εγώ το σκέφτηκα αυτό,» παραδέχτηκε ο Ζαώρδιλ. «Όμως ίσως ο Άσλατμιρ να διαδώσει, μετά, τη φήμη ότι ο Ραλνίβης ήταν τυραννικός, ότι ήταν ήρωες όσοι του εναντιώθηκαν...»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά. «Νομίζεις ότι ακόμα είμαστε στην εποχή της Παντοκρατορίας κι ότι έχουμε επαναστάτες να αντιμετωπίσουμε; Αυτοί δεν είναι επαναστάτες, Ζαώρδιλ· είναι κακοποιοί, καιροσκόποι.»

«Αχρείοι και πούστηδες, στην καθομιλουμένη,» είπε ο Νικηφόρος.

Το στραβό μειδίαμα της Έρικας βάθυνε. «Αχρείοι και πούστηδες,» συμφώνησε. «Τέτοιους θα έχει στρατολογήσει ο Εύβουλος για να κάνει τη δουλειά του, και θα ποντάρει, φυσικά, όχι στις τρομερές πολεμικές ικανότητές τους, αλλά στο γεγονός ότι κανένας σας δεν περιμένει επίθεση εκ των έσω.»

«Από πού ξεκινάμε να ψάχνουμε, λοιπόν;» έθεσε το ερώτημα ο Ζαώρδιλ. «Είναι, ομολογουμένως, πολλοί αχρείοι συγκεντρωμένοι σε τούτο το φουσάτο...»

«Θέλω να γνωρίσω τους φίλους σας τους μισθοφόρους του Κάρβιελ,» είπε η Έρικα στρέφοντας το βλέμμα της στον Νικηφόρο. «Αλλά χωρίς να γίνω και πολύ φανερή. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Απολύτως. Και μπορώ εύκολα να το κανονίσω. Τώρα, το μεσημέρι, δε νομίζω ο Κάρβιελ να πει όχι σε μια παρτίδα ζάρια. Και θα σε πάρω κι εσένα μαζί μου, καθώς και μερικούς άλλους.»

«Άψογα,» είπε η Έρικα.

«Είσαι για παρτίδα, γκαντέμη;» ρώτησε ο Νικηφόρος.

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε, εύθυμα, ο Κάρβιελ. «Αν δεν ερχόσουν εσύ, θα ερχόμουν εγώ σ'εσένα! Ό,τι πρέπει για να μας πάρει λίγο τα μυαλά μακριά απ'την πολιορκία που σύντομα θα πάμε να κάνουμε.»

Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής είχε μόλις μπει στον μικρό καταυλισμό της ομάδας του Κάρβιελ, έχοντας μαζί του την... «Σεϊλίκρα» και πέντε άλλους μισθοφόρους των Ζωντανών-Νεκρών. Τους δύο απ'αυτούς η Έρικα τούς ήξερε: ο ένας ονομαζόταν Έλφοντελ και ήταν, όπως έλεγαν, φοβερός σκοπευτής και ο πιο σταθερός εραστής του Νικηφόρου· ο δεύτερος ονομαζόταν Ράκαλωντ, και ήταν νάνος και πιλότος του ορνιθόπτερου που είχε πριν από λίγο προσγειωθεί επιστρέφοντας από την κατόπτευση. Τα ονόματα των άλλων τριών η Έρικα δεν τα ήξερε: η μία, πάντως, ήταν γυναίκα και είχε μια παρά-

ξενη μαύρη δερματοστιξία επάνω στο ξυρισμένο πορφυρόδερμο κεφάλι της. Ήταν μία από τους ανιχνευτές του Φέκταρελ.

«Βλέπεις που όλα τα σκέφτομαι;» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος στον Κάρβιελ.

«Καθίστε, καθίστε!» τους προέτρεψε όλους εκείνος, δείχνοντας τον χώρο μπροστά σε μια σκηνή. «Αλλ' αυτή τη φορά θα παίξω με δικά μου ζάρια, Κολπατζή, γιατί με τα δικά σου κάτι έχεις κάνει, είμαι σίγουρος!»

Ο Νικηφόρος γέλασε. «Τι έχω κάνει; Αφού κι εσύ με τα ίδια παίζεις!»

«Παρ' όλ' αυτά σε ευνοούν, το βλέπω.»

«Είσαι παλαβός!» γέλασε ο Νικηφόρος.

«Ναι, καλά, εγώ έχω ακούσει ακόμα και περιπτώσεις που μάγοι έχουν φυλακίσει θεούς μέσα σε ζάρια!» είπε ο Κάρβιελ, καθώς κάθονταν σε σκαμνιά και στο έδαφος, κι έρχονταν κι άλλοι μισθοφόροι για να καθίσουν κοντά τους.

«Τι μας λες, ρε παραμυθά;» μούγκρισε ο Ράκαλωντ. «Αυτά είναι ιστορίες!»

«Όπως και νάχει, να, ορίστε τα ζάρια μου!» Ο Κάρβιελ έβγαλε τρία μεγάλα, κοκάλινα ζάρια από μια τσέπη του πανωφοριού του. «Έχετε πρόβλημα να παίξουμε μ'αυτά;» Τα έστειλε να κυλήσουν προς τον Νικηφόρο.

Εκείνος τα έπιασε από κάτω και τα κοίταξε. «Κανονικά φαίνονται. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, αν παίξουμε κι οι δύο με τα ίδια ζάρια, δίκαιο δεν είναι, ακόμα κι αν τα ζάρια είναι σκάρτα;»

«Σωστός, όμως τα δικά σου δεν είναι καλά, σ'το λέω.» Γελούσε καθώς μιλούσε, μα έμοιαζε να σοβαρολογεί.

«Ντάξει, οι Λάμιες να σε φάνε, πάμε με τα ζάρια σου,» συμφώνησε ο Νικηφόρος.

Και το παιχνίδι τους άρχισε, ενώ η Έρικα παρατηρούσε και άκουγε. Εκείνο που της έκανε αμέσως εντύπωση ήταν η φιλικότητα του Κάρβιελ προς τον Νικηφόρο αλλά και προς όλους τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Δεν ήταν και τόσος πολύς καιρός από τότε που τους είχε γνωρίσει, όμως φερόταν σαν να ήταν φίλος τους εδώ και χρόνια... Ίσως τέτοιος να ήταν ο χαρακτήρας του, αλλά, όπως και νάχε, ήταν αξιοσημείωτο, οπότε το σημείωσε στη μεριά του μυαλού της όπου σημείωνε συμπεριφορές που της έκαναν εντύπωση.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί, εν τω μεταξύ, κουβέντιαζαν και με άλλους από τους μισθοφόρους του Κάρβιελ, οι οποίοι επίσης φαίνονταν φιλικοί μαζί τους. Ακόμα και στην Έρικα μίλησε κάποιος, παρότι εκείνη δεν του είχε δώσει καμια αφορμή, καθισμένη πίσω από τους συντρόφους της καθώς ήταν.

«Δε μιλάς πολύ εσύ, ε;» της είπε.

«Είμαι καινούργια.»

«Α, γι'αυτό σε βλέπω έτσι μαζεμένη... Με λένε Χίρμωντ,» συστήθηκε.

«Σεϊλίκρα.»

«Πότε μπήκες στους Νεκρούς, Σεϊλίκρα;»

«Λίγο προτού ξεκινήσει το στράτευμα. Έψαχνα απεγνωσμένα για δουλειά μέσα σε κάποια μισθοφορική ομάδα.»

«Βρήκες μια από τις καλύτερες· μην ακούς κάτι φήμες που κυκλοφορούν για του Ζωντανούς-Νεκρούς. Αλλά δεν πρέπει νάσαι από τη Φενάρκια, ε;» Ο Χίρμωντ ήταν, σίγουρα, Φεηνάρκιος: πορφυρόδερμος και γαλανομάλλης. Τα μάτια του ήταν στενά και πονηρά, και το χαμόγελό του λιγάκι γλοιώδες, νόμιζε η Έρικα.

«Από εδώ είμαι. Μη βλέπεις το δέρμα μου. Εδώ γεννήθηκα κι εδώ μεγάλωσα. Είναι πολλοί που τους το λέω και δε με πιστεύουν.»

«Εγώ σε πιστεύω.»

Τι ωραία, γίναμε φίλοι... σκέφτηκε η Έρικα, κάπως παραξενεμένη. Και συνέχισε να φέρεται φιλικά μαζί του, αλλά και μ'άλλον έναν που ήρθε να της μιλήσει. Παρατήρησε ότι ήθελαν περισσότερα να μάθουν απ'ό,τι να πουν, έτσι τους είπε μια πλαστή ιστορία για το πώς ζούσε στη Φεηνάρκια προτού καταταγεί στους Ζωντανούς-Νεκρούς. Δεν της ήταν δύσκολο· είχε περάσει χρόνια σ'ετούτη τη διάσταση, ως πράκτορας της Παντοκράτειρας· ήξερε πολλά. Ίσως πιο πολλά από τους γηγενείς.

Καθώς μιλούσε, όμως, με τον Χίρμωντ και τον άλλο μισθοφόρο (που δεν είχε κάνει καν τον κόπο να συστηθεί), άκουγε συγχρόνως τα λόγια που αντάλλασσε ο Νικηφόρος με τον Κάρβιελ. Δεν είχαν και κανένα μεγάλο ενδιαφέρον, στην αρχή, αλλά ύστερα ο Κάρβιελ είπε: «Κι αυτές τις Μελανοκυράδες του Πολέμου να τις προσέχετε γιατί δε σας γουστάρουν καθόλου.»

«Δεν είχαμε καμια κόντρα μαζί τους,» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος, καθώς κουνούσε τα μεγάλα, κοκάλινα ζάρια μέσα στις χούφτες του.

«Μπορεί, αλλά εγώ έχω μιλήσει με την αρχηγό τους, τη Νιρμάνκα, μερικές φορές–»

«Ναι, μου έχουν πει πως σ'έχουν μπανίσει από κείνη τη μεριά. Την ξέρεις την αρχηγό τους από παλιά;»

«Όχι,» είπε ο Κάρβιελ, «αλλά είμαι κοινωνικό θηρίο, όπως θάχεις παρατηρήσει, οπότε μιλάω σ'όσους μπορώ να μιλήσω. Και, τελευταία, μου είπε η Νιρμάνκα ότι φοβάται πως είστε με τη Σαρντίκα-Νοθ. Πως έχετε καταταγεί στο φουσάτο του Ηγεμόνα για να στραφείτε εναντίον μας την κατάλληλη στιγμή και να μας μαχαιρώσετε στην πλάτη. Η Γαλανή Δράκαινα ακούγεται πως τα κάνει αυτά: στέλνει ανθρώπους της να χωθούν ανάμεσα σ'εκείνους που θέλει να χτυπήσει–»

«Το ξέρω,» είπε ο Νικηφόρος. «Έγινε και με τον Καντάρφιλ της Χόλκεραλ. Οι μισθοφόροι του ήταν πουλημένοι στη Γαλανή Δράκαινα.» Ακόμα κουνούσε τα ζάρια.

«Ναι,» ένευσε ο Κάρβιελ. «Πολύ συχνά γίνεται αυτό, λένε. Είπα, όμως, στη Νιρμάνκα 'Μην πιστεύεις σαχλαμάρες, οι Νεκροί είναι εντάξει άνθρωποι, δεν πρόκειται να μας προδώσουν'· αλλά εκείνη σάς υποψιάζεται, δε νομίζω πως της άλλαξα γνώμη. Φοβάται ότι θα μας χτυπήσετε από μέσα, και κάποιος, μάλιστα, πρέπει να της έχει σφυρίξει ότι σκέφτεστε πρώτα να επιτεθείτε στις Μελανοκυράδες του Πολέμου επειδή ο καταυλισμός τους δεν είναι μακριά απ'τον δικό σας.»

«Κουράδες λυκόχοιρων!» Ο Νικηφόρος πέταξε τα ζάρια, αφήνοντάς τα να κυλήσουν. «Ούτε πρόκειται να σας προδώσουμε ούτε να επιτεθούμε στις Μελανοκυράδες.»

«Ναι, σ'εμένα το λες; Σας έχω καταλάβει εγώ· δεν αμφιβάλλω. Αυτοί, όμως, απέναντί σας» – κοίταξε προς τον καταυλισμό των Μελανοκυράδων του Πολέμου – «σας αγριοκοιτάζουν, να το ξέρεις.» Η ζαριά του Κολπατζή ήταν χάλια, οπότε ο Κάρβιελ τού πήρε τα λίγα νομίσματα που είχαν βάλει ανάμεσά τους. «Βλέπεις που τα ζάρια μου, λοιπόν, είναι κανονικά κι όχι χαλασμένα σαν τα δικά σου;»

Το συνοφρύωμα στην όψη του Νικηφόρου διαλύθηκε από ένα μειδίαμα. «Εμένα τα δικά σου μου φαίνονται χαλασμένα.»

Ο Κάρβιελ γέλασε. «Έλα. Πάμε ακόμα μία.» Έβαλε δύο τέταρτα θηρεύσιμου ανάμεσά τους.

Ο Νικηφόρος έβαλε μισό θηρεύσιμο.

Ο Κάρβιελ άρχισε να κουνά τα ζάρια μέσα στις χούφτες του.

Η Έρικα συνειδητοποίησε πως δεν ήταν η μόνη που είχε στρέψει την προσοχή της επάνω τους καθώς έλεγαν για τις Μελανοκυράδες του Πολέμου: κι άλλοι τούς άκουγαν έχοντας πάψει να μιλάνε αναμεταξύ τους. Τώρα οι ομιλίες άρχισαν ξανά.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε η Έρικα τον Χίρμωντ. «Οι Μελανοκυράδες μάς υποπτεύονται;»

«Για να το λέει τ'αφεντικό, έτσι θα του έχουν πει,» αποκρίθηκε εκείνος, κι αμέσως άλλαξε θέμα, λέγοντας κάτι άσχετο: ότι η ομάδα του Κάρβιελ ήθελε εδώ και καιρό ν'αγοράσει ένα καινούργιο φορτηγό για να μετακινείται πιο άνετα, άλλα λεφτά ποτέ δεν τους έμεναν. Ήλπιζαν τώρα, ύστερα από τούτη την εκστρατεία, να συγκέντρωναν αρκετά θηρεύσιμα ώστε, πουλώντας το παλιό όχημα, να πάρουν καινούργιο. «Είναι μισοδιαλυμένο· θα τόχεις δει...» είπε ο Χίρμωντ, κι έδειξε προς την πίσω μεριά του καταυλισμού τους.

Η Έρικα προσπάθησε να στρέψει την κουβέντα προς άλλα θέματα που πίστευε ότι ίσως να τη βοηθούσαν στην έρευνά της, όπως ποια ήταν η γνώμη των μισθοφόρων του Κάρβιελ για τους Επιφανείς Κρανοφόρους. Και: είχαν δει ποτέ από κοντά αυτό τον αρχηγό των Κρανοφόρων; Πρέπει να ήταν φοβερός πολεμιστής· έτσι δεν έλεγαν οι φήμες; Οι Κρανοφόροι, σίγουρα, έπαιρναν τα πιο πολλά λεφτά σε τούτο το φουσάτο: περισσότερα κι από τις Μελανοκυράδες του Πολέμου και τους Ξένους, σωστά;... Όμως ο Χίρμωντ συνεχώς απέφευγε αυτά τα θέματα, γυρίζοντας πάντα την κουβέντα προς διαφορετική μεριά. Και το ίδιο κι ο άλλος μισθοφόρος που είχε έρθει να καθίσει κοντά στην Έρικα, ο οποίος ήταν λιγότερο ομιλητικός: ένας μεγαλόσωμος άντρας, πορφυρόδερμος, μ'ένα πράσινο στίγμα αριστερά της μύτης του το οποίο, μάλλον, είχε εκ γενετής και έμοιαζε με το ανοιχτό στόμα θηρίου.

Η συμπεριφορά των συνομιλητών της παραξένεψε την Έρικα, όπως την είχε παραξενέψει, γενικά, και η συμπεριφορά του Κάρβιελ και των άλλων μισθοφόρων του. Από τη μια έδειχναν να είναι *πολύ* φιλικοί, από την άλλη όμως είχαν κάτι το... γλιστερό στην ομιλία τους. Κάτι που, ίσως, δεν θα πρόσεχε κάποιος λιγότερο εκπαιδευμένος σε τέτοια ζητήματα απ'ό,τι μια πράκτορας της Παντοκράτειρας.

Όταν το παιχνίδι του Νικηφόρου και του Κάρβιελ τελείωσε, οι μισθοφόροι του δεύτερου πρόσφεραν στους Ζωντανούς-Νεκρούς φαγητό από το μεσημεριανό τους, το οποίο εκείνοι δέχτηκαν και τους ευχαρίστησαν, μένοντας για να φάνε μαζί τους. Ήταν ένας χυλός

που δεν γέμιζε και πολύ το μάτι της Έρικας, αλλά τον έφαγε για να μην τους προσβάλει. Ευτυχώς, δεν ήταν τόσο άσχημος όσο φαινόταν, και πρέπει να περιείχε διάφορα δυναμωτικά χορταρικά, γιατί η Έρικα αισθάνθηκε να την αναζωογονεί με σχεδόν παράξενο τρόπο.

«Τι είναι;» ρώτησε τον Χίρμωντ.

«Δεν ξέρω από μαγειρική εγώ. Απλά τρώω ό,τι μου δίνουν,» χαμογέλασε εκείνος.

Ο Κάρβιελ, που δεν καθόταν μακριά και την είχε ακούσει, της είπε: «Σ'αρέσει;»

«Είναι δυναμωτικός...»

«Το πρόσεξες, ε;» Και προς τον Νικηφόρο: «Έχετε παρατηρητικούς μισθοφόρους εσείς οι Νεκροί.»

«Δε βάζουμε όποιους νάναι στην ομάδα μας, Κάρβιελ.» Ο Κολπατζής δεν είχε ακόμα τελειώσει τον χυλό του.

Ο Κάρβιελ είπε στην Έρικα: «Περιέχει ένα σιτάρι που φέρνουν από τις Ενδότερες Πολιτείες. Επίσης, νερόρουφο– Ξέρεις τι 'ναι ο νερόρουφος;»

«Όχι.» Παρότι η Έρικα γνώριζε πολλά για τη Φεηνάρκια, οι γνώσεις της ήταν κυρίως κοινωνικοπολιτικές· δεν ήξερε και τόσα για τη φύση.

«Ένα χόρτο που φυτρώνει εδώ κυρίως, κοντά στη Νασόλκαθ, στους Καταρράκτες. Δεν κάνει να το φας ωμό – μπορεί να δηλητηριαστείς – αλλά μέσα σ'ορισμένα φαγητά είναι πολύ καλό. Κι εκτός απ'αυτά, ο χυλός έχει και λίγο αίμα Μεγαθήριου.»

«Τι είσαι, ρε Κάρβιελ; Μάγειρας;» είπε ο Νικηφόρος.

«Ο άνθρωπος που θέλει να επιβιώσει ασχολείται με τα *πάντα,* Κολπατζή.»

Όταν τελικά έφυγαν από τον καταυλισμό των μισθοφόρων του Κάρβιελ, η Έρικα άκουσε τους Ζωντανούς-Νεκρούς που είχαν έρθει μαζί με τον Νικηφόρο να λένε για τις Μελανοκυράδες του Πολέμου. «Ούτε που τους αγγίξαμε κι οι τρισκατάρατοι χωρίς λόγο εναντίον μας είναι!» είπε ο Ράκαλωντ ο νάνος. «Επειδή κάποτε κάποιοι από μας ήταν στο Στρατό της Παντοκράτειρας! Και τι έγινε, δηλαδή; Υπάρχει πια Παντοκράτειρα; Και ήμουν κι εγώ ποτέ Παντοκρατορικός; Όχι! Ούτε ο μαύρος άνθρωπος ήταν, ούτε και πολλοί άλλοι!»

«Ακριβώς,» είπε ο Έλφοντελ. «Αυτά θάπρεπε νάναι ξεχασμένα πλέον.»

«Εγώ,» τους είπε η Έρικα, «δε θάδινα και τόσο μεγάλη σημασία σε κάτι που έτυχε ν'αναφέρει ο Κάρβιελ.»

«Τι ξέρεις εσύ; Μόλις τώρα μπήκες στην ομάδα μας!» είπε ο Ράκαλωντ. Δεν την είχε αναγνωρίσει, όπως και οι περισσότεροι Ζωντανοί-Νεκροί, επειδή κανένας τους ποτέ δεν είχε δει καθαρά το πρόσωπό της. Η Έρικα είχε συναναστροφές με τον Σκοτωμένο και τους πολύ κοντινούς του ανθρώπους· για τους άλλους ήταν μονάχα μια κουκουλωμένη, μυστηριώδης φιγούρα – όσες φορές την είχαν καν δει. Τώρα, ο Νικηφόρος είχε πει σ'εκείνους που είχαν έρθει μαζί του στον καταυλισμό του Κάρβιελ: «Αυτή είναι η Σεϊλίκρα. Καινούργια»· και κανένας δεν είχε κάνει ερωτήσεις, ούτε είχε φανεί να την υποπτεύεται για τίποτε άλλο παρά για μια νεοσύλλεκτη των Ζωντανών-Νεκρών. Χωρίς την κουκούλα της την έβλεπαν αλλιώς. Και η Έρικα δεν είχε πρόβλημα να παριστάνει τη μισθοφόρο· ήξερε πώς στέκονταν, πώς βάδιζαν, και, γενικά, πώς φέρονταν οι μισθοφόροι.

«Η Σεϊλίκρα ίσως, όμως, νάχει δίκιο,» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. «Δε χρειάζεται να κάνουμε πανικό, ακόμα κι αν αυτή η Μελανοκυρά μάς υποπτεύεται. Δεν είναι η μόνη σ'ετούτο το φουσάτο, εξάλλου. Θα με παραξένευε αν *δεν* μας υποπτευόταν. Μονάχα τα όσα μουγκρίζουν για εμάς τα βόδια των Οπλισμένων Κτηνών φτάνουν για να δημιουργήσουν κακή εντύπωση στους υπόλοιπους μισθοφόρους.»

Οι άλλοι αποκρίθηκαν ότι μιλούσε σωστά. Αυτά τα Κτήνη έφταιγαν για τα μισά τους προβλήματα στη Νασόλκαθ!

Η Έρικα, όμως, δεν τους άκουγε πια. Ήταν προβληματισμένη με τον Κάρβιελ και τους μισθοφόρους του. Είχε την υποψία ότι μπορεί να ήταν χαφιέδες. Και μόνο το γεγονός ότι ήταν οι μόνοι που συμπαθούσαν τους Ζωντανούς-Νεκρούς ήταν ύποπτο. Γιατί να τους θέλουν για φίλους, όταν όλοι οι άλλοι τούς έβλεπαν εχθρικά και προειδοποιούσαν ότι μπορεί και νάταν πουλημένοι στη Σαρντίκα-Νοθ; Μια μικρή ομάδα σαν του Κάρβιελ, λογικά, δεν θα ήθελε να συναναστρέφεται ανθρώπους με κακή φήμη, για να μη χαλάσει και η *δική της* φήμη.

Επιπλέον, η Έρικα νόμιζε πως οι μισθοφόροι του Κάρβιελ συγκέντρωναν όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που θα ήταν απαραίτητα για να τους έχει ο Εύβουλος στη δούλεψή του. Μικρή συντροφιά· λίγα χρήματα· καιροσκόποι· δεν είχαν και πολλά να χάσουν.

Σίγουρα έπρεπε να τους παρακολουθήσει.

Και να ειδοποιήσει τον Ζαώρδιλ να τους έχει υπόψη του.

Μετά από τη μεσημεριανή ανάπαυση, το φουσάτο από τη Νασόλκαθ διέλυσε τον καταυλισμό του και προέλασε νότια, ενώ τα ορνιθόπτερα και το ελικόπτερο των Μελανοκυράδων του Πολέμου κατόπτευαν για τυχόν ενέδρες. Η φάρσα, δηλαδή, συνεχιζόταν, παρατηρούσε ο Ζαώρδιλ. Αλλά τώρα δεν τον απασχολούσε τόσο αν ο Εύβουλος θα κατέρριπτε τα αεροσκάφη, όσο αυτά που του είχε πει η Έρικα για τον Κάρβιελ και τους μισθοφόρους του. Μπορεί να ήταν χαφιέδες; Του φαινόταν δύσκολο να το πιστέψει αλλά και δύσκολο να το αποκλείσει. Έτσι όπως παρουσιάζει η Έρικα την κατάσταση, ακουγόταν λογικό...

Αν αληθεύει, τότε δεν έχουμε κανέναν φίλο μέσα στο φουσάτο, και έχουμε και δίπλα μας κάποιους που μπορεί να αποδειχτούν πολύ επικίνδυνοι για εμάς. Όμως ο Ζαώρδιλ δεν το θεωρούσε σκόπιμο να ειδοποιήσει τους μισθοφόρους του ακόμα, γιατί ίσως η Έρικα να έκανε λάθος· κι επιπλέον, μια τέτοια πληροφορία θα προκαλούσε μεγάλη αναστάτωση. Η Έρικα ήταν της ίδιας γνώμης, εξάλλου. Είχε πει στον Ζαώρδιλ: *«Άφησε το πράγμα να κυλήσει κανονικά, να δούμε τι θα κάνει ο Κάρβιελ. Αν έχω δίκιο γι'αυτόν και τους δικούς του, τότε από δω και στο εξής εμείς τους παρακολουθούμε, δεν παρακολουθούν εκείνοι εμάς.»* Σωστά μιλούσε, όφειλε να παραδεχτεί ο Σκοτωμένος. *Γι'αυτό είναι καλό να έχεις έναν πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας στο πλευρό σου. Ήταν υποψιασμένοι όλοι τους. Τίποτα δεν τους ξέφευγε.*

Ωστόσο, η Επανάσταση τούς είχε νικήσει...

Τη νύχτα, φρουροί ήταν τοποθετημένοι παντού γύρω απ'το στρατόπεδο του φουσάτου, γιατί ο Πυρήνας (οι Επιφανείς Κρανοφόροι, οι Ξεσηκωμένοι, και τα Οπλισμένα Κτήνη) είχε ανακοινώσει ότι τώρα μπορεί η Γαλανή Δράκαινα να τους χτυπούσε μέσα από τα σκοτάδια ανατολικά και δυτικά της δημοσιάς. Οι πάντες, επομένως, ήταν στην τσίτα.

Ακόμα ένα θέατρο, σκεφτόταν ο Ζαώρδιλ καπνίζοντας ένα τσιγάρο καθισμένος έξω απ'τη σκηνή του.

Η Έρικα παρουσιάστηκε δίπλα του, ξεπροβάλλοντας από τις πυκνές σκιές.

«Με τρόμαξες,» της είπε χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει.

«Δε σου φάνηκε.»
«Τρομάζω εσωτερικά.
»Είδες πάλι τίποτα παράξενο;»
«Ναι.»
«Τι;»
Η Έρικα κάθισε πλάι του. Φορούσε ξανά την κουκούλα της, όπως παλιά, παρότι την είχε βγάλει όσο παρίστανε τη μισθοφόρο ανάμεσα στους Ζωντανούς-Νεκρούς. Μάλλον, δεν ήθελε τώρα κανένας να δει ότι η Σεϊλίκρα μιλούσε με τον αρχηγό, υπέθεσε ο Σκοτωμένος.
«Παρακολουθούσα τον καταυλισμό του Κάρβιελ,» είπε η Έρικα. «Πράγμα όχι και πολύ δύσκολο, μικρός καθώς είναι. Αποκλείεται νάχει πάνω από είκοσι-πέντε μισθοφόρους.»
Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Ναι, κάπου τόσοι είναι. Είδες, όμως, τίποτα παράξενο ή όχι;»
«Είδα. Πριν από λίγο. Κάποιος τούς επισκέφτηκε. Φορούσε κάπα και κουκούλα και μίλησε προς στιγμή μ'έναν φρουρό, ο οποίος τον άφησε αμέσως να περάσει και να πάει στη σκηνή του Κάρβιελ.»
«Και λοιπόν;»
«Μπήκα κι εγώ στον καταυλισμό τους–»
«Γαμώ τους θεούς σου...» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. «Άμα σ'έπιαναν, ίσως τα πράγματα να ήταν χειρότερα απ'ό,τι με τη Φαίδρα!»
«Δεν υπήρχε περίπτωση να με πιάσουν–»
«Πολύ σίγουρη για τον εαυτό σου είσαι...»
«–και είμαστε '*φίλοι*' με τους μισθοφόρους του Κάρβιελ, δεν είμαστε;»
«Τέλος πάντων· για πες.»
«Γλίστρησα μέσα χωρίς να με δει κανένας, πλησίασα τη σκηνή του Κάρβιελ από την πίσω μεριά, κι έβαλα το κεφάλι μου κάτω από το ύφασμα, αρκετά ώστε να βλέπω τι γινόταν στο εσωτερικό. Μπορείς να μαντέψεις ποιον είδα;»
«Τον Εύβουλο.»
Η Έρικα κατένευσε. «Τον Εύβουλο. Να μιλά με τον Κάρβιελ. Αλλά, δυστυχώς, δεν είπαν πολλά. Ο Κάρβιελ, όταν κρυφάκουγα, έλεγε ότι θα σκοτωθούν αναμεταξύ τους – ποιοι, δεν ξέρω. Και ο Εύβουλος αποκρίθηκε 'Ωραία. Φρόντισε να μη γίνει κανένα λάθος γιατί δεν θα δεις θηρεύσιμα ούτε στον ύπνο σου.' Οπότε ο Κάρβιελ είπε 'Λάθος από τη μεριά μου δεν θα γίνει. Φοβάμαι όμως μην παρέμβουν άλλοι και το σταματήσουν.' Αλλά ο Εύβουλος τού απάντησε 'Μη φοβάσαι,

θα το έχω φροντίσει.' Αυτά περίπου είπαν, και μετά ο Εύβουλος βγήκε από τη σκηνή του Κάρβιελ σηκώνοντας ξανά την κουκούλα του. Προσπάθησα να τον ακολουθήσω καθώς έφευγε απ'τον μικρό καταυλισμό, αλλά δεν ξέρω πώς τα κατάφερε και μου χάθηκε. Εξαιτίας των φρουρών, μάλλον.»

Τα μάτια του Ζαώρδιλ στένεψαν ανήσυχα. «Τι εννοείς 'εξαιτίας των φρουρών';»

«Ήταν φρουροί στη μέση κι έπρεπε να τους αποφύγω. Μέχρι να κάνω τον κύκλο, ο Εύβουλος είχε εξαφανιστεί και δεν μπορούσα να τον εντοπίσω. Δεν έχει και πολλά φώτα μέσα στο στρατόπεδο, παρότι υποτίθεται πως φοβούνται ότι θα δεχτούμε επίθεση. Αναρωτιέμαι αν είναι τυχαίο ή μη.»

Πράγματι, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, *έχει ελάχιστα φώτα απόψε.* «Τα προσέχεις όλα, όμως...»

«Αυτή είναι η δουλειά μου. Τι σκέφτεσαι να κάνεις, τώρα;»

«Ο Κάρβιελ είναι, προφανώς, καθίκι. Θα πρέπει να ειδοποιήσω γι'αυτόν τουλάχιστον τον Νικηφόρο, τη Νιρκέκα, τον Φέκταρελ, και τη Φαίδρα'λι. Για τη Χριστίνα τι γνώμη έχεις; Θα μπορούσες να της το πεις;»

«Δε μιλάει και πολύ, ούτως ή άλλως,» αποκρίθηκε η Έρικα.

«Σε ποιους νομίζεις ότι αναφερόταν ο Κάρβιελ όταν έλεγε ότι θα σκοτωθούν αναμεταξύ τους; Σ'εμάς;»

«Δεν το αποκλείω.»

«Εμείς αποκλείεται να σκοτωθούμε αναμεταξύ μας, Έρικα. Δεν έχω προδότες μέσα στην ομάδα μου· είμαι σίγουρος γι'αυτό. Είναι όλοι άνθρωποι που ήταν από καιρό μαζί μου – εκτός από εσένα, την Ανρίθα, και τη Χριστίνα.»

«Δε νομίζω πως ο Κάρβιελ εννοούσε ότι θα αλληλοσκοτωθούν πολεμιστές από την ίδια μισθοφορική συντροφιά.»

«Τότε;» Αλλά, ξαφνικά, κατάλαβε. «Θα μας βάλει να τσακωθούμε με *άλλους* μισθοφόρους;»

«Ίσως. Το μεσημέρι μάς έλεγε ότι οι Μελανοκυράδες του Πολέμου μάς υποπτεύονται, σχεδόν σαν να ήθελε να μας στρέψει εναντίον τους.»

Ο Ζαώρδιλ το σκέφτηκε. «Κι εμένα, εξαρχής, μου έλεγε για τους Ξεσηκωμένους. Ότι εξαπλώνουν κακές φήμες για εμάς...»

«Βλέπεις; Κάτι δεν πηγαίνει καλά όταν κάποιος σού λέει συνέχεια πως οι άλλοι είναι εναντίον σου.» Η Έρικα σηκώθηκε όρθια.

«Πού πηγαίνεις;»

«Να κοιμηθώ. Είναι περασμένα μεσάνυχτα, και δε νομίζω πως πρόκειται να ξαναδώ τον Εύβουλο απόψε.»

Την επόμενη μέρα, η κοροϊδία της εναέριας κατόπτευσης συνεχίστηκε, και ο Ράκαλωντ ο νάνος πετούσε πάλι μαζί με τα υπόλοιπα ορνιθόπτερα και το ελικόπτερο των Μελανοκυράδων του Πολέμου. Κανένας πολεμιστής, άρμα, ή αεροσκάφος της Σαρντίκα-Νοθ δεν είχε μέχρι στιγμής φανεί πουθενά. Οι τόποι που διέσχιζε το φουσάτο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ ήταν έρημοι. Η διαδρομή, ήσυχη. Τρομαχτικά ήσυχη. Κανένας δεν ήταν στη δημοσιά, ούτε στα μονοπάτια που ξεκινούσαν από αυτήν. Οι μικρές πόλεις κοντά από τις οποίες το φουσάτο περνούσε έδιναν την εντύπωση ζώων ζαρωμένων στη φωλιά τους καθώς ένα πελώριο, επικίνδυνο θηρίο βαδίζει παραδίπλα. Αναμφίβολα, πολλές από αυτές είχαν δεχτεί επιθέσεις από τη Γαλανή Δράκαινα, ή της πλήρωναν κάποιο αντίτιμο προκειμένου να *μην* δεχτούν επιθέσεις.

Η ληστεία ήταν προσοδοφόρα τούτες τις ημέρες, σκεφτόταν ο Ζαώρδιλ, νιώθοντας σαν ηλίθιος που δούλευε για έναν άρχοντα ο οποίος τον πλήρωνε λίγο. Και σαν να μην έφτανε αυτό, οι γύρω από τον Ηγεμόνα έδειχναν όλοι να υποπτεύονται και να αντιπαθούν τους Ζωντανούς-Νεκρούς. *Είναι λες και σε ωθούν να γίνεις κι εσύ ληστής...*

Το μεσημέρι, καταυλίστηκαν με την ίδια φρούρηση όπως και το βράδυ. Το στρατόπεδο του φουσάτου ήταν περιτριγυρισμένο από φύλακες. Ελάχιστοι, όμως, στέκονταν στο εσωτερικό του, ανάμεσα στους καταυλισμούς, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ. Καθόλου τυχαίο, αναμφίβολα. Οι προδότες ήθελαν να έχουν ελευθερία κινήσεων. Εκτός αυτού, πρόσεξε επίσης πως η μορφή του στρατοπέδου είχε λιγάκι αλλάξει. Αν και οι μισθοφόροι του Κάρβιελ και οι Μελανοκυράδες του Πολέμου εξακολουθούσαν να είναι κοντά στους Ζωντανούς-Νεκρούς, από τις άλλες μεριές βρίσκονταν διαφορετικοί μισθοφόροι από πριν. *Γιατί;* Ούτε αυτό ο Ζαώρδιλ νόμιζε πως ήταν τυχαίο. Πρέπει να ήταν μέρος του σχεδίου του Εύβουλου. Έστηνε τα πιόνια του επάνω στον πίνακα του πολέμου...

Ο Ζαώρδιλ είχε προειδοποιήσει τους κοντινούς του ανθρώπους για τον Κάρβιελ από την αυγή, και τώρα ο Νικηφόρος, καθώς πήγαινε προς τους «φιλικούς» τους γείτονες, έκλεισε το μάτι στον Σκοτωμέ-

νο. Είχαν συμφωνήσει να μη διακόψουν τη συναναστροφή τους με τον Κάρβιελ, για να παρακολουθούν τι θα τους έλεγε. Γύρω από τον Νικηφόρο ήταν και μερικοί άλλοι μισθοφόροι, που τον ακολούθησαν καθώς απομακρυνόταν πηγαίνοντας προς τον καταυλισμό του Κάρβιελ. Ανάμεσά τους δεν ήταν η Έρικα. *Πού έχει πάει τώρα;* αναρωτήθηκε ο Ζαώρδιλ.

–Κάτι από δίπλα του!

Ο Σκοτωμένος τινάχτηκε πίσω ενώ, συγχρόνως, στρεφόταν τραβώντας το ξιφίδιό του.

Δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς είδε. Μια θολή μορφή στον αέρα, ένα γυαλιστερό μάτι μικρότερο από ανθρώπου, σαν της γάτας. Άκουσε ένα φτεροκόπημα και η μορφή έστριψε να φύγει από το πλάι της σκηνής του. Ο Ζαώρδιλ σπάθισε, αλλά αστόχησε τον δαίμονα.

«Μάγισσα!» φώναξε. «ΜΑΓΙΣΣΑ!» Κι έτρεξε πίσω από το πλάσμα.

Αλλά αυτό είχε εξαφανιστεί.

Η Φαίδρα'λι ήρθε τρέχοντας, έχοντας ακούσει τις φωνές του. Η σκηνή της δεν ήταν μακριά από του Σκοτωμένου. «Τι συμβαίνει, αρχηγέ;»

Ο Ζαώρδιλ τής είπε τι είχε δει. «Νομίζω ότι με κατασκόπευε, ό,τι σκατά κι αν ήταν!»

Η Φαίδρα'λι έκανε ένα ξόρκι, μουρμουρίζοντας λόγια και μισοκλείνοντας τα μάτια. «Έχει φύγει,» επιβεβαίωσε. «Ούτε με τη μαγεία μου το εντοπίζω, ούτε η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων το αισθάνεται.»

«Τι μπορεί να ήταν;»

«Κάποιος δαίμονας, προφανώς.»

«Τον έχει μάγος υπό την κυριαρχία του;»

«Θα μπορούσε. Κι έτσι όπως τον περιγράφεις, μάλλον είναι βέβαιο.»

«Οι Λάμιες να τους φάνε!» γρύλισε ο Ζαώρδιλ. «Μας κατασκοπεύουν και μέσα στον καταυλισμό μας τώρα! Μπορείς να βρεις ποιος τον έστειλε εδώ;»

«Δε νομίζω ότι ήταν ένας από εκείνους τους δαίμονες που συνάντησα όταν έγινε η φασαρία με τα Οπλισμένα Κτήνη. Άκουγες συρίγματα σαν από φίδι;»

«Όχι.»

«Κροτάλισμα σαν κόκαλα να χτυπάνε αναμεταξύ τους;»

«Ούτε.»

«Όπως είπα, δεν ήταν από αυτούς που συνάντησα εκείνη τη βραδιά. Τον έναν – αυτόν που συρίζει σαν φίδι κι ακούγεται να φτεροκοπά – τον έχει ο ένας από τους δύο μάγους των Οπλισμένων Κτηνών. Τον άλλο – αυτόν που κροταλίζει – τον έχει ο μάγος των Ξεσηκωμένων.»

«Ποιος μπορεί, λοιπόν, να έστειλε αυτόν που είδα;» Ο Ζαώρδιλ παρατήρησε πως κι άλλοι μισθοφόροι είχαν τώρα συγκεντρωθεί γύρω του, έχοντας καταλάβει ότι κάτι συνέβαινε. Δεν ήθελε να τον ακούσουν και ν'ανησυχήσουν. «Πηγαίνετε στις δουλειές σας!» τους είπε. «Στις δουλειές μας! Με τη μάγισσα θέλω να μιλήσω.»

Κανένας δεν έφερε αντίρρηση· απομακρύνθηκαν.

Εκτός από τον Φέκταρελ, ο οποίος δεν πρέπει να ήταν στη σκηνή της Φαίδρας όταν εκείνη είχε ακούσει τη φωνή του Ζαώρδιλ και είχε έρθει. «Τι συμβαίνει, αρχηγέ;»

Ο Σκοτωμένος τού είπε.

«Χειροτέρεψε το πράγμα, δηλαδή...» παρατήρησε ο Αρχιανιχνευτής.

«Γίνεται να χειροτερέψει;» Και ρώτησε τη Φαίδρα: «Σε ποιον θα μπορούσε ν'ανήκει ο δαίμονας;»

«Απ'ό,τι έχω καταλάβει,» είπε εκείνη, «εκτός από τους δύο που συνάντησα, υπάρχουν άλλοι τέσσερις στον καταυλισμό: ένας ακόμα των Οπλισμένων Κτηνών, ένας των Επιφανών Κρανοφόρων, ένας των Μελανοκυράδων του Πολέμου, και ένας σε κάποιον άλλο από τους μικρότερους καταυλισμούς.»

«Τρέχα γύρευε...» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. «Δεν ξέρεις τις μορφές τους, έτσι;»

«Όχι. Θα μπορούσα όμως να υφάνω μια Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως γύρω από τον καταυλισμό μας, ώστε μόλις κάποιος δαίμονας μπει να τον εντοπίσω αμέσως.»

Ο Ζαώρδιλ κατένευσε. «Ναι, να το κάνεις αυτό.» Φοβόταν ότι ίσως ο Εύβουλος να μάθαινε πως τον είχαν καταλάβει: και τότε τα πράγματα θα πήγαιναν πολύ άσχημα γι'αυτούς. Το όλο θέμα ήταν να τον αιφνιδιάσουν.

Είχε ήδη νυχτώσει όταν έφτασαν στις όχθες του ποταμού Νίρφεβ, και είδαν αντίκρυ τους, στο φως των τριών φεγγαριών της Φενηνάρκια, εκείνο που από πριν φαντάζονταν. Οπλισμένους ληστές να στέκονται πάνω στην Ψηλή Γέφυρα και να τους περιμένουν. Είχαν στή-

σει ακόμα και κανόνια εκεί, ενώ στον ποταμό βάρκες περιφέρονταν οι οποίες είχαν επίσης πυροβόλα προσαρτημένα επάνω τους. Στον αέρα πετούσαν δύο ελικόπτερα, που κανένα δεν έμοιαζε τόσο εντυπωσιακό όσο των Μελανοκυράδων του Πολέμου· όμως ήταν κι αυτά οπλισμένα: τα πυροβόλα τους διακρίνονταν να προεξέχουν. Και πέρα, στα νότια του ποταμού, φαινόταν να ορθώνεται το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, καμωμένο από πελώριες πέτρες, φαντάζοντας απόρθητο.

Καθώς τα οχήματα του στρατεύματος του Ηγεμόνα σταματούσαν, ο Ζαώρδιλ κοίταζε αυτό το πανίσχυρο οικοδόμημα και αναρωτιόταν ξανά πώς είχε κατορθώσει η Σαρντίκα-Νοθ να το καταλάβει. Σίγουρα, είχε πολλές δυνάμεις στη διάθεσή της – καταφανές από τους πολεμιστές και τα όπλα τώρα αντίκρυ τους – αλλά δεν επαρκούσαν για να πάρει το οχυρό τόσο γρήγορα όσο το είχε πάρει. Τουλάχιστον, ο Ζαώρδιλ δεν είχε ακούσει να έχει γίνει καμια μακροχρόνια πολιορκία, και δε νόμιζε ότι κάτι τέτοιο θα είχε μείνει κρυφό. Επιπλέον, οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας μάλλον δεν θα είχαν την υπομονή για πολιορκία, ούτως ή άλλως. Οι άνθρωποι που στρέφονταν στη ληστεία σπάνια ήταν τόσο πειθαρχημένοι. Προτιμούσαν το γρήγορο πλιάτσικο.

Η Γαλανή Δράκαινα όχι μόνο κατέλαβε αυτό το τρομερό οχυρό, μα το κατέλαβε και με απίστευτη ταχύτητα!

Οι μισθοφόροι του στρατεύματος του Ηγεμόνα άρχισαν να βγαίνουν από τα μεγάλα οχήματα που τους μετέφεραν και να στρατοπεδεύουν ενώ, συγχρόνως, βρίσκονταν σε ετοιμότητα για πιθανή άμεση επίθεση της Σαρντίκα-Νοθ. Καθώς ένα μέρος του φουσάτου δούλευε για να στήσει τον καταυλισμό, ένα άλλο μέρος παρατασσόταν για μάχη. Πεζοί, οπλισμένοι με πυροβόλα και αγχέμαχα όπλα για όταν τύχαινε να βρεθούν κοντά στον εχθρό· καβαλάρηδες επάνω σε άγρια πολεμικά άτια, επάνω σε ελέφαντες, κι επάνω σε λυκόχοιρους· άρματα μάχης με μεγαλύτερα και μικρότερα όπλα· μηχανοκίνητα δίκυκλα με έναν οδηγό κι έναν πυροβολητή από πίσω του· μεγάλα κανόνια επάνω σε τροχούς· και το ενεργειακό κανόνι που είχαν φέρει οι Ξένοι – ένα τρομερά καταστροφικό όπλο. Οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν ήταν παρά ένα μικρό μέρος αυτού του φουσάτου το οποίο είχε συγκεντρώσει ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ για να αφανίσει τη λήσταρχο που είχε προκαλέσει τόσα προβλήματα σε τούτες τις περιοχές. Διέθεταν περίπου ογδόντα πολεμιστές: οι πενήντα παλιοί,

πρώην Παντοκρατορικοί, και οι υπόλοιποι καινούργιοι, όλοι τους γηγενείς της Φεηνάρκια. Είχαν, επίσης, τριάντα άλογα, τέσσερις λυκόχοιρους, και πέντε ελέφαντες, καθώς και πέντε δίκυκλα, δύο τεθωρακισμένα με τέσσερις τροχούς και πυροβόλα, και δύο ορνιθόπτερα (που, συνήθως, ήταν άχρηστα στις μεγάλες μάχες γιατί εύκολα καταρρίπτονταν).

Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ έμειναν στις θέσεις τους, παρατηρώντας τους εχθρούς τους μέσα από το σκοτάδι, φρουρώντας την Ψηλή Γέφυρα και τις όχθες του ποταμού. Περίμεναν *εκείνοι* να κινηθούν πρώτοι.

Αλλά αυτό, φυσικά, μονάχα ένας ανόητος στρατηγός θα το έκανε μες στη νύχτα, ύστερα από μια ολόκληρη ημέρα προέλασης. Ούτε ο Μάρβωντ, όμως, το Μεγάλο Κτήνος, δεν ήταν τόσο ανόητος. Και σίγουρα όχι οι Ξεσηκωμένοι ή ο Εύβουλος. Επιπλέον, όπως ήταν σχεδόν βέβαιος ο Ζαώρδιλ, ο αρχηγός των Επιφανών Κρανοφόρων δεν σκόπευε ποτέ να επιτεθούν, έτσι κι αλλιώς.

Το στρατόπεδο στήθηκε, και οι μισθοφόροι κάθισαν να ξεκουραστούν ενώ, ασφαλώς, είχαν βάλει παντού σκοπιές και βρίσκονταν σε εγρήγορση.

Ο Ζαώρδιλ συγκέντρωσε στη σκηνή του τον Νικηφόρο, τη Νιρκέκα, τον Φέκταρελ, και τη Φαίδρα'λι και τους είπε να μην κοιμηθούν καθόλου απόψε. Να προσέχουν όσο ποτέ.

«Πιστεύεις ότι θα κάνει την κίνησή του ετούτη τη νύχτα; Μόλις φτάσαμε;» ρώτησε ο Φέκταρελ.

«Το θεωρώ πιθανό,» απάντησε ο Σκοτωμένος. «Γιατί να περιμένει; Και υποπτεύομαι ότι ένα μέρος του σχεδίου του είναι να μας βάλει να σκοτωθούμε με κάποιους γείτονές μας. Τις Μελανοκυράδες του Πολέμου, ίσως. Αυτό θα τον βοηθήσει να προκαλέσει σύγχυση, ώστε οι σύμμαχοί του να ξεπαστρέψουν τους υπόλοιπους μισθοφόρους που είναι πιστοί στον Ηγεμόνα.»

«Και πώς μπορούμε να το αποτρέψουμε;» ρώτησε η Νιρκέκα.

«Μην τους αφήσετε να σας προκαλέσουν ώστε να επιτεθείτε σε άλλους μισθοφόρους.»

«Τέτοια ώρα; Πώς να μας προκαλέσουν, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω. Να έχετε τα μάτια σας ανοιχτά.» Ο Ζαώρδιλ τούς κοίταξε όλους, τον έναν μετά τον άλλο. Κανένας δεν είχε τίποτα να πει. Οπότε, ρώτησε τη Φαίδρα: «Έχεις εντοπίσει τίποτα, μάγισσα;»

«Τίποτα δεν έχει έρθει μέσα στον καταυλισμό, από τότε που έκανα τη μαγγανεία.»

Φυσικά, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Τώρα ξέρουν ότι τους καταλάβαμε.*

Κεφάλαιο Εικοστό-Πρώτο
Σπίθα στο Λάδι, Περικύκλωση, και Προδοσία

Η Νιρμάνκα είχε προστάξει τους μισθοφόρους της να είναι σε επιφυλακή απόψε. Όχι επειδή φοβόταν ότι η Σαρντίκα-Νοθ θα εφορμούσε από την Ψηλή Γέφυρα και τις όχθες του ποταμού, αλλά επειδή φοβόταν πως, επιτέλους, οι προδότες – οι άνθρωποι της Γαλανής Δράκαινας μέσα στο φουσάτο – θα έκαναν την κίνησή τους. *Κι έχουμε την ατυχία να βρισκόμαστε καταυλισμένοι πλάι τους!*

Είχε αποφασίσει να μην κοιμηθεί καθόλου, και στεκόταν τώρα στην είσοδο της σκηνής της, κάτω από την τραβηγμένη κουρτίνα, φορώντας πανοπλία από αλεξίσφαιρο δέρμα και ατσάλινους κρίκους. Από τη στάση της, οι άνθρωποί της καταλάβαιναν ότι η Μελανοκυρά τους ανησυχούσε.

Το πρωί, προτού το φουσάτο του Ηγεμόνα διαλύσει την προηγούμενη νυχτερινή του κατασκήνωση, η Νιρμάνκα είχε επισκεφτεί τον Εύβουλο, τον αρχηγό των Επιφανών Κρανοφόρων, για να του ζητήσει, αν ήταν δυνατόν, να αλλάξει η θέση του καταυλισμού των Μελανοκυράδων του Πολέμου μέσα στο στρατόπεδο. Δεν ήθελε πια να είναι πλάι στους Ζωντανούς-Νεκρούς. Ο Εύβουλος την είχε κοιτάξει συνοφρυωμένος και την είχε ρωτήσει γιατί. Είχε υπάρξει κάποιο πρόβλημα; Κάποια προστριβή ανάμεσά τους; Η Νιρμάνκα είχε αποκριθεί όχι, τίποτα δεν είχε γίνει, αλλά, επειδή παλιότερα ήταν Παντοκρατορικοί, φοβόταν ότι ίσως να πήγαιναν τώρα με το μέρος της Σαρντίκα-Νοθ. Ίσως *ήδη* να ήταν με το μέρος της – προδότες μέσα στο στράτευμα του Ηγεμόνα. «Αυτή,» είχε πει ο Εύβουλος, «είναι μια πολύ σοβαρή κατηγορία. Έχεις αποδείξεις; Ενδείξεις, τουλάχιστον;» Η Νιρμάνκα είχε μόνο τον λόγο του Κάρβιελ, αλλά δεν είχε πει τίποτα γι'αυτόν· δεν ήθελε να τον εκθέσει. Οι μισθοφόροι του ήταν λίγοι, κι αν διέρρεε ότι είχε κακολογήσει τους Ζωντανούς-Νεκρούς, μπορεί οι Ζωντανοί-Νεκροί ακόμα και να του επιτίθονταν. Ήταν, άλλωστε, κι αυτός καταυλισμένος κοντά τους. Επομένως, η Νιρμάνκα είχε αποκριθεί στον Εύβουλο ότι όχι, δεν είχε αποδείξεις, αλλά, με όσα ακούγονταν για τους Ζωντανούς-Νεκρούς, δεν τους

είχε εμπιστοσύνη. Οπότε, ο αρχηγός των Επιφανών Κρανοφόρων τής είχε πει να μην ανησυχεί· «τα έχω όλα υπό έλεγχο. Αν αποδειχτούν προδότες, θα τους τσακίσουμε κατευθείαν. Ούτε να κουνηθούν δεν θα προλάβουν.» Και το έλεγε με αρκετή αυτοπεποίθηση ώστε η Νιρμάνκα να πιστέψει ότι είχε κάτι *συγκεκριμένο* στο μυαλό του.

Μακάρι να είναι έτσι, σκεφτόταν τώρα, με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της, καθώς κοίταζε τον καταυλισμό των Μελανοκυράδων του Πολέμου μέσα στη νύχτα. *Μακάρι να τους παρακολουθεί.*

Χτες είχε βάλει τον Θαρκάμελ'λι να στείλει τον δαίμονά του για να κατασκοπεύσει τους Ζωντανούς-Νεκρούς, να μάθει τα σχέδιά τους, αλλά αυτός ο δαίμονας ήταν ατζαμής πολλές φορές, είχε παρατηρήσει η Νιρμάνκα. Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος τον είχε δει, της ανέφερε μετά ο Θαρκάμελ, και η μάγισσα των Νεκρών ύφανε μια Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως γύρω απ'όλο των καταυλισμό τους. «Δεν το ρισκάρω να τους ξαναπλησιάσω,» είχε πει ο Θαρκάμελ'λι. «Θα εντοπίσουν το Γυαλιστερό Μάτι του Θολού Ανέμου, και ίσως να καταλάβουν, μάλιστα, ότι από εδώ ήρθε.»

Επομένως, τώρα η Νιρμάνκα δεν μπορούσε να ξέρει πότε σχεδίαζαν να επιτεθούν οι Ζωντανοί-Νεκροί· αλλά δεν νόμιζε ότι θ'αργούσαν. Απόψε, πολύ πιθανόν, για να διαλύσουν το φουσάτο προτού καν ξεκινήσει η πολιορκία. Και, καθώς γινόταν χάος εδώ, θα έρχονταν και οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας από τα νότια...

Η Νιρμάνκα είχε ρωτήσει, προτού κατασκηνώσουν, τον Κάρβιελ αν είχε ακούσει κι άλλα σχετικά με την επίθεση των Ζωντανών-Νεκρών. Αν είχε ακούσει πότε ακριβώς θα γινόταν. Εκείνος, όμως, είχε αποκριθεί ότι τους είχε κρυφακούσει μόνο εκείνη τη μία φορά να το συζητάνε. «Κατά τύχη το πήρε τ'αφτί μου. Νομίζεις ότι θάλεγαν μπροστά σ'εμένα κάτι τέτοιο; Μπορεί να ξέρουν ότι τους φοβάμαι, μα είναι προσεχτικοί ακόμα και μ'έναν ακίνδυνο άνθρωπο σαν εμένα.»

Η Νιρμάνκα, σε διαφορετική περίπτωση, θα τα θεωρούσε αυτά κακές φήμες και τίποτα περισσότερο. Αλλά ο Κάρβιελ ήταν από την ανατολική Φεηνάρκια, όπως κι εκείνη, και της είχε φανεί αρκετά αξιόπιστος. Επίσης, οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν πρώην Παντοκρατορικοί· όλοι το έλεγαν, και όλοι προειδοποιούσαν γι'αυτούς.

«Γιατί δεν πας να το πεις στον Εύβουλο;» είχε ρωτήσει η Νιρμάνκα τον Κάρβιελ. «Ή στους Ξεσηκωμένους;»

«Κι άμα μαθευτεί ότι εγώ τους το σφύριξα, τι λες μετά να γίνει μαζί μου; Θα με καθαρίσουν οι Νεκροί ή όχι;»

Είχε δίκιο σ'αυτό, βέβαια...

«Επιπλέον,» είχε συνεχίσει ο Κάρβιελ, «ούτως ή άλλως τους προσέχουν. Νομίζεις πως τους εμπιστεύονται;» Ρουθούνισε. «Από μακριά φαίνονται για επικίνδυνοι!»

Ο Βάντραμιλ, ο υπαρχηγός της Νιρμάνκα μέσα στον καταυλισμό, την πλησίασε εκεί όπου εκείνη στεκόταν στην είσοδο της σκηνή της, ντυμένος κι αυτός με την πανοπλία του κι έχοντας το τουφέκι του με την ξιφολόγχη κρεμασμένο στον ώμο. Ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας με πορφυρό δέρμα, μαύρα μούσια, και ξυρισμένο κεφάλι.

«Άδικα μού φαίνεται ότι τους έβαλες όλους σ'ανησυχία,» είπε. «Δε βλέπω να γίνεται τίποτα.»

«Οι πληροφορίες μας άλλα λένε...»

«Πληροφορίες...» ρουθούνισε ο Βάντραμιλ. «Αυτόν τον Κάρβιελ δεν τον πολυγουστάρω, και σ'το έχω ξαναπεί. Κάτι δε μ'αρέσει στη μούρη του.»

«Γιατί να πει ψέματα; Προφανώς, τους άκουσε να λένε πως θα επιτεθούν πρώτα σ'εμάς.»

«Μπορεί ν'αστειεύονταν. Ξέρεις πώς είναι οι μισθοφόροι...»

«Επειδή ξέρω, γι'αυτό είμαι προσεχτική, Βάντραμιλ. Θα μου μάθεις τη δουλειά μου;»

Πάντοτε ήταν αμυντική σε τέτοια θέματα, είχε παρατηρήσει ο Βάντραμιλ. Περισσότερο, ίσως, από τις άλλες δύο Μελανοκυράδες, την Κλαράντια και την Ξαρντάλκι, που τώρα, φυσικά, δεν ήταν εδώ μαζί τους, αλλά στην ανατολική Φεηνάρκια. «Δεν θα ήθελα καν να το προσπαθήσω,» μειδίασε ο Βάντραμιλ. «Όχι πως θα υπήρχε ανάγκη, ασφαλώς...» Και ήταν αλήθεια· η Νιρμάνκα ήταν, κατά πρώτον, μεγαλύτερη από εκείνον και, κατά δεύτερον, περισσότερα χρόνια μισθοφόρος. Και για ποιους δεν είχε πολεμήσει στη Φεηνάρκια...

Απρόσμενα – θόρυβος! Αναταραχή!

Η Νιρμάνκα έστρεψε το βλέμμα της προς τα εκεί όπου οι πολεμιστές της συγκεντρώνονταν. «Τα ζώα!» φώναζαν κάποιοι. «Τα ζώα πέφτουν! Πεθαίνουν!»

Η Νιρμάνκα έπιασε το κράνος της από κάτω και, φορώντας το βιαστικά, έτρεξε προς τις μάντρες. Για να δει ελέφαντες να μαστιγώνουν τον αέρα με τις προβοσκίδες τους και να υψώνονται στα πισινά τους πόδια, φωνάζοντας, προτού καταρρεύσουν στη γη σαν κά-

τι να είχε ρουφήξει τις δυνάμεις τους ή να τους σκότωνε από μέσα. Με τα άλογα και τους λυκόχοιρους το ίδιο συνέβαινε: τα θηρία βρίσκονταν σε αναστάτωση, γρύλιζαν και χρεμέτιζαν, και μετά κατέρρεαν.

«Τι έγινε;» φώναξε η Νιρμάνκα. «*Τι έγινε εδώ;*»

«Κάποιος έρ'ξε δ'λητήρ'ο, αρχ'γέ!» είπε ένας από αυτούς που φυλούσαν τα ζώα, πλησιάζοντάς την. «Δ'λητήρ'ο! Πονάν και π'θαίνουν!»

«Πότε έγινε αυτό; Εσείς δεν τα ταΐζετε;»

«Ναι, δεν ξέρ–»

Οι ελέφαντες έσπασαν το μικρό τείχος της μάντρας και ξαμολήθηκαν εξαγριωμένοι μες στον καταυλισμό των Μελανοκυράδων του Πολέμου.

«*ΦΥΓΕΤ' ΑΠ'ΤΗ ΜΕΣΗ!*» ούρλιαξε κάποιος, καθώς μισθοφόροι έτρεχαν από δω κι από κει.

Και η Νιρμάνκα έτρεξε, χάνοντας απ'τα μάτια της τον άντρα με τον οποίο μιλούσε πριν από λίγο, καθώς και τον Βάντραμιλ. Σκόνη είχε σηκωθεί, γιγάντια πόδια ακούγονταν να βροντάνε στη γη· μια από τις μεγάλες μορφές των ελεφάντων πέρασε μπροστά από τη Νιρμάνκα, παραλίγο ποδοπατώντας την, αναγκάζοντάς την να πέσει πάνω σε μια σκηνή. Και μετά, ο ελέφαντας σωριάστηκε σα να μπέρδεψε τα πόδια του, και μούγκριζε πονεμένα, ξεψυχώντας.

Η νύχτα φωτίστηκε από μια έκρηξη. Σκηνές είχαν αρπάξει φωτιά.

«*Οι Ζωντανοί-Νεκροί!*» αντήχησαν οι φωνές των Μελανοκύρηδων του Πολέμου. «*Οι Ζωντανοί-Νεκροί μάς επιτίθενται!*»

Η Έρικα τριγύριζε ανάμεσα στις σκηνές του νυχτερινού καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών, παρατηρώντας τον γειτονικό καταυλισμό του Κάρβιελ αλλά και των Μελανοκυράδων του Πολέμου, καθώς και των άλλων μισθοφορικών ομάδων που βρίσκονταν κοντά στους Ζωντανούς-Νεκρούς. Όπως ο Ζαώρδιλ, έτσι κι εκείνη, περίμενε ότι απόψε κάτι θα γινόταν.

Και είχε δίκιο.

Φασαρία την έκανε να στρέψει το βλέμμα της στον καταυλισμό των Μελανοκυράδων. Κάτι δεν πήγαινε καλά με τα ζώα τους. Είχαν αφηνιάσει. Οι ελέφαντες ξέφευγαν από τη μάντρα!

Και μετά – μια έκρηξη. Μια σκηνή είχε ανατιναχτεί, βάζοντας φωτιά και σ'άλλες γύρω της.

Η Έρικα έμεινε στη θέση της, παρατηρώντας, προσπαθώντας να διακρίνει αν κανένας έφευγε από τον καταυλισμό των Μελανοκυράδων – αυτός που είχε κάνει τη δολιοφθορά. Όμως, τότε, κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή της: φωνές μέσα από τον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών. Από τη μεριά που συνόρευε με τον καταυλισμό του Κάρβιελ.

Η Έρικα έτρεξε και είδε ότι ο Φέκταρελ και μερικοί από τους ανιχνευτές του είχαν περικυκλώσει κάποιον. Ο Αρχιανιχνευτής τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στη γη. «Φωνάξτε τον αρχηγό!» είπε, κι ένας από τους ανιχνευτές έτρεξε προς τη σκηνή του Ζαώρδιλ.

Η Έρικα περίμενε τον Σκοτωμένο να έρθει μαζί με τον ανιχνευτή και, μόλις τον είδε, εξοπλισμένο και έτοιμο (δεν πρέπει να είχε πέσει να κοιμηθεί), τον ακολούθησε.

Εκείνος πρόσεξε ότι κάποιος ζύγωνε από δίπλα του και, στρεφόμενος, τράβηξε το πιστόλι του. «Α, εσύ είσαι,» είπε, αναγνωρίζοντάς την.

«Κάτι γίνεται στον καταυλισμό των Μελανοκυράδων.»

«Το είδα. Αλλά κάτι γίνεται κι εδώ, επίσης.»

«Τον πιάσαμε να προσπαθεί να μπει κρυφά, αρχηγέ,» είπε ο ανιχνευτής, «και κουβαλά έναν σάκο. Ίσως νάχει εκρηκτικά.»

Ο Ζαώρδιλ και η Έρικα ακολούθησαν τον ανιχνευτή εκεί όπου ο Φέκταρελ και οι άλλοι είχαν περικυκλώσει τον εισβολέα. Ο Αρχιανιχνευτής τού είχε τώρα πάρει τον σάκο και τον άδειαζε στη γη. Πράγματι, βόμβες έπεσαν στο χώμα.

«Είναι άνθρωπος του Κάρβιελ,» είπε η Έρικα στον Ζαώρδιλ, αναγνωρίζοντας τον εισβολέα καθώς τον έβλεπε από κοντά. Ήταν ο Χίρμωντ, με τον οποίο μιλούσε χτες το απόγευμα.

«Έκανα λάθος! έκανα λάθος!» είπε ο Χίρμωντ, πεσμένος ανάσκελα στη γη. «Συγνώμη· ήθελα να τα μεταφέρω στη σκηνή με τα πυρομαχικά, αλλά μες στη νύχτα έκανα λάθος, έστριψα σε λάθος μεριά– *Ααγκχχχ…*»

Ο Ζαώρδιλ τον είχε κλοτσήσει στα πλευρά, κάνοντάς τον να διπλωθεί. «Ναι, έκανες λάθος που ήρθες εδώ,» γρύλισε. «Σε περιμέναμε.» Είχε προστάξει τον Φέκταρελ να προσέχει μήπως κανένας από τον καταυλισμό του Κάρβιελ επιχειρήσει τίποτα άσχημο, κι όπως είχε αποδειχτεί, πολύ καλά είχε κάνει.

Μια μισθοφόρος ήρθε, τότε, τρέχοντας και φωνάζοντας: «Οι Μελανοκυράδες μάς επιτίθενται, αρχηγέ! Μας επιτίθενται!»

Ο Ζαώρδιλ καταράστηκε. «Μην τους χτυπήσετε! Κρατήστε τους μακριά!» Μπορούσε, όμως, ν'ακούσει πυροβολισμούς και κραυγές πολλών ανθρώπων μαζί: η σύγκρουση είχε ήδη ξεκινήσει.

«Σκοτωμένε!» Τώρα ήταν ο Νικηφόρος ο Κολπατζής που ερχόταν. «Μας επιτίθενται, οι γαμημένοι!»

«Μόλις μου το είπε,» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ δείχνοντας με το βλέμμα του τη μισθοφόρο που είχε έρθει τρέχοντας.

«Όχι οι Μελανοκυράδες. Από εκεί!» Ο Νικηφόρος έδειξε προς τη μεριά όπου ήταν άλλοι καταυλισμοί, μικρότεροι. Αυτοί που είχαν μπει εκεί ύστερα από την αλλαγή της μορφής του στρατοπέδου.

Ο Εύβουλος έβαλε κοντά μας τους ανθρώπους του, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. «Γαμώ τ'αφτιά σας!» γρύλισε, εξαγριωμένος. «Σας είχα πει να αποτρέψετε τη σύγκρουση!»

«Τι σκατά να κάνουμε;» αντιγύρισε ο Νικηφόρος. «Δεν ακούς τι σου λέω; Δεν προσπαθούν να μας *προκαλέσουν* – μας επιτίθενται κανονικά!»

Και ο Ζαώρδιλ ήξερε πως ο Κολπατζής είχε δίκιο· δεν μπορούσαν να αποφύγουν τη σύγκρουση όταν προσπαθούσαν ενεργά να τους σκοτώσουν.

«Αυτόν κρατήστε τον δεμένο,» πρόσταξε τον Φέκταρελ, δείχνοντας τον άνθρωπο του Κάρβιελ που βρισκόταν ακόμα πεσμένος στη γη· κι ο Αρχιανιχνευτής έγνεψε στους ανιχνευτές του να υπακούσουν.

Οι Μελανοκυράδες του Πολέμου είχαν αφιονιστεί. Ύστερα από όσα είχαν ακούσει για τους Ζωντανούς-Νεκρούς κι αφού πίστευαν πως οι Ζωντανοί-Νεκροί τούς είχαν βάλει στόχο, το πρώτο πράγμα που αμέσως θεώρησαν ήταν ότι τώρα αυτοί τούς χτυπούσαν. Ποιος άλλος θα τους επιτίθετο, εξάλλου; Ήταν φανερό πως η επίθεση προερχόταν εκ των έσω.

Ο Κάρβιελ είχε ρίξει μια σπίθα στο λάδι που ο ίδιος είχε απλώσει, και τώρα η πυρκαγιά ξεκινούσε. Οι Μελανοκυράδες ορμούσαν στους Ζωντανούς-Νεκρούς, πυροβολώντας τους και χτυπώντας τους με αγχέμαχα όπλα, σκίζοντας τις σκηνές τους και ουρλιάζοντας, αποκαλώντας τους προδότες, κακούργους, σκυλιά της Παντοκράτειρας.

Από την άλλη μεριά του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών ήταν κατασκηνωμένες διάφορες μικρές μισθοφορικές ομάδες και ανεξάρτητοι μισθοφόροι που ήταν όλοι πληρωμένοι από τον Εύβουλο (ο οποίος έπαιρνε τα λεφτά του από τον Γελαστό Άρχοντα). Κανένας τους δεν κοιμόταν· περίμεναν ακριβώς αυτή η στιγμή να έρθει – ο Εύβουλος τούς είχε ενημερώσει. Τώρα, επομένως, σηκώθηκαν και στράφηκαν εναντίον των Ζωντανών-Νεκρών, πυροβολώντας από μακριά, όχι ορμώντας καταπάνω τους. Αλλά φωνάζοντας, έντονα, πολύ έντονα: «ΠΡΟΔΟΤΕΣ! *ΠΡΟΔΟΤΕΣ!*» για να ξεσηκώσουν όλο το στρατόπεδο.

Ο Εύβουλος, ακούγοντας τη φασαρία, βγήκε απ'τη σκηνή του οπλισμένος, ξέροντας πως το σχέδιό του άρχιζε να λειτουργεί όπως έπρεπε. Σαν μια καλοσυγχρονισμένη μηχανή.

Στον καταυλισμό των Οπλισμένων Κτηνών, εν τω μεταξύ, οι μισθοφόροι σηκώνονταν και οπλίζονταν. Το ίδιο και στον καταυλισμό των Ξεσηκωμένων, και σε άλλους καταυλισμούς όπου κανένας πολεμιστής δεν γνώριζε για το σχέδιο του Εύβουλου. Αμέσως πίστευαν όλοι εκείνο που άκουγαν ν'αντηχεί ανάμεσα από τις σκηνές: «Οι Ζωντανοί-Νεκροί! Οι Ζωντανοί-Νεκροί μάς πρόδωσαν! Τα σκυλιά της Παντοκράτειρας!»

Ο Ζαώρδιλ άρπαξε μια από τις βόμβες που είχε φέρει ο εισβολέας, την ενεργοποίησε, και την πέταξε μέσα στον καταυλισμό του Κάρβιελ. Μια έκρηξη ακολούθησε και μια σκηνή άρπαξε φωτιά. Ο Σκοτωμένος ήλπιζε να ήταν κάπου εκεί κοντά κι ο ίδιος ο Κάρβιελ και να είχε καεί.

Αλλά τώρα δεν είχε άλλο χρόνο για τέτοια. Τρέχοντας προς το κέντρο του καταυλισμού των Ζωντανών-Νεκρών, περιτριγυρισμένος από πολεμιστές του, φώναξε: «Πάρτε αμυντικό σχηματισμό! *Αμυντικό σχηματισμό!* Εδώ! Όλοι συγκεντρωθείτε στο κέντρο! Και αμυντικό σχηματισμό!»

Οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν αργοπόρησαν. Τράβηξαν τα ζώα τους προς το κέντρο του καταυλισμού, και μαζεύτηκαν όλοι εκεί, ενώ πυροβολούσαν προς τη μεριά απ'όπου έρχονταν οι Μελανοκυράδες του Πολέμου διαλύοντας και πυρπολώντας σκηνές. Οι Ζωντανοί-Νεκροί έφεραν κοντά τα άρματα μάχης και τα μεγάλα φορτηγά τους έτσι ώστε να τα χρησιμοποιήσουν σαν τείχος γύρω τους. Ορισμένοι μπήκαν μέσα στα τροχοφόρα κι ορισμένοι σκαρφάλωσαν επάνω, στις

οροφές τους, πυροβολώντας, προσπαθώντας να κρατήσουν τους εχθρούς μακριά.

«Αυτοί οι πούστηδες δεν πλησιάζουν,» παρατήρησε ο Νικηφόρος, δείχνοντας τους μισθοφόρους στους καταυλισμούς από την άλλη μεριά – τους καινούργιους που είχαν τοποθετηθεί εκεί μετά τον ανασχηματισμό του στρατοπέδου.

«Ξέρουν τι κάνουν,» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. «Είναι του Εύβουλου.»

Και πηγαίνοντας πίσω από ένα άρμα, φώναξε: «*Μελανοκυράδες του Πολέμου!* Μη μας χτυπάτε! Δεν σας επιτεθήκαμε εμείς! Δεν σας επιτεθήκαμε! Κάποιος προσπαθεί να σας κοροϊδέψει!» Η φωνή του, όμως, καθώς χανόταν μέσα στους πυροβολισμούς και στον σαματά, δεν έκανε τις Μελανοκυράδες του Πολέμου να σταματήσουν.

«Οι *ηλίθιοι!*» γρύλισε ο Ζαώρδιλ, κοπανώντας τη γροθιά του πάνω στο τεθωρακισμένο άρμα, που από την άλλη πλευρά σφαίρες το χτυπούσαν κάνοντας ένα συνεχόμενο *νταν-νταν-νταν-νταν-νταν-νταν-νταν-νταν…*

«Έρχονται κι από δω! Κι από δω!» αντήχησε η φωνή της Νιρκέκα, και ο Ζαώρδιλ στράφηκε και κοίταξε προς τα εκεί όπου ήταν κατασκηνωμένοι οι πληρωμένοι άνθρωποι του Εύβουλου. Οι ίδιοι δεν πλησίαζαν, αλλά μέσα από τους καταυλισμούς τους περνούσαν οι άλλοι μισθοφόροι του στρατοπέδου – τα Οπλισμένα Κτήνη, οι Ξεσηκωμένοι, οι Ξένοι, κι οι υπόλοιποι – για να χτυπήσουν τους Ζωντανούς-Νεκρούς, τους οποίους θεωρούσαν προδότες. Μες στη σύγχυση της μάχης κανένας δεν σταματούσε για να κάνει ερωτήσεις, να μάθει τι είχε συμβεί.

«Πρέπει να φύγουμε από δω, να φύγουμε από δω!» άκουσε ο Ζαώρδιλ την Ανρίθα-Νοθ να ουρλιάζει, και, με τις άκριες των ματιών του, είδε τη Φαίδρα'λι και τη Χριστίνα να προσπαθούν να την ηρεμήσουν.

Οι μισθοφόροι που ήταν πιστοί στον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, που δεν ήξεραν ποιος ήταν ο πραγματικός προδότης, έπεσαν πάνω στους Ζωντανούς-Νεκρούς κατακλύζοντας τον αμυντικό σχηματισμό τους. Ένα άρμα των Οπλισμένων Κτηνών πυροβόλησε το ένα φορτηγό των Ζωντανών-Νεκρών διαλύοντας την πίσω μεριά του. Και ένα άρμα των Ζωντανών-Νεκρών έστρεψε, τότε, το κανόνι του και πυροβόλησε το άρμα των Οπλισμένων Κτηνών καταστρέφοντας τους τροχούς του και κάνοντάς το να σταματήσει σαν κουτσός γίγαντας.

Τα Οπλισμένα Κτήνη, οι Ξεσηκωμένοι, οι Ξένοι, και άλλοι μισθοφόροι ζύγωναν, καταβρέχοντας τους Ζωντανούς-Νεκρούς με τα πυρά τους. Βρίσκονταν τώρα κοντά και χιμούσαν σαν θηρία, προσπαθώντας να περάσουν ανάμεσα από τα άρματα και τα φορτηγά, ή να σκαρφαλώσουν επάνω τους. Χτυπούσαν τους Ζωντανούς-Νεκρούς με σπαθιά και ξιφολόγχες και τσεκούρια και δόρατα, ουρλιάζοντας, βρίζοντάς τους, αποκαλώντας τους Παντοκρατορικά σκυλιά.

Οι σφαίρες είχαν τελειώσει στο τουφέκι του Νικηφόρου του Κολπατζή, και το πέταξε κάτω, τραβώντας το Δαγκωτό Φιλί από την πλάτη του καθώς έβλεπε δύο Οπλισμένα Κτήνη – έναν άντρα και μια γυναίκα, κι οι δύο το ίδιο μεγαλόσωμοι και μυώδεις – να πηδάνε πάνω σ'ένα άρμα των Ζωντανών-Νεκρών και μετά στο έδαφος, καταλήγοντας μερικά βήματα απόσταση από εκείνον. Ο Νικηφόρος σπάθισε τη γυναίκα στο γόνατο, σωριάζοντάς την. Απέφυγε το τσεκούρι του άντρα, μία, δύο φορές, και μετά τον κάρφωσε στα πλευρά τρυπώντας την αρματωσιά του. Η γυναίκα είχε, ώς τότε, σηκωθεί και, γρυλίζοντας «*Ψώφα, κωλοΠαντοκρατορικέ!*», έκανε να τον καρφώσει με την ξιφολόγχη της. Ο Νικηφόρος απέκρουσε το όπλο με τη λεπίδα του και κλότσησε το Οπλισμένο Κτήνος στο στήθος. Η γυναίκα παραπάτησε, και το Δαγκωτό Φιλί τη φίλησε στον λαιμό, κάνοντας έναν πορφυρό πίδακα να τιναχτεί.

Κοιτάζοντας γύρω του, ο Νικηφόρος είδε ότι οι συμπολεμιστές του δεν είχαν καταφέρει σε κανένα σημείο να κρατήσουν μακριά τους επιτιθέμενους. Ήταν *πάρα πολλοί*, οι γαμημένοι! Πολλαπλάσιοι των Ζωντανών-Νεκρών. Ακόμα και με τα άρματα και τα φορτηγά ως τείχος ήταν αδύνατο να τους απομακρύνουν. Και βρίσκονταν τώρα ανάμεσά τους. *Θα μας αφανίσουν! Ο Σκοτωμένος έπρεπε να μας είχε βγάλει από τούτο το γαμημένο φουσάτο από τότε που έμαθε για την προδοσία, καταραμένος νάναι!*

Ένας ξαφνικός πόνος στα πλευρά του, και ο Νικηφόρος, καθώς παραπατούσε, κατάλαβε ότι τον είχαν πυροβολήσει. Είδε μια γυναίκα αντίκρυ του. Μια ψηλή γυναίκα με πορφυρό δέρμα και μακριά μενεξεδιά μαλλιά που, βγαίνοντας από τις άκριες του κράνους της, έπεφταν ώς τα μέσα της πλάτης της. Η Ραβάσλι, μια από τους αρχηγούς των Ξεσηκωμένων! Και είχε το πιστόλι της στραμμένο προς τη μεριά του, έτοιμη να τον ξαναπυροβολήσει. Ο Νικηφόρος προσπάθησε να επανακτήσει την ισορροπία του και, συγχρόνως, να τραβήξει το δικό του πιστόλι.

Αλλά τότε ο Ζαώρδιλ ήρθε από δίπλα, φωνάζοντας στη Ραβάσλι: «Περίμενε – δεν είμαστε προδότες!» Εκείνη γύρισε το όπλο της προς τη μεριά του, αμέσως· ο Σκοτωμένος σπάθισε με το ξίφος που κρατούσε στο δεξί του χέρι (στο αριστερό είχε ένα πιστόλι), χτυπώντας το πυροβόλο της και τινάζοντάς το, τσακισμένο, απ'τη γροθιά της. Η Ραβάσλι πισωπάτησε, πιάνοντας τη λαβή του σπαθιού της, τραβώντας το απ'το θηκάρι στη μέση της.

«Δεν είμαστε προδότες!» της είπε ο Ζαώρδιλ. «Μπορούσα να σε είχα πυροβολήσει, να σε είχα σκοτώσει! Δεν είμαστε προδότες! Ο Εύβουλος τα έστησε όλ' αυτά!»

Ο Νικηφόρος, καθώς τώρα είχε τραβήξει το πιστόλι του και στεκόταν γερά στα πόδια του, συνειδητοποίησε ότι η αλεξίσφαιρη πανοπλία του πρέπει να είχε ανακόψει την περισσότερη δύναμη της σφαίρας της Ραβάσλι. Την ένιωθε μέσα στα πλευρά του, και τον πονούσε, αλλά μάλλον δεν ήταν και πολύ βαθιά.

«Ναι, σε πίστεψα τώρα!» γρύλισε η Ραβάσλι στον Ζαώρδιλ, και του χίμησε σπαθίζοντας.

Εκείνος απέκρουσε και την έσπρωξε όπισθεν. «Σου λέω – ο γαμημένος ο *Εύβουλος* είναι που τα έστησε – αυτός είναι ο προδότης!»

«Τώρα που στριμωχτήκατε, ο Εύβουλος είναι προδότης, ε;»

Ο Νικηφόρος, τότε, είδε ανθρώπους να συγκρούονται πάνω στο άρμα πίσω απ'τον Σκοτωμένο – Ζωντανούς-Νεκρούς και άλλους. Αλλά ένας είχε ξεφύγει από τη συμπλοκή. Ύψωσε το τουφέκι του με την ξιφολόγχη και το έστρεψε προς τον Ζαώρδιλ–

«Αρχηγέ!» φώναξε ο Νικηφόρος. «Πίσω σου!»

Ο εχθρός πυροβόλησε.

Ο Σκοτωμένος χτυπήθηκε και έπεσε, κραυγάζοντας.

Ο Νικηφόρος διέκρινε τώρα πως ο εχθρός ήταν ένας από τους αρχηγούς των Ξεσηκωμένων – ο Ραμπνάιλ – ο οποίος πηδώντας βρέθηκε κοντά στη Ραβάσλι.

«Σας έλεγε αλήθεια, ηλίθιοι!» ούρλιαξε ο Νικηφόρος και τους πυροβόλησε. «*Ο Εύβουλος είναι ο προδότης!*» Η ριπή του χτύπησε τον Ραμπνάιλ, σωριάζοντάς τον και κάνοντάς τον να χάσει το τουφέκι του.

Η Ραβάσλι χίμησε καταπάνω στον Νικηφόρο, πηδώντας σαν αγρίμι, και, προτού εκείνος προλάβει ν'αποφύγει ή ν'αποκρούσει τη λεπίδα της, το σπαθί της τον βρήκε στον ώμο, σκίζοντας πανοπλία και σάρκα. Ο Κολπατζής αισθάνθηκε καυτό αίμα να πιτσιλίζει το πρό-

σωπό του και, ζαλισμένος, έπεσε. Είδε χρώματα να χορεύουν μπροστά του και μετά…
…σκοτάδι.

Μόλις ο Νικηφόρος ο Κολπατζής έπεσε, η Ραβάσλι στράφηκε να δει αν ο Ραμπνάιλ ήταν ζωντανός και τον είδε να σαλεύει προσπαθώντας να σηκωθεί, μουγκρίζοντας. Αισθάνθηκε ανακουφισμένη. Ύστερα, όμως–

Συνοφρυώθηκε καθώς άκουσε ήχους μάχης από εκεί που δεν έπρεπε κανονικά να ακούγονται ήχοι μάχης. *Από τα νώτα μας!* Κάποιοι επιτίθονταν στους Ξεσηκωμένους, στα Οπλισμένα Κτήνη, και στους άλλους μισθοφόρους από τα νώτα!

Τότε η Ραβάσλι θυμήθηκε τα λόγια του Ζαώρδιλ του Σκοτωμένου: *Σου λέω – ο γαμημένος ο* Εύβουλος *είναι που τα έστησε – αυτός είναι ο προδότης!*

Και τα λόγια του Νικηφόρου του Κολπατζή: *Σας έλεγε αλήθεια, ηλίθιοι!* Ο Εύβουλος είναι ο προδότης!

Αδύνατον! σκέφτηκε η Ραβάσλι καθώς ένιωθε ένα ρίγος να διατρέχει τη ράχη της.

Αμέσως μετά, όμως, οι φόβοι της έγιναν πραγματικότητα.

Κεφάλαιο Εικοστό-Δεύτερο
Φυγή και Θάνατος

Είχε έρθει η ώρα οι προδότες να κάνουν την κίνησή τους. Όταν οι άλλοι είχαν στραφεί εναντίον των Ζωντανών-Νεκρών, εκείνοι δεν είχαν εφορμήσει. Είχαν μείνει πίσω. Και τώρα τους χτύπησαν στα νώτα. Άνθρωποι διάφορων μικρών μισθοφορικών ομάδων, ανεξάρτητοι μισθοφόροι, και οι Επιφανείς Κρανοφόροι. Επιτέθηκαν στους πολεμιστές του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ ενώ εκείνοι ήταν τελείως απροετοίμαστοι για μια τέτοια επίθεση, και τελείως αφύλαχτοι.

Τα Οπλισμένα Κτήνη, που ήταν και πολυπληθέστεροι, δέχτηκαν το χειρότερο μέρος αυτής της επίθεσης. Τα πυρά των προδοτών τούς θέρισαν, σωριάζοντάς τους στη γη. Και, για λίγο, τα Κτήνη δεν ήξεραν τι συνέβαινε, δεν ήξεραν ποιος τους χτυπούσε. Τα είχαν χάσει.

Οι Επιφανείς Κρανοφόροι σκότωσαν γρήγορα τους μάγους τους, που τους θεωρούσαν και πιο επικίνδυνους. Καθότι τρομεροί σκοπευτές, δεν δυσκολεύτηκαν να τους σημαδέψουν, με τουφέκια μακρινής εμβέλειας, μέσα στον χαλασμό και να τους πυροβολήσουν. Ο ένας Δεσμοφύλακας σωριάστηκε με το κρανίο του διαλυμένο, και το κρυστάλλινο ξιφίδιο – η φυλακή του δαίμονά του – έφυγε απ'το χέρι του, ποδοπατήθηκε στο χώμα. Η δεύτερη Δεσμοφύλακας χτυπήθηκε στην πλάτη, δύο φορές, κι έπεσε μπρούμυτα, συνθλίβοντας ανάμεσα στο στήθος της και στη γη το φυλαχτό όπου ήταν φυλακισμένος ο δαιμονικός θεός της. Αίμα εξαπλώθηκε γύρω της.

Χαλασμός γινόταν παντού. Άνθρωποι κραύγαζαν, ούρλιαζαν, πυροβολισμοί και εκρήξεις αντηχούσαν.

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος συνήλθε. Είχε πεθάνει πολλές φορές· ακόμα μία δεν ήταν ικανή να τον κρατήσει στον κόσμο των νεκρών. Είχε χτυπηθεί στον ώμο από τη σφαίρα κάποιου εχθρού – κι εξακολουθούσε να την αισθάνεται μέσα του – είχε πέσει, και είχε, για λίγο, χάσει τις αισθήσεις του. Τώρα, σηκώθηκε στο ένα γόνατο. Είδε αντίκρυ του τη Ραβάσλι, και στα πόδια της τον Νικηφόρο τον Κολπατζή, αιμόφυρτο και ακίνητο. Το σπαθί της ήταν ματωμένο. Η πολεμίστρια με τη μακριά μενεξεδιά χαίτη δεν κοίταζε, όμως, τον

Ζαώρδιλ καθώς εκείνος είχε σηκωθεί, ούτε έμοιαζε να ενδιαφέρεται γενικά για τους Ζωντανούς-Νεκρούς· το βλέμμα της ήταν προς τη μεριά απ'την οποία είχαν έρθει εκείνη κι οι συμπολεμιστές της. Και δεν ήταν η μόνη που είχε αυτή την αντίδραση, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ: πολλοί άλλοι, επίσης – Ξεσηκωμένοι, Οπλισμένα Κτήνη, διάφοροι μισθοφόροι – κοίταζαν τώρα προς τα εκεί, μοιάζοντας σαστισμένοι, απορημένοι: μοιάζοντας να μην ξέρουν τι σκατά συνέβαινε.

«Σας πρόδωσε!» τους φώναξε ο Ζαώρδιλ καθώς ορθωνόταν και στα δύο πόδια. «Ο Εύβουλος των Επιφανών Κρανοφόρων! Σας πρόδωσε! Είχε προδότες μες στο στρατόπεδο – πληρωμένους να είναι με τη Σαρντίκα-Νοθ!»

«Γιατί;» φώναξε η Ραβάσλι. «*Γιατί;*» ενώ, συγχρόνως, πλησίαζε έναν τραυματισμένο σύντροφό της, για να τον βοηθήσει να σηκωθεί. Ο Ζαώρδιλ τον αναγνώρισε: ο Ραμπνάιλ, ένας άλλος από τους αρχηγούς των Ξεσηκωμένων, παλιός επαναστάτης. *Αυτός ήταν που με πυροβόλησε;*

«Βρίσκεται στη δούλεψη του Άρχοντα Άσλατμιρ, απ'ό,τι έχω ακούσει,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος, πηγαίνοντας κοντά στον Νικηφόρο, ενώ οι κραυγές και οι ιαχές εντείνονταν πέρα από το τείχος των αρμάτων μάχης και των φορτηγών των Ζωντανών-Νεκρών.

«Και γιατί δεν το είπες πιο πριν;»

«Θα με πιστεύατε;» Ο Ζαώρδιλ γονάτισε πλάι στον Νικηφόρο και προσπάθησε να δει αν ανέπνεε. Διαπίστωσε πως ήταν ζωντανός. «Ευτυχώς για σένα, δεν τον σκότωσες,» είπε στη Ραβάσλι, αγριοκοιτάζοντάς την καθώς εκείνη στήριζε τον Ραμπνάιλ. Ύστερα, ο Ζαώρδιλ φώναξε στους πολεμιστές του να τον βοηθήσουν με τον Νικηφόρο. Και να υποχωρήσουν. Να μαζευτούν όλοι εδώ! Να μπουν στα οχήματα!

Καταλάβαινε πως ίσως – *ίσως* – να είχαν μια ευκαιρία να φύγουν προτού τους αφανίσουν ώς τον τελευταίο. Γιατί τώρα οι πιστοί στον Ηγεμόνα μισθοφόροι αποτελούσαν ζωντανό τείχος ανάμεσα στους Ζωντανούς-Νεκρούς και στον πραγματικό εχθρό. Κανένας δεν επιτιθόταν στους Ζωντανούς-Νεκρούς αυτή τη στιγμή, καθώς αντιλαμβάνονταν πως είχαν πέσει σε παγίδα, πως τους σκότωναν από τα νώτα σαν ζώα. Μονάχα οι Μελανοκύρηδες ήταν ακόμα αναποφάσιστοι, γιατί πίσω από αυτούς δεν υπήρχαν προδότες: πίσω από αυτούς ανοιγόταν το πεδίο που οδηγούσε προς την Ψηλή Γέφυρα.

Οι Επιφανείς Κρανοφόροι εισέβαλαν στον καταυλισμό των Ξένων σφαγιάζοντάς τους με τρομερή ταχύτητα και επιδεξιότητα, διαδικαστικά και χωρίς λάθη. Πυροβολώντας με πιστόλια, και καρφώνοντας και χτυπώντας με σπαθιά, πετώντας χειροβομβίδες και πυρπολώντας σκηνές. Πλησίασαν το ενεργειακό κανόνι και την Τεχνομαθή μάγισσα που στεκόταν κοντά του. Δίπλα της ήταν δύο πολεμιστές τους οποίους γρήγορα αποτελείωσαν. Εκείνη έκανε να ξεφύγει, αλλά την έπιασαν χωρίς να την τραυματίζουν, στρίβοντάς της το χέρι πίσω από την πλάτη και ακινητοποιώντας την.

Η μάγισσα ούρλιαξε καθώς το πιστόλι της έφευγε από τη γροθιά της. «Τι θέλετε; Γιατί το κάνετε αυτό; Δεν είμαστε προδότες! Δεν είμαστε με τους Ζωντανούς-Νεκρούς!»

Ένα γέλιο ακούστηκε από δίπλα, καθώς ο Εύβουλος πλησίαζε. «Το ξέρουμε,» είπε. «Το ξέρουμε. Θα μείνεις, όμως, μαζί μας εσύ. Θέλουμε το κανόνι σου. Σίγουρα, κάπου θα μας φανεί χρήσιμο ένα τέτοιο εργαλείο.»

Οι μισθοφόροι που ήταν συνεννοημένοι με τον Εύβουλο αποδεκάτιζαν τα Οπλισμένα Κτήνη με τη βοήθεια των Επιφανών Κρανοφόρων, ενώ είχαν πρώτα καταλάβει τον καταυλισμό τους κι αρπάξει μερικά από τα άρματα μάχης τους. Ο Μάρβωντ, το Μεγάλο Κτήνος, κραύγαζε και καταριόταν. Πήδησε πάνω σ'ένα από τα κλεμμένα άρματα μάχης κι έκανε ν'ανοίξει την καταπακτή για να ορμήσει μέσα και να λιανίζει τους προδότες, αλλά μία από τους Επιφανείς Κρανοφόρους αμέσως τον είδε και, στρέφοντας το ένα από τα πιστόλια που κρατούσε, τον πυροβόλησε πίσω από το γόνατο. Το Μεγάλο Κτήνος έπεσε από το κινούμενο άρμα, κραυγάζοντας. Κοπάνησε βίαια στη γη, μα αυτό δεν φάνηκε να ταράζει τον Μάρβωντ. Σηκώθηκε όρθιος πάλι, κουτσαίνοντας. Η Επιφανής Κρανοφόρος, όμως, ήταν ήδη κοντά, και άδειασε και τα δυο της πιστόλια επάνω του προτού εκείνος προλάβει να κινηθεί εναντίον της. Σωριάστηκε στη γη, τυλιγμένος στο αίμα.

Η πολεμίστρια άλλαξε γεμιστήρες στα όπλα της.

Ο μάγος των Επιφανών Κρανοφόρων, ένας του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, την πλησίασε. «Νεκρός;» ρώτησε.

«Έτσι νομίζω.»

Ο μάγος είπε, τότε, νοητικά στον φυλακισμένο θεό του: *Τροφή·* και τον έστειλε καταπάνω στο πτώμα του Μεγάλου Κτήνους. Μια σκιε-

ρή, ακανθώδη παρουσία φάνηκε να ξεπροβάλει ολόγυρα από τον Δεσμοφύλακα, παρότι ουσιαστικά προερχόταν από το χοντρό, λαξευτό δαχτυλίδι στο αριστερό του χέρι. Ένα απόκοσμο γρύλισμα αντήχησε, και μάτια φάνηκαν να γυαλίζουν σαν καθρέφτες. Ύστερα, ο Νυχτερινός Επισκέπτης των Αιματοπότιστων Πεδίων έπεσε πάνω στον νεκρό Μάρβωντ, και η σάρκα του Μεγάλου Κτήνους φάνηκε να αποσυντίθεται με τρομαχτικά γοργό ρυθμό, ενώ αποκρουστικοί ήχοι ακούγονταν σαν από δόντια και γλώσσα και χείλη που τρώνε και πιπιλίζουν.

Η πολεμίστρια είχε ήδη φύγει κοντά από τον μάγο, για να βρει άλλους να σκοτώσει.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί επιβιβάστηκαν στα οχήματά τους: στα δίκυκλα, στα δύο άρματα μάχης, και στα δύο εξάτροχα φορτηγά. Η πίσω μεριά του ενός από τα τελευταία ήταν άσχημα χτυπημένη και η οπίσθια πόρτα δεν έκλεινε, αλλά το τροχοφόρο μπορούσε ακόμα να κινηθεί, οπότε το χρησιμοποίησαν. Κάποιοι καβάλησαν τα άλογά τους, τους ελέφαντες, και τους λυκόχοιρους – όσα από τα ζώα είχαν απομείνει.

Ο Ζαώρδιλ είχε δει τη Χριστίνα Αλθέρβω να βάζει την Ανρίθα-Νοθ μέσα σ’ένα φορτηγό, αλλά την Έρικα δεν την είχε δει πουθενά. Και τώρα, καθώς είχε παραδώσει τον χτυπημένο Νικηφόρο σε δυο άλλους για να τον περιποιηθούν, φώναξε το όνομά της. Το πραγματικό της όνομα. Δεν ήθελε να το ρισκάρει να την αφήσει εδώ. Πού σκατά ήταν, η ανόητη;

Απρόσμενα, παρουσιάστηκε δίπλα του, φορώντας την κουκούλα της όπως συνήθως. «Τι;» ρώτησε.

«Έλα μαζί μας,» της είπε.

«Δε σκόπευα να μείνω πίσω, πίστεψέ με.»

Ο Ζαώρδιλ μειδίασε άγρια, καθώς ανέβαιναν σ’ένα από τα άρματα των Ζωντανών-Νεκρών και πηδούσαν μέσα.

«Κλείσε, αρχηγέ! Κλείσε!» είπε ένας από τους πολεμιστές που βρίσκονταν ήδη εδώ. «Δε χωράει άλλος.» Ο χώρος, πράγματι, ήταν γεμάτος.

Ο Σκοτωμένος έπιασε τη χειρολαβή και έκλεισε την ατσάλινη θύρα, νιώθοντας τη σφαίρα μέσα στον αριστερό του ώμο να τον λογχίζει. «Ξεκίνα,» πρόσταξε τον οδηγό. «Προς τα κει.» Έδειξε έξω απ’το

μπροστινό παράθυρο. «Και μη σταματάς ό,τι κι αν βρίσκεις μπροστά σου.»

Εκείνος υπάκουσε, βάζοντας αμέσως το άρμα σε κίνηση.

Ο Ζαώρδιλ άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και είπε στα άλλα τροχοφόρα: «Σας μιλά ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος. Ακολουθήστε με! Ακολουθήστε το άρμα μου!» Και κοιτάζοντας από το πισινό παράθυρο είδε τα φορτηγά, το άλλο άρμα, και τα δίκυκλα να έρχονται, μαζί με τους καβαλάρηδες. Τα δύο ορνιθόπτερα φτερούγιζαν από πάνω τους, μοιάζοντας με πτεροδάκτυλους μέσα στη νύχτα και στις εκρήξεις.

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε ξανά από το μπροστινό παράθυρο. Κατευθύνονταν προς τον καταυλισμό του Κάρβιελ. *Ωραία.* Ήταν μικρός καταυλισμός κι εύκολα θα τον διέσχιζαν· κι επιπλέον, ευχόταν να τσάκιζαν στο πέρασμά τους όσα περισσότερα απ'αυτά τα καθίκια μπορούσαν! Είδε ανθρώπους να τρέχουν να φύγουν, να γλιτώσουν. Κάποιος ανόητος στάθηκε για να πυροβολήσει με το τουφέκι του· ο πυροβολητής του άρματος του Ζαώρδιλ πάτησε τη σκανδάλη του κανονιού, και ο ηλίθιος αντίκρυ τους έγινε κομμάτια. Μετά, το άρμα έφτασε στον καταυλισμό, ακολουθούμενο από τα υπόλοιπα τροχοφόρα και τους καβαλάρηδες. Σκηνές διαλύθηκαν κάτω από τροχούς, οπλές αλόγων, και πόδια ελεφάντων. Τα υφάσματά τους σκίστηκαν από τους χαυλιόδοντες λυκόχοιρων κι από σπαθιά.

Τον Κάρβιελ ο Ζαώρδιλ πουθενά δεν τον είδε. *Το καταραμένο αρχίδι! Όταν τον πιάσω στα χέρια μου....*

«Μας πλησιάζουν, αρχηγέ!» είπε ένας πολεμιστής που έβλεπε στο πλάι. «Και μας γνέφουν.»

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε και είδε ένα τετράκυκλο όχημα με τους δύο πίσω τροχούς μεγαλύτερους από τους μπροστινούς. Ανοιχτό, μ'ένα πυροβόλο προσαρτημένο. Επάνω του ήταν παραπάνω επιβάτες απ'ό,τι, σίγουρα, ήταν κατασκευασμένο για να χωρά, κι ανάμεσά τους βρισκόταν η Ραβάσλι, κάνοντας νόημα με τα χέρια της, ενώ τα μενεξεδιά μαλλιά της ανέμιζαν σαν μανδύας, βγαίνοντας από τις άκριες του κράνους της.

Το νόημά της έλεγε: *Φίλοι. Φίλοι. Φίλοι.*

«Δεν έρχονται εχθρικά,» είπε ο Σκοτωμένος στους πολεμιστές του μέσα στο άρμα. Και ενεργοποιώντας τον πομπό του το επανέλαβε, για να το ακούσουν όλοι μέσα στα τροχοφόρα. «Δεν έρχονται εχθρι-

κά οι Ξεσηκωμένοι. Μην τους χτυπήσετε. Επαναλαμβάνω: *μην τους χτυπήσετε.*»

«*Έγινε, αρχηγέ. Κανένας δεν θα τους επιτεθεί,*» άκουσε τη Νιρκέκα να του αποκρίνεται μέσα απ'το μεγάφωνο του πομπού. Ήταν καλά, λοιπόν. Ευτυχώς. Ο Ζαώρδιλ, μέσα στη μάχη, την είχε γρήγορα χάσει απ'τα μάτια του, και μετά δεν την είχε δει καθόλου.

«Πώς είναι ο Νικηφόρος;» τη ρώτησε. «Ξέρεις; Είναι κοντά σου;»

«*Τον περιποιούνται, αρχηγέ. Αυτό ξέρω μόνο.*»

Ο Ζαώρδιλ παρατήρησε ότι η Ραβάσλι συνέχιζε να τους κάνει νόημα με τα χέρια της. Οπότε άνοιξε τη θύρα του άρματός του και βγήκε επάνω, στην οροφή. Της έκανε κι εκείνος νόημα: *Φίλοι.* Έτσι η αρχηγός των Ξεσηκωμένων έπαψε να του γνέφει, ικανοποιημένη ότι δεν θα χτυπούσαν εκείνη και τους συντρόφους της. Μάλλον, αυτοί ήταν οι μόνοι Ξεσηκωμένοι που είχαν κατορθώσει να απεμπλακούν ζωντανοί από το μακελειό.

Ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας πίσω, είδε πως στον ρημαγμένο καταυλισμό ακόμα χαλασμός γινόταν. Λάμψεις από κάννες φαίνονταν μες στη νύχτα, καθώς και εκρήξεις κάπου-κάπου. Ο άνεμος έφερνε ουρλιαχτά, κραυγές, και κροτάλισμα όπλων.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του έκανε ξαφνικά ένα έντονο *κρα-κρα-κρακ* και η φωνή του Ράκαλωντ ακούστηκε: «*Αρχηγέ! Το ελικόπτερο! Οι Μελανοκυράδες έρχονται!*»

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε ψηλά, και είδε πως ο πιλότος είχε δίκιο: το ελικόπτερο πράγματι ερχόταν, κατάμαυρο κι αεροδυναμικό. «Γαμήσου...» μούγκρισε κάτω απ'την ανάσα του. Αν οι Μελανοκυράδες του Πολέμου σκόπευαν να τους χτυπήσουν, εκείνοι είχαν πολύ λίγους τρόπους για να ανταποδώσουν. «Ράκαλωντ,» είπε στον πομπό του. «Απομακρυνθείτε. Κι οι δυο σας. Απομακρυνθείτε απ'το ελικόπτερο.» Τα ορνιθόπτερα υπάκουσαν.

Ο πομπός του Ζαώρδιλ σύριξε. Κάποιος άλλος προσπαθούσε να επικοινωνήσει μαζί του, κάποιος που χρησιμοποιούσε μια γενική συχνότητα. Ο Σκοτωμένος πάτησε το κουμπί αποδοχής και ρώτησε: «Ποιος είναι;»

«*Σε ποιον μιλάω;*» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών.»

«*Τότε μιλάω σ'αυτόν που ήθελα να μιλήσω. Είμαι η Νιρμάνκα, η επικεφαλής των Μελανοκυράδων του Πολέμου–*»

«Αν έρχεστε να μας σκοτώσετε, καλύτερα να στρέψετε το ελικόπτερό σας προς τους Επιφανείς Κρανοφόρους – τους πραγματικούς προδότες.»

«*Δεν ερχόμαστε για να σας επιτεθούμε. Προσπαθούμε να καταλάβουμε τι έχει συμβεί–*»

«Ο Εύβουλος μάς πρόδωσε όλους, αυτό έχει συμβεί! Εξαρχής αυτό ήταν το σχέδιό του. Σας έβαλε να μας ορμήσετε ώστε να μπορέσει μετά να σας χτυπήσει από τα νώτα.»

«*Εμάς δεν μας επιτέθηκε.*»

«Τότε γιατί υποχωρείτε;»

«*Για λόγους ασφάλειας.*»

«Αν δεν μας χτυπήσετε, δεν θα σας χτυπήσουμε,» υποσχέθηκε ο Ζαώρδιλ, και ήταν βέβαιος πως κι οι πολεμιστές του στα άλλα οχήματα αλλά και στα ορνιθόπτερα άκουγαν τα λόγια του: μέσα απ'τον πομπό του μπορούσε να καταλάβει πως κι εκείνοι είχαν τους πομπούς τους συντονισμένους στην ίδια συχνότητα και ανοιχτούς.

Σκύβοντας μέσα στο άρμα του, ζήτησε να του δώσουν ένα ζευγάρι κιάλια. Κι όταν τα είχε στα χέρια του, κοίταξε προς το ρημαγμένο στρατόπεδο του φουσάτου του Ηγεμόνα. Είδε πως οι Μελανοκυράδες του Πολέμου υποχωρούσαν επάνω σε οχήματα. Και είδε πως τώρα κάποιοι άρχιζαν να τις καταδιώκουν με άρματα, πυροβολώντας.

Μετά, μια ξαφνική δέσμη φωτός έσκισε τη νύχτα κι ένα από τα φορτηγά των Μελανοκυράδων κόπηκε, κυριολεκτικά, στα δύο. Το ένα του κομμάτι τινάχτηκε απ'τη μία και το άλλο από την άλλη. Άνθρωποι πετάχτηκε από μέσα σαν μυρμήγκια. Το μπροστινό τμήμα ανατινάχτηκε.

Ο Ζαώρδιλ ήξερε πολύ καλά τι ήταν αυτή η δέσμη φωτός. *Το ενεργειακό κανόνι των Ξένων*. Ο Εύβουλος πρέπει να το είχε αρπάξει. *Και τους κυνηγάει για να τους σκοτώσει όλους. Θα κυνηγήσει, αναμφίβολα, κι εμάς. Δεν θέλει να υπάρξουν επιζώντες.*

Ο Ζαώρδιλ είδε το ελικόπτερο να κάνει στροφή, για να πάει προς τα πίσω, μάλλον για να βοηθήσει τους υπόλοιπους μισθοφόρους των Μελανοκυράδων.

Κατεβάζοντας τα κιάλια, ο Σκοτωμένος είπε στον πομπό του: «Νιρμάνκα! Μην πηγαίνετε πίσω! Θα σας καταρρίψουν!»

«*Δε θα τον αφήσω να σκοτώσει τους μαχητές μου!*» αποκρίθηκε εκείνη.

Το ελικόπτερο πέταξε προς το στρατόπεδο, κι εκτόξευσε δύο πυραύλους κάτω από τα φτερά του. Μάλλον, στόχευε το ενεργειακό κανόνι. Η Μελανοκυρά πρέπει να πόνταρε πως αν το κατέστρεφε οι πολεμιστές της θα υποχωρούσαν πιο εύκολα. Όμως οι πύραυλοί της προφανώς δεν το χτύπησαν, γιατί αμέσως μετά μια ενεργειακή ριπή τινάχτηκε και πέτυχε το ελικόπτερο στο δεξί φτερό, κόβοντάς το τελείως. Το αεροσκάφος έκανε έναν εσπευσμένο ελιγμό, σαν τραυματισμένο γιγάντιο νυχτερινό έντομο, και πέταξε πάλι προς τα εκεί όπου έτρεχαν οι Ζωντανοί-Νεκροί και οι Ξεσηκωμένοι. Ακόμα μια ενεργειακή ριπή βλήθηκε εναντίον του, όμως δεν το χτύπησε: αστόχησε για λίγο τον έναν από τους έλικές του. Και μετά ήταν εκτός εμβέλειας.

Ο Ζαώρδιλ, κατεβάζοντας το βλέμμα του στη γη και φέρνοντας ξανά τα κιάλια του στα μάτια, είδε πως οι πληρωμένοι άνθρωποι του Εύβουλου και οι Επιφανείς Κρανοφόροι είχαν προλάβει τους υποχωρούντες Μελανοκύρηδες και τους χτυπούσαν με πυροβόλα. Αλλά τότε πρόσεξε και κάτι ακόμα: οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ έρχονταν από τα νότια, από την Ψηλή Γέφυρα! Έρχονταν επάνω σε άλογα κι επάνω σε μηχανοκίνητα οχήματα. Έρχονταν, και τώρα πλησίαζαν τις Μελανοκυράδες, πυροβολώντας. Είχαν φτάσει κοντά. Τόση ώρα ο Ζαώρδιλ, έχοντας την προσοχή του στραμμένη αλλού, δεν τους είχε προσέξει μες στον χαλασμό που γινόταν.

Οι Μελανοκυράδες την έχουν πολύ άσχημα. Έπρεπε να είχαν υποχωρήσει πιο νωρίς, όταν κι εμείς φύγαμε.

Αλλά ακόμα και για τους Ζωντανούς-Νεκρούς ο Ζαώρδιλ δεν ήταν βέβαιος. Φοβόταν πως ίσως, τελικά, να μη γλίτωναν. Γιατί, αναμφίβολα, ο Εύβουλος δεν ήταν από τους ανθρώπους που έκαναν μισές δουλειές. Θα τους καταδίωκε, και θα έβαζε και τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας να τους καταδιώξουν.

Κεφάλαιο Εικοστό-Τρίτο
Τόπος για Άμυνα

«Στρίψε,» πρόσταξε ο Ζαώρδιλ τον οδηγό του άρματος, δείχνοντας· και ο οδηγός έστριψε βόρεια. Το άλλο άρμα των Ζωντανών-Νεκρών, τα δύο φορτηγά, και οι καβαλάρηδες ακολούθησαν. Το ίδιο και το όχημα των Ξεσηκωμένων.

Το οποίο πλησίασε το άρμα του Ζαώρδιλ, ενώ η Ραβάσλι στεκόταν όρθια επάνω του και φώναζε: «Πού πηγαίνουμε;»

Ο Σκοτωμένος άνοιξε τη μεταλλική θύρα του άρματος και βγήκε από τη μέση κι επάνω. «Βόρεια,» της απάντησε.

«Ναι, το βλέπω αυτό, αλλά *πού* βόρεια;» Ο αέρας από την κίνηση των οχημάτων έκανε τα μενεξεδιά της μαλλιά ν'ανεμίζουν σαν σημαία, πολύ περισσότερο από πριν που φορούσε το κράνος της.

«Δε μπορούμε να πάμε νότια, έτσι κι αλλιώς,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Από κει είναι ο ποταμός και η Σαρντίκα-Νοθ. Και ούτε και πολύ ανατολικά μπορούμε να πάμε· γιατί, μετά, δεν ξέρω κατά πόσο οι περιοχές θα είναι βατές για τα οχήματά μας.» Επί του παρόντος, έτρεχαν επάνω σε εκτάσεις που απλώνονταν δυο, τρία χιλιόμετρα ανατολικά της δημοσιάς. Υπήρχαν κάποια εμπόδια εδώ αλλά, γενικά, ένα όχημα φτιαγμένο για τα τραχιά εδάφη της Φεηνάρκια μπορούσε να τις διασχίζει χωρίς πρόβλημα. «Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε,» συνέχισε ο Ζαώρδιλ, «είναι να επιστρέψουμε στη Νασόλκαθ όσο πιο γρήγορα μπορούμε, γιατί έχω πληροφορίες ότι πολύ πιθανόν ο ίδιος ο Ηγεμόνας να κινδυνεύει. Όλη αυτή η προδοσία έγινε από τον Άσλατμιρ, τον γυναικάδελφό του, προκειμένου να βγει από τη μέση ένα μεγάλο μέρος των δυνάμεων της πόλης–»

«Τα περισσότερα Οπλισμένα Κτήνη ήταν μέσα στο φουσάτο,» επιβεβαίωσε η Ραβάσλι. «Ελάχιστα Κτήνη έχουν μείνει στη Νασόλκαθ.»

«Κι από εσάς;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Από τους Ξεσηκωμένους;»

«Ήμασταν όλοι στο φουσάτο. Και δες πόσοι κατάφεραν να υποχωρήσουν! Μόνο εμείς. Όσοι βλέπεις σ'αυτό το όχημα. Ακόμα δεν

μπορώ να το πιστέψω ότι οι Επιφανείς Κρανοφόροι μάς πρόδωσαν!»

«Είναι με τον Άσλατμιρ, και τώρα μάλλον θα επιστρέψουν στην πόλη για να πάρουν τον έλεγχο από τον Ηγεμόνα όσο ακόμα επικρατεί σύγχυση και η προδοσία τους δεν έχει διαδοθεί–»

«Τότε, πρέπει να βιαστούμε!»

«Συμφωνώ. Αλλά κάτι μού λέει πως δεν θα μας αφήσουν να φτάσουμε στη Νασόλκαθ τόσο εύκολα...» Κι έστρεψε το βλέμμα του προς τα πίσω, προς τα νότια, καθώς έβλεπε το ελικόπτερο των Μελανοκυράδων του Πολέμου να έρχεται. Στην αρχή, όταν έστριψαν βόρεια, το αεροσκάφος δεν τους είχε ακολουθήσει· τώρα, όμως, η Νιρμάνκα πρέπει να είχε καταλήξει πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πλέον για να σώσει τους πολεμιστές της από τα νύχια της Σαρντίκα-Νοθ και του Εύβουλου.

Σταμάτησαν καμια δεκαριά χιλιόμετρα βόρεια του ποταμού Νίρφεβ και κάπου τρία χιλιόμετρα ανατολικά της αμαξιτής δημοσιάς, μέσα σε μια λοφώδη περιοχή.

«Μάγισσα, βοήθησέ με,» είπε ο Ζαώρδιλ, καθώς στεκόταν έξω από το άρμα τείνοντας τα κιάλια του προς τη μεριά της.

Η Φαίδρα'λι ύφανε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, υποτονθορύζοντας λόγια στη γλώσσα της μαγείας και έχοντας τα χέρια της κοντά στα κιάλια. Όταν τελείωσε, ο Σκοτωμένος έφερε τα κιάλια στα μάτια του και κοίταξε προς τα δυτικά, προς τη δημοσιά. Στεκόταν στην κορυφή ενός λόφου και είχε καλή θέα, και η μαγική ενίσχυση της Φαίδρας τρυπούσε τα σκοτάδια και έκανε τα αντικείμενα να ξεχωρίζουν έντονα. Ο Ζαώρδιλ είδε κάτι φώτα, στην αρχή, να πηγαίνουν πέρα-δώθε επάνω στον μεγάλο, πλακόστρωτο δρόμο, και μετά διέκρινε ότι ήταν δίκυκλα που ανίχνευαν. Στον ουρανό είδε ένα ελικόπτερο – απ'αυτά της Σαρντίκα-Νοθ, αναμφίβολα. Και από τα νότια, τρία ανοιχτά φορτηγά έρχονταν, γεμάτα πολεμιστές που κουβαλούσαν πυροβόλα όπλα. Επάνω σ'ένα από τα φορτηγά ήταν φορτωμένο ένα μεγάλο κανόνι. *Το ενεργειακό κανόνι των Ξένων,* παρατήρησε ο Ζαώρδιλ, καθώς τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια του έκαναν ευδιάκριτες τις λεπτομέρειες στα μάτια του. Η μάγισσα των Ξένων καθόταν ανάμεσα στους δέκτες του κανονιού, τις δύο μεγάλες πλάκες που ήταν γεμάτες κυκλώματα και καλώδια, και ενεργειακές φιάλες ήταν στημένες παραδίπλα, προστατευμένες με μέταλλα. Η μά-

γισσα ακουμπούσε τον δεξή δέκτη με το δεξί της χέρι και τον αριστερό δέκτη με το αριστερό, και φαινόταν να κάνει τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του κανονιού. Μπροστά της, στον πίνακα ελέγχου του κανονιού, καθόταν ένας άντρας που ο Ζαώρδιλ νόμιζε ότι αναγνώριζε. *Ένας από τους Επιφανείς Κρανοφόρους.*

Ο Σκοτωμένος κατέβασε τα κιάλια. «Είναι έτοιμοι για εμάς,» είπε στους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω του – τη Φαίδρα'λι, τη Ραβάσλι, τον Φέκταρελ, και τη Νιρμάνκα. «Φέρνουν μαζί τους ακόμα και το ενεργειακό κανόνι.»

«Το κανόνι;» Η Νιρμάνκα επίσης κοίταζε με τα κιάλια της, και τώρα τα κατέβασε. Δεν ήταν ενισχυμένα με μαγεία, και σίγουρα δεν είχε διακρίνει τόσα όσα ο Σκοτωμένος.

«Ναι. Είναι επάνω σ'ένα απ'τα τρία ανοιχτά φορτηγά που έρχονται από τα νότια. Είναι όλα γεμάτα με πολεμιστές. Στη δημοσιά, επίσης, περιφέρονται καβαλάρηδες με δίκυκλα, και στον ουρανό είδα τουλάχιστον ένα ελικόπτερο.»

«Θα μας χτυπήσουν μόλις στρίψουμε δυτικά, αρχηγέ,» είπε ο Φέκταρελ· «δεν υπάρχει αμφιβολία. Δεν πρόκειται να μας αφήσουν να πιάσουμε τη δημοσιά και να πάμε βόρεια, στη Νασόλκαθ.»

«Πρέπει να βρούμε τρόπο να τους αποφύγουμε!» είπε η Ραβάσλι.

«Δεν υπάρχει τρόπος. Θα στηθούν στα βόρεια και θα περιμένουν. Ή μάλλον, δεν θα περιμένουν καν, νομίζω: σύντομα θα έρθουν προς τα εδώ. Το μόνο που μου φαίνεται λογικό να κάνουμε, για την ώρα, είναι να βρούμε μια καλή αμυντική θέση.»

«Έχεις καμια τέτοια θέση στο μυαλό σου;» τον ρώτησε ο Ζαώρδιλ, γιατί δεν του έμοιαζε ότι ο Αρχιανιχνευτής μιλούσε τυχαία.

«Το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη. Είναι αρκετά στενό για να μπορούμε να αμυνθούμε εκεί ενάντια σε μεγάλο αριθμό επιτιθέμενων. Και οι εχθροί μας είναι πολλαπλάσιοι από εμάς. Ειδικά τώρα που έχουν και τη βοήθεια των ληστών της Γαλανής Δράκαινας.»

«Μα, αν πάμε στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη,» είπε η Ραβάσλι, «πώς θα ειδοποιήσουμε τον Ηγεμόνα;»

«Δεν πρόκειται να ειδοποιήσουμε τον Ηγεμόνα αν σκοτωθούμε όλοι,» τόνισε ο Φέκταρελ.

Η Ραβάσλι φάνηκε να δυσανασχετεί, αλλά ο Ζαώρδιλ είπε: «Πηγαίνουμε στο πέρασμα.» Η Νιρμάνκα συμφώνησε. Οπότε, οι Ξεσηκωμένοι δεν μπορούσαν να φέρουν αντίρρηση. Ήταν η μειοψηφία.

Κατευθύνθηκαν βόρεια και ανατολικά, μέσα από άγριες περιοχές, όπου έπρεπε να αποφεύγουν ορισμένα σημεία γιατί ούτε οι μεγάλοι τροχοί των οχημάτων τους δεν μπορούσαν να περάσουν από εκεί. Τα περισσότερα άλογα και όλους τους ελέφαντές τους είχαν αναγκαστεί να τα αφήσουν πίσω προ πολλού· μονάχα τους τέσσερις λυκόχοιρους και πέντε άλογα είχαν κρατήσει, ανεβάζοντας τα ζώα στα φορτηγά. Ήταν ζωτικής σημασίας όλοι οι πολεμιστές να βρίσκονται σε γρήγορα μηχανοκίνητα τροχοφόρα που δεν κουράζονταν όπως τα έμβια πλάσματα, αλλιώς οι εχθροί τους, που χρησιμοποιούσαν τέτοια μεταφορικά μέσα, θα τους προλάβαιναν.

Κάπου-κάπου ατένιζαν φώτα μέσα στη νύχτα: χωριά και μικρές πόλεις. Απομονωμένα μέρη, όπου πιθανώς η Σαρντίκα-Νοθ να είχε κάποιους κατασκόπους της για να ελέγχει ετούτους τους τόπους. Τώρα, όμως, μάλλον δεν τους είχε ανάγκη. Ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας πίσω με τα κιάλια του (τα οποία ήταν, ξανά, μαγικά ενισχυμένα από τη Φαίδρα'λι), έβλεπε ότι πολεμιστές έρχονταν, επάνω σε φορτηγά, άρματα, και δίκυκλα, καταδιώκοντάς τους. Επίσης, στον ουρανό πετούσαν δύο ελικόπτερα, περισσότερο για να κατοπτεύουν και να βλέπουν πού πήγαιναν οι επιζώντες της προδοσίας, υπέθετε ο Σκοτωμένος· γιατί δεν είχαν πλησιάσει για να επιτεθούν ώς τώρα. Μαζί με τα ελικόπτερα φτερούγιζαν και κάμποσα ορνιθόπτερα – τουλάχιστον τέσσερα, μάλλον περισσότερα.

Η Νιρμάνκα, μιλώντας μέσω πομπού, είχε πει, σε κάποια στιγμή, ότι ίσως να συνέφερε να επιτεθεί με το ελικόπτερό της στα εχθρικά ελικόπτερα. Αλλά δεν ακουγόταν και τόσο βέβαιη για το σχέδιό της, και ο Ζαώρδιλ την είχε αποτρέψει λέγοντας πως ήταν επικίνδυνο. Εξάλλου, το αεροσκάφος της ήταν χτυπημένο: το ένα του φτερό έλειπε, και πετούσε λιγάκι παράταιρα. Η δυνατότητα εναέριων ελιγμών του ήταν, αναμφίβολα, μειωμένη.

«Νομίζεις ότι θα τη βγάλουμε καθαρή;» ρώτησε η Έρικα τον Ζαώρδιλ, καθώς οι δυο τους κάθονταν επάνω στην οροφή του τεθωρακισμένου άρματος.

«Δεν ξέρω. Μου έχουν συμβεί και χειρότερα.»

«Χειρότερα;» Η νύχτα ήταν παγερή σε τούτους τους τόπους που διέσχιζαν, αλλά ο μαγικός μανδύας της Έρικας διατηρούσε το σώμα της ζεστό καθώς το αγκάλιαζε.

«Σου είπα γιατί μας λένε 'οι Ζωντανοί-Νεκροί', δεν σου είπα; Αυτή η κατάσταση δεν είναι τόσο άσχημη όσο η υποχώρηση από τη Χόλκεραλ, μπορείς να είσαι σίγουρη.» Και ύψωσε πάλι τα κιάλια του στα μάτια. Το τραύμα στον ώμο του εξακολουθούσε να τον πονά σαν η σφαίρα να ήταν ακόμα μέσα, παρότι ένας από τους θεραπευτές του την είχε βγάλει εδώ και ώρα. *Μην ασχολείστε μαζί μου,* τους είχε πει ο Ζαώρδιλ. *Δείτε τι μπορείτε να κάνετε για τον Νικηφόρο.* Αλλά εκείνοι είχαν αποκριθεί πως είχαν ήδη κάνει γι'αυτόν ό,τι μπορούσαν, και μάλλον θα ζούσε: δεν είχε τραυματιστεί θανάσιμα.

Οι απώλειες ήταν, γενικά, λίγες, όφειλε να παραδεχτεί ο Ζαώρδιλ. Όχι μόνο δεδομένης της κατάστασης, αλλά πραγματικά λίγες. Είχαν χάσει μόλις πέντε ανθρώπους, παρότι τουλάχιστον οι τετραπλάσιοι είχαν τραυματιστεί. Το αμυντικό τείχος από άρματα και φορτηγά είχε δουλέψει καλά, τελικά. Τους είχε προστατέψει αρκετά, ώσπου να βάλει ο Εύβουλος τους πληρωμένους ανθρώπους του να χτυπήσουν στα νώτα τους πολεμιστές του Ηγεμόνα – πράγμα που, βέβαια, δεν είχε αργήσει να γίνει.

«Στη Χόλκεραλ, όμως, είχατε διεξόδους για να υποχωρήσετε–»

«Διεξόδους;» ρουθούνισε ο Ζαώρδιλ διακόπτοντάς την, καθώς κοίταζε πίσω τους με τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια. «Σκατά διεξόδους είχαμε. Ούτε κι εγώ δεν ξέρω πώς γλιτώσαμε, Έρικα. Σκοτώθηκα ακόμα μια φορά τότε, στα Χρυσά Όρη...»

«Κι άλλη μία τώρα,» είπε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ κατέβασε τα κιάλια του κι έστρεψε το βλέμμα του στο πρόσωπό της. «Σοβαρολογείς;»

Η Έρικα ύψωσε το ένα της φρύδι μέσα από την κουκούλα της.

«Αυτή απόψε ήταν μια γρατσουνιά,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Εκείνη, στα Χρυσά Όρη, ήταν μια τσεκουριά στο κεφάλι από τον πολεμικό πέλεκυ ενός επαναστάτη, καθώς πηδούσε καταπάνω μου από μια πλαγιά.»

Η Έρικα μόρφασε. «Θεοί... Και *έζησες;*»

«Είμαι Σκοτωμένος, δεν είμαι;»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά, και ρώτησε: «Τι βλέπεις πίσω μας;»

«Τα ίδια. Μας κυνηγάνε. Όπως φαίνεται να γίνεται πάντα – οι Λάμιες να τους μασήσουν τα κόκαλα.»

Έφτασαν στην αρχή του Περάσματος του Χρυσού Καβαλάρη μέσα στη βαθιά νύχτα, ενώ οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας εξακολουθούσαν να είναι στο κατόπι τους. *Μόνο* οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας: ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας με τα κιάλια του (που η Φαίδρα'λι είχε ενισχύσει με τη μαγεία της γι'ακόμα μια φορά), δεν έβλεπε πουθενά τους Επιφανείς Κρανοφόρους ή κανέναν άλλο από το φουσάτο του Ηγεμόνα. Ο μοναδικός Επιφανής Κρανοφόρος πρέπει να ήταν αυτός στο ενεργειακό κανόνι, αν και ο Σκοτωμένος δεν μπορούσε πλέον να τον διακρίνει καθαρά· βρισκόταν μακριά, και μονάχα το επικίνδυνο όπλο φαινόταν να γυαλίζει στο φεγγαρόφωτο: οι άνθρωποι ήταν σκοτεινές φιγούρες.

Ο Φέκταρελ ήταν που οδηγούσε τους υπόλοιπους – Ζωντανούς-Νεκρούς, Ξεσηκωμένους, και το μισερωμένο ελικόπτερο των Μελανοκυράδων του Πολέμου – καθισμένος στο δίκυκλό τους, γιατί αυτός ήξερε καλύτερα πού ξεκινούσε το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη. Έτσι, δεν δυσκολεύτηκαν να το βρουν παρότι η είσοδός του ήταν κρυμμένη πίσω από δέντρα.

«Είναι πραγματικά στενό,» παρατήρησε η Έρικα καθώς τα τροχοφόρα τους έμπαιναν το ένα κατόπιν του άλλου, στη σειρά, αδυνατώντας να πηγαίνουν πλάι-πλάι (εκτός από τα δίκυκλα, φυσικά).

«Ναι,» ένευσε ο Ζαώρδιλ. «Ό,τι μας χρειάζεται.» Κάθονταν οι δυο τους επάνω στην οροφή του τεθωρακισμένου άρματος ακόμα· και τώρα, ο Σκοτωμένος ενεργοποίησε τον πομπό του και πρόσταξε όλους να σταματήσουν.

Τον υπάκουσαν. Και το πέρασμα ήταν συνωστισμένο από την παρουσία τους.

Οι Ξεσηκωμένοι κατόρθωσαν ν'ανεβάσουν το τετράκυκλο όχημά τους, ώς ένα σημείο, επάνω σε μια πλαγιά, κι όσοι δεν ήταν τραυματισμένοι πήδησαν έξω. Η Ραβάσλι πλησίασε τον Ζαώρδιλ, ο οποίος είχε κατεβεί από το άρμα του.

«Εδώ θα τους αντισταθούμε;» τον ρώτησε.

«Εκτός αν ξέρεις κανένα καλύτερο μέρος.» Και πρόσθεσε: «Δεν είναι, πάντως, οι Επιφανείς Κρανοφόροι ανάμεσά τους πια. Ούτε κανένας άλλος από το φουσάτο μας, νομίζω.»

Η Ραβάσλι συνοφρυώθηκε. «Τι θες να πεις;»

«Ότι πηγαίνουν, σίγουρα, προς τη Νασόλκαθ – αν δεν είναι ήδη εκεί.»

«Τότε, κακώς καθόμαστε εδώ!» είπε, έντονα, ένας άντρας που είχε έρθει να σταθεί πλάι στη Ραβάσλι: ένας άλλος αρχηγός των Ξεσηκωμένων. Ένας από τους παλιούς επαναστάτες, που ο Ζαώρδιλ είχε ακούσει ότι ονομαζόταν Σάμελκον'λι. Ήταν πρασινόδερμος και μαυρομάλλης. Μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Ο ένας από τους δύο μάγους που ο Ζαώρδιλ είχε δει να συγκρατούν τον δαίμονα της Φαίδρας όταν την είχαν πιάσει να περιπλανιέται μέσα στο στρατόπεδο, όσο ακόμα ήταν όλοι τους καταυλισμένοι έξω από τα τείχη της Νασόλκαθ. «Πρέπει να πάμε στην πόλη, το ταχύτερο δυνατό!»

«Εύκολο να το λες, μάγε, δύσκολο να το κάνεις,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, καθώς κοίταζε το ελικόπτερο των Μελανοκυράδων του Πολέμου να προσγειώνεται στην κορυφή μιας πλαγιάς και τη Νιρμάνκα και τους ανθρώπους της να βγαίνουν.

«Μπορούμε να πάμε με το ελικόπτερο,» είπε ο Σάμελκον'λι.

«Θα μας επιτεθούν τα ελικόπτερα της Σαρντίκα-Νοθ και θα μας καταρρίψουν. Χωρίς να υπολογίζουμε καν το ενεργειακό κανόνι.»

Η Έρικα είπε, παρεμβαίνοντας και ξαφνιάζοντάς τους όλους: «Δεν είναι ανάγκη να πάμε προς τη Νασόλκαθ με *φανερό* τρόπο. Ούτε είναι ανάγκη να πάνε *πολλοί* από εμάς.»

Η Ραβάσλι στένεψε τα μάτια ατενίζοντάς την. «Ποια είσαι εσύ;»

«Μια φίλη του Ζαώρδιλ,» είπε η Έρικα μέσα απ'την κουκούλα της, βέβαιη ότι το πρόσωπό της δεν φαινόταν καθαρά – αν φαινόταν καθόλου. Δε νόμιζε ότι η Ραβάσλι είχε δει ποτέ παλιότερα την όψη της, αλλά καλύτερα να έμενε κρυμμένη για την ώρα. Η Ραβάσλι ήταν κάποτε με την Επανάσταση, και η Έρικα κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας· υπήρχε μίσος ανάμεσα σε τέτοιους ανθρώπους, δυνατό σαν οργισμένος θεός της καταιγίδας.

«Φίλη; Δεν είσαι μισθοφόρος του;»

«Έχει σημασία;» είπε η Έρικα. «Αυτό που προτείνω δεν το βρίσκεις χρήσιμο;»

«Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς προτείνεις. Να φύγουν μόνο *μερικοί* από εμάς;»

«Είναι ο μόνος τρόπος να μη μας προσέξουν οι άνθρωποι της Σαρντίκα-Νοθ. Αλλά χρειαζόμαστε μαζί μας κάποιον που να είναι... ειδικός σε τέτοια κρυφή κίνηση στην ύπαιθρο.» Και στράφηκε στον Φέκταρελ, ο οποίος είχε πλησιάσει πριν από λίγο. «Μπορείς να μας οδηγήσεις έξω από το πέρασμα και προς τη Νασόλκαθ, Αρχιανιχνευτή;»

Ο Φέκταρελ, αβέβαιος για το τι απάντηση όφειλε να δώσει, κοίταξε τον Ζαώρδιλ.

Ο Σκοτωμένος είπε: «Μπορείς να το κάνεις;»

«Πιθανώς. Για πόσους ανθρώπους μιλάμε; Θα πρέπει, κατ'αρχήν, να μη φύγουμε από την είσοδο του περάσματος· θα πρέπει να ανεβούμε στις πλαγιές και να κατευθυνθούμε δυτικά από εκεί. Και μετά, όταν έχουμε βρεθεί σε πεδινές περιοχές, είναι απλά θέμα να χαθούμε γρήγορα μες στη νύχτα. Όχι και τόσο δύσκολο.»

Η Έρικα ένευσε. «Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Θα έρθω μαζί, φυσικά.»

Ο Φέκταρελ την αγριοκοίταξε. «Δεν αποφασίσαμε τίποτα ακόμα. Και δεν είσαι εσύ ο αρχηγός μας.» Έστρεψε το βλέμμα του πάλι στον Σκοτωμένο, ερωτηματικά.

Εκείνος είπε προς όλους: «Ποιοι άλλοι είναι πρόθυμοι να πάνε μαζί με τον Φέκταρελ σε μια τέτοια αποστολή;»

«Εγώ, εννοείται,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι.

«Κι εγώ,» δήλωσε ο Σάμελκον'λι.

«Τρεις, λοιπόν, μαζί με την Έρ– Σεϊλίκρα,» είπε ο Φέκταρελ· «κι εγώ, τέσσερις. Δε θάναι δύσκολο να ξεγλιστρήσουμε μες στη νύχτα. Δύσκολο, όμως, θα είναι να πάρουμε μαζί μας τα δίκυκλα, και χωρίς δίκυκλα δεν θα φτάσουμε αρκετά γρήγορα στη Νασόλκαθ για να ειδοποιήσουμε τον Ηγεμόνα. Η πόλη απέχει εκατό χιλιόμετρα από εδώ.»

«*Έρχονται!*» φώναξε τότε η Νιρκέκα στον Ζαώρδιλ. Στεκόταν στην αρχή του περάσματος, μαζί με μερικούς άλλους πολεμιστές, και είχαν τα όπλα τους έτοιμα.

«Χτυπήστε τους μόνο όταν πλησιάσουν!» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. «Κρατήστε τους μακριά – αυτός είναι ο σκοπός!»

Και προς τον Φέκταρελ είπε: «Δε θα μπορούσαν τα ορνιθόπτερα να κουβαλήσουν τα δίκυκλα ώς ένα σημείο στα βουνά; Μέχρι κάποια πλαγιά που να μπορείτε να κατεβείτε καβαλώντας τα;»

«Υποθέτω πως ναι, αν έχουν τη δύναμη να τα σηκώσουν.»

«Υπάρχει και το ελικόπτερο,» είπε η Ραβάσλι, δείχνοντάς το εκεί όπου ήταν προσγειωμένο. Η Νιρμάνκα είχε ήδη κατεβεί την πλαγιά μαζί με τους πολεμιστές της και τώρα πλησίαζε εκεί όπου στέκονταν ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος και οι άλλοι.

«Το ελικόπτερο οι εχθροί μας θα το δουν αμέσως,» είπε ο Φέκταρελ, «και ίσως να υποψιαστούν τι συμβαίνει.» Και προς τον αρχηγό

του: «Πάω να ρωτήσω τον Ράκαλωντ. Αν τα ορνιθόπτερα μπορούν να σηκώσουν δίκυκλο, αυτός θα το ξέρει.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε.

Η Νιρμάνκα, φτάνοντας κοντά, ρώτησε τι γινόταν. Η Ραβάσλι τής εξήγησε, και η αρχηγός των Μελανοκυράδων του Πολέμου είπε: «Εμείς δεν είμαστε υποχρεωμένοι να πολεμήσουμε για τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Κανονικά, μάλιστα, οφείλει να μας αποζημιώσει γι'αυτό που συνέβη. Έχασα τόσους πιστούς πολεμιστές μου εξαιτίας της προδοσίας μέσα στο φουσάτο του! Έχασα ακόμα και τον μάγο μας, τον Θαρμάκελ'λι... και τον Βάντραμιλ, τον υπαρχηγό μου.» Αυτό το τελευταίο το είπε κάπως πνιχτά. Ο Βάντραμιλ πρέπει να ήταν παλιός της σύντροφος, υπέθεσε ο Ζαώρδιλ, ίσως και εραστής της.

«Δε θέλεις εκδίκηση, λοιπόν;» τη ρώτησε η Ραβάσλι.

«Αυτός είναι ο μόνος λόγος που δεν έχω ακόμα πετάξει προς τ'ανατολικά και μακριά από τούτους τους καταραμένους τόπους,» αποκρίθηκε η μαυρόδερμη πολεμίστρια, που πρέπει να ήταν τουλάχιστον καμια δεκαετία μεγαλύτερη από τη Ραβάσλι και, φανερά, περισσότερο επαγγελματική. Η Ραβάσλι έδινε στον Ζαώρδιλ την εντύπωση πως νόμιζε ότι ακόμα πολεμούσε για την Επανάσταση.

Ο Φέκταρελ επέστρεψε. «Ο νάνος λέει πως, με το ζόρι, ένα ορνιθόπτερο μπορεί να σηκώσει ένα δίκυκλο. Με το *ζόρι*, όμως. Δηλαδή, θα πετά με δυσκολία και χωρίς να κάνει ελιγμούς, και όχι για πολλή ώρα φυσικά. Θα εξαντλήσει την ενέργεια της μπαταρίας του πολύ γρήγορα.»

«Εντάξει,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Άλλωστε, λιγάκι παραδίπλα θέλουμε να μεταφερθούν τα δίκυκλα.»

Ο Φέκταρελ ένευσε. «Ναι. Και δύο, νομίζω, μας φτάνουν, αφού θα είμαστε τέσσερις. Σωστά; Εγώ θα καβαλήσω μαζί με τη Σεϊλίκρα, και η Ραβάσλι μαζί με τον...» Δεν ήξερε το όνομά του.

«Σάμελκον'λι,» είπε ο πρασινόδερμος άντρας.

«Μάγος, λοιπόν.» Και συνοφρυώθηκε. «Εσύ δεν είσαι ο μάγος που είχε επιτεθεί στη Φαίδρα, εκείνη τη νύχτα μέσα στον καταυλισμό;»

«Δεν της επιτέθηκα. Συγκράτησα απλώς τον δαίμονά της για να μη σκοτώσει κι άλλους.»

Η μαύρη όψη του Φέκταρελ έλεγε πως ξαφνικά είχε αρχίσει να τον αντιπαθεί ούτως ή άλλως.

«Θα πάρετε και τη Φαίδρα μαζί,» του είπε ο Ζαώρδιλ αλλάζοντας θέμα.

«Τι; Γιατί, αρχηγέ; Δεν υπάρχει λόγος να–»

«Μπορεί ο Εύβουλος να είναι ήδη στη Νασόλκαθ όταν φτάσετε· επομένως, ο πολεμικός θεός της μάγισσας πολύ πιθανόν να σας φανεί χρήσιμος. Δεν είστε αρκετοί για να αντιμετωπίσετε τους Επιφανείς Κρανοφόρους αν σας επιτεθούν μέσα σε κάποιο δρόμο ή οίκημα της πόλης.»

Ο Φέκταρελ έμεινε σιωπηλός προς στιγμή· ύστερα είπε: «Εντάξει, αλλά τότε θα πρέπει να πάρουμε ακόμα ένα δίκυκλο.»

«Ναι. Και, άρα, έχετε περιθώριο για άλλον έναν άνθρωπο μαζί σας. Θα έρθω, οπότε, κι εγώ.»

Ο Φέκταρελ φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Θα εγκαταλείψεις τους άλλους;» Ο Σκοτωμένος ποτέ δεν είχε εγκαταλείψει τους πολεμιστές του.

«Η Νιρκέκα μπορεί να κρατήσει το πέρασμα ώσπου να επιστρέψω. Και σκοπεύω να φέρω βοήθεια από τη Νασόλκαθ, γιατί δεν ξέρουμε ώς πότε σχεδιάζει η Γαλανή Δράκαινα να διατηρήσει τούτη την... πολιορκία.»

«Τέλος πάντων. Όπως νομίζεις.»

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε τον Σάμελκον'λι: «Ο θεός σου είναι *πολεμικός* θεός; Μπορεί να σκοτώσει;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο μάγος, αγγίζοντας τον λίθο στην αγκράφα της ζώνης του, μέσα στον οποίο κάτι φαινόταν να περιστρέφεται διαγράφοντας τετράγωνα και ορθές γωνίες. «Αλλά δεν είναι σαν της δικής σας μάγισσας, αν αυτό ρωτάς.»

Κεφάλαιο Εικοστό-Τέταρτο
Έρημοι Δρόμοι, Απόμακροι Πυροβολισμοί

Καθώς στεκόταν στην κορυφή της πλαγιάς, ο Ζαώρδιλ ύψωσε τα κιάλια του και κοίταξε τους συγκεντρωμένους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ μπροστά στην αρχή του Περάσματος του Χρυσού Καβαλάρη. Μια μεγάλη, μαύρη μάζα μέσα στη νύχτα. Κι έμοιαζαν να κινούνται με επιφύλαξη· δεν πρέπει να ήξεραν για την ύπαρξη ετούτου του μέρους, παλιότερα.

«Νομίζω ότι μπορούμε να κατεβούμε,» είπε ο Σκοτωμένος, παύοντας να κοιτάζει με τα κιάλια του, που, γι'ακόμα μια φορά, ήταν μαγικά ενισχυμένα από τη Φαίδρα'λι.

«Ναι,» συμφώνησε ο Φέκταρελ. «Δε φαίνεται νάναι κανένας από τη μεριά μας.» Κι εκείνος κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια ενισχυμένα από τη μάγισσα.

Δεν είχαν δυσκολευτεί και πολύ να φτάσουν ώς εδώ. Είχαν αναγκαστεί να σκαρφαλώσουν, βέβαια, σε μερικά σημεία, μα αυτό δεν ήταν κάτι στο οποίο κάποιος από την ομάδα τους δεν ήταν συνηθισμένος. Η Ραβάσλι και ο Σάμελκον'λι ήταν, κάποτε, επαναστάτες που όλη μέρα έτρεχαν σε αγριότοπους πολεμώντας τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας. Ο Ζαώρδιλ, ο Φέκταρελ, και η Φαίδρα'λι είχαν περάσει, αναμφίβολα, κι από χειρότερα. Και η Έρικα ήταν σαν γάτα: της πόλης, μεν, αλλά γάτα.

Τώρα, ο Σκοτωμένος κοίταξε πίσω τους, τα τρία δίκυκλα που τους περίμεναν. Τα δύο ορνιθόπτερα των Ζωντανών-Νεκρών τα είχαν φέρει με κάποιο ζόρι ώς εδώ, όπως είχε προβλέψει ο Ράκαλωντ. Το τελευταίο, μάλιστα, καθώς το κουβαλούσε ο νάνος για να το ανεβάσει στις πλαγιές, είχε χτυπήσει λιγάκι στο πλάι και τα μέταλλά του είχαν στραβώσει, μα ευτυχώς η ζημιά δεν ήταν σοβαρή.

«Συγνώμη, αφεντικό,» είχε πει ο Ράκαλωντ στον Ζαώρδιλ, καθισμένος μέσα στο ορνιθόπτερό του με τα φτερά να φτερουγίζουν κουρασμένα, «αλλά μας έχεις γαμήσει, για να είμαστε ειλικρινείς.»

«Δεν έγινε τίποτα,» είχε αποκριθεί ο Σκοτωμένος κοιτάζοντας το ξώφαρσο χτύπημα στο δίκυκλο. «Θα το οδηγήσω εγώ αυτό. Πήγαινε.»

«Να προσέχετε στην πόλη,» είχε πει ο Ράκαλωντ, φεύγοντας. «Ξέρεις πόσο επικίνδυνες είναι οι πόλεις.»

Ο Ζαώρδιλ ήξερε, και τώρα είπε στον Φέκταρελ και τους άλλους: «Ξεκινάμε λοιπόν;»

«Δεν υπάρχει λόγος να καθυστερούμε,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι. «Κανένας τους δεν κοιτάζει προς τα εδώ.»

Αυτό ήταν αλήθεια: όλοι οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ έμοιαζαν να είναι στραμμένοι στο πέρασμα. Και τώρα δύο κανόνια τους (αλλά όχι το ενεργειακό) πυροβόλησαν, σαν να ήθελαν να προκαλέσουν τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Πρέπει να φοβόνταν να πλησιάσουν το στενό μέρος, καθώς το έβλεπαν γεμάτο με σκοτεινές φιγούρες.

Ο Ζαώρδιλ καβάλησε το χτυπημένο δίκυκλο, και πίσω του ανέβηκε η Έρικα (η οποία ακόμα δεν είχε πει στη Ραβάσλι και τον Σάμελκον'λι ποια πραγματικά ήταν – και οι άλλοι την αποκαλούσαν Σεϊλίκρα, όποτε χρειαζόταν να ειπωθεί το όνομά της). Ο Φέκταρελ ανέβηκε στο δικό του δίκυκλο, μαζί με τη Φαίδρα'λι· και η Ραβάσλι καβάλησε το τελευταίο δίκυκλο, και πίσω της κάθισε ο μάγος.

Χωρίς ν'ανάψουν τους προβολείς τους – που θα φαίνονταν αμέσως μες στη βαθιά νύχτα – άρχισαν να κατεβαίνουν την πλαγιά στα δυτικά, έχοντας μονάχα το φως των τριών φεγγαριών για να βλέπουν. Υπήρχαν δέντρα και βράχοι στον δρόμο τους, μα ήταν όλοι τους αρκετά έμπειροι ώστε να τα αποφεύγουν. Ξύλα και χώμα ακούγονταν να τρίζουν κάτω από τους μεταλλικούς τροχούς τους· και κάπουκάπου κανένα πουλί φτερούγιζε, φεύγοντας, θορυβημένο από τον ήχο των μηχανών τους.

Φτάνοντας στο τέλος της πλαγιάς, ο Φέκταρελ έκανε νόημα να σταματήσουν και έμεινε ακίνητος. Αφουγκραζόμενος. Ύψωσε τα κιάλια του – τα οποία ήταν ακόμα ενισχυμένα από τη μαγεία της Φαίδρας'λι – και κοίταξε προς τα νότια.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, σιγανά.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Αρχιανιχνευτής. «Όλα φαίνονται ήσυχα από τούτη τη μεριά.» Απόμακρα, πυροβολισμοί αντηχούσαν από τα κανόνια των ληστών. Οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν απαντούσαν με δικές τους ριπές· ο Ζαώρδιλ είχε πει στη Νιρκέκα να κερδίσει όσο περισ-

σότερο χρόνο μπορούσε, κι εκείνη τώρα αυτό έκανε. Ήταν πολιορκία, άλλωστε, και οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν οι πολιορκούμενοι.

Ο Φέκταρελ ξεκίνησε πάλι το δίκυκλό του, και τ’άλλα δύο δίκυκλα τον ακολούθησαν.

Ο δρόμος ώς τη Νασόλκαθ, δυστυχώς, δεν ήταν στρωτός και δεν μπορούσαν να ταξιδέψουν όσο γρήγορα θα ήθελαν. Έπρεπε να προσέχουν για απότομα σκαμπανεβάσματα του εδάφους, πέτρες, λάκκους, και ύπουλη χαμηλή βλάστηση. Και ήταν νύχτα. Έτσι, όταν είδαν αντίκρυ τους τα τείχη της πόλης, ξημέρωνε πια, και είχαν τον ήλιο πίσω τους και τις σκιές τους μακριές μπροστά τους. Δεν είχαν σταματήσει καθόλου για να ξεκουραστούν (μονάχα μια μικρή στάση είχαν κάνει για ν’αλλάξουν ενεργειακές φιάλες στα οχήματά τους, όταν οι προηγούμενες εξαντλήθηκαν), μα δεν αισθάνονταν κουρασμένοι. Η υπερένταση τούς κρατούσε σε συνεχή εγρήγορση. Ήξεραν ότι, τώρα, βασικός αντίπαλός τους ήταν ο χρόνος. Αν προλάβαιναν να φτάσουν στη Νασόλκαθ πριν από τον Εύβουλο, θα είχαν μεγάλο πλεονέκτημα εναντίον του.

Ωστόσο, ο Ζαώρδιλ φοβόταν πως αυτό ήταν δύσκολο, γιατί, κατά πάσα πιθανότητα, οι Επιφανείς Κρανοφόροι και οι άλλοι προδότες του φουσάτου του Ηγεμόνα είχαν ξεκινήσει να κατευθύνονται προς την πόλη από τότε που οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν στρίψει βορειοανατολικά, προς το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, με τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας στο κατόπι τους.

Οι ακτίνες του πρωινού ήλιου έλουζαν τα ταλαιπωρημένα τείχη της Νασόλκαθ, κάνοντας έντονα φανερά τα επιδιορθωμένα τμήματά τους, καθώς και το γεγονός ότι στις ανατολικές επάλξεις – τις οποίες έβλεπαν αντίκρυ τους ο Ζαώρδιλ κι οι σύντροφοί του όπως έρχονταν – δεν στεκόταν κανένας. Ήταν εγκαταλειμμένες. Και η Δεύτερη Πύλη ήταν ανοιχτή και έμοιαζε αφύλαχτη.

«Νομίζω πως φτάσαμε αργά,» είπε ο Σκοτωμένος.

«Αδύνατον!» γρύλισε η Ραβάσλι. «Πόσο γρήγορα ήρθαν;»

«Πήγαιναν ευθεία βόρεια, ενώ εμείς κάναμε ολόκληρη στροφή προτού κατευθυνθούμε προς τα εδώ,» της θύμισε ο Ζαώρδιλ.

Περνώντας κοντά από το μέρος όπου πριν από μερικές ημέρες ήταν στρατοπεδευμένο το μισθοφορικό φουσάτο του Ηγεμόνα, έφτασαν στη Δεύτερη Πύλη. Κι εκεί είδαν νεκρούς φρουρούς της πόλης. Πτώματα πεσμένα στο πλακόστρωτο, καρφωμένα από αγχέμαχα

όπλα και τρυπημένα από σφαίρες. Ανάμεσά τους ήταν σωριασμένοι και κάποιοι που, σίγουρα, δεν ήταν φρουροί της Νασόλκαθ...

«Δικοί μας,» είπε η Ραβάσλι κοιτάζοντας έναν, καθώς είχαν σταματήσει τα δίκυκλά τους και είχαν όλοι τραβήξει τα όπλα τους. «Πολεμιστές του φουσάτου. Προδότες.»

«Όχι, όμως, Επιφανείς Κρανοφόροι. Ή κάνω λάθος;» είπε ο Ζαώρδιλ. Δεν ήταν ντυμένοι σαν Επιφανείς Κρανοφόροι.

«Δεν κάνεις λάθος.»

Ο δρόμος μετά από τη Δεύτερη Πύλη, η Κάτω Λεωφόρος, ήταν έρημος. Όλοι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους· κανένας πολίτης δεν έβγαινε για να πάει στη δουλειά του καθώς ξημέρωνε. Σίγουρα, είχαν τρομοκρατηθεί από ό,τι είχε συμβεί. Απόμακρα, από το εσωτερικό της πόλης, πυροβολισμοί αντηχούσαν, και κραυγές.

Η Έρικα, πιασμένη ακόμα πίσω από τον Ζαώρδιλ, στο δίκυκλό του, ενεργοποίησε τον πομπό της καλώντας τους κατασκόπους της. Τον Ρίβη. Εκείνος αμέσως απάντησε, λες και περίμενε την κλήση της από στιγμή σε στιγμή.

«*Έρικα;*» είπε, κι ακουγόταν απορημένος. «*Εσύ είσαι;*»

«Ναι–»

«*Είσαι μες στην πόλη;*»

«Μόλις ήρθα–»

«*Να προσέχεις, τότε. Επέστρεψαν από τα νότια οι μισθοφόροι του Ηγεμόνα, μες στη μαύρη νύχτα – και τον πρόδωσαν. Επιτέθηκαν στους φρουρούς της πόλης. Κι όχι μόνο αυτοί, αλλά και άνθρωποι του υπόκοσμου – άνθρωποι του Γελαστού Άρχοντα. Ακόμα γίνονται συγκρούσεις στους δρόμους. Φοβόμασταν ότι ίσως να ήσουν νεκρή, μαζί με τους–*»

«Πού βρίσκεστε; Στο μέρος μας;»

«*Ναι. Ξέρεις κανένα πιο ασφαλές μέρος, τέτοιες ώρες;*»

«Με ποιον μιλάς;» ρώτησε απότομα η Ραβάσλι· διότι, φυσικά, όλοι είχαν δει την Έρικα να μιλά στον πομπό της, και όλοι άκουγαν αυτά που έλεγε, αν και μόνο ο Σκοτωμένος, που ήταν δίπλα της, άκουγε και τις απαντήσεις του κατασκόπου της. Τουλάχιστον, υπέθετε ότι ήταν κάποιος από τους κατασκόπους της. Δεν τους γνώριζε. Μονάχα εκείνο τον μάγο είχε δει: τον Ναλτάφιρ'χοκ.

Η Έρικα είπε στη Ραβάσλι: «Μ'έναν φίλο.» Και μετά, στον πομπό: «Θα έρθω, σύντομα. Μην απομακρυνθείτε.»

«*Σοβαρολογείς; Πού να πάμε;*»

«Κάτι συμβαίνει μ'εσένα!» είπε η Ραβάσλι, καθώς η Έρικα έκλεινε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό και τον έχωνε μέσα στα ρούχα της. «Κάτι μάς κρύβεις!»

«Ακολουθήστε με,» τους προέτρεψε η Έρικα, αγνοώντας τις κατηγορίες της πρώην επαναστάτριας. «Ο Γελαστός Άρχοντας έχει ξεκινήσει πόλεμο εναντίον του Ηγεμόνα, και οι δρόμοι έχουν γίνει πεδίο μάχης.»

«Πού θα μας πας;» τη ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Σ'ένα ασφαλές μέρος. Μην καθυστερούμε άλλο!» Και ύψωσε το χέρι της, δείχνοντάς του έναν δρόμο δεξιά τους. «Προς τα κει. Πάμε.»

«Στο Οχυρό του Ηγεμόνα πρέπει να πάμε!» διαφώνησε η Ραβάσλι.

«Νομίζεις ότι θα μπορέσουμε να μπούμε; Ή έστω να πλησιάσουμε; Κατά πάσα πιθανότητα γίνεται σκοτωμός στις πύλες και στα τείχη του. Αν δεν έχουν ήδη εισβάλει. Ο Γελαστός Άρχοντας έχει ξεσηκώσει όλο τον υπόκοσμο εναντίον του Ηγεμόνα.» Και χτύπησε το μπράτσο του Ζαώρδιλ. «Ξεκίνα, πάμε!» δείχνοντας δεξιά. «Τώρα!»

Εκείνος υπάκουσε, βάζοντας τους τροχούς του δίκυκλού του σε κίνηση. Ο Φέκταρελ τον ακολούθησε, το ίδιο κι η Ραβάσλι· αλλά η τελευταία ήταν καταφανές ότι είχε τους ενδοιασμούς της.

«Ούτε μας λες πού μας πηγαίνεις, ούτε έχω καταλάβει ακριβώς ποια είσαι!» είπε στην Έρικα. «Και μη μου απαντήσεις πάλι ότι είσαι μια φίλη του Ζαώρδιλ, γιατί δεν σε πιστεύω!»

«Μα *είμαι* φίλη του Ζαώρδιλ.»

«Και τι *άλλο* είσαι;» Τα μάτια της Ραβάσλι την ατένιζαν στενεμένα.

«Η Έρικα ήταν κάποτε στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας,» της είπε ο Σκοτωμένος. «Αυτό ήθελες ν'ακούσεις;»

Της το είπε, ο τρισκατάρατος! σκέφτηκε η Έρικα, ξαφνιασμένη και, συγχρόνως, θυμωμένη μαζί του. *Της το είπε!*

«Η *Έρικα;*» έκανε η Ραβάσλι. «Τόση ώρα νόμιζα πως την έλεγαν Σεϊλίκρα!»

«Δεν τη λένε Σεϊλίκρα. Αλλάζει τίποτα; Είναι μαζί μας, μπορείς νάσαι σίγουρη γι'αυτό. Δεν είναι με τον Εύβουλο, ούτε με τον Άσλατμιρ.»

«Και πού μας πηγαίνει;»

«Αυτό ούτε εγώ το ξέρω, αλλά, για να λέει ότι το μέρος είναι ασφαλές, πρέπει να είναι, υποθέτω.» Οδηγούσε πηγαίνοντας προς τα

εκεί όπου του έδειχνε το χέρι της Έρικας πάνω από τον ώμο του· τα άλλα δύο δίκυκλα τον ακολουθούσαν, και περνούσαν από μικρούς δρόμους καθώς κατευθύνονταν βόρεια μέσα στη Νασόλκαθ. Συνέχιζαν ν'ακούνε, απόμακρα, πυροβολισμούς και κραυγές – αλλά δυνατότερα τώρα, σαν να ήταν πιο κοντά τους. Ωστόσο δεν συνάντησαν καμία συμπλοκή. Οι συμπλοκές πρέπει να γίνονταν στους μεγάλους δρόμους, υπέθετε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα τού ψιθύρισε στ'αφτί, καθώς η Ραβάσλι είχε πάψει να του μιλά: «Δε σου είπα να της πεις ποια είμαι!»

«Ήταν ο μόνος τρόπος για να ησυχάσει. Έτσι κι αλλιώς, το είχε καταλάβει ότι ήσουν Παντοκρατορική.»

Μπορούσες, όμως, να με είχες προειδοποιήσει πρώτα! σκέφτηκε η Έρικα. Δεν της άρεσε να την πιάνουν απροετοίμαστη. Δεν της άρεσε καθόλου.

Σταμάτησαν τα δίκυκλά τους μπροστά στο *Ήχος και Εικόνα,* και η Έρικα κατέβηκε πρώτη από τη σέλα και πλησίασε γρήγορα την εξώπορτα. Έβγαλε ένα κλειδί από τα ρούχα της και ξεκλείδωσε.

«*Εδώ* είναι το ασφαλές μέρος;» απόρησε η Ραβάσλι. «Σε μια δανειστική πλακετοθήκη;»

«Ναι.» Η Έρικα τούς άνοιξε την πόρτα. «Αφήστε τα δίκυκλα στο σοκάκι παραδίπλα και μπείτε, γρήγορα!»

Άφησαν τα δίκυκλά τους και μπήκαν. Η Έρικα τούς ακολούθησε και έκλεισε.

Πίσω από τα ράφια και τις θήκες για πλακέτες ταινιών και μουσικής, άντρες και γυναίκες ξεπρόβαλαν, οπλισμένοι, με πιστόλια και ξιφίδια στα χέρια.

Η Ραβάσλι αμέσως τράβηξε το δικό της πιστόλι, και ο Σάμελκον'λι ένα σπαθί.

«Δε βλέπετε ότι είμαι μαζί τους;» είπε η Έρικα στους κατασκόπους της. «Ποιοι νομίζετε ότι είναι;»

«Θα μπορούσαν νάναι άνθρωποι του Γελαστού Άρχοντα,» αποκρίθηκε ο Βαλέριος, κοιτάζοντάς τους με επιφύλαξη.

«Μαζί μου;» επανέλαβε η Έρικα, μειδιώντας λιγάκι στραβά μέσα από την κουκούλα της.

«Μπορεί να σε είχαν αιχμαλωτίσει,» είπε η Ναργκίμη, καθώς όλοι κατέβαζαν τα όπλα τους τώρα. «Το φοβόμασταν αυτό όταν επικοινώνησες με τον Ρίβη.»

«Δεν είμαι αιχμάλωτη,» τους διαβεβαίωσε η Έρικα. «Είμαι από τους λίγους που γλίτωσαν όταν ο Εύβουλος προσπάθησε να σκοτώσει το μισό φουσάτο του Ηγεμόνα – το μισό φουσάτο που δεν ήταν προδότες.» Και τους εξήγησε, εν συντομία, πώς οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν υποχωρήσει στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη και πώς τώρα εκείνη, ο Ζαώρδιλ, και οι άλλοι είχαν επιστρέψει στη Νασόλκαθ ελπίζοντας να προλάβουν τον Εύβουλο.

«Δεν τον προλάβατε, όμως· αυτό είναι βέβαιο,» τους είπε ο Ναλτάφιρ'χοκ, που είχε κατεβεί στο ισόγειο του οικήματος όσο η Έρικα μιλούσε, βαστώντας το ραβδί του στο χέρι του. «Γίνονται συγκρούσεις μέσα στην πόλη ακόμα και τώ–»

«Επιτέθηκαν στη φρουρά μόλις ήρθαν;» ρώτησε η Ραβάσλι. «Τι ακριβώς έγινε;» Τώρα το πιστόλι της βρισκόταν στο θηκάρι του, και εκείνη ακουμπούσε τον ώμο της στο πλάι μιας ξύλινης θήκης γεμάτης με πλακέτες μουσικής.

«Ακριβώς, δεν ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Βαλέριος. «Αλλά μας είπε κάποια πράγματα ένας από τους φρουρούς που βρήκαμε τραυματισμένο. Οι Επιφανείς Κρανοφόροι και άλλοι μισθοφόροι ήρθαν έξω από τη Μεγάλη Πύλη και ζήτησαν ν'ανοίξει για να μπουν και να δουν επειγόντως τον Ηγεμόνα. Οι φρουροί υπάκουσαν· τους άφησαν να περάσουν. Πού να ήξεραν ότι είχαν προδοσία στο μυαλό τους; Έμοιαζαν να έχουν υποχωρήσει ύστερα από σκληρή μάχη. Έτσι, οι προδότες πρέπει να πήγαν, μετά, κατευθείαν στο Οχυρό του Ηγεμόνα, δήθεν για να του αναφέρουν ότι τράπηκαν σε φυγή.»

«Και τι έγινε όταν έφτασαν στον οχυρό;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Κανένας δεν είναι σίγουρος, ή δεν θέλει να πει ξεκάθαρα,» απάντησε ο Βαλέριος. «Αναμφίβολα, κάποια σύγκρουση έγινε εκεί μέσα. Αλλά δεν ξέρουμε αν ο Ηγεμόνας είναι νεκρός ή αιχμάλωτος, ή αν έχει ξεφύγει.»

«Πάντως,» είπε ο Ρίβης, «αφότου ο Εύβουλος και οι δικοί του πήγαν στο Οχυρό του Ηγεμόνα, σχεδόν αμέσως οι άνθρωποι του Γελαστού Άρχοντα κινήθηκαν εναντίον της φρουράς. Πρέπει να ήταν προετοιμασμένοι.»

«Και μάλλον είδαμε τον μαντατοφόρο της Σαρντίκα-Νοθ που προειδοποίησε τον Γελαστό Άρχοντα για τον ερχομό των προδοτών από τα νότια,» είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

«Τον είδατε;» έκανε η Έρικα.

Ο Σάλαθρελ ένευσε. «Συνεχίζαμε να παρακολουθούμε εκείνη την καλύβα κοντά στις όχθες του Αβυσσαίου. Τη θυμάσαι, έτσι; Δεν ήμουν εγώ εκεί τώρα, αλλά η Ναργκίμη, που ήταν, είδε έναν άνθρωπο να έρχεται επάνω σε δίκυκλο. Και μετά, αυτός κι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού έφυγαν, επίσης επάνω στο δίκυκλο.»

«Προσπάθησα να τους ακολουθήσω,» είπε η Ναργκίμη, «όμως τους έχασα. Τέτοια ώρα δεν ήταν κανένας στους δρόμους, και έτρεχαν. Δεν είχα ούτε άλογο μαζί μου ούτε δίκυκλο· κι αν, κάπως, έπαιρνα ζώο ή όχημα, θα με εντόπιζαν αμέσως πίσω τους.»

«Οι πύλες είναι κλειστές τη νύχτα,» είπε η Ραβάσλι. «Πώς μπήκε ο μαντατοφόρος της Σαρντίκα-Νοθ;»

«Δωροδοκώντας, μάλλον,» απάντησε η Έρικα.

«Φαίνεται να τα ξέρετε όλα εδώ πέρα...» παρατήρησε η Ραβάσλι, «και πάω στοίχημα πως είστε όλοι πρώην Παντοκρατορικοί...» Κοίταξε ολόγυρά της, με επιφύλαξη. Καταλάβαινε ότι βρισκόταν σε μειονεκτική θέση, αν τους τσάντιζε.

«Όχι όλοι,» της είπε ο Βαλέριος, που ήταν πρώην πολεμιστής της Παντοκράτειρας· «οι περισσότεροι.»

«Η Παντοκρατορία έχει διαλυθεί,» τόνισε η Έρικα. «Είμαστε απλά ένα δίκτυο εύρεσης πληροφοριών.»

«Δίκτυο εύρεσης πληροφοριών, ε;...» είπε η Ραβάσλι. Καθόλου φιλικά.

«Μάθαμε για την προδοσία του Εύβουλου πριν από εσένα!»

«Και τι κάνατε; Την αποτρέψατε;»

«Αν μπορούσαμε θα την είχαμε αποτρέψει! Αν ερχόμασταν, όμως, να σας ειδοποιήσουμε δεν θα μας πιστεύατε!»

Η Ραβάσλι έμεινε σιωπηλή, με τα χείλη πιεσμένα και όψη σκληρή.

«Θα μας πιστεύατε;» την προκάλεσε η Έρικα, ενώ σιωπή είχε απλωθεί γύρω τους· κανένας δεν μιλούσε.

«Όχι,» παραδέχτηκε η Ραβάσλι, «κανείς δεν θα σας πίστευε. Μάλλον θα σας φυλάκιζαν.»

Η Έρικα ένευσε χωρίς να πει τίποτα. Τα λόγια της Ραβάσλι έδιναν τέλος σ' αυτή τη διένεξη, νόμιζε. Αποδείκνυαν ό,τι ήταν να αποδειχτεί.

Πρώτος μίλησε ο Σάμελκον'λι, αφού καθάρισε τον λαιμό του, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος και όψη σκεπτική στο πρόσωπό του. «Εντάξει, αλλά τώρα τι κάνουμε;»

«Ποιος έχει τον έλεγχο της πόλης, αυτή τη στιγμή; Είναι ξεκάθαρο;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Καθόλου ξεκάθαρο,» τον διαβεβαίωσε ο Ρίβης.

«Αυτό σημαίνει πως θα μπορούσαμε να συμβάλουμε προκειμένου η ζυγαριά να γείρει προς τη μια μεριά ή προς την άλλη...»

«Είμαστε αρκετοί;» έθεσε το ερώτημα η Ραβάσλι.

«Το δίκτυο της Έρικας ξέρει πολλά κρυφά πράγματα για την πόλη,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Μπορούμε να το εκμεταλλευτούμε αυτό.»

«Το δίκτυο του Άσλατμιρ είναι καλύτερο απ'το δικό μου,» του είπε η Έρικα.

«Δεν προτίθεσαι να τον αντιμετωπίσεις, λοιπόν;»

«Θα τον αντιμετωπίσω,» αποκρίθηκε η Έρικα, που ήξερε ότι, πρώτον, δεν μπορούσε να κάνει πίσω τώρα και, δεύτερον, αν ήταν να εξελίξει το δίκτυό της όπως φανταζόταν *έπρεπε* να ριψοκινδυνέψει. Η επιρροή δεν αποκτιέται χωρίς προσπάθεια. «Απλώς σου λέω ότι τα πράγματα δεν θα είναι εύκολα. Το μόνο που έχουμε υπέρ μας είναι το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Ο Άσλατμιρ και ο Εύβουλος, υποθέτω, δεν ξέρουν ότι είμαστε εδώ. Ούτε ξέρουν ότι εγώ είμαι εναντίον τους. Ο Άσλατμιρ, μάλιστα, θεωρεί πως δουλεύω γι'αυτόν – όπως πολλοί άλλοι άνθρωποι του υπόκοσμου της Νασόλκαθ.»

«Καλό θα ήταν, αρχικά, να μάθουμε αν ο Ηγεμόνας είναι ζωντανός,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Ο μάγος σου δεν μπορεί να το κάνει αυτό;» Κι έδειξε, με το βλέμμα, τον Ναλτάφιρ'χοκ.

«Ο μάγος της μπορεί να το κάνει,» αποκρίθηκε ο ίδιος ο μάγος. «Γνωρίζεις, βλέπω, σε τι ειδικεύεται το τάγμα των Διαλογιστών, Ζαώρδιλ...»

«Είχαμε και στη Χόλκεραλ έναν σαν εσένα – προτού τον κατασπαράξουν λυκόχοιροι.» Μειδίασε για να δείξει ότι αστειευόταν. «Μπορείς να τον βρεις, λοιπόν, ή όχι;»

«Μπορώ αλ–»

«Γιατί δεν το έχεις κάνει ήδη;» απόρησε η Ραβάσλι.

«Αλλά,» συνέχισε ο Ναλτάφιρ'χοκ, «δεν θέλησα ακόμα να ανακατευτώ σ'αυτή την ιστορία επειδή η Έρικα έλειπε, κι εκείνη είναι που αποφασίζει για τέτοια θέματα. Ίσως, αν ο Ηγεμόνας είναι αιχμάλωτος, αυτοί που τον έχουν αιχμαλωτίσει να με εντοπίσουν με κάποιο τρόπο.» Και κοίταξε την Έρικα ερωτηματικά.

«Προσπάθησέ το,» του είπε εκείνη. «Πρέπει οπωσδήποτε να μάθουμε αν είναι ζωντανός και πού βρίσκεται.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο μάγος, και κρατώντας το ραβδί του μπροστά του άρθρωσε λόγια στη γλώσσα της μαγείας, τα οποία μόνο η Φαίδρα'λι και ο Σάμελκον'λι καταλάβαιναν. Η Φαίδρα υπέθετε, από τους συνδυασμούς των λέξεων, ότι ο Διαλογιστής έκανε Ξόρκι Ανιχνεύσεως· η ίδια δεν το γνώριζε αυτό το ξόρκι.

Επάνω στα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού του Ναλτάφιρ'χοκ, σύντομα, μια κόκκινη κουκίδα φάνηκε, και τα μάτια του μάγου την παρακολούθησαν στενεμένα καθώς μετακινιόταν και μια εμφανιζόταν μια εξαφανιζόταν.

«Τον βρήκες;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Τον βρήκα.»

«Πού είναι;»

«Κάπου στα βορειοδυτικά μας. Στα όρια της ανιχνευτικής επίδρασης του ξορκιού μου. Δεν τον γνωρίζω και πολύ καλά, δυστυχώς, κι αυτό με δυσκολεύει περισσότερο.» Δεν είχε πάρει καθόλου το βλέμμα του από τα κάτοπτρα, και τώρα υποτονθόρυσε λόγια πάλι. Η Φαίδρα, αυτή τη φορά, δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγε καθώς μουρμούριζε πίσω από τα δόντια του, όμως υπέθετε ότι ξανά Ξόρκι Ανιχνεύσεως έκανε, αλλά εστιάζοντας περισσότερη από τη δύναμή του και αντλώντας, μάλλον, και ενέργεια από τους κρυστάλλους στο ραβδί του. Οι Διαλογιστές το έκαναν αυτό, και οι κρύσταλλοί τους είχαν την ιδιότητα να φορτίζονται, μετά, από μόνοι τους.

Τα κυκλώματα επάνω στο ραβδί κοκκίνισαν, οι κρύσταλλοι φώτισαν, και η κουκίδα παρουσιάστηκε πιο έντονα στα κάτοπτρα. «Ναι,» είπε ο Ναλτάφιρ'χοκ, «στα βορειοδυτικά μας... Μάλλον στο Οχυρό του Ηγεμόνα. Και κινείται, δεν στέκεται.»

«Μήπως γίνονται συγκρούσεις ακόμα εκεί μέσα;» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Πολύ πιθανόν,» αποκρίθηκε ο μάγος, παίρνοντας το βλέμμα του από τα κάτοπτρα και στρέφοντάς το στον Σκοτωμένο. Η πορφυρή κουκίδα εξακολουθούσε να υφίσταται, μοιάζοντας να μετακινείται προσεχτικά.

Αν όντως είναι έτσι, σκέφτηκε η Έρικα, *κι αν τώρα βοηθήσουμε τον Ηγεμόνα, που έχει ανάγκη, η επιρροή μου μέσα στη Νασόλκαθ θα γίνει, πιθανώς, μεγαλύτερη κι από του Άσλατμιρ!* Όμως ήξερε πολύ καλά ότι έπρεπε να επιβιώσουν πρώτα, για να συμβεί αυτό – και εκείνοι και ο Ηγεμόνας...

Σαν να είχε καταλάβει τις σκέψεις της (πράγμα απίθανο, νόμιζε η Έρικα), η Ραβάσλι τη ρώτησε: «Τι μπορείς να κάνεις με το δίκτυό σου; Αν ο Ηγεμόνας είναι στριμωγμένος μέσα στο οχυρό του, μπορείς να τον βγάλεις από εκεί;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε, επιφυλακτικά, η Έρικα.

«Μπορείς ή δεν μπορείς;» Η ερώτηση δεν ήταν απότομη, αλλά έδειχνε ότι η Ραβάσλι δεν είχε υπομονή για παιχνίδια.

Ο Ζαώρδιλ είπε, προτού μιλήσει η Έρικα: «Δεν είναι βέβαιο ότι ο Ηγεμόνας είναι ελεύθερος. Ίσως να είναι *αιχμάλωτος* μέσα στο οχυρό του.»

«Θα μετακινιόταν, αν ήταν αιχμάλωτος;» έθεσε το ερώτημα ο Σάμελκον'λι.

«Αν είναι απλά υπό περιορισμό, ναι, γιατί όχι;» Και ο Ζαώρδιλ στράφηκε τον Ναλτάφιρ.

«Δεν το νομίζω,» είπε εκείνος, ξανακοιτάζοντας τα κάτοπτρα στο ραβδί του και την πορφυρή κουκίδα εκεί. «Οι κινήσεις του δεν είναι κινήσεις ανθρώπου περιορισμένου σ'ένα ή δύο δωμάτια. Μοιάζουν περισσότερο με τις κινήσεις ανθρώπου που προσπαθεί να βρει διέξοδο.»

«Επομένως, είναι παγιδευμένος μέσα στο οχυρό του,» συμπέρανε η Ραβάσλι. «Ο Άσλατμιρ πρέπει να είχε ανθρώπους του και εκεί, και πρέπει να έχουν κυνηγήσει τον Ηγεμόνα αλλά να μην τον έχουν πιάσει ακόμα. Μπορούμε να τους σταματήσουμε, αν βιαστούμε!»

«Επιφανείς Κρανοφόροι υπάρχουν ανάμεσα στους φρουρούς του οχυρού;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι, και σίγουρα θα τον πρόδωσαν. Αλλά εγώ δεν μιλάω μόνο για τους Επιφανείς Κρανοφόρους· μάλλον ο Άσλατμιρ θα έχει βάλει, κρυφά, κι άλλους ανθρώπους του εκεί.»

«Οπότε, βέβαιο είναι ότι τον έχουν στριμώξει.»

«Τυχερός είναι που ζει ακόμα,» σχολίασε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

«Γνωρίζεις το Οχυρό του Ηγεμόνα;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τη Ραβάσλι. «Έχεις ξαναπάει εκεί;»

«Το έχω επισκεφτεί,» παραδέχτηκε εκείνη, «όταν προσπαθούσαμε να διώξουμε τους Παντοκρατορικούς από την πόλη.»

«Έχεις *εισβάλει*, θέλεις να πεις.»

«Πες το όπως σ'αρέσει. Μπήκαμε για να αιχμαλωτίσουμε την Επόπτρια.» Η Ραβάσλι κοίταξε τον Σάμελκον'λι.

«Και ο Άσλατμιρ ήταν, τότε, με το μέρος μας,» πρόσθεσε ο μάγος.

«Με το μέρος σας;» έκανε η Έρικα, συνοφρυωμένη.

«Εκείνος μάς έδειξε πώς να μπούμε στο Οχυρό του Ηγεμόνα,» εξήγησε ο μάγος. «Από τους υπονόμους.»

Το καθίκι! σκέφτηκε η Έρικα. *Και πάντα παρίστανε πως ήταν με το μέρος της Παντοκράτειρας!* Τέλος πάντων· αυτά ήταν ιστορία τώρα, σωστά; *Αλλά είναι ένα καθίκι και μισό!*

Η Ραβάσλι μειδίασε κοιτάζοντας την όψη της Έρικας. «Δεν το ήξερες, έτσι;»

«Δεν... ήμουν βέβαιη,» αποκρίθηκε εκείνη, μη θέλοντας να παραδεχτεί ότι δεν είχε την παραμικρή ιδέα για την προδοσία του Άσλατμιρ.

«Αφού εισβάλαμε στην πόλη,» είπε η Ραβάσλι, «ο Άσλατμιρ ήταν από τους πρώτους που ήρθαν να μας βρουν για να δηλώσουν πως ήταν ανέκαθεν με το μέρος της Επανάστασης αλλά έπρεπε να το κρύβουν–»

Η Έρικα ρουθούνισε. «Ανόητοι!» έκανε υποτιμητικά. «Τον πιστέψατε;»

Η Ραβάσλι ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορούσε να μας φανεί χρήσιμος.»

«Και μας φάνηκε χρήσιμος,» επιβεβαίωσε ο Σάμελκον'λι.

«Αφού ο Άσλατμιρ ξέρει ότι κάποιος μπορεί να μπει στο Οχυρό του Ηγεμόνα από τους υπονόμους,» είπε ο Ζαώρδιλ, «δεν θα προσέχει τώρα αυτή την είσοδο;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι, «ή ίσως όχι. Σίγουρα, δεν θα περιμένει ότι κάποιος θα έρθει τόσο γρήγορα από εκεί. Δεν ξέρει ότι εμείς είμαστε εδώ. Όμως εγώ δεν πρότεινα να πάμε από τους υπονόμους· απλώς ανέφερα ότι *τότε* μπήκαμε από εκεί, προκειμένου να αιχμαλωτίσουμε την Επόπτρια. Μετά, ο Ηγεμόνας πρέπει να πρόσταξε να φράξουν καλύτερα εκείνο το άνοιγμα, ώστε να μη μπορεί να γίνει ξανά εισβολή.»

«Ποιος Ηγεμόνας; Ο πατέρας του τωρινού;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Ο πατέρας του Ραλνίβη σκοτώθηκε από τους Παντοκρατορικούς κατά την πολιορκία της Νασόλκαθ, γιατί η Επόπτρια υποψιαζόταν ότι σχεδίαζε να την προδώσει,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι. «Ο Ραλνίβης ήταν που έκανε όλα τα καινούργια οχυρωματικά έργα στην πόλη, προσπαθώντας να επιδιορθώσει τις ζημιές και να βελτιώσει την άμυνα της Νασόλκαθ.»

«Δηλαδή, δεν υπάρχει *καμία* πιθανότητα να εισβάλουμε από τους υπονόμους;»

«Υπάρχει, ίσως. Αλλά υποπτεύομαι ότι δεν θα είναι το ίδιο εύκολο όπως όταν εισέβαλα εγώ κι οι άλλοι επαναστάτες.»

Κεφάλαιο Εικοστό-Πέμπτο
Οι Προδότες και ο Θεός του Θανάτου

Η Πάνω Αγορά είχε γίνει πεδίο μάχης, μέσα στο πρώτο φως της ημέρας. Άνθρωποι της φρουράς μάχονταν με ανθρώπους του υπόκοσμου, που παρουσιάζονταν από κάθε μεριά και τους επιτίθεντο απροειδοποίητα. Είχαν ήδη σκοτώσει αρκετούς που περιπολούσαν ή φυλούσαν ορισμένες θέσεις, όταν οι υπόλοιποι κλείστηκαν στο φυλάκιο, χρησιμοποιώντας το για να αμυνθούν. Διότι οι κακοποιοί ήταν φανερό πως δεν ήταν βάνδαλοι με σκοπό να διαλύσουν ή να ληστέψουν τα καταστήματα· στόχος τους ήταν η ίδια η φρουρά. Επί του παρόντος, οι φρουροί ήταν αμπαρωμένοι μέσα στο φυλάκιο της Πάνω Αγοράς και πυροβολούσαν από την οροφή του κι από τα χαραγμένα πατζούρια των παραθύρων. Γύρω από το φυλάκιο, καλυμμένοι πίσω από βαρέλια, κιβώτια, κάρα, γωνίες δρόμων, πεζούλες, και πόρτες ήταν συγκεντρωμένοι άνθρωποι του υπόκοσμου, πυροβολώντας κι εκείνοι με όπλα που είχαν φέρει λαθραία μέσα στη Νασόλκαθ.

Τέτοια ήταν η κατάσταση στην Πάνω Αγορά, όταν η Ραβάσλι και ο Σάμελκον'λι οδήγησαν εκεί τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, τον Φέκταρελ, τη Φαίδρα'λι, την Έρικα Σάλκερκοφ, τον Ναλτάφιρ'χοκ, και τον Βαλέριο. Ο Διαλογιστής είχε έρθει μαζί τους επειδή μπορούσε να εντοπίσει τον Ηγεμόνα με τη μαγεία του – πράγμα που, αναμφίβολα, θα τους φαινόταν χρήσιμο – και ο Βαλέριος επειδή ήταν πρώην Παντοκρατορικός στρατιώτης – και άλλος ένας πολεμιστής θα φαινόταν επίσης χρήσιμος, γιατί πολύ σύντομα θα έπρεπε να βρεθούν αντιμέτωποι με εχθρούς.

Καθώς περνούσαν μέσα από την Πάνω Αγορά είδαν την πολιορκία στο φυλάκιο της φρουράς αλλά δεν στάθηκαν καθόλου, ούτε για να βοηθήσουν ούτε για να παρακολουθήσουν τι θα συνέβαινε. Κανένας δεν το πρότεινε καν. Θεωρούσαν όλοι πολύ πιο σημαντικό να προσφέρουν τη βοήθειά τους στον Ηγεμόνα. Καβαλούσαν τα δίκυκλά τους, όμως, και ο Βαλέριος ήταν επάνω σε λυκόχοιρο ενώ ο Ναλτάφιρ'χοκ επάνω σε άλογο, οπότε οι πολιορκητές του φυλακίου τούς

αντιλήφτηκαν καθώς περνούσαν από κοντά τους, και μερικές σφαίρες έπεσαν προς το μέρος τους – χωρίς να τους τραυματίσουν. Οι κακοποιοί πρέπει να είχαν φοβηθεί πως ήταν άνθρωποι της φρουράς.

«Το πράγμα φαίνεται νάχει ξεφύγει τελείως από τον έλεγχο,» σχολίασε ο Φέκταρελ. «Δεν ήξερα ότι αυτός ο Άσλατμιρ έχει *τόσο* μεγάλη επιρροή μες στην πόλη.»

«Το έμαθες τώρα,» είπε η Έρικα.

«Ουσιαστικά, έχει δικό του στρατό.»

«Δεν είναι 'στρατός' αυτοί οι λεχρίτες,» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ.

«Είναι, όμως, σίγουρα *πολλοί,*» παρατήρησε ο Φέκταρελ.

«Δε θα τολμούσαν να σηκώσουν κεφάλι έτσι, αν δεν είχαν διαλυθεί τα Οπλισμένα Κτήνη,» είπε η Έρικα.

Η Ραβάσλι σταμάτησε το δίκυκλό της σ'έναν αδιέξοδο δρόμο της Πάνω Αγοράς ο οποίος βρομούσε ακαθαρσίες και στάσιμα νερά. Ένας μεγάλος κάδος σκουπιδιών ήταν στην αρχή του, ξεχειλισμένος από σκουπίδια. Στο πέρας του δρόμου υπήρχε μια σχάρα υπονόμου που μπορούσε να χωρέσει άνθρωπο, αν ο άνθρωπος έσκυβε.

Ο Σάμελκον'λι κατέβηκε πρώτος από το δίκυκλο και μετά η Ραβάσλι, αφού έσβησε τη μηχανή. «Εδώ είναι,» είπε. «Από εδώ μάς είχε φέρει, την άλλη φορά, ο Άσλατμιρ.»

«Σίγουρα θυμάσαι τον δρόμο;» ρώτησε η Έρικα, που ήξερε ότι οι υπόνομοι της Νασόλκαθ ήταν πολύπλοκοι. Είχε προσωπική πείρα, καθώς κι η ίδια είχε κατεβεί κάμποσες φορές εκεί.

«Έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι, πλησιάζοντας τη σχάρα. «Έχει περάσει, βέβαια, και μια πενταετία από τότε...» Ξεθηκάρωσε το σπαθί της και χτύπησε το λουκέτο της σχάρας. Και ξανά. Και ξανά. Το λουκέτο διαλύθηκε, και η Ραβάσλι, τραβώντας τη σχάρα, εύκολα την άνοιξε. «Δώσε μου φακό,» είπε στην Έρικα, κι εκείνη τής έδωσε έναν απ'τους φακούς που είχε πάρει μαζί της προτού ξεκινήσουν για εδώ. Η Ραβάσλι τον άναψε και, σκύβοντας, μπήκε πρώτη στον υπόνομο.

Η Έρικα άναψε έναν άλλο φακό και την ακολούθησε. Μετά, ήρθαν ο Ζαώρδιλ κι οι υπόλοιποι, αφήνοντας τα δίκυκλα και τα ζώα τους στον βρόμικο δρόμο πίσω τους – αβέβαιοι αν θα τα ξανάβρισκαν, έτσι όπως ήταν η κατάσταση τώρα στην πόλη.

«Ο λυκόχοιρος θα σε περιμένει,» ρώτησε ο Φέκταρελ τον Βαλέριο, «ή θα την κοπανήσει προτού επιστρέψεις;»

«Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος· είναι εκπαιδευμένος απ’τον Θηριοδαμαστή,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ποιος είν’ ο Θηριοδαμαστής;»

«Ένας γνωστός της Έρικας.»

«Πολλούς γνωστούς έχει η Έρικα...» σχολίασε ο Φέκταρελ.

Και η Έρικα, που φυσικά τούς άκουγε, είπε: «Αυτή είναι η δουλειά της.»

Καθώς προχωρούσαν μέσα στον υπόνομο, τα πόδια τους πλατσούριζαν σε ακάθαρτα νερά, και ποντίκια σκορπίζονταν στο πέρασμά τους, τσυρίζοντας. Ο αέρας ήταν αποπνιχτικός και, ασφαλώς, δυσώδης. Βρύα και λειχήνες έντυναν τους παλιούς πέτρινους τοίχους, που ήταν όλο γλίτσα και υγρασία. Έντομα κατοικούσαν εκεί, κάνοντας τις φωλιές τους σε τρύπες κι ανάμεσα στη ρυπαρή βλάστηση· σκαρφάλωναν, σέρνονταν, και φτερούγιζαν – ζουζουνίζοντας ορισμένα απ’αυτά, ενώ άλλα ήταν τελείως σιωπηλά.

Από το βάθος, ένα βουητό ακουγόταν, αντηχώντας παράξενα μέσα στα υπόγεια περάσματα.

«Τι κάνει έτσι;» ρώτησε η Φαίδρα’λι, έχοντας βάλει ένα μαντήλι μπροστά στη μύτη της. Η Έρικα είχε δώσει σε όλους αρωματισμένα μαντήλια, για την πολύ πιθανή περίπτωση που θα τους χρειάζονταν. Μπορούσε κανείς να λιποθυμήσει εδώ μέσα από την αποφορά.

«Ο Αβυσσαίος,» αποκρίθηκε τώρα η Έρικα. «Υπάρχουν σήραγγες των υπονόμων που οδηγούν σ’αυτόν, οπότε ο θόρυβός του φτάνει παντού.»

«Και είναι τόσο *δυνατός;*»

«Ο Αβυσσαίος βουτά σε μια άβυσσο κάτω από την πόλη, κι από τους καταρράκτες που δημιουργούνται εκεί προέρχεται ο ήχος που ακούς.»

«Ησυχία!» τους είπε η Ραβάσλι. «Μπορεί ο Άσλατμιρ να έχει ανθρώπους του για να φρουρούν, παρακάτω.»

Η Έρικα δεν μίλησε, αλλά δεν της άρεσε η επίπληξη της πρώην επαναστάτριας.

Η Φαίδρα πλησίασε τη Ραβάσλι, που προπορευόταν, και τη ρώτησε χαμηλόφωνα: «Σε πόση ώρα θα είμαστε κοντά στο οχυρό, απ’ό,τι υπολογίζεις;»

«Δέκα λεπτά, περίπου, αν δε χάσω το δρόμο. Γιατί;»

«Γιατί θα μπορούσε ο Σάμελκον, ίσως, να στείλει τον δαίμονά του να ερευνήσει για την παρουσία φρουρών. Εγώ δεν μπορώ να στείλω τον δικό μου.»

«Γιατί όχι;»

«Επειδή, μάλλον, θα χιμήσει στους φρουρούς μόλις τους εντοπίσει και ίσως να μην καταφέρω να τον συγκρατήσω.»

Ο Σάμελκον'λι είπε: «Ο θεός σου είναι ατίθασος, Φαίδρα. Ο Τελευταίος Στραγγαλιστής του Αλαργινού Δάσους δεν θα έχει τέτοια αντίδραση· είναι υπομονετικός όταν χρειάζεται.» Κι άγγιξε τον λίθο (*πρασινόπετρα,* αναγνώρισε το είδος του η Φαίδρα) στη ζώνη του, μέσα στον οποίο ήταν φυλακισμένος ο δαίμονάς του. Η Φαίδρα δεν διαισθανόταν την παρουσία του Στραγγαλιστή χωρίς να κάνει κάποιο ξόρκι, αλλά η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων τη διαισθανόταν, κι έλεγε στη μάγισσα πόσο θα επιθυμούσε να *αναμετρηθεί* μ'αυτόν τον ύπουλο θεό! *Ησυχία!* πρόσταξε, νοερά, η Φαίδρα'λι τον δαίμονα μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της.

Κροτάλισμα ακούστηκε ξαφνικά, σαν κόκαλα να χτυπούσαν επάνω σε κόκαλα ή σαν δόντια να έτριζαν, και κάτι απροσδιόριστο φάνηκε να εξαφανίζεται μες στο σκοτάδι, πέρα από το φως των φακών τους.

«Αυτός ήταν ο δαίμονάς σου, μάγε;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, νιώθοντας τις τρίχες του να έχουν σηκωθεί, όπως και την προηγούμενη φορά που είχε ακούσει αυτό το κροτάλισμα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάμελκον'λι.

«Τ'όνομά του, πάντως, δεν προκαλεί καλή εντύπωση,» σχολίασε ο Φέκταρελ.

Ο Σάμελκον μειδίασε. «Το όνομά του είναι ο καλύτερος χαρακτηρισμός για τον εαυτό του.»

Μετά, προχωρούσαν χωρίς να μιλάνε, ακούγοντας το βουητό του Αβυσσαίου από μακριά και τα πλατσουρίσματα αρουραίων μέσα στα βρόμικα νερά. Κάθε τόσο, έβαζαν τα αρωματικά μαντήλια μπροστά στις μύτες τους για να προφυλαχτούν από τη δυσωδία. Τα περάσματα ήταν λαβυρινθώδη, και η Ραβάσλι φαινόταν να διστάζει σε ορισμένες στροφές, σα να μην ήταν βέβαιη προς τα πού να κατευθυνθεί. Η Έρικα, όμως, καταλάβαινε ότι ακολουθούσαν ανοδική πορεία γενικά, και το θεωρούσε αυτό καλό σημάδι, γιατί το Οχυρό του Ηγεμόνα βρισκόταν σε ύψωμα.

Όταν όλοι υπέθεταν ότι έπρεπε πια να πλησίαζαν στο τέλος της διαδρομής τους, δεδομένης της ώρας που είχε περάσει, ένα ανατρι-

χιαστικό κροτάλισμα ακούστηκε, και κάτι το σκιώδες ήρθε και βούτηξε μέσα στον λίθο στη ζώνη του Σάμελκον'λι λες κι ήθελε να χωθεί στην κοιλιά του.

«Υπάρχουν άνθρωποι παρακάτω,» είπε ο μάγος, μετά από μια στιγμή συλλογισμένης σιωπής. «Δύο.»

«Μοιάζουν να φρουρούν;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Άνθρωποι του Άσλατμιρ; Του Εύβουλου;»

«Ο Στραγγαλιστής δεν είναι ικανός να κρίνει τέτοια πράγματα, Σκοτωμένε.»

«Έχουν φως κοντά τους;» ρώτησε η Ραβάσλι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάμελκον'λι. «Μια δυνατή, καθαρή πηγή φωτός. Ενεργειακή λάμπα, υποθέτω.»

Η Ραβάσλι έσβησε τον φακό της. «Επομένως, εμείς προχωράμε τώρα *χωρίς* φως.»

Η Έρικα, βρίσκοντας την απόφασή της συνετή, έσβησε κι εκείνη τον φακό της. Και ο Φέκταρελ έσβησε, τελευταίος, τον δικό του. Κανείς άλλος δεν κρατούσε πηγή φωτός. Όλοι, μέσα στο σκοτάδι, τράβηξαν τα όπλα τους.

«Μην πυροβολήσει κανένας,» προειδοποίησε η Έρικα. «Θ'αντηχήσει.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζαώρδιλ, που έτσι κι αλλιώς είχε ξεθηκαρώσει το σπαθί του· κι αν έκρινε απ'ό,τι είχε ακούσει, κι οι άλλοι λεπίδες είχαν τραβήξει.

Προχώρησαν σιωπηλά, προσέχοντας τα βήματά τους μέσα στα βρόμικα νερά κι αγγίζοντας τον τοίχο πλάι τους ο οποίος ήταν γεμάτος γλίτσα και λειχήνες.

Δεν άργησαν να φτάσουν σ'ένα σημείο απ'όπου μπορούσαν να δουν μια σχάρα από πάνω τους, από την οποία ερχόταν φως. Μια χαμηλή πέτρινη σκάλα οδηγούσε στο κιγκλίδωμα, κι από μέσα φαίνονταν δύο ζευγάρια πόδια.

Οι φρουροί, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ· και είπε, ψιθυριστά: «Νόμιζα πως ήταν *μέσα* στον υπόνομο, όχι απέξω.»

«Ο Στραγγαλιστής δεν μου το διευκρίνισε, πριν,» αποκρίθηκε ο Σάμελκον'λι. «Μπορώ να τον στείλω τώρα ν'αρπάξει τον έναν.»

«Κι ο άλλος; Με το που θα πάμε να σηκώσουμε τη σχάρα, θα φωνάξει ή θα μας πυροβολήσει κατακέφαλα.»

«Θα τον αναλάβει αυτόν η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων,» είπε η Φαίδρα'λι. «Θα μπορούσε να τους αναλάβει και τους δύο, βασικά.»

«Καλύτερα οι δαίμονές μας να πάνε πρώτοι παρά εμείς,» συμφώνησε η Έρικα.

«Ναι,» είπε η Ραβάσλι.

Ένα κροτάλισμα ήχησε, και κάτι γλίστρησε μέσα από το κιγκλίδωμα. Κάποιος ακούστηκε να πνίγεται· ένα ζευγάρι πόδια παραπάτησαν. Μια ανθρώπινη σκιά φαινόταν να παλεύει ξαφνικά με μια άλλη σκιά, μεγάλη, σίγουρα όχι ανθρώπινη, και αποκρουστική.

Μια φωνή αντήχησε – η φωνή του άλλου φρουρού – «Τι στις Λάμιες!» Κι ύστερα, γρυλίσματα και μουγκρητά, καθώς η Φαίδρα'λι αμόλησε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων από το βραχιόλι της. Και: «*ΑΑΑααααααα!...*» ούρλιαξε τώρα η φωνή, σωπαίνοντας αμέσως μετά.

Ο Ζαώρδιλ ανέβηκε γρήγορα τα λίγα πέτρινα σκαλοπάτια, που γλιστρούσαν κάτω από τις μπότες του, κι έκανε να σηκώσει τη σχάρα. Το βρήκε αδύνατο, όμως, καθώς ήταν καλά κλεισμένη. Παρατήρησε πως υπήρχαν τέσσερα λουκέτα, ένα σε κάθε πλευρά του τετραγώνου, και καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του.

Κοιτάζοντας πίσω απ'το κιγκλίδωμα είδε έναν άντρα κομματιασμένο όπως θα μπορούσαν να τον κομματιάσουν μονάχα θηρία της ερημιάς, παρότι θηρία δεν φαίνονταν πουθενά στο πέτρινο δωμάτιο. Παραδίπλα ήταν πεσμένος ένας άλλος, παλεύοντας με κάτι αόρατο που προσπαθούσε να τον πνίξει. Η σκιά του δαιμονικού θεού φαινόταν, μα όχι ο ίδιος ο θεός. Μια ενεργειακή λάμπα κρεμόταν από το ταβάνι, η οποία δεν ήταν και πολύ καλή: τρεμόπαιζε κάθε τόσο.

«Γαμώ τα λουκέτα τους...» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ, βλέποντας πως, καθώς τα λουκέτα βρίσκονταν από την άλλη μεριά της σχάρας, δεν υπήρχε τρόπος να τα χτυπήσει με τη λεπίδα του σπαθιού του. Στοίχημα ήταν, μάλιστα, αν και η λεπίδα ξιφιδίου μπορούσε να περάσει μέσα από το κιγκλίδωμα αρκετά άνετα ώστε να χτυπήσει τα λουκέτα και να έχει πιθανότητες να τα σπάσει.

«Φύγε!» του είπε η Έρικα, πλησιάζοντας από κάτω, ανεβαίνοντας τη γλιτσιασμένη σκάλα. «Θα τ'ανοίξω εγώ.» Κρατούσε ένα εργαλείο ειδικό για διαρρήξεις, λιγνό και αρθρωτό.

Ο Ζαώρδιλ τής έκανε χώρο να περάσει μπροστά του, κι εκείνη άρχισε αμέσως να σκαλίζει το ένα λουκέτο. Το μέρος ήταν στενό, πολύ

στενό, για δύο ανθρώπους, και ο κώλος της τριβόταν ενοχλητικά επάνω στο πουλί του Σκοτωμένου. Η Έρικα, όμως, δεν έκανε καμια κίνηση για ν'αποφύγει την επαφή μαζί του, καθώς σκάλιζε τα λουκέτα, ακόμα κι όταν εκείνος αισθάνθηκε να καυλώνει. *Η σκρόφα,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Αλλά συνειδητοποίησε ότι ούτε αυτός είχε κινηθεί για ν'απομακρυνθεί...

Το ένα μετά το άλλο, η Έρικα ξεκλείδωσε και τα τέσσερα λουκέτα και άνοιξε τη σχάρα με προσοχή. Πιάστηκε από τις άκριες του ανοίγματος κι έκανε να ανεβεί. Ο Ζαώρδιλ – παρότι το τραύμα στον αριστερό του ώμο τον πονούσε – τη βοήθησε, ωθώντας την από κάτω, με τα χέρια του σταθερά στους γλουτούς της. Σίγουρα δεν της άξιζε τίποτα λιγότερο! Μετά την ακολούθησε επάνω, όπου κανένας δεν ήταν ζωντανός πλέον. Εκείνος που πάλευε με τον δαίμονα του Σάμελκον'λι είχε πάψει προ πολλού να κινείται, και το πρόσωπό του ήταν πρησμένο.

«Δεν προσέχεις πού βάζεις τα χέρια σου, ε;» είπε η Έρικα στον Ζαώρδιλ, χαμογελώντας λιγάκι λοξά.

«Ούτε εσύ πού τρίβεις τη ράχη σου!»

Το χαμόγελό της βάθυνε, αλλά δεν απάντησε καθώς κι οι άλλοι ανέβαιναν, με πρώτη τη Ραβάσλι.

«Μυρίζει σαν κελάρι,» παρατήρησε ο Φέκταρελ, κοιτάζοντας γύρω τους, το πέτρινο δωμάτιο, που δεν ήταν και πολύ μεγάλο και είχε κιβώτια μονάχα σε μια γωνία.

«Ευωδία, σε σχέση μ'ό,τι μυρίζαμε πιο πριν,» σχολίασε ο Βαλέριος.

Η Έρικα είπε στον Ναλτάφιρ'χοκ: «Εντόπισε τον Ηγεμόνα.»

Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ εμπιστευόταν τους Επιφανείς Κρανοφόρους, αλλά όχι απόλυτα. Ούτε, βέβαια, είχε καμια εμπιστοσύνη στους μισθοφόρους που μπορεί αυτοί να έκριναν συνετό να προσλάβουν. Επομένως, όταν ο Εύβουλος επέστρεψε μαζί με τους ανθρώπους του, οι φρουροί στη Μεγάλη Πύλη τούς άφησαν να περάσουν με τα οχήματά τους και να μπουν στην πόλη· αλλά, όταν ακολούθησαν τη Λεωφόρο των Τροχών και, μετά, την Οδό του Ηγεμόνα και έφτασαν μπροστά στην πύλη του Οχυρού του Ηγεμόνα, οι φρουροί εκεί *δεν* τους άφησαν να περάσουν, καθώς οι θύρες των φορτηγών άνοιγαν και οι πολεμιστές κατέβαιναν επάνω στο ύψωμα όπου ήταν οικοδομημένο το γκριζόπετρο επιβλητικό φρούριο. Μόνο στον Εύβουλο και σ'άλλους τέσσερις επέτρεψαν οι φύλακες να μπουν. «Ο

Ηγεμόνας δεν θα δεχτεί περισσότερους μέσα στην οικία του,» δήλωσαν. Και ο Εύβουλος απάντησε: «Εντάξει· απλώς σκέφτηκα ότι ίσως να ήθελε να μας επιβλέψει ο ίδιος στην αυλή του οχυρού, ύστερα από ό,τι μας συνέβη.» Περίμενε αυτή την αντίδραση των φρουρών· δεν τον είχε ξαφνιάσει στο ελάχιστο. Καθώς η πύλη του Οχυρού του Ηγεμόνα σηκωνόταν μπροστά του, μέσω αυτόματων μηχανισμών που λειτουργούσαν με ενεργειακές φιάλες, έβγαλε ένα σφύριγμα από τα χείλη του που έλεγε στους ανθρώπους του – τους Επιφανείς Κρανοφόρους και τους άλλους μισθοφόρους – να είναι έτοιμοι για την πρώτη πιστολιά. Κι ενώ περνούσε την ανοιχτή πύλη, μαζί με τέσσερις ακόμα Κρανοφόρους, τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη του και πυροβόλησε έναν φρουρό στο κεφάλι, σημαδεύοντας έτσι ώστε η σφαίρα να περάσει μέσα από το άνοιγμα του κράνους του για το αριστερό μάτι.

Οι υπόλοιποι Επιφανείς Κρανοφόροι και οι άλλοι πολεμιστές, τότε, επιτέθηκαν στους φρουρούς, προτού η πύλη κλείσει. Και μακελειό ξεκίνησε μέσα στο Οχυρό του Ηγεμόνα. Ο Κάρχαμωντ'λι έστελνε τον Νυχτερινό Επισκέπτη των Αιματοπότιστων Πεδίων να κατασπαράζει τους νεκρούς για να αυξάνει τη δύναμη του – παρότι είχε ήδη φάει πολλούς στα νότια, αντίκρυ της Ψηλής Γέφυρας. Καθώς οι συγκρούσεις μέσα στο οχυρό αγρίευαν, ο Εύβουλος μπορούσε ν'ακούσει τα μουγκρητά του δαίμονα, και τον είδε μια-δυο φορές να πέφτει πάνω σε πολεμιστές του Ηγεμόνα για να τους τυφλώσει και να τους ξεπαστρέψουν ευκολότερα.

Εν τω μεταξύ, οι άνθρωποι του Γελαστού Άρχοντα που καιροφυλαχτούσαν μέσα στο οχυρό είχαν ειδοποιηθεί, και τώρα που ξεκινούσε η επίθεση άρχιζαν να ενεργούν κι αυτοί.

Τον Ηγεμόνα, όμως, δεν κατόρθωσαν να τον αιχμαλωτίσουν, παρότι, μάλιστα, δύο από τους σωματοφύλακές του ήταν Επιφανείς Κρανοφόροι κι αμέσως στράφηκαν εναντίον του. Οι άλλοι τέσσερις, που ήταν Οπλισμένα Κτήνη, τον προστάτεψαν, καθώς επίσης και ο προσωπικός του μάγος, ο Σελκάριλ'λι. Όταν οι δύο Επιφανείς Κρανοφόροι συνάντησαν τον Εύβουλο μέσα σε μια από τις αιματοβαμμένες αίθουσες του οχυρού, ήταν κι οι δύο τραυματισμένοι και του ανέφεραν πως είχαν κατορθώσει μόνο να σκοτώσουν τα τρία από τα τέσσερα Οπλισμένα Κτήνη. «Πρόβαλαν περισσότερη αντίσταση απ'ό,τι περιμέναμε...»

«Θα έπρεπε να ήσασταν προετοιμασμένοι καλύτερα!» τους είπε ο Εύβουλος, κι αυτή ήταν όλη η επίπληξη που χρειάζονταν. Οι Επιφανείς Κρανοφόροι έπρεπε να είναι *άριστοι* στη δουλειά τους, όχι να γίνονται τέτοια λάθη.

Χρειαζόταν, τώρα, να κυνηγήσουν λοιπόν τον Ηγεμόνα μέσα στο ίδιο του το φρούριο. Η γυναίκα του, η Νασίτλα, η αδελφή του Γελαστού Άρχοντα, ήταν μαζί του, και ο Άσλατμιρ είχε δώσει διαταγές να μην την πειράξουν *σε καμία περίπτωση*. Αυτό, έκρινε ο Εύβουλος, θα δυσκόλευε λιγάκι τα πράγματα. Αλλά ο Γελαστός Άρχοντας πλήρωνε, οπότε ο Γελαστός Άρχοντας αποφάσιζε.

Τουλάχιστον, τον γιο του Ραλνίβη, έναν εικοσάρη νεαρό ονόματι Άρδαλον, είχαν καταφέρει να τον αιχμαλωτίσουν όταν είχε πάει προς τα δωμάτια των γονιών του με σπαθί και πιστόλι στο χέρι. Τον είχαν αφοπλίσει και τον είχαν δέσει, τραυματίζοντας τον ελαφρά μονάχα.

Τώρα κάποια ώρα είχε περάσει και ο Εύβουλος ακόμα καταδίωκε τον Ηγεμόνα Ραλνίβη και την Αρχόντισσα Νασίτλα μέσα στο Οχυρό του Ηγεμόνα. Παρότι είχε μελετήσει τα σχέδια του οικοδομήματος, κάπως κατόρθωναν να ξεγελούν και τους δικούς του ανθρώπους και αυτούς του Γελαστού Άρχοντα, γλιστρώντας από δωμάτιο σε διάδρομο σε αίθουσα σε δωμάτιο… *Το μέρος πρέπει νάναι γεμάτο κρυφά περάσματα!* είχε συμπεράνει ο Εύβουλος. *Περάσματα που ούτε ο Γελαστός Άρχοντας δεν ξέρει, και που σίγουρα δεν είναι σημειωμένα στα σχέδια που έχω.*

Μαζί με τον Ηγεμόνα εξακολουθούσε να είναι ο καταραμένος μάγος του και ο τελευταίος του σωματοφύλακας – μια γυναίκα των Οπλισμένων Κτηνών. Και όποτε άνθρωποι του Εύβουλου είχαν ζυγώσει, αυτοί οι δύο είχαν πολεμήσει σαν θηρία για να τους σκοτώσουν ή να τους απομακρύνουν. Ο Σελκάριλ'λι έστελνε τον δαίμονά του εναντίον τους και ξαφνικός καλπασμός αντηχούσε. Ορισμένοι από τους αντιπάλους του πέθαιναν σαν από σοκ, ορισμένοι έχαναν τις αισθήσεις τους. Οι τελευταίοι έλεγαν στον Εύβουλο ότι είδαν ένα τρομερό άτι να έρχεται καταπάνω τους, τυλιγμένο σε φωτιές ή κόκκινη ομίχλη, κι αισθάνθηκαν να τους ποδοπατά και να τους καίει. *Ναι, το Άτι του Πορφυρού Ανέμου, ο φυλακισμένος θεός του Σελκάριλ'λι.* Ο Εύβουλος είχε ξανακούσει γι'αυτόν. Ο μάγος τον κρατούσε μέσα σ'ένα περιδέραιο από το οποίο κρεμόταν ένα πορφυρός λίθος λαξεμένος στο σχήμα φλεγόμενου αλόγου που τρέχει.

Αναρωτιέμαι αν αυτά μπορούν να μας φανούν χρήσιμα εναντίον του, σκέφτηκε ο Εύβουλος τώρα, κρατώντας στα χέρια του ένα ξιφίδιο που η λεπίδα του ήταν γεμάτη χαράγματα κι ένα περιδέραιο απ'το οποίο κρεμόταν ένας δίσκος με ομόκεντρους κύκλους και ακτίνες λαξεμένες επάνω: τα δύο αντικείμενα που οι πολεμιστές του είχαν πάρει από τους νεκρούς μάγους των Οπλισμένων Κτηνών, κατά τη μάχη αντίκρυ της Ψηλής Γέφυρας. Ο Κάρχαμωντ'λι είχε πει πως έπρεπε να τα προσέξουν γιατί μέσα βρίσκονταν φυλακισμένοι δαίμονες. *Αν σπάσουν, οι θεοί θα ελευθερωθούν!* είχε προειδοποιήσει τον Εύβουλο. *Και πώς θα αντιδράσουν;* είχε ρωτήσει εκείνος. Οπότε, ο μάγος είχε εξηγήσει ότι ίσως να έφευγαν απλώς, ή ίσως να προκαλούσαν χάος γύρω τους προτού φύγουν.

Ο Εύβουλος αισθανόταν σαν να κρατούσε τώρα στα χέρια του δύο βόμβες... Αναρωτιόταν τι θα γινόταν αν τις πετούσε καταπάνω στον Σελκάριλ'λι. *Θα είναι, μάλλον, αρκετά απασχολημένος μ'αυτούς τους δαίμονες ώστε οι πολεμιστές μου να τον σκοτώσουν χωρίς πολύ φασαρία.*

Και είχε σημασία αυτό επί του παρόντος, γιατί οι μαχητές του Εύβουλου τού είχαν μόλις αναφέρει ότι είχαν καταφέρει να στριμώξουν τον Ηγεμόνα και τους συντρόφους του. «Εκεί πού βρίσκονται τώρα δεν πρέπει να υπάρχει διέξοδος, Εύβουλε,» του είχαν πει. «Στέκονται και μας πυροβολούν, καλυμμένοι πίσω από τα έπιπλα μιας αίθουσας.»

Οι πυροβολισμοί αντηχούσαν ώς εδώ, στον διάδρομο όπου ήταν ο Εύβουλος.

Η σκιερή ακανθώδη παρουσία του Νυχτερινού Επισκέπτη των Αιματοπότιστων Πεδίων καταβρόχθιζε τις σάρκες ακόμα μιας νεκρής. Κι αυτή, απ'ό,τι έβλεπε ο Εύβουλος, δεν ήταν καν φρουρός αλλά κάποια υπηρέτρια του οχυρού με ξιφίδιο στο χέρι. Πρέπει να είχε προσπαθήσει ν'αντισταθεί στους άλλους μισθοφόρους του όταν είχαν πάει να τη βιάσουν. Οι Επιφανείς Κρανοφόροι δεν θα βίαζαν όσο η δουλειά τους ήταν ακόμα ατελείωτη.

«Ο θεός σου θα παχύνει, μάγε,» είπε ο Εύβουλος στον Κάρχαμωντ'λι.

«Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, Εύβουλε. Τρώει μόνο μέχρι να χορτάσει.» Η σάρκα της νεκρής υπηρέτριας εξαφανιζόταν, τα κόκαλά της αποκαλύπτονταν.

«Εύβουλε!» Απρόσμενα, ένας Επιφανής Κρανοφόρος τινάχτηκε μέσα στον διάδρομο. «Μας επιτίθενται!»

«Κι άλλοι φρουροί;»

«Δε νομίζω ότι είναι φρουροί του οχυρού αυτοί. Έχουν και πολύ ισχυρούς θεούς μαζί τους!»

«Τι είναι, τότε;» Δεν πίστευε κάποιοι από τους άλλους μισθοφόρους, τους πληρωμένους καιροσκόπους, να τον είχαν προδώσει. Θα τους έγδερνε ζωντανούς, αν ήταν έτσι!

«Λένε πως είδαν έναν άντρα που τον αναγνώρισαν, και όχι μόνο αυτόν–»

«Ποιον είδαν; Ποιους;»

«Τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, και τη μάγισσα των Νεκρών, Εύβουλε. Και τη Ραβάσλι των Ξεσηκωμένων, επίσης.»

«Αποκλείεται αυτοί νάναι εδώ!» Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ τούς είχαν κυνηγήσει προς τα βορειοανατολικά.

«Κι όμως, αυτούς λένε πως είδαν,» επέμεινε ο πολεμιστής.

Ο Εύβουλος έδωσε το λαξευτό ξιφίδιο και το περιδέραιο στον Κάρχαμωντ'λι, και τραβώντας το πιστόλι απ'το θηκάρι στη ζώνη του το όπλισε. «Θα πρέπει να τους ξεπαστρέψουμε, όποιοι κι αν είναι.»

Οι Επιφανείς Κρανοφόροι και οι άλλοι προδότες του φουσάτου του Ηγεμόνα ήρθαν καταπάνω τους, μπαίνοντας από διάφορες μεριές της πέτρινης αίθουσας, προσπαθώντας προφανώς να τους περικυκλώσουν. Κι αυτή ήταν η πρώτη επίθεση που δέχονταν· ώς τώρα, *εκείνοι* ορμούσαν στους προδότες μέσα στο Οχυρό του Ηγεμόνα, σκοτώνοντάς τους λίγους-λίγους.

Το παιχνίδι άλλαξε, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, πυροβολώντας τον πρώτο Επιφανή Κρανοφόρο που αντίκρισε να μπαίνει στην αίθουσα και βλέποντάς τον να παραπατά αλλά να μη σκοτώνεται, προστατευμένος από τον θώρακά του που ήταν από ειδικά επεξεργασμένα δέρματα ώστε να είναι αλεξίσφαιρος. *Ο Εύβουλος ξέρει ότι είμαστε εδώ.* Ο Ζαώρδιλ καλύφτηκε πίσω από το άγαλμα ενός γιγάντιου αετού, συνεχίζοντας να πυροβολεί.

Ο Φέκταρελ γονάτισε πίσω από μια πολυθρόνα, πυροβολώντας με την καραμπίνα του. Παραδίπλα, πίσω από ένα σκρίνιο, στεκόταν ο Βαλέριος, έχοντας ανοίξει συνεχόμενο πυρ με το κοντό, αυτόματο τουφέκι του – γεμίζοντας ένα άνοιγμα της αίθουσας με καταιγισμό από σφαίρες. Εχθροί φάνηκαν να πέφτουν ο ένας κατόπιν του άλλου

– και μετά, οι σφαίρες του Βαλέριου απότομα τελείωσαν, κι ο πρώην πολεμιστής της Παντοκράτειρας έπρεπε ν'αλλάξει γεμιστήρα, αφήνοντας τους προδότες να εισβάλουν από κείνη τη μεριά κραυγάζοντας σαν θηρία, πυροβολώντας και κραδαίνοντας αγχέμαχα όπλα.

Η Έρικα, έχοντας πεταχτεί σαν γάτα κάτω από ένα τραπέζι, πιστόλιζε γόνατα και αστραγάλους. Ο Ναλτάφιρ'χοκ ήταν στο βάθος της αίθουσας, καλυμμένος πίσω από το πλαίσιο μιας πόρτας και πυροβολώντας κι αυτός με το πιστόλι του. Η Ραβάσλι, με πιστόλι στο ένα χέρι και σπαθί στο άλλο, πυροβόλησε μερικές φορές καλυμμένη πίσω από μια κολόνα και, μετά, με την πρώτη ευκαιρία, χίμησε καταπάνω στους εχθρούς, σπαθίζοντάς τους κι αποφεύγοντας τα χτυπήματά τους, κραυγάζοντας καθώς η λεπίδα της διέλυε αλυσιδωτούς κρίκους, έσκιζε επεξεργασμένα δέρματα, και έκοβε σάρκα, τινάζοντας αίμα. Τα μακριά μενεξεδιά μαλλιά της χόρευαν σαν μανδύας καθώς έβγαιναν από τις άκριες του κράνους της.

Η Φαίδρα'λι έστειλε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων καταπάνω στους εχθρούς που έρχονταν από ένα δεξί πέρασμα, και πανικός και μακελειό ξέσπασαν ανάμεσά τους, καθώς αόρατα νύχια και δόντια τούς ξέσκιζαν ενώ στο ανθρώπινο μυαλό δημιουργείτο η εντύπωση δεκάδων άγριων θηρίων. Οι πολεμιστές που προσπαθούσε να πνίξει ο δαίμονας του Σάμελκον'λι, ο Τελευταίος Στραγγαλιστής του Αλαργινού Δάσους, χάνονταν μέσα στο γενικευμένο χάος που προκαλούσε η Πολεμική Καρδιά, έμοιαζαν αμελητέοι. Ο ίδιος ο μάγος ήταν γονατισμένος πίσω από μια καρέκλα με ψηλή πλάτη, πυροβολώντας με μια καραμπίνα.

Η Ραβάσλι ριψοκινδύνευε αχρείαστα, νόμιζε ο Ζαώρδιλ, βλέποντάς την να μάχεται εκ του σύνεγγυς εναντίον των προδοτών. *Πραγματικά, φαίνεται να πιστεύει ακόμα ότι είναι στην Επανάσταση!* Σημαδεύοντας έναν πολεμιστή που έκανε να της χιμήσει από τα νώτα, πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού του και τον σκότωσε πετυχαίνοντάς τον στο πλάι του λαιμού. *Γύρνα πίσω, Ραβάσλι. Έτσι κι αλλιώς, η Πολεμική Καρδιά της Φαίδρας είναι ικανή να καθαρίσει τους πάντες από μόνη της, μου φαίνεται–*

Μια σφαίρα χτύπησε την άκρη του πέτρινου αετού πίσω απ'τον οποίο ήταν καλυμμένος ο Ζαώρδιλ, τινάζοντας μικρά θραύσματα και ξαφνιάζοντάς τον, γιατί είχε αστοχήσει για μόλις μερικά εκατοστά το πρόσωπό του.

«*Ζαώρδιλ!*» φώναξε ο Εύβουλος μπαίνοντας στην αίθουσα. «Φαίνεται πως οι φήμες για σένα αληθεύουν: δεν μπορείς να σκοτωθείς! Αλλά τώρα θα δοκιμάσουμε ώς πότε η τύχη σου είναι πρόθυμη να σε συντρέχει!» Και πυροβολούσε μ'ένα πιστόλι καθώς φώναζε, ενώ ο Σκοτωμένος ήταν καλυμμένος πίσω από το άγαλμα για ν'αποφεύγει τις ριπές.

Συγχρόνως, ο Ζαώρδιλ πρόσεξε ότι η επίθεση της Πολεμικής Καρδιάς έμοιαζε να έχει πάψει, και είδε τη Φαίδρα'λι να παραπατά βγάζοντας μια κραυγή.

Εχθρός! προειδοποίησε η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων. *Ένας άξιος αντίπαλος!* Και η Φαίδρα κατάλαβε ότι κάποιος θεός είχε μπει στην αίθουσα. Διέκρινε μια μοχθηρή, ακανθώδη σκιά ανάμεσα στους μαχόμενους, και μετά μπορούσε να αντιληφτεί ότι η Πολεμική Καρδιά συγκρουόταν μ'αυτό τον εχθρό. Και η σύγκρουσή τους ήταν τρομερή. Ο άλλος θεός ήταν πανίσχυρος! Η Φαίδρα, μέσω της Πολεμικής Καρδιάς, ένιωσε μια τρομερή, ασυγκράτητη ενέργεια να έρχεται καταπάνω της σαν μολυσμένο κύμα, και είχε την αποκρουστική αίσθηση ότι κάποιος έφτυνε το αίμα και τις σάρκες νεκρών επάνω στο πρόσωπό της.

Κραυγάζοντας, αηδιασμένη, παραπάτησε και στηρίχτηκε στον τοίχο πλάι της για να μην πέσει. Βαριανασαίνοντας. *Τι σκατά είναι αυτό το τέρας;*

Ανασυγκροτώντας τον εαυτό της, έκανε ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, στρέφοντας τη θέλησή της εναντίον του νεκρικού δαίμονα ενώ εκείνος συνέχιζε να μάχεται με την Πολεμική Καρδιά καταπονώντας την, τυλίγοντάς την σαν μια μολυσματική ουσία που προσπαθούσε να σβήσει τη φωτιά στην ψυχή της. Η Φαίδρα αισθάνθηκε το ξόρκι της να είναι κεντρί που κέντριζε ένα σφουγγάρι βουτηγμένο στο αίμα, και το σφουγγάρι δεν υποχωρούσε: απορροφούσε τα κεντρίσματα, ανενόχλητα. Αυτά, όμως, έκαναν το αίμα να φεύγει από μέσα του, και τη δύναμή του να μειώνεται...

Μετά, ξαφνικά, η Φαίδρα συνάντησε τη θέληση του μάγου που έλεγχε αυτό τον δαίμονα, και δεν ήταν πιο αδύναμη από τη δική της. Τα μάτια της τον ατένισαν, πίσω από τη μάχη, ανάμεσα από τους πυροβολισμούς και τους μαχητές: είδαν έναν ψηλό, πορφυρόδερμο άντρα με μαύρα μούσια και μαύρα σγουρά μαλλιά. Κάποιος του

τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Κι επάνω του είχε το σύμβολο των Επιφανών Κρανοφόρων.

Η Φαίδρα τη μια στιγμή κοίταζε αυτόν, και την άλλη το βλέμμα της είχε αναπάντεχα χαθεί στον αντίστροφο κόσμο. Έβλεπε τα διαστήματα ανάμεσα στους μαχόμενους, τα διαστήματα ανάμεσα στις σκιές τους, τα διαστήματα ανάμεσα στα μέλη τους κι ανάμεσα στα όπλα τους–

Ο αντίμαχός της νίκησε. Η πνευματική του δύναμη την τίναξε πίσω και η Φαίδρα έπεσε στο πάτωμα, ενώ ένιωθε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να καταβάλλεται από τα χτυπήματα του άλλου θεού. Η Φαίδρα τράβηξε την Καρδιά ξανά στο βραχιόλι της, για να την προστατέψει...

Πυροβολώντας ο Εύβουλος ζύγωσε το άγαλμα του γιγάντιου αετού, κι όταν ήταν κοντά πάτησε ένα κουμπί στο πλάι του πιστολιού του και μια πλατιά, κοφτερή λεπίδα ξεπρόβαλε πάνω από την κάννη, καθώς ο αρχηγός των Επιφανών Κρανοφόρων τιναζόταν από τη μια πλευρά του αγάλματος για να καρφώσει τον αρχηγό των Ζωντανών-Νεκρών.

Ο Ζαώρδιλ προσπάθησε να τον πυροβολήσει κατακέφαλα, αλλά η λεπίδα του Εύβουλου χτύπησε το πιστόλι του στρέφοντας την κάννη αλλού και κάνοντας τη σφαίρα να φύγει προς το ταβάνι. Αμέσως μετά ο Εύβουλος επιχείρησε να τον χτυπήσει με το γόνατό του στο υπογάστριο, αλλά ο Ζαώρδιλ λύγισε επιδέξια και το αρματωμένο γόνατο του εχθρού του τον βρήκε στα πλευρά, όπου ο Σκοτωμένος φορούσε πανοπλία με αλυσιδωτούς κρίκους κάτω από αλεξίσφαιρο δέρμα.

Τράβηξε το σπαθί του καθώς έκανε πίσω. Η λεπίδα του συγκρούστηκε με τη λεπίδα του Εύβουλου. Και ξανά. «Καθίκι!» γρύλισε ο Σκοτωμένος. «Νόμιζες ότι θα χρησιμοποιούσες τους ανθρώπους μου σαν ζώα για θυσία κι εκεί θα τελειώναμε;»

«Ήταν καλή η ευκαιρία που μου δώσατε,» αποκρίθηκε ο Εύβουλος γρονθοκοπώντας τον κατακέφαλα και στέλνοντάς τον να κατρακυλήσει στο πάτωμα. «Αλλά τώρα η χρησιμότητά σας έληξε!» Κι έκανε ν’αλλάξει γεμιστήρα στο πιστόλι του. Με τρομερή επιδεξιότητα και ταχύτητα, ομολογουμένως – αλλά και πάλι ήταν λάθος κίνηση.

Ο Ζαώρδιλ έστρεψε το δικό του πιστόλι προς τον Εύβουλο–

Ο Εύβουλος τού κλότσησε το χέρι, πετώντας το όπλο παραδίπλα και κάνοντας το να εκπυρσοκροτήσει, ενώ ο ίδιος τελείωνε με την αλλαγή του γεμιστήρα. Και στρέφοντας το λεπιδοφόρο πιστόλι προς τον Σκοτωμένο–

Κάτι έπεσε πάνω στον Εύβουλο – μια παρουσία που καλύτερα φαινόταν από τη σκιά που έριχνε στο πάτωμα – τραβώντας τον πίσω, από τον λαιμό, προσπαθώντας να τον στραγγαλίσει.

Ο δαίμονας του Σάμελκον! συνειδητοποίησε ο Ζαώρδιλ ενώ σηκωνόταν και ετοιμαζόταν να καρφώσει με το σπαθί του τον αρχηγό των Επιφανών Κρανοφόρων που τώρα έμοιαζε τελείως αφύλαχτος.

Ο Ζαώρδιλ σπάθισε, καρφωτά.

Αλλά ο τρισκατάρατος ο Εύβουλος, παρότι πνιγόταν, εξακολουθούσε να βρίσκεται σε πολεμική εγρήγορση! Η λεπίδα του πιστολιού του απέκρουσε το σπαθί του Ζαώρδιλ, και η κάννη πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε ξυστά από τα πλευρά του Σκοτωμένου, γδέρνοντας το αλεξίσφαιρο δέρμα. Και μάλλον ο μόνος λόγος που ο Εύβουλος είχε αστοχήσει ήταν επειδή ο Τελευταίος Στραγγαλιστής του Αλαργινού Δάσους τού τσάκιζε τον λαιμό και τον τραβούσε πίσω. Ήταν καλός στην τέχνη του πολέμου: αδιαμφισβήτητο δεδομένο.

Μετά, μια σκιά έπεσε πάνω στη σκιά του Στραγγαλιστή, κι ο Στραγγαλιστής αμέσως τινάχτηκε. Ο Ζαώρδιλ άκουσε ένα έντονο κροτάλισμα – και μια κραυγή επίσης, νόμιζε: σαν ο δαίμονας του Σάμελκον να είχε τσυρίξει τρομαγμένα, πονεμένα. Ελευθέρωσε τον Εύβουλο και υποχώρησε καθώς δεχόταν ακόμα ένα χτύπημα από μια παρουσία σκιερή και ακανθώδη.

Μια παρουσία που, τώρα, στράφηκε προς τον Ζαώρδιλ, κι εκείνος είδε μοχθηρά, γυαλιστερά μάτια να τον παρατηρούν, και είχε την αίσθηση πως εκατοντάδες νύχια και αγκάθια ετοιμάζονταν να λιανίσουν τις σάρκες του, πως κάτι απερίγραπτα διαβολικό τον *οσμιζόταν*. Τον *ορεγόταν*. Οπισθοχώρησε, με το σπαθί του σε ετοιμότητα, αν και αμφέβαλλε πως θα ήταν αποτελεσματικό ενάντια σε τέτοιο δαίμονα.

«*Μάγισσα!*» φώναξε, γιατί ήξερε πως χρειαζόταν βοήθεια. Και μετά, ο δαιμονικός θεός ήρθε καταπάνω του. Μια μαυρίλα που απλωνόταν από γύρω, σαν σύννεφο, για να καλύψει την όραση του Ζαώρδιλ, για να κλέψει τα μάτια του. Σκοτεινές κηλίδες παρουσιάζονταν μπροστά στον Σκοτωμένο, φυτρώνοντας αποκρουστικά αγκάθια, και

ένα μοχθηρό μουγκρητό γέμισε το κεφάλι του. Αισθανόταν μια *πίεση* μέσα στο κρανίο του.

Και κραύγασε νοερά: *Δε μπορείς να με σκοτώσεις εμένα! ΕΙΜΑΙ ΗΔΗ ΝΕΚΡΟΣ!*

ΕΙΜΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ!

Κι εκείνη τη στιγμή, όπως και άλλες φορές παλιότερα, είχε την αίσθηση ότι ένας σύμμαχος βρισκόταν στο πλευρό του· ότι πολεμούσε πλάτη-πλάτη μαζί του· και ότι αυτός ο σύμμαχος ήταν ο Θάνατος ο ίδιος.

«*Πίσω, γαμημένε!*» ούρλιαξε ο Σκοτωμένος σπαθίζοντας ξέφρενα. «*ΠΙΣΩ!*»

Κι ο θεός του σκοταδιού και των αγκαθιών φάνηκε να τρομάζει από την ξαφνική οργή του Ζαώρδιλ, σαν κάτι τέτοιο να ήταν το τελευταίο που περίμενε, σαν ο φόβος του ανθρώπου να ήταν απαραίτητο στοιχείο για την επίθεσή του. Συρίζοντας όπως ο μολυσμένος άνεμος, τινάχτηκε πίσω, μαζεύοντας τα αγκάθια του.

Και τότε ήταν που δεκάδες λιοντάρια και λυκόχοιροι και γατίδες, δύο γρυλαίοι, κι ένα Μεγαθήριο τού χίμησαν.

Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων τού χίμησε.

Η Φαίδρα’λι ήταν ζαλισμένη, πεσμένη στα τέσσερα, βαριανασαίνοντας. Η δύναμη αυτού του θεού την είχε ξαφνιάσει και αποπροσανατολίσει. Από πού αντλούσε τέτοια δύναμη; Δε μπορεί να ήταν δική του, αλλιώς δεν θα την έχανε έτσι καθώς μαχόταν. Η Φαίδρα ήταν βέβαιη ότι από κάπου την έκλεβε, σαν παράσιτο.

Ύψωσε το βλέμμα της και κοίταξε τη σύγκρουση μέσα στην αίθουσα. Κοίταξε τον αντίστροφο κόσμο, τα κενά και τα διαστήματα, λες και διάβαζε ένα κείμενο από όλα τα σημεία *εκτός* από αυτά όπου υπήρχαν λέξεις.

Διάβασε: *θάνατος*.

Διάβασε: *ισχύς-νεκροί*.

Διάβασε: *αίμα-σάρκα*.

Κατάλαβε. *Τρέφεται από τους νεκρούς!* Αν είχε διαβάσει σωστά τη γλώσσα του αντίστροφου κόσμου. Αλλά και λάθος να είχε κάνει, τι είχε να χάσει τώρα;

Ο δαίμονας είχε μόλις αποτινάξει τον Τελευταίο Στραγγαλιστή του Αλαργινού Δάσους από τον Εύβουλο – τον είχε σχεδόν *λιανίσει,* απ’ό,τι αντιλαμβανόταν η Φαίδρα – και τώρα ο θεός του θανάτου

στρεφόταν εναντίον του Ζαώρδιλ. Χιμούσε καταπάνω του με μυριάδες σκοτεινά αγκάθια, τυλίγοντάς τον. Ο Σκοτωμένος σπάθισε ξέφρενα, γρυλίζοντας κάτι που η Φαίδρα δεν έπιασε μέσα στον γενικότερο σαματά της συμπλοκής· και ο δαίμονας έκανε πίσω προς στιγμή, λες και φοβήθηκε!

Τώρα! πρόσταξε η Φαίδρα'λι την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, στέλνοντάς την καταπάνω στον εχθρό ενώ, συγχρόνως, άρθρωνε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.

Ο δαίμονας του θανάτου ούρλιαξε καθώς υποχωρούσε. Ο μάγος του παρενέβη ξανά, προσπαθώντας να απομακρύνει την επιρροή της Φαίδρας με τη θέλησή του. Εκείνη «διάβασε» τον αντίστροφο χώρο γύρω κι ανάμεσα από τη σκιερή, ακανθώδη μορφή του δαίμονα. Και τον χτύπησε από *εκεί*: από την αρνητική μεριά της ύπαρξής του, από ένα μέρος που ο άλλος μάγος δεν μπορούσε να προβλέψει. Αλλά ούτε και ο ακανθώδης δαίμονας. Η επίθεσή της κέντρισε το φουσκωμένο σφουγγάρι και τράβηξε το αίμα από μέσα του, διαχέοντας ψυχική ενέργεια στον αρνητικό χώρο.

Ο θεός του θανάτου τσύριξε και, περίτρομος, τινάχτηκε μακριά, πίσω στον αφέντη του.

Ο Ζαώρδιλ, μέσα στο δαιμονικό χάος που είχε επικρατήσει εμπρός του, συνειδητοποίησε ότι είχε χάσει τον Εύβουλο. Πού είχε πάει, το τρισκατάρατο γέννημα λυκόχοιρης πουτάνας;

Η αίθουσα ήταν παντού ρημαγμένη από τις ριπές πυροβόλων, τα χτυπήματα λεπίδων, και τις ξέφρενες κινήσεις ανθρώπων. Αλλά οι προδότες ήταν φανερό ότι ηττούνταν, ή ότι είχαν αποφασίσει να υποχωρήσουν για την ώρα. Πολλοί απ'αυτούς έφευγαν.

Όμως ο Ζαώρδιλ είδε πως η Ραβάσλι ήταν στο πάτωμα, ματωμένη, και μια πολεμίστρια των Επιφανών Κρανοφόρων την κλοτσούσε και, τώρα, έστρεφε ένα πιστόλι καταπάνω της. Ο Σκοτωμένος εκτόξευσε το σπαθί του, κραυγάζοντας, και η λεπίδα χτύπησε την Κρανοφόρο στον ώμο, τινάζοντάς την πίσω ξαφνιασμένη. Ο Ζαώρδιλ άρπαξε το πιστόλι του από κάτω και την πυροβόλησε στο στήθος, τρεις, τέσσερις, πέντε φορές. Ο αλεξίσφαιρος θώρακάς της δεν την έσωσε ύστερα από τόσες βολές· έπεσε αιμόφυρτη στο δάπεδο της αίθουσας.

Ο Ζαώρδιλ, συνεχίζοντας να πυροβολεί εχθρούς, έτρεξε και πήγε κοντά στη Ραβάσλι. Γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα της. «Είσαι ακόμα ζωντανή;»

Εκείνη έβηξε. «Εσύ είσαι Σκοτωμένος,» αποκρίθηκε προσπαθώντας να ανασηκωθεί. Πρέπει να αιμορραγούσε από τουλάχιστον τρία τραύματα – ευτυχώς κανένα δεν έμοιαζε θανάσιμο.

Ο Ζαώρδιλ μειδίασε. «Καλά είσαι, μου φαίνεται.» Κι άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του.

Η αίθουσα άδειασε από εχθρούς, και ο Σκοτωμένος είδε πως, δεδομένης της κατάστασης, εκείνος κι οι σύντροφοί του είχαν πολύ λίγες ζημιές. Η Ραβάσλι ήταν η πιο τραυματισμένη απ'όλους: μια βαθιά σπαθιά στον αριστερό μηρό, μια σφαίρα στο δεξί μπράτσο, μια ακόμα σπαθιά στην αριστερή ωμοπλάτη. (*Αλλά αυτό δεν είναι παράξενο,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ· *πολεμούσε σα να ήθελε ν'αυτοκτονήσει. Φτηνά τη γλίτωσε.*) Ο Φέκταρελ είχε χτυπηθεί στο πλάι του κεφαλιού από κάτι θραύσματα – τίποτα σοβαρό, μια γρατσουνιά. Ο Σάμελκον'λι είχε φάει μια σφαίρα στον αριστερό ώμο. Ο Βαλέριος είχε χτυπηθεί στα δεξιά πλευρά – από σφαίρα κι αυτός – το πιο σοβαρό τραύμα από όλους, ίσως. Και κάποιος είχε – κάπως – καταφέρει να πλησιάσει την Έρικα κάτω απ'το τραπέζι και να τη λογχίσει στον πήχη που κρατούσε το πιστόλι της.

«Ζωντανοί είμαστε ακόμα, άρα συνεχίζουμε,» είπε ο Ζαώρδιλ. Και προς τον Ναλτάφιρ'χοκ: «Πού είναι τώρα ο Ηγεμόνας, μάγε;»

Εκείνος έκανε το ξόρκι του και η κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε πάλι επάνω στα κάτοπτρα του ραβδιού του.

Ο Ναλτάφιρ'χοκ, παρατηρώντας την, συνοφρυώθηκε. «Έρχεται προς το μέρος μας,» είπε, λιγάκι ξαφνιασμένος.

Κεφάλαιο Εικοστό-Έκτο
Το Κυνήγι για τον Γιο

Κάποιοι ακούστηκαν να έρχονται από το δεξί πέρασμα, απ’όπου πριν εφορμούσαν οι προδότες. Αυτοί, όμως, πλησίαζαν επιφυλακτικά και αποκλείεται να ήταν πολλοί. Μια αντρική φωνή αντήχησε: «Ποιοι είναι εκεί;»

Η φωνή του Ηγεμόνα; σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, νομίζοντας πως την αναγνώριζε. *Ο Ηγεμόνας πρέπει να είναι.* Και η αντίδραση της Ραβάσλι επιβεβαίωσε την υποψία του. «Άρχοντα Ραλνίβη,» είπε δυνατά η πρώην επαναστάτρια. «Η Ραβάσλι είμαι, των Ξεσηκωμένων. Ο Εύβουλος σάς πρόδωσε. Ήρθαμε να σας βοηθήσουμε.»

Τώρα, αυτοί που βρίσκονταν μέσα στο δεξί πέρασμα ακούστηκαν να πλησιάζουν περισσότερο, κι ο Ζαώρδιλ τούς μέτρησε από τα βήματά τους. *Τέσσερις άνθρωποι, μάλλον.* Πρώτη βγήκε από το πέρασμα μια ψηλή, σωματώδης γυναίκα ντυμένη με πανοπλία από δέρμα και ατσάλι. Στα χέρια της κρατούσε ένα τουφέκι με αιματοβαμμένη ξιφολόγχη, κι επάνω της είχε το έμβλημα των Οπλισμένων Κτηνών. Ένας άντρας την ακολούθησε, μετρίου αναστήματος, πορφυρόδερμος, και με γκρίζα μαλλιά και μούσια. Κρατούσε ένα πιστόλι στο χέρι. Μετά απ’αυτούς, ήρθαν ο Ηγεμόνας και μια γυναίκα που ο Ζαώρδιλ δεν είχε ξαναντικρίσει αλλά ήταν, αναμφισβήτητα, όμορφη. Μάλλον, η σύζυγος του Ηγεμόνα. Κι οι δυο τους ήταν πορφυρόδερμοι.

«Ραβάσλι...» είπε ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ, κοιτάζοντας την πολεμίστρια με τα μακριά ώς την πλάτη μενεξεδιά μαλλιά. Κι ύστερα έστρεψε το βλέμμα του στον Ζαώρδιλ. «Και ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος...» Έμοιαζε έκπληκτος που τον αντίκριζε εδώ.

«Οι προδότες χρησιμοποίησαν τους ανθρώπους μου για να ξεκινήσουν την προδοσία τους, Άρχοντά μου. Τους το χρωστούσα,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Εν τω μεταξύ, η Ραβάσλι κάθισε σε μια καρέκλα, καταπονημένη από τα τραύματά της. Η σφαίρα ήταν ακόμα μέσα στο μπράτσο της.

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Ηγεμόνας. «Γιατί ο Εύβουλος στράφηκε εναντίον μου; Έγινε ξαφνικά σύμμαχος της Σαρντίκα-Νοθ;»

«Περίπου,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι, κουρασμένα. «Σύμφωνα με τις πληροφορίες του Ζαώρδιλ, ο Άρχοντας Άσλατμιρ, ο αδελφός της συζύγου σας» – έριξε μια ματιά στην όμορφη γυναίκα πλάι στον Ηγεμόνα – «είναι που τον έβαλε να σας προδώσει. Θέλει να σας πάρει την εξουσία.»

Πήγαν στην Αίθουσα του Θρόνου της Νασόλκαθ, που βρισκόταν ένα πάτωμα πιο κάτω από την αίθουσα όπου είχαν συγκρουστεί με τους Επιφανείς Κρανοφόρους και τους συμμάχους τους. Ο Ηγεμόνας φώναξε έναν θεραπευτή για να περιποιηθεί τα τραύματά τους, ο οποίος πρέπει να ήταν δούλος, έκρινε ο Ζαώρδιλ, και είχε δέρμα κατάλευκο σαν γάλα και μαλλιά μαύρα. Φανερά εξωδιαστασιακός. Επίσης, στην αίθουσα συγκεντρώθηκαν και μερικοί υπηρέτες πρόθυμοι να προσφέρουν στον Σκοτωμένο και τους συμπολεμιστές του ό,τι ποτά και πρόχειρα φαγητά επιθυμούσαν. Μία ανάμεσά τους πρέπει να ήταν η Οικονόμος του οχυρού. Εκτός από αυτούς, είχαν συναθροιστεί και κάποιοι φρουροί εδώ, οι περισσότεροι τραυματισμένοι.

Ο Ηγεμόνας καθόταν στον θρόνο του στο πέρας της αίθουσας, και η Νασίτλα ήταν καθισμένη σ'ένα μικρότερο κάθισμα στ'αριστερά του. Παραδίπλα στεκόταν ο πορφυρόδερμος, γενειοφόρος, γκριζομάλλης άντρας που είχε παρουσιαστεί, προηγουμένως, μαζί με τη σωματώδη πολεμίστρια των Οπλισμένων Κτηνών. Ο Ηγεμόνας τον είχε συστήσει ως Σελκάριλ'λι, «ο προσωπικός μου μάγος, πιστός στην οικογένειά μου από την εποχή που ακόμα ζούσε ο πατέρας μου».

Τώρα, ο Ραλνίβης καθόταν και άκουγε από τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο τι ακριβώς είχε συμβεί στα νότια, αντίκρυ της Ψηλής Γέφυρας του ποταμού Νίρφεβ· και η Ραβάσλι προσέθετε ορισμένες λεπτομέρειες, καθώς ο θεραπευτής περιποιείτο τα τραύματά της.

Ο Ηγεμόνας Ραλνίβης δεν μιλούσε ενόσω του διηγιόνταν τα γεγονότα. Μετά, όμως, ρώτησε: «Και γιατί πιστεύετε ότι ο Άσλατμιρ είναι που πλήρωσε τον Εύβουλο;»

«Άνθρωποι του υπόκοσμου, Άρχοντά μου,» είπε η Ραβάσλι, «επιτίθενται στη φρουρά μέσα στην πόλη. Τους είδαμε! Όλοι οι πολίτες τούς έχουν δει.»

«Αυτό δεν αποτελεί απόδειξη ότι ο Άσλατμιρ τα κανόνισε όλα!» είπε η Νασίτλα καθώς σηκωνόταν όρθια. Φορούσε ένα μακρύ, γυαλιστερό φόρεμα, και τα μακριά, πράσινα μαλλιά της έπεφταν καλοχτενισμένα κι επίσης γυαλιστερά στους ώμους της. Εκτός από την ταραγμένη όψη στο πρόσωπό της, κανένας δεν θα μπορούσε να υποθέσει ότι πριν από λίγο την κυνηγούσαν μέσα στο οχυρό. Και η ταραγμένη όψη τώρα, μάλλον, ήταν επειδή κάποιοι κατηγορούσαν, φαινομενικά βιαστικά, τον αδελφό της.

Ο Ζαώρδιλ είπε: «Υπάρχουν κι άλλες αποδείξεις, Αρχόντισσά μου.» Και στράφηκε στην Έρικα η οποία στεκόταν παραδίπλα με την κουκούλα της στο κεφάλι.

Ο Ηγεμόνας και η σύζυγός του περίμεναν κάποιος να συνεχίσει, και η Έρικα έκανε μερικά βήματα μπροστά και κατέβασε την κουκούλα της.

Ο Ραλνίβης συνοφρυώθηκε ατενίζοντάς την. «Νομίζω πως σ’έχω ξαναδεί…»

«Ήταν Παντοκρατορική!» είπε η Νασίτλα.

«Ονομάζομαι Έρικα Σάλκερκοφ, και τώρα δεν μπορώ πια να είμαι Παντοκρατορική ακόμα κι αν το θέλω, Αρχόντισσά μου.»

«Ήσουν πράκτορας της Παντοκράτειρας…» είπε ο Ηγεμόνας.

Η Έρικα δεν το αρνήθηκε, ξέροντας ότι θα ήταν ανόητο. Τους είχε συναντήσει και τους δύο κάμποσες φορές στο παρελθόν. «Τώρα διευθύνω ένα δίκτυο εύρεσης πληροφοριών· τίποτα περισσότερο.»

«Μέσα στην πόλη μου;»

«Δεν έχω κάνει τίποτα εναντίον της Νασόλκαθ ή εσάς, Άρχοντά μου. Και έχω εξυπηρετήσει αρκετούς ανθρώπους. Επίσης, ανακάλυψα ότι ο Άσλατμιρ δολοπλοκεί εναντίον σας και είχε συμφωνήσει με τον Εύβουλο να διαλύσει το μισθοφορικό στράτευμά σας. Έχει επαφές με τη Σαρντίκα-Νοθ, Άρχοντά μου.»

«Και γιατί δεν ήρθες να με ενημερώσεις πιο νωρίς;» απαίτησε ο Ραλνίβης.

«Φοβήθηκα ότι, δεδομένου του παρελθόντος μου, όχι μόνο δεν θα με πιστεύατε αλλά και πιθανώς θα με φυλακίζατε,» αποκρίθηκε ευθέως η Έρικα, καταλαβαίνοντας πως έπρεπε να κερδίσει την εμπιστοσύνη του αν ήταν να επιτύχει εκείνο που είχε στο μυαλό της – να μπει στις υπηρεσίες του.

«Επομένως, άφησες να συμβούν όλα–!»

«Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου,» τόλμησε να τον διακόψει, «αλλά έκανα ό,τι μπορούσα για να τα αποτρέψω. Ειδοποίησα τον Ζαώρδιλ, με τον οποίο έχουμε καλές σχέσεις, ώστε να είναι έτοιμος για την προδοσία του Εύβουλου· κι όταν ήρθαμε εδώ, στη Νασόλκαθ, ο δικός μου μάγος ήταν που σας εντόπισε μέσα στο οχυρό. Ο Ναλτάφιρ'χοκ.» Έστρεψε το βλέμμα της προς τον μαυρόδερμο, καστανομάλλη άντρα με το ραβδί που ήταν γεμάτο κρυστάλλους, κυκλώματα, και μικροσκοπικά κάτοπτρα. Μέχρι στιγμής, ούτε ο Ζαώρδιλ ούτε η Ραβάσλι είχαν διευκρινίσει ποιος ήταν αυτός που είχε εντοπίσει τον Ηγεμόνα· ούτε είχαν, φυσικά, πει τίποτα για την Έρικα και το δίκτυό της. Είχαν αναφέρει τα γεγονότα εν συντομία.

«Δε μπορώ να αμφισβητήσω ότι με βοήθησες,» είπε ο Ηγεμόνας. Και προτού προλάβει να συνεχίσει, ένας πολεμιστής του μπήκε στην αίθουσα και υποκλίθηκε. Ο Ραλνίβης τον ρώτησε: «Τι έχεις να αναφέρεις;»

«Οι περισσότεροι φρουροί του οχυρού είναι νεκροί, Άρχοντά μου. Ο Εύβουλος, οι Επιφανείς Κρανοφόροι, και οι άλλοι μισθοφόροι έχουν φύγει παίρνοντας τα οχήματα που είχαν αφήσει έξω από την πύλη. Και τον γιο σας δεν τον έχουμε ακόμα εντοπίσει. Ίσως να τον έχουν απαγάγει–»

«Οι Λάμιες να τους φάνε!» γρύλισε ο Ηγεμόνας καθώς σηκωνόταν από τον θρόνο του και κατέβαινε από το βάθρο όπου το ψηλό κάθισμα ήταν στημένο. «Βρείτε τον Εύβουλο! Κυνηγήστε τους! Θέλω πίσω τον Άρδαλον!»

«Άρχοντά μου, όσοι έχουν απομείνει είναι τραυματισμ–»

«Θα μπορούσα εγώ να βρω τον γιο σας, Άρχοντά μου,» διέκοψε τον πολεμιστή ο Ναλτάφιρ'χοκ, «αν μου δώσετε μια φωτογραφία του κι αν μου φέρετε έναν καθρέφτη κι έναν χάρτη της πόλης.»

Ο Ηγεμόνας πρόσταξε την Οικονόμο του οχυρού: «Τον άκουσες, γυναίκα· τρέξε! Φέρε αυτά που ζήτησε – μη στέκεσαι και με κοιτάς!»

Η Οικονόμος έτρεξε σαν Ακάθιστος.

Είχαν μπει στο υπνοδωμάτιό της ενώ κοιμόταν ήσυχα, βέβαιη ότι ποτέ κανένας δεν θα μπορούσε να εισβάλει εύκολα στην οικία των Λιθόαιμων. Τρεις άντρες. Την ξύπνησαν αρπάζοντας τα χέρια και τα πόδια της, κι ο ένας απ'αυτούς κλείνοντας το στόμα της με το χέρι του. Η Ραλκάβδη ήταν δυνατή γυναίκα, αλλά δεν μπορούσε να τους

αποτινάξει και τους τρεις έτσι όπως την κρατούσαν πάνω στο κρεβάτι. Μέσα στο σκοτάδι, που διαλυόταν μονάχα από όσο φεγγαρόφωτο γλιστρούσε από τις κουρτίνες του παραθύρου, δεν διέκρινε τίποτα περισσότερο από τις σκιερές μορφές τους. Τα πρόσωπά τους της ήταν κρυμμένα. Ποιοι μπορεί να είχαν εισβάλει στην οικία των Λιθόαιμων;

Χωρίς πολύ δυσκολία, της έδεσαν τα χέρια, τα πόδια, και το στόμα, ενώ ένας τους έλεγε: «Μη χτυπιέσαι τόσο, Πρώτη Φύλακα· δεν πρόκειται να μας φύγεις τώρα, χε-χε-χε-χε...» Το καθίκι έμοιαζε να το απολαμβάνει. Ποια καθάρματα ήταν αυτά; Η Ραλκάβδη γρύλισε δαγκώνοντας το φίμωτρό της, προσπαθώντας μάταια να το σκίσει με τα δόντια της. Ο άγνωστος έχωσε το χέρι του κάτω από την περισκελίδα της και τρία δάχτυλά του γλίστρησαν μέσα της, κρατώντας την επώδυνα. «Θάχαμε χρόνο να γνωριστούμε καλύτερα, Πρώτη Φύλακα, αλλά ο αδελφός σου δεν θέλει να σε πειράξουμε πολύ· φαίνεται ακόμα να σε συμπαθεί.»

Ο *αδελφός της!; Ο Άσλατμιρ* ήταν που είχε βάλει αυτούς τους κακοποιούς μες στο δωμάτιό της; *Θα το πληρώσει! Τούτη τη φορά το παράκανε!* Ήταν αστείο; Δεν έμοιαζε για φάρσα! Τι σκατά είχε στο μυαλό του;

Οι κακοποιοί την άρπαξαν και την έβαλαν μέσα σ’ένα μεγάλο τσουβάλι, παρότι εκείνη συνέχιζε να τους αντιστέκεται. Κάποιος τη σήκωσε στον ώμο και η Ραλκάβδη αισθάνθηκε να κρέμεται ανάποδα. Κοπάνησε το κεφάλι της, εσκεμμένα, πάνω στη ράχη του, ξανά και ξανά.

«Ήρεμα, γαμώ τη μάνα σου!» γρύλισε ο κουβαλητής της – ο άντρας που της μιλούσε και πριν: αναγνώριζε τη φωνή του. «Ήρεμα! Κι έχεις κι ωραίες πατούσες, να πούμε.» Τα δάχτυλά του, τα νύχια του, τρίφτηκαν πάνω στα πέλματά της που έβγαιναν από την άκρη του σάκου. «Θα σε γδάρω σα λαγό, άμα συνεχίσεις να με κουτουλάς.»

Η Ραλκάβδη μούγκρισε, εξοργισμένη. Ήταν η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ! Πώς *τολμούσαν,* τα καθίκια! Ο Άσλατμιρ – και αυτοί οι μπάσταρδοι – θα το μετάνιωναν όλοι τους πολύ πικρά!

Αισθάνθηκε να τη μεταφέρουν γρήγορα· άκουγε τα βήματά τους επάνω στα πατώματα της οικίας των Λιθόαιμων. Προσπαθούσε να μουγκρίσει δυνατά, να ειδοποιήσει κάποιον που ίσως μπορούσε να

τη βοηθήσει, μα δε νόμιζε ότι έβγαινε και κανένας πολύ έντονος ήχος μέσα από το φίμωτρό της.

Κι αυτός ο γαμημένος μπάσταρδος συνέχιζε να πασπατεύει τις πατούσες της!

Την έβγαλαν γρήγορα από την οικία. Πρέπει να βρίσκονταν στον κήπο τώρα· το καταλάβαινε από τον ήχο των βημάτων τους κι από το γεγονός ότι εδώ έκανε ψύχρα, και η Ραλκάβδη, εκτός από τον σάκο με τον οποίο την είχαν τυλίξει, φορούσε ελάχιστα επάνω της.

«Εδώ, ρε, εδώ,» άκουσε κάποιον να λέει.

Η Ραλκάβδη αισθάνθηκε να την πετάνε, και κοπάνησε κάτω επώδυνα.

«Άντε, ανεβείτε και φεύγετε· μην καθυστερείτε.»

«Τι φοβάσαι, ρε; Ποιος θα μας πιάσει τώρα; Τώρα *εμείς* κάνουμε κουμάντο εδώ!» Η φωνή ήταν του άντρα που την κουβαλούσε πριν από λίγο.

Πόρτες ακούστηκαν να κλείνουν, και μια μηχανή να ενεργοποιείται. *Πρέπει να είμαι σε φορτηγό,* σκέφτηκε η Ραλκάβδη, και μετά αισθάνθηκε κάποιον να πιάνει τα πόδια της και να σέρνει τη γλώσσα του πάνω στη δεξιά της πατούσα. Η Ραλκάβδη γρύλισε και προσπάθησε να τον κλοτσήσει, μην καταφέρνοντας τίποτα.

Ο άντρας – ο ίδιος με πριν – γέλασε. «Άμα δεν ήταν ο αδελφός σου θα σε είχα φάει ζωντανή!» Κι έγλειψε και την αριστερή της πατούσα.

Έπειτα, κανένας δεν μιλούσε καθώς το φορτηγό κυλούσε μέσα στους δρόμους της πόλης. Η Ραλκάβδη μπορούσε ν’ακούσει πυροβολισμούς από έξω. *Τι γίνεται; Μα τους θεούς τι γίνεται στη Νασόλκαθ; Προσπαθεί ο Άσλατμιρ να πάρει την εξουσία από τον Ραλνίβη, ο ανόητος; Προσπαθεί να γίνει Ηγεμόνας; Μόνο αυτό μάς έλειπε, σε τέτοιους καιρούς! Θα τον πλακώσω στο ξύλο, θα τον σαπίσω, τον μαλακισμένο!*

Το φορτηγό σταμάτησε. Πόρτες ακούστηκαν ν’ανοίγουν.

«Αυτή είναι;» ρώτησε κάποιος.

«Ναι,» απάντησε ο βασανιστής της.

«Βγάλτε της τον σάκο, ρε ηλίθιοι· θα σκάσει.»

«Σιγά, ρε, μη σκάσει!» γέλασε εκείνος.

«Είπα, βγάλτε τον κωλόσακο!»

«Καλέ, μη γκαρίζεις…»

Τραβώντας τον σάκο, την ελευθέρωσαν και την άφησαν δεμένη και φιμωμένη μέσα στην κλειστή καρότσα κάποιου φορτηγού. Ήταν σκοτεινά και δεν κατάλαβε ποιος ήταν τελικά ο καταραμένος που ώς τώρα την τυραννούσε.

Προσπάθησε πάλι να σπάσει τα δεσμά της· να τα χαλαρώσει και να ξεγλιστρήσει από μέσα τους· να βρει κάποιο κοφτερό εργαλείο ή σημείο κοντά της και να τα κόψει – μάταια όλα. Τίποτα δεν κατάφερε εκτός απ'το να εξουθενωθεί και να τραυματίσει τους καρπούς και τους αστραγάλους της, ενώ απόμακρα άκουγε πυροβολισμούς και φωνές, λες και γινόταν ξανά επανάσταση στη Νασόλκαθ για να διώξουν τους Παντοκρατορικούς.

Μετά από ώρα, η πόρτα του φορτηγού άνοιξε και πρωινό φως μπήκε – είχε πια ξημερώσει. Η Ραλκάβδη είδε τους κακοποιούς να ρίχνουν μέσα, πλάι της, έναν νεαρό άντρα δεμένο όπως εκείνη, ο οποίος τους αντιστεκόταν – επίσης μάταια, όπως εκείνη. Προτού κλείσουν πάλι την πόρτα και η καρότσα σκοτεινιάσει, η Ραλκάβδη πρόλαβε να διακρίνει την όψη του άντρα, και τα μάτια της γούρλωσαν καθώς τον αναγνώρισε.

Ο Άρδαλον!

Ο γιος της αδελφής της, της Νασίτλα, και του Ραλνίβη.

Η πορφυρή κουκίδα έφυγε από τα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού του Ναλτάφιρ'χοκ και μεταπήδησε στον πολύ μεγαλύτερο καθρέφτη που ήταν στημένος επάνω στο τραπέζι έτσι ώστε να αντανακλάται εντός του ο χάρτης της Νασόλκαθ, ο οποίος επίσης επάνω στο τραπέζι ήταν απλωμένος.

«Εκεί είναι ο γιος σας, Άρχοντά μου,» είπε ο μάγος.

Η κουκίδα βρισκόταν σ'έναν δρόμο βόρεια της Γέφυρας και νότια της Πάνω Αγοράς.

«Γρήγορα, τότε!» είπε ο Ηγεμόνας. «Πρέπει να βιαστούμε.» Και προς τους υπηρέτες: «Φέρτε την πανοπλία μου!»

«Άρχοντά μου,» είπε ο Ζαώρδιλ, «μπορούμε εμείς να σας φέρουμε τον γιο σας.»

Ο Ηγεμόνας τον ατένισε διστακτικά προς στιγμή. Ύστερα είπε: «Θα ανταμειφθείτε πλουσιοπάροχα, όλοι σας.»

«Εκείνο που επιθυμούμε, κυρίως, είναι η εμπιστοσύνη σας, Άρχοντά μου,» είπε η Έρικα.

«Αν μου φέρετε τον γιο μου, δεν θα έχετε μόνο την εμπιστοσύνη μου αλλά και την ευγνωμοσύνη μου. Βιαστείτε, όμως!»

Οπότε, δεν καθυστέρησαν άλλο. Έφυγαν αμέσως από την Αίθουσα του Θρόνου, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, η Έρικα, ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, ο Σάμελκον'λι, και ο Ναλτάφιρ'χοκ. Η Ραβάσλι και ο Βαλέριος δεν πήγαν μαζί τους, γιατί τα τραύματά τους δεν τους το επέτρεπαν· περισσότερο βάρος θα τους ήταν, έτσι έμειναν πίσω. Αλλά ο Ηγεμόνας επέμεινε η πολεμίστρια των Οπλισμένων Κτηνών να έρθει μαζί τους, η οποία ήταν σωματοφύλακάς του και ονομαζόταν Φιστάμα. Κανένας τους δεν έφερε αντίρρηση, κι εκείνη πρόθυμα τούς ακολούθησε.

Πήραν δίκυκλα από το γκαράζ του Οχυρού του Ηγεμόνα και, καβαλώντας τα, βγήκαν από την πύλη. Η Έρικα ενεργοποίησε, τότε, τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε και τους άλλους της ανθρώπους για να τους βοηθήσουν.

Πυροβολισμοί εξακολουθούσαν ν'αντηχούν μέσα στην πόλη, διαπίστωσαν, καθώς διέσχιζαν την Οδό του Ηγεμόνα πηγαίνοντας προς τη μεγάλη διασταύρωση με τη Λεωφόρο των Τροχών και την Οδό του Θεού.

«Μοιάζει τελείως *τρελό!*» γρύλισε ο Άσλατμιρ, αφού πρόσταξε να πάνε τον γιο του Ηγεμόνα στο φορτηγό όπου ήταν φορτωμένη κι η αδελφή του η Ραλκάβδη. «Από πού μπήκαν; Πώς ήρθαν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Εύβουλος με επαγγελματικό τόνο, όπως πάντα. «Αλλά ήταν μέσα στο οχυρό. Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, η Ραβάσλι, η μάγισσα των Ζωντανών-Νεκρών, ο μάγος των Ξεσηκωμένων, και άλλοι. Και ίσως να έρχονταν ακόμα περισσότεροι.»

«Την πύλη του οχυρού την είχατε κλείσει αφού εισβάλατε;» Οι δυο τους στέκονταν επάνω στην οροφή ενός τετραώροφου οικήματος, στα Πηγάδια, το οποίο έβλεπε προς τη Γέφυρα – τον μεγάλο δρόμο που ένωνε τη Λεωφόρο των Τροχών με την Κάτω Λεωφόρο.

«Φυσικά.»

«Τότε,» συμπέρανε ο Άσλατμιρ, «πρέπει να μπήκαν από τους υπονόμους. Η Ραβάσλι θα τους οδήγησε εκεί!»

«Μπορείς να μπεις στο Οχυρό του Ηγεμόνα από τους υπονόμους;»

«Υπάρχει ένας δρόμος, ναι. Αλλά ο Ραλνίβης είχε, τελευταία, κλείσει καλύτερα την είσοδο. Και απόψε είχα βάλει δυο φρουρούς εκεί, για καλό και για κακό, μόλις με ειδοποίησες ότι θα ερχόσουν.»

«Φρουρούς; Δικούς σου ανθρώπους;»

«Δυο υπηρέτες του οχυρού που δουλεύουν για μένα. Ή μάλλον, *δούλευαν*. Πρέπει πια νάναι νεκροί.»

«Τι θέλεις τώρα να κάνω;» ρώτησε ο Εύβουλος. «Δε μπορώ να παραμείνω στην πόλη. Ο Ηγεμόνας το ξέρει ότι οι Επιφανείς Κρανοφόροι τον πρόδωσαν.»

«Έχει χάσει, όμως, όλο του τον στρατό!» είπε, απότομα, ο Άσλατμιρ. «Μπορεί να *κρατήσει* την πόλη; Δεν είμαστε πιο ισχυροί από αυτόν;»

«Νομίζεις πως οι μαχαιροβγάλτες σου, Άρχοντά μου, είναι ικανότεροι από τους φρουρούς της Νασόλκαθ; Μπορεί να τους ξάφνιασαν μες στη νύχτα αλλά, στο τέλος, πιθανώς να–»

«Οι Επιφανείς Κρανοφόροι δεν είναι ικανότεροι από τους φρουρούς της Νασόλκαθ;»

«Είναι, όμως, *λιγότεροι,*» είπε ο Εύβουλος. «Ποντάραμε να αιχμαλωτίσουμε τον Ηγεμόνα, και χάσαμε. Δεν ξέρουμε καν πόσους ανθρώπους μπορεί νάχουν φέρει ο Ζαώρδιλ και η Ραβάσλι μες στην πόλη.»

«Οι Λάμιες να φάνε τα κόκαλά τους!» γρύλισε ο Γελαστός Άρχοντας. «Πώς πέρασαν έτσι απαρατήρητοι; Δεν τους κυνηγούσε η Σαρντίκα-Νοθ προς τα βορειοανατολικά;»

«Ναι. Δεν ξέρω τι συνέβη...»

«Τα κάνατε *σκατά!* Αλλά δε θ'αφήσω τον Ραλνίβη να με νικήσει ολοσχερώς! Εξακολουθώ να έχω τον γιο του, και θα τον πάρω από εδώ.» Έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από την κάπα του και τον ενεργοποίησε, φέρνοντάς τον στ'αφτί του καθώς καλούσε τους ανθρώπους του.

Την ίδια στιγμή, ο Εύβουλος πρόσεξε οχήματα να έρχονται από τη Λεωφόρο των Τροχών. Δίκυκλα. Δεν ήταν δύσκολο να τα διακρίνει μες στον άδειο δρόμο. Έφερε τα κιάλια του στα μάτια και κοίταξε.

«Αυτός ο γαμημένος ξανά...» είπε βλέποντας τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο.

Σταμάτησαν τα δίκυκλά τους μέσα σ'έναν από τους μικρούς δρόμους βορειοανατολικά της Γέφυρας, και ο Ζαώρδιλ είπε: «Μάγε. Προς τα πού, τώρα;»

Ο Ναλτάφιρ'χοκ – μοιάζοντας κουρασμένος πια από τη χρήση της μαγείας του – έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως και κοίταξε τα κάτοπτρα

επάνω στο ραβδί του. «Προς τα κει!» είπε δείχνοντας. «Και φαίνεται να κινείται. Μάλλον μέσα σε όχημα. Βιαστείτε!»

«Γαμήσου,» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ, και ξεκίνησε πάλι τους τροχούς του. Οι άλλοι τον ακολούθησαν, οπλισμένοι όλοι τους και καβαλώντας ο καθένας από ένα δίκυκλο, εκτός από τη Φαίδρα'λι και τον Φέκταρελ που καβαλούσαν ένα δίκυκλο μαζί.

«Δεξιά!» φώναξε ο Ναλτάφιρ'χοκ, που κοίταζε τα κάτοπτρα στο ραβδί του ακόμα και καθώς οδηγούσε.

Έστριψαν.

«Ευθεία!» φώναξε ο μάγος, ενώ διέσχιζαν τον δρόμο.

Βγήκαν στη Γέφυρα, κι αντίκρισαν ένα φορτηγό να πηγαίνει προς την Κάτω Λεωφόρο (και τη Δεύτερη Πύλη, μάλλον, για να φύγει). «Αυτό είναι!» φώναξε ο Ναλτάφιρ, δείχνοντάς το με το ραβδί του–

Η άκρη του ραβδιού έσπασε καθώς μια σφαίρα το χτύπησε, διαλύοντας καθρέφτες και κυκλώματα και κρυστάλλους – και πυροβολισμοί αντηχούσαν τώρα από γύρω.

Με μια κραυγή, η Φαίδρα'λι έπεσε από το δίκυκλο τραυματισμένη στα πλευρά.

Ο Φέκταρελ είδε, επάνω σ'ένα μπαλκόνι, τον σκοπευτή που την είχε χτυπήσει – *Πρέπει εσκεμμένα να την είχαν στόχο!* σκέφτηκε – και, σταματώντας το δίκυκλό του, ύψωσε την καραμπίνα του και τον πυροβόλησε δύο φορές. Αλλά εκείνος κρύφτηκε πίσω από την κουπαστή του μπαλκονιού.

«Παγίδα!» γρύλισε ο Ζαώρδιλ, πυροβολώντας με το τουφέκι του τους εχθρούς που είχαν εμφανιστεί από γύρω, ενόσω έκανε κύκλους με το δίκυκλό του για να αποτελεί ο ίδιος δυσκολότερο στόχο. Είδε έναν από τους Επιφανείς Κρανοφόρους να πέφτει από μια ταράτσα, χτυπημένος από τις σφαίρες του.

Ο Σάμελκον'λι πυροβολούσε με το πιστόλι του ενώ είχε στείλει τον Τελευταίο Στραγγαλιστή του Αλαργινού Δάσους ανάμεσα στους εχθρούς. Η Φιστάμα οδήγησε το δίκυκλό της καταπάνω σ'έναν κακοποιό, τσακίζοντάς τον κάτω απ'τους τροχούς, και μετά κάρφωσε έναν άλλο με την ξιφολόγχη του τουφεκιού της. Το οποίο, στη συνέχεια, ύψωσε και πυροβόλησε έναν τρίτο.

Η Έρικα οδήγησε το δικό της δίκυκλο μέσα σ'ένα σοκάκι και πήδησε από τη σέλα, τραβώντας ένα πιστόλι και πυροβολώντας, καλυμμένη στη γωνία. Μετά, όμως, άκουσε κάποιους να έρχονται από πίσω της κι έτρεξε να φύγει καθώς σφαίρες χτυπούσαν το πλακό-

στρωτο στα νώτα της και ο μαγικός της μανδύας αναδευόταν σαν ζωντανός γύρω της για να μπερδεύει τους εχθρούς.

Ο Ζαώρδιλ πέρασε από δίπλα της, πυροβολώντας, πετυχαίνοντας έναν κακοποιό στο κεφάλι, και χτυπώντας έναν Επιφανή Κρανοφόρο με τους τροχούς του δίκυκλού του, τινάζοντάς τον παραδίπλα.

Οι εχθροί, ξαφνικά, πολλαπλασιάστηκαν ολόγυρα, ξεπροβάλλοντας από παντού.

«Πετάξτε τα όπλα σας!» φώναξε κάποιος – και η Έρικα αναγνώρισε τη φωνή: *Ο Άσλατμιρ*. «Παραδοθείτε!»

Προτού όμως κανένας προλάβει να κινηθεί, ή έστω και να μιλήσει, πυροβολισμοί αντήχησαν. Κάποιοι επιτίθεντο στους κακοποιούς και στους Επιφανείς Κρανοφόρους από τα νώτα.

Οι άνθρωποί μου! σκέφτηκε η Έρικα, χαμογελώντας λιγάκι στραβά μέσα από την κουκούλα της, κι έτρεξε ν'ανεβεί στο δίκυκλο του Ζαώρδιλ. Πιάστηκε και κάθισε πίσω του, ενώ κραυγές και κρότοι αντηχούσαν, σφαίρες σφύριζαν, μηχανές μούγκριζαν, και τροχοί έτριζαν πάνω στο πλακόστρωτο.

«Πίσω!» φώναξε ο Ζαώρδιλ. «Πίσω στο οχυρό!»

Ο Φέκταρελ είχε ήδη σηκώσει τη Φαίδρα και την είχε ανεβάσει στο δίκυκλό του – *Μοιάζει αναίσθητη,* παρατήρησε ο Ζαώρδιλ, ελπίζοντας να μην ήταν νεκρή – έτσι όλοι ακολούθησαν αμέσως τον Σκοτωμένο καθώς ο δρόμος προς τα βόρεια είχε τώρα ανοίξει.

Η Έρικα μίλησε στους κατασκόπους της μέσω του πομπού της: «Φύγετε τώρα! Φύγετε! Κρυφτείτε! Είμαστε ασφαλείς.»

«*Δε σκοπεύαμε να μείνουμε, Έρικα,*» της αποκρίθηκε ο Ρίβης, ενώ συγχρόνως ο Ζαώρδιλ, έχοντας ακούσει τα λόγια της, έλεγε: «Ασφαλείς; Πότε ήμασταν ασφαλείς, για να είμαστε και τώρα, Έρικα;»

Ο Ηγεμόνας ήταν εξοργισμένος.

«Δεν έπρεπε να σας είχα αφήσει να πάτε!» γρύλισε κοπανώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι της Αίθουσας του Θρόνου. «Παραλίγο να σκοτωθείτε χωρίς να καταφέρετε τίποτα! Έπρεπε να είχα κατεβεί ο ίδιος, με όλους τους πολεμιστές που έχουν απομείνει στο οχυρό μου!»

«Άρχοντά μου,» είπε ο Ζαώρδιλ, «μπορούμε ακόμα να τους προλάβουμε αν βιαστούμε. Κι αν έχετε κάποιο αεροσκάφος. Υπάρχει αεροσκάφος;»

«Ένα ελικόπτερο,» αποκρίθηκε ο Ραλνίβης.

«Είναι έτοιμο;»

«Μπορώ να το έχω έτοιμο πολύ γρήγορα. Αλλά πρέπει πρώτα ο μάγος σας να εντοπίσει το φορτηγό, δεν πρέπει;»

«Το πιο πιθανό είναι να πηγαίνουν νότια, προς το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Τα μάτια του Ηγεμόνα στένεψαν. «Στη Σαρντίκα-Νοθ…»

«Πού αλλού; Είναι σύμμαχός τους. Παρ'όλ'αυτά θα πάρω τον Ναλτάφιρ μαζί μου, ασφαλώς.» Και στράφηκε στον μάγο. «Μπορείς να εντοπίσεις τον Άρδαλον με το ραβδί σου χτυπημένο;»

Εκείνος, χωρίς να κοιτάξει καν τη σπασμένη άνω άκρη του ραβδιού του, αποκρίθηκε: «Χτυπημένο είναι, όχι διαλυμένο, Ζαώρδιλ.»

«Τότε,» είπε ο Σκοτωμένος, «μπορούμε να φύγουμε αμέσως. Θέλω όμως να μου υποσχεθείτε, Άρχοντά μου, ότι θα φροντίσετε τη Φαϊδρα'λι.» Την είχαν δώσει στους θεραπευτές του Οχυρού του Ηγεμόνα μόλις είχαν επιστρέψει. Δεν ήταν νεκρή, τελικά, όπως φοβόταν ο Ζαώρδιλ, μα το τραύμα της ήταν άσχημο, και ίσως να πέθαινε χωρίς τη σωστή περιποίηση.

«Μην ανησυχείς για τη μάγισσα· οι καλύτεροι άνθρωποί μου θα τη φροντίσουν,» αποκρίθηκε ο Ηγεμόνας. Και προς τους υπηρέτες του: «Ετοιμάστε το ελικόπτερο. Και πείτε στον πιλότο ν'ανεβεί αμέσως στο ελικοδρόμιο.»

«Άρχοντά μου,» είπε ένας υπηρέτης, «ο πιλότος είναι τραυματισμένος. Τον χτύπησαν οι εχθροί όταν–»

«Τις Λάμιες γαμώ!» γρύλισε ο Ηγεμόνας. «Δεν υπάρχει κανένας άλλος πού να–;»

«Θα το οδηγήσω εγώ, Άρχοντά μου,» δήλωσε η Έρικα.

«Ξέρεις να πιλοτάρεις;»

«Φυσικά.»

«Ελπίζω να μη μας ρίξεις πάνω σε κανένα βουνό,» της είπε ο Ζαώρδιλ, καθώς η Έρικα καθόταν στο πιλοτήριο και ύψωνε το ελικόπτερο πάνω από το Οχυρό του Ηγεμόνα. Οι δύο δυνατοί έλικές του βούιζαν, οι μηχανές του μούγκριζαν, και ο αέρας ακουγόταν να σφυρίζει έξω απ'τα παράθυρά του.

«Τι λες, ρε;» αποκρίθηκε η Έρικα. «Νομίζεις ότι είπα ψέματα στον Ηγεμόνα;»

«Όχι, αλλά από πότε έχεις να πιλοτάρεις ελικόπτερο;»

«Από την εποχή της Παντοκρατορίας–»

«Το φανταζόμουν.»

«Αυτό, όμως, δεν πάει να πει τίποτα! Θυμάμαι τι πρέπει να κάνω,» είπε η Έρικα οδηγώντας το αεροσκάφος προς τα νότια.

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε πίσω τους, αυτούς που είχαν έρθει μαζί τους: τον Φέκταρελ, τη Φιστάμα, τον Σάμελκον'λι, και τον Ναλτάφιρ'χοκ. Στον τελευταίο είπε: «Μάγε, δες πού είν' ο γιος.»

Εκείνος, κουρασμένα, ένευσε κι έκανε το ξόρκι του κοιτάζοντας τα κάτοπτρα που είχαν απομείνει επάνω στο ραβδί του. «Νότια,» είπε μετά από λίγο. «Νότια. Καλά πηγαίνουμε.»

Ο Ζαώρδιλ περίμενε ακριβώς αυτή την απάντηση. Δεν υπήρχε αμφιβολία στο μυαλό του ότι ο Άσλατμιρ θα έστελνε τον Άρδαλον στη Γαλανή Δράκαινα. Ήταν το μόνο μέρος όπου ο Ηγεμόνας δεν θα μπορούσε να πάει εύκολα για να σώσει τον γιο του.

«Δε μου λες,» ρώτησε η Έρικα τον Ζαώρδιλ, «ξέρεις να πιλοτάρεις; Έστω και λίγο;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Ξέρεις ή όχι;»

«Πολύ βασικά πράγματα.»

«Ωραία,» είπε η Έρικα, «γιατί θα χρειαστεί να πιλοτάρεις για λίγο τουλάχιστον.»

«Για ποιο λόγο;»

«Εγώ θα πηδήσω πάνω στο φορτηγό μόλις το δούμε από κάτω μας–»

«Έχεις τρελαθεί;»

«Μην ανησυχείς· φοράω τον μαγικό μου μανδύα.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Για να σ'το λέω, κάτι δεν θα ξέρω;»

Από κάτω τους φαινόταν η λιθόστρωτη, αμαξιτή δημοσιά να απλώνεται σαν γιγάντιο, πέτρινο φίδι μέσα στο πρωινό. Δύο διαβάτες βάδιζαν επάνω της· και, παρακάτω, ένα κάρο κυλούσε καθώς το τραβούσε ένα βόδι. Η κίνηση ήταν ελάχιστη, κι αυτό επειδή βρίσκονταν ακόμα κοντά στη Νασόλκαθ· πιο μακριά, οι τόποι ερήμωναν τελείως, καθώς όλοι φοβόνταν τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ.

Το φορτηγό που κυνηγούσαν έγινε αμέσως φανερό.

«Αυτό δεν είναι, μάγε;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ δείχνοντας έξω απ'το παράθυρο.

Χωρίς να πλησιάσει για να κοιτάξει – κοίταζε τα κάτοπτρα στο ραβδί του – ο Ναλτάφιρ'χοκ είπε: «Είμαστε από πάνω του, ό,τι κι αν δείχνεις, Σκοτωμένε· οπότε, ναι, σίγουρα αυτό είναι.»

Η Έρικα κατέβασε το ελικόπτερο προς το φορτηγό. Το έφερε ακριβώς από πάνω του. «Πάρε το πηδάλιο,» είπε στον Ζαώρδιλ καθώς η ίδια σηκωνόταν. Εκείνος υπάκουσε, προσπαθώντας να κρατήσει το αεροσκάφος σταθερό.

Η Έρικα πήγε πίσω και άνοιξε την πόρτα στο πλάι του ελικοπτέρου. Αισθάνθηκε τον αέρα να τινάζει τον μανδύα της και τα μαλλιά της. Αισθάνθηκε μια στιγμή παγερού φόβου, αλλά τον έδιωξε απ'το μυαλό της. Πήδησε, κι ο μανδύας άνοιξε γύρω της σαν αλεξίπτωτο, προσγειώνοντάς την ομαλά επάνω στο μεγάλο όχημα. Αλλά τα πόδια της γλίστρησαν στην οροφή, από τη δύναμη του αέρα και την ταχύτητα. Η Έρικα έπεσε μπρούμυτα πάνω στο μέταλλο· άπλωσε το χέρι της και πιάστηκε από την άκρη του φορτηγού, σταθεροποίησε τον εαυτό της.

Ο Ζαώρδιλ, που την κοίταζε από το ελικόπτερο, σκέφτηκε: *Τι σκατά είν' αυτός ο μανδύας; Αν δεν τον φορούσε θα είχε σκοτωθεί!*

Η Έρικα σύρθηκε πάνω στην οροφή του φορτηγού, στα τέσσερα, πλησιάζοντας τη μπροστινή του μεριά, ενώ ένιωθε τον άνεμο να προσπαθεί να την πετάξει, να την τσακίσει στο λιθόστρωτο της δημοσιάς. Ο μανδύας της είχε τυλιχτεί γερά γύρω της σαν να φοβόταν, ή σαν να ήθελε να την προστατέψει. *Τουλάχιστον, δεν πρέπει να με άκουσαν από μέσα,* σκέφτηκε η Έρικα, γιατί δεν έβλεπε καμια πόρτα ή παράθυρο του φορτηγού ν'ανοίγει για να κοιτάξουν επάνω. *Αποκλείεται, όμως, να μην έχουν ακούσει το ελικόπτερο. Πρέπει να είμαι προσεχτική· περιμένουν, αναμφίβολα, επίθεση από ψηλά.*

Ήταν πλέον στη μπροστινή μεριά του οχήματος, όταν η μουσούδα μιας καραμπίνας βγήκε από ένα πλαϊνό παράθυρο και πυροβόλησε το ελικόπτερο. Η ριπή δεν φάνηκε να του προκαλεί καμια ζημιά, αλλά μια δυνατή φωνή ακούστηκε μέσα από το φορτηγό:

«ΦΥΓΕΤΕ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΡΡΙΨΟΥΜΕ!»

Η Φιστάμα απάντησε, από την ανοιχτή πόρτα του αεροσκάφους: «*Σταματήστε και δώστε μας τον γιο του Ηγεμόνα!*»

«ΛΑΘΟΣ ΦΟΡΤΗΓΟ ΚΥΝΗΓΑΤΕ!»

«*Δεν το νομίζω!*» Η Φιστάμα πυροβόλησε με το τουφέκι της.

Τι κάνει, η ηλίθια! σκέφτηκε η Έρικα, καθώς οι σφαίρες δεν είχαν πέσει και τόσο μακριά της.

Ο άντρας με την καραμπίνα ανταπέδωσε, κι αυτή τη φορά πέτυχε το τζάμι μπροστά στον Ζαώρδιλ, ραγίζοντάς το.

Πρέπει να βιαστώ, συμπέρανε η Έρικα. Και, πιασμένη πάνω από τη μπροστινή μεριά του φορτηγού, τράβηξε το πιστόλι της, το έστρεψε μέσα στο παράθυρο απ'όπου προεξείχε η καραμπίνα, και πάτησε τη σκανδάλη, μία, δύο, τρεις φορές. Κραυγές ακούγονταν και αίμα πεταγόταν. Η καραμπίνα έπεσε έξω.

Η Έρικα πιάστηκε από την άκρια του φορτηγού με το ένα χέρι και κρεμάστηκε, ενώ με το άλλο χέρι κρατούσε το πιστόλι της, σημαδεύοντας μέσα από το παράθυρο προτού καν δει ποιος ήταν εκεί. Αισθανόταν τον μαγικό της μανδύα να έχει φουσκώσει γύρω της, έτοιμος για πτώση.

Αντίκρισε έναν νεκρό μπροστά της κι έναν άντρα στο τιμόνι, ο οποίος είχε κι αυτός πιστόλι στο χέρι. «Στάματα το φορτηγό!» του φώναξε η Έρικα σημαδεύοντάς τον. «Τώρα!»

«Άντε γαμήσ–!» Ύψωσε το πιστόλι του για να την πυροβολήσει, αλλά η Έρικα πυροβόλησε πρώτη, βρίσκοντάς τον στο κεφάλι. Ο άντρας έπεσε πάνω στο τιμόνι, το φορτηγό έχασε την πορεία του, και η Έρικα έχασε τη λαβή της πάνω στην άκρη του φορτηγού. Ουρλιάζοντας ασυναίσθητα, τινάχτηκε πέρα και πίσω. Αλλά ο μανδύας της, ανοίγοντας σαν πελώριες φτερούγες, απάλυνε την πτώση της.

Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, βλέποντας την Έρικα να πετάγεται, να αιωρείται για λίγο σαν μαύρο πουλί, και μετά να κουτρουβαλά στο πλάι της δημοσιάς. *Από την αρχή έμοιαζε να θέλει να σκοτωθεί, η μαλακισμένη!* Το φορτηγό έφυγε επίσης από τη δημοσιά, αλλά από την άλλη μεριά. Έσπασε ένα δέντρο και γύρισε στο πλάι, σταματώντας, με τους δύο από τους τέσσερις τροχούς του στον αέρα.

Πώς κατεβάζουμε τώρα αυτό το πετούμενο; σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, παλεύοντας προσεχτικά – πολύ προσεχτικά – με το πηδάλιο. Το ελικόπτερο έχασε ύψος, κι άλλο ύψος... κι άλλο ύψος... κι άλλο... Τα πόδια του έτριξαν άγρια επάνω στο λιθόστρωτο της δημοσιάς.

Η Φιστάμα είχε ήδη πηδήσει έξω μαζί με τον Φέκταρελ, και τώρα ο Ναλτάφιρ'χοκ κι ο Σάμελκον'λι τούς ακολούθησαν. Όλοι τους είχαν πυροβόλα στα χέρια, υψωμένα κι έτοιμα να ρίξουν.

«Βγείτε με τα χέρια σας ψηλά!» φώναξε η Φιστάμα. «Με τα χέρια σας ψηλά!»

Κανένας, όμως, δεν κινήθηκε από τη μεριά του φορτηγού.

Αν σκοτώσαμε τον γιο του Ηγεμόνα, καλύτερα να γίνουμε Ακάθιστοι φεύγοντας όσο πιο γρήγορα μπορούμε από τούτες τις περιοχές, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ καθώς έβγαινε από το ελικόπτερο με το τουφέκι του στο χέρι.

Γύρισε για να κοιτάξει πού ήταν η Έρικα και την είδε να έρχεται τρέχοντας.

Οι άλλοι περικύκλωσαν το πεσμένο φορτηγό, ενώ η Φιστάμα εξακολουθούσε να φωνάζει σ'αυτούς που ήταν μέσα να βγουν.

«Καλύτερη από Παντοκρατορική αλεξιπτωτίστρια,» είπε ο Ζαώρδιλ στην Έρικα. «Από τι είναι αυτός ο μανδύας;»

«Σου είπα, είναι μαγικός. Ένας θεός είναι μέσα του.»

«Θεός;»

Η Έρικα ένευσε, και βάδισαν προς το φορτηγό.

Τότε, η πίσω πόρτα του μεγάλου οχήματος άνοιξε και δύο άντρες βγήκαν έχοντας τα χέρια υψωμένα. Για άνθρωποι του υπόκοσμου φαίνονταν· δεν είχαν το έμβλημα των Επιφανών Κρανοφόρων επάνω τους. Του ενός το κεφάλι ήταν φανερά χτυπημένο· αιμορραγούσε. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα!» είπε ο άλλος. «Δε φέρνουμε αντίσταση! Παραδινόμαστε! –*ΑΑΑ!*» Η Φιστάμα τον πυροβόλησε στο γόνατο, κι ο άντρας έπεσε στο έδαφος ουρλιάζοντας.

«Όχι όχι όχι!» έκανε ο άλλος, οπισθοχωρώντας τρομαγμένα. Η Φιστάμα, ζυγώνοντας, τον κοπάνησε στην κοιλιά με την πίσω μεριά του τουφεκιού της και, μετά, στο κεφάλι, όπου ήταν ήδη τραυματισμένος. Ο άντρας λιποθύμησε.

Δυνατά μουγκρίσματα ακούστηκαν από το εσωτερικό του φορτηγού.

Ο Φέκταρελ και ο Σάμελκον'λι μπήκαν και τράβηξαν έξω δύο δεμένους ανθρώπους. Ο Αρχιανιχνευτής ξεθηκάρωσε το ξιφίδιό του και τους έκοψε τα δεσμά.

Ο ένας ήταν ο Άρδαλον, ο γιος του Ηγεμόνα· ο Ζαώρδιλ τον αναγνώριζε από τη φωτογραφία που τους είχε δείξει ο Ραλνίβης. Η άλλη ήταν η Ραλκάβδη, ντυμένη σαν κάποιοι να την είχαν αρπάξει απ'το κρεβάτι της.

«Πρώτη Φύλακα...» είπε ο Σκοτωμένος, «τι κάνεις εσύ εδώ;»

Η γυναίκα ήταν φανερά εξοργισμένη. «Δεν κάνω βόλτα, όπως βλέπεις!» γρύλισε. «Πού είναι ο αδελφός μου; Τι έχει κάνει;»

Κεφάλαιο Εικοστό-Έβδομο
Ο Γελαστός Άρχοντας στις Σκιές του Υπόκοσμου· ο Ηγεμόνας στον Θρόνο του· οι Μισθοφόροι στο Ορεινό Πέρασμα

Ο Εύβουλος τού είχε πει να φύγει από την πόλη όσο ήταν ακόμα καιρός, αλλά ο Άσλατμιρ δεν είχε συμφωνήσει. «Νομίζεις ότι ο Ηγεμόνας θα ‘ξεχάσει’ ό,τι έκανες, αυτή τη φορά, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο αρχηγός των Επιφανών Κρανοφόρων. «Απήγαγες τον γιο του! Σκότωσες τόσους από τους φρουρούς του–»

«Δεν ξέρει τίποτα από αυτά,» τον διέκοψε ο Άσλατμιρ. «Δεν υπάρχει καμια απόδειξη που να με ενοχοποιεί. Μάλιστα, είναι φανερό πως οι κακοποιοί εισέβαλαν και στο δικό μου σπίτι για ν’αρπάξουν την αδελφή μου, τη Ραλκάβδη, μες στη νύχτα!»

«Όπως νομίζεις,» του είπε ο Εύβουλος, «αλλά εγώ δεν κάθομαι άλλο σε τούτη την πόλη.» Βρίσκονταν μέσα στο διαμέρισμα μιας πολυκατοικίας κοντά στη Γέφυρα, καθώς συζητούσαν, και μερικοί Επιφανείς Κρανοφόροι αλλά και άνθρωποι του υπόκοσμου ήταν κοντά τους, μένοντας σιωπηλοί ενόσω οι αρχηγοί τους μιλούσαν.

«Πού θα πας;»

«Ανατολικά.»

«Προς στη Νάρθεσνιλ;»

«Μακριά, πάντως, από τούτες τις περιοχές. Η φήμη μας εδώ έχει καταστραφεί.» Τότε, ένας δυνατός θόρυβος ακούστηκε από έξω κι από ψηλά, και ο Εύβουλος συνοφρυώθηκε. «Ελικόπτερο;»

Βγήκαν στο μπαλκόνι του διαμερίσματος, καθώς βρίσκονταν στον πρώτο όροφο της πολυκατοικίας, και κοίταξαν στον ουρανό. Ένα ελικόπτερο περνούσε πάνω από την πόλη κατευθυνόμενο νότια.

«Το ελικόπτερο του Ηγεμόνα,» παρατήρησε ο Εύβουλος. «Πηγαίνει για τον γιο του. Σ’το λέω, Άρχοντά μου: φύγε από τη Νασόλκαθ όσο είναι καιρός!»

Ο Άσλατμιρ ρουθούνισε. «Δεν πρόκειται να εγκαταλείψω την πόλη μου! Και ίσως το ελικόπτερο να *μην* πηγαίνει για το φορτηγό.» Αλλά

ακόμα και τότε, καθώς το έλεγε αυτό, ήξερε πως μάλλον το αντίστροφο ίσχυε. Ποιον άλλο λόγο μπορεί να είχε το ελικόπτερο του Ραλνίβη για να πετά προς τα νότια;

Και πάλι, όμως, ο Άσλατμιρ είχε αποφασίσει να παραμείνει στην πόλη καθώς ο Εύβουλος έπαιρνε τους μισθοφόρους του από κάθε σημείο της Νασόλκαθ και έφευγε. *Κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει εμένα για τίποτα. Δεν υπάρχουν αποδείξεις.* Ο Άσλατμιρ δεν μπορούσε να εγκαταλείψει την πόλη· εδώ είχε περάσει όλη του τη ζωή. Πού να πήγαινε; Δεν ήταν μισθοφόρος για να ταξιδεύει και ν'αλλάζει εργοδότες.

Έτσι, επέστρεψε στην οικία των Λιθόαιμων και μίλησε με τη μητέρα του, την Ονιάρδη, και τον θείο του, τον Τάμπριελ, που κι οι δύο ήταν αναστατωμένοι καθώς είχαν καταλάβει ότι η Ραλκάβδη είχε εξαφανιστεί.

«Κανένας δεν ξέρει πού βρίσκεται, Άσλατμιρ!» είπε η Ονιάρδη, ενώ οι τρεις τους ήταν στη μικρή σάλα της οικίας. «Μιλήσαμε, τηλεπικοινωνιακά, με τη φρουρά και με τον Ηγεμόνα· κανένας δεν την έχει δει.»

«Θα έμπλεξε κάπου μέσα στην πόλη. Δε νομίζω ότι χρειάζεται ν'ανησυχείτε για τη Ραλκάβδη,» τους είπε ο Άσλατμιρ ενώ σκεφτόταν: *Θα έχει καταλάβει η Ραλκάβδη ότι εγώ ευθύνομαι για την απαγωγή της; Αν το ελικόπτερο καταφέρει να σώσει αυτήν και τον Άρδαλον, θα μπορεί να με κατηγορήσει;*

«Εσύ πού ήσουν, αλήθεια;» τον ρώτησε ο Τάμπριελ. «Για λίγο, κι εσένα σε είχαμε χάσει.»

«Βλέπεις που σας λέω; Δε χρειάζεται ν'ανησυχείτε,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ, κι έφυγε από την αίθουσα βιαστικά, πηγαίνοντας προς τα προσωπικά του δωμάτια. Διότι είχε αρχίσει να έχει ένα πολύ κακό προαίσθημα. *Δεν είναι βέβαιο ότι το ελικόπτερο θα καταφέρει να σταματήσει το φορτηγό – κι αλήθεια, πώς ξέρουν ότι ο Άρδαλον είναι εκεί μέσα;* Οι σκέψεις του ήταν μπερδεμένες, ένας λαβύρινθος όλο ομίχλη. *Υπάρχει κάποιος προδότης ανάμεσα στους ανθρώπους μου; Ή, μήπως, έχουν χρησιμοποιήσει μαγεία;* Υπήρχαν μάγοι που μπορούσαν να εντοπίσουν ανθρώπους, αλλά ο Άσλατμιρ δεν νόμιζε πως ο Ραλνίβης είχε κανέναν τέτοιο στις υπηρεσίες του. Ήταν, συνήθως, του τάγματος των Διαλογιστών. *Ο Ραλνίβης μόνο τον Σελκάριλ'λι έχει σταθερά στις υπηρεσίες του!* Η Έρικα Σάλκερκοφ, όμως, δεν είχε στην οργάνωσή της έναν μάγο του τάγματος των Διαλογι-

στών; *Και ποιοι ήταν αυτοί που μας επιτέθηκαν στη Γέφυρα, ώστε οι άνθρωποι του Ραλνίβη να γλιτώσουν, και μετά εξαφανίστηκαν μες στους δρόμους; Θα μπορούσαν να ήταν της Έρικας; Θα μπορούσε η Έρικα να μ'έχει προδώσει;* Κάτι πολύ περίεργο συνέβαινε, σίγουρα. Κάτι ανησυχητικό. Κάποια τρύπα είχε παρουσιαστεί στα σχέδιά του.

Ο Άσλατμιρ, όμως, ακόμα κι έτσι, δεν ήταν πρόθυμος να εγκαταλείψει τη Νασόλκαθ. Αλλά μάλλον έπρεπε να πάρει κάποια μέτρα, τουλάχιστον, αποφάσισε· γιατί ίσως, τελικά, όλη τούτη η κατάσταση να στρεφόταν εναντίον του πιο άσχημα απ'ό,τι υπολόγιζε.

Αφού μάζεψε κάποια πράγματα από τα δωμάτιά του, έφυγε από την οικία των Λιθόαιμων χωρίς κανένας να τον δει και χάθηκε μέσα στις πρωινές σκιές του υπόκοσμου της Νασόλκαθ...

Όταν επέστρεψαν στη Νασόλκαθ, πετώντας μέσα στο ελικόπτερο του Ηγεμόνα, η Ραλκάβδη είπε στην Έρικα να πάει το αεροσκάφος πάνω από την οικία των Λιθόαιμων ώστε να κατεβούν αμέσως εκεί και να συλλάβουν τον Άσλατμιρ.

«Ίσως να μην είναι στο σπίτι σας,» της είπε η Έρικα.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ, που τώρα είχε ρίξει στους ώμους της μια κάπα που της είχε δώσει ο Φέκταρελ, «αλλά πρώτα εκεί θέλω να ελέγξω.»

Η Έρικα δεν έφερε αντίρρηση. Οδήγησε το ελικόπτερο πάνω από την οικία των Λιθόαιμων και το προσγείωσε στον μεγάλο κήπο, τσακίζοντας μερικούς θάμνους από κάτω του.

Αμέσως, τρεις φρουροί συγκεντρώθηκαν γύρω του με τα όπλα τους υψωμένα. Πρέπει να νόμιζαν ότι γινόταν εισβολή από τους κακοποιούς που χτυπούσαν τη φρουρά της πόλης απ'τη μια άκρη ώς την άλλη. Η Ραλκάβδη, όμως, ξεπρόβαλε πρώτη απ'το αεροσκάφος, ενώ ακόμα οι έλικές του γύριζαν, και τους έκανε νόημα να κατεβάσουν τα όπλα τους. Εκείνοι, βλέποντάς την, υπάκουσαν χωρίς δισταγμό.

«Είναι εδώ ο αδελφός μου;» τους ρώτησε – κοιτάζοντάς τους με καχυποψία, παρατήρησε η Έρικα. *Σίγουρα αναρωτιέται πόσοι από αυτούς μπορεί να ήταν αναμιγμένοι στην απαγωγή της. Πληρωμένοι ώστε να μην παρέμβουν.*

«Νομίζουμε πως ναι, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ένας φρουρός. «Νομίζουμε πως έχει έρθει.»

Η Ραλκάβδη τούς προσπέρασε, πηγαίνοντας προς το εσωτερικό της οικίας, και η Έρικα, ο Ζαώρδιλ, και οι άλλοι την ακολούθησαν.

Δεν άργησαν να συναντήσουν μια υπηρέτρια, ακόμα έναν φρουρό, και μετά έναν άντρα μιας κάποιας ηλικίας, τον οποίο ο Σκοτωμένος δεν αναγνώριζε αλλά η Έρικα ήξερε πως ήταν ο Τάμπριελ, ο θείος του Άσλατμιρ.

«Ραλκάβδη!» είπε, ξαφνιασμένος. «Πού ήσουν; Νομίζαμε ότι κάτι κακό σού είχε συμβεί.»

«Κάτι κακό μού είχε, όντως, συμβεί, θείε. Πού είναι ο Άσλατμιρ;»

Ο Τάμπριελ δεν της απάντησε· στρέφοντας το κεφάλι του προς τα πίσω, φώναξε: «Ονιάρδη! Η Ραλκάβδη είναι εδώ!»

Βήματα ακούστηκαν και μια γυναίκα παρουσιάστηκε από μια ανοιχτή δερματόπορτα της μικρής αίθουσας. Αναμφίβολα όμορφη, και αναμφίβολα άνω των πενήντα· πιθανώς να πλησίαζε και τα εξήντα. Πορφυρό δέρμα, μενεξεδιά μαλλιά καλοχτενισμένα. Πλούσιο, προσεγμένο ντύσιμο. *Πού την έχω ξαναδεί;* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, γιατί, αμέσως, κάτι τού θύμιζε.

«Ραλκάβδη!» είπε η Ονιάρδη και πλησίασε. «Τι συνέβη, κόρη μου; Πού ήσουν; Πώς είσαι ντυμένη έτσι;»

Αυτή είναι! Ο Ζαώρδιλ τη θυμήθηκε τώρα. Ήταν η γυναίκα που, όταν οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν πρωτοέρθει στην πόλη, τον είχε συναντήσει για να του ζητήσει να δολοφονήσει έναν άνθρωπο της φρουράς – μη διευκρινίζοντας ποιον, εκτός αν δεχόταν να αναλάβει τη δουλειά: και ο Ζαώρδιλ δεν είχε δεχτεί. *Μα τους θεούς! Η μάνα του Άσλατμιρ μού φαίνεται πως δεν είναι και τόσο καλύτερη από τον ίδιο!*

«Πού είναι ο Άσλατμιρ, μητέρα;» ρώτησε η Ραλκάβδη.

«Νομίζω ότι στα δωμάτιά του πρέπει να πήγε...»

Δεν ήταν, όμως, εκεί. Ούτε πουθενά αλλού. Έψαξαν όλο το σπίτι, από πάνω μέχρι κάτω, από τη μια άκρη μέχρι την άλλη. Ο Άσλατμιρ είχε εξαφανιστεί.

Και καθώς έψαχναν, ο Ζαώρδιλ παρατήρησε ότι η Ονιάρδη τον λοξοκοίταζε, σιωπηλά αλλά σκεπτικά. *Αναρωτιέται αν την έχω αναγνωρίσει.* Έμεινε κι εκείνος σιωπηλός, κι έκανε πως δεν την είχε αναγνωρίσει και πως δεν είχε προσέξει καν το γεγονός ότι, με καχυποψία, τον κοίταζε.

Οι άνθρωποι της οικίας των Λιθόαιμων είχαν συγκεντρωθεί γύρω τους κατά την αναζήτηση, και η Ραλκάβδη, επανειλημμένως, τους είπε πως αν κάποιος γνώριζε κάτι, αν κάποιος γνώριζε πού είχε πάει ο αδελφός της, καλύτερα να της το έλεγε τώρα που ήταν ακόμα νω-

ρίς. «Δε θα θεωρήσω κανέναν προδότη, αν μιλήσει νωρίς. Μετά, όμως, αν τον ανακαλύψω θα τιμωρηθεί!» Ωστόσο, κανείς δεν της έδωσε την παραμικρή πληροφορία.

Και η Έρικα είχε την εντύπωση πως, μάλλον, φοβόνταν περισσότερο τον Γελαστό Άρχοντα από την αδελφή του, την Πρώτη Φύλακα της Νασόλκαθ. Το γεγονός ότι ο Άσλατμιρ είχε εξαφανιστεί μπορεί να σήμαινε μονάχα ένα πράγμα: είχε κρυφτεί, ώστε να παρατηρήσει προσεχτικά τι γινόταν στην πόλη, προτού κάνει την επόμενη κίνησή του. *Θα ακονίζει μαχαίρια για όλους όσους νομίζει ότι τον πρόδωσαν,* σκέφτηκε η Έρικα, φοβούμενη ότι κι εκείνη πιθανώς να ήταν ανάμεσα σ'αυτούς...

«Πηγαίνετε τον Άρδαλον στον Ηγεμόνα,» είπε, τελικά, η Ραλκάβδη στον Ζαώρδιλ, την Έρικα, και τους υπόλοιπους. «Θα έρθω κι εγώ στο οχυρό μόλις ετοιμαστώ.» Φορούσε ακόμα την κάπα του Φέκταρελ πάνω από τα ελαφριά ρούχα της, και τώρα την έβγαλε και την επέστρεψε στον Αρχιανιχνευτή.

Δεν διαφώνησαν με την Πρώτη Φύλακα, αλλά, καθώς έβγαιναν στον κήπο για να πάρουν το ελικόπτερο, είδαν πως η οικία των Λιθόαιμων είχε επισκέπτες. Ο Ηγεμόνας είχε μόλις περάσει την πύλη του κήπου, μαζί με τη Νασίτλα, τον Σελκάριλ'λι, και μερικούς φρουρούς του.

«Άρδαλον!» αναφώνησε αντικρίζοντας τον γιο του. «Μα τους θεούς, νόμιζα ότι είχαν αποτύχει να σε βρουν!»

Ο Άρδαλον είπε: «Δεν απέτυχαν, πατέρα. Έκαναν καλή δουλειά. Αν δε μας είχαν βοηθήσει, τώρα θα βρισκόμασταν στα χέρια της Σαρντίκα-Νοθ, εγώ και η Ραλκάβδη.»

«Εσύ και η *Ραλκάβδη;*» έκανε η Νασίτλα καθώς πλησίαζε τον γιο της.

«Ήταν κι αυτή αιχμάλωτη στο φορτηγό.»

«Γιατί δεν ήρθατε αμέσως στο οχυρό μου;» ρώτησε ο Ηγεμόνας τον Ζαώρδιλ.

«Η Ραλκάβδη επέμενε να προσγειωθούμε πρώτα εδώ, για να κυνηγήσουμε τον Άρχοντα Άσλατμιρ, Άρχοντά μου.»

«Είναι, επομένως, βέβαιο πως *αυτός* ευθύνεται;»

«Η Ραλκάβδη άκουσε τους κακοποιούς να λένε το όνομά του–»

«Μου το είπαν ξεκάθαρα,» ακούστηκε η φωνή της ίδιας της Πρώτης Φύλακα, καθώς ερχόταν πίσω από τον Ζαώρδιλ και τους άλλους, έχοντας προφανώς ειδοποιηθεί (από τους υπηρέτες ή τους φρου-

ρούς της οικίας) για τον ερχομό του Ηγεμόνα. «Μου μιλούσαν για τον ‘αδελφό μου’. Μου έλεγαν ότι ήμουν τυχερή που ο αδελφό μου με ήθελε ‘απείραχτη’.»

«Το κάθαρμα!» είπε η Νασίτλα. «Στράφηκε τώρα κι ενάντια στην ίδια την οικογένειά του; Πώς σε απήγαγε, Ραλκάβδη;»

«Από το υπνοδωμάτιό μου, όπως βλέπεις,» αποκρίθηκε εκείνη, που δεν είχε ακόμα προλάβει να φορέσει κανονικά ρούχα· είχε μόνο ρίξει, πάλι, μια κάπα στους ώμους της και είχε φορέσει ένα ζευγάρι δερμάτινα παπούτσια για να μην είναι ξυπόλυτη.

«Δηλαδή, οι κακοποιοί του ήταν μέσα στο *σπίτι μας;*»

«Ναι.»

«Έχουμε προδότες μέσα στο σπίτι μας;»

«Μπορεί,» είπε η Ραλκάβδη. «Ίσως κάποιοι άνθρωποι να πληρώθηκαν.»

«Αρχόντισσά μου, με συγχωρείτε.» Ήταν ένας φρουρός που μίλησε, κι όλοι στράφηκαν να τον κοιτάξουν.

«Συνέχισε,» του είπε ο Ηγεμόνας, και η Ραλκάβδη κατένευσε.

Ο φρουρός είπε: «Νομίζω πως φυλούσα σκοπιά στην πύλη του κήπου όταν σας απήγαγαν. Ήρθε ένα φορτηγό μες στη νύχτα, και ο οδηγός μού είπε ότι μετέφερε πράγματα για τον Άρχοντα Άσλατμιρ. Επικοινώνησα μαζί του, μέσω του διαύλου, κι εκείνος το επιβεβαίωσε. Οπότε άφησα το φορτηγό να μπει. Και μετά από λίγη ώρα, το φορτηγό έφυγε πάλι... και πρέπει να ήσασταν μέσα, Αρχόντισσά μου.»

«Θέλεις να μας πεις ότι κανένας δεν σε είχε πληρώσει για να κάνεις τα στραβά μάτια,» συμπέρανε ο Ηγεμόνας.

«Κανένας δεν με είχε πληρώσει, Άρχοντά μου. Ούτε ήξερα το παραμικρό. Το ορκίζομαι στο Μεγάλο Στόμα της Νασόλκαθ, στον πατέρα μου, και στην ψυχή της μητέρας μου.»

«Δεν έχουμε λόγο να μη σε πιστέψουμε,» του είπε η Ραλκάβδη. «Είσαι από χρόνια πιστός στον Οίκο των Λιθόαιμων.»

«Σας ευχαριστώ, Αρχόντισσά μου.»

Η Έρικα, όμως, αναρωτιόταν αν η Ραλκάβδη τον πίστευε *πραγματικά*, ή αν του το έλεγε αυτό απλώς για να τον κάνει απρόσεχτο σε πιθανές μελλοντικές προδοτικές ενέργειες.

«Το μόνο που απομένει τώρα είναι να βρούμε τον αδελφό σας,» είπε ο Ηγεμόνας στη σύζυγό του και στην Πρώτη Φύλακα της Νασόλκαθ.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις μ’αυτόν;» ρώτησε η Νασίτλα.
«Θέλω πρώτα να τον έχω στα χέρια μου και μετά θ’αποφασίσω.»

Όταν πήγαν στο Οχυρό του Ηγεμόνα και βρίσκονταν μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου, ο Ραλνίβης έδωσε διαταγές για το τι έπρεπε να γίνει σχετικά με την εύρεση του Άσλατμιρ. Ουσιαστικά, είπε να τον επικηρύξουν: να καρφώσουν πινακίδες στους δρόμους που θα έλεγαν ότι όποιος τον έφερνε, ζωντανό και αρτιμελή, στον Ηγεμόνα θα λάμβανε ανταμοιβή χιλίων θηρεύσιμων. Κι επίσης, πρόσταξε να πουν στους δύο ραδιοφωνικούς σταθμούς της Νασόλκαθ, τον *Πτεροδάκτυλο* και τη *Νέα Εποχή*, να επαναλαμβάνουν ένα μήνυμα σε τακτά χρονικά διαστήματα. «Και δεν είναι προαιρετικό,» τόνισε ο Ηγεμόνας. «Τους *προστάζω* να το κάνουν. Δώστε τους αυτό το μήνυμα για να εκπέμπουν.» Και έδωσε στη Ραλκάβδη ένα χαρτί επάνω στο οποίο είχε ο ίδιος γράψει πριν από λίγο με στυλογράφο.
«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ, ντυμένη όπως όφειλε για τη θέση της τώρα. «Θα γίνει αμέσως.»
Και καθώς η Ραλκάβδη έφευγε μαζί με μερικούς άλλους ανθρώπους της φρουράς της πόλης, ο Ζαώρδιλ πλησίασε τον θρόνο και είπε στον Ηγεμόνα: «Άρχοντά μου, είναι κάτι που πρέπει να σας ζητήσω...»
«Μην ανησυχείς, θα υπάρξει ανταμοιβή για εσένα και τους ανθρώπους σου, όπως σου υποσχέθηκα.»
«Δεν είναι αυτό, Άρχοντά μου. Οι μισθοφόροι μου βρίσκονται σε κίνδυνο καθώς μιλάμε. Είναι στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, πολιορκημένοι από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ, και μαζί τους είναι κι όσοι απέμειναν από τους Ξεσηκωμένους και τις Μελανοκυράδες του Πολέμου. Όλοι τους άνθρωποι που πολέμησαν για εσάς, Άρχοντά μου, και σκοτώθηκαν για εσάς–»
«Εξαιτίας της προδοσίας του Εύβουλου και του Άσλατμιρ, Ζαώρδιλ, όχι εξαιτίας μου.»
«Ασφαλώς. Όμως πρέπει τώρα να τους βοηθήσετε. Σας ζητώ στρατό για να χτυπήσω τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ από τα νώτα. Μόλις βρεθούν περικυκλωμένοι είμαι βέβαιος ότι θα τραπούν σε φυγή.»
«Στρατό;» Ο Ηγεμόνας γέλασε. «Σου φαίνεται πως έχω *στρατό* να σου διαθέσω; Οι άνθρωποι που έχουν απομείνει στη φρουρά της πόλης μόλις και μετά βίας είναι αρκετοί για να διατηρήσουν την τάξη

εδώ και να προστατέψουν τη Νασόλκαθ αν τυχόν παρουσιαστεί κάποια απειλή έξω από τα τείχη της!»

«Το καταλαβαίνω. Ωστόσο, ακόμα και λίγοι από τους πολεμιστές σας–»

«Ανέφικτο,» τον διέκοψε ο Ηγεμόνας. «Δε μπορώ να σε βοηθήσω σ'αυτό το θέμα. Όχι τώρα, τουλάχιστον.»

«Άρχοντά μου, αν δεν βοηθήσετε τους μισθοφόρους μου τώρα, ίσως να σκοτωθούν όλοι στο πέρασμα!»

«Δεν είναι δυνατόν να στείλω στρατό εκεί! Δεν *υπάρχει* στρατός για να στείλω, και δεν σκοπεύω ν'αφήσω τη Νασόλκαθ ανυπεράσπιστη. Όπως σου είπα, όμως, θα σε ανταμείψω, και με την ανταμοιβή σου – πέντε χιλιάδες θηρεύσιμα θα λάβεις – μπορείς να προσλάβεις όσους μισθοφόρους θέλεις–»

«Θα είναι αργά ώς τότε!» φώναξε ο Ζαώρδιλ.

Ο Ηγεμόνας τον ατένισε με άγριο βλέμμα. «Μην το παρατραβάς. Σου χρωστάω ευγνωμοσύνη αλλά πρέπει να σκεφτώ την πόλη μου πριν από τους πολεμιστές σου.»

«Τουλάχιστον, μπορώ να έχω το ελικόπτερό σας για να πάω γρήγορα στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη;»

«Μπορείς,» αποκρίθηκε ο Ηγεμόνας χωρίς δεύτερη σκέψη· κι αυτό ο Σκοτωμένος το εκτίμησε. *Αν μη τι άλλο, δεν είναι τελείως αχάριστος.*

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» είπε· κι αφού έκανε μια σύντομη υπόκλιση μπροστά στον θρόνο, στράφηκε στον Φέκταρελ, τη Ραβάσλι, και τον Σάμελκον'λι, πλησιάζοντάς τους.

«Θα έρθετε μαζί μου;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι παρότι ήταν τραυματισμένη. Είχε ανθρώπους της που κινδύνευαν στο πέρασμα.

«Κι εγώ θα έρθω,» δήλωσε η Έρικα ζυγώνοντας από δίπλα. «Και θα φέρω κι ανθρώπους μου μαζί. Ίσως να σου χρειαστούν, αν και δεν είναι, κατά βάση, πολεμιστές.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε προς το μέρος της σαν για να πει ότι την ευχαριστούσε. Ρώτησε τον Φέκταρελ: «Πώς είναι η Φαίδρα;» Ο Αρχιανιχνευτής είχε πάει να τη δει μόλις είχαν έρθει στο Οχυρό του Ηγεμόνα και πριν από λίγο είχε επιστρέψει από το θεραπευτήριο.

«Θα ζήσει. Αλλά δεν έχει τις αισθήσεις της ακόμα. Δεν μπορεί να έρθει μαζί μας, αρχηγέ· θα ήταν πολύ επικίνδυνο.»

«Δε θα της ζητούσα να έρθει, ούτως ή άλλως,» τον διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ.

Το ελικόπτερό τους, με την Έρικα στο πηδάλιο, πέταξε προς τα Πυρόκενα Όρη ενώ μεσημέρι πλησίαζε, και έφτασε στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη σε λιγότερο από μία ώρα. Στο εσωτερικό του, εκτός από την Έρικα, ήταν ο Ζαώρδιλ και ο Φέκταρελ, η Ραβάσλι και ο Σάμελκον'λι, ο Ναλτάφιρ'χοκ, ο Ρίβης, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, κι άλλοι δύο από τους κατασκόπους της Έρικας – ένας άντρας και μια γυναίκα.

Ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας κάτω με τα κιάλια του, δεν μπορούσε να δει πουθενά τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ· και δεν ήταν εύκολο να μην τους προσέξει. Πριν, ήταν ένα σωρό συγκεντρωμένοι εδώ, στην αρχή του περάσματος! Πού είχαν πάει;

Ούτε, όμως, και τους Ζωντανούς-Νεκρούς έβλεπε μέσα στο πέρασμα. Κανένας δεν φαινόταν στην περιοχή, εκτός από τρεις Ακάθιστους που έτρεχαν, με τα μακριά τους πόδια, πάνω στους ψηλούς βράχους. Πήδησαν, άνοιξαν τις μικρές φτερούγες τους, και, αιωρούμενοι προς στιγμή, πέρασαν από έναν κρημνό για να συνεχίσουν να τρέχουν σε στέρεο έδαφος.

«Δεν τους βλέπω, Φέκταρελ,» είπε ο Ζαώρδιλ, και η ανησυχία ήταν έκδηλη στη φωνή του.

«Ούτε εγώ, αρχηγέ.» Κι ο Αρχιανιχνευτής κοίταζε με τα κιάλια του. «Θα πρότεινα να κατεβούμε για να ακολουθήσουμε τα ίχνη τους, αλλά νομίζω πως καλύτερα είναι, για αρχή, να πετάξουμε πάνω απ'το πέρασμα.»

«Να το ακολουθήσουμε προς τα νοτιοανατολικά;» ρώτησε η Έρικα.

«Ναι,» είπε ο Φέκταρελ.

«Ζαώρδιλ;»

«Αυτό που λέει ο Αρχιανιχνευτής μου.»

Η Έρικα οδήγησε το αεροσκάφος πάνω από το πέρασμα που έσκιζε σαν πληγή τα Πυρόκενα Όρη και, μετά από λίγο, ατένισαν τους Ζωντανούς-Νεκρούς συγκεντρωμένους γύρω από τα οχήματά τους. Το ελικόπτερο των Μελανοκυράδων του Πολέμου δεν φαινόταν πουθενά· ίσως να είχε φύγει.

Ο Ζαώρδιλ, βλέποντας με τα κιάλια του πως από κάτω είχαν αρχίσει να τους προσέχουν, ενεργοποίησε τον πομπό του και έστειλε αναγνωριστικό τηλεπικοινωνιακό σήμα. Αμέσως έλαβε απάντηση.

«*Ποιος είναι;*» η φωνή της Νιρκέκα ακούστηκε από το μεγάφωνο του πομπού.

«Ο Σκοτωμένος. Τι γίνεται εδώ; Πού είναι οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας;»

«*Δεν τους είδατε; Έχουν φύγει; Εντελώς;*»

«Τι εννοείς 'εντελώς';»

«*Δεν κατεβαίνετε, να τα πούμε από κοντά;*»

«Ερχόμαστε.» Ο Ζαώρδιλ έκανε νόημα στην Έρικα να προσγειώσει το ελικόπτερο όπου μπορούσε.

Εκείνη δυσκολεύτηκε να βρει ομαλό έδαφος εδώ πέρα, αλλά τελικά κατέβασε το αεροσκάφος επάνω σ'ένα επίπεδο κομμάτι γης που το χωρούσε σχεδόν ίσα-ίσα.

«Πώς θα κατεβούμε από δω πάνω;» είπε ο Ναλτάφιρ'χοκ, κοιτάζοντας κάτω, το πέρασμα. Ήταν ύψος τουλάχιστον πέντε μέτρων.

«Ένας τρόπος μόνο υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Ρίβης, ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Σιωπηλό Σάλαθρελ ο οποίος ξετύλιγε ένα γερό, μακρύ σχοινί.

Όταν βρίσκονταν μέσα στο πέρασμα κι ανάμεσα στους Ζωντανούς-Νεκρούς, η Νιρκέκα τούς ρώτησε τι είχε γίνει με τον Εύβουλο. Τον είχαν προλάβει; Τον είχαν σταματήσει;

«Άσε τον Εύβουλο τώρα,» της είπε ο Ζαώρδιλ· «είναι μεγάλη ιστορία. Μ'εσάς τι συνέβη εδώ; Σας ανάγκασαν να υποχωρήσετε;»

«Δε μας ανάγκασαν ακριβώς. Εγώ αποφάσισα να υποχωρήσουμε για να τους δοκιμάσω, να δω αν θα μας ακολουθούσαν μέσα στο πέρασμα ή αν θα έφευγαν. Φυσικά, ήλπιζα ότι θα γινόταν το δεύτερο.»

«Αλλά δεν έγινε,» τη διέκοψε ο Ράκαλωντ.

«Σκασμός, νάνε· μιλάω.» Ο Ράκαλωντ την αγριοκοίταξε, αλλά η Νιρκέκα δεν έδωσε σημασία, συνεχίζοντας να έχει το βλέμμα της στραμμένο στον Ζαώρδιλ. «Οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας, όμως, μας ακολούθησαν μέσα στο πέρασμα, αρχηγέ. Και μας χτυπούσαν και τους χτυπούσαμε, από απόσταση. Ευτυχώς δεν είχαμε πολλές απώλειες· ο χώρος εδώ είναι έτσι που μας ευνοούσε: ο εχθρός δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει όλες του τις δυνάμεις εναντίον μας. Και μετά από κάποια ώρα, κατάλαβαν ότι, γενικά, δεν τους συνέφερε να έρχονται πίσω μας καθώς πηγαίναμε ολοένα και πιο βαθιά μέ-

σα στο πέρασμα. Υποχώρησαν προς τα βορειοδυτικά. Τους χάσαμε από τα μάτια μας. Έστειλα τα ορνιθόπτερα να κοιτάξουν λιγάκι πιο πέρα – *λιγάκι* μόνο· δεν ήθελα ν'απομακρυνθούν πολύ και ο εχθρός να τα χτυπήσει – αλλά δεν εντόπισαν πουθενά τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Υπέθεσα, λοιπόν, ότι θα είχαν επιστρέψει στην αρχή του περάσματος, περιμένοντας εκεί για να δουν αν θα ερχόμασταν ξανά ή αν σκοπεύαμε να βγούμε στην άλλη μεριά των βουνών.»

«Δεν είναι, πάντως, κανένας τώρα στην αρχή του περάσματος,» τη διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ. «Έχουν εξαφανιστεί.»

«Θα κατέληξαν ότι πήγαμε προς τις Ενδότερες Πολιτείες.»

«Μπορεί,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Ή ίσως να μην έκριναν πια απαραίτητο να σας κρατάνε άλλο εδώ... Πού είναι οι Μελανοκυράδες;»

«Η Νιρμάνκα αποφάσισε να φύγει, να πετάξει προς τ'ανατολικά. Και υποσχέθηκε να φέρει βοήθεια.»

«Δε φαίνεται να την πίστεψες.»

«Δεν είδα βοήθεια να έρχεται ακόμα. Βασικά, στην αρχή, νόμιζα ότι ίσως το ελικόπτερό σου ήταν των Μελανοκυράδων, αν και πλησίαζε από τη λάθος κατεύθυνση...» Ανασήκωσε τους ώμους της, μορφάζοντας. Έμοιαζε κατάκοπη· αποκλείεται να είχε κοιμηθεί έστω και δέκα λεπτά.

«Μπορούμε, λοιπόν, να επιστρέψουμε στη Νασόλκαθ,» κατέληξε ο Ζαώρδιλ.

«Και όσο το δυνατόν πιο γρήγορα,» πρόσθεσε η Έρικα. «Η Σαρντίκα-Νοθ δεν θα το απέκλεια καθόλου να ξανάρθει εδώ.»

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

τραυματίστηκα από σφαίρα όταν πήγαμε να κυνηγήσουμε τους κακοποιούς που είχαν απαγάγει τον γιο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ & έπεσα από το δίκυκλο που καβαλούσα μαζί με τον Φέκταρελ & έχασα τις αισθήσεις μου. οι άλλοι με πήγαν στο Οχυρό του Ηγεμόνα όπου με περιποιήθηκαν οι θεραπευτές εκεί, αλλά εγώ δεν καταλάβαινα τίποτα.

είδα όμως ένα όνειρο όσο ήμουν σ'αυτή την κατάσταση. είδα ότι βρισκόμουν ξανά πίσω στη Χόλκεραλ, όταν υποχωρούσαμε κυνηγημένοι από τους επαναστάτες. & ήταν πολύ ζωντανό εκείνο το όνειρο· νόμιζα ότι πραγματικά ήμουν εκεί! όμως πολλά πράγματα δεν ήταν ακριβώς ίδια, ήταν αλλαγμένα... & κυρίως η συνάντησή μου μ'εκείνη τη θεά. & το παράξενο είναι ότι τότε, παλιά, δεν μου είχε αποκαλύψει το όνομά της αλλά τώρα μου το αποκάλυψε· μου είπε ότι τη λένε «Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου».

είχαμε υποχωρήσει στα Χρυσά Όρη, όπως & στην πραγματικότητα, & οι επαναστάτες μάς καταδίωκαν. είχαμε σκορπιστεί, & ακόμα & τα θηρία ήταν εναντίον μας. οι μάγοι της Επανάστασης είχαν ξαμολήσει τους θεούς τους να μας λιανίσουν. ο Ζαώρδιλ φώναζε προσπαθώντας να μας σώσει, να μας συγκεντρώσει & να μας οδηγήσει προς τα εκεί όπου θα είχαμε περισσότερες πιθανότητες να σωθούμε. έλεγε ν'αγνοήσουμε τι έκαναν οι άλλοι στρατιώτες της Παντοκράτειρας – δεν μπορούσαμε να βοηθήσουμε κανέναν, ας βοηθούσαμε τους εαυτούς μας! & είχε δίκιο· η καταδίωξη ήταν άγρια. περνούσαμε ένα από τα στενά περάσματα των βουνών, όταν ένα αεροπλάνο πέρασε από πάνω μας πετώντας βόμβες, & οι εκρήξεις που έγιναν έθαψαν αρκετούς από εμάς κάτω από βράχους, & μας έκλεισαν τον δρόμο. βήχοντας από τους καπνούς & τη σκόνη σκαρφαλώναμε για να βγούμε, να φτάσουμε σε βατό σημείο· αλλά όταν φτάσαμε επάνω βρήκαμε επαναστάτες έτοιμους να μας σκοτώσουν. πυροβολισμοί γέμισαν τον αέρα. έστειλα την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να αγωνιστεί στο πλευρό μας, μα ήταν κουρασμένη από τη μάχη (σπάνιο, πραγματικά!) & καταπονημένη από τις επιθέσεις άλ-

λων θεών· χτυπούσε επαναστάτες αλλά & δικούς μας, ξέφρενα, σα να μην ήξερε τι της γινόταν. την τράβηξα πάλι πίσω στο βραχιόλι μου καθώς υποχωρούσαμε. γύρω μου άνθρωποι πέθαιναν, η γη έπινε το αίμα τους.

φοβόμουν ότι σύντομα θα ερχόταν & η δική μου ώρα. αμφέβαλλα ότι θα γλιτώναμε ζωντανοί παρά τις φιλότιμες προσπάθειές του λοχαγού μας, του Ζαώρδιλ Νυκτόκορμου, του Σκοτωμένου. ο Νικηφόρος πέταξε μια χειροβομβίδα ανάμεσα στους επαναστάτες, & αυτό τούς κράτησε πίσω για λίγο. ξεφύγαμε.

αλλά, καθώς φεύγαμε, καθώς προσπαθούσαμε να σκαρφαλώσουμε μια πλαγιά όλο βράχους & άγρια δέντρα, οι στρατιώτες μας άρχισαν να ουρλιάζουν σαν να είχαν ξαφνικά παραφρονήσει, & αμέσως κατάλαβα ότι είχαμε ξεσηκώσει κάποιον δαιμονικό θεό της περιοχής, γιατί δεν έβλεπα κανέναν μάγο των επαναστατών εδώ κοντά ο οποίος μπορεί να είχε στείλει τον δαίμονά του εναντίον μας.

–απομακρυνθείτε! φώναξα στον Ζαώρδιλ. –πάρ’ τους από δω, λοχαγέ! απομακρυνθείτε! είναι ένας θεός!

& αμέσως άρχισα να κάνω Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, καθώς πανικός επικρατούσε γύρω μου, άνθρωποι προσπαθούσαν απεγνωσμένα να φύγουν, & τραβούσαν μαζί τους & τους συντρόφους τους. αισθάνθηκα τη θέλησή μου να έρχεται σε σύγκρουση με μια τρομερή παρουσία την οποία νόμιζα ότι μπορούσα να διακρίνω μόνο ως σχηματισμό ανάμεσα από τα αντικείμενα του τοπίου. δεν μπορούσα να την αποδιώξω, με αποπροσανατόλιζε η ίδια της η ύπαρξη. πάλεψα όμως μαζί της όσο μπορούσα, & η θεά (ήταν αναμφίβολα θηλυκή παρουσία) ανταποκρίθηκε πρόθυμα, σαν ο αγώνας μου να τη διασκέδαζε. άκουγα το γέλιο της να αντηχεί ανάμεσα από τους βράχους, ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων, ανάμεσα από τα κλαδιά, ανάμεσα από τις φυλλωσιές & τον ουρανό, μέσα από σπηλιές & από τρύπες & από χάσματα… & συνειδητοποίησα, καθώς παλεύαμε, ότι είχα μετακινηθεί από τη θέση μου, ότι βάδιζα πάνω στην πλαγιά & ότι πηδούσα από βράχο σε βράχο σαν αγρίμι – το συνειδητοποίησα γιατί τελικά έχασα την ισορροπία μου & κατρακύλησα, πέφτοντας σε μια πλαγιά & καταλήγοντας στα βάθη ενός γκρεμού,

σκονισμένη, μελανιασμένη, & γρατσουνισμένη. & η θεά ήταν ολόγυρά μου, μια τρομερή, πανίσχυρη παρουσία που ήθελε να παίξει μαζί μου. είχα γίνει το παιχνίδι της· δεν ήταν αυτή από εκείνους τους δαίμονες που ένας μάγος μπορεί να υποδουλώσει. υπερέβαινε τη θέλησή μου.

το γέλιο της αντηχούσε από παντού, & έλεγε: «μάγισσα… μικρή μάγισσα… χορεύεις μαζί μου;… θέλεις να χορέψεις μαζί μου, μικρή μάγισσα;…» & με χλεύαζε: «μπορείς να τα βάλεις μ'εμένα, μάγισσα;… νομίζεις ότι μπορείς να τα βάλεις με τα πάντα, μικρή μάγισσα που δεν είσαι από τη διάστασή μας;…»

αισθάνθηκα οργή από αυτά που άκουγα· μπορεί στο τέλος η θεά να με σκότωνε – μάλλον θα με σκότωνε – αλλά δεν θα με περιγελούσε κιόλας! ξαμόλησα την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων καταπάνω της· & η Πολεμική Καρδιά σάστισε σαν να μην καταλάβαινε πού την πρόσταζα να επιτεθεί, σαν να είχε ξαφνικά ~~χαζέψει~~ χάσει όλες της τις αισθήσεις.

η άγνωστη θεά γέλασε & χτύπησε την Καρδιά της Συναγωγής όπως ένας θηριοδαμαστής χτυπά ένα άγριο ορεινό λιοντάρι με το μαστίγιό του. & απ'αυτό το χτύπημα η Πολεμική Καρδιά έπεσε μέσα σ'έναν παράξενο λαβύρινθο ανάμεσα στα αντικείμενα & ούρλιαζε εξοργισμένα.

η φωνή της θεάς μού είπε: «είμαι η Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου, μάγισσα… θέλεις να γνωρίσεις τον κόσμο μου; θέλεις να γνωρίσεις τον κόσμο μου;» & με τράβηξε μ'έναν τελείως παράξενο τρόπο, & άρχισα να βλέπω τα πάντα ανάποδα, αντίστροφα. δεν υπήρχαν οι βράχοι αλλά τα κενά ανάμεσα στους βράχους. ήταν σαν μια αρνητική φωτογραφία του κόσμου – αλλά, πραγματικά, δεν υπάρχει καμια σωστή παρομοίωση γι'αυτό· δεν περιγράφεται. εντυπώθηκε στο μυαλό μου όπως ένα καυτό σίδερο εντυπώνει το σχήμα του επάνω στο δέρμα!

ούρλιαζα, νομίζω, προσπαθώντας να βρω τον δρόμο μου & μη μπορώντας. είχα σχεδόν ~~τρελαθ~~ χάσει την αίσθηση του επάνω & του κάτω. ήταν λες & με είχαν ξαφνικά πετάξει σε μια διάσταση όπου οι

νόμοι της φύσης είναι ~~πολύ~~ δραματικά διαφορετικοί. & μέσα από
ένα άνοιγμα (που μάλλον ήταν στέρεο αντικείμενο – πέτρα ή κορμός
– στον κανονικό κόσμο) είδα την Πολεμική Καρδιά στον λαβύρινθό
της & την κάλεσα, την καθοδήγησα να έρθει προς εμένα, εξασκώ-
ντας όλες μου τις νοητικές δυνάμεις εναντίον αυτού του αλλόκοτου
σύμπαντος όπου είχα απρόσμενα βρεθεί. & η Καρδιά ήρθε σε μένα,
έχοντας αλλοφρονήσει· με το ζόρι κατάφερα να την τραβήξω πάλι
μέσα στο βραχιόλι μου.

η θεά γελούσε παρακολουθώντας με: «μ’αρέσει όπως πολεμάς, μά-
γισσα… & έχεις μάθει… ναι, έχεις διδαχθεί… ξέρεις τώρα καλύτερα
τον κόσμο μου από ό,τι παλιά… μιλάς τη γλώσσα του!…»

& τότε το όνειρο διαλύθηκε & ξύπνησα. (όπως έγραψα ήδη, τα
πράγματα δεν έγιναν ακριβώς έτσι στο πραγματικό παρελθόν, αλλά
δεν είναι & πολύ διαφορετικά.)

πλάι μου είδα τον Φέκταρελ να κάθεται, & από την έκφραση στο
πρόσωπό του μπορώ να φτάσω μόνο σε ένα συμπέρασμα: με αγαπά-
ει. αν δεν ήμουν παλιότερα βέβαιη γι’αυτό, τώρα βεβαιώθηκα. τα
μάτια του φωτίστηκαν καθώς με είδε να ξυπνάω.

με ρώτησε πώς αισθανόμουν, & του είπα δεν ξέρω, τώρα έχω μόλις
ξυπνήσει. τον ρώτησα τι έγινε & μου είπε ότι είχαν σώσει τον γιο του
Ηγεμόνα & ότι οι άλλοι είχαν επιστρέψει από το Πέρασμα του Χρυ-
σού Καβαλάρη κτλ…

στα πλευρά μου έχω τώρα ένα άσχημο τραύμα, & με έχουν τυλίξει με
επίδεσμο & έχουν βάλει βοτάνια από κάτω, αλλά λένε πως δεν υ-
πάρχει άμεσος κίνδυνος, όμως να προσέχω να μην ξαναχτυπηθώ –
πράγμα που έτσι & αλλιώς σκοπεύω να κάνω!

ρωτάω τον Φέκταρελ πού είμαι & μού λέει «στο Οχυρό του Ηγεμό-
να». ο Ηγεμόνας μάς φιλοξενεί ύστερα από τη βοήθεια που του
προσφέραμε (ευτυχώς ξέρει να δείχνει ευγνωμοσύνη), & μας έχει
δώσει & ∂ 5000!! δυστυχώς πρέπει να τα μοιραστούμε με την Έρικα
& τους δικούς της, αλλά, εντάξει, αυτό δεν είναι & τόσο μεγάλο πρό-
βλημα… ο Σκοτωμένος δείχνει να τα πηγαίνει καλά μαζί της. (κά-

ποιες φορές αναρωτιέμαι αν είναι & εραστές οι δυο τους, αλλά δεν το νομίζω… μπορεί να κάνω όμως & λάθος!)

–μπορώ δηλαδή να μείνω εδώ, στο Οχυρό του Ηγεμόνα, όσο θέλω; ρωτάω τον Φέκταρελ.

–ναι, μου λέει –μέχρι να γίνεις καλά, τουλάχιστον…

–& θα μένεις & εσύ εδώ, πλάι μου;

η πρόσκλησή μου είναι, σίγουρα, έκδηλη, αλλά εκείνος μού λέει: –δεν ξέρω αν θα ήταν συνετό να σε ενοχλώ τώρα που είσαι χτυπημένη. (είναι τόσο γλυκός, ορισμένες φορές!) γελάω & τον πειράζω. τελικά, μένει στο ίδιο δωμάτιο μαζί μου τώρα, φυσικά… & έχουμε τρομερή θέα από εδώ πάνω. βλέπεις όλη τη Νασόλκαθ ν'απλώνεται από κάτω σου, γιατί το Οχυρό του Ηγεμόνα είναι στο πιο ψηλό σημείο της πόλης. τα βράδια τα φώτα στις πολυκατοικίες & στα μικρότερα οικήματα είναι σαν αστέρια…

ακόμα & η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων νομίζω πως έχει γαληνέψει εδώ. είναι κουρασμένη, άλλωστε, η καημένη ύστερα από εκείνη τη σύγκρουση με τον δαίμονα του μάγου των Επιφανών Κρανοφόρων.

ρωτάω τον Φέκταρελ τι έγινε αυτός ο μάγος & μου λέει πως δεν ξέρει· μάλλον έφυγε μαζί με τους άλλους. πάντως, δεν τον είδε να σκοτώνεται.

κάθομαι & σκέφτομαι τα λόγια που είπε η Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου στο όνειρό μου: «μ'αρέσει όπως πολεμάς, μάγισσα… & έχεις μάθει… ναι, έχεις διδαχθεί… ξέρεις τώρα καλύτερα τον κόσμο μου από ό,τι παλιά… μιλάς τη γλώσσα του!…» δεν τα είχε πει αυτά στην πραγματικότητα, βέβαια· να ήταν, άραγε, ο εαυτός μου που μου μιλούσε; ο Κρυφός Εαυτός που υπάρχει μέσα σ'όλους τους ανθρώπους, που ξέρει πράγματα που θα έπρεπε να ξέρουν αλλά δεν τα έ-

χουν ακόμα συνειδητοποιήσει; μπορεί... ή μπορεί κάτι άλλο να συμβαίνει.

η θεά, όμως, έχει δίκιο. όντως, μιλάω τη γλώσσα της τώρα! χρησιμοποίησα τον αντίστροφο κόσμο για να νικήσω τον δαίμονα του μάγου των Επιφανών Κρανοφόρων, όπως τον είχα χρησιμοποιήσει & για να νικήσω τον Χρυσό Καβαλάρη. όμως νομίζω πως μπορώ να κάνω & άλλα, πολύ περισσότερα, με τη «γλώσσα».

αναρωτιέμαι αν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τη μετάδοση πληροφοριών, κάπως...

Κεφάλαιο Εικοστό-Όγδοο

Το Τέλος της Σκευωρίας — Η Δικαιοσύνη του Ηγεμόνα· η Απόφαση των Ξεσηκωμένων· η Υπόσχεση της Έρικας Σάλκερκοφ· η Επιθυμία του Καντάρφιλ· ο Επισκέπτης της Γαλανής Δράκαινας

Οι άνθρωποι του υπόκοσμου της Νασόλκαθ σέβονταν τον Γελαστό Άρχοντα, κυρίως, επειδή τον φοβόνταν: επειδή είχε μεγάλη επιρροή. Πέραν τούτου, όμως, δεν είχαν καμια ιδιαίτερη πίστη σ'αυτόν. Έτσι, όταν κατάλαβαν ότι ήταν κυνηγημένος, και όταν έμαθαν ότι ο Ηγεμόνας έδινε τρεις χιλιάδες θηρεύσιμα για να του τον παραδώσουν ζωντανό και αρτιμελή, δεν έχασαν καθόλου χρόνο: τον πρόδωσαν ύστερα από πολύ λίγη σκέψη.

Τρεις ημέρες αφότου ο Ραλνίβης είχε ανακοινώσει πως τον αναζητούσε, του τον έφεραν στο Οχυρό του Ηγεμόνα. Με τα χέρια του δεμένα πίσω από την πλάτη και με εξοργισμένη όψη στο πρόσωπό του, δύο από τους παλιούς συνεργάτες του Άσλατμιρ τον έβαλαν στην Αίθουσα του Θρόνου, συνοδευόμενοι από φρουρούς ακόμα τραυματισμένους ύστερα από την επίθεση των Επιφανών Κρανοφόρων μέσα στο οχυρό.

Ο Ηγεμόνας καθόταν στον θρόνο του, και πλάι του ήταν καθισμένη η Νασίτλα, ενώ η Ραλκάβδη δεν στεκόταν και πολύ μακριά, μαζί με μερικούς άλλους ανθρώπους της φρουράς της πόλης. Η Έρικα Σάλκερκοφ ήταν, επίσης, στη μεγάλη αίθουσα, εφόσον τώρα δούλευε για τον Ηγεμόνα· τον είχε πείσει ότι το δίκτυό της μπορούσε να του φανεί χρήσιμο, ειδικά αφού τόσοι επικίνδυνοι κακοποιοί κυκλοφορούσαν στον υπόκοσμο της Νασόλκαθ. *Αλλά,* του είχε πει, *όταν εξαπλώσω το δίκτυό μου θα μπορώ να σας φέρνω πληροφορίες κι από άλλες περιοχές της Φενηνάρκια, Άρχοντά μου. Ίσως κι από άλλες διαστάσεις, ακόμα.* Ο Ραλνίβης δεν φάνηκε να την παίρνει και πολύ σοβαρά· μάλλον θεώρησε τα λόγια της κομπαστικά· όμως της είπε

πως, όσο πιο καλά τον υπηρετούσε, τόσο καλύτερα θα περνούσε στη Νασόλκαθ – παρότι, τόνισε, ήταν κάποτε στο πλευρό των δυναστών της Φεηνάρκια. Κι αυτό το τελευταίο η Έρικα το εξέλαβε ως απειλή. Ο Ηγεμόνας νόμιζε πως την είχε στο χέρι: *αν με προδώσεις θα σε πετάξω στα σκυλιά που σε κυνηγάνε.* Αλλά άσ'τον να νομίζει. Σύντομα εκείνη θα είχε το δίκτυό της εξαπλωμένο παντού!

Επί του παρόντος, η Έρικα στεκόταν σε μια γωνία της αίθουσας και κοίταζε τον Άσλατμιρ μέσα από τη σκιά της κουκούλας της κάπας της (δεν φορούσε τον μαγικό της μανδύα· δεν μπορούσε να τον αισθάνεται συνέχεια να τη χαϊδεύει). Ο Γελαστός Άρχοντας πρέπει να είχε αντισταθεί στους πρώην συμμάχους του· το πρόσωπό του ήταν μελανιασμένο.

«Δεν ήταν τόσο δύσκολο να σε πιάσω, τελικά, όσο φοβόμουν, Άσλατμιρ,» είπε ο Ηγεμόνας παρατηρώντας τον.

Ο Άσλατμιρ δεν μίλησε, αλλά το βλέμμα του ήταν εστιασμένο στο πρόσωπο του Ραλνίβη, προκλητικά.

«Είχες κρυφτεί, πάντως, καλά, οφείλω να ομολογήσω,» συνέχισε ο Ηγεμόνας, απτόητος. Και η Έρικα ήξερε πως αναφερόταν στο Ξόρκι Ανιχνεύσεως που είχε κάνει ο Ναλτάφιρ'χοκ για να εντοπίσει τον Γελαστό Άρχοντα, χωρίς καμία επιτυχία. Ο Άσλατμιρ, είχε πει ο μάγος, πρέπει να ήταν κρυμμένος με κάποιο Ξόρκι ή Μαγγανεία Προκαλύψεως, ή να είχε φύγει από την πόλη. Ποιος να είχε υφάνει αυτό το προστατευτικό ξόρκι για τον Άσλατμιρ; αναρωτιόταν τώρα η Έρικα. Αναμφίβολα, κάποιος άνθρωπος του υπόκοσμου. Αλλά ήταν του τάγματος των Διαλογιστών, ή ακόμα ένας Δεσμοφύλακας της Φεηνάρκια;

«Γιατί τα έκανες όλα αυτά, Άσλατμιρ;» ρώτησε η Νασίτλα. «Είσαι εχθρός της πόλης μας; Το ξέρω πως δεν είσαι!»

Ο Γελαστός Άρχοντας (που τώρα δεν ήταν καθόλου γελαστός) αποφάσισε να μιλήσει: «Δεν είμαι εχθρός της Νασόλκαθ, και δεν καταλαβαίνω για τι ακριβώς με κατηγορείτε!»

«Ακόμα και τη Ραλκάβδη έβαλες να απαγάγουν!» είπε η Νασίτλα.

«Κάποιο λάθος–»

«*Λάθος;*» τον διέκοψε η ίδια η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ. «Οι κακοποιοί σου μου ανέφεραν το όνομά σου! 'Ευτυχώς που ο αδελφός σου δεν θέλει να σου κάνουμε κακό,' μου είπαν.»

«Μπορεί να ήταν μεθυσμένοι, όποιοι κι αν ήταν...» μούγκρισε ο Άσλατμιρ.

«Τότε, γιατί κρύφτηκες σαν κυνηγημένο σκυλί;» αντιγύρισε η Ραλκάβδη.

«Δεν κρυβόμουν–»

«Λέει ψέματα,» είπε ο ένας από τους δύο που τον είχαν φέρει εδώ: ένας άντρας με κατάμαυρο δέρμα, πορφυρά μούσια, και ξυρισμένο κεφάλι. «Εκείνος τα είχε κανονίσει όλα.»

«Αν ναι, τότε ποιοι ήταν οι *συνεργάτες μου;*» γρύλισε ο Άσλατμιρ λοξοκοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο του.

«Εμείς, φυσικά, δεν είχαμε καμία ανάμιξη, Άρχοντά μου!» είπε ο μαυρόδερμος άντρας στον Ηγεμόνα.

Ο Άσλατμιρ γέλασε. «Αυτοί πρέπει να κρεμαστούν πρώτοι, αν είναι κάποιος να κρεμαστεί!»

«Άρχοντά μου, σας τον φέραμε,» είπε μόνο ο μαυρόδερμος άντρας και περίμενε απάντηση από τον Ηγεμόνα.

«Πράγματι, μου τον φέρατε,» αποκρίθηκε εκείνος· κι έκανε νόημα στους φρουρούς του να τους συλλάβουν.

«Άρχοντά μου! Όχι! Λέει ψέματα!»

«Μας χρωστάς τρεις χιλιάδες θηρεύσιμα!» φώναξε ο άλλος, ένας κοντός, πορφυρόδερμος, αλλήθωρος άντρας που δεν έμοιαζε και τόσο διπλωμάτης όσο ο πρώτος.

«Σας *χρωστάω;*» φώναξε ο Ηγεμόνας καθώς σηκωνόταν από τον θρόνο του. «Δεν σας '*χρωστάω*' τίποτα!»

«Άρχοντά μου, ο Κελμέκρης λέει ανοησίες και δεν έχει καθόλου τρόπους,» είπε ο μαυρόδερμος με το κόκκινο μούσι, ενώ οι φρουροί είχαν περικυκλώσει αυτόν και τον σύντροφό του. «Συγχωρέστε τον. Θέλουμε μόνο να υπηρετήσουμε την πόλη.»

«Χίλια-πεντακόσια θηρεύσιμα και μπορείτε να φύγετε ελεύθεροι και να τα ξεχάσουμε όλα. Συμφωνείτε;» είπε ο Ηγεμόνας.

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο μαυρόδερμος προτού ο άλλος, που είχε ήδη ανοίξει το στόμα του, προλάβει να μιλήσει. «Και θα σας ευγνωμονούμε ώς το τέλος της ζωής μας.»

«Πηγαίνετε, λοιπόν, για να μη σας ζυγώσει τώρα αυτό το τέλος.» Ο Ηγεμόνας έγνεψε προς την έξοδο της αίθουσας, με το σαγόνι του. «Θα σας πληρώσουν απέξω.» Και οι δύο άντρες που είχαν φέρει τον Γελαστό Άρχοντα ενώπιόν του έφυγαν από την Αίθουσα του Θρόνου. Η Έρικα χαμογελούσε λιγάκι στραβά κάτω από την κουκούλα της, ενώ συγχρόνως ευχόταν η ίδια να μη βρισκόταν ποτέ σε παρό-

μοια θέση. Ο Ηγεμόνας ήταν διπλωμάτης, αλλά δεν συγχωρούσε. Όχι τελείως.

Ο Ραλνίβης κάθισε ξανά στον θρόνο του. «Εξακολουθείς να αρνείσαι ότι έκανες σκευωρία εναντίον μου και εναντίον της πόλης;» ρώτησε τον Άσλατμιρ.

«Θα είχε νόημα να το αρνηθώ;»

«Το ήξερα ότι ήσουν ανόητος, Άσλατμιρ, αλλά ποτέ δεν περίμενα ότι θα έφτανες ώς εκεί. Τι θέλεις από εμένα; Τι κακό σού έχω κάνει;»

Ο Γελαστός Άρχοντας δεν αποκρίθηκε.

Η Έρικα αναρωτήθηκε: *Ήθελε απλά την εξουσία, ή είναι αλήθεια εκείνο που λένε ότι είναι ερωτευμένος με την αδελφή του, τη Νασίτλα;* Η όψη του δεν φανέρωνε ούτε το ένα ούτε το άλλο.

«Κανονικά,» είπε ο Ηγεμόνας, «θα έπρεπε να σε εκτελέσω. Αλλά είσαι αδελφός της συζύγου μου. Και αδελφός της Πρώτης Φύλακα της Νασόλκαθ, επίσης. Μα τους θεούς, όμως! είναι αδιανόητο αυτό που έκανες! Σε εξορίζω από την πόλη και τις περιοχές που βρίσκονται υπό την προστασία της. Διά βίου. Αν ξαναπλησιάσεις εδώ, όλοι μου οι άνθρωποι θα έχουν διαταγές να σε σκοτώσουν εν όψει – και δε νομίζω κανένας να διστάσει. Θα πάρεις μαζί σου μόνο ένα άλογο κι ό,τι πράγματα μπορείς να κουβαλήσεις. Τίποτα περισσότερο.»

Το πορφυρό χρώμα στο πρόσωπο του Άσλατμιρ είχε αδυνατίσει· η εξορία φαινόταν να τον τρομάζει βαθιά. Είπε: «Σκότωσέ με, αλλιώς θα με ξαναδείς, Ραλνίβη!»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ηγεμόνας. «Αν σε ξαναδώ, όμως, *τότε* να είσαι βέβαιος πως θα πεθάνεις.» Κι έκανε νόημα στους φρουρούς του να πάρουν τον Άσλατμιρ από την Αίθουσα του Θρόνου.

Η Έρικα παρατήρησε πως δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της Νασίτλα. Τα μάτια της άλλης αδελφής του Άσλατμιρ, όμως, δεν έδειχναν την ίδια συμπόνια…

«Μου φαίνεται ότι πίνεις πιο πολύ, από τότε που σηκώθηκες,» του είπε ο Ζαώρδιλ, πειράζοντάς τον.

Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής τον λοξοκοίταξε καθώς έπινε ακόμα μια μεγάλη γουλιά από τη μπίρα του. «Τα κοπανάω γιατί μ'έχετε πικράνει,» αποκρίθηκε.

«Θάπρεπε να χαίρεσαι που είσαι ζωντανός!» του είπε η Νιρκέκα. Επίδεσμοι κρύβονταν κάτω από τα ρούχα του, καλύπτοντας όλη τη

δεξιά του μεριά, για να σκεπάζουν τα τραύματα στον ώμο και στα πλευρά του. Η Ραβάσλι λίγο είχε λείψει να τον σκοτώσει.

«Ν'αρχίσουμε τώρα να λέμε *αυτόν* 'Σκοτωμένο';» πρότεινε ο Ράκαλωντ.

«Να πας να γαμηθείς, νάνε,» μούγκρισε ο Νικηφόρος, καθώς οι άλλοι χαμογελούσαν. Ήταν καθισμένοι γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι της τραπεζαρίας του *Τέλους του Δρόμου*, και μαζί τους βρίσκονταν κι ο Φέκταρελ και η Χριστίνα Αλθέρβω. Ήταν απόγευμα, και κόσμος έμπαινε κι έβγαινε από την εξωτερική δερματόπορτα του πανδοχείου, κόσμος ανεβοκατέβαινε την εσωτερική σκάλα, και κόσμος χρησιμοποιούσε κάθε τόσο τον ανελκυστήρα δίπλα από τη σκάλα.

«Ο Σκοτωμένος είναι ένας: ο αρχηγός μας. Δεν υπάρχει δεύτερος,» είπε ο Φέκταρελ, υψώνοντας το ποτό του. «Στον Σκοτωμένο;»

«Στον Σκοτωμένο!» είπαν συγχρόνως οι άλλοι, εκτός από τον ίδιο τον Σκοτωμένο· τσούγκρισαν τις κούπες τους και ήπιαν.

«Γιατί είσαι, λοιπόν, έτσι τσαντισμένος, αφεντικό;» ρώτησε ο Ράκαλωντ τον Νικηφόρο.

«Διότι, νάνε, έχασα όλα τα πιο σημαντικά γεγονότα που έχουν γίνει εδώ και πολύ, πολύ καιρό· και θα είμαι τώρα πιασμένος σαν κωλόγρια, επίσης για πολύ, πολύ καιρό, μέχρι να συνέλθω.»

«Τι θα κάνουμε με τα λεφτά του Ηγεμόνα, Ζαώρδιλ;» ρώτησε η Νιρκέκα, αλλάζοντας κουβέντα. «Είναι, νομίζω, η πρώτη φορά που έχουμε μαζέψει τόσα λεφτά.»

«Θα αναπληρώσουμε τις απώλειες και τις ζημιές μας,» είπε ο Σκοτωμένος. «Χάσαμε όλους μας τους ελέφαντες και σχεδόν όλα μας τα άλογα. Μετά...» μόρφασε, «βλέπουμε.»

«Ο Ηγεμόνας τι λέει;» ρώτησε ο Νικηφόρος. «Δε θέλει να μας κρατήσει εδώ;»

«Δεν ξέρω· δεν το έχω συζητήσει μαζί του. Αλλά εμείς θέλουμε να γίνουμε φρουροί της Νασόλκαθ;»

«Σωστά,» είπε ο Νικηφόρος. «Δεν το θέλουμε. Η υπόθεση, όμως, με τη Σαρντίκα-Νοθ δεν έχει τελειώσει, ή κάνω λάθος;»

«Η Σαρντίκα-Νοθ ακόμα κρατά το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας,» τον διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ, «αλλά δεν νομίζω ότι ο Ηγεμόνας είναι πρόθυμος να συγκεντρώσει και δεύτερο φουσάτο τόσο σύντομα για να το στείλει εναντίον της. Κατά πρώτον, είναι τα λεφτά. Κατά δεύτερον, νομίζεις ότι, ύστερα απ'όσα έγιναν, έχουν μείνει και πολλοί μισθοφόροι σε τούτες τις περιοχές;»

«Τους καθάρισε όλους ο Εύβουλος;»

«Και τους υπόλοιπους τους πήρε μαζί του κι έφυγε για τ'ανατολικά.»

«Το καθίκι.» Ο Νικηφόρος ήπιε ακόμα μια γουλιά από τη μπίρα του. «Δεν έπρεπε να τον αφήσεις να την κοπανήσει, αρχηγέ.»

«Πίστεψέ με, έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα για να τον στείλω στους Κρυφούς Θεούς, αλλά δεν έπιασε. Ό,τι και να λέμε, είναι καλός στη δουλειά του.»

Κάποιος πλησίασε το τραπέζι τους, τότε, και στράφηκαν όλοι τους για να κοιτάξουν. Είδαν μια πορφυρόδερμη γυναίκα με μενεξεδιά μαλλιά, μακριά ώς τα μέσα της πλάτης, και ντυμένη σαν πολεμίστρια.

«Ραβάσλι,» είπε ο Ζαώρδιλ κοιτάζοντας την πρώην επαναστάτρια, καθώς κανένας από τους συντρόφους του τώρα δεν μιλούσε.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Να καθίσω;»

Ο Σκοτωμένος έδειξε μια άδεια καρέκλα με μια φιλική χειρονομία.

Η Ραβάσλι κάθισε, μορφάζοντας λιγάκι, γιατί κι εκείνη είχε επιδέσμους κάτω από την πανοπλία της. «Είσαι ζωντανός, βλέπω,» είπε στον Νικηφόρο. «Χαίρομαι.»

«Δε θα το φανταζόμουν,» αποκρίθηκε εκείνος ατενίζοντάς την εχθρικά.

«Δε σου είπε ο αρχηγός σου ότι αγωνιστήκαμε μαζί;»

«Μου το είπε, αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι παραλίγο να με σκοτώσεις.»

Η Ραβάσλι ανασήκωσε τους ώμους. «Πολεμούσαμε...»

«Και τι θέλεις τώρα; Να σε κεράσουμε μπίρα;»

Η Ραβάσλι πήρε το βλέμμα της από τον Νικηφόρο και το έστρεψε στον Ζαώρδιλ. «Βασικά, θέλω να μιλήσουμε.»

«Εδώ;» ρώτησε εκείνος.

«Ναι... αν κανένας δεν μας διακόψει.» Ήταν προφανές ότι αναφερόταν στον Κολπατζή.

«Θα είμαι σιωπηλός σαν ψάρι,» υποσχέθηκε ο Νικηφόρος.

«Δεν το πιστεύω,» σχολίασε ο Ράκαλωντ, μουρμουρίζοντας, και η Νιρκέκα έκανε να τον χτυπήσει στα πλευρά με τον αγκώνα της αλλά τον βρήκε στον ώμο.

Η Ραβάσλι είπε στον Ζαώρδιλ: «Έχουν μείνει ελάχιστοι από τους Ξεσηκωμένους, όπως ξέρεις, και καθίσαμε και συζητήσαμε σχετικά με το τι μπορούμε να κάνουμε από δω και πέρα. Ο Ηγεμόνας, βέ-

βαια, θα μας έπαιρνε στη φρουρά της πόλης, αν θέλαμε· μου το πρότεινε κιόλας. Όμως κανένας μας δεν θέλει να δεσμευτεί ως φρουρός της Νασόλκαθ. Αυτοί που ήταν να παρατήσουν τη μισθοφορική ζωή και να πιάσουν πιο σταθερές δουλειές το έχουν κάνει ήδη, από το τέλος της Επανάστασης. Καταλήξαμε, λοιπόν, ότι – για την ώρα τουλάχιστον – ίσως να ήταν καλό για εμάς να μπούμε στους Ζωντανούς-Νεκρούς. Αν, φυσικά, μας δέχεσαι.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε, ξαφνιασμένος. «Να μπείτε στους Ζωντανούς-Νεκρούς; Να έρθετε μαζί μας;»

«Ούτε που να το συζητάς!» πετάχτηκε ο Νικηφόρος.

«Νόμιζα ότι δεν θέλετε να σχετίζεστε με πρώην καθάρματα της Παντοκράτειρας,» είπε ο Ζαώρδιλ στη Ραβάσλι.

Εκείνη αποκρίθηκε: «Κι εγώ το ίδιο νόμιζα. Αλλά έχετε αρχίσει να μας φαίνεστε καλύτεροι, ύστερα από όσα έγιναν. Εσείς, τουλάχιστον, οι Ζωντανοί-Νεκροί· για τους άλλους απομεινάρηδες της Παντοκρατορίας, οι απόψεις μας δεν έχουν αλλάξει.»

«Θα μας σκοτώσουν στον ύπνο μας, αρχηγέ, αν τους βάλουμε στον καταυλισμό μας,» είπε ο Νικηφόρος.

«Δεν είμαστε δολοφόνοι!» τον αγριοκοίταξε η Ραβάσλι. «Και δεν έχουμε κανένα λόγο να σας εχθρευόμαστε,» πρόσθεσε κοιτάζοντας τον Ζαώρδιλ. «Μας βοηθήσατε να σωθούμε από τους προδότες του Εύβουλου. Βοηθήσατε τη Νασόλκαθ και τον Ηγεμόνα. Έχετε, επίσης, ανοίξει το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, ώστε οι έμποροι να μπορούν να πηγαινοέρχονται στις Ενδότερες Πολιτείες. Και δεν υπάρχει πλέον αμφιβολία ότι είστε εχθροί της Σαρντίκα-Νοθ.»

«Εμείς,» τόνισε η Νιρκέκα, «ποτέ δεν είχαμε αμφιβολία για το τελευταίο.»

«Επομένως,» συνέχισε η Ραβάσλι, «ναι, θέλουμε να μπούμε στους Ζωντανούς-Νεκρούς, αν μας δέχεστε. Είμαστε οκτώ άνθρωποι, στο σύνολό μας. Εγώ, ο Ραμπνάιλ–»

«Πώς είναι αυτός; Έχει συνέλθει;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ραβάσλι. «Σε λίγο καιρό θα μπορεί να πολεμήσει κανονικά. Όπως έλεγα, είμαστε οκτώ άνθρωποι: εγώ, ο Ραμπνάιλ, ο Σάμελκον'λι, ο Χαρσάντιλ, και τέσσερις ακόμα που δεν ήταν παλιά επαναστάτες.»

«Δε μπορώ να αμφιβάλλω ότι εσύ και ο Ραμπνάιλ είστε καλοί πολεμιστές,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Ούτε ότι ο Σάμελκον'λι θα μας φανεί χρήσιμος ως μάγος. Τον Χαρσάντιλ και τους υπόλοιπους δεν τους

ξέρω, αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν θα υστερούν και πολύ σε σχέση μ'εσάς–»

«Εννοείς ότι θα τους δεχτούμε;» έκανε, έκπληκτος, ο Νικηφόρος – αν και, κατά βάθος, έμοιαζε να το περιμένει.

«Δεν υπάρχει λόγος να *μην* τους δεχτούμε, Κολπατζή.»

«Παραλίγο να με *σκοτώσουν,* Σκοτωμένε.»

«Μην το κάνεις θέμα,» του είπε ο Ζαώρδιλ υπομειδιώντας.

Ο Νικηφόρος κούνησε το κεφάλι. «Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος... είστε όλοι τελείως τρελοί σε τούτη τη γαμημένη διάσταση!»

Η Έρικα εξακολουθούσε να διατηρεί το κρησφύγετό της πάνω από τη δανειστική πλακετοθήκη *Ήχος και Εικόνα*. Και παρότι βρισκόταν τώρα στις υπηρεσίες του Ηγεμόνα, δεν του είχε πει τίποτα για την ύπαρξη αυτού του κρησφύγετου. Ωστόσο, του είχε δώσει, φυσικά, έναν κωδικό τηλεπικοινωνίας ώστε να την καλεί στον πομπό της όποτε τη χρειαζόταν.

Ήταν νύχτα επί του παρόντος, καθώς επέστρεφε στο *Ήχος και Εικόνα* μαζί με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ. Οι δρόμοι ήταν σιωπηλοί σαν τον σύντροφό της, και σκοτεινοί, με λίγες κηλίδες φωτός από λάμπες. Κάπου-κάπου γρυλίσματα ή αλυχτήματα θηρίων αντηχούσαν, από τις μάντρες των θηριοδαμαστών της περιοχής, καθώς και οι οπλές κανενός αλόγου επάνω στο πλακόστρωτο, ή οι τροχοί κανενός δίκυκλου.

Πριν από λίγη ώρα, η Έρικα και ο Σάλαθρελ είχαν οδηγήσει μερικούς φρουρούς της πόλης σε μια πολύ συγκεκριμένη καλύβα κοντά στον Αβυσσαίο. Το σπίτι όπου κρυβόταν ένας από τους πράκτορες της Σαρντίκα-Νοθ μέσα στη Νασόλκαθ. Οι φρουροί είχαν εισβάλει και τον είχαν συλλάβει, παρά τις διαμαρτυρίες του, ενώ η Έρικα και ο Σάλαθρελ παρέμεναν μακριά, κρυμμένοι στις σκιές της βρόμικης γειτονιάς.

«Νομίζεις ότι θα έχει τίποτα σημαντικές πληροφορίες να δώσει;» την είχε ρωτήσει ο Σάλαθρελ, καθώς παρακολουθούσαν, σπάζοντας τη συνηθισμένη σιωπή του.

«Το θεωρώ απίθανο,» είχε αποκριθεί η Έρικα. «Ο Ηγεμόνας, όμως, επέμενε να τον συλλάβει.» Η ίδια τού είχε προτείνει να μην κάνει τίποτα: να αφήσει τον πράκτορα της Γαλανής Δράκαινας εκεί όπου ήταν, ώστε να μπορούν να συνεχίσουν να τον παρακολουθούν. Ήταν μια μέθοδος που συχνά χρησιμοποιούσαν οι πράκτορες της

Παντοκράτειρας: αντί να συλλαμβάνουν τους αντιπάλους τους, τους παρακολουθούσαν· τους μετέτρεπαν σε *δικούς τους* κατασκόπους παρά τη θέλησή τους. Ο Ηγεμόνας, όμως, δεν καταλάβαινε από τέτοια. *Τι νόημα έχει να μην τον πιάσουμε αφού τον βρήκες;* της είχε πει, ατενίζοντας την με καχυποψία. *Θα τον αφήσω να περιφέρεται ελεύθερος μες στην πόλη μου, υποστηρίζοντας μια γυναίκα που είναι εχθρός μου και εχθρός όλων των εμπόρων της περιοχής;* Η Έρικα, οπότε, του είχε απαντήσει πως θα γινόταν ό,τι εκείνος επιθυμούσε, φυσικά. Δεν ήθελε να τον κάνει να νομίσει πως ίσως ήταν κρυφά με το μέρος της Σαρντίκα-Νοθ. Δεν ήθελε να μπλέξει επάνω που είχε αρχίσει να μεγαλώνει την επιρροή της σε τούτη την πόλη.

Επομένως, τώρα, καθώς η Έρικα και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ πλησίαζαν την πίσω πόρτα του *Ήχος και Εικόνα*, ο πράκτορας της Γαλανής Δράκαινας βρισκόταν κλεισμένος κάπου στα μπουντρούμια του Ηγεμόνα... *και μια ανοιχτή πηγή πληροφοριών,* σκεφτόταν η Έρικα, *έκλεισε*. Της φάνταζε τόσο ανόητη η απόφαση του Ραλνίβη... Ακόμα κι αν ο πράκτορας μπορούσε να τους πει δυο, τρία χρήσιμα πράγματα που δεν ήξεραν, αυτά τα δυο, τρία πράγματα δεν θα ήταν τίποτα μπροστά στα *δεκάδες* περισσότερα που θα μάθαιναν παρακολουθώντας τον χωρίς να έχει αντιληφτεί την παρουσία τους.

Τέλος πάντων. Το σημαντικό είναι ότι το δίκτυό μου κερδίζει δύναμη, συλλογίστηκε η Έρικα καθώς άνοιγε την πόρτα και, μαζί με τον Σάλαθρελ, έμπαινε στο κρησφύγετό της.

Ανέβηκαν τη σκάλα και έφτασαν στο κεντρικό δωμάτιο του πρώτου ορόφου, όπου και χώρισαν. Η Έρικα πήγε στο δωμάτιό της στον δεύτερο όροφο και, αφού έβγαλε την κάπα και τις μπότες της, σήκωσε το δεξί μανίκι της σκούρας πράσινης, μάλλινης μπλούζας της για να αποκαλύψει τον επίδεσμο που ήταν τυλιγμένος γύρω από τον πήχη της. Τον ξετύλιξε και κοίταξε το τραύμα. Είχε πια κάνει εφελκίδα, και η Έρικα δεν νόμιζε ότι υπήρχε περίπτωση να ξανανοίξει αν πρόσεχε να μην χτυπήσει πάλι στο ίδιο σημείο. *Ήμουν τυχερή,* σκέφτηκε. Ο εχθρός θα μπορούσε να την είχε καρφώσει πιο βαθιά και να είχε αχρηστέψει για κάποιο καιρό το χέρι της. Ενώ εκείνη, ο Ζαώρδιλ, η Ραβάσλι, και άλλοι μάχονταν με τους Επιφανείς Κρανοφόρους, μέσα στο Οχυρό του Ηγεμόνα, ένας από τους τελευταίους είχε πλησιάσει το τραπέζι κάτω απ’το οποίο κρυβόταν η Έρικα και, σκύβοντας, είχε επιχειρήσει να την καρφώσει με το σπαθί του. Με τις άκριες των ματιών της μονάχα είχε προλάβει να τον δει και είχε,

πάραυτα, μετακινηθεί. Η αιχμή της λεπίδας του την είχε τρυπήσει στον πήχη, παραλίγο κάνοντάς την να ρίξει το πιστόλι της. Αλλά το όπλο δεν της είχε πέσει και η Έρικα είχε πυροβολήσει προς τη μεριά του, δυστυχώς αστοχώντας τον αλλά, τουλάχιστον, κάνοντάς τον ν'απομακρυνθεί και να χαθεί μέσα στον χαλασμό που γινόταν.

Επί του παρόντος, η Έρικα έριξε τον επίδεσμο επάνω στο κομοδίνο, και ήταν έτοιμη να βγάλει τη μπλούζα της όταν άκουσε βήματα έξω απ'το δωμάτιό της. Έμεινε ακίνητη, περιμένοντας. Κάποιος χτύπησε τη δερματόπορτα – ο ήχος πιο πνιχτός απ'ό,τι επάνω σε ξύλο.

«Ποιος είναι;»

«Η Ανρίθα. Θέλω να μιλήσουμε.»

«Έλα.»

Η Ανρίθα-Νοθ έσπρωξε τη δερματόπορτα (που η Έρικα δεν είχε ακόμα κλείσει με τον εσωτερικό σύρτη) και μπήκε, ντυμένη μ'ένα φόρεμα καμωμένο από Φενηνάρκια δέρματα, τουλάχιστον δύο ζώων. Της πήγαινε μ'έναν περίεργο τρόπο, μοιάζοντας τελείως εξωτικό επάνω της. Βέβαια, η Έρικα έπρεπε να παραδεχτεί ότι τα περισσότερα ρούχα ούτως ή άλλως πήγαιναν σε μια γυναίκα σαν την Ανρίθα...

«Τι θέλεις;» τη ρώτησε.

«Να μιλήσουμε σχετικά με την επιστροφή μου στη Ρελκάμνια. Μου το υποσχέθηκες...» Ήταν διστακτική, καταλαβαίνοντας ότι βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέση. Δεν ήταν δούλα πια, όμως ήταν *σαν* δούλα. Είχε ανάγκη την Έρικα και τους κατασκόπους της. Δεν είχε ούτε δικά της χρήματα, ούτε εξοπλισμούς, ούτε ανθρώπους.

«Δε μπορώ να σε στείλω τώρα αμέσως στη Ρελκάμνια,» της είπε η Έρικα. «Είναι μακριά. Είναι δύσκολο...»

«Μα, μου το υποσχέθηκες!»

«Θεωρείς ότι δεν σε έχω βοηθήσει αρκετά ώς τώρα;»

«Δεν είπα αυτό...» κόμπιασε η Ανρίθα-Νοθ.

Η Έρικα αναστέναξε. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της και άναψε ένα τσιγάρο. «Η Φενηνάρκια, όπως ξέρεις, δεν έχει επαφή με τον Αιθέρα, οπότε δεν μπορώ να σε βάλω σ'ένα αεροσκάφος με αιθερικές ιδιότητες και να πετάξεις ώς τη Ρελκάμνια – όχι πως αυτό δεν θα είχε και το ανάλογο κόστος, βέβαια–»

«Θα σε πληρώσω, αν χρειαστεί. Όταν είμαι στη Ρελκάμνια–»

Η Έρικα, φυσώντας καπνό, ύψωσε το χέρι της. «Δεν είναι εκεί το θέμα.» *Δε θέλω χρήματα από εσένα· άλλο είναι εκείνο που θέλω.*

«Θα σε βοηθήσω να επιστρέψεις στην πατρίδα σου· σ'το υποσχέθηκα. Το μόνο που ζητάω είναι να μην ξεχάσεις τη βοήθεια που σου πρόσφερα.»

«Δεν πρόκειται να την ξεχάσω, Έρικα.»

Η Έρικα ένευσε ικανοποιημένα, νομίζοντας πως η Ανρίθα μιλούσε ειλικρινά. Σηκώθηκε απ'την άκρη του κρεβατιού. «Μόλις μπορώ, θα σε στείλω στη Ρελκάμνια. Αλλά, όπως σου είπα, η Φεηνάρκια δεν έχει επαφή με τον Αιθέρα. Επομένως, θα πρέπει– Μια στιγμή· εσύ πώς ήρθες εδώ;»

«Μέσω Βίηλ,» εξήγησε η Ανρίθα-Νοθ.

Η Έρικα συνοφρυώθηκε καθώς θυμόταν πού ήταν η διαστασιακή δίοδος από Βίηλ. «Βγήκες, δηλαδή, στην ανατολική Φεηνάρκια...»

«Ναι. Κι από εκεί κατάφερα να νοικιάσω ένα ελικόπτερο και να πετάξω ώς τη Λάεντριλ. Ξέρεις πού είναι η Λάεντριλ;»

Η Έρικα ένευσε. «Μια από τις Ενδότερες Πολιτείες. Αποδείχτηκε πολύ σημαντική για την Επανάσταση, όταν έγινε ο μεγάλος ξεσηκωμός στη Φεηνάρκια.»

«Από τη Λάεντριλ ταξίδεψα με όχημα προς τα δυτικά, έφτασα σ'ένα πέρασμα των βουνών, και βγήκα στη δυτική Φεηνάρκια, όπου συνάντησα την αδελφή μου και ξέρεις τι συνέβη...»

«Μάλιστα.» Η Έρικα πλησίασε το κομοδίνο για να τινάξει στάχτη μες στο τασάκι. «Δεν είναι εύκολο τώρα να σε πάω στη διαστασιακή δίοδο προς Βίηλ. Και θα ξέρεις ότι η δίοδος *προς* Βίηλ είναι λιγάκι πιο μακριά από αυτήν *από* Βίηλ, έτσι;»

Η Ανρίθα ένευσε. «Έχω μελετήσει τον χάρτη της διάστασης.»

«Επιπλέον, και στη Βίηλ θα χρειαστείς συνοδία μέχρι να περάσεις από τη δίοδο εκεί και να φτάσεις στη Ρελκάμνια· και ίσως και στην ίδια τη Ρελκάμνια να χρειαστείς συνοδία για να φτάσεις στο σπίτι σου. Δεν μπορώ τώρα να στείλω ανθρώπους να σε συνοδέψουν τόσο μακριά, Ανρίθα.

»Ο άλλος δρόμος είναι μέσω Χάρνταβελ. Η είσοδος για Χάρνταβελ δεν είναι μακριά· νότια από εδώ βρίσκεται. Όμως εκείνο το πέρασμα τώρα το ελέγχει η αδελφή σου. Αλλά ακόμα κι αν δεν το έλεγχε, πάλι θα έπρεπε να στείλω ανθρώπους μαζί σου για να σε συνοδέψουν στη Χάρνταβελ, να περάσετε στην Απολλώνια, και από εκεί ή να βγείτε στον Αιθέρα ή να πάτε κατευθείαν στη Ρελκάμνια μέσω διαστασιακής διόδου. Όπως καταλαβαίνεις–»

«Ναι, καταλαβαίνω, είναι μακρύ ταξίδι. Αλλά θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μου, Έρικα!»

«Θα σε βοηθήσω, μην ανησυχείς.» Η Έρικα ακούμπησε το χέρι της στην πλάτη της Ανρίθα και της έσφιξε φιλικά τον έναν ώμο. «Αυτό είχα στο μυαλό μου εξαρχής. Αλλά θα πρέπει να κάνεις λίγη υπομονή. Κι εν τω μεταξύ, ό,τι βοήθεια μπορείς να μου προσφέρεις θα την εκτιμήσω. Εντάξει;»

Η Ανρίθα-Νοθ, μοιάζοντας λιγάκι πιο χαλαρή τώρα, είπε: «Εντάξει.»

Η Έρικα τής άφησε τον ώμο και της έδωσε ένα τσιγάρο. Η Ανρίθα δίστασε προς στιγμή αλλά ύστερα το δέχτηκε, και η Έρικα τής το άναψε.

«Απ'ό,τι καταλαβαίνω, ο Βαλέριος σ'έχει συμπαθήσει,» της είπε, εσκεμμένα για ν'αλλάξει θέμα.

«Εμ, ναι, είναι καλός... Φιλικός άνθρωπος. Ανησύχησα όταν τον είδα χτυπημένο...» Ήταν από αυτούς που είχαν τραυματιστεί πιο βαριά στη συμπλοκή με τους Επιφανείς Κρανοφόρους – μια σφαίρα στα πλευρά. «Του κάνω παρέα.»

«Ναι, μου το έχει πει. Και μου φαίνεται ικανοποιημένος που σ'έχει κοντά του.» Μειδίασε λιγάκι στραβά, καθώς ρουφούσε καπνό απ'το τσιγάρο της. «Κατάγεται κι αυτός από τη Ρελκάμνια, το ξέρεις;»

«Μου το είπε, προχτές.»

Η Έρικα ήταν ευχαριστημένη που τα πήγαιναν καλά οι δυο τους. *Ο Βαλέριος δεν θα το θεωρεί και πολύ κουραστικό να την παρακολουθεί...* «Θα σου πρότεινα να καθίσεις να πιούμε κανένα πότο, αλλά είμαι εξοντωμένη τώρα και θέλω να πέσω για ύπνο. Οπότε, σ'το χρωστάω για αύριο ή μεθαύριο. Καλώς;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ανρίθα-Νοθ, πηγαίνοντας προς τη δερματόπορτα με το τσιγάρο της στο χέρι, «δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Καληνύχτα,» είπε η Έρικα, ξεπροβοδίζοντάς την.

Το πρωί, ο Ζαώρδιλ, κατεβαίνοντας να πάρει πρωινό στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου*, είδε πως κι ο Καντάρφιλ ήταν εκεί, και σύντομα ο έμπορος σηκώθηκε από το τραπέζι του για να έρθει στο τραπέζι του Σκοτωμένου. «Τον κερνάω εγώ,» είπε στη Βαρμάλνα, που εκείνη τη στιγμή έτυχε να περνά από κοντά.

«Ερωτοχτυπημένος, ε;» τον πείραξε η πανδοχέας, αλλά ο Καντάρφιλ δεν απάντησε στο σχόλιό της. Ο Ζαώρδιλ, βλέποντας την έκ-

φραση στο πρόσωπό του – ένα αμάλγαμα απόγνωσης και δισταγμού – είχε μια υποψία για τι πράγμα ήθελε να του μιλήσει ο έμπορος.

«Δε μπορείς να με εξαγοράσεις τόσο εύκολα πια,» του είπε, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Μη μου πεις ότι θ'αρχίσετε να δουλεύετε για τον Ηγεμόνα, τώρα. Άκουσα πως δεν σκοπεύετε να μείνετε στην πόλη…»

«Εξαρτάται τι μας συμφέρει,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, ενώ μια σερβιτόρα τού έφερνε το πρωινό του: έναν δίσκο με παξιμάδια, μέλι, βούτυρο, δύο μήλα, και μια κούπα Σάρντλιο καφέ.

«Πρέπει να επιστρέψω στη Χόλκεραλ,» του είπε ο Καντάρφιλ. «Δεν έχω πια τίποτα να πουλήσω εδώ, κι απλά κάθομαι και τρώω τα λεφτά μου. Ήλπιζα πως ο Ηγεμόνας θα κατόρθωνε να διώξει τη Γαλανή Δράκαινα από την Ψηλή Γέφυρα, μα δεν έγινε τίποτα. Χρειάζομαι, επομένως, ξανά βοήθεια, φίλε μου Ζαώρδιλ.»

«Την προηγούμενη φορά που προσπάθησα να σε βοηθήσω» – ο Σκοτωμένος ήπιε μια γουλιά ζεστό καφέ – «παραλίγο να σκοτωθείς.»

«Για όνομα των θεών, δεν το έκανες επίτηδες. Ούτε καν η Έρικα δεν έφταιγε.»

Παρότι, συνήθως, όλοι την Έρικα κατηγορούν πρώτα, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ υπομειδιώντας. «Ναι… το φανταζόμουν ότι κάπως έτσι θα το έβλεπες το πράγμα, Καντάρφιλ. Βασικά, αναρωτιόμουν πότε θα ερχόσουν να μου μιλήσεις.»

«Έχεις κάτι έτοιμο για μένα;»

«Μονάχα ένας δρόμος υπάρχει για να φτάσεις στη Χόλκεραλ. Ένας δρόμος που δεν είναι αποκλεισμένος από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Και είμαι βέβαιος πως μπορείς να υποθέσεις ποιος είναι…»

Ο Καντάρφιλ δεν άργησε να πει: «Μέσω των Ενδότερων Πολιτειών;»

«Ναι. Από το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη. Αρκετοί έμποροι τώρα το χρησιμοποιούν. Θα μπούμε από εκεί, θα ταξιδέψουμε νότια, και μετά θα στρίψουμε μέσα στο πέρασμα της Βολδέριλ.»

«Κι εκεί, όμως, μπορεί να συναντήσουμε τη Γαλανή Δράκαινα!»

«Τίποτα δεν είναι απόλυτα ασφαλές, γι'αυτό μας χρειάζεσαι. Εκτός αν αποφασίσεις να πας με αεροσκάφος· αλλά έχω ακούσει πως δεν είναι καθόλου φτηνά, και είναι, επιπλέον, δύσκολο να τα βρεις για να τα μισθώσεις.»

«Το σκέφτομαι, όμως. Ίσως τα έξοδα να μην είναι και πολύ περισσότερο απ'το αν σας προσλάβω *όλους* για να με–»

«Η Γαλανή Δράκαινα έχει τουλάχιστον δύο ελικόπτερα απ'ό,τι ξέρω,» τον προειδοποίησε ο Ζαώρδιλ, διακόπτοντας τον, «και πολύ πιθανόν και αντιαεροπορικά κανόνια στημένα σε στρατηγικές θέσεις, περιμένοντας να καταρρίψουν ιπτάμενα θηράματα.» Το τελευταίο ήταν *τελείως* υποθετικό. Ούτε είχε δει ούτε είχε ακούσει τίποτα που να τον βάζει σε τέτοιες υποψίες. Το μόνο που ήξερε ήταν πως η Σαρντίκα-Νοθ είχε, τώρα, το ενεργειακό κανόνι των Ξένων. Αλλά ήθελε να κάνει τον Καντάρφιλ να προτιμήσει τους Ζωντανούς-Νεκρούς απ'το να περιμένει να βρει αεροσκάφος, γιατί είχε ένα σχέδιο κατά νου το οποίο ήλπιζε πως θα ήταν προσοδοφόρο.

Ο Καντάρφιλ μόρφασε σκεπτικά. «Αν έρθετε, όμως, όλοι μαζί μου....»

«Δε χρειάζεται να αναλάβουμε μόνο εσένα, εκτός πια αν βιάζεσαι τόσο πολύ.»

Ο Καντάρφιλ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Εσύ ξέρεις τους εμπόρους της Νασόλκαθ καλύτερα από εμένα, Καντάρφιλ,» του είπε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος αλείφοντας ένα παξιμάδι με βούτυρο και μέλι. «Βρες άλλους δυο, τρεις ακόμα που πηγαίνουν για Ενδότερες Πολιτείες και μπορείτε να μοιραστείτε τα έξοδα της περιφρούρησης. Κι εμένα με συμφέρει καλύτερα. Θα σας χρεώσω περισσότερο, αλλά ο καθένας σας θα πληρώσει λιγότερο.»

Ο Καντάρφιλ το σκέφτηκε για λίγο· ύστερα είπε: «Πρέπει να έχεις δίκιο. Μας συμφέρει όλους. Θα περιμένεις μέχρι να βρω κάποιους πρόθυμους να ταξιδέψουν;»

«Δεν έχω πουθενά να πάω, για την ώρα. Αλλά φρόντισε να μην αργήσεις πολύ, γιατί πλησιάζει χειμώνας και τότε θα έχει χιόνια στα περάσματα.»

«Αν είναι ν'αργήσω τόσο, ας αρχίσω να κλαίω τα λεφτά μου από τώρα,» είπε ο έμπορος χωρίς να χαμογελά.

Ο Άσλατμιρ του Οίκου των Λιθόαιμων ταξίδευε έφιππος προς τα νότια, επάνω στη μεγάλη, λιθόστρωτη δημοσιά· και τώρα, καθώς βράδιαζε, είδε αντίκρυ του τον ποταμό Νίρφεβ και την Ψηλή Γέφυρα, και στην απέναντι όχθη, το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.

Από την προηγούμενη νύχτα βρισκόταν υπό παρακολούθηση. Ήταν βέβαιος. Μπορούσε, κάθε τόσο, να διακρίνει σκιερές φιγούρες

να κινούνται απόμακρα, πέρα από τη δημοσιά, άλλες έφιππες άλλες όχι. Και, κάπου-κάπου, είχε ατενίσει και δίκυκλα. Οι ανιχνευτές της Σαρντίκα-Νοθ ήξεραν ότι κάποιος ερχόταν, όμως κανένας δεν του είχε επιτεθεί μέχρι στιγμής. *Ή με έχουν αναγνωρίσει ως σύμμαχό τους* (πράγμα απίθανο, του φαινόταν) *ή δεν πιστεύουν πως αξίζει τον κόπο να επιτεθούν σ'ένα μοναχικό καβαλάρη που δεν μοιάζει πλούσιος.* Στην Ψηλή Γέφυρα, εξάλλου, θα ήταν υποχρεωμένος να υποστεί την... περιποίησή τους.

Και τώρα έφτανε εκεί, στην πελώρια πέτρινη αψίδα που περνούσε πάνω από τα τρεχούμενα ορμητικά νερά. Βάρκες περιπολούσαν στον ποταμό, μπορούσε να διακρίνει ο Άσλατμιρ μέσα στο σούρουπο, και η μία απ'αυτές τουλάχιστον ήταν σίγουρα μηχανοκίνητη. Αφρός σηκωνόταν πίσω της, από την περιστρεφόμενη προπέλα.

Ο Άσλατμιρ κατέβηκε απ'το άλογό του καθώς ζύγωνε τη γέφυρα, για να δείξει στους φρουρούς εκεί ότι είχε φτάσει στον προορισμό του· δεν ήταν άλλος ένας ταξιδευτής που απλώς περνούσε (όχι πως θα είχαν και πολλούς ταξιδευτές από εδώ, τελευταία).

«Σταμάτα!» του φώναξε ο ένας από τους τέσσερις ληστές που φυλούσαν τη βόρεια άκρη της Ψηλής Γέφυρας. Δύο άλλοι σημάδευαν τον Άσλατμιρ με καραμπίνες.

Εκείνος ύψωσε τα χέρια του, εξακολουθώντας να κρατά τα ηνία του αλόγου του με το ένα. «Δε θα βρείτε τίποτα σπουδαία λάφυρά επάνω μου–»

«Δε θα μας πεις εσύ τι θα βρούμε! Πλησίασε σιγανά. Σιγανά, ε!»

Ο Γελαστός Άρχοντας γέλασε μέσα απ'την κουκούλα του. «Φοβάστε μη σας χιμήσω απότομα;»

«Εμείς δε γελάμε!» φώναξε μια άλλη, η οποία κρατούσε καραμπίνα υψωμένη.

«Θέλω να δω την αφέντρα σας,» τους είπε ο Άσλατμιρ καθώς ζύγωνε ήρεμα μαζί με το άλογό του. «Τη Σαρντίκα-Νοθ. Με ξέρει.»

«Πώς σε λένε;»

«Άσλατμιρ. Από τη Νασόλκαθ. Με περιμένει, ίσως.»

«Θα το δούμε αυτό,» είπε ο πρώτος που είχε μιλήσει, καθώς αυτός κι άλλος ένας έρχονταν για να ψάξουν τον Άσλατμιρ από πάνω ώς κάτω. Του πήραν τα δύο ξιφίδια, το σπαθί, και το πιστόλι που είχε θηκαρωμένα κάτω από την κάπα του, και μετά του πήραν και το τουφέκι που κρεμόταν από τη σέλα του αλόγου του. «Καλοφτιαγμένα, βλέπω... Παντοκρατορικό το τουφέκι, μάλιστα, ε;»

«Απομεινάρι. Θα με πάτε τώρα στην αφέντρα σας, ή θα περιμένω πολύ ακόμα;»

«Βιάζεται κιόλας!» γέλασε η γυναίκα με την καραμπίνα.

«Θα την ειδοποιήσουμε τώρα,» του είπε ο άλλος ληστής, «κι άμα τυχόν δε θέλει να σε δει, θα καλοπεράσεις.» Έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και ενεργοποιώντας τον είπε στο μικρόφωνο ότι ήταν εδώ κάποιος που λεγόταν Άσλατμιρ της Νασόλκαθ και ζητούσε να δει τη Βασίλισσα.

Βασίλισσα! σκέφτηκε, έκπληκτος, ο Άσλατμιρ. *Τα μυαλά της έχουν αρχίσει να φουσκώνουν.*

Μετά από λίγο, ο ληστής με τον πομπό τού είπε: «Μπορείς να περάσεις. Και να πάρεις και τα όπλα σου μαζί.»

«Και τα όπλα του;» απόρησε η γυναίκα με την καραμπίνα.

«Έτσι είπε η Γαλανή Δράκαινα. Τα πάντα.»

Έδωσαν στον Άσλατμιρ ό,τι του είχαν πάρει και τον άφησαν να περάσει την Ψηλή Γέφυρα έφιππος. Εκείνος τη διέσχισε χωρίς να βιάζεται, βρέθηκε στη νότια όχθη του Νίρφεβ – όπου οι φρουροί δεν κινήθηκαν για να τον σταματήσουν, ούτε του μίλησαν – και συνέχισε προς το ογκώδες οχυρό που ήταν οικοδομημένο παραδίπλα, επάνω σ’ένα δάχτυλο γης που έμπαινε, από τα νότια, μέσα στον ποταμό. Η πύλη τον περίμενε ανοιχτή, και εκεί ο Άσλατμιρ αφίππευσε και έδωσε τα γκέμια του αλόγου του σ’έναν από τους πολεμιστές της Σαρντίκα-Νοθ, ο οποίος του είπε:

«Η Βασίλισσα σε περιμένει. Πηγαίνεις προς τα κει.» Έδειξε μια ανοιχτή πύλη μετά από την αυλή.

Δεν έχει συνοδία, λοιπόν. Με εμπιστεύεται τόσο η Σαρντίκα-Νοθ, ή με θεωρεί ακίνδυνο; Μάλλον το δεύτερο, όφειλε να παραδεχτεί. Ήταν, εξάλλου, μόνος. *Και ίσως η Γαλανή Δράκαινα να έχει υποθέσει πως ο καταραμένος ο Ραλνίβης με εξόρισε.*

Κοιτάζοντας γύρω του, καθώς βάδιζε προς την ανοιχτή είσοδο, είδε πως η αυλή ήταν γεμάτη ληστές παρότι σούρουπο. Κάποιοι επισκεύαζαν πανοπλίες σ’ένα σιδηρουργείο. Ένας άλλος ακόνιζε λεπίδες, καθισμένος μπροστά σ’ένα πελώριο ακόνι που στριφογύριζε πετώντας σπίθες. Σ’ένα γκαράζ, μια γυναίκα είχε ξεγυμνώσει ένα τετράκυκλο όχημα φανερώνοντας τους μηχανισμούς του και προσπαθούσε να κάνει κάποια επισκευή μέσα του. Τέσσερις άλλοι κρατούσαν πιστόλια και πυροβολούσαν στόχους στημένους σ’έναν από τους παχείς τοίχους του φρουρίου.

Ο Άσλατμιρ μπήκε στα πέτρινα περάσματα και, γρήγορα, οι φύλακες εκεί τον καθοδήγησαν στην Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας, όπως την αποκάλεσαν. Έφτασε μπροστά σε μια μεγάλη, ψηλή, αψιδωτή, διπλή δερματόπορτα που επάνω της ήταν κεντημένες σκηνές με γίγαντες, οχυρά, και πολεμιστές. Το ένα φύλλο ήταν ανοιγμένο και ο Άσλατμιρ πέρασε από εκεί και βρέθηκε σ'ένα πέτρινο δωμάτιο λιγάκι πιο μικρό από την Αίθουσα του Θρόνου στο Οχυρό του Ηγεμόνα. Στο κέντρο του βρισκόταν ένα μακρόστενο τραπέζι όπου κάθονταν άντρες και γυναίκες διάφορων δερματικών χρωματισμών, και διάφορων ειδών αντικείμενα ήταν απλωμένα επάνω του: φαγητά, ποτά, όπλα, πολύτιμοι και ημιπολύτιμοι λίθοι, περιδέραια και βραχιόλια, χάρτες, χαρτιά και στυλογράφοι, ένα μηχανικό σύστημα πληροφοριών και τηλεπικοινωνίας με οθόνη και κεραία. Πίσω από το τραπέζι, στο βάθος της αίθουσας, ήταν στημένος ένας θρόνος (και ο Άσλατμιρ δεν είχε ποτέ ξανακούσει για θρόνο στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας – όχι, τουλάχιστον, όσο διοικούσε εδώ ο Άρχοντας Βάλγκερελ που ήταν μακρινός συγγενής του Ραλνίβη) κι εκεί καθόταν η Γαλανή Δράκαινα. Η Σαρντίκα-Νοθ. Γαλανόδερμη και μαυρομάλλα, ντυμένη με καφετιά δερμάτινη τουνίκα, γκρίζο δερμάτινο παντελόνι, και μαύρες μπότες. Στη μέση της δενόταν μια ζώνη γεμάτη αστραφτερούς λίθους, χρυσάφι, και ασήμι. Πλάι στον θρόνο της ήταν ακουμπισμένο ένα ξίφος με λαξευτή επάργυρη λαβή, θηκαρωμένο σε θηκάρι στολισμένο όπως η ζώνη της. Ήταν αλήθεια, τελικά, ότι υπήρχαν κρυμμένα αμύθητα πλούτη μέσα στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας; αναρωτήθηκε ο Άσλατμιρ. Αλλά όλα αυτά τα φανταχτερά αντικείμενα επάνω στη Σαρντίκα-Νοθ δεν τον έκαναν απρόσεχτο: πρόσεξε τη λαβή του μικρού πιστολιού που προεξείχε από τη μια της μπότα, και τη λαβή του ξιφιδίου που προεξείχε από την άλλη.

«Σε άφησε να ζήσεις, λοιπόν,» παρατήρησε η Σαρντίκα-Νοθ, ατενίζοντας τον διαπεραστικά. Καθόταν νωχελικά, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και το σαγόνι της ακουμπισμένο, σχεδόν βαριεστημένα, στη γροθιά της. Στα χέρια της ήταν κάμποσα πολύτιμα δαχτυλίδια, και φορούσε ένα μεγάλο περικάρπιο στον αριστερό πήχη. Έμοιαζε, πραγματικά, με βασίλισσα, όφειλε να παραδεχτεί ο Άσλατμιρ. Μια βασίλισσα του πολέμου και της λεηλασίας.

«Με εξόρισε από τη Νασόλκαθ,» της αποκρίθηκε, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του ν'ακουστεί οργισμένη και όχι απεγνωσμένη, αδύναμη.

Η Σαρντίκα-Νοθ γέλασε ξερά, και σηκώθηκε απότομα από τον θρόνο της. «Είσαι τυχερός. Όταν έμαθα ότι ο Ηγεμόνας Ραλνίβης ακόμα άρχει στη Νασόλκαθ, σκέφτηκα ότι θα σε κρεμούσε.»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχαν συναντηθεί οι δυο τους, ο Άσλατμιρ και η Σαρντίκα-Νοθ· είχαν συναντηθεί άλλη μια φορά, αλλά όχι μέσα στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Πενήντα χιλιόμετρα νότια της Νασόλκαθ. Και, τότε, η Γαλανή Δράκαινα δεν του έμοιαζε ούτε τόσο εντυπωσιακή ούτε τόσο γεμάτη αυτοπεποίθηση όσο τώρα – αν και, βέβαια, ούτε να έχει πολλές αμφιβολίες φαινόταν.

«Δε με κρέμασε, προφανώς,» είπε ο Άσλατμιρ. «Ήξερε ότι, για εμένα, να με διώξει από την πόλη ήταν χειρότερο.» Πραγματικά θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να μην ξαναδεί ποτέ τη Νασόλκαθ. Ήταν άρχοντας εκεί, και πλούσιος· εδώ τι ήταν; *Ένας ζητιάνος είμαι· και η Γαλανή Δράκαινα το καταλαβαίνει.* Η σκέψη τον γέμιζε οργή.

«Κι από εμένα τώρα τι θέλεις; Εκτός από το άλογό σου και ό,τι κουβαλάς επάνω σου, δεν νομίζω πως έχεις πλέον τίποτ᾽ άλλο να μου προσφέρεις.»

Ο Άσλατμιρ είδε πως αυτοί που κάθονταν στο τραπέζι είχαν αρχίσει να πιάνουν τα όπλα τους: οι ασφάλειες πιστολιών ξεκλείδωναν, ξιφίδια μισοτραβιόνταν από θηκάρια...

Ένας αναπάντεχος, βαθύς, θηριώδης βρυχηθμός αντήχησε κάτω από τα πόδια τους – προερχόμενος από τα υπόγεια του οχυρού;

Τα μαύρα μάτια της Σαρντίκα-Νοθ στένεψαν.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε, αυθόρμητα, ο Άσλατμιρ.

«Τίποτα που σε αφορά,» αποκρίθηκε η Γαλανή Δράκαινα. «Σου έκανα μια ερώτηση κι ακόμα δεν μου έχεις απαντήσει!»

«Νόμιζα ότι θα φερόσουν καλύτερα σ᾽έναν σύμμαχο,» είπε ευθέως ο Άσλατμιρ.

«Οι σύμμαχοί μου έχουν, συνήθως, κάτι να μου προσφέρουν. Αλλιώς δεν είναι σύμμαχοι: είναι υπηρέτες μου.»

«Δεν είμαι υπηρέτης κανενός!» γρύλισε ο Άσλατμιρ, νιώθοντας πως αυτές οι προσβολές είχαν παρατραβήξει.

«Τώρα *είσαι* ο κανένας,» του είπε η Σαρντίκα-Νοθ. «Αυτό θες να πεις.» Και προς τους ανθρώπους της: «Πάρτε του τα πράγματά του – πάρτε του και τα ρούχα του – και διώξτε τον από εδώ.»

«Όχι!» Ο Άσλατμιρ τράβηξε το πιστόλι του.

Αμέσως, πολύ περισσότερες κάννες τον σημάδευαν, και η ίδια η Γαλανή Δράκαινα είχε πιάσει το μικρό της πιστόλι από τη μπότα της και το είχε υψώσει προς το μέρος του.

«Θα μείνω εδώ,» είπε ο Άσλατμιρ χωρίς να κατεβάσει το όπλο του. «Εδώ! Θα με χρειαστείς εναντίον του Ραλνίβη!»

Η Σαρντίκα-Νοθ γέλασε καθίζοντας στον θρόνο της· κι εκείνη συνέχιζε να κρατά το πιστόλι της. «Γιατί; Άκουσες ότι σχεδιάζει να στείλει κι άλλο στρατό καταπάνω μου;»

«Σύντομα θα το κάνει. Νομίζεις ότι ο Ραλνίβης τελείωσε τόσο εύκολα μαζί σου, Σαρντίκα; Αποτελείς εμπόδιο για κάθε είδους εμπόριο προς και από τα νότια. Έχεις πιάσει ακόμα και το πέρασμα προς Χάρνταβελ. Αμφιβάλλεις ότι γρήγορα θα έχεις να κάνεις με εχθρούς; *Πολλούς* εχθρούς;»

«Και σε ξαναρωτάω: τι μπορείς να μου προσφέρεις;»

«Γνωρίζω τη Νασόλκαθ. Γνωρίζω τον Ραλνίβη. Γνωρίζω ετούτες τις περιοχές καλύτερα από εσένα, παρότι ίσως να μην το πιστεύεις. Είμαι ντόπιος, εσύ δεν είσαι.»

Η Σαρντίκα-Νοθ θηκάρωσε πάλι το μικρό πιστόλι στη μπότα της. «Εντάξει,» είπε απλά. «Μείνε. Αλλά κρύψε πρώτα το όπλο σου.»

Ο Άσλατμιρ υπάκουσε, και οι ληστές κατέβασαν τα δικά τους όπλα. «Συμφωνείς να μείνω;» Η γρήγορη απάντησή της τον είχε παραξενέψει λιγάκι.

«Γιατί όχι; Τι θα κερδίσω από ακόμα ένα άλογο και μερικά όπλα που κουβαλάς; Πιο καλά να έχω εσένα.»

«Συνετή επιλογή.»

«Μην προσπαθείς να με κολακέψεις. Κάθισε και πες μου τι έγινε στη Νασόλκαθ. Άκουσα κάποια πράγματα μα δεν ξέρω λεπτομέρειες.»

Ο Άσλατμιρ κάθισε στο τραπέζι, ανάμεσα στους ληστές, βλέποντας όψεις που δεν μαρτυρούσαν καμια συμπάθεια προς το άτομό του. Δεν τον πείραζε αυτό, όμως. Είχε κάνει την αρχή.